

Giới thiệu Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lăn Hai Công Chiếm

Tỉnh lại sau một giấc ngủ, phát hiện mình xuyên không thành nữ phụ trong suốt nhỏ nhoi* trong sách, sống hai chương ra sân một lần thì ngủim**, về mặt Tạ Bích Sơ nghiêm túc giờ tắm chán tròn màu vàng: "Ăn thân ở bên trong, tất cả nam trư nữ trư*** đều không nhìn thấy ta!" *chỉ nhân vật phụ trong truyện/phim thường không để lại ấn tượng cho người đọc/xem* / **chết** / ***chỉ nam nữ chính***

Kết quả trong truyện Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lăn Hai Công Chiếm——

Tạ Bích Sơ: Hoàng thượng van người cách ta xa một chút được không? Nữ trư muốn tới đánh ta a a a!

Người cha có tính nữ nhi không*: Tất cả cút ra, ai dám động đến Bảo nhi nhà ta?! *vô cùng yêu thương, chăm sóc, chiều chuộng con gái*

Một kẻ phúc hắc*: Nhạc phụ đại nhân**, những chuyện nhỏ nhặt này để tiểu tể*** tới là được, ngài lớn tuổi cứ nghỉ ngơi! *phúc = bụng, hắc = đen, phúc hắc = bụng dạ đen tối* / **cha vợ** / ***con rể***

Tóm lại, đây chính là chuyện xưa về một người xuyên vào một vật hy sinh* cực kỳ nhỏ bé trong sách, cố gắng muốn né tránh nam chủ nhưng chưa thành công, bị nữ chủ bắt nạt, cuối cùng bị một nam chủ khác ngấm trong miệng tha đi. *nhân vật phụ thường có tác dụng thúc đẩy mạch truyện phát triển* như trong Lanh Đế Cuồng Thê, mong các bạn sẽ ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Thân Xác Loli Trái Tim Ngự Tỷ*

chỉ những cô nàng mạnh mẽ, ga lăng không kém gì các chàng trai

Lúc Tạ Bích Sơ tỉnh lại, ngồi trên giường sững sốt thật lâu, hoàn cảnh xa lạ trước mắt khiến cho cô nghi ngờ mình còn ở trong mộng, cô nháy mắt mấy cái, nghiêng đầu suy nghĩ một lúc vẫn không có kết quả, vì vậy quyết đoán vén chăn lên chuẩn bị xuống giường tìm hiểu rõ ngọn ngành.

"A —— Nương nương!" Người từ ngoài cửa đột nhiên tiến vào nhìn thấy động tác của Tạ Bích Sơ lập tức thét lên, "Bệnh của ngài còn chưa khỏe sao có thể xuống giường, thật vất vả hạ sốt nếu lại cảm lạnh nô tỳ cũng không sống được, nô tỳ đã truyền tin cho Tể tướng gia để cho ngài ấy mời Chu lão thái y đang nhàn rỗi ở nhà tiến cung xem bệnh cho Nương nương, Nương nương phải bảo trọng thân thể gấp ngàn vạn lần, tuyệt đối không thể tùy hứng. Bla bla."

Tạ Bích Sơ mê mải mà nhìn chăm chăm vào cô gái đang không ngừng tung bay hai cánh môi, một lúc lâu mới thốt ra giọng nói: "Cô."

Tiểu cung nữ giống như không nghe thấy, tiếp tục thét chói tai, "Nương nương, ngài có phản phó gì thì cũng nên đắp chăn cho kín trước đã!"

"Cô là ai? Vì sao xuất hiện trong giấc mộng của tôi?"

Tiểu cung nữ kinh ngạc tròn to đôi mắt tròn vo, chậu đồng trong tay "Phanh" một cái đập xuống đất, âm thanh “ông ông” va chạm dường như cụ thể hóa thành từng vòng sóng âm công kích bốn phía, Tạ Bích Sơ vốn là bị cô ta cầu nhàu đến chóng mặt như cầu lông bị đập nhiều lần nữa bị nhận một kích, cô theo bản năng giờ tay lên muốn che lỗ tai, đáng tiếc còn chưa chạm đến, cũng đã không chút do dự lăn lộn hôn mê bất tỉnh.

"A a a Nương nương!"

Thời tiết tháng ba rất là thoải mái, ánh mặt trời đầu xuân sáng rực rỡ thật giống như một cái ôm ấp dịu dàng, dung nạp tất cả đất đai vạn vật vào bên trong, ngoài phòng chồi non mới nhú hoan hô tắm rửa trong đó, sớm có nụ hoa có vẻ gấp gáp nở ra, theo gió chập chờn, vài con bướm bướm lẻ tẻ qua lại dập dềnh, nhẹ nhàng tung bay.

Cửa lớn cửa sổ của cung điện đều mở ra, gió mát mang theo mùi hoa nhàn nhạt thổi xuyên qua mà vào, thổi bức rèm che nửa khép bay nhẹ làm vang lên tiếng động nhẹ nhàng.

Tạ Bích Sơ ngồi đằng hoàng trước bàn trang điểm, trong gương chiếu ra ảnh ngược một khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt, thật nhiều mang theo vẻ mập mạp của trẻ con, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm như cánh hoa vênh nhẹ, lỗ mũi cao thanh tú khéo léo, mắt hạnh long lanh trong trẻo trong suốt.

Tạ Bích Sơ khẽ nghiêng đầu, trên mặt bày ra vẻ mặt không hiểu vô tội nháy mắt mấy cái về phía chiếc gương, ngay sau đó sau lưng từ từ dâng lên vòng sáng còn rực rỡ long lánh hơn ánh mặt trời bên ngoài, Tạ Bích Sơ cảm thấy cả người đều không khỏe lắm, còn có cái gì đáng sợ hơn việc ngủ một giấc thức dậy phát hiện mình hoàn toàn biến thành một người khác?

Cha mẹ của cô đều còn, có nhà có xe có sự nghiệp, tuyệt không nghĩ thể nghiệm cuộc sống của người khác, hơn nữa chuyện như xuyên qua thể này không nên xảy ra sau sự cố tai nạn xe cộ, nhảy lầu, thang máy hư ... sao? Ngủ một giấc cũng có thể xuyên qua, Tặc Lão Thiên* tư duy lô-gíc của người đã bị thiên cầu** ăn? *chỉ ông trời với ý mĩa mai* / **chó trời**

Cho quỳ xuống xin được không?

Cùng quan trọng là, lúc chọn túi da có thể dùng tron tay không? Một trái tim Ngự tử của ta nằm trong vỏ ngoài loli.

Ha ha.

Tạ Bích Sơ kéo khóa môi cười lạnh, cái miệng nhỏ nhắn của cô bé trong gương hơi vênh lên, lộ ra vẻ mặt tức giận đáng yêu. Tạ Bích Sơ buồn bã than một tiếng, một môi đỏ trán.Hijushima_D+đ:L”Q

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nói Rất Có Lý Nên Không Thể Phản Bác

Nàng cảm thấy mình bày ra đáng về một bộ khí thế chuẩn bị đàm phán, nhưng nàng quên nàng có một khuôn mặt cản trở.

Cảnh Diệp nhìn chăm chăm mặt nhỏ béo ú bởi vì mất hứng mà cong lên của tiểu Hoàng hậu nhà mình, mặc dù trên mặt thân nhiên, trong lòng cũng đã không nhận được cảm thấy buồn cười, cho tới bây giờ cũng không biết, thì ra lúc nàng tức giận lại có thể đáng yêu khiến người vui vẻ như vậy.

Trong lòng theo đó mà cũng không khỏi mềm nhũn ra, nổi lên chút áy náy lạ lẫm, trước khi đại hôn không phải là không biết tính cách nàng đơn thuần ngây ngô, dựa vào địa vị của Tể Tướng, tương lai tìm một nam nhân tiếp tục cung chiều nâng niu nàng là chuyện rất dễ dàng, cố tình vì mục đích của hắn, khiến nàng không thể không hãm sâu hậu cung này.

Điều này cũng thôi đi, cẩn thận che chở nàng nhiều một chút, ai biết bởi vì một phần thiên vị của hắn, khiến Quý phi ý vào được cung chiều mà kiêu ngạo, lại có thể sáng giọng đến trên người nàng.

Những chuyện này trước kia cũng không phải là không có, chỉ là suy nghĩ của tiểu Hoàng hậu luôn luôn đơn thuần, người bên cạnh quanh co lòng vòng chỉ cây dâu mà mắng cây hèo nàng căn bản nghe không hiểu, vậy mà lần này lại tức đến xiu, chủ yếu là bởi vì Quý phi mắng là phụ thân của nàng, Tể tướng đương triều.

Thường ngày hắn thỉnh thoảng ghé Trường Hoa Cung thăm nàng, nàng không có lần nào mà không phải là bộ dạng vui mừng khôn xiết, lần này lại ngay cả thấy cũng không muốn thấy, có thể thấy được là tức giận cực kỳ.Hijushima_dien-d-àn#Lê%ê!Qu&ý*Đôn

Cảnh Diệp ho nhẹ một tiếng, ngồi xuống trước, rồi kêu Tạ Bích Sơ: "Ngồi đi."

Tạ Bích Sơ nghiêm túc nói: "Tạ Bệ hạ, nô tì không dám."

Cảnh Diệp biết nàng đang tức giận đối với việc lúc trước hắn bảo vệ Quý phi, không nhận được bất đắc dĩ đi tới nắm vai nàng: "Người nhỏ nhỏ, tính tình cũng không nhỏ, nhìn xem, mặt cũng tức đến tròn." Vừa nói xong đã không nhận được đưa tay chọc chọc khuôn mặt đang phình lên của nàng.

Toàn thân Tạ Bích Sơ cứng đờ, hao hết toàn lực mới khống chế mình không hất tay hắn qua một bên, nàng nhìn rồi lại nhìn mới bỏ qua vấn đề trên mặt, lui ra hai bước quy củ nói: "Không biết Bệ hạ đến đây có chuyện gì?"

Rõ ràng là muốn xin tha cho Quý phi, Tạ Bích Sơ âm thầm hừ lạnh một tiếng, chờ hắn mở miệng.

Cảnh Diệp nghe vậy quả nhiên có chút ngượng ngùng, dừng một chút mới nói: "Trẫm tới xem thử thân thể Hoàng hậu khá hơn không."

Về mặt Tạ Bích Sơ không thay đổi, vái một cái trả lời: "Nhờ Hồng phúc* của Bệ hạ." *vận may lớn*

Cảnh Diệp nhìn nàng một cái, hình như cân nhắc một chút mới nói: "Khỏe là tốt rồi, lần này là lỗi của Quý phi, cũng là bị nô tài xảo quyệt bên người nàng khích bác, dưới sự phần nộ nhất thời hồ đồ."

"Bệ hạ." Tạ Bích Sơ nghe hắn nói đến đường hoàng, không nhận được mở miệng: "Phụ thân đã từng nói cho ta biết, lời một người nói ra khi đang ở trong ba loại tình trạng nhất định phải nhớ thật kỹ, bởi vì đó chắc chắn là lời nói thật, Bệ hạ biết là gì không?"

Cảnh Diệp nghe thấy nàng nhắc tới phụ thân, không khỏi cũng nghiêm túc lên: "Xin lắng tai nghe."

"Lúc say rượu, trong mộng, cùng với tức giận." Không đợi Cảnh Diệp hỏi, tiếp tục nói: "Phụ thân nói, rất nhiều người trên đời giỏi về che giấu bản thân, bình thường che giấu cảm xúc kín đáo, giấu trong vẻ bề ngoài, chỉ có ở trong ba loại tình trạng này, mất đi sự kiểm soát của lý trí, lời bật thốt lên mới đều

là ý nghĩ thật sự trong lòng. Từ trước đến giờ ta đều rất ngốc nghếch, không xác định được thật giả trong lời nói của người khác, cho nên chỉ có thể nghe theo phụ thân."

Cảnh Diệp ghen lời, cẩn thận suy nghĩ cũng cảm thấy lời Tề tướng nói thật sự rất có đạo lý, hấn vậy mà không còn lời gì để phản bác.

Tạ Bích Sơ lại mở miệng hỏi: "Xin hỏi Bệ hạ, hiện giờ phụ thân đang ở chức quan mấy phẩm?" *Phẩm hàm. Ngày xưa đặt ra chín phẩm Chánh (chính) và Tòng (phó), từ nhất phẩm đến cửu phẩm, để phân biệt phẩm tước cao thấp*

"Chính Nhất phẩm."

"Bệ hạ có tính toán giáng chức phụ thân hay không?"

"Dĩ nhiên không có."

"Vậy dám hỏi câu nữa, Quý phi hiện đang ở mấy phẩm?"

Phó Nhất phẩm. Dĩ hạ phạm thượng*. Cảnh Diệp lần nữa bị ghen lời, làm thế nào bây giờ, tiểu Hoàng hậu đơn thuần nói như vậy cũng rất có lý, hấn vậy mà không phản bác được. *kể ở dưới/thấp kém hơn mọạ phạm/không tôn kính với cấp trên*

Tạ Bích Sơ liếc hấn một cái, nói thẳng: "Thân thể nô tì mệt mỏi, xin được cáo lui trước." Nói xong cũng không chờ hấn phản ứng lại, trực tiếp phát tay áo đi vào nội điện* đẩy khí phách. *bên trong của cung điện. Một cung điện thường chia thành nội điện và ngoại điện, ngoại điện là để tiếp khách, nội điện là khu vực riêng tư, để nghỉ ngơi*

Vừa thoát khỏi tầm mắt Cảnh Diệp, ngay lập tức Tạ Bích Sơ đặc biệt muốn nằm xuống hung hăng đâm vào đất.

Thân thể cô chiếm cứ này cũng gọi là Tạ Bích Sơ, bởi vì có một gương mặt trẻ con nên nhìn sơ qua thì khoảng mười tuổi, tuổi thật chẳng qua cũng mới mười ba tuổi, khoảng hai năm trước đã trở thành Hoàng hậu nước Hoàn.

Bởi vì phụ thân nàng chính là Tề tướng đương triều* Tạ Dịch Giang. *triều đại hiện nay*

Tạ Dịch Giang lúc đầu vốn cũng là Tề Tướng tiền triều*, bởi vì tiền triều quá mức thối nát nên bị Tiên đế** đương triều chiều hàng***, sau khi nội ứng ngoại hợp*4 cải triều hoán đại*5 được thắng làm Tề tướng giống như trước, lúc Tiên đế qua đời, Hoàng đế Cảnh Diệp hiện giờ mới tám tuổi, lúc bảy giờ Tiên đế lưu lại di chỉ*6 để Tề Tướng trợ giúp việc nước, Hoàng đế đến mười sáu tuổi tự mình quản lý việc nước, vì để tiếp tục mượn sức Tề Tướng, nên phong con gái nhỏ Tạ Bích Sơ của ông đến mười một tuổi trở thành Hoàng hậu. *triều đại trước* / **vua đời trước** / ***kêu gọi đầu hàng/kêu gọi chuyển sang phía mình*** / *4phối hợp từ trong đánh ra từ ngoài đánh vào*4 / *5thay đổi triều đại*5 / *6ý chỉ để lại của vua*6

Tạ Dịch Giang đến tuổi trung niên mới có con gái, hơn nữa còn là đứa nhỏ duy nhất, tất nhiên là nâng niu trong lòng bàn tay mà chiều chuộng, bởi vậy hình thành tính tình đơn thuần của nguyên chủ*, tính tình như vậy làm sao có thể sống sót ở trong cung được? Mặc dù Hoàng đế bởi vì Tề Tướng mà sẽ chăm sóc nàng một chút, cũng khó tránh khỏi có lúc sơ xuất. *chủ nhân vốn có/ban đầu/chủ cũ*

Huống chi Hoàng đế đối với nàng cũng chỉ là do bị bức bởi nguyên nhân chính trị mới thu vào Hậu cung, cũng không phải thật sự yêu thích, đối với việc nữ nhân mà hấn cung chiều xức phạm nguyên chủ hấn cũng không trách cứ. Vậy nên xong, sau khi nguyên chủ bị quý phi được nhận cung chiều chăm chọc khiêu khích, khó chịu tích tụ mới đi đời nhà ma*. *chết*

Dĩ nhiên đây không phải đều là trí nhớ của nguyên chủ, trên thực tế.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Quyết Tâm Làm Một Tiểu Trong Suốt*

Người mờ nhạt/người không bị người khác chú ý

Tạ Bích Sơ ngửa mặt 45o nhìn lên bầu trời, không phải đau buồn mịt mờ, mà là tức giận mắng lửa bíp, bởi vì cô vốn là xuyên vào trong một quyền tiểu thuyết cung đấu* Thiên lôi cầu huyết không logic không có nề nếp lễ nghi trong sạch. *đấu tranh trong hậu cung*

Nữ chính là nhân sĩ* trọng sinh**, một đường đi tới có vàng sáng rực rỡ bao phủ đánh khắp bốn phương, từ hoàng cung tầng dưới cùng đến đứng ở nơi có quyền lợi cao nhất —— chỉ như vậy tất nhiên là chưa đủ! Nữ chính chinh phục Cảnh Diệp, khiến Cảnh Diệp vì nàng mà giải tán Hậu cung, sau đó trong khi nước Hoàn và nước láng giềng là nước Hi giao chiến, thì thông đồng với Hoàng đế nước Hi, tiếp theo Vương bát chi khi*** mở rộng ra, khiến Hi đế cũng quỵ gối dưới gấu quần kia. *chỉ người có tri thức, có tư tưởng tiến bộ* / **sống lại. Nhân vật chết đi rồi sống lại hoặc “nhập” vào một cơ thể khác trong cùng khoảng không gian và thời gian của “kiếp trước”** / ***"Vương bát chi khi" là cách đọc chệch ra từ "vương bá chi khi". tức là để chỉ 1 người có khí thế lãnh tụ trời sinh, khiến người khác không biết từ khi nào cảm thấy dễ tin tưởng những gì người đó nói và lãnh đạo, dễ thu được thuộc hạ***

Vì vậy cuộc chiến giữa hai nước bắt đầu do tranh đoạt lãnh thổ giờ lại tăng thêm tranh đoạt mỹ nhân*, chiến tranh ngày càng nổ ra thường xuyên và thảm thiết, nơi nơi tiếng kêu than dậy khắp trời đất, dân chúng lầm than, tổng hợp thực lực của mỗi nước trong hai nước giảm xuống thẳng tắp, còn nữ chính thì bị cướp đi đoạt tới, xoay chuyển qua lại bên người hai Đế vương, lần này ngắm hoa trước sân rồi ba ba ba** với người này, lần khác lại đối nguyệt ngâm thơ*** với một người khác rồi ồ ồ lại xx** *người đẹp* / **chỉ việc XXOO/H/quan hệ** / ***ngâm thơ dưới ánh trăng***

. Tạ Bích Sơ che mặt, thật sự là nhớ lại không nổi nữa, tất nhiên Tạ Bích Sơ không biết kết cục cuối cùng, bởi vì đọc đến đây tam quan* của cô đã hoàn toàn hỏng mất, nói không chừng đọc tiếp thì cơ thể bằng máu thịt của cô sẽ bởi vì khó có thể thừa nhận lễ rửa tội của Thiên lôi mà bị đánh cho thành tro. *tam quan bao gồm thể giới quan (cách nhìn nhận về thể giới), nhân sinh quan (cách nhìn nhận về sự sống của con người), giá trị quan (cách nhìn nhận mức độ quan trọng của một việc)*

Nghĩ tới đây đột nhiên Tạ Bích Sơ cảm thấy mình nhận ra chân tướng, nhất định là bởi vì nguyên văn* quá lời mới đánh cô tới đây, có điều thật may là bị đánh thành nữ phụ, chứ không phải nữ chính tam quan bất chính**, khí tiết*** vỡ thành mảnh vụn đó. *tác phẩm chính/gốc* / **nhân sinh quan, thể giới quan, giá trị quan không bình thường** / ***chỉ khí kiên cường trong việc bảo vệ giá trị và danh dự***

Có điều khiến cho cô phải ghen ghét là tình hình dưới mắt.

Quý phi là cháu gái ruột của Thái hậu, biểu muội* ruột của Hoàng đế, từ nhỏ là thanh mai trúc mã**, vốn là Hoàng hậu thỏa đáng nhất, ai biết bởi vì Cảnh Diệp muốn giữ vững chắc ngôi vị Hoàng đế nên phong Tạ Bích Sơ làm Hậu, con vịt đã đun sôi lại bay đi mất***, một búng máu lẫn lộn trong cổ họng Quý phi, suýt nữa bị tức chết, sau chuyện đó, mặc dù được phong làm Quý phi, nhưng vẫn tìm Tạ Bích Sơ gây phiền phức, may mà Tạ Bích Sơ cũng không phải được đặc biệt cưng chiều, cũng không quản lý Hậu cung, hơn nữa còn có lực ảnh hưởng ở trong triều của Tể Tướng, cho nên Quý phi không dám vượt qua ranh giới cuối cùng của Cảnh Diệp mà giết chết Tạ Bích Sơ. *em gái con cô, cậu hoặc dì nhỏ tuổi hơn người nói* / **đôi trai gái thân thiết/choi đùa với nhau từ thuở nhỏ** / ***chỉ việc tương chừng sắp thành công/vật cầm chắc trong lòng bàn tay còn bị thất bại/mất đi***

Thường ngày những lời nói chua ngoa* chưa từng dứt, nhưng trên căn bản sẽ không chạm đến vấn đề tiền triều, lần này thì khác, bởi vì nữ chính ra tay. *lắm lời, những lời nói khiến người khác khó chịu*

Một trong tứ đại cung nữ bên cạnh Quý phi, Kiều Nguyệt, đã từng nhân ơn lớn của nữ chính, là kẻ trung thành* đến chết với nữ chính, sau khi gặp lại nữ chính ở trong cung, được nữ chính dẫn dắt, thường ở trước mặt Quý phi nhấn mạnh rằng vị trí Hoàng hậu của Tạ Bích Sơ tất cả đều bởi vì Tể Tướng, Quý phi vốn tâm cao khí ngạo** cuối cùng trong cơn giận bùng bùng trực tiếp chửi bới Tạ Bích Sơ là kẻ đàn ông đầu óc ngu si, vốn không xứng với vị trí Hoàng hậu, trong lúc nói năng cũng nhiều lần chửi bới đối với gia thế*** cùng với người lớn trong nhà của Tạ Bích Sơ, trực tiếp hơn còn chỉ rõ ban đầu Tể tướng bị chiêu dụ*4 vốn chính là đánh chủ ý đưa Tạ Bích Sơ vào cung. *trước sau một lòng một dạ, giữ trọn niềm tin, giữ trọn những tình cảm gắn bó, những điều đã cam kết đối với ai hay cái gì* / **kiêu ngạo, thường chỉ tính cách những con người có tài** / ***các thế hệ đời trước trong dòng họ, về mặt có quan hệ đến thân thế và sự nghiệp của một cá nhân nào đó (nói tổng quát)*** / *4mời chào chuyển sang hướng khác*4

Tạ Bích Sơ luôn luôn lạnh không nóng trực tiếp quăng cho Quý phi một cái tát, kết quả Hoàng đế vừa vội vã chạy đến không thèm hỏi nguyên nhân mà trực tiếp mở miệng chất vấn Tạ Bích Sơ, Tạ Bích Sơ vừa tức vừa giận, một hơi thở không nổi trực tiếp chết rồi.

Chắc chắn, cô đã gây ra nghiệt* gì mới xuyên thành một vật hy sinh trong sách sống hai chương ra sân một lần liền lĩnh com hộp***? *tội lỗi/tội ác* / **chỉ việc nhận lương sau khi hết vai, vì là vai nhỏ nên tiền lương rất ít, thậm chí chỉ có một hộp com**

Có điều trước mắt là cô thay thế nguyên chủ, biết rõ bàn tay chủ mưu sau lưng là nữ chính, nhưng vẫn phải thỏa mãn nguyện vọng của nữ chính.

Mục đích của nữ chính đúng là muốn lộ diện, cho nên ấy, trước tiên phải bắt kẻ thù chung của Hậu cung là Dương Quý phi đi, cho dù không đánh chết cũng muốn khiến cho nàng (Dương Quý phi) bị cấm túc* gì gì đó trước, tiện thể tạm thời khiến bên cạnh Hoàng đế trống rỗng, nhưng Phi Tàn trong cung bị Quý phi chen ép thời gian dài, tất cả đều vắng vắng dạ dạ lấy Quý phi dẫn đầu, duy nhất có thể cùng nàng chống lại cũng chỉ có hoàng hậu Tạ Bích Sơ. *giám lỏng*

Mặc dù Tạ Bích Sơ biết kịch tình*, biết mục đích của nữ chính, cũng chỉ có thể nuốt sự thua thiệt này vào, bởi vì cô cũng muốn khiến Quý phi bị cấm túc đó, cô còn phải thừa dịp trong khoảng thời gian này tìm biện pháp trở về nữa. *diễn biến câu chuyện*

Về phần nữ chính à, có thù oán thì tất nhiên là phải báo, nhưng mà xét đến vàng sáng nhân vật nữ chính, vẫn là dùng trực tiếp chống lại thì tốt hơn, dù sao nữ phụ thứ nhất là Quý phi, sau này nếu có việc gì thì cứ để cho Quý phi ra mặt là được rồi.

Nữ chính đã bước ra rồi, sau đó nhất định sẽ có vàng sáng lóng lánh đánh khắp bốn phương, bản thân vẫn là làm một tiểu trong suốt, thuận tiện xem kịch là tốt rồi.

Thử tưởng tượng mỗi ngày thư thư phục phục* ăn ngon uống ngon ngủ ngon, đồng thời còn có thể xem kịch nhiều tập đặc sắc không có quảng cáo chen ngang, cuộc sống này quả thực là không thể hạnh phúc hơn nữa. *bình tĩnh nhân nhả, thông thả ung dung/thoải mái*

Tất nhiên, lựa chọn đầu tiên vẫn là có thể được trở về, mặc dù trong tiềm thức cô cũng biết rõ, sợ rằng cô không trở về được nữa rồi.

Từ ngày đó sau khi Cảnh Diệp bị ghen ghét rồi đi, Tạ Bích Sơ đương nhiên mà lấy cơ thân thể không tốt cần nghỉ ngơi vẫn luôn làm tổ trong Trường Hoa cung, Cảnh Diệp cũng không quay lại, nhưng mà lệnh xử phạt Quý phi được ban xuống rất nhanh: Cấm túc nửa năm, phạt bổng* hai năm. *bổng lộc = lương của quan lại, phân theo phẩm cấp, tước vị (phi tần cũng có phẩm cấp (có nhắc đến ở chương trước)) / cũng có thể hiểu là tiền chi tiêu của phi tần/cung nhân được phân phát theo định kỳ*

Chuyện như phạt tiền lương vậy hoàn toàn là có cũng được không có cũng không sao, hai năm tiền lương của Quý phi có lẽ giá trị còn không bằng một

bộ vòng tay của nàng, từ trước đến giờ nghề nghiệp Hậu Phi này đều thu nhập dựa vào chất xám*, tiền lương thì là thứ đồ chơi gì. *trí thông minh/trí óc*

Chủ yếu nhất là cảm xúc đó, làm nghề nghiệp cần thường xuyên xuất hiện tạo cảm giác tồn tại, chuyện như cảm xúc vậy thì tương đương với giấu kín, giấu khoảng nửa năm sau thì ai còn nhớ người là ai chứ, tình cảm cũng cần phải duy trì, cho dù là thanh mai trúc mã của Hoàng đế, qua nửa năm, cho dù tình cảm nhiều bao nhiêu cũng sẽ bị tiêu tan từng chút, huống chi còn là loại đa tình đến vô tình như Hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tam Quan Của Tể Tướng Rất Chính Trực

Tạ Bích Sơ chây lười thoải mái mà vui trên nhuyển tháp*, nghe Cẩm Tú rú rít kể lại ý chỉ của Hoàng đế, không khỏi tròn to đôi mắt, nhớ lại trong nguyên tác sau khi Tạ Bích Sơ bị tức chết, Quý phi cũng chỉ là bị giáng vị** xuống làm Phi, phạt bổng hai năm. *giường/ghế dài trải nệm êm* / **chức vị**

Không có Hoàng hậu, chuyện như hạ vị xuống thế này đối với Quý phi mà nói chỉ là chuyện nhẹ nhàng, bởi vì cô của người ta là Thái hậu, cho dù người ta chỉ là Quý nhân, khắp Hậu cung cũng không còn có người nào dám chọc giận nàng, cho nên dù một Hoàng hậu chết đi, đầu sỏ gây nên vẫn cứ được bỏ qua nhẹ nhàng như vậy rồi, khó trách không bao lâu sau Tể tướng Tạ Dịch Giang quý ở cửa Ngự Thư phòng* một ngày một đêm thỉnh cầu cáo lão về quê**. *Ngự thư: chữ của Vua => Ngự Thư phòng: nơi Vua viết chữ => thường là nơi nhà vua xem xét, đưa ra ý chỉ về các vấn đề của đất nước* / **xin được về quê vì tuổi đã già**

Sau đó nước Hi dám trực tiếp phát động chiến tranh, nguyên nhân rất lớn cũng là vì Tạ Dịch Giang rời khỏi, phải biết rằng Tạ Dịch Giang xem như nhân vật truyền kỳ, ba tuổi có tài làm thơ, năm tuổi làm văn, mười chín tuổi đi lên chức vị Tể tướng tiền triều, là người đứng đầu Văn thần*, được văn nhân khắp thiên hạ theo đuổi hướng tới. Ba năm sau, bởi vì chính trị tiền triều mục nát, thường xuyên nội loạn**, biên cảnh*** không bình yên, Tạ Dịch Giang vút bỏ bút nghiên*4 đi tòng quân, tiến về phía biên cảnh. *đứng đầu các quan văn* / **đầu đá bên trong chính đất nước đó, không do tác động từ bên ngoài** / ***chi khu vực biên giới*** / *4vật dùng của người đọc sách/văn nhân*4

Hắn giỏi về mưu lược*, kiên dũng thiện chiến**, biên cảnh dần được bình ổn, nhưng cũng không như mong muốn trấn áp nội chiến, nhập ngũ ba năm, nội chiến càng xảy ra kịch liệt, Hoàng đế tiền triều tin lời gièm pha, nhiều lần ngăn chặn vật tư đến biên cảnh, khiến quan binh tử thương vô số, dưới tình trạng trái tim băng giá***, hắn tiếp nhận chiêu dụ của Hoàn Thái tổ lúc ấy đang khôi nghĩa vũ trang, bằng trong ứng ngoài hợp trả giá thật nhỏ trợ giúp ông ta (Hoàn thái tổ) lật đổ tiền triều. *mưu kế, sách lược* / **chiến đấu anh dũng, tài giỏi** / ***ở đây muốn nói mất đi lòng tin***

Lần nữa được thăng làm Tể Tướng, Tạ Dịch Giang một lần nữa bỏ võ theo văn, cũng tiếp tục không dừng lại được Văn thần theo đuổi, Võ quan cũng thật sự kính nể tài mưu lược của hắn, tuy có người phi nhỏ* việc hắn phản bội, nhưng càng nhiều người lại sùng kính** khí tiết của hắn về việc không trán áp nội chiến, sự quả quyết của hắn khi tiếp nhận chiêu dụ lấy chiến để ngừng chiến. *ý nói coi thường* / **sùng bái, kính trọng**

Con người hắn vô cùng chính nghĩa, cho dù dùng mưu lược cũng cực kỳ quang minh chính đại, thủ đoạn Hạo Nhiên Chính Khí*. *Hạo: Nhiều, lớn rộng. Nhiên: như thế. Hạo nhiên: To lớn như thế. Khí Hạo Nhiên: Hạo Nhiên chi khí/chính khí: Cái khí chất to lớn trong bầu Trời. Khí Hạo Nhiên cũng có nghĩa là cái ý chí to lớn và chính đại quang minh.

Dùng lời hiện đại mà nói, thì chính là tam quan rất chính trực, thẳng tắp giống như cột cờ.

Có một nhân vật kiểu mẫu như vậy ở đây, nghĩ lại Đại Hoàn cũng không dễ dàng, đây cũng là lý do tại sao sau khi Cảnh Diệp thân chính, cho dù không thích cũng phải đưa Tạ Bích Sơ được Tạ Dịch Giang đặt trong lòng bàn tay* tiền cung, vừa là lôi kéo cũng là bức hiếp đối với Tể tướng. *ý nói rất được cung chiều, yêu thương*

Tạ Bích Sơ thờ dài, đưa tay che vị trí trái tim, cảm thụ nơi đó từng nhịp nhảy lên, cũng không trách tại sao nguyên chủ bị tức chết, phụ thân đáng sùng kính* như vậy, đáng kính ngưỡng* như vậy, có một ngày lại bị tên hề điều ngoa như Quý phi này tùy ý chửi bới, Tạ Bích Sơ không trực tiếp nhào tới bóp chết Quý phi đã coi như là có lợi cho nàng. *ý nói đáng được sùng bái, kính trọng, để người khác nhìn lên*

Tạ Bích Sơ ngờ ngác thất thần* một lúc lâu, chờ đến khi phục hồi tinh thần lại, bị bóng dáng ngồi bên cạnh làm sợ hết hồn, suýt nữa từ trên nhuyển tháp lăn xuống. *không tập trung, suy nghĩ lung tung nhiều việc*

Cảnh Diệp nhanh chóng cúi người, cánh tay đặt bên cạnh nhuyển tháp, ngăn cản phía trước hướng nàng lăn xuống, thuận thế ôm nàng vào trong ngực, vừa dùng lực liên ôm nàng ngồi lên trên đùi hắn.

Tạ Bích Sơ sùng sốt, thân thể cứng đờ theo bản năng muốn tránh ra, cảm thấy cánh tay hắn đang dùng lực ngăn cản, đành phải buông tha cho việc giãy giụa, ngoan ngoãn ngồi, mặt lại xoay sang một bên.

Cảnh Diệp sững sờ, ngay sau đó hơi buồn cười, về mặt lại thần nhiên, hỏi "Trẫm xử phạt Quý phi như vậy, Hoàng hậu đã vừa lòng?"

Thật ra thì hắn cũng chỉ là khách sáo hỏi một chút mà thôi, hắn cảm thấy Tạ Bích Sơ cũng sẽ không phản bác, ai ngờ Tạ Bích Sơ hừ một tiếng, giọng nói mềm mại tùy hứng nói: "Nếu ta nói là không hài lòng thì sao?"

Cảnh Diệp ngạc nhiên, hơi nhũn mảy, trong lòng hơi bất mãn*, nhưng vẫn là kiềm chế tính tình hỏi "Vậy Hoàng hậu cảm thấy nên làm như thế nào?"
không bằng lòng

"Nếu như ta nói muốn vả miệng nàng thì sao?"

Giọng nói của Cảnh Diệp hơi trầm xuống, hiển nhiên đối với gương mặt Quý phi vẫn là rất thích, khuyên: "Nàng ta đã bị trảm cấm túc, trong lúc cấm túc không chỉ có nàng ta không thể đi ra, tất cả những người khác cũng không thể ra vào."

Tạ Bích Sơ đột nhiên nghiêng đầu lại nhìn hấn chăm chăm, hung dữ nói: "Vậy người hỏi ta có hài lòng hay không có ích lợi gì?!"

Cảnh Diệp đang tức giận thì sau khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cố gắng bày ra dáng vẻ tức giận hung ác, đột nhiên ngay lập tức tắt cả đều không còn, hấn cố gắng mím môi, không hề mình dừng phát ra tiếng cười trong lúc nghiêm túc như vậy.

Nghiêng đầu đi khắc chế rồi lại khắc chế*, hấn mới ho nhẹ một tiếng, chậm giọng nói: "Được rồi, trầm biết là nàng ta sai lầm rồi, không phải trảm đã phạt nàng ta rồi sao, đừng tức giận, ngày thường nàng ta nói nhiều như vậy không phải là nàng cũng chưa từng tức giận." *kiềm chế*

Tạ Bích Sơ sùng mặt lên nói: "Nàng ta mắng ai cũng được, nhưng không thể mắng phụ thân, không thể mắng!" Giọng nói đáng yêu của nàng bởi vì mang theo một chút tùy hứng mà cực kỳ mềm mại, đáng vẻ thờ phỉ phò khiến cho cả người nàng rung động.

Cảnh Diệp ngậm thờ dài, trong lòng cũng biết nghiêm khắc lại mà nói thì lời nói của Quý phi cũng coi như là đại nghịch bất đạo*, dù sao lúc đó là Tiên đế tự mình đi thuyết phục Tạ Dịch Giang, chứ bởi Tạ Dịch Giang có mưu đồ khác, cùng với chứ Tiên đế nhận thức người không rõ có khác nhau ở chỗ nào? *tội lớn trái với đạo đức/lẽ lối được đặt ra*

Có điều hấn và Quý phi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm không cạn, tự nhiên muốn bảo vệ nàng, nên cũng không muốn nhắc lại những điều này, ngay lập tức nói tránh đi: "Vậy trầm thì sao?"

Tạ Bích Sơ nghe vậy không giải thích được nhìn hấn một cái, "Quý phi mắng ta, mắng a nương*, mắng phụ thân, mắng Tạ gia**, cho tới bây giờ cũng chưa từng mắng người." *cách gọi mẹ* / **nhà họ Tạ**

Cảnh Diệp:

"Khụ, trầm biết lần này nàng bị uất ức, nàng muốn được ban thưởng gì, trầm đều cho nàng."

Ánh mắt Tạ Bích Sơ sáng lên, "Thật?"

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Sự Kiện Làm Xôn Xao Hậu Cung

Cảnh Diệp thấy thế theo bản năng cảm thấy có phải mình rớt vào hố* hay không, nếu Tạ Bích Sơ vẫn muốn đi đánh Quý phi một trận thì phải làm sao? Có điều hấn mới vừa nói ra khỏi miệng lời cam kết, bây giờ đôi ý cũng không phải là phong cách của một Hoàng đế, cho nên chỉ có thể chần chờ mở miệng nói: "Coong. Nhưng." *bị lừa*

"Ta muốn về nhà!" Tạ Bích Sơ cũng không có suy tính, bật thốt lên, lời vừa ra khỏi miệng nhìn thấy vẻ mặt Cảnh Diệp im lặng, vội vàng giải thích: "Là phụ thân chịu uất ức, cho nên ta muốn trở về an ủi người, bởi vì ta là Bảo Nhi của người."

Theo như tính tình của Tạ Bích Sơ hiện tại này thì nói không ra lời nói buồn nôn như vậy, nhưng tính tình nguyên chủ chính là đáng khen ở chỗ này, cùng với Tạ Dịch Giang là phụ nữ hồ không*. *cha và con gái đều rất yêu thương nhau, tương tự nữ nhi không đã giải thích ở văn án; phụ nữ: ở đây chỉ cha và con gái, hồ: lẫn nhau*

Cầu xin đừng giải thích. Khóe miệng Cảnh Diệp co quắp một cái rõ ràng, hấn gơ tay đè xuống rồi mới nói: "Hôm nay đã gần trưa rồi, vậy thì ngày mai trở về đi, đi sớm về sớm."

Cái gì cái gì? Đi sớm về sớm? Nàng có thể nghỉ lại ở Tể tướng phủ thêm vài ngày đấy!

"Không được, phụ thân bị uất ức quá lớn, an ủi một ngày không đủ." Khuôn mặt mềm mại đáng yêu của Tạ Bích Sơ tỏ vẻ nghiêm trang nói.

Cảnh Diệp:

Tạ Bích Sơ suy nghĩ một chút tìm được một cái cớ: "Hơn nữa thân thể ta không tốt, muốn dưỡng thật tốt, trong cung quá nhiều người, họ đều có quan hệ tốt với Quý phi, còn có thể đến chọc giận ta, ta sẽ không thoải mái."

Vì gia tăng lực thuyết phục, nàng vừa nói vừa ôm ngực, cau mày tạo ra vẻ tim của ta rất đau ta sắp không thờ nổi.

Cảnh Diệp:

Bình thường tiểu Hoàng hậu mặc dù có hơi ngốc, nhưng mà ăn vạ như vậy là ý gì, quả nhiên vừa gặp phải chuyện có liên quan đến Tể Tướng là phong cách cả người tiểu Hoàng hậu cũng trở nên kỳ quái .

Nhưng mà chống lại vẻ mặt ta rất nghiêm túc rất nghiêm túc rất có lý của nàng, đột nhiên cảm thấy hình như nàng nói cũng không có gì không đúng.

Hắn chần chờ một chút nói: "Nàng là Hoàng hậu, rồi cung thời gian quá lâu không tốt."

"Chỗ nào không tốt?" Tạ Bích Sơ hỏi rất nghiêm túc, ngay sau đó chau mày nói: "Các nàng đều sẽ cảm thấy rất tốt, ta cũng sẽ cảm thấy tốt."

"." Cảnh Diệp suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là nói: "Trăm cảm thấy không tốt."

"Nhưng phụ thân cảm thấy tốt!"

Cảnh Diệp: 【 Người chơi Cảnh Diệp bị thương tổn 8000 điểm tinh thần 】

Sau khi được cho phép, Tạ Bích Sơ vui vẻ về về kêu tứ Cầm* thu dọn đồ đạc, Cảnh Diệp ngồi một bên nhìn nàng phân phó cung nữ mang các loại tài vật từ trong kho phòng nhỏ** của nàng như nước chảy***, cảm giác cả quai hàm cũng thật chua*4.

Tạ Bích Sơ kiểm lại một cái, hơi cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, quay đầu nhìn thấy Cảnh Diệp mặt không thay đổi uống trà, lập tức cọt đi qua nói: "Bệ hạ, nếu mà trở về phụ thân biết ngài không có vật gì để an ủi người, người sẽ đau lòng, người là bị biểu muội của ngài làm thương tổn." Nói xong còn dùng lực găt đầu một cái để tỏ vẻ cường điệu.

Cảnh Diệp buồn bực than một tiếng, giơ tay lên che cái trán, đồng thời kêu Tổng quản thái giám Lý lộc bên người, vô lực nói: "Đi, đi mở ra tư thất* của trăm." Mới vừa rồi tại sao hắn muốn nói cảm thấy nàng rồi cung không tốt? Tại sao sau khi cho phép còn ngồi ở chỗ này xem trò vui? Ha ha, nhất định là bởi vì hôm nay còn chưa uống thuốc. *nhà kho/nơi cất giữ tài sản của riêng nhà vua*

Trong khi Hoàng đế Bệ hạ của Đại Hoàn Đế quốc đang âm thầm đau lòng hà bao của mình xuất huyết mạnh*, cả Hậu cung đã sôi trào lên, nguyên nhân chỉ có một:

Một ngọn núi lớn khác áp bức trên đầu nhân dân khổ nạn rốt cuộc cũng bị dời đi, mùa xuân của quảng đại* quần chúng nhân dân rốt cuộc đã tới!

Tại mùa phát tình với cảnh xuân rực rỡ này đây, không có Quý phi và Hoàng hậu gây trở ngại, lúc này khắp Hậu cung Đại Hoàn đều xôn xao, hơi thô nồng đậm mùi Hormone*. *nội tiết tố, tản ra từ tuyến sinh dục, buồng trứng*

Trăm hoa* bị Quý phi áp chế hằng năm rốt cuộc được đến không gian sinh trưởng rộng rãi, chờ đợi không kịp mà nở rộ về đẹp —— Xế chiều hôm Hoàng hậu về nhà, đã có hậu phi to gan tặng cháo gà cho Hoàng thượng ở Ngự Thư Phòng.

Cả Hậu cung đều khẩn trương nhìn chằm chằm phản ứng của Hoàng thượng, vừa mong đợi Hoàng thượng tiếp nhận, cái này nói lên sau khi Quý phi bị cấm túc, Hoàng thượng đang chuẩn bị lâm hạnh

đó!

Kết quả Cảnh Diệp ở dưới tình trạng gặp double damage* về cả tinh thần và vật chất, được mỹ nữ theo đuổi, lập tức cảm thấy sức quyến rũ của mình một lần nữa lấy được khẳng định, cũng hết sức hài lòng đối với hậu phi kịp thời đưa cháo gà tới này, Hoàng đế Bệ hạ đang hành diện, đêm đó liền thuận nước đẩy thuyền

Lần này thì xong, cả Hậu cung đều bùng nổ, hơi dè dặt thì còn biết hỏi thăm lúc không có những người khác đưa canh mới đi, cuồng phong một chút thì bất kể.

Vì vậy cửa Ngự thư phòng thường xuất hiện hai phi tần qua đưa canh trở lên, không ngừng vung ra { kỹ năng trào phúng } đối với nhau, tiếp đó lại dẫn phát sự kiện dùng binh khí đánh nhau đến đỏ máu, Cảnh Diệp uống một bụng nước canh uống đến muốn ói rốt cuộc hiểu rõ tư vị tự ăn quả ác, trong cơn tức giận trực tiếp hạ chỉ cấm hoạt động đưa canh, đồng thời bố trí bài tập ở nhà sao chép kinh Phật.

Một loạt động tác này nhanh đến mức làm cho người ta hoa cả mắt, không đợi đến lúc mọi người chân chính phản ứng lại cũng đã kết thúc, vẫn còn đang tí mỉ sắp xếp bước hành động kế tiếp tìm một cuộc gặp gỡ bất ngờ với Hoàng đế Bệ hạ của Đại Hoàn Đế quốc, nữ chủ đại nhân trực tiếp bối rối, tiếng gió quá chặt, nữ nhân cả Hậu cung đều nom nớp lo sợ rút móng vuốt về lại, Hoàng thượng đang đứng ở thời kỳ phiền não đối với nữ nhân, nếu như nàng lại tạo ra cuộc gặp gỡ tình cờ, làm không tốt thì lấy được không phải là Hoàng thượng sủng hạnh, mà là đao lớn phục vụ.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Phụ Thân Nhà Ta Là Nam Thần* Thứ Thiệt

chỉ những người con trai/đàn ông đẹp trai, tài giỏi/có 1 điểm nào đó khiến người khác hâm mộ

Tất cả những chuyện này đến cùng là xảy ra như thế nào vậy, là nàng không theo kịp thời đại hay là thời đại phát triển quá nhanh? Nữ chủ núp trong phòng nhỏ hẹp mờ tối suy nghĩ thật lâu, mới phát hiện tất cả đều bởi vì, Hoàng hậu về nhà.

Tin tức Hoàng hậu rời cung nàng cũng đã biết đến, lúc ấy nàng còn cảm thấy Hoàng hậu rất thức thời*, đương nhiên bây giờ nàng vẫn cảm thấy như vậy, cho nên đầu sỏ gây nên tất cả mọi chuyện này là đám phi tần, nếu như không phải là họ giống như chó đói nhìn thấy xương mà ủa lên, nếu như không phải là họ không có chút lý trí nào mà gấp gáp phóng đảng, làm sao có thể chọc giận hoàng thượng? *biết rõ thời thế/nhận biết rõ xu hướng xảy ra sự việc

Mà ngọn nguồn tội ác đáng khiển trách nhất, chính là kẻ tự cho là đúng thật ra thì cái gì cũng sai Tôn quý phi! Cũng bởi vì nàng phách lối can rờ, vẫn áp chế các phi tần khác, mới khiến cho các nàng khi nhìn thấy một tia sáng rạng đông thì ngay lập tức không chờ đợi kịp mà nhào tới!

Gương mặt của nữ chủ đại nhân âm lãnh*, trong mắt lại tràn đầy điên cuồng mà quyết tuyệt được ăn cả ngã về không**, nếu ông trời để cho nàng sống thêm một lần, nàng nhất định không thể giống như đời trước ngây ngô dại dột như vậy, nhất định phải làm cho tất cả những kẻ phụ bạc nàng một đời trước đều chết không có chỗ chôn, nhất định phải leo lên chỗ cao nhất, bao quát chúng sinh***! *âm trầm/đen tối lãnh lẽo* / **điên cuồng mà quyết tuyệt được ăn cả ngã về không: quyết tâm điên cuồng/bất chấp tất cả hoặc là có được tất cả hoặc là không có gì cả** / ***nhìn khắp tất cả mọi người trên đời***

Mà Hoàng hậu nương nương vô tri vô giác đã cho nữ chủ hạ tiểu ngáng chân* còn không có bị thù hận, giờ phút này đang hết sức vui sướng đi dạo phủ Tể tướng, nguyên chủ cũng không phải rất thích ra khỏi cửa, ngay cả nhà mình cũng không thể nhận biết hết, cũng tạo cơ cho Tạ Bích Sơ đi dạo vườn. *gây chút rắc rối nhỏ*

Đây chính là kiến trúc lâm viên* chính tông đó, phong cách nguyên bản, dù sao không có chuyện gì làm, tất nhiên là muốn thưởng thức một lần cho thật kĩ rồi. *kiến trúc lâm viên (vườn rừng) là một loại hoa viên - một chủng loại nghệ thuật nghiêm túc không kém gì thư pháp và hội họa. Sự thiết kế hoa viên thể hiện sáng tạo nghệ thuật trong không gian ba chiều của thiên nhiên, có hoa cảnh, cây cỏ, hồ nước, núi non, v.v... nhằm đạt sự quân bình hài hoà của tâm hồn con người với thiên nhiên_ tham khảo thêm tại - mục 6. Nghệ thuật hoa viên vườn cảnh* / **hình thái/phong cách gốc/ban đầu**

Sau khi đi dạo một lúc, Tạ Bích Sơ ngồi xuống nghỉ chân trong đình, Cẩm Tú hoạt bát giống như chú chim sẻ nhỏ chạy tới, người chưa thấy, giọng nói đã đến trước mặt: "Nương nương, Tể tướng đại nhân đã về rồi ——"

Tạ Bích Sơ "Xoạt" đứng lên, con mắt lóe sáng như sao, vừa đi nhanh vừa nói: "Phụ thân ở đâu, mau dẫn ta đi!"

Vòng qua khúc quanh của hành lang đến Tiền viện*, xa xa liền nhìn thấy nam tử cả người mặc quan phục màu đen vội vã đi tới bên này, dáng người cao to khí thế bức nhân**, nhìn kỹ lại, dung mạo tuấn đạt***, mặt mày sáng sủa, khí độ kín kẽ*4, hoa quý ung dung*5, không phải thủ phụ*6 đương triều Tạ Dịch Giang thì còn là ai? *viện trước/khu nhà phía trước* / **ép người/ý chỉ khí thế mạnh mẽ, nổi bật lên trên người khác** / ***đẹp trai sáng sủa*** / *4lòng dạ kín đáo, không biểu hiện ra ngoài*4 / *5sang trọng*5 / *6phụ thân tể tướng*6

Thấy người một đường phát mở những cành liễu* rũ xuống ngang trán mà đến, Tạ Bích Sơ hoàn toàn ném sự dè dặt cho Đại Hoàng**, khẽ nhắc lần váy lên, không chút do dự chạy như bay về phía người: "Cha (nam) cha (thần)!" *một loại cây gỗ rụng lá, cao đến 10-15 m, cành nhánh mảnh mai, mọc thông có khi rũ xuống tận mặt đất, cành non có lông mịn. Lá có phiến thon hẹp, bìa có răng, mặt dưới mốc trắng; Thường dùng trong trang trí sân vườn, công viên, lối đi _ xem thêm chi tiết và hình ảnh:

Tạ Dịch Giang năm nay 35, vẫn có thể cử bút an thiên hạ, vũ có thể lên ngưu định càn khôn*, hôm nay vừa thủ tướng** của quốc gia, tuyệt đối là sự nghiệp thành công, còn có nhà riêng theo hình thức lâm viên cộng thêm nhiều sơn trang biệt thự vương phủ***, nhiều con ngựa tốt vua ban, thật sự là kim cương vương lão ngũ*4. *tài văn chương hay đến mức có thể khiến khắp nơi được bình an, tài võ nghệ có thể thay đổi cục diện/tình trạng lãnh đạo, nhân dân _ CÀN là Trời, là vua, là cha, là chồng, là đầu, là cứng (cần kiện cao minh), là lãnh đạo, là vàng, là băng, là đỏ thắm, là thiên thể. KHÔN là đất, là nhân dân, là vợ, là mẹ, là thuận tòng, là mềm, là sắc vàng, là văn, là bụng... _ xem thêm: 1 * / **thủ tướng: là gọi tắt của "thủ tịch tể tướng" (首席宰相) vốn là chỉ người có chức vị cao nhất trong các tể tướng _ theo wiki** / ***trang trại ở nông thôn/vùng núi, nhà lớn, cửa hàng giàu có* / *4(Kim cương vương lão ngũ: chỉ người đàn ông hội tụ đủ năm tiêu chí: 1. Đầu tiên là nhiều tiền, có sự nghiệp; thứ hai là thừa kế tài sản giàu có của gia đình. 2. Đẹp trai, anh tuấn, độc thân. 3. Có bằng cao học, hoặc học cao học ở nước ngoài. 4. Có khả năng giải quyết các vấn đề, kiên trì, tích cực, tìm tòi, nghiên cứu kinh doanh. 5. Không nói ra những việc quan trọng, cố gắng ẩn mình trong những người bình thường, tránh những thị phi của thế giới xung quanh. Tóm lại như bên mình thường nói là người đàn ông lí tưởng trong mộng của các cô gái, “con rể vàng” trong mắt bố mẹ vợ)*4

Đĩ nhiên quan trọng nhất là, giá trị nhan sắc còn cao vượt mức.

Dung mạo của người cũng không sáng ngời hoa lệ* giống như Cảnh Diệp vậy, mà là lịch sự tao nhã một cách kín đáo do kinh nghiệm cuộc sống ngưng luyện** ra bên ngoài, khiến cho kẻ cả trong lúc người giờ tay nhắc chân cũng tràn đầy vẻ băng qor do đã tính trước kỹ càng, sức quyến rũ*** của người như vậy dường như có thể khiến cho Tạ Bích Sơ chết đuối trong đó. *đẹp lộng lẫy* / *rèn luyện và hình thành ra bên ngoài** / ***sức hút***

Vốn Tạ Bích Sơ chỉ là bởi vì đẩy Tôn quý phi đi, không muốn để cho Thái hậu gây phiền toái, hơn nữa cũng tránh đi sự nổi bật của nữ chủ, thuận tiện cũng tạo độ hào cảm* của bàn tay vàng** Tể tướng đại nhân, lúc này mới lợi dụng một chút áy náy thừa thót của Cảnh Diệp mà chạy ra cung. *cảm giác tốt* / **người có kỹ năng/khả năng hơn hẳn người khác / có tài năng bẩm sinh / hoặc chỉ người cực kỳ may mắn**

Nhưng phút chốc nhìn thấy Tạ Dịch Giang kia, cô cảm thấy ngay lập tức mình biến thành tộc truy đuổi ngôi sao*, tất cả nam thần gì đó từng gặp trước

kia đều cực kỳ yếu ớt, Tể tướng đại nhân mới thật sự là nam thần, cái loại phong cách dùng hết tất cả các từ ca ngợi cũng không thể hình dung chính xác được đó trong nháy mắt khiến cho đầu óc cô trống không, tay chân tê dại. *chạy theo thần tượng / chỉ fan*

Sau đó hình thức cưng chiều với độ ngọt cao khiến Tạ Bích Sơ trực tiếp hạnh phúc đến ngất đi.

Đợi đến khi Tạ Dịch Giang lần nữa dẫn cô đi dạo thư phòng một vòng, Tạ Bích Sơ cảm thấy mình hoàn toàn đã trở thành fan cuồng tử trung* của phụ thân đại nhân nhà mình, sau đó mỗi ngày đều điên cuồng tạo status** ở trong lòng: *người hâm mộ cuồng nhiệt trung thành đến chết _ tham khảo thêm tại wiki với từ khóa “người hâm mộ”* / **có nghĩa là trạng thái, tình trạng của người hay sự vật**

#cha nhà ta là nam thần thứ thiệt# #ghi chú sinh hoạt hàng ngày của cha nam thần# #cha nam thần là nữ nhi không quá thật vui vẻ phát khóc# #mỗi ngày được cha nam thần dụ dỗ ăn cơm cảm thấy không cần uống thuốc cũng tràn đầy năng lượng#

Còn tất cả quan viên Đại Hoàn Đế quốc đều phát hiện, Tể tướng đại nhân luôn luôn có lời nói sắc bén, thái độ nghiêm túc, làm việc điên cuồng kia đột nhiên đã thay đổi phong cách, kẻ ý cười đầy mặt, thái độ hòa ái, vừa tan tầm thì ngay lập tức trực tiếp chạy về nhà kia rồi cuộc là ai vậy hả? Nhất định là Tể tướng đại nhân bị thứ gì đó không rõ lai lịch bám vào người, sẽ không sai!

Nhìn Tể tướng đại nhân không nói tiếng nào suốt cả buổi chiều* thậm chí cúi đầu không nhìn ánh mắt muốn nói lại thôi của Hoàng đế Bệ hạ, sau đó nhanh chóng bỏ chạy sau khi bãi triều, rất nhiều quan viên cũng nhìn không được tiến hành quét hình bằng tầm mắt từ tất cả các phương diện đối với hắn, cố gắng tìm được bình dầu bôi trơn hắn mang theo trên người. *hoàng đế tập trung các đại thần để giải quyết việc nước vào buổi sáng sớm*

Triều thần không nhìn được trao đổi với nhau một chút, nghe nói là Hoàng hậu nương nương về nhà, lập tức tất cả đều kéo dài giọng "A ——" một tiếng, truyền lại ánh mắt hiểu ý với nhau.

Tể tướng là nữ nhi không, cả Đại Hoàn đều biết.

Sau đó ánh mắt trái phôi phải thêm*, làm ra dáng vẻ lơ đãng rơi xuống trên người của phụ thân Tôn quý phi —— Bá tước của Đại Hoàn Đế quốc, Bình Bộ Thượng Thư, thượng tướng vinh dự của Đế quốc, Tộc trưởng Tôn thị bộ tộc —— Tôn Khai Xương tiên sinh, nhìn một chút khuê nữ nhà người ta, đang ở Quý phi vị lại có thể khiến Hoàng hậu nương nương tức đến về nhà mẹ đẻ rồi, cũng là lợi hại. *ý đại khái là liếc qua liếc lại kín đáo*

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lừa Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Cuộc Sống Chung Hằng Ngày Với Người Cha Nam Thần

Nói lại thì khuê nữ* / cháu gái mình cũng sống ở Hậu cung đó, mặc dù không muốn đứng về phía ai giữa Hoàng hậu và Quý phi, trên thực tế vốn cũng không được chọn phe, bởi vì cũng bị Quý phi áp chế gắt gao chứ sao. *con gái*

Hoàng thượng cũng vậy nữa, biết ngài và biểu muội của ngài là thanh mai trúc mã vô tư chơi đùa từ nhỏ, cũng không phải là không để cho ngài cung chiều, nhưng ngài độc sủng thì không đúng rồi, lời nói cùng hưởng ân huệ* của lão tổ tông ngài là nói chơi phải không? *chỉ việc vua sủng hạnh phi tần*

Các triều thần trong nhà có cô nương ở trong cung cùng nhau ném ánh mắt u oán về phía Cảnh Diệp.

Cảnh Diệp: "Hắt xì ——"

Mặc dù đã là mùa xuân nhưng mà vẫn còn hơi lạnh đó.

Cảnh Diệp xoa xoa lỗ mũi ngứa: Mùa mưa cũng sắp đến rồi, vốn còn muốn bàn luận chuyện cuộc sống với Tể Tướng, không, nói chuyện công việc phòng lụt, ai biết hắn đi nhanh như vậy, nhất định là bởi vì Hoàng hậu, xem ra có lẽ nên đón Hoàng hậu về cung sớm một chút nếu không Tể Tướng cũng không chịu chăm chỉ làm việc rồi, nhưng mà bây giờ đi đón có thể khiến Tể Tướng tức giận mà càng không muốn làm việc hay không?

Sờ sờ cằm, Cảnh Diệp không khỏi nhớ lại trước khi tiểu Hoàng hậu tiến cung, có một lần Tể Tướng xin nghỉ, bởi vì buổi sáng nữ nhi* ngoan ngoãn nhà hắn không chịu ăn điểm tâm*; có một lần Tể Tướng đi làm, đến một nửa trực tiếp bỏ bê công việc về nhà, bởi vì nữ nhi ngoan ngoãn nhà hắn đổ bệnh mà không chịu uống thuốc; có một lần tham gia Quốc yến***, ăn vài miếng lại chạy về nhà, bởi vì nữ nhi ngoan ngoãn nhà hắn đi bộ không cẩn thận ngã xuống, trên tay bị cọ xát ra một vết xước nhỏ; còn có một lần. *con gái nhỏ* / **món ăn nhẹ** / ***buổi tiệc mang tầm cỡ quốc gia, do người cầm quyền tổ chức***

Cảnh Diệp rung mình một cái, sau đó quyết định vẫn là để cho Hoàng hậu ở lại nhà thêm vài ngày thì tốt hơn, chỉ cần Tể Tướng vui vẻ là được rồi.

Tể Tướng (bể nghệ*): Có tài năng, chính là tùy hứng** như vậy.

*【睥睨】bể nghệ [bìnì] (văn) Trông nghiêng, háy, ngút, khinh, coi chẳng ra gì: 睥睨一切 Khinh thường tất cả, chẳng coi ai ra gì._theo từ điển Trần Văn

Chánh – Hán Việt từ điển* / **làm theo hứng thú/sở thích của bản thân**

#Cần cứ sự trình bày và phân tích ở trên xin cho biết diện tích bóng ma tâm lý của Hoàng đế bệ hạ# #Cầu xin đưa ra trị số tùy hứng của Tể tướng đại nhân thuộc tính nữ nhi khổng#

Tể tướng đại nhân thật vui vẻ chạy về nhà không để ý tâm tình rối rắm của Hoàng đế bệ hạ lúc này, hắn vừa về nhà đã nghe nói Bảo Nhi ngoan đang đi dạo vườn, vội vàng đi tìm nàng, từ xa đã nhìn thấy nàng chạy tới bên này, trên tay còn nhấc làn váy giơ lên, hắn không cảm thấy động tác này không thực nữ* hạnh kiểm xấu chút nào, vội vàng nghênh đón nói: "Bảo Nhi ngoan, chạy chậm một chút, cẩn thận kéo ngã, váy dài quá thì lát nữa để Cẩm Trù bọn họ giúp con tài** bớt đi một chút." *chỉ người con gái dịu dàng, nét na, đức hạnh* / **cát may - ở đây để Hán Việt để khớp với đoạn sau TBS nghe không hiểu**

Cẩm Trù: (nếu cắt ngắn thật thì phu nhân* có thể đánh chết ta hay không) *chỉ người phụ nữ đã lấy chồng, ở đây chỉ vợ của tể tướng, mẹ của Tạ Bích Sơ*

Tạ Bích Sơ sững sốt một lát mới hiểu được ý của hắn, vội vàng khoát tay nói: "Không cần không cần, đều là bởi vì con vội vã muốn thấy phụ thân đó, cũng tại hôm nay phụ thân trở về muộn hơn, là bởi vì chính sự quá nhiều sao?"

Tể tướng đại nhân nghe thấy hai câu trước thì vui lòng, cũng không nói chuyện chiếc váy nữa, nghe đến phía sau thì chân mày cũng theo đó mà hơi nhíu lại, nhớ lại triều hội hôm nay, hình như tất cả đều là vì mấy người kia nhẩy nhót tranh luận, làm hại hắn trở về muộn khiến Bảo Nhi lo lắng, trong lòng ghi nhớ một khoản cho bọn họ, ngay lập tức dụ dỗ nói: "Đều là một đám người nhảm chán, Bảo Nhi không cần để ý, đúng rồi, Bảo Nhi đi dạo vườn đã một hồi chưa, hay là để ngày mai đi dạo tiếp cũng như nhau thôi."

Tạ Bích Sơ gật đầu nói: "Phụ thân đã trở về thì tất nhiên là phải cùng đi dùng đồ ăn sáng với phụ thân." Năm giờ phải đi làm, hơn tám giờ mới tan việc, vừa đúng lúc ăn bữa sáng.

Tể tướng đại nhân lập tức cười nói: "Thì ra là Bảo Nhi chờ phụ thân cùng nhau dùng đồ ăn sáng nha, như vậy thì hôm nay phụ thân cần phải ăn nhiều hơn một chút, đúng rồi, trước đó vài ngày có mời được đầu bếp đến từ phía Nam, am hiểu món ăn Hoài Dương con yêu thích nhất, vốn còn định đưa vào cung, vừa đúng lúc con xuất cung về."

Cả nhà thân mật thăm thiết mà dùng đồ ăn sáng, Tể Tướng phu nhân trông coi chuyện nhà, bởi vì có việc nên tất nhiên là đi trước bận rộn, Tạ Bích Sơ bày tỏ muốn đi ra ngoài dạo một chút, Tể tướng đại nhân lập tức tỏ vẻ muốn cùng đi, lại bị Tạ Bích Sơ cự tuyệt.

Tể tướng đại nhân như bị thương rất nặng mà nhìn Tạ Bích Sơ trước mặt: "Bảo Nhi ghét bỏ phụ thân rồi sao?"

Tạ Bích Sơ khoát tay lia lịa: "Bảo Nhi thích nhất là phụ thân, có điều Bảo Nhi muốn đi chơi trên đường phố, thì không thể mang theo phụ thân," Khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của nàng tỏ vẻ chăm chú nghiêm túc nói: "Đầu tiên, phụ thân khí độ phi thường, vẻ uy nghiêm ngày càng hưng thịnh, không giống như người bình thường, sau khi ra cửa tự nhiên sẽ khiến người khác kính sợ, lại bởi vì dung mạo tuấn mỹ, học thức uyên bác, tài năng hơn người, lại là Tể Tướng, quyền cao chức trọng, khó tránh khỏi khiến cho người khác ghen ghét, cho nên phụ thân cứ như vậy đi ra ngoài thật sự quá nguy hiểm, hơn nữa Bảo Nhi nghịch ngợm hoạt bát, khó được đi ra ngoài một chuyến, tất nhiên muốn dạo chơi rất nhiều nơi, Bảo Nhi không nỡ khiến phụ thân mệt nhọc cùng với con."

Tể tướng đại nhân bị Bảo Nhi nhà mình khoe khoang đến chóng mặt, nghe vậy cho dù khắc chế hết sức cũng không ngăn cản được khoe miệng không ngừng nhếch lên, vẫn tiếp tục dặn dò: "Con đi ra ngoài như vậy cũng không an toàn."

Tạ Bích Sơ vừa nghe thấy hắn buông lỏng, vội vàng nói: "Người nhận biết con vốn là không nhiều, hơn nữa con mang nhiều binh lính trong phủ một chút là được, phụ thân ~ Bảo Nhi khó được đi ra ngoài, người đồng ý với con đi ~"

Lời cầu xin mềm mại nũng nịu trong nháy mắt khiến đầu quả tim của Tể tướng đại nhân đều mềm thành nước, "Được được, phụ thân đồng ý với con là được, con cứ chơi cho thỏa thích, coi trọng cái gì thì cứ mua, gặp chuyện cũng không cần sợ, đều có phụ thân, nếu chơi trên phố đủ rồi, thì đi thôn trang trước đó vài ngày phụ thân đã tu sửa lại Tây Sơn thôn trang, trồng rất nhiều loại trái cây con thích, đến lúc này cũng nên nở hoa rồi."

Tạ Bích Sơ một chút cũng không có không kiên nhẫn, cẩn thận nghe hắn dặn dò, phụ nữ hai người lại chít chít trách trách* dính nhau một lúc lâu mới tách ra. *từ tượng thanh, ý nói hai người tiếp tục nói chuyện một lúc lâu nữa*

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Trên Đường Gặp Gỡ Người Giàu Có Thật Sự

Nhìn bóng lưng nhỏ nhỏ mềm mềm ở cổng bên tường xây làm bình phong* chột lóc rồi không nhìn thấy nữa, nụ cười trên mặt Tạ Dịch Giang cũng giảm bớt đi, trong nháy mắt vẻ nho nhã quanh thân trở nên lạnh lẽo, một tay hắn vuốt vuốt nắp ly trà sứ men xanh, đồng thời không chút để ý nói: "Giang Nam bên kia đã điều tra xong?" *vật để chắn gió, thường xây bằng gạch, hay làm bằng những khung gỗ cố căng vải treo trước cửa*

Một giọng nói mơ hồ vang lên, mơ hồ đến mức khiến người ta không phân biệt được rốt cuộc là từ chỗ nào truyền tới: "Đã điều tra xong."

"Tìm mấy người nổi trên mặt* đi làm, thuận tiện dẫn người của Hoàng thượng tới, để cho bọn họ đi đầu, chúng ta đẩy một cái là được, phàm là người của Tôn gia, cần phải nghĩ biện pháp gỡ quan chức của tất cả, sản nghiệp ..., tìm một nửa có vị trí tốt chuyển sang nương nương." Hân nhú nhú mày, giống như là lỗ miệng nói lời gì đó rất ghê tởm, "Chuyển sang tên của cô nương, những nơi khác để lại cho Hoàng thượng." *chỉ những người rõ ràng chuyên về những việc đó mà mọi người đều biết (khác những người ăn/ làm việc bí mật)*

"Dạ," Giọng nói mơ hồ kia ngừng một chút, lại hỏi: "Cần giữ lại mạng của những người đó?"

Tạ Dịch Giang: "Để người của Hoàng thượng xử lý, nhớ, chúng ta chẳng qua là làm một cánh tay thúc đẩy, những thứ khác thì không hề làm gì cả!"

"Vâng" Giọng nói mơ hồ đáp một tiếng, sau đó không còn có âm thanh gì nữa.

Tạ Dịch Giang cúi đầu nhìn lá trà nổi lơ lửng trong ly trà, theo nước trà trở nên lạnh mà dần dần ố vàng, không nhìn được thờ dài một tiếng, nhỏ giọng nói một câu: "Phía trong cung. Cần thận thêm chút nữa, hay là cần sớm. Mò ra."

Ánh mặt trời màu ám xuyên thấu qua giấy cửa sổ chiếu vào bên trong phòng, khiến giá gỗ màu đỏ bên cửa sổ dính vào ánh sáng, trên kệ trưng bày cây hoa quế* cành lá tươi tốt, cành lá mảnh dài khẽ dao động, khuấy động những hạt bụi di chuyển trong ánh sáng. *QT: hoa mộc: Hoa mộc hay cây mộc, mộc tê, quế hoa, hoa quế, tên khoa học là *Osmanthus fragrans*, là loài thực vật bản địa của châu Á, từ đông Himalaya đến Hoa Nam (Quý Châu, Tứ Xuyên, Vân Nam), Đài Loan, nam Nhật Bản. Cây hoa Mộc có rất nhiều tác dụng, trồng làm cảnh, có thể dùng để ướp trà uống, và tác dụng làm thuốc trong đông y. Cây hoa mộc là loại có dáng đẹp, hoa thơm có mùi hương quyến rũ. Cây hoa mộc được xem là loài hoa thanh lịch nên người ta thường trồng ở các vườn cảnh, trang trí nơi sân vườn, đặc biệt trong các đền chùa danh thắng cũng đều trồng hoa mộc*

Nam nhân khí chất nho nhã im lặng ngồi trên ghế, vẻ mặt lạnh lùng chăm chú suy tư điều gì, giữa mặt mày lại dính vào chút vẻ mệt mỏi, ngoài phòng ánh mặt trời rực rỡ, trong gió hình như còn truyền đến tiếng cười khoan khoái của thiếu nữ* từ xa xa, càng làm hiện ra sự ỷ dụng bên trong phòng, bóng dáng nam nhân không nhúc nhích, dường như đọng lại thành một tòa thành trì kiên cố. *cô gái trẻ*

Tạ Bích Sơ vui sướng chạy nhảy ra cửa phủ cao lớn, hoàn toàn không nhìn đến ánh mắt thỉnh cầu lẫn chửi chực khóc của Cẩm Trù, chỉ dẫn theo Cẩm Trù làm nha hoàn bên người, cùng với mười hai binh lính trong phủ, kéo hàng dài đi dạo phố.

Cẩm Trù thấy nàng không nhìn đến xe ngựa dừng bên cạnh, hơi do dự rồi nhỏ giọng nói: "Nương. Cô nương, chợ cách đây rất xa, chúng ta cười ngựa hay là ngồi xe ngựa đi qua?"

Cẩm Trù có thể làm được thư ký giám đốc rồi, phải biết rằng Tạ Bích Sơ sẽ không cười ngựa được, vì vậy Tạ Bích Sơ đương nhiên là chọn một trong hai: "Ngồi xe ngựa."

Mục tiêu hoàn thành, Cẩm Trù thở phào nhẹ nhõm, đỡ Tạ Bích Sơ lên xe ngựa.

Tạ Bích Sơ xuống xe ngựa, nhìn bốn phía chung quanh một cái, sau đó không tự chủ được mà cảm thán, vô luận là cổ đại hay là đời sau, Kinh Thành làm trung tâm quyền lực của quốc gia, nhân khẩu* thực sự quá nhiều. *số lượng người*

Người càng nhiều, chuyện cũng đi theo đó mà nhiều hơn, ví dụ như bác gái trả giá với chủ quán cuối cùng cái vớ và đó, người kia không cẩn thận đụng vào người khác cuối cùng hai người đánh nhau đó, ai nha, còn có cả người bán mình để chôn cất cha. <http://diendanlequydon.com/>

Tạ Bích Sơ quyết đoán chạy tới vậy xem, cô gái một thân thuần trắng điềm đạm đáng yêu quỳ gối phía sau một "Thi thể", nước mắt như mưa, ngọn cỏ cắm trên đầu hơi rung rung trong gió.

Đoạn kịch này nàng quen thuộc, kế tiếp nhất định sẽ có một tên nhà giàu ăn chơi ra sân, sau đó sẽ đến anh hùng cứu mỹ nhân, tiếp đó mỹ nhân làm kẻ thứ ba của anh hùng, giết chết chính thất*, xài tiền của chính thất, đánh con của chính thất, dùng chồng của chính thất. *vợ cả / vợ chính thức*

Không đúng, mau ngừng lại, nghĩ tiếp nữa thì lỗ thủng não* quá lớn ngộ nhờ có người đi bộ không cẩn thận ngã vào thì làm sao? *=> não động / não bỏ: cách nói vui chỉ việc từ một sự việc mà suy diễn, tưởng tượng ra những chuyện khác / có lối suy nghĩ không theo bình thường*

Tạ Bích Sơ vẫn còn sợ hãi sờ sờ đầu, sai người đi mua hạt dưa, tỏ vẻ đứng chờ kẻ quần áo lụa là*. *quần áo bằng lụa ở cổ đại chỉ có nhà giàu mới mặc được => ở đây chỉ tên nhà giàu ăn chơi mà TBS nghĩ ở trên*

Nhưng kẻ quần áo lụa là còn chưa tới, Tạ Bích Sơ lại không cẩn thận nhìn thấy ngực của thi thể đã nằm vật xuống này chuyển động. Tạ Bích Sơ hưng phấn nói với Cẩm Trù: "Ai nha, Cẩm Trù mau nhìn kia, mới vừa rồi người chết kia lại có thể động đây!"

Cẩm Trù sợ hết hồn, theo bản năng nghiêng người sang muốn che chở nàng ra phía sau, ai ngờ chống lại một khuôn mặt hừng hực đôi mắt, trên trán lập tức rù xuống vạch đen*: "Cô nương ——" "nhất định là người đang trêu chọc ta!"

Tạ Bích Sơ thấy vẻ mặt nàng ghen hờn không nói gì, há mồm, còn chưa kịp phát ra âm thanh, chỉ nghe bên cạnh truyền đến một tiếng "Ba"

Tạ Bích Sơ theo tiếng nhìn sang, chỉ thấy một cây quạt bị đập vào lòng bàn tay, cây quạt là gấp lại, không thấy rõ bề mặt quạt, nhưng mà khung quạt bằng bạch ngọc thượng hạng lưu động tia sáng dịu dàng dưới ánh mặt trời, lại làm cho người ta biết, người này chắc chắn là kẻ giàu có.

Tay cầm cây quạt, được chăm sóc cực tốt, thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng, đẹp mắt phát khóc.

Tạ Bích Sơ vẫn còn đang si mê lưu luyến đôi tay kia, chủ nhân đôi tay đã phát ra giọng nói, "Aiz vị cô nương này, cô thật là mát sáng như đuốc đỏ ~ tiểu gia ta cũng nhìn thấy như vậy!"

Hắn vừa nói vừa đi về phía cô nương bán mình trong vòng vây, Tạ Bích Sơ ngẩng đầu, chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng của hắn, có điều, chỉ riêng nhìn vật liệu may mặc, dù Tạ Bích Sơ không phải người trong nghề, cũng biết người này đúng thật là người giàu có.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Đây Là Đứa Trẻ Nghịch Ngộm Nhà Nào

Hắn đưa cây quạt ra thẳng về phía cằm của cô nương kia, khoi lên quan sát về mặt "Sợ đến mức giống như một con nai con lạc đường" của nàng ta, lộ ra nụ cười kiêu "Ánh mặt trời âm áp", dùng điệu vịnh* than giọng của nói: "Dung mạo cũng không tồi đâu ~" *Vịnh có thể hiểu nôm na là nói về, ví dụ; Vịnh cái quạt, vịnh con cóc.v.v. Từ điển bách khoa định nghĩa: Vịnh là làm thơ với cảm hứng hưng phấn nhằm luận bàn hoặc miêu tả cảnh hoặc người. Ngâm phong vịnh nguyệt, tức làm thơ về gió trăng lúc nhàn tản. Vịnh còn là một thể loại thơ bàn về nhân vật lịch sử (vịnh sử) hoặc miêu tả các cảnh hay sự vật v.v. - Ngâm thơ ứng khẩu để tả cảnh, hoặc ca ngợi một phong cảnh, biểu lộ một tâm trạng.*

"Công tử. . . ." Mỹ nữ bán mình trực tiếp bị sắc đẹp dụ dỗ, mơ ước và si mê trong mắt rõ ràng đến không che giấu được.

Tạ Bích Sơ bắt đầu dĩ vãng, cô gái, xin hỏi đạo đức nghề nghiệp của cô đâu rồi, còn có thể yên lặng làm nữ lừa đảo hay không?

Rất dễ nhận thấy người tự xưng tiểu gia kia không bị ảnh hưởng chút nào, hắn bình tĩnh ung dung móc một chiếc khăn từ trong ngực ra, nữ lừa đảo vừa nhìn thấy thì tất nhiên mà cảm thấy hắn muốn lau nước mắt cho mình, hồngбет là nàng lại không chảy xuống nước mắt!

Dưới không khí như vậy mà thậm chí đạo cụ cơ bản cũng chưa chuẩn bị xong nhất định chính là si nhục trong kiếp sống hành nghề của nàng, nàng rũ xuống tay giấu ở trong tay áo hung hăng nhéo vào bắp đùi, lập tức đạo cụ đã chuẩn bị đầy đủ hết.

Nàng vừa khắc chế sự đau đớn đến mặt mày nhăn nhó, vừa dịu dàng đáng yêu ngửa đầu nhìn hắn: "Công tử ~ ta đa tạ công tử từ lòng thương xót ~" Cô gái à, người còn chưa được mua đâu, mà cũng đã bắt đầu tự xưng ta rồi, thể này là rất gấp gáp.

Đáng tiếc người ta móc ra không chỉ có khăn đâu, hắn còn móc ra hóa chiết từ*, sau đó. Đốt chiếc khăn, tiếp, trước mắt bao người, vút chiếc khăn bị đốt xuống trên người "Từ thi" đang nằm ngửa ra. *Hóa chiết từ: ống trúc nhỏ bên trong có mồi lửa, rút đầu ra thì liền cháy lên*

"Ngao ——"

"Thi thể" lập tức nhảy bật lên, gào khóc đập tắt ngọn lửa trên người.

Quần chúng vây xem bày tỏ mình và các bạn bên cạnh đều sợ đến ngậy người rồi.

Về mặt của "Đầu số gây chuyện" hả hê quét mắt nhìn mọi người đang kinh ngạc đến ngậy người, sau đó cười híp mắt xoay người lại nhìn về phía Tạ Bích Sơ, có điều sau khi nhìn rõ dung mạo của Tạ Bích Sơ thì nụ cười kia giống như là bị nhân chột mở ngưng bật, về mặt kinh ngạc và giọng nói kinh ngạc bật thốt lên:

"Tiểu Hoàng ——"

Tạ Bích Sơ vẫn còn đang yên lặng châm chọc đây là đứa trẻ nghịch ngộm nhà nào nhất thời cảm thấy mình bị thương tổn 5000 điểm tinh thần, đây là ý tứ gì? Chẳng lẽ đáng đáp cô rất giống sinh vật tên Đại Hoàng một thân lông vàng, tứ chi đơn giản đầu óc càng đơn giản hơn chỉ biết làm nũng đến không có giới hạn, là em trai lông vàng đó sao?!

Dường như cảm thấy một luồng sát khí không rõ nguồn gốc, "Tiểu gia nào đó" theo bản năng sờ sờ cổ, nhìn nhìn xung quanh, không phát hiện tình huống gì khác thường, sau đó chen qua, không nhìn đến vẻ mặt mềm mại đáng yêu không chút thay đổi của Tạ Bích Sơ, hai tay nắm cây quạt làm động tác vãi chào, giảm thấp giọng nói: "Gặp qua tiểu Hoàng tâu*", sao tiểu Hoàng tâu lại ở chỗ này?" *chị dâu nhỏ (cách của em vua gọi vợ vua)*

Tạ Bích Sơ hơi sững sờ, nghĩ đi nghĩ lại mới hơi chần chờ hỏi: "Tình. Tình Vương?" Cho nên mới vừa rồi hắn kêu phải là: Tiểu Hoàng —— tâu.

Tình Vương Cảnh Hoan cười sáng lạn, lộ ra mấy chiếc răng trắng, "Chính là đệ đệ."

Cảnh Hoan chính là em trai cùng một mẹ với Hoàng đế Cảnh Diệp, năm xưa Tiên hoàng chinh chiến chung quanh, thân thể bị thương tổn bên trong, cộng thêm cũng không quá ham thích tình dục, cho nên con cháu rất ít, cả đời chẳng qua cũng chỉ có năm trai hai gái, còn bị mất ba trai một gái, còn dư lại ba đứa con, Cảnh Diệp đăng cơ làm Đế, Đại Trưởng công chúa đã sớm lập gia đình, ru rú trong nhà, Vương Gia duy nhất là Tình Vương cũng là hạng người sa vào hưởng thụ thú vui, cũng có thể là Cảnh Diệp có ý làm, khiến cho Tình Vương cũng không có quá nhiều liên quan đến chính sự.

Dù sao trong nguyên tác, miêu tả đối với vị Tĩnh Vương này còn ít hơn so với Hoàng hậu, ngay cả người thật ra sân cũng không có, bình thường đều là lấy phong hiệu "Tĩnh Vương" này đi ngang qua góp vui.

Tạ Bích Sơ cẩn thận dò xét hắn, đột nhiên cảm thấy tác giả truyện gốc rất lãng phí tài nguyên, anh chàng đẹp trai như vậy chẳng lẽ không nên kéo ra ngoài khiến fan quỳ liếm* sao? Còn có nữ chủ thật ra thì chỉ là cộng lõng, giới tính khác nhau thì làm thế nào nói chuyện yêu đương, giữa huynh đệ mới là tình yêu thật sự! *hành động thể hiện sự cuồng nhiệt của fan dành cho thần tượng*

Tĩnh Vương Điện hạ bị ánh mắt quý dị của nàng nhìn đến mức co rúm lại, hình như nghĩ đến cái gì đó, gãi gãi đầu nói "Tiểu Hoàng tẩu, chuyện mới vừa rồi có thể không nói cho Hoàng huynh hay không, huống chi, ta làm là chuyện tốt, vì không để cho dân chúng bị lừa gạt!"

Giọng nói vừa bắt đầu còn hơi chột dạ, càng nói càng đúng lý hợp tình lên.

Tạ Bích Sơ suy nghĩ một chút, cảm thấy hắn nói rất có lý, vì vậy gật gật đầu, mặt không chút thay đổi nói: "Ta chỉ nói cho phụ thân."

Ngay khi hắn thở phào nhẹ nhõm lại bổ sung một câu: "Để cho hắn nói cho Bệ hạ."

Tĩnh Vương ôm ngực ngã xuống đất không dậy nổi.

"Tiểu Hoàng tẩu, canh ở quán cơm trước mặt kia không tệ, chủ quán nhờ ta nhất định phải mời ngài đến chỉ dẫn nhiều hơn."

Chắc chắn, viên đạn bọc đường này ném tới, Tạ Bích Sơ cao quý lãnh diễm liếc nhìn về mặt đầy nịnh hót của hắn, cảm thấy hết sức vui tai vui mắt, nghiêm khuôn mặt non nớt, khí phách giương tay áo lên: "Chuẩn*." *đồng ý / cho phép*

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Phương Thức Giả Bộ Giàu Có Ở Cổ Đại

Một đoàn người trùng trùng điệp điệp đi quán cơm, người khác vừa nhìn thấy dạng phô trương này cũng biết là con em nhà quyền quý, rồi rít né tránh, chường quỹ1 quán cơm vừa thấy Cảnh Hoan lập tức tiến lên đón: "Hôm nay công tử đến chậm, ai da, cô nương này thật lạ mặt, công tử phong thái hơn người thì cũng thôi đi, không nghĩ tới muội muội của công tử cũng xinh đẹp như thế."

Âm thanh đó sau dần dần hạ thấp dưới cái nhìn chăm chăm của Tạ Bích Sơ, trên mặt chường quỹ dâng lên ửng hồng, không nhận được một tay vịn tiểu nhị2 bên cạnh, tay kia để vị trí trái tim, hô hấp dồn dập.

Nương3 ơi, muội muội3 của công tử sao có thể chọc người thích như vậy chứ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn căng phồng giống như bánh bao mới ra lò, mắt đen lúng liếng giống như con mèo con chọc người yêu thích mà đưa con nhà mình mới nhặt về trước đó vài ngày.

Thật là hận không thể đi tới nhéo một cái má, còn hỏi sao trước kia không biết công tử có một muội muội nữa chứ, đổi lại là hắn khẳng định cũng không muốn mang ra ngoài đâu, lấy bánh bao thật ra đánh chó, vậy khẳng định là có đi không về.

—— Nếu để cho Tạ Bích Sơ biết lúc này trong lòng hắn nghĩ cái gì, khẳng định cũng nhận hắn thành quả bánh bao ném vào trong đại lao4 để cho hắn có đi không về!

Tạ Bích Sơ nghe chường quỹ nói Cảnh Hoan là ca5, không thể tránh khỏi lần nữa nhớ tới thân xác Loli của mình, tâm tình vui thích lập tức biến thành mây khói đen che đỉnh núi6, đảo mắt lại thấy Cảnh Hoan vui vẻ hả hê, không nhận được nhe răng về phía hắn uy hiếp. diễn đàn lê quý don

Má thịt nõn nà, hàm răng trắng mịn, Cảnh Hoan bật mũi hít hít, thời tiết mùa thu thật là khô ráo đó, hình như không nhận được sắp chảy máu mũi.

Tạ Bích Sơ thấy hắn không quan tâm, rốt cuộc móng này, "Ta muốn nói cho ca8 của ngươi biết."

"Đừng, đừng nha, ta sai lầm rồi, tỷ, ngài là tỷ của ta còn không được sao?" Cảnh Hoan cũng nóng này theo, lấy lòng thở dài với nàng, "Ngài nói cái gì chính là cái gì."

Tạ Bích Sơ hài lòng, quả nhiên vui vẻ đều cần xây dựng trên sự khổ sở của người khác.

Hai người dưới ánh mắt quý dị của chường quỹ ăn xong thang bao7, Cảnh Hoan bỏ rap một tấm ngân phiếu8: "Tĩnh tiền!"

Chường quỹ: "Công tử, ngân phiếu không cho trừ số tiền lẻ." (kiểu như cầm ngân phiếu để thanh toán nhưng tiền bữa ăn quá ít, ngân hàng không cho trừ)

Một người thị vệ đi ra từ sau lưng Cảnh Hoan, đưa cho chường quỹ một chút bạc vụn, đồng thời sắc mặt bình tĩnh nói: "Gia, tấm ngân phiếu này lại sắp bạc đi rồi, hay là lại đi ngân hàng tự nhân đổi một tấm mới đi."

Cảnh Hoan:

Tạ Bích Sơ sững sờ một chút, sau đó lặng lẽ đưa tay rút đi tấm ngân phiếu từ trong tay Cảnh Hoan đã hóa đá, bình tĩnh xếp lại cất vào hà bao, dùng hành động thực tế nói cho hắn biết cái gọi là tiền tài lộ ra sẽ bị người đoạt, giả bộ giàu có sẽ bị sét đánh. d/đ/l/Quý/đôn

Tiếp theo sau ca ca nhà mình gặp rủi ro, Tỉnh Vương Điện hạ cũng bị mất tiền tài, một đường theo sát sau lưng Tạ Bích Sơ, ánh mắt ai oán một tia tiếp một tia phóng tới trên người nàng, "Tiểu tử tử, ngài cầm ngân phiếu đi thì sau này ta còn mặt mũi nào vào Phong Nguyệt Lâu tìm mỹ nhân đây."

Về mặt Tạ Bích Sơ suy tư, "Cho nên ý tứ đúng là, gương mặt của Tỉnh Vương Điện hạ cũng không đáng giá bằng tấm ngân phiếu này? Người nói như vậy ca ca nhà ngươi có biết không?"

Khuôn mặt của Tỉnh Vương Điện hạ lập tức đầy chính khí: "Chút chuyện nhỏ này tiểu tử từ nhà ta biết là được!"

Tạ Bích Sơ khinh bỉ liếc hắn một cái, thật sự không ngờ thì ra là trò giả bộ giàu có này ở cổ đại đã bắt đầu thịnh hành rồi, người hiện đại theo đuổi các loại nhãn hiệu, người cổ đại chắc chắn là sử dụng ngân phiếu mệnh giá lớn?

Nàng hơi chần chờ, hỏi "Vậy nếu như chủ quán nhận ra thì sao?"

Cảnh Hoan không để ý chút nào nói: "Bọn họ không biết."

Cho nên vấn đề không phải là có thể nhận ra hay không, mà là tất cả mọi người ngầm hiểu với nhau, sẽ không làm như vậy, Tạ Bích Sơ giấy lát đã hiểu, thì ra đây chính là quy tắc ngầm của cổ đại, chắc là tương tự với hiện đại, mặc kệ là hàng chính hãng hay là hàng nhái chất lượng cao, dù sao tất cả mọi người sẽ không phơi bày là được.

Lập tức cảm thấy tất cả rõ ràng.

Tâm tình Tạ Bích Sơ tốt, cũng rất dễ nói chuyện, thay đổi sắc mặt bày ra một bộ "Ta rất đáng tin": "Ta khó có cơ hội ra ngoài, vừa lúc ngươi đối với Kinh Thành rất quen thuộc, dẫn ta đi mấy chỗ chơi vui, ta sẽ trả ngân phiếu lại cho ngươi, còn thay ngươi giữ bí mật."

Cảnh Hoan thấy gò má béo múp míp của nàng phồng lên, vẻ mặt nghiêm túc hứa hẹn, con ngươi long lanh trong tròng đầy chân thành, cơ hồ lập tức lựa chọn tin vào lời của nàng: "Không thành vấn đề, chơi mấy ngày cũng được!" lqđ

"Vậy đầu tiên chúng ta đi chỗ nào?"

Cảnh Hoan lại rơi vào im lặng mà suy nghĩ, một lúc lâu mới sờ cằm, vẻ mặt chần chờ nói: "Ngươi nói ta nên dẫn ngươi đi Phong Nguyệt Lâu trước, hay là dẫn ngươi đi Ý Thủy Các trước. Ngao ——" lqđ

Tạ Bích Sơ bình tĩnh ném cây gậy không biết cầm trong tay từ lúc nào về ven đường, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc mà nháy nháy mắt về phía hắn nói: "Ngươi mới vừa nói cái gì, ta không có nghe rõ."

Cảnh Hoan che giấu tay bị gõ đau, ngoan ngoãn khúm núm nói: "Nơi mà tiểu tử tử tâm chi sở hướng, tất nhiên là vùng đất phong cảnh xinh đẹp lịch sự tao nhã, nhớ đến trước đó vài ngày tình cờ tìm được một nơi, lòng riêng cảm thấy, nếu là thừa dịp ngày đẹp trời này vì chị dâu nhỏ dẫn đường thì nhất định là cực tốt." (vì khớp với đoạn sau nên ở đoạn này để hắn viết khá nhiều -> câu sau TBS cảm thấy không hiểu)

"Nói tiếng người!" d

"Nếu là địa phương tiểu tử tử muốn đi thì nhất định là hết sức cao nhã, đệ đệ này vì tiểu tử tử dẫn đường!"

Tạ Bích Sơ hài lòng sờ đầu hắn: "Ngao." d/đ/l^q*d

Hai người một cưỡi ngựa một ngồi xe, lao đảo đi về phía ngoài thành.

Chú thích:

1 chưởng quỹ = chủ tiệm

2 tiểu nhị = phục vụ trong quán

3 nương = mẹ

4 đại lao = ngục giam

5 ca ca = anh trai

6 mây đen che đỉnh núi = u ám, âm u, không vui

7 thang bao: có lẽ là món Tiểu long bao (xiao long bao) – một loại bánh bao khi ăn vào sẽ có thể hút được nước canh

8 ngân phiếu: Ngân phiếu hay lệnh phiếu là phiếu có ghi số tiền nhất định dùng làm căn cứ nhận tiền tại tiền trang/ngân hàng hoặc nhận tiền gửi qua bưu điện, đó là một dạng phiếu dùng thay thế tiền mặt, có in mệnh giá và thời hạn lưu hành, đây là một hình thức thanh toán không qua tiền mặt. (nguồn: wiki)

9 tẩu tử = chị dâu

10 tâm chi sở hướng: nơi trái tim hướng về / trong đoạn trên là nói nơi muốn đến.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tại Sao Không Cần Nó

Người trong thành nhiều, người ngoài thành cũng không ít, xe ngựa đi qua đi lại trên đường rộng rãi, nhưng điều này cũng không hề ảnh hưởng đến sự hăng hái của Tạ Bích Sơ, nàng vén rèm xe lên, ghé vào cửa sổ ngắm phong cảnh, Cảnh Hoan cười ngựa đi theo bên ngoài, đồng thời giới thiệu về những nơi có chút tiếng tăm ở ngoại ô.

Ví như phong cảnh lịch sự tao nhã nhất là thư viện Lăng Vân, cộng thêm danh sĩ đại nho 1 quanh năm ở đó, văn nhân mặc khách 2 nối liền không dứt, ví như chùa miếu của Hoàng gia là chùa Đại Giác, cao tăng đắc đạo Phật pháp 3 cao thâm, thức ăn chay trong chùa càng thêm nổi tiếng gần xa, lại ví như suối nước nóng liền núi Tây Sơn 4 ấm nóng . .

Tạ Bích Sơ thờ ơ lắng nghe, đột nhiên nghe thấy một từ quen tai, không khỏi phục hồi tinh thần lại: "Tây Sơn? Suối nước nóng?"

Hình như mới vừa rồi lúc đi ra ngoài có nghe thấy phụ thân mình nhắc tới thôn trang Tây Sơn.

Cảnh Hoan thấy vẻ mặt suy nghĩ mơ hồ của nàng, buồn bã nói: "Người cảm thấy quen tai là đúng rồi, bởi vì thôn trang suối nước nóng trên Tây Sơn của người kia vốn là của ta đấy, là Tể tướng đại nhân đoạt đi từ tay ta đó!"

Tạ Bích Sơ liếc nhìn vẻ mặt căm giận của hắn một cái, lắc đầu nói: "Không thêm vào, nhất định là người nhìn trúng thôn trang của phụ thân ta, muốn cướp đi nhưng không thành công chứ gì?" Mắt thấy hắn lộ ra vẻ chột dạ, không khỏi lại chu mỏ hừm một tiếng: "Đổi trắng thay đen 4, hành vi của tiểu nhân 5!"

Thật ra thì cái khiến Tạ Bích Sơ chú ý cũng không phải là thôn trang kia, mà là trong nguyên văn, sau khi hai nước nổ ra chiến tranh, có một lần Cảnh Diệp lần nữa cướp nữ chủ về từ trong Hoàng đế nước Hi, hai người cũng không kịp đợi vào thành, đã trực tiếp mở tiệc với nhau ở thôn trang Hoàng gia Tây Sơn, đoạn bốp bốp bốp 6 trong suối nước nóng kia được miêu tả hết sức động lòng người, đầy đủ để triển lãm ra bản lĩnh từ ngữ thâm hậu của tác giả truyện gốc, nhìn sơ qua đã làm cho người ta tim đập nhanh mặt đỏ rực, khí tiết nát hết.

Tạ Bích Sơ nâng cằm lên bày ra vẻ mặt không biểu cảm, linh hồn dưới thân xác lại đang lăn lộn thất chới vãi, vì sao nàng lại nhớ rõ ràng loại tình tiết này như vậy a a a?!

Có điều nói lại thì, hình như cũng hơi có ấn tượng với thư viện Lăng Vân thì phải, hình như, nữ chủ hình như có một thanh mai trúc mã đã từng đi học ở thư viện Lăng Vân, về sau vào triều làm quan, trở thành người thân tín của nữ chủ ở trước triều đình, có thể nói vị trúc mã này rất trung thành tận tâm với nữ chủ, giữa hai người vô cùng mật mờ, trừ việc không có quan hệ thực chất, thường xuyên có ôm ấp ấp, nữ chủ cũng thường rung rung nói với hắn việc hai Hoàng đế "Áp bức" nàng . .

A, mau ngừng lại, đừng suy nghĩ nữa, Tạ Bích Sơ nhắm mắt lại cố kiềm chế, thực sự là khiến tinh thần bị ô nhiễm, mỗi một lần nhớ lại đều cảm thấy tam quan bị đối mới một lần.

"Tiểu tử tẩu tử, người ngủ chưa?"

Cảnh Hoan thấy nàng nhắm mắt lại một lúc lâu vẫn không lên tiếng, không nhìn được tiến đến gần, thì thấy nàng một tay nâng cằm, gò má nhảnh nhụi béo múp múp như trẻ sơ sinh, giống như là trái đào chín mọng ngọt ngào, phía dưới lớp da mỏng tơ mềm như nhung lộ ra màu phấn non 7, cổ họng hắn giật giật, cẩn thận từng li từng tí vuốt ngón tay ra muốn chạm một cái.

Ngay khi sắp chạm vào được, ai ngờ Tạ Bích Sơ đột nhiên mở mắt, một đôi mắt hạnh đen lúng liếng giống như là mặc ngọc 8 trầm tĩnh, mang theo vẻ lơ mơ và mê mang nhìn hắn, bởi vì đang trong tư thế nằm nên giọng nói trong cổ họng bị ép đến hơi thấp, mềm mại như bánh dẻo: "Người làm gì thế?"

Cảnh Hoan rút tay về thật nhanh, ho khan một tiếng, ngưỡng đầu nhìn trời, "Ta. . . . Ta muốn buông rèm xuống giúp người." Nói xong rồi lập tức giải thích: "Mặt trời rất nóng, buông rèm xuống, cẩn thận kéo bị nắng phơi đen."

Tạ Bích Sơ bĩu môi, vẻ mặt "Ta không tin", nhìn lên nhìn xuống đánh giá hắn một lượt, ánh mắt ngừng lại bên hông hắn, cặp mắt sáng lên, giọng điệu lại có vẻ tức giận tràn trề: "Đừng tưởng là ta không biết, người trộm đồ của ta, đó, chính là ngọc bội 9 người treo ngang hông, mau trả cho ta!"

Cảnh Hoan: . . .

Hắn im lặng nhìn Tạ Bích Sơ, thấy nàng không chột dạ chút nào, mở to một đôi mắt vô tội nhìn lại đây, cuối cùng vẫn phải lau mặt một cái, nghiêm túc nói: "Không, mới vừa rồi ta chỉ là nhìn thấy mặt của người biến thành một con chim bay đi, ta muốn giúp người bắt lại nhưng không thành công, nó nói, người không cần nó."

Vừa nói hắn vừa quay đầu dùng ánh mắt bi thương khiển trách nhìn nàng, chất vấn: "Nó là mặt của người, tại sao người không cần nó nữa?"

Về mặt Tạ Bích Sơ như có điều suy nghĩ, gật gật đầu nói: "À, có thể là bởi vì nó muốn bay trở về tìm ca của người thôi."

Cảnh Hoan cũng đứng, trên người giầy dựa mấy cái giống như là bị kiến bò, sau đó ho nhẹ một tiếng, một tay giữ ngọc bội thật chặt, đồng thời cũng ngắc chuyết đề tài: "Đứng rồi tiểu tử, mới vừa rồi nói nhiều lời như vậy, ngài muốn đi chỗ nào trước?"

Tạ Bích Sơ im lặng không lên tiếng, nháy cũng không nháy mắt một cái nhìn hắn che che giấu giấu mà kéo ngọc bội xuống nhét vào trong tay áo, sau đó chỉ thấy hắn giật nhẹ ống tay áo, phui phui vạt áo, còn chính mình thì đứng trên đầu, về mặt thần nhiên nhìn nàng nói: "Ồi chào, tiểu tử, hình như ta có thứ gì đó mới vừa mất rồi, người có thấy không?"

Tạ Bích Sơ lấy ra hà bao, móc tấm ngân phiếu ra, "Ồi chào hình như ta nhặt được ngân phiếu không ai cần, vậy thì ta không khách khí mời vui vẻ nhận. . . ."

"Tiểu tử!" Cảnh Hoan sắp lại gần, về mặt nhìn hót nói: "Ngài không dễ dàng gì mới được rap ngoài một chuyến, chúng ta nên tranh thủ thời gian đi thôi, nhìn giờ cũng không sớm bằng chúng ta đi chùa Đại Giác trước, vừa lúc đến trong chùa dùng thức ăn chay, ngài cảm thấy thế nào?"

Tạ Bích Sơ chỉ coi như không nhìn thấy tấm mất hắn vẫn nhìn chăm chăm vào ngân phiếu, một lát gấp ngân phiếu làm quạt để quạt gió, một lát đưa lên cao một lát hạ xuống thấp, chọc cho con người của hắn theo đó mà không ngừng chuyển động, chộp choi đã, lúc này mới thông thả ung dung cất ngân phiếu lần nữa, nhấp một ngụm trà, gật gật đầu nói: "Có thể."

Chú thích:

1 danh sĩ đại nho: Nhà Nho lớn, có tiếng tăm. (Nho giáo phát triển rất mạnh ở TQ thời cổ đại (tìm hiểu thêm về Nho giáo ở wiki))

2 văn nhân mặc khách: văn nhân: người biết thơ văn, chỉ người có học; mặc khách: mặc là mực, mặc khách là người dùng mực, từ này chỉ giới văn nhân => cụm từ này chỉ những người có học, biết thơ văn.

3 Cao tăng đắc đạo: Người tu hành theo Phật đã đến mức hiểu hoàn toàn; Phật pháp: Phương pháp tu hành. (佛 pháp [fó2/fǔ2]: Dịch âm tiếng Phạm, nói đủ phải nói là Phật đà 佛陀, bậc tu đã tới cõi giác ngộ hoàn toàn, lại giáo hoá cho người được hoàn toàn giác ngộ. Như đức Thích ca 釋迦 bỏ hết công danh phú quý, lìa cả gia đình, tu hành khắc khổ, phát minh ra hết chỗ mê lầm của chúng sinh, để tế độ cho chúng sinh, thế là Phật. Vì thế nên những phương pháp ngài nói ra gọi là Phật pháp 佛法, giáo lý của ngài gọi là Phật giáo, người tin theo giáo lý của ngài gọi là tín đồ Phật giáo, v.v.)

4 Đổi trắng thay đen = thay đổi sự thật.

5 Tiểu nhân: thời xưa chỉ người có địa vị thấp kém, sau này chỉ kẻ ty tiện bỉ ổi (Từ điển Lạc Việt)

6 Bốp bốp bốp (Hán Việt: ba ba ba): từ tượng thanh, chỉ âm thanh va chạm vào nhau khi hai người XXOO.

7 trái đào chín mọng ngọt ngào, phía dưới lớp lông tơ mềm như nhung lộ ra màu phấn non: trái đào màu hồng phấn nhạt, căng tròn (phấn non), vỏ ngoài có lớp lông tơ mỏng, mượt như nhung.

8 mặc ngọc: Ngọc màu đen như mực

9 ngọc bội: là khái niệm xuất phát từ Trung Quốc, chỉ miếng ngọc đeo ở dải lưng phía trước trên trang phục của người Trung Quốc xưa. Ngọc bội không chỉ là đồ trang sức thể hiện sự đài các, cao sang mà còn là vật làm tin cho lời hứa hay vật đính ước. Ngọc bội có ý nghĩa rất lớn trong việc đem lại may mắn, bình an cho người đeo. Ngọc roi, vỡ là dấu hiệu báo điềm chẳng lành. Vì thế người ta rất coi trọng và giữ gìn nó.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lừa Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Âm Sát (Canh Hai)

Nhắc tới chùa miếu, là nhớ tới thái độ của các cao tăng đối với thể loại xuyên việt này, Tạ Bích Sơ chu gòn má mấp mấp, một đôi mắt hạnh hơi híp lại, không biết có vị cao tăng nào biết trước không, mời "Người hửn duyên" như nàng qua, khuyên rằng "Sống ở đâu thì nên ở yên đấy", nếu quả thật có nhân vật lợi hại như vậy, dù cường bức lợi dụ như thế nào nàng cũng nhất định phải trở về, về phần triều đại này sẽ thiên hạ đại loạn gì gì đó thì liên quan gì tới nàng, dù sao đây chỉ là một quyển sách, dù sao nàng sớm đã bị tác giả viết chết rồi.

Nàng ngồi ở trong xe ngựa suy đoán các loại phản ứng của cao tăng cùng với các loại ứng đối của chính nàng, đáng tiếc những thứ này đều không thể sử dụng được, bởi vì xe ngựa chạy chạy, đột nhiên một tiếng "Phập" trầm đục vang lên, cả thùng xe ngựa đều nặng nề lay động một trận, nước trà trên bàn nhỏ hắt vào cả người nàng.

Nàng còn chưa kịp mở miệng hỏi, ngoài xe đã vang lên một tiếng hô to: "Bảo vệ chủ tử!" Tiếp theo đó chính là tiếng ngựa hí vang, tiếng đao kiếm va chạm, nàng chỉ cảm thấy đầu óc "Oanh" một tiếng, một cái ý niệm rõ ràng hiện lên ở trong đầu nàng, sau đó trống rỗng.

Tha thứ cho một cô nương sinh trưởng ở thái bình thịnh thế đi, là cô gái yếu ớt từ nhỏ ngay cả giết gà cũng chưa thấy qua, hôm nay lại cách một tấm rèm, bên ngoài là đang giết người!

Nàng không nghĩ đến cũng đã coi như là có tố chất tâm lý mạnh mẽ, Tạ Bích Song giật giật khóe miệng, muốn lộ ra một nụ cười tự giễu, đáng tiếc nàng thất bại, ngón tay của nàng khựng lại, giống như có nghìn quân đè nặng, hình như cả linh hồn cũng bay ra khỏi thân thể, tất cả suy nghĩ và động tác đều chậm chạp giống như người bị rút vào đầm lầy, khiến cho nàng ngay cả hít thở cũng không dám dùng sức, chỉ sợ một động tác rất nhỏ cũng sẽ khiến cho mình bị kéo vào địa ngục.

Lúc đang hoảng sợ, chỉ thấy một bóng người đột nhiên phóng tới, nặng nề nện vào trong xe ngựa, nện ở trên người nàng, hai người nện nằm chồng lên nhau trên xe ngựa, một giọng nói yếu ớt vang lên bên tai của nàng: "Năm đừng động."

Tạ Bích Song nằm trên sàn xe, trên người bị đè ép bởi một người nặng đến chết người, cả người đều đau đến nói không ra lời, còn chưa kịp phản ứng, đã nhìn thấy một mũi tên từ bên trên xuyên qua mà đến.

Mũi tên này dễ dàng xuyên qua hai bên cửa sổ, mà mới vừa rồi nàng ngồi ở giữa hai cửa sổ, nếu như không phải là người trên người này kịp thời nện vào, sợ rằng hiện giờ thứ mũi tên này bắn trúng, chính là đầu của nàng.

Tạ Bích Song há hốc mồm, lại không phát ra được một âm thanh nào, tóc giả của người nàng đều bị dựng lên, sau lưng một tầng mồ hôi chen nhau toát ra, không biết là sợ, hay là đau. Chính chủ ở điển đàn.

Theo sát lại có một hai mũi tên xuyên qua từ cửa sổ, ngoài xe ngựa cũng vang lên một trận tiếng "Phập" như hạt mưa rơi, cả buồng xe theo đó mà lắc trái lắc phải, thế nên Tạ Bích Song mới biết, một tiếng lúc trước cũng là âm thanh mưa tên bắn vào trên xe ngựa.

Nàng dựng lỗ tai lắng nghe, qua một lúc lâu mới ngưng xuống.

Tạ Bích Song khẽ nhếch môi hồng, thờ hồng hộc, một lúc lâu mới hơi dịu đi, cánh tay bởi vì sợ hãi mà không làm gì được rốt cuộc cũng khôi phục tri giác, nàng cố sức đẩy người trên người của nàng ra, rút tay về, trên đôi tay trắng nõn mềm mại là một mảnh màu đỏ tươi.

Nàng theo bản năng quay đầu nhìn người nọ, lại phát hiện đó thế nhưng là Tĩnh Vương Cảnh Hoan.

Hắn vốn là mặc y phục toàn thân màu xanh lam, như vậy nhìn qua cực kỳ nhẹ nhàng khoan khoái, thế nhưng lúc này dính vào mảng vết máu lớn, mặt mũi vốn là rực rỡ lại tươi sáng bởi vì mất máu mà tái nhợt, lộ ra cảm giác non nớt mà yếu ớt.

Tĩnh ra, bất quá cũng mới chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi.

Cũng không biết hôm nay đám thích khách này rốt cuộc là nhằm vào ai, cũng là bởi vì nàng bảo Cảnh Hoan mang ra khỏi thành đi chơi, nếu là ở trong thành, có lẽ thích khách cũng không thể ra tay dễ dàng như vậy.

Đầu óc Tạ Bích Song rồi bởi thành một trống, vốn cũng không biết mình đang nghĩ cái gì, sững sờ nhìn Cảnh Hoan đang hôn mê, cũng không biết ngồi bao lâu, rèm xe ngựa được vén lên, Tạ Bích Song còn chưa kịp phản ứng, đã bị kéo vào trong một lồng ngực.

"Bảo Nhi ngoan, không sợ không sợ, phụ thân đến rồi, đừng sợ." Tạ Dịch Giang thấy nàng sợ, cũng biết là đã bị dọa sợ, ôm nàng liên tục dỗ dành.

Tạ Bích Song sững sờ một lúc lâu, mới chậm rãi phản ứng kịp, cẩn thận xác nhận một câu: "Phụ thân?"

Tạ Dịch Giang vội vàng đáp lại: "Là phụ thân, phụ thân ở đây, Bảo Nhi không sợ."

Mũi Tạ Bích Song cay xè, tất cả sợ hãi giờ phút này đều hóa thành nước mắt uất ức, vào lúc nàng vốn còn chưa phản ứng lại cũng đã tràn ra hốc mắt, nàng "Oa" một tiếng khóc rống lên.

Tạ Dịch Giang đau lòng đến mức đôi mắt lập tức đỏ lên.

Hắn ôm lấy nàng nhốt vào trong áo khoác, không để cho nàng nhìn thấy cảnh tượng máu thịt văng tung tóe bên ngoài, đồng thời căn dặn kẻ dưới nói: "Đưa Tĩnh Vương về Vương phủ trước, cầm bài từ 3 của ta đi mời ngự y, sau đó cứ theo cách thường làm mà dọn dẹp và trợ cấp."

Nói xong liền ôm Tạ Bích Song lên ngựa, thúc vào bụng ngựa chạy như bay về phía trong thành.

Thần kinh Tạ Bích Song vẫn luôn căng thẳng, giờ phút này nhìn thấy phụ thân của mình, lập tức bình tĩnh lại, hơn nữa khóc một trận, cả người đều mệt mỏi cực kỳ, trực tiếp vùi vào trong ngực Tạ Dịch Giang mà ngủ mất rồi.

Tạ Dịch Giang trở về phủ thụ xếp cho nàng xong, ngay cả y phục cũng không đổi, trực tiếp tiến cung diện thánh⁵, Cảnh Diệp đang bởi vì Cảnh Hoan bị thương mà giận dữ, ngay cả Tạ Dịch Giang cũng chưa nhận được sắc mặt tốt từ hắn.

Có điều sau khi nhìn thấy sắc mặt của Tạ Dịch Giang còn u ám hơn, Cảnh Diệp lại im lặng xuống, một lúc lâu mới dịu mặt lại, từng câu từng chữ dường như đều trải qua nhai kỹ, mang theo thâm ý khó lường: "Chuyện này liền giao cho Tể Tướng đi, Tể Tướng làm việc, trăm từ trước đến giờ đều yên tâm."

Tạ Dịch Giang cung kính lĩnh chỉ, sau khi ra khỏi Ngự Thư Phòng, khẽ rũ mắt xuống, che lại sự khinh thường trong mắt.

Chú thích:

1 thiên hạ đại loạn: cả thế giới/đất nước lộn xộn

2 thích khách = kẻ ám sát = người đánh lén, giết người mà không để lộ ra khuôn mặt/thông tin/... của bản thân/người thuê.

3 bài tử: Thẻ bài/bảng/biển, dùng để làm tin/thể hiện thân phận của bản thân

4 ngự y = thầy thuốc chuyên dụng của hoàng tộc.

5 tiến cung diện thánh = vào cung gặp vua

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Thật Ra Thì Ta Chỉ Là Muốn Ăn Mì

Bởi vì sau lưng lần ám sát này lại nhấc lên sóng gió gì, Tạ Bích Sơ hoàn toàn không biết, nên lúc nàng thật vất vả tỉnh dậy từ giấc mơ lộn xộn, đột nhiên có loại cảm giác sống sót sau tai nạn.

Gặp tai nạn lớn mà không chết thì nhất định sẽ gặp may mắn sau này, lời nói của ông cha sẽ không sai, nói không chừng trải qua chuyện này, trên đầu nàng cũng bao phủ vầng sáng. Ít nhất có thể miễn dịch 【công kích của nữ chủ x1】, nghĩ như vậy liền cảm thấy cuộc sống sau này có vẻ như cũng có bảo đảm.

Nhưng mà việc cấp bách lúc này vẫn là đi thăm cái tên đồng đội cùng nhau cày phở bản đang bị thương thôi.

Hình như phụ thân Tể Tướng không ở nhà, lúc Tạ Bích Sơ thuận lợi chạy tới Tĩnh vương phủ, đồng đội đang ngồi trên giường húp súp một chén mì sệt to.

Tạ Bích Sơ đứng ở cửa ghé đầu nhìn ánh nắng chiều ở phía tây một chút, không nhìn được sờ bụng một cái, hình như quả thật đã đến lúc dùng bữa tối rồi đó.

"Mì sệt ăn ngon không?" Tạ Bích Sơ đi tới, ngồi xuống ghé tròn ở mép giường, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ngọn nguồn của mùi hương.

Cảnh Hoan bị nàng lặng yên không một tiếng động làm sợ hết hồn, theo bản năng trả lời một câu "Ăn ngon."

Theo ánh mắt nhiệt liệt của nàng nhìn vào tô mì trong tay mình, Cảnh Hoan chần chờ một lúc lâu mới lưu luyến mà đưa chén cho nàng. "Chén Quan Diêu Ảnh Thanh Phi Vân của tiền triều, trên thị trường có giá năm mươi lượng¹ hoàng kim² một cái, ta thật vất vả mới lấy được một cái, ngươi muốn thì cho ngươi vậy."

Tạ Bích Sơ yên lặng, anh bạn đang trong thời kỳ rối loạn à, điểm chú ý của người khác lạ như vậy là do Thái hậu nương nương nàng tạo ra sao? Là loại đất màu mỡ như thế nào mới có thể trồng ra loài hoa đặc sắc như vậy, mạch não quý dị như vậy thách thức cho loại người bình thường như nàng thế này căn bản không cách nào hiểu được. d*đ^L&Q@SĐ_Hijushima

Tạ Bích Sơ nháy mắt, bày ra vẻ mặt "Ta ít đọc sách ngươi đừng gạt ta" nói: "Ta biết rồi ngươi có một bộ."

Cảnh Hoan: (͡° ͜ʖ ͡°)!! diên#đàn#lê#quý#đôn

"Làm sao ngươi biết?!" Vì cái gì hắn lập tức bỏ ra cảnh ban đêm gió lớn, một nữ tử có võ nghệ cao cường đập ánh trăng mà đến nằm ở đầu tường giám thị từng cử động của hắn? Nhìn chăm chú dung mạo anh tuấn của hắn, ngưng mắt trên vóc người hoàn mỹ của hắn, ôi chao, mặc dù rất xấu hổ nhưng tại sao đồng thời lại tự nhiên sinh ra một loại tâm tình kích động?

Đương nhiên Tạ Bích Sơ không biết rốt cuộc hắn đang mơ mộng những thứ đồ chơi gì, nàng im lặng không lên tiếng nhìn sắc mặt biến ảo của hắn, vẻ mặt bí hiểm.

Ha ha, ta sẽ nói cho ngươi biết là ta đang gặt ngươi sao?

Cảnh Hoan nhìn chằm chằm mắt hạnh đen nhánh của nàng, cố gắng biểu đạt ý nguyện của mình: Ta không muốn cho.

Ánh mắt Tạ Bích Sơ nháy cũng không nháy một cái, nghiêm túc đứng đắn: Há.

Cảnh Hoan: Ta thật sự là không muốn cho.

Tạ Bích Sơ chậm rãi móc tấm ngân phiếu mệnh giá lớn trong hà bao ra vuốt vuốt: Há.

"Được, ta cho." Cảnh Hoan thu hồi ánh mắt, một tay che mặt xoa nhẹ một trận, mặc dù tấm ngân phiếu trước mặt kia mệnh giá là năm trăm lượng hoàng kim, nhưng hắn là nữ nam tử đạo đức tốt bản thân bất năng di uy vũ bất năng khuất⁴ coi tiền tài là rác rưởi như vậy, vốn là sẽ không khuất phục trước vật phẩm tục như vàng bạc.

Hắn chỉ là thương chương tiếc ngọc⁵, đúng, chính là như vậy, lúc trước nhất định nàng đã khóc dữ dội, một đôi mắt khóc đến vừa đỏ vừa sưng, tội nghiệp giống như con thỏ nhỏ, hắn làm nam nhi thân cao bảy thước⁶, làm sao nhẫn tâm cự tuyệt yêu cầu của nàng, cũng chỉ là một bộ chén mào thôi, chỉ là một trăm lượng vàng mà thôi, hắn cho!

Dù sao vẫn còn có thể lấy lại bốn trăm lượng hoàng kim.

Tạ Bích Sơ bùng hộp gỗ, lấy một cái chén còn lại ở bên trong ra nhìn một chút, sau đó tùy ý đưa cho nha hoàn bên cạnh nói: "Thật ra thì ta chỉ muốn ăn tô mì, nhưng mà tình cảm nồng nàn thì khó từ chối, ngươi đã hào phóng giúp đỡ như thế, nếu từ chối thì thật không tôn trọng ngươi rồi."

Cảnh Hoan:

Chờ Tạ Bích Sơ húp hết một chén mì, liền phân phó người làm rửa sạch sẽ hai cái chén cất vào hộp chuẩn bị mang đi, đồng thời nhìn qua mạnh như rồng như hổ như vậy, có lẽ mất máu cũng không phải là rất nghiêm trọng, hoạt động thăm dò kết thúc, Tạ Bích Sơ đứng dậy chuẩn bị rút lui.

Cảnh Hoan lập tức nhô người ra vươn tay Nhĩ Khang⁷ về phía nàng: "Tiểu tử tử, ngân phiếu của ta."

Làm một cô gái tốt biết giữ chữ tín, Tạ Bích Sơ dứt khoát nhét ngân phiếu vào trong tay hắn, về mặt thành thật nghiêm túc: "Ngươi làm vô cùng tốt, ta rất hài lòng, làm ngươi bị thương khiến cho ngươi chịu uất ức, ngươi hãy bồi bổ thân thể cho thật tốt."

"." Trên giường lộn xộn, sơ tóc rối bời, quần áo lỏng lẻo, thân thể mảnh mai, sắc mặt tái nhợt giống như vừa bị giày vò qua cần phải bồi bổ thật tốt, Tĩnh Vương Điện hạ, nghiêng thân thể tựa vào đầu giường dùng một tư thế mê người thò tay mà tiếp nhận ngân phiếu mà "Án khách"⁸ để lại.

Chắc, hình ảnh như vậy nhìn qua thật sự là tốt đẹp lại hài hòa đến khó hiểu đấy.

Tạ Bích Sơ như không hề phát hiện tiếp tục đâm dao, vô cánh tay đang run sợ của hắn, dùng giọng điệu thương tiếc ban ân nói: "Ngươi nghỉ ngơi cho thật tốt, ta sẽ quay lại thăm ngươi."

Cảnh Hoan:

Hoàng cung chết tiệt quả nhiên là một chảo nhuộm lộn, nhìn thử xem rốt cuộc tên khốn hoàng huynh nhà mình đã dạy tiểu Hoàng tẩu đơn thuần (?) những thứ gì? Động tác này, giọng điệu này, rõ ràng chính là độc quyền⁹ của Hoàng huynh nhà mình.

Nhưng theo hắn biết, bởi vì lúc Hoàng huynh nhà mình lập Hậu thì tiểu Hoàng tẩu còn nhỏ, cộng thêm vốn là cũng không phải đặc biệt thích nàng, vẫn luôn coi nàng như đứa bé, cho nên cho đến bây giờ Đế Hậu hai người cũng chưa viên phòng¹⁰, mà thế lực khắp nơi thì không có một người nào muốn Trung Cung¹¹ sinh hạ đích trưởng tử¹², vì vậy chuyện này lại có thể cứ như vậy vẫn luôn bị cố ý bỏ quên.

Cho nên trọng điểm chính là, Tiểu Hoàng tẩu làm sao mà học được những lời của Hoàng huynh hắn nói ra sau khi xảy ra chút chuyện nào đó (XXOO) chứ?

Suy nghĩ tỉ mỉ chỉ thấy đáng sợ vô cùng!

Chú thích:

1 lượng: Lượng (còn gọi là lạng, [1] tiếng Hán: 兩; pinyin: liǎng) là đơn vị đo khối lượng, trong hệ đo lường cổ Việt Nam, được sử dụng trong giao dịch đời thường ở Việt Nam. Nó cũng là đơn vị đo khối lượng cổ ở Trung Quốc, Hồng Kông.... Trước đây một lạng xấp xỉ bằng 37,8 gam. Một lạng khi đó bằng 1/12 cân. Một lạng bằng 10 đồng (còn gọi là tiền 錢), 100 phân (分), 1000 ly (厘), 10.000 hào (毫), 100.000 ty (絲), 1000.000 hốt (忽). (Tham khảo thêm tại wiki)

2 hoàng kim = vàng ròng

3 nữ nam tử = anh chàng đẹp trai

4 bản thiện bất năng di uy vũ bất năng khuất: trong điều Không Tử dạy học trò về nhân cách của người quân tử: Phú quý bất năng dâm, Bần tiện bất năng di, Uy vũ bất năng khuất. Nghĩa là: Phú-quý không làm cho rơi vào dâm dật cảm dỗ, nghèo-nản không làm cho thay đổi, uy-vũ không làm cho khuất-

phục.

5 thương hương tiếc ngọc: thương tiếc hoa, ngọc, là những thứ dễ vỡ, thường được ví với người con gái.

6 thân cao bảy thước: đây chỉ là cách ước lượng về chiều cao của đàn ông ở cổ đại.

7 tay Nhị Khang: Nhị Khang là một trong những nhân vật chính trong phim Hoàn châu cách cách, tay NK là hình ảnh kinh điển chỉ sự níu kéo (lấy từ việc NK giờ tay ra gọi Tử Vi đừng đi).

8 Ân khách: khách chọn bản thân là một loại ân/giúp đỡ nên gọi là ân khách.

9 độc quyền: có một không hai thuộc về duy nhất một người/một nhà/một địa phương/...

10 viên phòng: chỉ hai vợ chồng bắt đầu cuộc sống vợ chồng thật sự (hoạt động XXOO)

11 trung cung: cung trung tâm, chỉ Hoàng hậu.

12 đích trưởng tử: con trai trưởng, do vợ cả/Hoàng hậu sinh ra (Con trai do vợ thứ/phi tần sinh ra thì dù ra đời trước cũng chỉ là con thứ)

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Nương Nương, Hoàng Thượng Triệu

Nương nương, Hoàng thượng triệu* Người hồi (trở về) cung (canh hai)

Tạ Bích Sơ cảm thấy nhiệm vụ chỉ nhánh thuận lợi hoàn thành nên về mặt thoải mái mà trở về phủ Tề Tướng, vừa tới cửa đã cảm thấy không khí hơi không đúng (nhiệm vụ chỉ nhánh hay nhiệm vụ phụ là một thuật ngữ trong game online, người chơi ngoài hoàn thành nhiệm vụ chính có thể hoàn thành các nhiệm vụ này để nhận thêm kinh nghiệm, vật phẩm, kỹ năng...)

Cầm Trù liếc mắt nhìn xem ngửa lưng ở cửa, lại gần bên tai Tạ Bích Sơ nói: "Nương nương, hình như lần người trong cung."

Tạ Bích Sơ cảm thấy tâm tình hơi không tươi đẹp, vội vàng vào phủ thì phát hiện Tạ Dịch Giang đang chờ trong sảnh chính, còn có một người khác, chính là trưởng ban thư ký của Hoàng đế Bệ hạ đại Hoàn đế quốc, đồng chí

Thấy Tạ Bích Sơ đi vào, Lý Lộc ngay lập tức vội vàng đứng lên hành lễ: "Nô tài ra mắt Hoàng hậu nương nương."

Tạ Bích Sơ khoát khoát tay: "Đứng lên đi, hai ngày này Bệ hạ có tốt không?" d, đ, l, q, đ

"Bệ hạ long thể an khang, chỉ là có chút nhớ nhung Nương nương, cho nên để nô tài chuyển lời đến nương nương, để nương nương tranh thủ thời gian hồi cung. Á, nương nương làm sao vậy?"

Tạ Bích Sơ nghe đến câu thứ hai thì đã biết hẳn tới là để làm gì rồi, mất hứng mà hơi dẩu miệng, ngay lập tức một tay vịn trán, lắc đầu hai bước, đứng vào một cái ghế, lúc này mới nhờ Cầm Trù đỡ mà ngồi xuống, giọng nói suy yếu khoát khoát tay về phía hắn: "Không sao." d, đ, l, q, đ

Tạ Dịch Giang lại gần, vừa lo lắng sai người đi mời đại phu vừa đi tới đứng gần cạnh tầm mắt của Lý Lộc: "Bảo Nhi, con làm sao vậy, nói với phụ thân chỗ nào không thoải mái." diển @ đàn _ 10Đ

Tạ Bích Sơ ngẩng đầu, vẻ mặt vô tội nháy mắt mấy cái về phía ngài, vừa dựa vào trên người ngài, giọng nói cũng là mềm mại mang theo tiếng khóc, nghe rất tội nghiệp đáng thương: "Phụ thân, đầu của con thật choáng váng, thật là đau, may mà Tĩnh Vương Điện hạ vẫn luôn thúc giục con trở về nghỉ ngơi, nếu không chỉ sợ đã ngất ở nửa đường rồi, ôi chao ——"

Tạ Dịch Giang run mất xuống, đưa tay ôm lấy tiểu cô nương bị "Tề xiu", nghiêng đầu nhìn về phía Lý Lộc, dung nhan như ngọc lúc này lồng thêm vẻ âu lo, giữa trán có vết nhăn nhăn nhọt, vẻ buồn rầu cũng rất lạnh nhạt, "Lý công công, thân thể Bảo Nhi vốn đã không tốt, hôm nay lại bị hù dọa dẫn đến kinh sợ, bây giờ thật sự là không thích hợp hồi cung, kính xin công công nắm rõ chỉ tiết với Thánh thượng, hi vọng Thánh thượng tha thứ một chút."

Nói thì nói như thế, có điều ánh mắt của Tạ Dịch Giang nhìn hắn lạnh lạnh, như ánh trăng mờ ảo trên sóng xanh nơi hồ nước lạnh lẽo, mờ ảo lạnh nhạt.

"Chuyện này. . . ." Tới đón Hoàng hậu hồi cung chính là thái giám bên người của Cảnh Diệp, Lý Lộc, cách làm lần này vốn là thể hiện sự coi trọng của Cảnh Diệp đối với Hoàng hậu, nhưng mà rất rõ ràng là bản thân Tề tướng đại nhân và Hoàng hậu cũng không định phối hợp.

Từ nhỏ Lý Lộc đã khôn khéo, mặc dù trung thành với Cảnh Diệp, nhưng mà cũng không muốn đắc tội Tề Tướng và Hoàng hậu, có điều nhớ lại trước khi xuất cung hoàng thượng trẫm định tiết tiết, giọng điệu không cho phép chống lại, hẳn hơi do dự, vẫn là nói: "Đại nhân thứ tội, việc này chỉ sợ

không ổn, thánh ý của Hoàng thượng là, trong cung là nơi Ngự y tụ tập, thức ăn thuốc thang cũng đều là tốt nhất, bây giờ Nương nương bắt xui, nên hồi cung nghỉ ngơi cho thỏa đáng, và lại Nương nương thăm người thân đã mấy ngày, nếu vẫn không hồi cung thì không hợp lý."

Hắn ngừng một chút rồi nói tiếp: "Hoàng thượng còn nói, đại nhân bảo vệ bắt buộc khiến Nương nương gặp ám sát, vẫn là ở trong cung an ổn không có nguy hiểm."

Lời của hắn còn chưa nói hết, trong mắt Tạ Dịch Giang đột nhiên dâng lên sự hung ác, trên tay vừa hơi động, lại bị người bắt lấy, Tạ Dịch Giang cúi đầu, thấy Tạ Bích Sơ đang lo lắng mà nhìn ngài, ngón tay mềm mại trắng nõn dùng sức nắm tay ngài lại, đôi môi mấp máy, không tiếng động làm ra hình dáng của miệng khi phát âm: Con hồi cung.

Tạ Dịch Giang hơi nhíu mày, đang muốn mở miệng nói chuyện, trên tay lại bị nàng捏 một cái, chỉ có thể nhắm mắt lại nhìn đời lại nhìn, lần nữa mở miệng giọng nói đã vững vàng trở lại, nghe qua có vẻ ôn hòa lại chứa đựng sự lo lắng, chỉ có Tạ Bích Sơ đang đối mặt với ngài mới có thể thấy, trong mắt ngài ẩn sâu ý lạnh.

"Nếu là thánh ý của Bệ hạ, thần tất nhiên tuân chỉ, chỉ là còn phải làm phiền công công chờ chút trong khoảng thời gian uống cạn ly trà, đợi ta để cho người thay Nương nương chỉnh lý một chút." Nói xong cũng không đợi Lý Lộc nói chuyện, trực tiếp cắt giọng nói: "Người tới, mang công công đi dùng chút cơm canh trước."

Lý Lộc nghe ngài nói đồng ý, liền thở phào nhẹ nhõm, cũng không có ý kiến gì khác đối với yêu cầu nhỏ của ngài, chấp tay với ngài một cái liền rời đi trước.

Tạ Dịch Giang bắt đầu đi ngồi xuống ghế dựa bên cạnh, "Bảo Nhi, nếu như con không muốn hồi cung, phụ thân tự có biện pháp."

Tạ Bích Sơ cũng rất là bất đắc dĩ, nàng đứng là không muốn hồi cung, không ngờ biểu hiện rõ ràng như vậy khiến Tạ Dịch Giang chỉ cần một ánh mắt đã nhìn ra, "Phụ thân đã vất vả làm rất nhiều, nhưng dù sao hắn cũng là quân, ta chỉ là không hiểu, sao hắn lại đột nhiên gọi ta hồi cung, sắc trời cũng đã trở thế này, đúng là một đêm cũng không thể tha."

Mỉm cười Tạ Dịch Giang cụp xuống, nhưng mà trên mặt lại nở nụ cười, dung mạo tuấn mỹ đến mức khiến trăng thanh gió mát cũng xấu hổ mà tránh đi, ngài hơi tay khẽ vuốt đầu tóc nàng, thờ dãi nói: "Cuối cùng Bảo Nhi cũng đã lớn lên, trong lòng biết tính toán trước, tuy là phụ thân cảm thấy an ủi, nhưng cũng không vui mừng, Bảo Nhi, thế gian không sạch sẽ, phụ thân tình nguyện con không bao giờ phải tiếp xúc với nó, trước đây là phụ thân không có bảo vệ con, nhưng mà sau này."

Ngài nghiêng người sang hỏi nàng một câu, ánh mắt của ngài cực kỳ nghiêm túc, tình thương của cha và sự thương tiếc đầy đặc bao bọc lấy nàng, trong đó hấp đều là sự âm áp ngọt ngào của hạnh phúc, lần đầu tiên nàng thực sự cảm nhận được, tình thương của cha như núi cao, như biển sâu, như đồng bằng mênh mông bát ngát, đáng tin, sâu sắc, bao la.

Ngài nói: "Bảo Nhi, con có muốn xuất cung?!"

Chú thích:

* triệu = gọi

1 sảnh chính: có thể hiểu là phòng khách

2 đồng chí: người cùng chí hướng chính trị, trong quan hệ với nhau, từ dùng trong xưng hô để gọi một người với tư cách là đảng viên đảng cộng sản, đoàn viên một đoàn thể cách mạng hoặc công dân (có quan hệ công tác) ở một nước xã hội chủ nghĩa.

3 long thể an khang = thân rồng mạnh khỏe => chỉ sức khỏe của vua chúa mạnh khỏe

4 đại phu = thầy thuốc = bác sĩ

5 trăm đỉnh tiết thiết = chém đỉnh chặt sắt: nói một cách chắc chắn, kiên quyết

6 thánh ý: ý chỉ của bậc thần thánh/thiên liêng => ở đây dùng để chỉ ý chỉ/ý muốn của vua chúa.

7 chờ trong khoảng thời gian uống cạn ly trà: đây chỉ là cách nói ước lượng, Tể tướng yêu cầu Lý Lộc cho một khoảng thời gian, không phải thực sự chỉ là một đoạn thời gian đúng bằng việc uống một ly trà.

8 xuất cung = ra khỏi cung

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Khi Đưa Trẻ Dụ Dỗ:

Làm bản đồ wifi duy nhất phát ra bằng sức người, trong hoàng cung, ngay cả trong giờ cũng trốn lẫn tiếng nói chuyện linh tinh, chớ đừng nói chi là còn có quảng đại nhân dân lao động ở giữa truyền miệng, vì vậy chuyện Hoàng hậu nương nương suốt đêm bị đón về cung trong nháy mắt liền bị treo lên để cùng hưởng thụ, người người đều biết.

Tạ Bích Sơ bày tỏ bản thân là một người luôn luôn đều ở trong giấc ngủ mê, thật sự là bị kiêu nâng hời trong cung, cho nên thuận theo lý mà không cần để ý tới Thái hậu và Hoàng đế rồi. nguồn

Ai biết kiêu mềm của nàng vừa tới cửa cung Trường Hoa, liền nghe thấy giọng nói của Cảnh Diệp hỏi "Hoàng hậu đâu?"

Lý Lộc vội vàng tiến lên nói: "Hồi hoàng thượng, nương nương bị hù dọa kinh sợ, vẫn ngủ mê man chưa tỉnh."

Tạ Bích Sơ cảm thấy lúc này mình mới thật sự là bị kinh sợ đó, Cảnh Diệp hàng này một cuộc là có bao nhiêu ý tứ, đêm hôm khuya khoắt nhất định kéo nàng hời cung thì không cần phải nói phía sau có âm mưu gì rồi, đây giờ này mà còn không lật bài từ 1 rồi vành tai và tóc mai chạm nhau 2 với hậu phi, lại còn có ý chờ ở Trường Hoa cung, quả thật khiến cho trái tim bé nhỏ của nàng đều đang run lên mà.

Nàng đã làm chuyện gì sai lầm khiến nhân nhơ thương vậy, đã nói là phải làm một tiểu trong suốt yên tĩnh mà?

Ngày hôm nay nàng đã trải qua rất đặc sắc, Hoàng đế Bệ hạ tôn kính xin đừng dặt hoa trên gấm 3 thêm nữa, nữ chính còn đang chờ ngài đó, đi thông thả không tiến【vậy tay bái bai】. diễn đàn/lê quý đôn

Đáng tiếc, thân là Hoàng đế duy ngã độc tôn 4 từ trước đến nay luôn làm theo ý mình, Cảnh Diệp trực tiếp đi tới nói: "Vén rèm lên, thăm ôm Hoàng hậu hời cung."

Tạ Bích Sơ trực tiếp bùng nổ rồi. Lê/Quý/Đôn

Thừa dịp rèm còn chưa có vén lên lập tức phát ra một tiếng rên rỉ kiểu mỹ (?), mắt hôn (?), mềm mại nhẹ nhàng, "Ừm, đau đầu quá, Cẩm Trù, đây là đâu?"

Sau đó rèm được vén lên, mặt của Cảnh Diệp liền xuất hiện ở trước mặt nàng, vì ngược sáng nên không thấy rõ vẻ mặt của hắn, chỉ nghe thấy trong giọng nói của hắn có vẻ lo lắng: "Trẫm đã tuyên tể y, một lát nữa sẽ đến, kiêu đã đến Trường Hoa cung, trẫm vào nàng vào."

Tạ Bích Sơ chỉ cảm thấy tóc gáy trên người dựng đứng lên, khoát tay lia lịa từ chối, tự động chuyển sang hình thức ngốc nghếch đáng yêu, nháy mắt nói: "Ta không muốn, phụ thân nói Bệ hạ là mình rỗng, tám thân nghìn vàng, đừng để Bệ hạ mệt nhọc quá, nếu không phụ thân sẽ không yêu thích Bảo Nhi nữa."

Nàng vừa nói vừa trượt người xuống kiêu mềm, mềm mềm mại mại nói: "Ta. Nó thì có thể tự đi." Nói xong hơi do dự, vẫn đưa tay ra cầm ngón tay Cảnh Diệp, đồng thời còn nhìn lên hắn một cái.

Cảnh Diệp thấy bộ dạng then thùng của nàng (hiểu lầm), vẻ lạnh lùng nghiêm nghị trên người cuối cùng cũng hơi thả lỏng, sau đó dắt Tạ Bích Sơ vào Trường Hoa cung. <http://diendanlequydon.com/>

Rất nhanh Ngự y đã đến, cũng nhìn không ra bệnh tật nặng gì——bởi vì vốn là cũng không có bệnh tật gì——cuối cùng vẫn là đưa ra một kết luận vắn vắn: Dưỡng.

Ngự y dong dong dài dài nói về phương pháp điều dưỡng hơn nửa ngày, Đế Hậu hai người đều đang suy nghĩ viễn vông, ai cũng không có phản ứng, vẫn là do Lý Lộc phản ứng với hắn, cuối cùng cũng viết đơn thuốc rồi rời đi.

Làm một thư ký thành công, tất nhiên Lý Lộc rất là tri kỷ cũng rất có ánh mắt, hắn rời khỏi hiện trường rất nhanh, để Đế Hậu hai người trao đổi tình cảm.

Nhưng mà hiển nhiên đối với Tạ Bích Sơ mà nói, đây cũng không phải là chuyện gì làm người ta vui vẻ, hiện giờ nàng không muốn ở một chỗ với Cảnh Diệp đâu, nàng nâng khuôn mặt nghiêm túc mềm mại non nớt lên, dưới ngọn đèn dầu lẳng lặng ngắm người, một đôi mắt hạnh phúc phát ra ánh sáng lung linh rạng rỡ, gò má mấp mấp nhai mềm mại phình ra, làm cho nàng nhìn qua hồn nhiên đáng yêu thật giống như trẻ em tuổi còn nhỏ. d*đàn:Lê#quý\$ĐĐôn_Hijushima

Một lúc lâu Cảnh Diệp vẫn chưa nghe thấy nàng lên tiếng, cũng không muốn so đo với nàng, chủ động mở miệng nói: "Mấy ngày nay Thanh Ngọc có tốt không?" <http://diendanlequydon.com/>

Tạ Bích Sơ ngẩn người, suy nghĩ một lát mới lục ra từ trong sách gốc, Thanh Ngọc là tiểu tự 5 của Tạ Bích Sơ, đồ vật như tiểu tự này, bình thường đều là người cực kỳ thân cận mới có thể gọi, khả năng đồng nhất bản thân một cách thân kỳ của Cảnh Diệp quả thật làm người ta rợn cả tóc gáy đó có được không?

Nàng tính toán nửa ngày, rốt cuộc vẫn phải dở khóc dở cười mà hiểu ra, Cảnh Diệp thật sự là coi nàng như con nít mà dụ dỗ, tất nhiên nếu như vẫn là nguyên chủ, Cảnh Diệp dỗ dành như vậy là rất chính xác, dù sao mặc dù Tạ Bích Sơ không hiểu được yêu là cái gì, nhưng mà sự đơn thuần của nàng

khiến cho nàng cực kỳ có ý thức trách nhiệm, bởi vì bản thân ở vị trí thế tử này, cho nên nàng sẽ một lòng một dạ đối đãi với người phu quân Cảnh Diệp này.

Trên thực tế, rất nhiều lúc trách nhiệm so với tình yêu thì càng vững chắc hơn.

Huống chi Tạ Bích Soe chưa hẳn đã không có tồn tại tình yêu đối với Cảnh Diệp, cho nên mới bởi vì Cảnh Diệp bảo vệ Tôn Quý phi vô điều kiện, cùng với không tin tưởng đối với nàng mà đi đòi nhà ma.

Đáng tiếc giai nhân đã qua đời, hôm nay mục đích của Cảnh Diệp, Tạ Bích Sơ không cách nào biết được, chỉ có thể bình đến tướng chặn thôi. Nếu Cảnh Diệp đã coi nàng như đứa con nít mà dụ dỗ, vậy nàng sẽ để cho hắn dụ dỗ, có điều không biết đến cuối cùng, là ai đang dỗ ai thôi.

Huống chi, còn có cớ phụ thân mà.

Tạ Bích Sơ bĩu môi, gương mặt tỏ vẻ mất hứng: "Hồi bộ hạ, không biết."

Cảnh Diệp bị cách nói này của nàng làm tức giận đến bật cười, đưa tay muốn bóp mặt của nàng. "Chính nàng trải qua có tốt hay không cũng không biết, vậy nàng biết cái gì?"

Tạ Bích Sơ né tránh ngón tay của hắn, nhanh nhẹn nghiêng đầu, há mồm làm bộ muốn cắn ngón tay của hắn, nghe vậy một người nói: "Mấy ngày trước đây rất tốt, hôm nay thì không tốt, chỉ là Tĩnh Vương Điện hạ rất tốt, ngài ấy đã cứu ta, còn tặng quà." Nói đến Tĩnh Vương, ánh mắt của nàng sáng lên một cách rõ ràng.

"Hả?" Cảnh Diệp hơi hí mắt, dưới ánh đèn khoe mắt đuôi mày cũng dính vào chút lười biếng, giọng nói có hơi không chút để ý, "Thanh Ngọc làm thế nào lại gặp phải Tĩnh Vương rồi vậy?"

Chú thích:

1 bài tử: tám thẻ ghi tên các phi tần để Hoàng đế chọn qua đêm

2 vành tai và tóc mai chạm nhau: chỉ hành động thân mật, gần gũi.

3 dẹt hoa trên gấm: Cẩm thượng thiên hoa (dẹt hoa trên gấm): làm tôn lên một cái gì đã có sẵn, dựa vào cái đã có sẵn để mà làm nên đôi khi không có ý nghĩa hoặc ý nghĩa rất nhỏ, không cần thiết.

4 duy ngã độc tôn: trong câu "thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn": thiên = trời, thiên thượng = trên trời, thiên hạ = dưới trời hay chỉ con người, duy = chỉ có, ngã = ta, độc = 1 mình, tôn = tôn kính => trên trời dưới trời, chỉ có một mình ta là tôn kính nhất.

5 tiểu tự: Theo định nghĩa của Đại Từ Điển Tiếng Việt, tên tự là tên đặt dựa vào tên vốn có thường phổ biến trong giới trí thức thời phong kiến. Đối với dân gian xưa, tên tự còn được gọi là tên chữ vì các cụ thường dùng từ Hán Việt để đặt tên này. Ví dụ khi viết tiểu sử cụ Nguyễn Đình Chiểu (1822-1888), các sách vở thường ghi: tự là Mạnh Trạch, hiệu là Trọng Phủ hay Hối Trai. Tên tự bắt đầu có từ đời nhà Chu, sau khi triều đại này đặt ra phép kỵ húy tên vua. Tên tự đã tồn tại suốt thời kỳ quân chủ tại Trung Quốc cũng như Việt Nam.

6 thê tử = người vợ

7 phu quân = chồng

8 bình đến tướng chặn: gặp chiều nào thì tiếp chiều đó, không có sự tính toán trước.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Mỗi Tên Nam Nhân Cận Bã Đều Có Điểm Cận Bã Riêng (Canh Hai)

Tạ Bích Sơ cố ý nhắc tới Cảnh Hoan, vốn là muốn dò xét thử xem rốt cuộc thái độ của Cảnh Diệp đối với Cảnh Hoan là như thế nào, có điều mặc dù là cùng một mẹ sinh ra, nhưng xem dáng vẻ của Cảnh Diệp thì hình như là rất khinh thường Cảnh Hoan.

Tạ Bích Sơ có phần nghĩ không ra, ngoài miệng vẫn làm bầm lẫu bầu nói tiếp: "Ồ trên đường gặp được, hắn mời ta ăn cái gì đó, còn nói muốn dẫn ta đi chơi, vốn là định đi chùa Đại Giác, đáng tiếc. Đều tại ngài, nhất định bắt ta hồi cung, nếu không ngày mai ta còn có thể đi nữa đó!"

Cô gái nhỏ bĩu môi oán trách mang theo ngang ngược thường ngày chưa từng thấy qua, chọc cho Cảnh Diệp nở nụ cười, "Vẫn muốn đi, nàng không sợ nhưng trâm cũng phải sợ, Thanh Ngọc ngoan, đừng chạy loạn khắp nơi khiến trâm lo lắng cho nàng, được không?"

Hắn cố ý nói nhỏ giọng, âm điệu buồn hoi trong sáng cũng vì vậy mà trở nên trầm trầm, giống như là lời thì thầm níu non giữa, người yêu với nhau, nhịp điệu mập mờ tuyệt đẹp giống như lông vũ nhẹ nhàng quét qua đầu quả tim, làm cho người ta không không chế được mà run rẩy theo đó.

Tạ Bích Sơ hít sâu một cái, cuối cùng cũng hiểu được cái gì gọi là "Lỗi tai sẽ mang tai"¹, nằng cuội đầu, có vẻ như thẹn thùng mà gật đầu một cái.

Cánh Diệp ghài lòng ôm nàng vào trong ngực, vừa vỗ nhẹ bả vai của nàng, vừa giống như chỉ là thuận miệng nhắc tới mà hỏi "Để Thanh Ngọc trở về phủ với Tề Vương cũng mấy ngày rồi, Thanh Ngọc có còn ghi hận Quý phi không?"

Chắc, xem như tìm được ngọn nguồn khiến Cánh Diệp khác thường, thì ra là vì Tôn phi à, có lẽ là muốn tìm cơ hội thả Tôn Quý phi ra, đây là đang nói trước với nàng đề phòng hở?

Hừ, đâm người ta một dao, quay lại nhét cho người ta một quả táo² thì đã nghĩ rằng sẽ làm người ta tha thứ cho nàng ta, đây là đạo lý đặc biệt của nhà ai, quả nhiên nam nhân tốt thì đều gần giống nhau, nam nhân cặn bã thì lại mỗi kẻ đều có một điểm cặn bã riêng biệt³, điều này thể hiện cực kỳ rõ ràng trên người kẻ làm Hoàng đế.

Tạ Bích Sơ quyết định từ chối trả lời loại vấn đề rõ ràng khiến cho nàng không thoải mái này, Cánh Diệp đợi một lúc lâu vẫn không thấy Tạ Bích Sơ trả lời lại, cúi đầu xem xét, vậy mà đã ngủ thiếp đi.

Cánh Diệp nhìn chăm chăm nàng một lúc lâu, nhìn đến mức thiếu chút nữa Tạ Bích Sơ đã không thể giả bộ tiếp được, rốt cuộc lương tâm phát ra, thả Tạ Bích Sơ lên giường. <http://diendanlequydon.com/>

Giấc ngủ này của Tạ Bích Sơ ngon vô cùng, ngay cả việc Cánh Diệp rời đi khi nào cũng không biết, vừa mở mắt ra thì trời đã sáng trưng, nàng mơ mơ màng màng nhìn chăm chăm nóc màn suy nghĩ một lát mới nhớ lại rằng nàng đã hồi cung rồi.

Khó trách hôm nay phụ thân nam thần không tới gọi nàng rời giường, không có sắc đẹp để ăn kèm cơm, có thể đoán trước được rằng bữa sáng hôm nay nàng sẽ ăn ít hai cái bánh mất thôi.

Nhưng sự thật luôn là không ngờ tới.

Ngay khi nàng mới vừa rửa mặt xong đang chuẩn bị ăn điểm tâm, Cẩm Tú hấp tấp đã ầm ầm ì chạy chậm vào: "Nương nương, các tiểu chủ⁴ đều đã tới thỉnh an⁵ người đó."

Tạ Bích Sơ đang tự mình thoải mái vui vẻ vẽ lông mày, trên tay run lên, một nét bút màu xanh đen trượt thẳng đến bên tóc mai, nàng bình tĩnh lau sạch sẽ, "Người nói cái gì?"

Cẩm Tú, tính cách đơn giản có được trực giác của động vật nhỏ, không nhìn được rằng mình một cái, sau lưng Nương nương nhà mình thật giống như có đồng lửa đang bốc cháy vậy á, rõ ràng thời tiết bắt đầu nóng lên nên lò lửa đã sớm dập tắt rồi mà, nàng co quắp lại một trận, ấp úng nói: "Chính là sáng sớm, các tiểu chủ đều tới, nói là nghe nói Nương nương hồi cung rồi, nên đến vấn an⁶."

Cánh Diệp, thay vì trả lời hỏi thăm đến Thái hậu Nương nương!

Ném đá than vẽ lông mày đi, Tạ Bích Sơ quen thuộc đỡ trán, cau mày làm ra một dáng vẻ mệt mỏi yếu đuối, giọng nói lại là lạnh như băng, "Cẩm Trù đi nói cho những tiểu chủ kia là thân thể khó chịu, Cẩm Lạc đi lấy đồ ăn sáng, Cẩm Tú đi mời Hoàng thượng."

Vì vậy chờ đến khi Cánh Diệp tới đây, thứ nhìn thấy đầu tiên chính là cảnh trăm hoa đua nở ganh đua sắc đẹp cực kỳ rực rỡ, Cánh Diệp nhìn qua, dùng một câu nói miêu tả 7 trăm hoa: "Đều đã chép xong Kinh thư rồi? Chép xong rồi thì chép thêm mười lần nữa!"

Cánh Diệp, sau khi mạnh tay bẻ hoa, rồi lại an ủi Cẩm Trù, một người "Bị trăm hoa chất vấn uy hiếp đến sắc mặt tái nhợt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng" một chút, đi vào tắm rửa⁸, vẫn chưa thấy người, cũng đã nghe thấy tiếng.

Cẩm Lạc từ trước đến giờ vẫn luôn mềm mại nhẹ nhàng lúc này đang lo lắng khuyên nhủ Tạ Bích Sơ: "Nương nương, dù ít dù nhiều thì người cũng dùng một chút đi, nô tỳ biết đầu người choáng váng chịu không nổi ồn ào, nhưng người cũng không thể không ăn gì hết chứ, như vậy thì làm thế nào thân thể chịu được? Nô tỳ đã để Cẩm Tú đi tìm Hoàng thượng."

"Ai cho người tự quyết định đi tìm Bệ hạ!" Tạ Bích Sơ thở hắt lên cắt đứt nàng, giọng nói mềm mại mang theo tức giận khó có được, "Bệ hạ bận rộn như vậy, sao có thể tùy ý làm phiền!"

Cẩm Lạc vội nói: "Nô tỳ biết sai, chờ Nương nương dùng đồ ăn sáng xong, nô tỳ sẽ đi nhận phạt."

Tạ Bích Sơ vui vẻ vào trong chăn, giọng nói buồn buồn, "Ta thật sự là không muốn ăn, đau đầu quá, ta muốn phụ thân. . . ." nguồn điển.

Cánh Diệp dùng chân nghe mấy câu liền đi vào, đồng thời nói: "Thanh Ngọc không muốn ăn?"

Tạ Bích Sơ trốn trong chăn nhanh chóng lau chùi miệng, lau sạch sẽ mảnh vụn điểm tâm, lúc này mới nhô đầu ra, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng, tròn to hai mắt vui vẻ nói: "Sao Bệ hạ lại tới?"

"Trẫm không đến làm sao biết Thanh Ngọc của trẫm không chịu ăn cơm? Nên phạt!" Cánh Diệp ngồi xuống bên giường, hôn hôn rồi nhéo nhéo cái mũi

của nàng. "Trẫm tự mình đến đút cho nàng ăn có được không?"

Tóc gậy cạo người đều cúi chào hấn có được hay không, Hoàng thượng, phong cách của người biến đổi quá nhanh người có biết không? Rõ ràng trước khi xuất cung vẫn là Đế vương cao quý lãnh diễm, vậy mà sau khi hồi cung lại trở thành Đệ tử vương đệ dẫu, ta là người đơn thuần mà không phải đơn thuần đâu, kẻ cảm thấy ta ngu xuẩn mới là người ngu xuẩn nhất đó!

Không hiểu sao cảm thấy lo lắng cho tương lai của Đại Hoàn Đế quốc ghê. nguồn: diễn đàn Lê quý. Đôn

Tạ Bích Sơ "thẹn thùng" mà cúi thấp đầu xuống, điều chỉnh về mặt một chút, nhìn hấn một cái thật nhanh, do dự nói: "Thật ra thì, ta muốn cầu xin Bệ hạ một chuyện."

"Hả?" Tay đang cầm chén của Cảnh Diệp dừng lại một lát, con người thay đổi khó nhìn ra, nụ cười bên môi lại càng trở nên rực rỡ, "Thanh Ngọc nói trẫm nghe thử xem."

Chú thích:

1 Lỗ tai sẽ mang thai: ngôn ngữ mạng, cách nói ví von phóng đại về giọng nói cực kỳ hay, cực kỳ gây rung động đối với người khác.

2 ý nói vừa đe dọa trừng phạt xong thì cho quyền lợi phần thưởng, đây là một phương pháp thưởng phạt song hành để đạt được mục đích. Tương tự như học thuyết cây gậy và củ cà rốt

3 nam nhân tốt thì đều gần giống nhau, nam nhân căn bản thì lại mỗi kẻ đều có một điểm căn bản riêng biệt: người đàn ông tốt thường có những đặc điểm khá giống nhau, trong cách nhìn nhận chung của mọi người (ví dụ như chung thủy, biết quan tâm săn sóc, biết quyết chí làm ăn nuôi gia đình...), còn người đàn ông xấu xa không ra gì thì mỗi người mỗi vẻ, có thể tùy theo cách nhìn của người khác (ví dụ như rượu chè be bét, siêng ăn lười làm, không chung thủy, không biết quan tâm, ích kỷ...)

4 tiểu chủ tử = chủ nhỏ, ở đây chỉ các phi tần phẩm cấp thấp hơn Hoàng hậu Tạ Bích Sơ.

5 thỉnh an = thăm hỏi, hành lễ thời xưa của người cấp thấp đối với người cấp cao.

6 vấn an: chào hỏi, thăm hỏi sức khỏe.

7 miêu sát: một thuật ngữ trong game, nghĩa là giết chết ngay lập tức / giết chết địch thủ trong nháy mắt chỉ với một chiêu.

8 tấm điện = phòng ngủ của một cung điện.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Cuộc Gặp Gỡ Trong Số Mệnh (Canh Ba)

Tạ Bích Sơ nháy mắt nhìn hấn, không hiểu sao cảm thấy tâm tình của Hoàng đế Bệ hạ không phải rất tốt đẹp, gương cái miệng nhỏ nhắn nhưng cuối cùng vẫn chỉ nói lầm bầm: "Cầu xin Bệ hạ để cho ta tự mình húp cháo."

Ánh mắt Cảnh Diệp chuyển qua cái chén trong tay, cười khẽ một tiếng, "Thanh Ngọc biết cái gì là khi quân không? Tội khi quân là sẽ chém cừu tộc2."

Cả người Tạ Bích Sơ cứng đờ, lập tức bật thốt lên: "Ta không muốn gặp các nàng, ta muốn xuất cung gặp phụ thân, gặp Tĩnh Vương!" Sau khi nói xong còn tròn to đôi mắt ướt nhoe, cái mũi nhỏ hít hít, mang theo tiếng khóc nói: "Ta không có khi quân."

Cho kỹ năng diễn xuất của mình một điểm thưởng, với trình độ bây giờ mà xuyên trở về hiện đại thì tuyệt đối làm mưa làm gió làng giải trí, chắc chắn là cấp bậc Ánh Hậu3.

"Là do trẫm sợ ý," nhìn thấy bộ dạng tội nghiệp của nàng, tức giận trong lòng Cảnh Diệp cũng không phát ra được, "Trẫm sẽ không để cho bọn họ tới làm phiền nàng, nàng cứ yên tâm chăm sóc thân thể, không cho phép không ăn cơm."

"Cám ơn Bệ hạ, còn có."

"Không còn nữa," Cảnh Diệp ngắt lời nàng, "Bây giờ nàng cần chăm sóc thân thể cho tốt trước đã, những chuyện khác để sau này rồi hãy nói."

Hấn yên lặng nhìn về mặt hơi mờ mịt ngây thơ của nàng, há miệng định nói thêm gì đó, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không có nói ra, chỉ đưa chén cho nàng, "Ăn nhiều chút, trẫm có rãnh rồi sẽ trở lại thăm nàng."

Tạ Bích Sơ không giải thích được nhìn hấn rời đi, cảm thấy nhất định có chuyện gì đó đang xảy ra mà nàng không biết, mới vừa rồi ánh mắt của hấn như

vậy có nghĩa là gì, áy náy? Thương tiếc? Tại sao lại nhìn nàng như vậy chứ?

Trò chơi “Người đoán ta đoán” cần tâm tư tinh tế tỉ mỉ như thế này, khiến cho loại nữ hán tử thần kinh thô4 như nàng đây làm thế nào để chơi tiếp? Người cổ đại thật phiền!

Cũng may tên cận bã này coi như có chút lương tâm, không để cho đám vợ bé kia tới làm phiền nàng, nói lại thì người làm vợ cả như nàng đây đúng là đủ nghen khuất, phía trên có mẹ chồng độc ác, ở giữa có ông chồng cận bã, phía dưới còn có đoàn quân tiểu tam5 chính quy với quân số đông như vậy.

Theo lí thường mà nói, Tôn Quý phi bị nhốt lại, những tiểu tam khác vội tới thỉnh an nàng, nàng hoàn toàn có thể nhân cơ hội mà lập uy, nhưng loại hành động này lại hoàn toàn trái với chí hướng làm một tiểu trong suốt của nàng, huống chi Phụng ân6 thuộc về nàng đang nằm trong tay Thái hậu, sổ sách trong cung nằm trong tay Quý phi, chỉ lập uy thì dùng cái cọng lông.

Dĩ nhiên quan trọng nhất là, nàng hoàn toàn không có ý tưởng gì đối với Cảnh Diệp.

Còn có trọng yếu nhất nhất là, nữ chính cũng nên xuất hiện rồi, thần căn sát thần, phạt chấn sát phạt7, nàng chỉ là một người phạm nho nhỏ, vẫn là nên biết thời thế một chút, đứng ngoài hóng chuyện là được rồi.

Nghĩ như vậy đột nhiên cảm thấy muốn ăn nhiều hơn rồi, dù sao vừa xem tivi vừa ăn gì đó là hợp nhất mà.

“Cầm Trù, lấy thêm một đĩa nem rán!”[di@ehn*dyan\(lee^qu.donn\)](#)

Bên phía nàng thì nhẹ nhõm vui vẻ, nhưng Hoàng đế Bệ hạ lại không có cảm giác như vậy, hiện tại hần hơi nhức đầu, không phải là giả bộ, mà là thật.

Nguồn gốc ở ngay trên người giả bộ nhức đầu nào đó.

Lần trước Tôn Quý phi khiến Tiểu Hoàng hậu của mình tức đến xỉu, phụ thân Tiểu Hoàng hậu, thủ phụ của Đế quốc, Tà Dịch Giang, nổi giận, vì vậy nên trả thù Tôn gia, làm sạch thế lực của Tôn gia ở Giang Nam đến không còn một mống.

Tuy nhiên chuyện này vốn là ý của kẻ làm Hoàng đế là hần đây, Tôn gia bởi vì thân mẫu8 của hần (Thái hậu) và Quý phi, thế lực dính dáng với nhau càng lúc càng trở nên sâu rộng, khiến cho hần không thể không xuống tay ngăn chặn, Giang Nam chính là đất lành, của cải giàu có, Tôn gia chiếm cứ lâu dài, nhận được lợi ích phong phú, cũng càng trở nên ngông cuồng.

Lúc hần ra lệnh dọn dẹp Giang Nam, Tể Tướng cũng thêm một mối lửa, hơn nữa còn là quang minh chính đại thêm lửa, mặc dù hần rất là hài lòng đối với thái độ không sợ bị nghi ngờ chút nào này của Tể Tướng, nhưng mà lúc muốn đẩy chuyện này lên đầu Tể Tướng, lại bị Tể Tướng tránh khỏi.

Tôn gia nhận thiệt hại lớn như vậy, nhất định sẽ tra rõ nguyên nhân, có lẽ đã biết người ra tay là hần và Tể Tướng, Tôn gia không động được vị Hoàng đế là hần này, tất cả lửa giận đều hướng về phía Tể Tướng mà phóng, cho nên mới thuê người ám sát Tiểu Hoàng hậu.

Hần có thể không để ý chút nào mà lợi dụng Tể Tướng, lại có chút không muốn để Tiểu Ngốc tử9 đó bị thương tổn, suốt đêm đón nàng về trong cung, cũng là đang dùng cách khác để nói cho Tôn gia, hần muốn bảo vệ nàng, không cho phép động vào nàng.

Tôn gia đúng là càng ngày càng ngang ngược rồi.

Hần vừa suy nghĩ vừa tùy ý bước chậm, không để ý đã đi tới một nơi vắng vẻ, một cung điện hơi có vẻ đồ nát, trông rộng một cách rất rõ ràng cho thấy không có người ở, nhưng mà bên trong sân lại quét dọn hết sức sạch sẽ, dễ nhận thấy là có người vẫn luôn chăm sóc, cửa đại điện mở ra một nửa, Cảnh Diệp đi về phía trước mấy bước, liền nhìn thấy bên trong đại điện có một tượng Phật lớn màu vàng dựng đứng, có bóng dáng một cô gái đang quay lưng về phía hần, quỳ gối trước tượng Phật.

“Hoàng thượng. . . .” Lý Lộc muốn tiến lên kiểm tra trước, lại bị Cảnh Diệp giơ tay lên ngăn trở.

“Đừng nên quấy rầy Phật Tổ.”[die,n; da.nlze.qu,ydo/nn](#)

Lý Lộc đáp lại một tiếng phải, lui về phía sau nửa bước theo sát Cảnh Diệp bước vào đại điện.

Bày trí bên trong đại điện có hơi đơn sơ, tấm màn che cũng đã rút đi màu sắc tươi đẹp, những vết loang lổ trên đồ gỗ là dấu ấn để lại của thời gian, chỉ có tượng Phật lớn màu vàng này là vẫn sáng lóng lánh như cũ, rõ ràng thường xuyên được người lau chùi.

Hình như cô gái quỳ gối trước tượng Phật cảm nhận được có người đi vào, còn chưa kịp đứng lên đã kinh hoảng xoay người lại, sống lưng thon gầy ưỡn thẳng tắp, cổ hơi cong thành một độ cung duyên dáng, đôi môi đỏ mọng quật cường mím lại, cúi đầu tạo ra một góc 45 độ, bày ra gò má diễm đam đáng yêu với người đến.

Ta là hoa sen nhẹ nhàng đón gió trước Phật, dáng vẻ phong thái hoàn mỹ.

Để có một phút hoàn mỹ trên sân diễn cần mất công lao mười năm dưới sân diễn, Chu Tĩnh Tuệ rút cuộc lấy dáng vẻ đã âm thầm diễn luyện hơn ngàn hơn vạn lần, xuất hiện trước mặt Đế Vương, lấy một dáng vẻ phong thái đẹp nhất, hoàn thành cuộc gặp gỡ trong số mệnh.

Chu Tĩnh Tuệ, nữ chính đại nhân mà Tà Bích Sơ mong mong nhớ nhớ, rút cuộc chính thức bước lên sân khấu rực rỡ lóng lánh.

Chú thích:

1 khi quân = lừa dối vua

2 cừu tộc = chín đời

3 ảnh hậu = danh hiệu cao nhất đối với diễn viên nữ

4 nữ hán tử: chỉ người phụ nữ có tính cách đàn ông; thần kinh thô: dây thần kinh to, chỉ người qua loa, đại khái, không chu đáo, sơ suất, lơ đãng, cẩu thả, thiếu chú ý => cả câu: người phụ nữ qua loa, cẩu thả như đàn ông

5 tiểu tam: người thứ ba trong mối quan hệ tình cảm yêu đương/vợ chồng

6 Phụng ấn: con dấu thuộc về Hoàng hậu hoặc người quản lý của Hậu cung

7 thần căn sát thần, phật chẩn sát phật: thần tiên cản trở thì giết thần tiên, phật chẩn đường thì giết phật => “xử lý” tất cả những “chướng ngại vật” cản đường bất kể đó là gì.

8 thân mẫu = mẹ ruột

9 tiểu ngọc tử = nhóc ngọc

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Năng Lượng Vàng Sáng Của Nữ Chính Max1

Ăn mặc đơn giản, dung nhan thuần khiết trắng trong, cô gái quý gối Phật trước giống như một đóa hoa sen hoa mới chớm nở, thanh lệ xinh đẹp tuyệt trần, “Đường như thân nàng ở bên ngoài trần thế, làm cho người ta liếc mắt nhìn là có thể quên đi hồng trần hỗn loạn”, Cảnh Diệp bỗng cảm thấy, dường như tất cả phiền não trước đó đều đột nhiên, chỉ đơn giản vì một cái quay đầu của nàng, liền tan thành mây khói.

Không sai, vàng sáng của nữ chính đúng là lợi hại như vậy.

Cũng ví dụ như, dù là nữ chính ở một góc nào đó trong rừng núi cách hơn ngàn dặm², nam chính vẫn có thể bị các loại trùng hợp đưa đến bên cạnh nàng, cứ thế mà điên đại yêu thương (-.-!!!).

Cũng ví dụ như, hôm nay Cảnh Diệp chỉ tùy ý đi dạo một cái như vậy, lại “vô tình được trời cao chỉ dẫn”, đã đi thẳng đến studio³ mà nữ chính “vừa đúng lúc” chuẩn bị xong, tất nhiên càng nhiều lúc là, nữ chính căn bản không cần studio, ngay cả thể giới cũng nằm trong tay nàng, huống chi chỉ là nam chính.

Đúng là khóc huỷ hoại cuồng bá duệ⁴ như vậy.

Sau khi Chu Tinh Tuệ thấy rõ người đến, sắc mặt đột nhiên tái nhợt xuống, không phải vì sợ, mà là mừng như điên a a a!

Nàng vừa quét dọn Phật đường bị vứt bỏ không dùng đến đã lâu nay xong, bước kế tiếp chính là nghĩ biện pháp sắp đặt khiến Cảnh Diệp “tình cờ” đi ngang qua nơi này, “vừa lúc” nhìn thấy dáng vẻ thành kính của nàng, ai biết ông trời lại ưu ái nàng như vậy, vậy mà lại hào phóng tặng cho nàng cơ hội như vậy, Chu Tinh Tuệ âm thầm siết chặt ngón tay, nhất định là do kiếp trước quá mức bi thảm, nên đời này ông trời đền bù lại cho nàng, nếu như nàng không thể nắm lấy cho thật tốt, vậy thì quá không xứng với sự ưu ái của ông trời, không xứng với những cực khổ mà nàng gặp phải ở kiếp trước rồi.

Nàng quay mặt sang, ngón tay bởi vì cảm xúc kích động mà hơi run, đôi môi bởi vì hoảng hốt lo sợ mà mất đi sắc hồng, hai mắt bởi vì sợ hãi mà bịt kín hơi nước, khiến cho năng lượng vàng sáng nữ chính của nàng đạt giá trị max, Cảnh Diệp không hề ngoài ý muốn mà trúng chiêu, trực tiếp mở ra hình thức thương hương tiếc ngọc, khẽ thở dài, nhẹ giọng trấn an nói: “Người đừng sợ.”

Đôi môi Chu Tinh Tuệ mấp máy một cái, ngay sau đó dùng đầu gối xoay người, bái lạy một cái thật sâu về phía hắn, “Nô tỳ khấu kiến⁵ Hoàng thượng, vạn tuế vạn vạn tuế.”

Có lẽ là không ngờ nàng vậy mà lại biết hắn, Cảnh Diệp lui về phía sau một bước, thối lui khỏi phạm vi thi triển kỹ năng vàng sáng⁶, đầu óc cũng theo đó mà tỉnh táo lại, thu lại biểu tình trên mặt, giọng nói xa cách lạnh nhạt, không chút để ý trả lời: “Người là người trong cung nào, tại sao lại ở chỗ này?”

Lòng Chu Tinh Tuệ căng thẳng, cũng hiểu được đạo lý quá nóng vội thì sẽ khó thành công, nên cố gắng khiến cảm xúc sôi trào của mình dịu lại, lúc này mới lên tiếng nói: “Nô tỳ là cung nữ ở Hoán Y Cục⁷, tình cờ đi ngang qua nơi này, bởi vì gặp Phật tổ, nên thành tâm lễ bái.”

“À... vậy sao?” Cảnh Diệp nhớ tới hắn chỉ là tùy ý đi tới nơi này, có lẽ cũng không phải là đã sắp đặt từ trước, đối với sự xuất hiện của Chu Tinh Tuệ cũng yên lòng hơn rất nhiều, có điều nghe nàng ta nói đến đoạn sau, giọng nói không khỏi hơi có ý châm biếm, “Thành tâm lễ bái, ha, thay vì cầu Phật,

còn không bằng đi cầu trầm” Ánh mắt của hắn chuyển qua trên mình tượng Phật lớn màu vàng, mắt phượng⁸ sâu như vực sâu tĩnh lặng, lạnh tựa đầm nước lạnh lẽo, không ánh ra chút ánh sáng nào.

“Hoàng thượng là Chân Long Thiên tử, nô tỳ thân phận bé nhỏ tầm thường, có thể nhìn thấy dung nhan Thiên tử đã là chuyện may mắn trong cuộc đời này, không dám lại sinh ra ý nghĩ không nên có.”

Về mặt Cảnh Diệp không thay đổi quan sát Chu Tĩnh Tuệ, khóe môi lộ ra một đường cong không rõ nghĩa, “Hoán Y Cục, vậy sao ngươi nhận ra trầm được?”

Nhịp tim Chu Tĩnh Tuệ bỗng nhiên trở nên nhanh hơn, càng lúc càng nhanh, dường như ngay sau đó sẽ nhảy ra khỏi cổ họng, nàng dừng một chút, mới khàn giọng nói: “Năm đó khi Hoàng thượng vẫn còn là Hoàng tử, từng may mắn được nhìn thấy Hoàng thượng, nô tỳ bạo gan, vẫn nhớ ân huệ quan tâm chăm sóc của Hoàng thượng.”

Giọng nói của nàng bởi vì kích động mà hơi run, trong cổ họng lại đang quay cuồng gào thét trong im lặng, hắn có còn nhớ nàng hay không, hắn còn nhớ nàng hay không?

Cảnh Diệp nghe vậy cũng trở nên tò mò, khi hắn còn là Hoàng tử người từng gặp qua hắn cũng không ít, điều này không lạ, nhưng mà ân tình quan tâm chăm sóc thì là xảy ra chuyện gì, hắn cũng không nhớ mình từng có quan tâm chăm sóc cô gái nào cả.

Chu Tĩnh Tuệ thấy hắn không lên tiếng, đoán trước được là hắn không nhớ rõ, trong lòng không phải thất vọng bình thường, có điều càng nhiều hơn là ý chí chiến đấu hừng hực, hắn không nhớ rõ nàng của trước đây, nàng sẽ làm hắn nhớ rõ nàng của bây giờ và sau này!

“Nô tỳ họ Chu, tục danh của gia phụ⁹ là Viễn An, nô tỳ vẫn nhớ ân tình của Bệ hạ.” Nàng nghẹn ngào nói, sát theo đó vung ra đao cụ luôn mang theo bên người —— Nước mắt.

Nghe được cái tên Chu Viễn An này, Cảnh Diệp cũng từ từ lục lọi ra Chu Tĩnh Tuệ từ trong ký ức, vẻ mặt hơi phức tạp nhìn nàng, “Thì ra là ngươi... Sao ngươi lại tiến cung?”

Chu Viễn An có thể được Cảnh Diệp ghi nhớ, hoàn toàn là bởi vì người này chính là một vật hy sinh đầy bi kịch, vẫn luôn trộn lẫn cùng với Tôn gia có thể lực lớn gốc rễ sâu, kết quả Tôn gia quá kiêu ngạo chọc phải chuyện phiền toái, sau đó liền trực tiếp ném Chu gia ra làm kẻ chịu tội thay, khi đó tiên Đế bệnh nặng, cũng không còn tinh thần và sức lực đi loại bỏ Tôn gia, nên đã trực tiếp giải quyết Chu gia, coi như là đòn cảnh cáo và làm kinh sợ đối với Tôn gia.

Chuyện này vẫn là do tiên Đế giao cho hắn đi xử lý, đương nhiên hắn cũng biết chân tướng, đối với Chu gia có hơi áy náy, cho nên lúc đó mới trấn an Chu Tĩnh tuệ một chút, hơn nữa miễn tội cho nàng khỏi bị bán ra làm nô, ai ngờ đến nhiều năm sau, nàng vẫn không tránh được số mạng làm nô tỳ.

Tóm lại, lại là do Tôn gia làm chuyện ác.

“Nô tỳ, nô tỳ một thân một mình.”

Lời nói chưa nói hết ý.

Nhưng mà trong giây lát Cảnh Diệp đã hiểu.

Chu gia bị tịch thu, nam tử lưu đầy, nữ quyến bán đi, mặc dù nàng được tha tội, nhưng mà một cô nương nhỏ tuổi phải sống thế nào?¹⁰

Cảnh Diệp thờ dài, tiến lên một bước đỡ nàng đứng dậy, “Ban đầu là trầm suy nghĩ không chu đáo.”

Chú thích:

1 max = cực đại / lớn nhất

2 dặm: 1 dặm, 1 lí (市里, lì) = 500 m (theo hệ đo lường cổ Trung Hoa_wiki)

3 studio: xưởng phim / trường quay (phim)

4 khốc huyễn cuồng bá duệ: lạnh lùng điên cuồng bá đạo khí phách.

5 khẩu kiến: đập đầu ra mắt / quỳ gối

6 phạm vi thi triển kỹ năng: thuật ngữ game online, mỗi kỹ năng chỉ có thể có tác dụng trong một phạm vi nhất định, ra khỏi phạm vi đó sẽ không bị trúng chiêu.

7 Hoán Y cục: nơi giặt giũ quần áo trong cung.

8 mắt phượng: là đôi mắt đẹp, đặc điểm của đôi mắt phượng đó là đôi mắt thường to, tròn, sâu và dài, rất thu hút và quyến rũ. Mắt phượng có độ dài và chiều sâu nên người có đôi mắt phượng thường rất thu hút người khác phái và gây ấn tượng với người đối diện. Người có đôi mắt sâu và dài hay gọi là mắt phượng theo quan niệm về tướng mắt thường chỉ những người giàu khả năng tư duy, trí tuệ hơn người và có nội tâm rất sâu sắc. Với thuật xem

tướng, người ta rất coi trọng cặp mắt phượng thanh tú mà luôn toát ra vẻ uy nghiêm, quý phái khiến người khác nể trọng. Đây là đôi mắt không mở lớn, cũng không quá nhỏ, lòng đen con mắt rất đen và sáng. Nếu so với mắt rồng, mắt phượng dài hơn và hơi xếch 1 chút. Chủ nhân của cặp mắt này ít bộc lộ nội tâm ra ngoài nên người khác khó lòng đoán biết được suy nghĩ, ý định của họ. Tuy nhiên, trong quan hệ cư xử thường ngày, họ luôn thể hiện sự mềm mỏng, nhã nhặn, quan tâm đến mọi người xung quanh.

9 gia phụ = cha trong nhà, chỉ cha của mình khi đang nói chuyện với người khác (ở đây chỉ cha của CTT); tục danh: chỉ tên của cha của Chu Tĩnh Tuệ, nhưng do người xưa hay hạ bần thân xuống khi nói chuyện với người khác (đặc biệt ở đây còn là nói chuyện với người cao hơn mình, vua) để thể hiện sự khiêm tốn, ý nghĩa đại khái là cái tên tầm thường/bình thường

10 lưu đây: đuổi/trực xuất đến vùng đất biên giới xa xôi căn cõi; nữ quyến: mẹ, vợ, con gái, kẻ dưới là nữ,...

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đá Đặt Chân Của Nữ Chính (Canh Hai)

Chu Tĩnh Tuệ vội vàng ngừng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay tái nhợt một mảnh, nước mắt rung rung, đầm đìa đáng yêu, “Không, nô tỳ tạ Bệ hạ đại ân đại đức, để cho nô tỳ có thể giữ lấy tâm thân trong sạch.”

Nàng nói rõ ràng, Cảnh Diệp, bị hào quang bao phủ, thương tiếc thở dài, lấy khăn ra đưa cho nàng, “Lau đi, trẫm trở về sẽ phái người điều người đến Tàng Thư Lâu1, cũng nhân rồi hơn.”

Chu Tĩnh Tuệ cúi đầu âm thầm cắn răng, Tàng Thư Lâu là cái quỷ gì, địa phương vắng vẻ lạnh tanh như vậy nàng còn có thể làm thế nào để quyến rũ hắn, nơi nàng muốn đi chính là trước mặt vua, là bên cạnh hắn, rõ ràng nàng là một mỹ nhân nhỏ nhắn cấp bậc nữ thần đã tắm rửa sạch sẽ nằm ngửa tỏ vẻ tùy ý rồi, loại hành động không hiểu phong tình ngay cả cảm thú cũng không bằng này là xảy ra chuyện gì, Hoàng thượng đây là bị Liễu Hạ Huệ bám vào người sao?

Chu Tĩnh Tuệ cảm thấy trái tim thật mệt mỏi.

Nàng quỳ xuống tạ ân, sau đó bầy tò Hoàng thượng ngồi chính sự bận rộn vậy thì nhanh đi đi, nô tỳ còn phải ở lại đây một lát nữa.

Thật sự là không muốn để cho nam nhân không hiểu phong tình này đâm vào lòng mình nữa, đau tim.

Bị nàng nhắc đến chính sự, Cảnh Diệp lại nghĩ tới phiền não gần đây, Tôn gia thật sự là càng ngày càng kiêu ngạo, nhớ năm đó cũng chính bởi vì sự tình của Chu gia, khiến Cảnh Diệp thấy rõ dục vọng bành trướng và sự truy đuổi đối với quyền thế của Tôn gia, hắn mới hiểu rõ ràng tại sao tiên hoàng lại giao chuyện này cho hắn đi làm, có lẽ là muốn để cho hắn sau khi kế vị thì xử lý Tôn gia.

Chỉ là sau khi hắn lên ngôi, không muốn làm trái ý mẫu Hậu, đối với Quý phi cũng có chút tình cảm, mới khiến cho tình thế phát triển tới tình trạng ngày hôm nay này, hắn cho là hắn cố ý phong Hậu vị cho Tạ Bích Sơ là có thể cảnh tỉnh Tôn gia, nhưng hiển nhiên, nhiều năm tùy ý hoành hành như vậy, khiến cho trong mắt bọn họ vốn không nhìn thấy những thứ khác.

Ngay cả cái ghế kia của hắn cũng dám mơ ước.

Cảnh Diệp nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, xoay người chuẩn bị rời đi, thấy nàng vẫn còn quỳ không động đây, thuận miệng hỏi một câu: “Người còn ở lại để làm gì?”

Chu Tĩnh Tuệ hơi do dự nói: “Nô tỳ nghe nói Hoàng hậu nương nương đã hồi cung, thân thể không tốt, cả gan cầu phúc trước Phật, mong thân thể Nương nương có thể nhanh chóng được điều dưỡng tốt.”

Nếu không thì sao lại nói Tạ Bích Sơ là một nữ phụ chứ, đúng là làm đá đặt chân để nữ chính thăng chức mà.

Cảnh Diệp đã hơi lộ vẻ xúc động, “cúi đầu nhìn cô gái không chỉ đẹp dễ một cách tầm thường, không nịnh hót, không nói hùa theo ý hắn này, cảm thấy mình gặp được một đóa hân mai2 tự mình nở rộ trong chốn thâm cung, cho dù thân ở Hoán Y Cục có tình cảnh ác liệt như vậy, vẫn như cũ sống được hồn nhiên như thế, nở rộ đến mỹ lệ như thế”.

Hắn khẽ than nói: “Người có lòng.”

【Người chơi Chu Tĩnh Tuệ đạt được độ thiện cảm của Hoàng đế +10】

Chu Tĩnh Tuệ nhận sự vui sướng xuống, lần nữa bái lạy một cái thật sâu: “Cung tiễn Hoàng thượng.”

Bên này Chu Tĩnh Tuệ thì vui vẻ, nhưng mà bên kia cả Hậu cung đều không tốt, hành động điều Chu Tĩnh Tuệ đến Tàng Thư Lâu sau khi Hoàng đế Bệ hạ trở về lập tức lấy tốc độ ánh sáng truyền khắp cả Hoàng cung, theo sát đó, khắp nơi đều là status liên miên không dứt:

#Lão công (chồng) hái hoa dại ở bên ngoài thì phải giải quyết như thế nào, online chờ rất cấp bách # #đập nát kỹ nữ không biết xấu hổ kia# #kỹ nữ hư hỏng quê mùa quyến rũ chồng bà, bà bảo đảm không đánh chết người# #lão công ta muốn sinh khi con cho người#.

Chi tiết chuyện này cuối cùng thành ra thế nào thỉnh không cần để ý, tóm lại rất nhanh, Tạ Bích Sơ liền nghe nói về chuyện này, Cẩm Trù tính tình khá thẳng thắn tỏ vẻ khinh miệt: “Chỉ là một nô tỳ ti tiện của Hoán Y Cục, cũng dám vọng tưởng leo lên Long sàng³, đáng tiếc Hoàng thượng anh minh, không để cho nàng được như ý.”

Tạ Bích Sơ vỗ trán, gương mặt có vẻ hưng phấn và thần bí, “Ta và các người đánh cược, Chu Tĩnh Tuệ này rất nhanh sẽ được Hoàng thượng thu vào Hậu cung, đến lúc đó các người thua bạc, cũng đừng tìm ta khóc.”

Cẩm Trù lập tức ngậm miệng, Cẩm Tú cười hi hi nói: “Chúng ta còn lâu mới đánh cược với chủ tử, chủ tử nói gì cũng đúng.”

Cuộc sống còn có thể có chút niềm vui thú không?

“Chủ tử ta thiếu bạc các người sao?” Tạ Bích Sơ giả vờ giận trợn mắt nhìn họ một cái, ngay sau đó nhắc nhở nói: “Cũng đừng đi trêu chọc Chu Tĩnh Tuệ kia, nàng là một người lợi hại, chúng ta chỉ cần xem diễn thôi là được rồi.”

Đáng tiếc mơ ước là đầy đặn, thực tế thì gầy yếu.

Có lẽ là kịch tình đại thần cảm thấy kẻ làm nữ phụ như nàng đây thật sự quá không hợp cách, không làm tôn lên nữ chính và làm ra cồng hiến thúc đẩy nữ chính đi lên, vì vậy đánh xuống một luồng sấm chớp, cho nàng làm một nhiệm vụ phó bản:

【Phó bản ẩn hình boss: Thái hậu nương nương triệu kiến⁴】

Cánh tay đang cầm bánh ngọt của Tạ Bích Sơ khựng lại giữa không trung, cả người đều không ổn.

Cảnh Diệp hàng này còn có thể làm việc hay không, chỉ nhớ việc đau lòng nữ chính, vội vàng điều nàng từ Hoán Y Cục vất vả đến Tàng Thư Lâu nhân rồi, còn phía bên nàng thì sao?

Buổi sáng rõ ràng đã nói rõ như vậy, nàng không muốn gặp họ.

“Họ” ở đây bao gồm: Mẹ của hắn, vợ bé của hắn.

Chỉ số thông minh không nằm trên một đường thẳng quả nhiên dẫn đến việc thông hiểu nhau có sai lệch, người ngu xuẩn đến cùng là làm sao mà lên làm hoàng đế được vậy, nhất định là Tiên đế mất mù rồi.

Đã nói thân thể nàng không tốt, để cho nàng đóng cửa Trường Hoa cung không tiếp khách để nghỉ ngơi cho khỏe rồi mà?

Chú thích:

1 Tàng Thư lâu: kho sách, thư viện.

2 Hàn mai: hoa mai nở trong tuyết lạnh, chỉ những con người kiên cường, bất chấp khó khăn.

3 Long sàng = giường vua

4 triệu kiến: gọi gấp mặt

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Ta Giả Bộ Yếu Ốt, Người Giả Bộ Mù Quáng

Tạ Bích Sơ vớt bánh ngọt trong tay, xoa xoa ngón tay, khí phách phát tay áo, “Tối đi, nể mặt ta thoa nhiều phấn một chút, hôm nay chủ tử nhà các người vẫn, đang, bị, bệnh!”

Đến khi nàng từ trong gương nhìn thấy một cô bé bệnh tật đến dường như ngay sau đó sẽ ngất xỉu, Tạ Bích Sơ hài lòng, vừa nhìn về phía gương luyện tập các loại vẻ mặt, vừa nói: “À, đúng rồi, còn cần phải nhớ chuẩn bị cho ta một chiếc khăn thấm nước tiêu cay, ta sợ một lát nữa lúc cần khóc lại không khóc nổi, còn có Cẩm Lạc, người đến đây làm mẫu một cái xem nên làm như thế nào để khóc trông đáng thương nhất.”

Cẩm Lạc: “.” Chủ tử, thật ra người có gương mặt kia thì dù khóc như thế nào nhìn cũng rất đáng thương.

Tạ Bích Sơ bệnh tật rất nhanh đã ngồi kiệu đến cửa cung Ninh Khang, “suy yếu” được Cẩm Trù đỡ xuống, nhìn cửa lớn xanh vàng rực rỡ trước mắt, Tạ Bích Sơ âm thầm hô một tiếng: “ac-tion!” với bản thân.

Người cổ đại phổ biến kết hôn sớm sinh đẻ sớm, cộng thêm ăn uống hợp lý bảo dưỡng thích đáng, cho nên Thái hậu nhìn qua có vẻ khá trẻ tuổi, khuôn mặt rất xinh đẹp, chỉ là nhìn qua có vài phần hung hãn, rõ ràng cho thấy bị tính cách ảnh hưởng.

Thái hậu đại mã kim đao1 ngồi ở trên, nhẹ nhàng liếc Tạ Bích Sơ một cái rồi cúi đầu uống trà, không để ý tới nàng nữa.

Tạ Bích Sơ vừa nhìn thấy đã biết đây rõ ràng là đang ra oai phủ đầu cho nàng mà, quyết đoán bắt đầu bày ra kỹ thuật biểu diễn, nàng suy yếu đứng thẳng người, vừa hành lễ thân thể vừa lung lay, giống như một giấy kẻ tiếp sẽ ngã xuống, nói một câu thờ gấp ba ngum, lời nói cũng không thể nói đều đặn.

“Thình. Thình an. Thái hậu nương nương.” “Nàng đề vị trí trái tim cau mày, đáng về mềm mại yếu ớt đến mức sẽ tắt thở ngay lập tức khiến Thái hậu căn bản không có biện pháp không nhìn nàng.

Ngộ nhờ Hoàng hậu gặp chuyện không may ở ngay trong cung của nàng, đầu tiên cái mũi khắt khe với con dâu khẳng định đội chắc trên đầu nàng, chứ đừng nói chỉ là dựa vào sức nặng của Tể Tướng ở trong triều không biết sẽ nhắc lên biết bao nhiêu sóng gió.

Thái hậu ho khan một tiếng, không thể làm gì khác hơn là đặt ly trà xuống, không cam không nguyện cho miễn lễ: “Đứng lên đi.”

Tạ Bích Sơ cảm kích nhìn nàng, chậm rãi ngồi xuống, thờ dốc một hơi mới nâng trán dùng giọng yếu ớt hỏi: “Không biết Thái hậu nương nương gọi nô tì tới có gì phân phó?”

Thái hậu ngao mạn nhìn xuống nàng một cái, nói: “Mấy ngày trước ngươi ở ngoài cung bị ám sát? Có biết là do người nào sai khiến?”

Lời này vừa nói ra Tạ Bích Sơ cũng thấy hơi khó hiểu, còn tưởng rằng Thái hậu tìm nàng là bởi vì chuyện Chu Tĩnh Tuệ, không ngờ lại là hỏi chuyện ám sát, đây là bà ta đang quan tâm nàng?

Ý nghĩ đáng sợ này vừa nhô ra đã ngay lập tức bị Tạ Bích Sơ nghiền thành tro, nhất định là bởi vì chung sống quá lâu với người cổ đại cho nên bị lây bệnh, nàng lấy lại bình tĩnh, uất uất ức ức nói: “Không. Không biết.”

Thái hậu hình như thờ phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lại nhú mày nói: “Ngươi cũng không chịu an phận ở lại trong cung, thăm người thân gì chứ, như vậy cũng được thôi, nhưng ngươi chạy ra ngoài thành làm cái gì, liên lụy Tĩnh Vương bị thương nặng như vậy, bản thân ngươi ngược lại không có việc gì, nhìn ngươi đúng là đồ tai họa!”

Rõ ràng ngày hôm qua còn nhìn thấy đồng đội khỏe mạnh hoạt bát đáng yêu như vậy, hôm nay lại có người nói cho ta biết hẳn bị thương rất nặng ta cũng mờ mịt luôn, còn có Thái hậu nương nương ngài nhìn ta nè, ngài nhìn ta cho kỹ nè, mặc dù không thấy máu nhưng mà ta cũng đã hứng chịu nỗi sợ hãi ghê gớm, bây giờ đã yếu đuối đến mức đứng cũng không vững đó, ngài nói ta không sao có cảm thấy không có sức thuyết phục hay không vậy?

Có phải ngài mù rồi hay không?

Quả nhiên Hoàng cung chính là làng giải trí thời cổ đại, tất cả mọi người đều đang diễn trò, ta giả bộ yếu ớt, ngươi giả bộ mù quáng, mọi người đều giống nhau, nhìn ở điểm ngươi thuộc thể hệ trước so với ta, ta rộng rãi tha thứ ngươi đó đi à!

Tạ Bích Sơ vụng trộm vui rạo rực cho mình một điểm thưởng, quả nhiên là một cô bé thiện lương đáng yêu người đã đẹp tâm còn đẹp hơn mà.

Vì vậy Tạ Bích Sơ giữ yên lặng.

Có lẽ Thái hậu cũng cảm thấy đề tài này đã có thể kết thúc, tiếp đó lại bắt đầu một đề tài khác, nội dung chủ yếu như sau:

Ngươi thân là Hoàng hậu, quản lý Hậu cung như thế nào, sao hôm nay Hoàng thượng lại nghĩ đến một nô tỳ ti tiện của Hoán Y Cục, còn cố ý tự mình cho người điều nàng đến Tàng Thư Lâu, tiện tỳ này rốt cuộc là ai, có mục đích gì.

Quả nhiên đến.

Tạ Bích Sơ cũng lười chăm chọc rồi, nữ chính đó, nàng ta làm gì cũng là đương nhiên, bởi vì nàng ta thuận theo ý trời, loài người căn bản không có cách nào ngăn cản nàng ta.

Nàng mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn về phía Thái hậu, “À? Cung nữ nào?”

Thái hậu nhe răng, một hơi buồn bực ở ngực phun không ra nuốt không trôi, hiện tại Tôn Quý phi đang bị cấm túc, nàng đương nhiên muốn coi kỹ Hoàng đế, miễn cho bị phi tần nào đó trong cung nhân cơ hội mang thai rồng (con vua) trước, sau sự kiện nước canh lúc trước, Hoàng đế đối với Hậu cung cũng không yêu thích, Thái hậu còn âm thầm vui mừng thật lâu, cho nên Chu Tĩnh Tuệ xuất hiện mới có thể khiến cho nàng cảnh giác.

Thân là Hoàng đế chú ý một cung nữ thân phận thấp kém vốn là chuyện không tầm thường, người lãnh đạo tối cao của một quốc gia sẽ nhân rồi không chuyện gì chạy đi quan tâm nhân viên phục vụ của tiệm giặt bên cạnh sao? Nhưng Cảnh Diệp không chỉ có quan tâm, còn mở miệng vàng ra điều người đó vào thư viện quốc gia.

Thái hậu âm thầm nóng nảy, đang muốn châm ngòi Hoàng hậu ngu xuẩn này một chút, mượn tay nàng tìm hiểu ngọn nguồn của Chu Tĩnh Tuệ, tất nhiên nếu như có thể tiến thêm một bước mượn đao giết người² vậy thì càng tốt, mặc dù bản thân Thái hậu cũng cảm thấy hi vọng đối với suy nghĩ phía sau không lớn.

Chú thích:

1 đại mã kim đao chỉ phong cách: đằng hoàng, đỉnh đặc thẳng thắn/trực tiếp, sắc sảo, sáng khoái.

2 mượn đao giết người: lợi dụng người khác để đạt được mục đích.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thái Hậu Nương Nương, Không Cần Cảm Ơn (Canh Hai)

Nhưng mà nhìn tình huống trước mắt thì xem ra đúng là nàng (Thái hậu) đã đánh giá cao Hoàng hậu ngu xuẩn này, chuyện cũng truyền khắp cả cung mà nàng ta lại không biết chút nào, ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn về mặt mờ mịt của Tạ Bích Sơ, bắt đầu khiển trách Tạ Bích Sơ, suy nghĩ trong lòng lại là: Người quá không quan tâm lão công (chồng) nhà người, lão công nhà người làm cái gì người cũng không biết, người rốt cuộc có muốn ngồi trên vị trí Hoàng hậu này nữa hay không?

Ta (Tạ Bích Sơ) sẽ nói cho người biết rằng ta đúng là không muốn ngồi nữa sao? Ta sẽ không nói cho người biết!

Tạ Bích Sơ dùng khăn lau mặt một cái, lập tức trở nên nước mắt lưng tròng, tiếp nhớ lại một chút, từ từ cắn môi, hơi cúi mặt xuống, len lén nhìn Thái hậu —— nghe nói động tác này đáng yêu nhất đáng thương nhất có thể gọi ra lòng thương yêu nhất.

“Dạ, là nô tì không tốt, thân thể nô tì không dùng được, vẫn ngủ mê man, cho nên”

Hiển nhiên Thái hậu không phải người bình thường, không ưa thích loại hình thức tiểu bạch hoa¹ này của Tạ Bích Sơ, dài dòng một đống lớn, cuối cùng tổng kết lại Nguyên nhân căn bản chính là do lòng dạ của Hoàng hậu quá mức hẹp hòi, dẫn đến nữ nhân của Hoàng đế quá ít, cho nên Hoàng đế mới có thể bụng đói ăn quăng² mà nhìn đến thứ hàng như Chu Tĩnh Tuệ kia.

Sau đó lại bày tỏ: Ai gia* phát tiết xong, cũng không trông cậy vào người có thể đối phó được Chu Tĩnh Tuệ, người rút đi. (cách xưng hô của Thái hậu)

Tạ Bích Sơ vui vẻ mà rút.

Dĩ nhiên đây chẳng qua là ở trong lòng, ở mặt ngoài nhìn thì là, Tạ Bích Sơ lễ bước chân yếu đuối, mặt mũi, khổ sở, đau thương, từ từ bước ra khỏi cung Ninh Khang, vừa lên kiệu liền trực tiếp ngắt đi.

Sau đó cả Hậu cung đều biết, bởi vì chuyện của Chu Tĩnh Tuệ, Thái hậu nương nương phạt Hoàng hậu quỳ một buổi sáng, quỳ đến mức khiến Hoàng hậu hôn mê.

Tất cả phi tần đều rất vui vẻ, điều này nói rõ cái gì, nói rõ Chu Tĩnh Tuệ vô cùng không được Thái hậu thích, vậy thì trên cơ bản nàng ta sẽ không được Hoàng thượng thu vào Hậu cung, có thể thấy là họ đều quên cả Hậu cung chỉ có một mình Tôn Quý phi mới có thể được Thái hậu thích đó có được không?

Tất cả phi tần đều cũng quên, Hoàng hậu “quỳ” một buổi sáng đó, thôi, dù sao Hoàng hậu luôn luôn đều là tiểu trong suốt.

Nhưng mà Cảnh Diệp lại không quên, hần phát hiện tiểu Hoàng hậu nhà mình đã là lần thứ ba bị chính mình lừa gạt, bởi vì chính mình, nàng bị Quý phi chọc giận đến nằm liệt giường, bởi vì chính mình, nàng bị Tôn gia ám sát, hiện tại cũng bởi vì một hành động nhỏ nhỏ của chính mình, bị phạt quỳ nửa ngày.

Cảnh Diệp nhớ lại khuôn mặt tròn tròn của tiểu Hoàng hậu một chút, trong lòng hơi mềm mại, đứng ngồi không yên một lát, vẫn là đứng dậy đi đến cung Trường Hoa.

Nghe nói Cảnh Diệp đến, Tạ Bích Sơ còn hơi kinh ngạc, có điều rất nhanh lại bình thường trở lại, muốn diễn vở tình yêu của đế vương dịu dàng, vậy thì nàng sẽ diễn cùng hần là được, dù sao nàng cũng thấy chơi rất là đã nghiền, mới vừa rồi ở chỗ Thái hậu là hình thức “Tiểu bạch hoa”, bây giờ Cảnh Diệp đến, chuyển thành hình thức “Bạch Liên hoa”³, rất có cảm giác vui vẻ ngạc nhiên đó~

Vì vậy Tạ Bích Sơ quyết đoán thêm “Vàng sáng Thánh mẫu” cho bản thân, sau khi cảm ơn Cảnh Diệp quan tâm, dịu dàng mở miệng nói: “Mới vừa rồi Thái hậu nương nương chỉ điểm nô tì, nô tì mới biết mình sai lầm rồi, hiện giờ tỷ muội Hậu cung vốn là ít, thân thể nô tì không được, Quý phi cũng bị cảm túc, cả bốn Phi vị lại đều để trống, là nô tì sơ sót, nô tì cả gan góp lời, kính xin Bệ hạ ở trong các Tần vị chọn lựa ra bốn người nâng lên Phi vị, không biết

ý Bệ hạ thế nào?”

Nàng vừa nghiêng ngẫm từng chữ một, vừa hồng vành mắt, đôi mắt vốn đen nhánh linh động che lên một tầng hơi nước, mông mông lung lung làm người ta thương yêu, Cảnh Diệp biết lấy tính tình nàng căn bản không thể nói ra những những lời này được, sợ rằng đều là Thái hậu để cho nàng đảm nhiệm nói với mình đi, thật là làm khó cho nàng.

Vì vậy Thái hậu cứ như vậy bị Tạ Bích Sơ lừa gạt.

Cảnh Diệp cảm thấy rất có lỗi với tiểu Hoàng hậu của mình, cố ý nể mặt nàng, vì vậy rất sáng khoái nói: “Trẫm đồng ý, tứ Phi do Thanh Ngọc tới chọn, chọn xong tới nói cho trẫm là được rồi.”

Tạ Bích Sơ “cười rộ lên”, “thẹn thùng” gật đầu một cái, trong lòng hô to: Thái hậu nương nương, không cần cảm ơn, xin hãy gọi ta là khăn quàng đỏ4.

Vì vậy Thái hậu lại bị lừa gạt một lần.

Cảnh Diệp ôm lấy nàng, thở dài nói: “Uất ức cho người.”

Tạ Bích Sơ không uất ức chút nào, nàng cảm thấy vô cùng vui vẻ, quả nhiên tin tức vừa truyền ra, Ninh Khang cung lập tức đổi một đám đồ sứ, mà mấy người đang ngồi trên vị trí Tần càng thêm vui mừng khôn xiết, mỗi ngày chạy đến Trường Hoa cung tạo cảm giác tồn tại, đáng tiếc bởi vì Cảnh Diệp ra ý chỉ không được vào Trường Hoa cung, vì vậy người giữ cửa cung Trường Hoa cũng đã thu vào một mớ tiền chỉ trong vài ngày ngắn ngủn, chớ đừng nói chi là cung nữ bên người Tạ Bích Sơ, quả thật là giàu lên nhanh chỉ trong một đêm.

Cẩm Tú ngồi dưới đèn kiểm kê lại tài sản, đồng thời tiếc nuối nói với Tạ Bích Sơ: “Đáng tiếc Cẩm Đoạn tỷ tỷ bị thương vẫn còn dưỡng thương ở Tướng phủ.”

Tạ Bích Sơ liếc nàng một cái, hừ hừ nói: “Nhìn kẻ kiến thức hạn hẹp này, người cũng chỉ có chút tiền đồ như vậy.”

Cẩm Tú tức giận nói: “Nô tỳ có thể phục vụ trước mặt chủ tử cũng đã thỏa mãn, không cần phải có tiền đồ gì nữa.”

Trong lòng Tạ Bích Sơ hơi âm ảm, ngoài miệng lại không chịu tha cho người ta, “Nói như vậy có nghĩa phục vụ ta chính là không tiền đồ?”

“Mới không phải!” Cẩm Tú nóng nảy, nhưng không biết phải giải thích như thế nào, cuối cùng nhìn tiền của chất trên bàn một chút, trực tiếp đẩy tới trước mặt Tạ Bích Sơ nói: “Tất cả đều cho chủ tử, chủ tử đừng đuổi ta đi.”

Tạ Bích Sơ vội vàng khoát tay nói: “Được rồi được rồi trêu chọc người, mau thu đi, chủ tử yêu thích người, làm sao nỡ đuổi người đi.”

Cẩm Tú thấy nàng nói nghiêm túc, lúc này mới yên lòng lại, vui rạo rục mà thu vào.

Tạ Bích Sơ lại vuốt cằm, chuyện hôm nay khiến cho nàng hiểu một đạo lý, mặc dù sau này nàng sẽ xuất cung, nhưng mà chỉ cần nàng còn ở trong cung một ngày, muốn trải qua yên ổn, vẫn cần phải ôm đuôi5 Cảnh Diệp một phen.

Dù sao còn có nhân vật phản diện siêu cấp là Tôn Quý phi kéo thù hận, có lẽ nữ chính sẽ không quá mức chú ý đến một tiểu trong suốt như nàng, vậy thỉnh thoảng tìm chút độ hào cảm (cảm giác tốt) từ Cảnh Diệp chắc cũng không có ảnh hưởng gì lớn đâu.

Ừ, cứ vui vẻ mà quyết định như vậy đi.

Chú thích:

1 tiểu bạch hoa = đoá hoa trắng nhỏ => chỉ người hiền lành đến yếu ớt, nhu nhược

2 bụng đói ăn quàng: đói bụng nên thứ gì cũng ăn => rơi vào tình huống khẩn cấp nên bất chấp, không có sự chọn lựa

3 bạch liên hoa = hoa sen trắng => chỉ người lương thiện, trong sáng, thuần khiết như hoa sen trắng, tuy nhiên trong ngôn ngữ mạng hoặc tiểu thuyết mạng, thường được dùng với nghĩa giễu cợt.

4 khăn quàng đỏ: là biểu tượng và đồng phục của đội viên Đội Thiếu niên Tiền phong Hồ Chí Minh cũng như một số tổ chức thiếu niên ở tại những nước cộng sản. => chỉ những người hay xung phong làm việc tốt, giúp đỡ người khác.

5 ôm đuôi: chỉ việc dựa dẫm

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Hoàng Đế Bệ Hạ Sấp Hắc Hóa

Bên phía Tạ Bích Sơ thì vui vẻ, nhưng Chu Tinh Tuệ thì rất không vui.

Vốn mấy cung nữ trong Tàng thư lâu sống chung với nhau rất tốt, cũng không có vị trí trọng, mà Lý Lộc phái qua một tổng quản nhỏ không biết suy xét, vì đề có thể sắp xếp Chu Tinh Tuệ vào, liền tùy tiện chọn một người trong số đó ném tới Hoán Y Cục, thành ra tương đương thay đổi chức vị với Chu Tinh Tuệ.

Tại loại triều đại mà cả nước chỉ có một nhóm nhỏ người biết chữ này, thư viện quốc gia là một nơi có hoàn cảnh làm việc cỡ nào cao quý cỡ nào thể diện, cung nữ bị chọn trúng đó quả thật hận không thể đồng quy vu tận² với Chu Tinh Tuệ.

Vì vậy ngày thứ nhất Chu Tinh Tuệ nhận chức, không hề ngoài ý muốn mà bị cô lập³ rồi.

Đương nhiên thân là nữ chính nàng căn bản sẽ không quan tâm những thứ này, người ta có vàng sáng đó, chỉ cần sống chung một chỗ mấy ngày, mặc kệ là nam nữ hay là bất nam bất nữ, chắc chắn đều sẽ quý xuống kêu to chinh phục mà không cần phải giải thích.^{d.d.L#Q%đ}

Huống chi, lòng dạ của Chu Tinh Tuệ vốn không nằm trên công việc có được không? Người ta chỉ là tới nghỉ chân một chút, dưỡng đủ tinh thần để tiếp tục bay lên ngọn cây, trong ánh mắt nhìn về phía đám kia cung nữ kia thì bên trái viết “đế” bên phải viết “kiến”.

Đang ở dưới tình huống lòng tin của nàng bùng nổ như thế, một chậu nước lạnh như vậy tưới xuống, tưới đến mức cả người nàng đều lạnh lẽo.

Lão yêu bà⁴ Thái hậu đó, vẫn biết bà ta vì đề cho Tôn Quý phi sinh hạ hoàng tử đầu tiên, cho nên đề phòng đủ đường đối với phi tần ở Hậu cung, nhưng thật không ngờ tới bên mình mới chỉ có một động tác nho nhỏ, cũng đã dẫn đến sự cảnh giác của nàng, vậy thì đường đi sau này đoán chừng sẽ càng thêm khó khăn.

Còn có Hoàng hậu cũng thật vô dụng, căn bản là một cái bao có⁵, trong đầu chỉ có một đồng hồ dán, không nghĩ ra người cơ trí như Tể tướng đại nhân vậy sao lại nuôi ra nữ nhi ngu xuẩn như thế này được, có Tể Tướng làm chỗ dựa vững chắc như vậy mà còn bị Thái hậu bắt nạt thành ra như vậy.^{d/đ.L\$Q;đ}

Mình cũng đã nghĩ biện pháp khiến Quý phi bị cảm xúc, đang còn nghĩ đề Hoàng hậu và Thái hậu ngao cò tranh nhau, đề cho mình làm ngư ông được lợi⁶, ai biết Hoàng hậu vô năng như thế, chưa đánh mà đã thua thì cũng được đi, quan trọng nhất là, lại còn xin chỉ sắc phong tứ Phi.

Phía bên nàng ngay cả vật áo của Hoàng thượng cũng còn chưa được sờ tới đâu a a a!

Chu Tinh Tuệ đứng ở một góc của Tàng Thư Lâu, lặng lẽ nhìn về hướng Hậu cung, mặt không thay đổi khạc ra ba chữ: Chờ xem đi!

Đầu óc đơn giản thần kinh không ổn định như Tạ Bích Sơ, vốn không hề nghĩ đến nữ chính sẽ giận chó đánh mèo⁷ lên trên người nàng, Tạ Bích Sơ vui trong cung Trường Hoa đứng ngoài hóng chuyện xem các mỹ nhân trên vị trí Tàn người tới ta đi đặc sắc đến rất vui vẻ.

Dĩ nhiên đối với việc “hình như” Thái hậu nương nương bị tức đến bệnh đau đầu tái phát cũng hết sức vui sướng khi người gặp họa, nàng biết người khiến Thái hậu tức giận là nàng, nhưng là người khác thì không biết, tất cả đều cho là tức giận vì Chu Tinh Tuệ, bao gồm Hoàng đế.

Bởi vì Tạ Bích Sơ “sợ sệt” hỏi hấn xem có nên đi thăm bệnh Hoàng thái hậu không, nhưng mà lại lo lắng bị nàng lây bệnh thêm, vậy mà sắc mặt Cảnh Diệp lại lạnh nhạt nói: “Không cần, tâm tư Thái hậu quá nặng, suy nghĩ quá nhiều, cần tĩnh dưỡng, người không cần quấy nhiễu nàng.”

Tạ Bích Sơ bày ra vẻ mặt mơ hồ nhìn hấn, tỏ vẻ như không hiểu rõ ý của Cảnh Diệp, thật ra trong lòng lại sấp cười ngất đi, ý Cảnh Diệp rõ ràng là đang nói Thái hậu cả ngày không có việc gì làm nên suy nghĩ quá nhiều.

Có thể thấy rằng lúc này Cảnh Diệp còn chưa có ý tứ gì về phương diện kia với Chu Tinh Tuệ.

Xin chia buồn.^{điễn^đàn%L3,quý@đôn}

Nhưng mà chuyện về nữ chính, Tạ Bích Sơ luôn luôn tỏ thái độ ra là nhường bước trước đối phương, hôm nay nàng nóng lòng chạy đến Ngự Thư Phòng cũng không phải là vì chuyện này.

Cảnh Diệp thấy bộ dạng ngờ ngác của nàng, tâm tình cũng khá hơn một chút, trên khuôn mặt luôn luôn lạnh nhạt lộ ra một tia ý cười, đưa tay nhéo gò má mập mạp của nàng, nói: “Thanh Ngọc đến Ngự Thư Phòng chính là vì chuyện này?”

Tạ Bích Sơ khôi phục tinh thần lại, vội nói: “Còn nữa, nghe cung nữ nói, Tĩnh Vương vào cung vội đến thỉnh an Thái hậu, ta muốn thấy.” Lời nói còn dư lại lẩn lộn trong cổ họng không phun ra được.

Mẹ nó mẹ nó đây là ánh mắt gì tại sao lại cảm thấy một luồng “sát khí”⁸ trong truyền thuyết, mẹ ơi cứu mạng, Hoàng đế Bệ hạ sấp hắc hóa rồi~

Mới vừa rồi rốt cuộc nàng đã nói cái gì, nhưng mà chỉ nói ra một câu nhắc đến Tĩnh Vương mà thôi, cho nên hai anh em cùng một mẹ sinh ra này rốt cuộc là có thù oán gì, tại sao trong nguyên văn một chút miêu tả cũng không có, kịch tình quân người rốt cuộc ở nơi nào vậy cầu xuất hiện cầu nhắc nhở!

Nàng nuốt nước miếng, khăn trang vân ngón tay, mặt hạnh đen như mực sừng sờ nhìn hấn, đầy mắt là vẻ thấp thòm và nghi ngờ.

Thấy hấn này giờ vẫn không nói gì, rốt cuộc vẫn phải làm dừng lại sự ngưng trệ kỳ lạ này, nhắm mắt nói: “Nói thế nào thì hấn cũng đã cứu ta.”

“Còn có chuyện gì thì nói hết đi.” Hoàng đế Bệ hạ rốt cuộc dời ánh mắt “tôn quý bề nghệ” của hấn đi, giọng nói đã khôi phục lại sự bình tĩnh lạnh nhạt và không chút để ý như trước, nhưng mà Tạ Bích Sơ có trực giác của động vật nhỏ lại có thể tinh tường cảm thấy, lúc này tâm tình của Hoàng đế Bệ hạ rất không tốt đẹp.

Chẳng lẽ thể loại truyện cung đấu sắp biến thành thể loại truyện ngựa đực hắc ám hệ9 rồi sao?

Tạ Bích Sơ nghĩ đi nghĩ lại, quyết định thử nghiệm tình tiết cảm hóa nhân vật chính đã từng đọc qua trong thể loại truyện hắc ám một chút, nàng nhìn lên Hoàng đế Bệ hạ mặt không có biểu cảm gì một cái, cúi đầu “thẹn thùng” nhỏ giọng nói: “Ta. Bệ hạ đã hai ngày không có đến Trường Hoa cung rồi.”

Chú thích:

1 hắc hóa: trở nên đen tối, xấu xa, độc ác

2 đồng quy vu tận: cùng đi đến chỗ chết, cùng hủy diệt

3 cô lập: cách ly, không nhận được quan tâm giúp đỡ từ người khác

4 lão yếu bà: cách gọi mỉa mai đối với người đàn bà già cả/lớn tuổi

5 bao cô: chỉ người vô dụng, không làm được gì cả.

6 trai cò tranh nhau, ngư ông được lợi: Con cò và con trai nắm giữ nhau, chỉ lợi cho ông đánh cá. => Hai người tranh giành nhau thì chỉ có lợi cho người thứ ba.

7 giận chó đánh mèo: trút giận (do người này gây ra) lên người khác.

8 sát khí = không khí giết chóc / tức giận

9 thể loại truyện ngựa đực: thể loại truyện trong đó nhân vật chính thường là nam từng bước trưởng thành/đi lên vị trí cao, trong quá trình này sẽ có qua lại, quan hệ với n nhân vật nữ, và kết cục thường là 1nam x n nữ. ; Hắc ám hệ: thể loại truyện mà nhân vật chính vốn là người hiền lành nhưng do trải qua quá khứ đau khổ nên thay đổi, trở nên tàn nhẫn, vô tình, xấu xa độc ác,...

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Nam Chính, Người Phạm Quy (Canh Hai)

Cách biểu đạt nhớ nhưng hàm súc như vậy, Tạ Bích Sơ vừa cẩn thận từng li từng tí chờ đợi Hoàng đế Bệ hạ phản ứng, vừa cảm thấy mình đã cứu vớt thế giới, tẩy trắng một boss sắp hắc hóa, đây là công đức lớn dường nào chứ.

Không cầu được sống lâu trở nên xinh đẹp có không gian mang theo bên người, chỉ cầu ông trời cho ta một bộ đồ miễn dịch vàng sáng của nữ chính, cảm ơn.

Quả nhiên vẻ mặt của Cảnh Diệp dịu đi một chút, mặc dù vẫn còn là dáng vẻ mặt ung dung thản nhiên không chút thay đổi, nhưng mà khí đen quanh người đã hoàn toàn tan ra.

“Hai ngày này trăm chính sự nặng nề, không có nhân hạ (rảnh rỗi), nhưng nếu nàng đã có lòng đi cầu trăm, trăm đành tranh thủ thời gian đi gặp Tĩnh Vương cùng với nàng thôi.” Hấn dừng một chút, lại phun ra một câu nói, “Nói thế nào thì hấn cũng đã cứu nàng.”

Tạ Bích Sơ tròn mắt há mồm, câu gốc do nàng vừa nói qua này, phun ra từ trong miệng hấn sao lại có vẻ âm dương quái khí (quái gờ, kỳ quái), còn nữa, là nàng muốn gặp Tĩnh Vương, hấn đi theo đi là ý gì đây, hai huynh đệ các người không phải là không đội trời chung chung sao? Dieemdkdan/leeequlhydomnn

Cảnh Diệp thấy nàng sững sờ không nói lời nào, một đôi mắt như trái nho đen trùng đến himúc tròn vo, không nhận được hơi nhú mày nói: “Nếu không muốn gặp thì trăm cũng sẽ không miễn cưỡng nàng.”

Tạ Bích Sơ lấy lại tinh thần, giật giật khóe miệng: Ha ha.

Hỏi: Nói chuyện phiếm với Hoàng đế Bệ hạ mà căn bản không thể tán gẫu tiếp thì nên làm thế nào?

Đáp: Đáp lại bằng “Ha ha”.

Tạ Bích Sơ bắt đầu rơi vào chứng sợ hãi sự lựa chọn, rốt cuộc có đi gặp Cảnh Hoan hay không đây, nếu như gặp, có một Hoàng đế đi theo phía sau sẽ gặp đủ phương diện không tiện, bởi vì ở trước mặt Cảnh Hoan nàng vẫn luôn là hình thức “cao lãnh, lời nói ác độc”, ở chung một phòng với hai người này chắc nàng phải mở ra hình thức “rối loạn thần kinh”, trong một phút đảm bảo lộ tẩy không cần giải thích.

Nhưng nếu như không gặp. Hoàng đế Bệ hạ bị bệnh đa nghi thời kỳ cuối nhất định sẽ nghĩ, tại sao lúc trước muốn gặp, hắn vừa nói muốn đi theo thì liền không muốn gặp, giữa hai người rốt cuộc có JQ (gian tình) gì, không đúng, là có âm mưu gì.

Tạ Bích Sơ cúi đầu cắn móng tay, buồn phiền đến mức tóc cũng sắp bạc trắng luôn rồi, thân là nữ phụ bị nữ chính nghiền áp còn chưa tính, vì cái gì còn muốn bị nam chính nghiền áp khổ cực như vậy chứ?

Đang suy nghĩ nam chính lại bắt đầu nghiền áp nàng, cảnh điệp vừa phê sỗ con1, vừa nhìn nàng một cái, trầm giọng hỏi: “Đang suy nghĩ gì?”

“” Tạ Bích Sơ không ngẩng đầu, chỉ chỉ điểm tâm bày trước mắt hỏi: “Bệ hạ, loại bánh ngọt này, ăn ngon không?”

Cảnh Diệp dừng một chút, ngay sau đó tiếng cười vui thích vang lên trên đỉnh đầu nàng, giống như âm thanh đóa hoa nở rộ ngày xuân, giống như âm thanh băng tuyết tan ra thành nước suối, sức sống bùng bùng đập vào mặt, “Chú mèo tham ăn, chính nàng ném thử chẳng phải sẽ biết ăn có ngon hay không rồi sao?”

Tạ Bích Sơ thở ra một hơi, mắt thấy Đế vương hắc hóa trước mặt lại biến thành Đế vương dịu dàng, không nhịn được cho mình 32 điểm thưởng, trên đời này còn có người cơ trí hơn so với mình sao?

Sẽ không còn có nữa rồi.dfiendn liequidoon

Chậm rãi gặm điểm tâm, chờ ăn xong thì khẳng định Tĩnh Vương đã xuất cung rồi, cũng không cần phải rồi rấm xem rốt cuộc có nên đi gặp hắn hay không, lần nữa cho mình một điểm thưởng, đúng là một cô bé dễ thương thông minh.

Tạ Bích Sơ cứ như vậy không có chút hình tượng nào nằm bên cạnh ngự án (bàn của vua, nơi phê duyệt tấu chương) gặm bánh ngọt, vụn điểm tâm rơi đầy bàn, thỉnh thoảng còn uống ké chút nước trà, một đôi mắt hạnh xoay xoay chuyển chuyển, nhìn chăm chăm Cảnh Diệp.

Không hổ là nam chính, thật sự là rất đẹp trai, còn có tay nữa, còn có tay nữa, thân là thành viên trong đám tay không, thật là muốn chảy máu mũi mà.

Thừa dịp nữ chính còn chưa tiếp nhận cần phải thưởng thức nhiều nhiều mới được, về sau sẽ không được nhìn nữa rồi.

Cảnh Diệp cũng không có phản ứng, mặc cho nàng nhìn chăm chăm như vậy, ánh mắt liếc thấy nàng nhét đến mức hai gò má phình lên, cái miệng nhỏ nhấp động động thật nhanh, khiến cho hắn không khỏi nhớ tới chú sóc con đã từng nuôi khi còn bé, hắn khẽ rử mắt xuống, che lại ý cười trong tròng mắt.

Chờ đến khi rốt cuộc ăn bánh ngọt xong rồi, Tạ Bích Sơ âm thầm xoa xoa bụng nhỏ hơi lười ra, bày tỏ với Hoàng đế Bệ hạ: Nàng ăn no rồi phải đi về ngủ, không quấy rầy Hoàng đế Bệ hạ làm việc nữa.

Khỏe môi Cảnh Diệp mỉm cười, ánh mắt liếc cái bụng của nàng một cái, gật đầu đồng ý, đợi đến khi nàng mặt mày hớn hở muốn rút lui, lại không biến sắc ném ra một quả bom “Không muốn đi gặp Tĩnh Vương nữa sao?”

Thân thể Tạ Bích Sơ cứng đờ.

M* nó, nam chính, người đừng có ép nữ phụ phải hắc hóa, nếu không miêu sát nữ chính nhà người trong một giây để cho người cô độc cả đời đó!

Hít mạnh một hơi đang muốn bùng nổ, nhưng khi chống lại ánh mắt như cười như không của Cảnh Diệp thì ngay lập tức sợ, Tạ Bích Sơ nắm tay thành quyền, trong thời điểm sống chết như vậy, chỉ có lật lá bài tẩy2 mới có thể ứng phó!

Nàng cắn cắn môi, mắt nhìn trái nhìn phải nhìn bốn phía, chính là không nhìn hắn, nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: “Bệ hạ không cho ta đi gặp Tĩnh Vương, ta...ta rất vui về.”

“Hả?” Cảnh Diệp chậm rãi nhếch môi, đường cong cứng rắn trên khuôn mặt mềm mại xuống, ánh mắt như mặt hồ do có gió mát phất qua mà dập dờn nhẹ nhàng, dường như muốn kéo người mà nó đang nhìn chăm chú vào, khiến người ta chết đuối trong đó, “Thanh Ngọc vui về cái gì?”

Tạ Bích Sơ bị ánh mắt của hắn nhìn chăm chú, cảm thấy cả người đều cứng ngắc không nhúc nhích được, nhưng dường như tay chân lại bị tình cảm dịu dàng đột nhiên trào ra này làm cho mềm nhũn, không sử dụng nổi chút sức lực nào, nàng không không chế được đồ lên mặt nào, áp ứng nói không ra lời.

Trong lòng lại vẫn không ngừng gào thét: nam chính, người phạm quy, sao người có thể phạm quy a a a, sao người có thể sắc dụ3 nữ phụ!

Chú thích:

1 sỗ con là thứ các đại thần ghi lại ý kiến/công việc để trình lên cho hoàng đế, sau khi nhận được, Hoàng đế phê – ghi nhận xét / cách giải quyết / đồng ý với ý kiến trình lên hay không / ...

2 lá bài tẩy: loại thẻ mà trước đó đã bị cắt giấu.

3 sắc dụ: dụ dỗ bằng sắc đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Rút Thăm Đi

Cảnh Diệp thấy nàng đỏ cả mặt mà vẫn còn cố làm ra vẻ mặt nghiêm túc, tâm tình càng trở nên vui sướng, đứng dậy khom lưng kề sát gương mặt của nàng, cố ý đè thấp thanh tuyến trở nên trầm thấp như tiếng dương cầm, từng sợi từng sợi mê hoặc lòng người, “Hả? Thanh Ngọc vui về cái gì, nói cho trẫm nghe với.”

Lời còn chưa dứt, đã nhìn thấy lỗ tai trắng muốt như ngọc của nàng nhanh chóng đỏ đầy máu, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, trở nên đỏ bừng hoàn toàn, Cảnh Diệp rốt cuộc không nhịn được mà nở nụ cười.

Nụ cười này đồng thời cũng làm cho Tạ Bích Sơ phục hồi tinh thần lại, sau đó liền bắt đầu suy tính về 732 loại phương pháp giết chết nam chính cùng với 108 chiêu thức xử lý thì thể một cách tuyệt vời, dù thế nào cũng là người đã đọc hơn bảy trăm chương Thám tử lừng danh Conan, vậy mà nam chính lại dám không biết sống chết mà tiến hành trước đùa giỡn sau khiêu khích đối với nàng như vậy, nhất định là chán sống rồi.

Tất nhiên thật ra thì cái này có thể từ từ, điều quan trọng nhất trước mắt là phải ứng phó với Hoàng đế như thế nào cho hợp lý cũng như thành công từ Ngự Thư Phòng đi ra ngoài, cùng với bảo đảm sẽ không phải chịu bất kỳ trừng phạt nào.

Nhanh chóng bộc lộ kỹ thuật diễn không giải thích.

Tạ Bích Sơ cúi đầu, có vẻ như là bị hấn hỏi đến mức không còn bình tĩnh nữa, lời nói chưa trải qua suy nghĩ đã bật thốt lên: “Ngài...ngài điều cung nữ kia đến Tàng Thư Lâu, ta không vui, ngài không cho ta gặp Tĩnh Vương, ta liền vui về!”

Vừa nói xong, lập tức vừa ảo não vừa ngượng ngùng cúi đầu, cũng không dám nhìn xem phản ứng của hắn, vội vã nói một câu “Ta đi về”, tiếp theo liền chạy trốn chết.

Từ sau lưng truyền đến tiếng cười vui vẻ của nam nhân, “Thì ra là Thanh Ngọc đang ghen đó.”

Tạ Bích Sơ đang sắp bước ra khỏi ngưỡng cửa lao đảo một cái, cũng không dám quay đầu lại, chạy nhanh ra khỏi Ngự Thư Phòng, trong lòng vẫn đang không ngừng vẽ vòng tròn vẽ vòng tròn: Nam chính, ta nguyện rửa người ăn mì ăn liền không có gói gia vị, lấy vợ thì vợ người ngoại tình.

Nhưng đột nhiên lại nhớ đến bây giờ vợ của hắn chính là mình.

【Người chơi Tạ Bích Sơ bị một chiêu xuyên tâm】【Người chơi Tạ Bích Sơ bị tổn thương 1.000.000 điểm tinh thần】

Trái tim thật mệt mỏi.

Cơ thể cũng rất mệt.

Diễn trò cũng rất mệt.d/d/Le>quý

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đức Phi, Người Lên Đường Bình An

Từ phi rất nhanh được xác định, Hoàng đế bên kia sáng khoái hạ chỉ hơn nửa thông báo Lễ bộ chuẩn bị nghi thức sắc phong, lòng cảm kích của bốn người “may mắn” được Tạ Bích Sơ chọn trúng đối với Hoàng hậu như nước sông Hoàng Hà cuộn cuộn liên miên không dứt, điều này có thể thấy được từ số bạc mà họ hiếu kính lên.

Cùng với Hoàng đế cũng thưởng một lượng lớn vàng bạc châu báu đến đây.

Tạ Bích Sơ gạt đầu một cái, bày tỏ cực kỳ hài lòng, đám người cổ đại ngu xuẩn này cuối cùng cũng thông minh được một lần.

Nhiệm vụ hoàn thành, Tạ Bích Sơ lại lần nữa hòa tan thành nước, nằm mềm nhũn trên sập cảm thán cuộc sống sống không có ý nghĩa, đồng thời âm thầm do dự có nên phái người đi Tàng Thư Lâu quan sát nữ chính hay không, cũng đã nhiều ngày như vậy trôi qua, nữ chính vẫn không có hành động thì thật là không khoa học.

Người cũng đã từ biển sâu bò lên chỗ nước cạn thì nên tranh thủ thời gian bò thêm một bước nữa lên trên bờ, người nên bò cho nhanh đi chứ.

Thân là nữ chính, đương nhiên là sẽ không để cho người khác thất vọng, rất nhanh, cơ hội đã đến rồi.

Hôm nay tin tức sốt dẻo nhất trong Hoàng cung Đại Hoàn đương nhiên là tứ Phi nổi bật lên trong số bảy người rồi (bảy người chỉ bảy vị Tần lúc trước), Hoàng hậu cần dưỡng bệnh, Quý phi bị cấm túc, dẫn đầu trong các phi tần chính là bốn người bọn họ rồi, nhất thời nổi bật vô cùng.

Nhưng mà vui vẻ mấy ngày thì đột nhiên vui vẻ không nổi nữa, bởi vì mặc dù có danh phận, nhưng lừa người ta là Cảnh Diệp hân vẫn là không đi vào hậu cung, vậy thì thắng Phi vị để làm cái rắm gì? Nổi danh mà không được sủng thì căn bản không thể nhin có biết không? Vì vậy bốn người liền bắt đầu khởi động đầu óc nghĩ xem nên làm như thế nào để leo lên long sàng.

Đức Phi mới vừa được thăng chức là một người thông minh, thân ở Tần vị đã có thể dưới sự lũng đoạn của Quý phi mà vẫn gắng gượng vượt mọi chông gai đạt được ba lượt cơ hội hầu hạ Hoàng đế, hơn nữa nàng có can đảm có mưu kế, trong sự kiện cháo gà, chính là nàng nhầm trúng thời cơ, dẫn đầu bước ra bước đầu tiên, từ đó mà nổi bật lên trong số rất nhiều đối thủ cạnh tranh, đạt được ưu ái của Hoàng đế Bệ hạ.

Một nữ tử đặc biệt như vậy, như thế nào có thể cam chịu dần dần yên lặng đi trong sự bình thản, vì vậy nàng bắt đầu phân tích tình thế trong Hậu cung, cuối cùng, thuận lợi đi lên con đường dẫn đến cái chết của bản thân —— nàng đánh chủ ý lên trên người Chu Tĩnh Tuệ.

Dù sao Chu Tĩnh Tuệ không được Thái hậu thích cũng không phải là bí mật gì trong cung, nàng chỉ cần giải quyết Chu Tĩnh Tuệ khiến cho Thái hậu hải lòng, thì bên phía Hoàng thượng cũng không cần phải nói nữa, ôi, chỉ suy nghĩ một chút thôi đã cảm thấy không bao lâu nữa là nàng đã có thể nhận được sự quan tâm đối đãi của Bệ hạ, bỏ long sàng, sinh long tử, phong Hậu vị, đi lên đỉnh cao nhất của một đời người.

Mà Chu Tĩnh Tuệ nhận được lời gọi đến lại càng thêm cảm thấy vui vẻ sáng khoái như xuân về hoa nở, dường như cả cuộc đời đều được thấp sáng lên, mặc kệ người thấp sáng là người nào, nàng đều sẽ nhớ ân tình của nàng ta, về sau nhất định sẽ nhớ rõ để cho nàng ta toàn thân mà không cần cảm ơn.

Chu Tĩnh Tuệ vừa quỳ gối xuống trong điện, Đức Phi vốn thoải mái ngồi trên cao liếc nhìn nàng ta bằng nửa con mắt lập tức cảm thấy trong lòng run lên, một trận sợ hãi khó hiểu lan tràn dưới đáy lòng, khiến cho nàng không nhìn được mà ngồi thẳng người lại, trong lòng mắng gắp quý.

Bất quá là một nô tỳ ti tiện mà thôi, nhìn qua mềm mại vô hại lễ độ lịch sự nhã nhặn, lại có thể khiến cho lòng người phát lạnh, nhất định là yêu vật, đối với yêu vật, đương nhiên là phải xử trí cho tốt, nếu không nhất định sẽ gây họa cho thiên hạ.

Đức Phi vừa nghĩ như vậy vừa cho mình một điểm thưởng, lại có thể nghĩ ra một cái cơ như thế để đưa tiện tỳ này vào chỗ chết thì thật sự là quá cơ trí rồi.

Vì vậy nàng mở miệng liền hỏi: “Người có biết tội của người chưa?!”

Làm nữ chính “quật cường mạnh mẽ” đương nhiên cần trả lời là: “Nô tỳ không biết, xin nương nương chỉ rõ.” Chẳng lẽ lại nói với người rằng ta biết tội, ta sai là sai ở chỗ khuôn mặt của ta đẹp hơn người, làn da trắng hơn người, ngực lớn hơn người cho nên ta muốn leo lên long sàng? Ta đương nhiên sẽ không nói rồi, bởi vì đây là điều mà ai cũng có thể nhìn ra đến mà.

Đức Phi thấy nàng quỳ gối phía dưới, “sóng lưng thẳng tắp, trong mắt tràn đầy vẻ không khuất phục, đỉnh đầu ngửa lên thật cao giống như là thiên nga vẫn luôn kiêu ngạo”, quát to trong con tức giận: “Lớn mặt, lại dám vô lễ với bản cung, người tới, và miệng!”

Lúc này vàng sáng của nữ chính vẫn không phát huy tác dụng vậy thì còn đợi đến bao giờ, vì vậy nữ chính bị đè lại hét lớn một tiếng, “Nương nương, nô tỳ nguyện nhận nương nương làm chủ, vì nương nương bày mưu tính kế, chẳng lẽ đây cũng là tội sao?”

Trong giây phút kia, Đức Phi chỉ cảm thấy dường như phía sau lưng nàng ta dần hiện ra một vàng sáng màu vàng, có thể chiếu sáng con đường phía trước của bản thân, vì vậy nàng sờ sờ thường thức ngọc Như Ý trong tay, nâng cằm nói: “Vậy bản cung sẽ xem thử bản lĩnh của người, xem có thể đòi cho người một cái mạng nhỏ hay không!”

Từ đó Chu Tĩnh Tuệ thuận lợi an cư lạc nghiệp ở cung Phúc Tường.

Tạ Bích Sơ tròn mắt há mồm, thật sự là quý lạ cho Đức Phi luôn, lòng tự tin dữ lang cộng vũ dữ hồ mưu b4 như vậy đến cùng là làm sao mà tăng lên, chẳng lẽ nguyên nhân là bởi vì mình chọn trúng nàng ta trong bảy người, cho nên nàng ta cảm thấy vận mệnh của bản thân rất nghịch thiên vì vậy không nhìn được mà đi mua vé số sao?

Nhưng có thể tiếc nuối nói cho người biết rằng, người mua không phải là vé số mà là cổ phiếu sao?

Đức Phi, người lên đường bình an, không tiền.

Chờ xem xong trò vui này thì sẽ không được nhìn thấy người nữa rồi, tuy nhiên nghe nói hình như Chu Tĩnh Tuệ nghĩ ra không ít chủ ý cho Đức Phi nhưng cũng không chịu nổi Cảnh Diệp không chịu hợp tác, hân cần bản ngay cả một lần cũng không lộ mặt thì mặc cho ai có muôn vàn thủ đoạn cũng không tiến hành được.

Ngay khi cả Hậu cung đều hết sức nóng nảy, một buổi sáng ngày nào đó, Hoàng đế đi thỉnh an Thái hậu, sau đó nghe nói chỉ nghe thấy một trận tiếng động đập đồ vật, tiếp đó mặt Hoàng đế đen lại, tức giận đằng đằng đi ra ngoài, rồi lại tiếp theo, Hoàng đế hạ chỉ chuẩn bị xuân thú (đi săn vào mùa xuân).

Hậu cung lập tức sôi trào, rốt cuộc có thể gặp được Hoàng thượng.

Chú thích:

1 lũng đoạn: tập trung vào trong tay mình mọi đặc quyền để từ đó khống chế và kiểm soát hoạt động sản xuất hoặc kinh doanh; chi phối, thao túng nhằm gây rối loạn để giành lợi riêng.

2 ngọc Như Ý:

3 an cư lạc nghiệp: có nơi sống yên ổn, có việc làm ổn định => ổn định cuộc sống

4 dữ lang cộng vũ dữ hổ mưu bì: cùng múa với sói, muốn lột da hổ => mưu tính sự việc có hại cho quyền lợi quan trọng của đối phương, rốt cuộc khó thành công

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Hoàng Đế Bệ Hạ Không Vui Vẻ

Tất nhiên là khi nhận được tin Tạ Bích Sơ cũng rất là vui vẻ rồi, vẫn luôn làm nhiệm vụ ở một bản đồ khiến người ta nhìn đến chán, thật vất vả mới mở ra bản đồ mới thật sự là không thể mong đợi hơn được nữa.

Cầm Đoạn liếc mắt nhìn Tạ Bích Sơ đang rõ ràng vô cùng hưng phấn, hơi do dự nhưng vẫn mở miệng xác nhận xem có phải chủ tử nhà mình muốn đi theo hay không.

Tạ Bích Sơ bày vẻ mặt “Người tên cổ đại ngu xuẩn này đang nói nhầm cái gì”, gật đầu xác nhận: “Tất nhiên rồi, Bệ hạ đi đâu ta cũng đi đó.”

“Nhưng mà,” Cầm Đoạn dừng lại một chút, hình như là đang suy nghĩ xem nên dùng từ như thế nào mới có thể không khiến tâm linh yếu ớt của chủ tử nhà mình bị tổn thương. “Chủ tử, người sẽ không cười ngửa mà.”

“.” Tạ Bích Sơ lật đi lật lại ký ức của nguyên chủ, hơi bị buồn phiền, nàng ở hiện đại lại biết cười ngửa, cho nên vấn đề hiện giờ là làm thế nào để khéo léo nói cho các nàng biết rằng thật ra thì mình là một thiên tài, lúc nhìn thấy con ngựa thì đã tự học, mặc dù chuyện này vốn sẽ không có ai tin tưởng.

“Không biết thì ta có thể học, cũng có thể ngồi một bên thưởng thức tư thế oai hùng của Bệ hạ, mới nghĩ tới thôi mà hình như đã cảm thấy rất tốt đẹp rồi, các người nói xem?”

Từ Cầm đều yên tĩnh, bởi vì cảm thấy căn bản không có cách nào để ngăn cản chủ tử nương nương đang mang vẻ mặt hưng phấn nóng lòng muốn thử đó.

Đây là đương nhiên, thân là bệnh nhân chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế! thời kỳ cuối, nếu đã bắt đầu theo dõi vở kịch, vậy thì làm sao có thể bỏ qua một màn kịch đặc sắc như vậy được, dù sao trong nguyên tác, nữ chính có công cứu giá ở Thượng Lâm Uyển là một yếu tố quyết định để nàng thăng chức đó.

Về phần nữ chính đại nhân hiện tại chỉ là cung nữ bên người của Đức Phi lại làm thế nào mà thành công lừa dối Đức Phi, từ đó thuận lợi ra sân đứng vào thời điểm thích khách đâm bị thương Hoàng đế Bệ hạ——những điều này vốn không phải vấn đề gì hết có được không, đáp án rất đơn giản, bởi vì người ta có vàng sáng đó.

Vào lúc cả Hậu cung đều bởi vì ý chí này của Hoàng đế mà sôi trào, hứng thú của bản thân Hoàng đế lại không cao chút nào, vì vậy Tạ Bích Sơ hết sức “vĩnh hạnh” nhìn thấy Hoàng đế Bệ hạ của Đại Hoàn Đế Quốc bày ra gương mặt “không vui vẻ” đi tới, không khách khí chút nào chen vào trên ổ giường của nàng.

Tạ Bích Sơ:d,đàn*lwe”quý:đôn3

Đây là thật xấu gì vậy, vì sao nàng cảm thấy như đang nhìn thấy Đại Hoàng tử về cuộc sống không còn gì lưu luyến sau khi bị bé Teddy nhà hàng xóm từ chối một cách vô tình?

Nhưng xin đừng coi thường thân hình của bản thân có được không Hoàng đế Bệ hạ?

Biết người có hai mũi cơ ngực bốn mũi cơ cánh tay tám mũi cơ bụng nhân ngư tuyền thẳng tắp hoàn mỹ, nhưng mà, chẳng lẽ chen đầy một cô gái yếu đuối xuống giường là thân sĩ nên làm sao? Cho dù tâm tình người không tốt cũng không được.

Nửa người Tạ Bích Sơ treo giữa không trung, lúc muốn bò dậy lại bị Hoàng đế Bệ hạ đưa tay vỗ nhẹ, lập tức tưởng tượng thành Đại Hoàng thất tình ôm lấy bắp đùi chủ nhân cầu xin an ủi.

Vào giờ phút này, nàng nên vuốt lông cho hấn sao, là nên vuốt lông cho hấn sao, là nên vuốt lông cho hấn sao?

“Bệ hạ.” Nàng nâng người nhìn hấn, bấu môi nói chuyện, giọng nói hơi mơ hồ, lưu luyến ở trong môi miệng giống như đang thưởng thức đường sữa mạch nha sền sệt, mềm dẻo lại ngọt ngào, “Đang làm gì?”

Bàn tay Cảnh Diệp đang vỗ nhẹ phía sau lưng nàng hơi dừng lại, sau đó mới chậm rãi mở miệng nói: “Không làm gì, chỉ nằm một lát.”

Nàng lơ mơ buồn ngủ nhìn về phía hấn, suy nghĩ một chút mới hỏi: “Bệ hạ muốn ăn đường không?”

“Không muốn,” Giọng nói của Cảnh Diệp nhàn nhạt, trong sự trầm thấp có chứa đựng chút tiêu điều và uể oải, hấn ngừng lại, giống như là giờ mới phản ứng kịp, hỏi “Tại sao lại hỏi như thế?”

“Bởi vì lúc ta không vui sẽ muốn ăn đường.” diên, đàn \$lwee & quý (đôn

Hình như Cảnh Diệp sững sốt một chút, ngay sau đó dịch người một cái, nghiêng mặt qua nhìn nàng, trên mặt nàng còn mang theo vẻ buồn ngủ và lo lắng, ánh mắt trong vắt thấy đáy, đen bóng giống như là từng được một dòng nước cực kỳ trong veo tẩy rửa qua, hoặc như là bầu trời ban đêm, trong bóng tối thuần túy lóe ra ánh sao, an tĩnh lại mê người.

Hấn vênh khoé miệng lên, muốn cho nàng một nụ cười trấn an, nhưng chẳng biết tại sao lại đột nhiên hơi xót xa trong lòng.

Hấn phải nói với nàng như thế nào đây, trước khi Thái hậu triệu kiến nàng, đã từng tìm hấn, bởi vì chuyện loại trừ thế lực của Tôn gia ở Giang Nam, Thái hậu nhân nhện không phát tác được, vì vậy cũng giống như Tôn gia, trút tất cả tức giận lên trên đầu Tề Tướng, sau đó sự việc Tôn gia phái người ám sát nàng, khiến cho hấn tức giận kiên quyết từ chối yêu cầu xử nhẹ đối với Tôn gia của Thái hậu.

Vì vậy Thái hậu triệu kiến nàng, châm biếm nàng, trừng phạt nàng.

Vì vậy Thái hậu triệu kiến Tĩnh Vương, mẩu từ từ hiếu2 vui vẻ hòa thuận với Tĩnh Vương.

Những thứ này đều chỉ là thủ đoạn Thái hậu dùng để đánh tình và uy hiếp bản thân hấn thôi.

Sau đó là tin tức sắc phong tứ Phi, hấn vốn cho là bởi vì hấn tỏ thái độ lạnh nhạt đối với cung Ninh Khang, khiến Thái hậu rút cuộc thỏa hiệp lui về phía sau một bước, không mưu toan khống chế Hậu cung của hấn nữa, cho nên mới phải thông qua miệng của tiểu Hoàng hậu miệng để lấy lòng hấn.

Nhưng chờ đến sau khi ý chỉ sắc phong được ban xuống, hấn gặp lại Thái hậu, mới biết, thì ra là tiểu Hoàng hậu cũng chỉ là đánh bừa mà trúng, thì ra là việc hấn mong đợi Thái hậu thối lui căn bản là chuyện không thể xảy ra, Hoàng đế từ trước đến giờ đều là miệng vàng lời ngọc3, nhưng mà làm Thái hậu, lại yêu cầu hấn thu hồi ý chỉ, thất tín4 với thiên hạ.

Tôn gia.

Quyền thế đã mê hoặc ánh mắt của các nàng, họ thật sự đã quên mất ai mới là chủ nhân của thiên hạ này, nhưng họ có thể bình yên thậm chí vượt qua người khác mà sống tới hôm nay, có quan hệ rất lớn với sự dung túng của hấn, có lẽ đúng như năm đó tiên đế đã nói, tính tình hấn như vậy, thật sự không thích hợp làm Hoàng đế.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, phía sau hấn, đã sớm không thấy rõ đường về.

Hấn chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, cho dù vất vả, cho dù khó khăn, cho dù cô độc.

Chú thích:

1 chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế: (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder - OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng[1], đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress[2]. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức. (tìm hiểu thêm ở wiki)

2 mẩu từ từ hiếu: mẹ từ ái con hiếu thảo, mẹ con hòa thuận.

3 miệng vàng lời ngọc: lời nói quý giá.

4 thất tín: mất lòng tin.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Nói Có Lý

Tạ Bích Sơ cảm thấy không cần nữ chính ra tay thì mình cũng sắp bị biến thành xác ướp mà cười hặc về trời, bị người lãnh đạo tối cao của một quốc gia dùng ánh mắt quý dị nhìn chòng chọc suốt mười lăm phút, cảm thấy dường như mạng nhỏ đã đi một vòng trước cửa địa ngục luôn rồi đó.

Cùng với một lần lại một lần nhìn thấy từ trong mắt của Cảnh Diệp các loại cảm xúc áy náy, thương hại, kiên định, lạnh lẽo vân vân ... Chắc chắn là nàng hoa mắt rồi, suy nghĩ của nam chính thì sao một nữ phụ nhỏ nhoi như nàng có thể hiểu được chứ?

Nhưng m* nó, trên người hần dần xuất hiện khí thế lạnh lẽo và tức giận thì chắc chắn không phải là ảo giác, cả người nàng đều cứng ngắc, động cũng không dám động luôn đó có được không? Váy áo phía sau lưng nàng đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt hết cả rồi đó có được không? Bên người nàng vốn không phải một con Kim Mao đang chờ vuốt lông mà là một quả bom nguyên tử đang đếm ngược thời gian đó có được không? Cho nên người bị buộc cảm nhận sự thay đổi cảm xúc của Hoàng đế Bệ hạ là nàng đây rồi cuộc có thể bị diệt khẩu hay không?

Mà trong lúc Tạ Bích Sơ suy nghĩ lung tung cảm thấy ngay sau đó bản thân liền khó giữ được cái mạng nhỏ này, Cảnh Diệp cuối cùng cũng lấy lại tinh thần mà tha tội cho nàng, mặt khác còn tỏ thành ý muốn mời Tạ Bích Sơ cùng đi đến Thượng Lâm Uyên tham gia xuân thú.[d/ffđđ.L*quý#đôn](#)

Tạ Bích Sơ lập tức quên hành động kỳ lạ mới vừa rồi của hắn, tự cảm thấy sức hút của bản thân quá lớn mạnh đã cảm hóa nam chính, cặp mắt sáng lên dán nhãn hiệu người tốt cho hắn.

A, Bệ hạ, nhìn ở việc ngài rộng rãi như vậy, ta nhất định sẽ cố hết sức tác hợp cho ngài và nữ chính, cũng vào lúc thích hợp cho nữ chính nhà người chạy vào vị trí, không cần cảm ơn.

Tạ Bích Sơ mặt mày hớn hở vui sướng thông báo tứ Cẩm thu dọn đồ đạc, hơn nữa nhất thời dưới sự vui vẻ mà tiến hành đổi mới về tính kỹ thuật và tính thực dụng đối với trang phục cưỡi ngựa, rước lấy sự hứng thú của Hoàng đế Bệ hạ rảnh rỗi ngồi bên cạnh, “Ý kiến của Thanh Ngọc rất độc đáo, không bằng thuận tiện cũng sửa lại kỳ trang* của trẫm đi.” (trang phục cưỡi ngựa)

Cuộc đời vẫn luôn giống như lúc đầu gặp gỡ đi Bệ hạ ơi, sự tự phụ cùng thanh cao trước đây của người đã bị Đại Hoàng ăn mất rồi sao? Cho dù không thể tiếp tục làm Hoàng đế cao lãnh, cũng xin làm một anh đẹp trai yên tĩnh cho thật tốt giùm.

Có thể đừng xé chiều mỗi ngày đều chạy đến cung Trường Hoa không, thật sự là rõ ràng ràng kéo thù hận cho nàng đó có được không hả?

Mặc dù mỗi ngày Hoàng đế Bệ hạ chạy tới chỉ đơn thuần là uống trà, nhưng người khác không biết. Trong cung đã có lời đồn đãi rằng nàng vì đoạt thánh sủng nên mới xin chỉ sắc phong tứ Phi để lấy lòng Hoàng thượng, chuyện đó còn chưa là gì, nhưng còn có lời đồn đãi nàng lấy thân thể bệnh tật yếu ớt quyền rũ Hoàng đế bạch nhật tuyên dâm1 thì là cái quỷ gì?

Ứng phó với đám tiểu thiếp có trí tưởng tượng đột phá chân trời đã khiến nàng lao tâm lao lực2, bây giờ chính chủ còn nhàn rồi không có chuyện gì làm ngang nhiên gia tăng lượng công việc của nàng, thật sự là không thể nhẫn nhịn nữa có được hay không hả?

Phía sau của tất cả những chuyện này rốt cuộc là bởi vì bản tính con người vận vẹo hay là không có đạo đức?điên3*đàn>Leee8*quý@do0n

Tạ Bích Sơ nháy mắt, hồn nhiên ngây thơ làm nũng với hắn, “Được đó Bệ hạ, tài may vá của Cẩm Lạc cũng khá tốt.”

Mất thấy trang phục cưỡi ngựa của Hoàng đế Bệ hạ đã được đưa đến cung Trường Hoa rồi, các phi tần Hậu cung rốt cuộc bày tỏ nhện không nổi nữa, sau đó lấy Thực phi dẫn đầu chạy đến cửa cung Trường Hoa thỉnh tội, lại nhai một đồng lớn, tóm tắt ý chính là:

Hoàng hậu nương nương, nô tì xin lỗi người, đều là bởi vì nô tì quá lười, làm hại người đang mang bệnh cũng phải phục vụ Hoàng thượng, lo lắng cho Hoàng thượng, roi ở đây, xin người cứ việc quất nô tì đi, trừng phạt nô tì thay thế người cung cấp phục vụ tốt nhất, khiến cho Hoàng đế Bệ hạ cảm thấy thoải mái không gián đoạn trong mọi thời tiết mọi phương hướng, nô tì nhất định sẽ tận tâm tận lực, cũng cảm tạ tám đời tổ tông của người.

Tạ Bích Sơ ngồi ở trong sân nghe lời nói ngoài cửa, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu một cái bày tỏ sự khen ngợi rất cao đối với nàng: “Thực phi nói có lý, nhưng mà Thái hậu đã từng nói với ta, Hiền phi càng xinh đẹp và dịu dàng hơn so với Thực phi, khẳng định phục vụ tốt hơn, Bệ hạ cảm thấy thế nào?”

Cảnh Diệp buống cảnh hoa nở đầy hoa xuân trong tay ra, nhìn nàng một cái thật sâu, ngay sau đó gật gật đầu nói: “Thanh Ngọc nói cũng rất có đạo lý.”

Vì vậy đêm đó Cảnh Diệp lật thẻ bài của Hiền phi.

Hậu cung lần nữa bùng nổ.

Cả đêm Thực phi đều đứng ngồi không yên, hận không thể lập tức cưỡi ngựa vọt đến trong cung của Hiền phi, từ trên tay ác ma giải cứu vị công tử đang chịu khổ chịu nạn —— Hoàng đế Bệ hạ, nhưng nàng không thể, cũng không dám, bởi vì đây chính là Hoàng thượng đang cảnh cáo nàng.

Nàng mạo hiểm việc bị chém đầu đi đến chỗ của Hoàng hậu, ám chỉ, thỉnh cầu, thậm chí mang theo uy hiếp mơ hồ, nàng thành công, nhưng mà cũng thất

bại, Hoàng thượng không còn độc sủng (!) Hoàng hậu nữa, nhưng mà đồng thời cũng vì vậy mà chán ghét mình.

Thế nhưng tất cả đều là đáng giá, dù cho hiện giờ nàng đứng ngồi không yên, tim như bị đao cắt thế này, nhưng ít nhất là Hoàng thượng đã bắt đầu làm hạnh hậu cung một lần nữa, tạm thời lạnh nhạt thì sau này nàng còn có thể nghĩ biện pháp để có lại sự yêu thích, nhưng nếu như Hoàng thượng không vào Hậu cung, nàng ngay cả cơ hội có lại sự yêu thích cũng không có!

Nàng dùng sức cắn môi, đè xuống con thú dữ đang gào thét dường như sắp sửa xông ra khỏi ranh giới cuối cùng ở dưới đáy lòng kia, mang theo nồng đậm sự không cam tâm mà đi ngủ.

Mà một chỗ khác trong Hoàng cung, không khí cũng đông lạnh giống như vậy.

Dưới ngọn đèn dầu có sắc màu ấm, Đức Phi rũ mắt vuốt ve ngọc Như Ý trơn bóng trong suốt lạnh lẽo trong tay, đây là do trong lần Hoàng hậu xuất cung thăm người thân, nàng dẫn đầu tặng cháo gà cho Hoàng thượng, sau đó sau khi thị tẩm, Hoàng thượng ban thưởng cho nàng.

Nàng còn nhớ rõ giọng nói trầm thấp đậm đà của Hoàng thượng, hơi thở ấm áp mỏng nhẹ của ngài, cánh tay cường tráng có lực của ngài, ngài ôm bản thân vào trong ngực, giữa mặt mày ngài đều là vẻ hài lòng, ngài nói: Ái phi thật đẹp.

Lúc nàng đang tuyển tú3, từ xa nhìn thấy hoàng thượng một cái, thì đã ghi nhớ trong lòng, sau khi vào cung bởi vì có Tôn Quý phi ở đó, nàng chỉ có thể len lén nhìn ngài, nhưng mà bây giờ Tôn Quý phi bị cấm túc rồi, vẫn để cho nàng ở xa xa nhìn ngài, thì làm sao nàng có thể cam tâm?

Chú thích:

1 bạch nhật tuyên dân: giữa ban ngày ban mặt làm điều bậy bạ.

2 lao tâm lao lực: tốn công tốn sức.

3 tuyển tú: chọn người đẹp vào cung.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lành Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Muốn Ôm Đùi, Không Có Cửa

Hoàng hậu, đó chẳng qua chỉ là một kẻ ngu ngốc ý vào gia thế mới được ngồi lên Hậu vị thôi, muốn mượn việc sắc lập tú Phi để đạt được thánh sủng, cũng không sợ trộm gà không được còn mất nắm gạo1, có nàng ở đây, làm sao có thể để Hoàng hậu được như ý?

Mặc dù nàng đúng là cần cảm ơn ân diu dất của Hoàng hậu, nhưng ai bảo hoàng hậu cản đường của nàng, không trách được nàng!

Khuôn mặt đẹp đẽ của Đức Phi trong nháy mắt hơi vặn vẹo, nhưng rất nhanh đã bình phục lại, ngay sau đó giờ cầm lên, kiêu căng nói với Chu Tĩnh Tuệ ở phía dưới: “Lần này ngươi làm không tệ, đi xuống trước đi.”

Chu Tĩnh Tuệ cúi đầu chào nhẹ với nàng ta, giọng nói hết sức ôn hòa thuần hậu nói: “Nô tỳ tuân lệnh.”

Đức Phi đang suy nghĩ cái gì Tạ Bích Sơ hoàn toàn không biết, mà cho dù có biết cũng sẽ hoàn toàn không nảy sinh ra các loại cảm xúc lo lắng gì hết á có được không? Đúng là nàng cản đường Đức Phi, nhưng Đức Phi lại cản đường của nữ chính Chu Tĩnh Tuệ đó.

Tính toán theo khoảng cách thời gian và không gian, thì không đợi đến khi Đức Phi ra tay với nàng, đoán chừng Chu Tĩnh Tuệ cũng đã KO2 Đức Phi rồi, ai bảo Đức Phi cứ tìm đường chết như vậy chứ, chủ động để nữ chính ở bên người còn mưu toan khống chế nàng ta?

Aiz, tội gì mà nữ phụ cứ làm khó nữ phụ, vật hy sinh cần gì cứ đối phó vật hy sinh, tất cả nữ phụ đoàn kết lại cũng gánh không nổi de~buff3 vàng sáng của nữ chính, đấu tranh nội bộ cái gì chứ, thật sự là làm cho người ta vô cùng đau đớn mà.

Điểm này Hiền phi đã làm rất tốt, ít nhất là ngoài mặt làm rất tốt, người ta mặc dù được làm hạnh cũng rất vui vẻ, nhưng người ta khá là giữ quy củ đó, mới sáng sớm mà đã từ trên giường bò dậy chạy đến cửa cung Trường Hoa thỉnh an Hoàng hậu.

Sau lần đầu tiên thị tẩm sau khi tấn nhất định phải đến thỉnh an Hoàng hậu, vốn trong cung đúng là có quy củ này, nhưng mà Hoàng hậu luôn luôn là tiểu trong suốt ở trong cung, hậu cung phi tần đã sớm bỏ quên từ lâu, quy củ cái gì đó đều là mây bay.

Cho nên hành động này của Hiền phi cũng chọc người suy đoán, chẳng lẽ là đang ám chỉ nguyên nhân của việc “Hôm qua Thục phi ra mặt cuối cùng được lợi lại là Hiền phi” là ở trên người Hoàng hậu?

Tạ Bích Sơ nghe thấy giọng nói cổ ý giương cao, thanh thúy như tiếng chim oanh hót truyền đến từ ngoài cửa của Hiền phi, phun vò hạt dưa từ trong miệng ra.

Phi!

Muốn ôm đùi? Không có cửa đâu! Thật xin lỗi, nàng không thiếu vật trang sức cho chân, nàng ngại đi bộ quá phiền toái, nàng ngại nặng!

Quy phục Hoàng hậu nương nương không thành công là kết quả đã đoán trước, nhưng sắc mặt của Hiền phi vẫn hơi không tốt, có điều sắc mặt của nàng vốn đã rất tái nhợt, một khuôn mặt cực kỳ rêu rao, không giây phút nào là không phải đang phản ứng một chủ đề tư tưởng; Hoàng thượng thật là mạnh mẽ, ta bị Hoàng thượng sử dụng quá mức, ta thật yếu ớt thật choáng váng, ta phải trở về nằm nghỉ ngơi cho thật tốt để chuẩn bị mang Long thai. . . .

Huệ phi tiếp thu được tin tức như vậy thì chuyện muốn làm nhất vào giờ phút này, chính là phá hủy gương mặt đang làm bộ làm tịch của Hiền phi, vốn còn muốn đến chỗ Hoàng hậu thỉnh an sớm, ai biết tiện nhân kia lại chạy tới chỗ Hoàng hậu khoe khoang sớm như vậy, nhìn gương mặt điều võ dương oai mặt của nàng ta kia xem, luôn là đáng về già bộ đáng thương như vậy, giống như không chiều theo nàng thì chính là tội nhân không bằng, chỉ bằng gương mặt đó thôi đã khiến cho mình ăn biết bao nhiêu thua thiệt?

Cố tình bây giờ nàng ta là người thứ nhất trong tứ Phi đã được thị tẩm sau khi sắc phong, danh tiếng đang rất cao, lúc này mà xuống tay với nàng ta thì thật sự là không quá sáng suốt, chỉ có thể để sau này từ từ mà tính.

Nhưng tại sao nàng ta là người lòng dạ ác độc trong ngoài bất nhất như vậy có thể thị tẩm, mình lại không thể?

Tầm mắt không cam lòng của Huệ phi vẫn đi theo Hiền phi cho đến khi không nhìn thấy nữa, nàng đứng dưới tàng cây một lát, khẽ cắn răng đang chuẩn bị đến chỗ Hoàng hậu một chuyện.

Có điều bước chân vừa động, sau lưng truyền tới một giọng nói: “Bổn cung khuyên ngươi tốt nhất không nên đi.”

Huệ phi quay đầu lại, thì nhìn thấy Đức Phi đã đứng ở cách đó không xa sau lưng nàng.

Huệ phi nhếch môi cười, khoe môi không chút nào che giấu sự châm chọc, quái gở nói: “Tất nhiên là ngươi không nóng nảy, nói thế nào thì ngươi cũng không chỉ một lần thị tẩm cho Hoàng thượng, nhưng ta trừ bỏ một lần phá thân kia, cũng chưa từng gặp lại Hoàng thượng lần nữa, sao ta có thể so với ngươi được có đúng không, Đức Phi tỷ tỷ?”

Đức Phi đứng ở xa, vẻ mặt không thay đổi chút nào, nhìn giống như không nghe thấy lời của nàng, trong mắt lại thoáng qua vẻ chán ghét, nàng rũ mắt xuống, chậm rãi nói: “Lần trước dạy dỗ còn chưa đủ? Tại sao Hoàng thượng rất lâu cũng không tiến vào hậu cung, ngươi đều quên rồi hay sao?!”

“Ta chưa quên!” Huệ phi nghiêng răng nghiêng lợi, “Ngươi chỉ biết đến ngăn ta, sao không đi ngăn tiện nhân Hiền phi kia?!”

Giọng nói Đức Phi hơi không kiên nhẫn, lạnh lùng quát: “Đó là Hoàng thượng khâm điểm, Hoàng thượng không chọn Thục phi là đang đánh tính chúng ta, nếu như ngươi muốn chết thì cứ tự mình đi đi, nhưng cũng đừng làm liên lụy tới chúng ta!”

Huệ phi hừ lạnh một tiếng nói: “Ai biết có phải là Hoàng thượng khâm điểm hay không, dù sao Thục phi đi là đi đến cung Trường Hoa, lúc ấy Hoàng thượng đứng là đang ở cung Trường Hoa.”

Đức Phi không nói chuyện, trong đôi mắt đang rũ xuống lại hiện lên một tia hung ác nham hiểm, ngay sau đó bỏ lại một câu “Tự giải quyết cho tốt” liền xoay người rời đi.

Chỉ là cái xoay người này của nàng ta, khiến cung nữ phía sau bị lộ ra ngoài, con mắt Huệ phi nhìn lên, “Hi hi” nở nụ cười, “O, đây không phải là tiện ty Hoán Y Cục kia sao, Đức Phi tỷ tỷ giữ nàng ở bên người, không sợ Thái hậu nương nương mất hứng sao? Nhưng mà cũng không có gì, Hoàng thượng thích nàng mà, chiều này của tỷ tỷ đúng là rất hay.”

Rất tốt, những lời này của Huệ phi cũng rất hay, chờ bị nữ chính ngược chết đi, chúc bình an trên đường đến Hoàng tuyền.

Chú thích:

1 Trộm gà không được còn mất nắm gạo: làm việc xấu mà không thành công, còn bị tổn thất.

2 KO: Đo ván (knock-out)

3 de-buff (ngôn ngữ game) hiệu ứng xấu/bất lợi, Các hiệu ứng gây ra bởi kẻ địch, ngăn cản, gây hại cho các kỹ năng và hiệu ứng tốt của quân ta. Cần triệt để đề phòng, buff (hiệu ứng tốt) và sử dụng hợp lý để tránh tình trạng Hồi máu khi đang bị skill cầm hồi trên đầu. Vd: Increased chances of missing (Giảm ACC và cơ hội phải chịu Glacng hit tăng của sát thương giảm sẽ tăng), Decrease ATK (Giảm sức tấn công), Decrease DEF (Giảm phòng thủ),...

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hãy Đi Cùng Cho Ta Đi!

Hoàng đế Bệ hạ cuối cùng cũng lâm hạnh Hậu cung, tầng mây bao phủ dày đặc cả bầu trời hoàng cung lập tức đều tản ra, cảm thấy sáng khoái tinh thần quá —— ít nhất là Tạ Bích Sơ cảm thấy như vậy.

Chỉ có điều nàng mới đắc ý được một buổi sáng, buổi chiều trời lại đầy mây, bởi vì Hoàng đế Bệ hạ dùng hành động thực tế nói cho nàng biết, cái gì gọi là tùy hứng.

Tạ Bích Sơ tro mắt nhìn một đồng lớn thái giám xếp thành một cái hàng rất dài rất dài chạy đến cung Trường Hoa, đầu này đã vào Trường Hoa cung, đầu kia vẫn còn giấu ở nơi xa xôi chưa biết, đưa tới đủ loại đồ vật thật sự là chói mù mắt chó của nàng.

Tạ Bích Sơ lật xem một cái đồ chặn giấy Kê Du Hoàng* mà chảy nước miếng, căn bản không nở bụng xuống, trong lòng khen ngợi Hoàng đế Bệ hạ từ đầu đến chân từ trong ra ngoài một lượt, quả nhiên mấy ngày nay Hoàng đế Bệ hạ đã sớm cảm thấy chưa thỏa mãn dục vọng, sau khi nàng cực kỳ khéo hiểu lòng người đưa cho hắn một cái bạc thang, tiếp theo đó hắn liền đến báo ân, nàng chỉ làm một chuyện nhỏ mà thôi, hắn lại ban thưởng nhiều đồ vật như vậy, nàng cảm cũng cảm thấy ngượng ngùng đó.

Thật là một người tốt.

Vì vậy đợi đến khi nàng nhìn thấy thư phòng của mình thay đổi một bộ dáng khác, sau khi thái giám cuối cùng ôm một chồng sổ con cao ngất tiến vào, nàng che trái tim, bất ngờ không kịp chuẩn bị trúng một chiêu xuyên tim.

Hãy đi cùng cho ta đi!

Thư phòng ở đây vừa sắp xếp xong, không bao lâu sau Cảnh Diệp cũng đến, đi tới liếc Tạ Bích Sơ đang ngăn người một cái không rõ cảm xúc, trực tiếp gõ gõ cái bàn nói, giọng nói trầm thấp dễ nghe, “Cung Trường Hoa đến cùng thì vẫn hơi nhỏ.”

Người có bản lĩnh nói nhỏ, vậy người có bản lĩnh thì đừng đến, nói cũng không nói một tiếng đã đòi phòng làm việc qua đây là có ý gì?

Tạ Bích Sơ chỉ muốn nói một câu: Bệ hạ ngài chuyển mấy thứ này về đi, sau này chúng ta vẫn còn có thể tiếp tục làm bạn.

Chỉ có điều dễ nhận thấy là Hoàng đế Bệ hạ cũng không có ý muốn làm bạn với Tạ Bích Sơ, thấy Tạ Bích Sơ bĩu môi không lên tiếng, quen thuộc đưa tay nhéo gò má mập mập của nàng, thường thức đáng về tức giận mà không dám nói của nàng một lát, sau đó mới ngồi xuống sau bàn sách, bắt đầu phê sô con.

Tạ Bích Sơ liếc mắt nhìn trộm hắn một cái, miệng mới mở ra còn chưa kịp lên tiếng, Cảnh Diệp đã lười biếng mở miệng: “Mùi mực.”

Tạ Bích Sơ: “.”đ;đ!@quaydOdon

Trong thư phòng yên tĩnh, bởi vì kỹ năng không thuần thục khiến cho lúc mài mực phát ra tiếng va chạm rõ ràng, Tạ Bích Sơ hơi chột dạ nhìn Cảnh Diệp một cái, lại chỉ nhìn thấy hắn hơi cúi đầu, cau mày nhìn chăm chăm sổ con trên bàn.

Bởi vậy mà đường cong tuần dật của gò má nhìn qua rất là lạnh lùng cứng rắn, cảm dưới siết nhẹ, lông mi dài hơi hạ xuống, đôi môi ản chứa sự tức giận ním thật chặt, một mặt là bởi vì vẻ ngoài của nam nhân rất xuất chúng, nhưng mà càng thêm quan trọng chính là sức hút khi chuyên tâm vào sự nghiệp, Tạ Bích Sơ căn bản chịu không nổi.

Bị ánh mắt ngây ngốc đó nhìn chăm chăm lâu như vậy, tất nhiên là Hoàng đế Bệ hạ không thể nào không phát hiện, ánh mắt hơi liếc về phía bên kia, trong mắt nhiều hơn một tia ý cười, tiếp đó bắt đầu ném bom bất ngờ: “Thanh Ngọc cảm thấy cái chặn giấy này chạm trở như thế nào?”

Tạ Bích Sơ: “.” Tại sao muốn chà đạp lòng tự ái của ta? Bệ hạ, sao người có thể ngược tâm ta như vậy, có bản lĩnh người tới ngược thân ta ấy!

Cho nên cho dù trên mặt nóng như bị lửa đốt, nàng vẫn như cũ tuân theo nội tâm của mình, “rụt rè” nháy mắt, ý đồ truyền đạt khát vọng nồng đậm trong mắt mình sang cho Cảnh Diệp, “Rất được, rất đẹp mắt, rất thích!” Nàng dừng một chút, lần nữa nhấn mạnh một câu, “Cực kỳ thích!”

Cho nên hãy cứ không chút để ý mà ban cho ta đi, đôi lại ta sẽ nói cho người biết Đức Phi càng xinh đẹp càng dịu dàng, để cho hôm nay người đến chỗ Đức Phi, như vậy là có thể gặp mặt với nữ chính rồi, vì tác hợp cho các người, ta đã hết lòng hết sức như thế thì sao một cái chặn giấy có thể so sánh với được? Người có lời!

Khỏe môi Cảnh Diệp mỉm cười, nhìn thoáng qua, sau đó gật gù đầu nói: “Đúng là rất xinh đẹp, trầm cũng rất thích.”

Sau đó, không có sau đó.

Tạ Bích Sơ: “.”

Này, chúng ta còn có thể chơi đùa vui vẻ với nhau hay không?

Rõ ràng đã ôm lấy bắp đùi của người, tại sao người còn đối xử với ta như vậy?! Nếu như cuộc đời luôn giống như lần đầu gặp gỡ đi mà!đ;đ!lhdww&quy^dOn

Tạ Bích Sơ không lên tiếng, cúi đầu tính toán xem xác suất không bị ban chết lớn nhất nếu tạt mực nước vào trên mặt hân, Cảnh Diệp liếc mắt nhìn khuôn mặt đang tức giận của nàng, giống như là tùy ý nhắc tới, nhẹ giọng ní non nói: “Trẫm còn nhớ có một chặn giấy bằng Kê Huyết Thạch**, cũng rất đẹp mắt, dường như bị trẫm đặt ở cung Trường Xuân rồi.”

Nói xong dừng bút lại, quay đầu nhìn Tạ Bích Sơ hỏi “Thanh Ngọc cảm thấy cung Trường Xuân như thế nào?”

“À?” Tạ Bích Sơ bị hỏi đến không hiểu ra sao cả, suy nghĩ vẫn còn đặt trên ba chữ Kê Huyết Thạch, nghe vậy thuận miệng đáp một câu, “Ta không biết.”

Tay Cảnh Diệp dừng một chút, mực nước theo đầu ngọn bút nhỏ xuống trên sô con, đề lên ba chữ “Tôn Khai Xương” ở lạc khoản1 tạo thành một mảnh đen kịt, hân nghe thấy mình hỏi tiếp: “Đây Trường Hoa cung đâu rồi, người cảm thấy có được hay không?”

Tạ Bích Sơ càng thêm không hiểu gì, chỉ có thể thành thành thực thực đáp lời, “Cung Trường Hoa rất tốt mà, ta rất thích.”

Cảnh Diệp không cho ý kiến, cúi đầu tiếp tục phê sô con, đồng thời lạnh nhạt nói: “Mực mài xong, người đi xuống trước đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hiền Phi

Tạ Bích Sơ nhạy bén phát hiện hình như tâm tình Cảnh Diệp đột nhiên trở nên kém đi, nguy hiểm là nàng căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, nàng mới vừa nói cái gì, nàng nói nàng thật thích cung Trường Hoa, vậy có gì sai sao, nàng ở đây chẳng lẽ còn có thể ghét nơi này hay sao?

Nam nhân này rốt cuộc đang suy nghĩ gì vậy chứ, có lời gì không thể nói thẳng sao? Bé trai mỏng manh không được tự nhiên ngoài lạnh trong nóng như thế này. Nhất định đã có nam băng hữu* (nhảm). (ý muốn nói CD có người yêu là nam)

Cho nên mới nói tác giả truyện gốc thiết lập có vấn đề, nghĩ lại thái độ của Cảnh Diệp đối với Cảnh Hoan, hai huynh đệ này rõ ràng là yêu nhau lắm cần nhau đau ngược luyên tình thâm

Đột nhiên cảm thấy hơi lo lắng cho nữ chính đó, ở dưới tay Đức Phi rốt cuộc có còn ngày nổi danh hay không đây.d.đ;loe@quyys/don

Tạ Bích Sơ vui sướng vui trên giường ngủ một giấc, chờ đến lúc được Cẩm Đoạn đánh thức thì đã đến thời gian ăn bữa tối rồi, sau đó nàng lại lần nữa thấy được Hoàng đế Bệ hạ đến cùng có bao nhiêu tùy hứng.

Hân lại lật thẻ bài Hiền phi.

Một ngụm canh ngâm trong miệng Tạ Bích Sơ thiếu chút nữa đã bị phun, còn chưa kịp nói chuyện, Cẩm Tú cầm theo một cái hộp đựng thức ăn từ bên ngoài tiến vào.

"Chủ tử, Huệ phi để người mang tặng vài loại điểm tâm, nói là nàng tự mình làm, mong chủ tử đừng chê."

Chắc, đúng thật là dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát, nàng mới vừa ôm lấy đùi Cảnh Diệp, theo sát sau đó liền bắt đầu có người đến gần muốn ôm đùi của nàng, cảm giác cáo mượn oai hùm chó cậy gần nhà1 cực kỳ rõ ràng.

Tạ Bích Sơ khoát tay một cái nói: "Cắt cấn thận đừng để bị hư, chủ tử ta giữ nó còn có chỗ dùng."

Không nói đến buổi tối hôm đó cả Hậu cung gió nổi mây phun, sáng sớm hôm sau, Hiền phi lại lần nữa mang theo khuôn mặt tái nhợt, kéo thân thể mệt mỏi chạy đến cửa cung Trường Hoa thỉnh an, nhưng mà lần này đến không phải một mình nàng, còn có một Huệ phi còn sớm hơn so với nàng.

"O, muội muội đến thật là sớm, Hoàng thượng chân trước mới vừa vào triều, muội muội chân sau đã đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương, nói dễ nghe thì là muội muội giữ lễ, nói khó nghe còn tưởng rằng Hoàng hậu nương nương khất khe với muội muội đó, nhìn đáng và đáng thương này của muội muội, đúng cũng không vững còn muốn đến đây, lát nữa Hoàng thượng lại đau lòng đó."

Hiền phi nghe lời nói âm dương quái khí của Huệ phi, trên mặt một chút phản ứng cũng không có, có điều nghe đến câu cuối cùng, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng xanh, mơ hồ chứa đựng sự khó chịu, không nhịn được phân bác: "Theo cung quy, phi tần sau khi thị tẩm đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương là quy củ, muội muội cũng là không hiểu, Thục phi tỷ tỷ và Đức Phi tỷ tỷ đều chưa được, sao chỉ có một mình Huệ phi tỷ tỷ đến đây."

Huệ phi chỉ xem như nàng ta đang khoe khoang, tức giận tới mức cắn răng, "Bồn cung kính Hoàng hậu nương nương, thân thể Hoàng hậu nương nương không tốt, bồn cung đến thăm thì có gì không đúng? Ngược lại người, đây đã là ngày thứ hai thị tẩm, theo lý không có Hoàng hậu nương nương truyền gặp, người căn bản không cần đến đây, nhưng người lại cứ nóng lòng chạy tới, bồn cung cũng không tin, người không phải là đến khoe khoang!"

Một câu cuối cùng, nàng ta tiến tới bên tai Hiền phi nhỏ giọng nói, có điều từng chữ từng chữ nghiền rất chặt, Hiền phi trong lòng lại phát khổ, nếu như hôm nay nàng không đến, chỉ sợ người cả cung đều sẽ mắng nàng một câu làm bộ làm tịch vong ân phụ nghĩa.

Ra mặt là Thục phi, nhưng Hoàng thượng lại đến chỗ nàng, muốn nói ở giữa không có Hoàng hậu hòa giải cũng cần bản không có người tin, cũng chính là vì vậy, nàng mới cố ý vội đến thỉnh an Hoàng hậu, mặt khác cũng có ý cảm ơn, có điều đến đây ngày thứ nhất, ngày hôm sau mặc kệ có đến hay không, nàng đều không làm người tốt được, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì nàng được Hoàng thượng sủng ái, bị cả Hậu cung ghen ghét.

Đáng tiếc trong mắt những nữ nhân kia chỉ nhìn thấy Hoàng thượng sủng ái mà lâm hạnh nàng, lại nhìn không thấy sự cung chiều của Hoàng thượng đối với Hoàng hậu, đó mới thật sự là sủng ái, nếu không thì làm sao Hoàng hậu có khả năng thành công khiến Hoàng thượng lật thẻ bài của nàng?

Nàng chính là một cái bìa, hấp dẫn lực chú ý của mọi người, khiến cho những người khác đều xem nhẹ Hoàng hậu, nàng bị đẩy lên trên một đồng lứa thật cao, Hoàng hậu thì đang đứng một bên không liên quan. Nhưng nàng không trách Hoàng hậu, có sủng ái dù sao cũng hơn không được sủng ái, nếu không thì làm sao có thể sống sót trong cung được.

Chỉ có điều nàng vốn là còn hi vọng Hoàng hậu có thể chăm sóc bản thân một chút, nhưng Hoàng hậu lại thấy cũng không chịu thấy mình, ở trong mộng, nàng dường như nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Hoàng hậu, giọng nói nhàn nhạt nói: Cho người một cơ may, sau này đi tới đâu thì phải xem bản lĩnh của người.

Nàng không còn lời nào để nói, trong thâm cung này, trừ bản thân ra thì không còn người nào có thể dựa vào, cũng không có người nào có thể tin, Hoàng hậu cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Nàng không phân bác Huệ phi nữa, mặc kệ nàng ta nghĩ như thế nào, có lúc lại hâm mộ người không có đầu óc như vậy, sống được vui vẻ, mặc dù mạng sống khá là ngắn.

Vén áo thi lễ về phía cung Trường Hoa, Hiền phi lần nữa lên kiệu rời đi. d'đ[le@quý+đôn]

Ngược lại Huệ phi không chịu đi, kiên quyết muốn một trả lời của Hoàng hậu, Cẩm Tú bị dây dưa đến phiền, liền chạy về dây dưa Tạ Bích Sơ, rốt cuộc đưa ra một câu nói.

"Huệ phi nương nương, chủ tử nói, mùi vị rất ngon, nhưng nương nương là người đứng đầu một cung, sau này đừng phí sức như thế nữa."

Chú thích:

1 cáo mượn oai hùm, chó cậy gần nhà: dựa hơi người khác để ra oai.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nữ Chính Và Nam Chính trùng Hợp Gặp Nhau

Xế chiều hôm đó, Cảnh Diệp quả nhiên lại chạy tới làm việc, hần không triệu kiến Tạ Bích Sơ, bản thân Tạ Bích Sơ lại nóng lòng đến gần, mặt dày mày dạn mời hần cùng uống trà chiều.

"Bệ hạ cảm thấy những món điểm tâm này như thế nào?"

Cảnh Diệp liếc mắt nhìn đôi mắt chứa đựng mong đợi của nàng một cái, khôi phục vẻ cao lãnh trước sau như một, nhàn nhạt liếc mắt mấy đĩa bánh ngọt trước mặt một cái, phát hiện đều chưa từng xuất hiện qua ở cung Trường Hoa, hần cũng không động, chỉ cúi đầu uống một ngụm trà, không chút để ý nói: "Không ra hình dáng gì."

Tạ Bích Sơ vội nói: "Bệ hạ còn chưa ăn mà, mặc dù thoát nhìn đúng là khá khó coi, nhưng mà nhất định ăn rất ngon."

"Há? Vậy sao?" Cảnh Diệp ngao mạn trả lời một câu không có ý nghĩa gì, nhìn dáng vẻ thì dường như chẳng thèm để ý tới, trong mắt lại chứa đựng sự vui vẻ bí ẩn.

Tạ Bích Sơ vội vàng dùng lực gật đầu, "Đó là đương nhiên, không bằng Bệ hạ ném thử một chút xem?"

Cảnh Diệp im lặng không lên tiếng, tựa hồ đang suy tư điều gì đó, khóe mắt lộ ra một tia gian xảo, đôi môi khẽ nhếch hình như muốn nói gì đó, lúc này, Tạ Bích Sơ không nhìn thấy chút biểu tình nào của hần nói tiếp: "Đều là do Huệ phi đưa tới đó, mặc dù nàng ta nói là đưa tới cho ta, chẳng qua ta biết nàng ta là muốn đưa cho Bệ hạ đó."

Nàng vừa nói vừa nháy mắt với hần mấy cái, trong mắt tràn đầy chế nhạo và trêu chọc.

Về mặt Cảnh Diệp không thay đổi, ánh mắt lại trong nháy mắt tối tăm xuống, hần đặt ly trà xuống, thản nhiên mở miệng nói: "Người có ý kéo trầm qua

chính là vì những chuyện này? Làm trở ngại chính sự, người có biết phải bị tội gì không?"

Tạ Bích Sơ ngăn người tại chỗ, hoàn toàn ngốc luôn, trơ mắt nhìn Cảnh Diệp phát tay áo đi. d/đ*le@quy"tdon

Còn có thể vui vẻ chơi đùa hay không, thân là Hoàng đế lại sử dụng kỹ năng thay đổi sắc mặt thuần thực như vậy là do Thái hậu nương nương tạo ra sao?

Tạ Bích Sơ trái lại cảm thấy rất thật xin lỗi Huệ phi, mặc dù là bản thân có ý tốt, muốn để cho nàng lộ diện trước mặt Hoàng đế, nhưng mà trước mắt xem ra là có lòng tốt lại gây ra chuyện xấu mất rồi, cũng may buổi sáng lúc đề Cẩm Tú đáp lời đã đẩy trách nhiệm ra ngoài, cho sự cơ trí của bản thân 32 điểm thưởng.

Đến buổi tối, Hoàng đế bệ hạ tùy hứng lật Thẻ bài của Đức Phi.

Huệ phi trực tiếp khóc ngất trong nhà cầu.

Đối với Đức Phi mà nói thì đúng là trời giáng chuyện vui, nàng hưng hăng nheo bấp đùi một cái, sau đó rung rung nước mắt trong suốt phân phó cung nhân chuẩn bị.

Mà lúc này trong cung Trường Hoa, Tạ Bích Sơ không thể không cảm thán, vàng sáng nữ chính, đúng là rất mạnh mẽ. Nói không chừng chính vì như vậy, buổi chiều Hoàng đế mới có thể nổi giận một cách không giải thích được.

Mà lúc này nữ chính Chu Tĩnh Tuệ đang làm gì, đương nhiên là đang trang điểm rồi, cái gọi là phụ nữ chinh phục người khác nhờ trang điểm cũng không phải là một câu nói nhảm, mặc dù chỉ có thể mặc đồng phục thống nhất của cung nữ, nhưng đồng phục mặc thật tốt cũng có thể rất hấp dẫn đó, hơn nữa khéo mắt có thể dùng than vẽ lông mày vẽ hơi nhếch lên một chút, như vậy nhìn từ một bên mặt qua mới có vẻ câu nhân đó, trên mặt cũng có thể xoa một chút má hồng, như vậy nhìn từ chính diện qua mới có vẻ quyền rũ chứ sao.

Tưởng đáng về đã luyện tập hàng ngàn, hàng vạn lần là nói chơi sao?

Muốn làm nữ thần trước tiên phải học được cách giả vờ (QT: trang bức), nói cho các người biết bí quyết đó, không cần cảm ơn.

Mà Chu Tĩnh Tuệ chính là một bằng chứng sống từ đầu đến chân, từng cử động từng cái thờ dài của nàng đều trải qua cố ý tỉ mỉ điêu khắc, tầng tầng lớp lớp bao hàm vô tận ý tứ sâu xa, giống như hiện giờ, nàng đang bưng trà "trùng hợp" gặp Cảnh Diệp ở cửa đại điện, sau khi hành lễ thì Cảnh Diệp hỏi nàng: "Sao người lại ở chỗ này?" d.đ#l%q*d

Nàng hơi cúi đầu xuống, cái cổ dài nhỏ hơi cong, nghiêng thân thể 45 độ về phía Cảnh Diệp, bày ra phía mặt bên trái của bản thân, lông mi dài khẽ run giống như cánh bướm đang dừng lại, ánh mắt nhìn về phía trong điện mang theo e ngại, giọng nói mang theo sự run rẩy và nghẹn ngào như có như không, ngoài miệng lại nói lời cảm ơn: "Nhờ Đức Phi nương nương không chê, cho nô tỳ cơ hội phục vụ nương nương."

"À..." Ánh mắt Cảnh Diệp quan sát nàng mang ý vị không rõ, nếp nhăn nhàn nhạt bên môi khi cười mang theo vẻ bí hiểm, "Vậy sao."

Chu Tĩnh Tuệ vội quỳ xuống, "Là nô tỳ cô phụ một phần tâm ý của Hoàng thượng, xin Hoàng thượng giáng tội."

Cảnh Diệp hơi hứng thú cười, vuốt vuốt nhẫn bạch ngọc trên ngón tay cái, ánh mắt có chút mơ hồ, giọng nói nhàn nhạt nói: "Người có tội gì, đứng lên đi."

Sau thời gian vài câu nói, Đức Phi đã từ trong điện đi ra, nhìn thấy Chu Tĩnh Tuệ quỳ trên mặt đất, trong mắt lóe lên sự đề phòng, chán ghét còn có khinh thường, trên mặt lại mang nụ cười ôn nhu, dáng vẻ ôn tồn cẩn thận: "Hoàng thượng cả ngày bận về việc... chính sự, chắc hẳn là mệt mỏi, không bằng vào điện nghỉ ngơi giải lao một chút, Tĩnh Tuệ mới vừa tới cung Phúc Tường không lâu, còn chưa học hết quy củ, nếu có nơi nào đã quấy rầy Hoàng thượng kính xin Hoàng thượng bớt giận, nô tỳ bồi tội với Hoàng thượng."

Cảnh Diệp khoát cây quạt trong tay áo, vừa theo Đức Phi đi vào trong, vừa nói: "Sao nàng lại có tội? Cũng chỉ là thấy cung nữ kia nhìn quen mắt, hỏi nhiều một câu thôi, vậy mà nàng cũng ghen tị."

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lành Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Thế Giới Xem Mặt Có Cứu Vớt:

Đức Phi cười cực kỳ dịu dàng, nàng vốn lớn lên khéo léo thanh tú, giờ phút này khẽ mỉm cười, làm cho người ta cảm thấy giống như gió xuân lướt nhẹ qua mặt, "Bệ hạ khoan hồng độ lượng, nô tỳ lại không thể ý vào được sủng ái mà kiêu ngạo, đúng là nô tỳ dạy dỗ thiếu sót, tất nhiên là phải nhận phạt, chỉ là nếu như Bệ hạ đã mở ra miệng vàng, nô tỳ chỉ đành xin một lần tiện nghi thôi."

Nàng khẽ che miệng thom, cười đến ngượng ngừng lại nghịch ngợm, đáy lòng lại đang thầm hận, mặc dù vẫn luôn bị Tôn Quý phi áp chế, thời gian có thể chân chính chung đụng với Hoàng thượng cũng không nhiều, nhưng mà nói thế nào thì cũng đã vào cung lâu như vậy, nàng lại yêu thương Hoàng thượng

đã lâu, làm sao có thể còn đoán không ra tính tình Hoàng thượng?

Tính tình vị Vạn tuế gia nhà mình này, trong ngày thường dường như đối với ai cũng là một bộ dạng lạnh nhạt lạnh nhạt, tuy nói thỉnh thoảng hứng thú lên thì vẻ mặt cũng rất là vui vẻ ôn hòa, nhưng trên thực tế thì cái gì cũng chưa để vào trong lòng, nếu như hấn để trong lòng, vậy thì trên mặt sẽ càng lạnh lùng.

Nghe thử xem hấn mới vừa nói gì, nhìn cung nữ kia quen mắt, lúc trước chính miệng sai người ta vớt Chu Tĩnh Tuệ từ Hoán Y Cục này ra thả vào Tàng Thư Lâu, lúc này mới mấy ngày mà lại chỉ nói là nhìn quen mắt, ai tin đây? Quay đầu lại bày ra sắc mặt tốt đối với bản thân, không chừng trong lòng vẫn đang nhớ tới Chu Tĩnh Tuệ đó.

Còn có tiện tỳ Chu Tĩnh Tuệ này, lúc trước rõ ràng đã sai người hạ chức của nàng ta, để tới nay nàng ta đứng đến đây phục vụ, ai biết ngay sau đó cung nữ trong phòng trà nước lại bị sốt, theo sát nàng ta liền nhận chức, nói trong đó không có nàng ta động tay chân thì ai tin?

Có ý đến trước mặt Hoàng thượng lộ mặt một lần, cho rằng có Hoàng thượng thì bản thân không dám động nàng ta? Ngay thơ!

Đức Phi nắm chặt cái khăn, trong lòng hạ quyết tâm ngày mai phải dạy dỗ Chu Tĩnh Tuệ một trận cho thật tốt, đồng thời trong lúc suy nghĩ lại nhu tình tựa thủy mà phục vụ Cảnh Diệp đại gia.đ#lê3"q\$đ

Ngày hôm sau lúc Đức Phi đến cung Trường Hoa thỉnh an, Tạ Bích Sơ đã chờ lâu rồi, tất nhiên người mà nàng chờ không phải là Đức Phi mà là Chu Tĩnh Tuệ, vì vậy Đức Phi thành người duy nhất trong tứ Phi may mắn được bước vào cung Trường Hoa.

Đức Phi trực tiếp đứng bên ngoài cung Trường Hoa ngốc luôn đó có được không, sừng sốt thật lâu mới thấp thòm bất an theo sát Cẩm Lạc đi vào, trong lòng không ngừng suy nghĩ xem hành động này của Hoàng hậu rốt cuộc là có ý gì, bây giờ nàng cũng không dám tiếp tục xem thường Hoàng hậu, tối thiểu xé chiều mỗi ngày Hoàng thượng đều sẽ đến cung Trường Hoa.

Ngày thứ nhất sau khi Thục phi đến, ngày hôm sau Hiền phi đến thỉnh an sau khi thị tẩm, ngày thứ ba Hiền phi và Huệ phi đều đến, ngày thứ tư nàng đến, cho nên, rốt cuộc là Hoàng hậu có ý gì?

Chờ đến chính diện, Đức Phi bị đôi mắt lóe sáng của Hoàng hậu nương nương ngồi ở phía trên này nhìn đến mức run rẩy một trận, vội vàng tuân thủ lễ nghi mà hành đại lễ tiêu chuẩn nhất, "Thỉnh an Hoàng hậu nương nương."

"Đứng lên đi." Tạ Bích Sơ ngồi thẳng người, khổ cực duy trì dáng vẻ mà Hoàng hậu nương nương nên có của mình, "Ngồi."

Đức Phi lại tạ ơn, sau đó ngồi nửa ghế, kính cẩn chờ Hoàng hậu nói chuyện.

Nàng ta khép ánh mắt lại, nên tất nhiên cũng không thấy được một đôi mắt giống như ra-đa của Tạ Bích Sơ quét hình hai cung nữ sau lưng nàng ta:

Cuối cùng thì người nào là Chu Tĩnh Tuệ vậy chứ, dáng dấp của hai người này có vẻ như cũng không phải cực kỳ quốc sắc thiên hương khuynh quốc khuynh thành mà, nữ chính có dung mạo không xuất chúng như thế này rốt cuộc là nhờ vào cái gì mà có thể lấy xuống đóa cao (xà) lĩnh (tinh) chi (bệnh) hoa như Cảnh Diệp vậy? Căn bản là không khoa học đó có được không, hay là nói, Cảnh Diệp chính là nam nhân tốt có thể xuyên thấu qua hiện tượng để nhìn rõ bản chất, phát hiện vẻ đẹp bên trong của phái nữ đã tuyệt chủng trong truyền thuyết?

Đột nhiên cảm thấy cái thế giới xem mặt này có người cứu vớt rồi.đơ^le*quý)don

Một lúc lâu mà nàng vẫn không nói lời nào, trong lòng Đức Phi càng lúc càng cảm thấy thấp thòm, đứng ngồi không yên trong một lát, rốt cuộc vẫn không nhìn được mờ mịt: "Không biết gần đây thân thể nương nương có tốt không?"

Tạ Bích Sơ phục hồi tinh thần lại, ho nhẹ một tiếng nói: "Làm phiền người nhớ mong, tuy là đã tốt hơn một chút, cũng vẫn phải điều dưỡng mỗi ngày thôi." Ngừng một chút lại nói, "Người cũng không cần nghĩ nhiều, cũng chỉ là thường ngày Hoàng thượng từng nói với ta trong tứ Phi thì người là người ôn nhu hiền thực nhất, vậy nên ta không nhìn được muốn nhìn xem người nhiều một cái thôi."

Khỏe miệng Đức Phi giật giật, không biết nói cái gì cho phải, nếu là người khác nói như vậy, nàng sẽ cảm thấy là kẻ đó đang ăn dấm uống chua2 nên mới đứng trước mặt mình mà khoe khoang thánh sùng, nhưng Hoàng hậu này đơn giản không có đầu óc, vậy thì khẳng định chỉ là bởi vì tò mò.

Tạ Bích Sơ thấy nàng không lên tiếng, suy nghĩ lại một chút, không thấy mình nói sai chỗ nào, vì vậy yên lòng tiếp tục nói: "Còn nữa, nghe nói trước đó vài ngày người điều cung nữ từ Tàng Thư Lâu đến cung Phúc Tường, có chuyện này không?"

Đức Phi giật mình cảnh giác, Hoàng hậu đột nhiên hỏi Chu Tĩnh Tuệ là có ý gì, trong lòng nàng thầm suy nghĩ thật nhanh, ngay sau đó lập tức hiểu rõ ra, không nhìn được cảm thấy hơi khinh thường và thương hại đối với Hoàng hậu, trước đó còn tưởng rằng Hoàng hậu sẽ không ăn dấm uống chua, không nghĩ rằng lại đoán sai, đến cùng thì Hoàng hậu vẫn là đang để ý Chu Tĩnh Tuệ, chỉ là không biết là muốn hủy Chu Tĩnh Tuệ, hay là muốn giữ Chu Tĩnh Tuệ lại để lấy lòng Hoàng thượng đây.

Nàng hơi suy nghĩ một chút, trái lại bày ra dáng vẻ đứng lí hợp tình nói: "Hồi nương nương, đúng là có chuyện này, chỉ là nàng ta dù sao cũng xuất thân từ Hoán Y Cục, còn chưa có học tốt quy củ, hôm qua vô ý đụng phải Hoàng thượng, nô tì đã phái người dạy nàng ‘học quy củ’ rồi."

Nếu như Hoàng hậu muốn hủy Chu Tĩnh Tuệ, vậy thì cách nói này của nàng vừa đúng hợp ý Hoàng hậu, nếu như Hoàng hậu muốn bảo vệ Chu Tĩnh Tuệ, vậy cũng không có việc gì, ai bảo Chu Tĩnh Tuệ đụng phải Hoàng thượng chứ, hơn nữa mặc kệ trong lòng Hoàng thượng đối với Chu Tĩnh Tuệ là như thế nào, đến cùng thì trên mặt cũng là lạnh nhạt với nàng ta, xem như là mình đang làm theo ý tứ trên mặt của Hoàng thượng, dạy dỗ quy củ cho Chu

Tĩnh Tuệ thật tốt, chắc hẳn Hoàng hậu cũng tìm không ra lỗi gì.

Chú thích:

1 xà tinh bệnh [Shējīngbìng] có phát âm khá giống [Shénjīngbìng]: bệnh thần kinh, xuất phát từ video “Vạn vạn không ngờ tới”, cho nên cụm ‘bệnh xà tinh’ được dùng như tiếng lóng chỉ người bị bệnh thần kinh.

2 ăn dấm uống chua: ghen.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Nhận Lấy Tấm Lòng Nhiệt Huyết Của Ta

Đương nhiên Tạ Bích Sơ không biết Đức Phi đã sắp tưởng tượng thành thần, có điều nghe nói Chu Tĩnh Tuệ căn bản không cùng đi theo, thất vọng đồng thời cũng thờ dài một hơi, đã nói mà, thân là nữ chính làm sao lại có thể có dung mạo thông thường như vậy.

Không thấy được nữ chính, Tạ Bích Sơ lập tức không có hứng thú nữa, lần nữa quan sát hai cung nữ sau lưng Đức Phi, đầu óc mới vừa rồi bởi vì nữ chính mà cuồng nhiệt cũng tỉnh táo lại, đáng thương cho Cảnh Diệp, xem thử xem Đức Phi vì không để cho người bên cạnh leo lên giường của Cảnh Diệp, lại chọn loại mặt hàng gì đây.

Cũng khó trách Cảnh Diệp sẽ coi trọng nữ chính mà, trong hoàn cảnh kém như thế, thì tất nhiên mỹ nhân trong đám nữ nhân xấu xí đó sẽ vào được mắt của Hoàng đế rồi, izz, may mà Đức Phi có tâm cơ như vậy, ngàn phòng vạn phòng cũng phòng không được chính bản thân nàng ta thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Nén bi thương d/đ.lev\$quý&don

Đức Phi nghe Tạ Bích Sơ yếu ớt đáp lời một cách tùy ý, trong lòng suy nghĩ một chút, cho rằng nhất định là Hoàng hậu cảm thấy trừng phạt đối với Chu Tĩnh Tuệ không đủ nặng, tất nhiên Đức Phi cũng cảm thấy như vậy, cho nên nàng quyết định bày tỏ sự tức giận cùng với Hoàng hậu, như vậy không những có thể chinh chết Chu Tĩnh Tuệ, mà còn chờ đến khi sự tình bị bại lộ ra bị Hoàng thượng biết, còn có thể để cho Hoàng hậu đến gánh chịu trách nhiệm.

Càng nghĩ càng thấy chủ ý này thật sự là hoàn mỹ, dù sao chỉ cần nói chuyện vòng vèo một chút, Hoàng hậu với cái đầu không có não này căn bản sẽ không hiểu những gì nàng nói đến cùng là có ý gì.

Vì vậy Đức Phi nói: "Nếu Tĩnh Tuệ được nương nương coi trọng, không bằng để cho nàng đến cung Trường Hoa để nương nương tự mình dạy dỗ, " đuôi lông mày của nàng ta khẽ nâng, dò xét sắc mặt của Tạ Bích Sơ một cái, nói tiếp: "Hoặc là nương nương phân phối một chương giáo ma ma từ trong cung Trường Hoa cho nô tì, cũng trách quy củ của nô tì bên kia dù thế nào cũng không so được với cung Trường Hoa, nếu không nô tì cũng không dám tùy tiện mở miệng với nương nương."

Đoạn sau nàng ta nói cái gì Tạ Bích Sơ căn bản không nghe rõ, tư tưởng còn dừng lại trên hai chữ "dạy dỗ", tư tưởng không thuần khiết lập tức lệch xa vạn dặm, chờ đến khi Đức Phi lại kêu một tiếng "Nương nương", nàng mới phục hồi tinh thần lại, suy nghĩ lại lời nói của Đức Phi một chút, lập tức cự tuyệt: "Không cần, nàng ta vốn là người trong cung của người thì người nên do người tự làm chủ là được, nên như thế nào thì cứ theo quy củ mà làm."

Nói giỡn, nàng mới không cần để hung khí hạng nặng như nữ chính ở bên người đâu, đến lúc đó chết thế nào cũng không biết.

—— vô tri vô giác mà tránh khỏi một cái hố to.

Nếu như nàng đồng ý nhận lấy Chu Tĩnh Tuệ hoặc là phái người đi qua, đến lúc đó Chu Tĩnh Tuệ bị ngược đãi thành cái dạng gì thì đều là trách nhiệm của nàng, nếu như nàng không nói một câu cuối cùng "Cứ theo quy củ mà làm", chỉ nói do Đức Phi làm chủ, như vậy thì Đức Phi ngược chết Chu Tĩnh Tuệ cũng có thể nói là do Hoàng hậu nương nương để cho nàng làm chủ.

Đáng tiếc thần kinh của Tạ Bích Sơ thật sự quá thô, không thì nếu như biết mình "không cẩn thận" lại tránh được một cái hố to, nhất định sẽ cảm thấy hình như mình cũng được trời cao chăm sóc đó.

Đức Phi vừa đào hố lúc này tức giận đồng thời cũng hết sức kinh ngạc và cảnh giác, không ngờ Hoàng hậu vậy mà lại trở nên thông minh, thế nhưng tránh khỏi mưu kế nhỏ mà nàng bày ra, xem ra sau này thật sự là không thể khinh thường Hoàng hậu nữa.

Được Hoàng thượng sủng ái thì tất nhiên là không thể khinh thường, nhưng là tự bản thân có chủ ý có tâm kế mới càng thêm không thể khinh thường.

Tạ Bích Sơ không có hứng thú nói chuyện trời đất, tất nhiên Đức Phi cũng không làm được chuyện mặt dày mày dạn, nói mấy câu cũng chỉ nhận được mấy câu đáp lại có cũng được không cũng được của Tạ Bích Sơ, thì đã biết Tạ Bích Sơ không muốn trò chuyện tiếp rồi, vì vậy thức thời đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Lúc này Cẩm Tú vào báo lại, nói Hiền phi và Huệ phi đến... (đàn3) lễ quý Don

Vốn là Tạ Bích Sơ muốn nói không gặp, nhưng mà Đức Phi cũng đã tiến vào. Aiz, nghĩ lại thì đúng là thua thiệt lớn, chẳng những không thấy nữ chính, ngược lại có một loại dự cảm cuộc sống sau này sẽ không được an ổn nữa.

Hai người đi vào thính an, Tạ Bích Sơ không hề há miệng nhìn họ một cái, chắc, một đóa Bạch Liên hoa một đóa Bá Vương hoa¹, lúc nhìn bức họa tuyển người thì dường như hoàn toàn không nhìn ra luôn đó, bức họa cổ đại còn có thể lừa bịp nàng nữa sao?

Không, không phải lừa nàng, là lừa Hoàng đế, đáng thương Cảnh Diệp, mặc niệm ba phút.

Hiền phi ngồi một bên còn chưa lên tiếng, Huệ phi đã bắt đầu nổ sừng với Đức phi, nghĩ lại thì cũng là các loại mệt mỏi không yêu, rõ ràng ngày hôm qua là nàng nóng lòng chạy đến cung Trường Hoa tặng điểm tâm cho Hoàng hậu, kết quả đến tối Hoàng thượng lại lật thẻ bài Đức Phi.

Nàng lập tức nhớ đến bi kịch của Thục phi, lúc ấy nàng còn cười nhạo Thục phi nữa, không ngờ quay đầu lại bản thân liền bước lên bước chân của nàng ta, cuối cùng tiện nghi cho tiện nhân Đức Phi này.

Tối hôm qua nàng suy nghĩ cả đêm, cảm thấy có thể có hai nguyên nhân, thứ nhất chính là điểm tâm không hợp khẩu vị Hoàng hậu, thứ hai chính là Hoàng thượng không thích bọn họ có ý đồ xấu với Hoàng hậu.

Vì vậy sau khi nổ sừng với Đức Phi, Huệ phi nhận lấy hộp đựng thức ăn tinh xảo từ trong tay tiểu cung nữ phía sau, tự tay cầm đưa đến trước mặt Tạ Bích Sơ, dùng ánh mắt chân thành tha thiết nhìn nàng: Nương nương, xin nhận lấy đầu gối của ta, không đứng, là tấm lòng nhiệt huyết của ta.

"Hoàng hậu nương nương, đây là điểm tâm nô tì tự làm, là mấy kiểu ngày hôm qua không có, xin nương nương nể mặt ném thử một chút."

Chú thích:

1 Bá vương: kẻ cực kỳ thô bạo; kẻ ngang ngược (hiệu của Sở vương Hạng thời Tần - Hán) => Bá Vương hoa: chỉ kiểu con gái ngang ngược, thô bạo / cá tính.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Bị Nói Xấu Mà Không Hề Hay Biết

Hoạt động thính an kết thúc, Đức Phi mang trái tim khó chịu đi về, ngồi xuống thật lâu mà vẫn chưa phục hồi tinh thần lại được, tuân theo tôn chỉ dù đau tim cũng không thể chỉ có một mình ta đau tim, quả quyết quyết định tìm người cùng chịu với mình, vì vậy Đức Phi chạy tới tìm Chu Tĩnh Tuệ.

Sau đó ngay khi nhìn thấy Chu Tĩnh Tuệ đang quỳ gối dưới mặt trời chói chang chep kính Phật, nàng lập tức cảm thấy tinh thần sáng khoái, thần nhiên đi tới, liếc nhìn từ trên cao xuống mắt chữ viết trên giấy Tuyên Thành một cái, vừa chơi đùa ngọc Như Ý trong tay, vừa không chút để ý nói: "Chữ viết xấu như vậy, là bất kính với Phật tổ, chép lại."

Bên cạnh lập tức có người dùng một xấp giấy Tuyên Thành trống đổi đi mấy tờ giấy mà Chu Tĩnh Tuệ đã chép xong.

Thân thể Chu Tĩnh Tuệ lắc lư, trên khuôn mặt tái nhợt phủ đầy mồ hôi, đôi môi bởi vì mất nước mà khô nứt, lộ ra màu đỏ tươi không bình thường, nàng từ từ rũ mắt xuống, đè nén dã thú đang gào thét dưới đáy lòng, che lại tất cả phần hận, chung quy một ngày, nhất định rồi sẽ có một ngày.

Đức Phi khinh miệt liếc mắt nhìn bàn tay đang liều mạng siết chặt bút lông của nàng ta, khẽ cười giễu một tiếng nói tiếp: "À đúng rồi, sáng nay có thể xem như Bôn cung nhờ phúc của người đó, được Hoàng hậu nương nương tự mình triệu kiến, những người khác đều không vào được cung Trường Hoa, ngược lại Bôn cung có thể dễ dàng tiến vào cũng là vì người, Hoàng hậu nương nương còn cố ý hỏi người đó."

Chu Tĩnh Tuệ im lặng không lên tiếng, Đức Phi ác ý cúi người xuống, từng chữ từng chữ nói bên tai nàng ta: "Hoàng hậu nương nương nói, nếu người đã lọt vào mắt của Hoàng thượng, để Hoàng thượng cố ý điều người đến Tầng Thư Lâu làm việc, vốn nên cần trọng, nhưng người lại ý vào được sủng ái mà kiêu ngạo, không để ý cung quy mà va chạm với Hoàng thượng, phạm phải sai lầm lớn, liên lụy khiến Bôn cung bởi vì người mà bị Hoàng hậu khiển trách, người nói xem, Bôn cung nên 'cảm tạ' người như thế nào đây?"

Nàng ngồi thẳng lên, vuốt tóc mai, trên mặt mang nụ cười ôn nhu, giọng nói phát ra lại sắc bén như dao, "Hôm nay Bôn cung sẽ dạy cho người, cái gì gọi là tôn ti!"

Vì vậy Tạ Bích Sơ cứ bị nói xấu mà không hề hay biết như vậy, nếu như nàng biết con đường tiêu dao trong suốt của mình bị Đức Phi chặt đứt dễ dàng như vậy, nhất định nàng không đổi sắc mặt vung tay lên: Đến, mang Cửu Hoàn Kim Bối Đại Khảm Đao* của ta lên đây!

Đương nhiên nàng căn bản không biết gì, cũng sẽ không biết từ giờ khắc này, nữ chính đại nhân đã bắt đầu ghi tên nàng vào cuốn sổ nhỏ, tính toán sau

này sẽ để cho nàng được toàn thân, mà ngọn nguồn của tất cả điều này, chỉ là bởi vì lòng hiếu kỳ nhất thời của nàng mà thôi.

Giờ phút này Tạ Bích Sơ vẫn còn đang sung sướng hồ động với Hoàng đế Bệ hạ, bà vợ nhỏ Huệ phi của hắn lại đưa điểm tâm tới, tất nhiên là không thể ăn một mình rồi, nhất định phải chia sẻ với Hoàng đế Bệ hạ, lúc này hình như Cảnh Diệp không tức giận, chỉ là mặt không thay đổi liếc nàng một cái, sau đó tiếp tục phê sỗ con.

Tạ Bích Sơ cũng nhận được kết quả thăm dò, nói cách khác nguyên nhân của cơn tức giận hôm trước không phải là bởi vì điểm tâm của Huệ phi, vậy cuối cùng nguyên nhân là gì vậy chứ, không tìm ra được thì hình như cũng sẽ không được an lòng, ngộ nhờ sau này lại dẫm trúng bãi mìn thì phải làm sao bây giờ?

Mỗi ngày Huệ phi lại đổi kiểu điểm tâm đưa đến cung Trường Hoa, Tạ Bích Sơ ăn rất vui vẻ, tất nhiên là do tâm tính cẩn người miệng mềm nào đó mà mỗi lần đều sẽ chia sẻ với Hoàng đế Bệ hạ, năm ngày liên tiếp đều như vậy, nhưng mà Hoàng đế Bệ hạ không chỉ một ngụm cũng chưa từng ăn, hơn nữa cả năm ngày đều đi cung Phúc Tường làm hạnh Đức Phi.

Đợi đến ngày thứ sáu, đưa đến là một loại chè, Tạ Bích Sơ uống một hớp đã cảm thấy không thể dừng lại được, chờ đến khi phản ứng lại thì chỉ còn nhìn thấy hình cả chén lá sen ở đáy chén, do chột dạ nên xé chiều hôm đó không xuất hiện cạnh Hoàng đế, ai biết đêm đó, Cảnh Diệp lật thẻ bài của Huệ phi.

Tạ Bích Sơ: (△) Bệ hạ, người đứng là tiện!d,d)Squy&don

Huệ phi được thoải mái, sớm tinh mơ ngày hôm sau đã chạy tới thỉnh an Tạ Bích Sơ, nói gần nói xa đều là giác ngộ "quyết tâm chân thành kiên định", bày tỏ sau này nàng ta sẽ đi theo Hoàng hậu nương nương lẫn lộn, đương nhiên để tỏ lòng cảm ơn, còn mang đến một lượng lớn quà tặng.

Tạ Bích Sơ trở mắt nhìn Huệ phi vung tay lên, cung nữ chờ ngoài cửa đại diện lập tức nói đuôi mà vào, sau đó trong chớp mắt các loại hộp quả, vật trang trí, vv... trải đầy đất, Huệ phi còn đứng một bên ngại ngùng nói: "Đều là vài món phẩm vật, hiến tặng nương nương để thưởng thức trong ngày thường, kính xin nương nương đừng ghét bỏ."

Tạ Bích Sơ ho nhẹ một tiếng, đề hai mắt của mình, sợ xảy ra tình huống đáng sợ là cơn mắt rơi vào trên đồng tài vật không thể lấy xuống, sắc mặt nghiêm túc nói: "Huệ phi người làm cái gì vậy, thường ngày người đưa điểm tâm đến đây, Bồn cung đã nhận tình của người, dù sao Hoàng thượng cũng rất là ưa thích, Bồn cung cũng nên đáp lại, nhưng mà nhiều đồ như vậy thì không ổn, người mau gọi người mang về nguyên dạng!"

Chú thích:

1 cán người miệng mềm: ức hiếp người yếu đuối/yếu thế hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Vốn Không Có Cách Nào Cự Tuyệt Mà

Huệ phi vừa nghe Tạ Bích Sơ nói Cảnh Diệp cũng thích những món điểm tâm kia, cặp mắt lập tức sáng lên, cũng biết Hoàng hậu nương nương có công lao lớn trong việc Hoàng thượng sủng ái bản thân, nhớ lại thử xem, lúc trước Hoàng thượng cũng đã độc sủng tiện nhân Đức Phi kia, sau lại nhất định là Hoàng hậu nương nương ở giữa khuyên can, mới làm cho Hoàng thượng thay đổi chủ ý, ngay lập tức suy nghĩ muốn đạt được mục tiêu đi theo Hoàng hậu có thịt ăn càng thêm kiên định, nghiêm túc nói: "Đều là một chút tâm ý của nô tì, chẳng lẽ là nương nương ghét bỏ quá ư? Nô tì cũng biết nương nương xuất thân từ thế gia vọng tộc, còn có thể có thứ hiếm lạ gì mà chưa từng thấy qua, chỉ là nô tì thật lòng sùng kính đối với nương nương, lúc này mới cả gan dâng lên, cầu xin nương nương thành toàn tâm ý của nô tì."

Loại cảm giác sau khi bị đĩa đồ ăn liên tiếp không vứt ra được này là thế nào đây?

Nàng vốn chỉ là nữ phụ thôi, làm sao còn năng lực đi che chở một vật hy sinh khác nữa? Nhưng hình như tình huống trước mắt không cho phép nàng từ chối thì phải, nếu để cho Huệ phi mang mấy thứ này về, đoán chừng nàng ta còn chưa bước vào cửa cung của mình, cả hoàng cung đều sẽ cười nhạo nàng ta, đến lúc đó chắc chắn Huệ phi sẽ biến thành một kẻ thù.

Cũng đã có một kẻ thù lớn liên quan đến việc sống chết như nữ chính vậy, vẫn là đừng tiếp tục kéo thù hận thì hơn.

Huống chi, ánh mắt Tạ Bích Sơ chuyển từ ánh mắt tha thiết của Huệ phi sang màu sắc vàng xanh rực rỡ đầy trên đất, cảm thấy mắt chó sắp bị chói mù —— chắc, hình như vốn không có cách nào từ chối mà.

Đương nhiên lý do của việc không có cách nào từ chối chắc chắn là vì muốn tiếp tục làm bạn với Huệ phi, mà không phải là vì chút vật vàng trắng trên mặt đất, tuyệt đối không phải!d/đO!qđ

Cùng có tâm lý xong, Tạ Bích Sơ im lặng không lên tiếng nâng ly trả lên uống một hớp, Huệ phi lập tức hiểu ý ngầm chấp nhận trong đó, tự cảm thấy rất

cuộc đã ôm chắc bắp đùi của Hoàng hậu, tinh thần sáng khoái dẫn người rút lui.

Tạ Bích Sơ ngồi một lát, xác định nàng ta sẽ không quay lại đánh bắt ngò, lập tức bật người lên, phân phó Cẩm Đoạn gọi người mang vào tiểu khố phòng của mình.

Ngủ được ngủ đến tự nhiên tỉnh, đếm tiền đếm đến chuột rút tay, loại cuộc sống trong truyền thuyết này lại có thể dễ dàng liền thực hiện được như thế, Tạ Bích Sơ vui vẻ sửa sang lại tiểu khố phòng, giống như là một con sóc con đang dự trữ lương thực chuẩn bị qua mùa đông.

Ái chà chà, mặc dù tính tình Huệ phi có hơi ngay thẳng, nhưng mà tâm tư vẫn rất là tinh tế đó, trong đó vài bộ danh họa, còn có hai bản sách thất truyền, dễ nhận thấy là chuẩn bị cho phụ thân nam thân, cũng giống như cả Đại Hoàn đều biết Tề tướng đại nhân là nữ nhi không, cả Hậu cung cũng biết Hoàng hậu nương nương là một phụ không, cho nên quà tặng này của Huệ phi thật sự là đưa vào trong lòng của Tạ Bích Sơ luôn rồi.

Quyết đoán cho điểm thưởng, nể mặt những quà tặng này, về sau nhất định phải nhắc nhở Huệ phi cách xa nữ chính.

Tạ Bích Sơ tốn thời gian khoảng một buổi sáng, mới chia đồ vật được đưa đến thành hai phần xong, một phần là của mình trong đó các loại vàng bạc châu báu chiếm đa số, một phần khác chính là các vật thanh cao như tranh chữ, chuẩn bị đưa ra ngoài cho phụ thân nam thân.

Cảm thấy hài lòng về việc phân chia tốt, Tạ Bích Sơ đứng lên đuổi lưng một cái, chi là cánh tay mới vừa giơ lên, lập tức ngậy ngậy cả người như gặp quỷ, bởi vì quỷ này có tên là Cảnh Diệp.d,đ)le#quy^don

Tạ Bích Sơ đột nhiên ngăn người đứng đó, không phải là bởi vì bị dọa, mà là vì nàng đang nghiêm túc suy tư, làm một loli, sau khi bị hù dọa thì rốt cuộc nên có phản ứng gì vậy, m* nó, nàng luôn là nữ hán đó có được không? Phản ứng của một nữ hán sau khi bị hù dọa là xông lên một cước đạp bay kẻ hù dọa, nhưng thân là một bé gái dễ thương.

Thời gian suy tính của nàng hơi dài, vì vậy nhìn qua giống như là bị dọa sợ đến ngây ngẩn cả người, phù hợp “Phương thức phản ứng chính xác của bé gái dễ thương sau khi bị kinh sợ” một cách hoàn mỹ, Cảnh Diệp thấy thế cũng không dọa nàng nữa, chỉ là bắt tay sau lưng chậm rãi đi tới, sau khi quét mắt một vòng, chậm rãi nói: “Luôn suy nghĩ làm sao bán trầm, kết quả là chỉ bán được ít đồ như vậy?”

Tặng thêm một ánh mắt như cười như không.

Hai chân Tạ Bích Sơ mềm nhũn, suýt nữa quỵ xuống trước hán, trực tiếp bị dọa khóc luôn đó được không?

Vì vậy kết quả cuối cùng là, Tạ Bích Sơ hai tay dâng lên tất cả tài vật Huệ phi đưa tới, còn liên lụy đến “vài thứ” cất giấu vốn có trong tiểu khố phòng “may mắn” được Hoàng đế bệ hạ để mắt đến.

Cảnh Diệp đứng ở cửa tiểu khố phòng, đề bà vai Tạ Bích Sơ, khiến cho nàng tự mình “giám sát” Lý Lộc dẫn người mang mấy thứ kia đi, thường thức về mặt khóc không ra nước mắt của nàng, sáng khoái tinh thần mà nói với Lý Lộc: “Sai người đưa mấy bức tranh chữ cùng hai bản sách thất truyền trong đó đưa đến phủ Tề Tướng đi, cứ nói là bẩm biểu kính cho nhạc phụ đại nhân.”

Tạ Bích Sơ: “.” Nam chính, ta với ngươi không đội trời chung!

Tạ Bích Sơ ừ ừ cúi đầu muốn chạy về ngủ, dựa vào đó mà trốn tránh hiện thực, Cảnh Diệp liếc nàng một cái, nhẹ nhàng hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, Tạ Bích Sơ lập tức đứng thẳng người, cực kỳ thức thời mở to mắt lấp lánh thỉnh cầu nói: “Hoàng thượng, nô tì muốn giúp ngài mài mực.”

“Chuẩn!”

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bệ Hạ Ngài Nên Uống Thuốc Đi

Phía bên nàng không dễ chịu, bên Chu Tĩnh Tuệ càng thêm không dễ chịu.

Ngày hôm sau lúc Hoàng đế Bệ hạ đi cung Phúc Tường không thấy Chu Tĩnh Tuệ, thắc mắc nên thuận miệng hỏi một câu, khuôn mặt Đức Phi mỉm cười, nội tâm lại suýt chút nữa là hồng mắt, Hoàng thượng quả nhiên là một lòng nhớ kỹ tiểu tiện nhân kia, rốt cuộc thì nàng ta có chỗ nào tốt?

Đức Phi suy tính một chút, chỉ nói Chu Tĩnh Tuệ tự cảm thấy quy củ không tốt, quyết định bỏ công sức học tập cẩn thận với ma ma giáo tập, bản thân không lay chuyển được nàng ta nên chỉ có thể đồng ý.

Nói đường đường chính chính như vậy, đương nhiên Cảnh Diệp không thể nào tin tưởng, chỉ có điều mặc dù hán biết mờ ám trong đó, nhưng mà bởi vì hán cũng có chút bất mãn đối với việc Chu Tĩnh Tuệ tự tiện rời đi Tăng Thư Lâu, đồng thời cũng cảm thấy tính tình Đức Phi mềm mỏng, chắc chỉ là nhẹ nhàng dạy dỗ một trận, sẽ không hạ từ thủ đối với nàng ta, vậy nên cũng nhẹ nhàng bỏ qua việc này.

Sau liên tiếp mấy ngày Đức Phi đều được Cảnh Diệp lật thẻ bài, cả người đều hiện lên vẻ rạng rỡ, do tâm tình tốt đẹp nên cũng thả lỏng đối với Chu Tinh Tuệ một chút, ai biết bên này vừa mới thả Chu Tinh Tuệ ra, để cho nàng ta làm một cung nữ thấp kém làm các loại việc nặng trong cung, bên kia liền truyền đến tin tức Hoàng thượng lật thẻ bài của Huệ phi.

Đức Phi mặt không thay đổi nghe cung nữ nom nớp lo sợ quỳ sát mặt đất bẩm báo xong, vẻ mặt bình tĩnh nâng ly trà lên uống một hớp, sau đó đột nhiên ném cái ly ra, kèm theo tiếng vỡ vụn thanh thúy của đồ sứ, là tiếng Đức Phi âm u lạnh lẽo ra lệnh: "Đi, mang tiêu tiện nhân Tinh Tuệ kia tới cho bản cung."

Nữ chính, bởi vì Tạ Bích Sơ nhất thời tham ăn, lần nữa bị thăm mà bị Đức Phi giận chó đánh mèo rồi.

Đây có lẽ chính là tác dụng phụ mà vắng bóng nữ chính mang tới, thân là nữ chính, gánh vác trách nhiệm nặng nề là tiền hành kịch tình, mở đầu không bị thăm thì sao có thể tồn lên sự quật khởi sau này và sự huy hoàng cuối cùng của nàng ta, mở đầu không có vài kẻ thù thì sau này đi đâu mà tìm đá đặt chân để xoay chuyển vận mệnh thành công, trời xanh giao trọng trách cho ai, ắt phải khiến tâm trí người ấy dày vò, gân cốt đầy đọa, vắng bóng cũng không phải dễ có được như vậy.

Tạ Bích Sơ còn lâu mới biết cánh bướm nhỏ của mình đã vỗ ra luồng gió quỷ quái tốt đẹp như vậy¹, quật nữ chính ngã lộn nhào, tâm tình của nàng giờ phút này hết sức mâu thuẫn giữa vui vẻ và buồn bực, vui vẻ là vì biết được từ Lý Lộc, ngày kia là có thể đi săn thú rồi.

Không vui là, chỉ cần Hoàng đế Bệ hạ vừa đến cung Trường Hoa, nàng nhất định phải lập tức chạy tới phục vụ hần đủ thứ, mài mực gì đó căn bản không đáng giả nhắc tới, quan trọng nhất là, vào lúc Hoàng đế Bệ hạ phê sớ con đến mức cực kỳ phiền não, nàng còn phải phụ trách làm nũng giả vờ đáng yêu để giải trí, mỗi ngày không cần uống thuốc, cũng cảm thấy càng ngày càng tự kỷ.

Cứ như thế đến hai ngày sau, rốt cuộc Tạ Bích Sơ cũng được giải phóng, xuân thú mỗi năm một lần rốt cuộc đến.

Thượng Lâm Uyển cách Hoàng cung cũng không phải rất xa, cho dù là như thế, chờ đến khi thánh giá chậm rãi đi đến nơi thì cũng đã là sau giờ Ngọ rồi, Tạ Bích Sơ ngủ trưa mới vừa tỉnh, cả người còn chưa phục hồi tinh thần, mơ mơ hồ hồ, cũng may ngày hôm sau mới chính thức bắt đầu săn thú, hôm nay còn có thể nghỉ ngơi và phục hồi cho thật tốt.

Chủ ý của Tạ Bích Sơ thì rất hay, đáng tiếc đây căn bản không phải là chuyện nàng có thể làm chủ, buổi tối hôm đó Hoàng đế Bệ hạ liền phái người gọi nàng cùng đi ăn cơm tối, chờ lúc đến nơi mới phát hiện không chỉ có một mình nàng, còn có Đức, Hiền, Huệ tam phi cùng đi xuân thú.

Có thể đoán được đây là một bữa cơm tối rắc rối đến thế nào, nhất là lúc Cảnh Diệp nhìn thấy nàng đến thì dịu dàng nói: "Thanh Ngọc tới đây, ngồi bên cạnh trẫm."

Trong nháy mắt giá trị cừu hận bùng nổ, Tạ Bích Sơ cảm thấy cả khuôn mặt đều sắp bị ánh mắt chứa tia bức xạ cao nung khét luôn đó có được không?

Tạ Bích Sơ như không có việc gì giương khuôn mặt béo phì đi tới chỗ hần, cảm thấy da mặt mình vừa dày vừa bền chắc, kéo xuống là có được một chiếc áo chống đạn đó.

Hơn nữa càng lừa gạt là Cảnh Diệp lại không có chút ý tứ thu liễm nào, liên tục gấp đồ ăn cho nàng, cảm thụ được vẻ mặt của ba người khác càng ngày càng đáng sợ, Tạ Bích Sơ đã có thể xác định tên Cảnh Diệp này chắc chắn là cố ý.

Cuối cùng thì khi nào nàng lại không cẩn thận đắc tội trái tim pha lê cấp cao, tên ngạo kiều đang khủng hoảng tuổi dậy thì thời kỳ cuối này?

Tạ Bích Sơ ngay cả nghĩ cũng lười phải suy nghĩ, bởi vì thân là một người bình thường nàng căn bản không thể hiểu được tâm tư của Hoàng đế Bệ hạ, chắc chắn là không nghĩ ra kết quả nên nàng đã sớm buông tha cho việc cố gắng hạ thấp chỉ số thông minh của mình này, ngược lại trực tiếp dứt thuốc cho kẻ bị hư đầu.

Bệ hạ ngài nên uống thuốc rồi!

Tạ Bích Sơ chu miệng lên, nháy mắt nhìn hần, nũng nịu nói: "Bệ hạ, ba vị muội muội cũng rất ưa thích những món ăn người gấp cho ta thì phải, bởi vì các nàng cứ nhìn chăm chăm, người cũng mau chia cho các nàng một chút đi, phụ thân nói qua, có món ngon thì nên để mọi người cùng ăn."

Thuận tiện khen ngợi phụ thân nam thần nhà mình đạo đức tốt luôn.

Cảnh Diệp chống lại mắt hạnh tròn vo đen láy như mực của nàng, ho nhẹ một tiếng nhéo nhéo khuôn mặt mũm mĩm của nàng, quay đầu lại tự mình gấp một đĩa thức ăn cho ba người kia: "Muốn dùng món gì cứ gọi cung nhân lấy, ở đây không có người ngoài, không cần gò bó."

Không sai, thuốc của Cảnh Diệp tên là làm nũng, mà Tạ Bích Sơ biết làm nũng, trong nháy mắt chữa khỏi khối băng lớn đã buông tha trị liệu, cảm thấy công đức thật sự rất lớn mà.

Chú thích:

¹ Hiệu ứng cánh bướm là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc. Theo đó một cái đập cánh của con bướm nhỏ bé cũng có thể gây ra sự thay đổi (dù rất nhỏ) trong điều kiện gốc của hệ vật lý, dẫn đến kết quả là những thay đổi lớn về thời tiết như con lốc tại một địa điểm cách nơi con bướm đập cánh cách hàng vạn km. Còn dưới góc nhìn của quan hệ nhân quả, hiệu ứng cánh bướm được diễn giải có phần giống với quan niệm “gieo nhân nào gặt quả nấy”. Chẳng hạn trong cuộc sống, một việc tốt bạn làm dù nhỏ bé có thể sẽ mang lại những điều tốt đẹp cho nhiều người khác mà bản thân bạn không ngờ tới.

Chương 37: Làm Nũng Mà Sống

Tạ Bích Sơ liếc nhìn Cảnh Diệp đã khôi phục vẻ cao lãnh một cái, dương dương tự đắc, không nhận được cho mình thêm 32 điểm thưởng, bây giờ Cảnh Diệp sẽ không tiếp tục kéo thù hận cho nàng nữa.

Đáng tiếc đường về mạch não của rất nhiều người lại căn bản không thể nói lý, nhất là nữ nhân có lòng ghen tỵ, ba người đứng là vì vậy mà cúi đầu không hề cố gắng dùng ánh mắt lăng trì Tạ Bích Sơ nữa, nhưng phần hận và ghen tỵ trong lòng lại càng phát ra nồng đậm.

Nhìn thử xem Hoàng thượng đã sủng ái Hoàng hậu thành cái dạng gì rồi, tự mình gấp thức ăn cho nàng ta không nói, lại còn đồng ý gấp thức ăn cho ba người các nàng, tại sao lại có thể hạ mình như thế?! Tại sao Hoàng hậu lại có thể không kiêng nể gì như thế?! Kẻ ngu xuẩn kia, nàng ta làm sao xứng? Thật là muốn Hoàng hậu lập tức biến mất sau đó bản thân thay thế nàng được Hoàng thượng dùng ánh mắt dịu dàng nhìn chăm chú!

Ở trên chủ yếu là ý tưởng của Đức Phi, Hiền phi mặc dù cũng ghen ghét, nhưng mà nàng đã sớm biết Hoàng thượng rất sủng ái Hoàng hậu, đã có sự chuẩn bị tâm lý, lúc chân chính đối mặt mặc dù như cũ khó có thể tiếp nhận nhưng ít nhất vẫn có thể tiếp nhận.

Mà trong đó tâm tình phức tạp nhất có lẽ chính là Huệ phi rồi, nàng ôm thù Tạ Bích Sơ, Tạ Bích Sơ càng được sủng ái thì nàng sẽ theo đó mà lấy được càng nhiều chỗ tốt, nhưng cái loại cảm giác chán ghét khi nhặt đồ người ta ăn còn dư lại đó thật sự là cực kỳ khó chịu mà.

Một bữa cơm ăn đến mức Tạ Bích Sơ đau bao tử, nhìn qua giống như là buổi biểu diễn dành riêng cho mình và Hoàng đế Bệ hạ tú ân ái, sau đó ba người phía dưới âm trầm giờ cây đuốc kêu gào tú nhanh lên.

Nhưng mấu chốt ở chỗ đây căn bản là Hoàng đế Bệ hạ một mình trình diễn sự dịu dàng đó có được không? Nàng cũng không phải là chán sống mà giành nam nhân của nữ chính, đều nói con gái đang yêu thì chỉ số thông minh thấp, nữ nhân ghen tỵ thì chỉ số thông minh thấp đến âm vô cùng.

Tạ Bích Sơ cảm thấy mình vẫn là thức thời một chút tranh thủ rút lui thì hơn, kỹ năng của nàng căn bản không đủ để chơi loại tâm tư này có được không? Vẫn là đứng ở chỗ này cản trở người khác trao đổi tình cảm.

Tạ Bích Sơ buông đĩa xuống, vừa nhận lấy khăn lau miệng, vừa nói: "Bệ hạ, ta muốn đi về nghỉ ngơi trước. . . ." Chống lại ánh mắt ý vị không rõ của Cảnh Diệp, suy nghĩ một chút lại đứng lí hợp tình chớp chớp mắt trần thuật lý do: "Ăn được quá no rồi, rất muốn ngủ ~"

Ý cười trong mắt Cảnh Diệp đậm hơn, sau đó gật đầu đồng ý.

Cho đến khi Tạ Bích Sơ trở lại địa bàn của chính mình vẫn còn có chút chưa phục hồi tinh lại, thế nhưng lại có thể dễ dàng trở về như vậy? Khối băng dưới giếng sâu Cảnh Diệp đó, lấy việc trêu đùa nàng làm thú vui, khi nào thì trở nên dễ nói chuyện như vậy? Cho nên quả nhiên thuốc của Hoàng đế Bệ hạ chính là làm nũng, còn nàng, xem ra sau này tất nhiên phải đi con đường làm nũng mà sống rồi.

Aiz, thật là đau đầu mà.

Rõ ràng có thể dựa vào chỉ số thông minh, nếu không thì cũng có thể dựa vào dung mạo chứ, nàng là một cô nương có tài có mạo như vậy, vậy mà lại phải dựa vào làm nũng mà sống!

Mặc dù không có chút khoa học nào, nhưng lịch sử đã dạy dỗ sâu sắc nói cho chúng ta biết, đừng nói khoa học với một khối băng dưới giếng sâu, rõ ràng có thể thảo luận về triết học không phải sao?

Tiểu cô nương vô tư ngủ một giấc ngon lành, sớm tỉnh mơ ngày hôm sau tinh thần no đủ vui vẻ thức dậy, chờ mong Hoàng đế Bệ hạ phái người tới dẫn nàng đi chọn ngựa, đây là trước đó đã thương lượng xong với Cảnh Diệp, xét thấy Tạ Bích Sơ không biết cưỡi ngựa, Hoàng đế Bệ hạ hết sức rộng rãi phái người tới dạy nàng.

Đương nhiên trước khi bắt đầu học, vẫn phải đi giáo trường tập hợp một cái, cho nên nói thủy tổ của các loại hình thức động viên đại hội trước giờ ở hiện đại là bắt đầu ở cổ đại.

"Thiên tài" Tạ Bích Sơ rất thuận lợi tiếp thu những điểm quan trọng khi lên ngựa, vô cùng thuận lợi cưỡi trên lưng ngựa, kiềm chế ý muốn lập tức giục ngựa chạy như điên, để cho người ta dắt ngựa chậm rãi đi qua.

Vì vậy đợi đến khi nàng đến nơi thì phi tần hậu cung, đại thần hầu như đều đã tới đủ từ trước, đột nhiên phát hiện một kẻ kỳ lạ ngồi trên lưng ngựa được dắt đến, ánh mắt tất cả mọi người đều quét sang.

Tạ Bích Sơ mặc kệ hết, tất cả tâm tư của nàng đều đặt trên người phụ thân nam thần nhà mình, vừa mới nhìn thấy nam tử đi đầu dáng người cao to khí chất nho nhã kia, lập tức hai mắt sáng lên, cả người đều phát ra những tia sáng chói mắt, buông đôi tay nắm dây cương ra quơ quơ tay về phía người đó,

Tạ Dịch Giang hoàn toàn không tính toán nói quy củ với nàng, cũng cười vẫy tay với nàng.

Mới tách ra không bao lâu, lại cảm thấy giống như đã thật lâu chưa từng thấy qua dáng vẻ của phụ thân nam thần vậy đó, cho nên đây chính là "một ngày không gặp như cách ba mùa thu" trong truyền thuyết sao (lầm)? Tạ Bích Sơ tính toán khả năng trực tiếp chạy tới tìm phụ thân nam thần, liếc mắt một cái phát hiện Cảnh Diệp còn chưa tới, lập tức quyết định tranh thủ qua làm nũng với phụ thân nam thần gì đó, tưởng tượng thử thôi cũng đã cảm thấy chủ ý này thật sự là rất tuyệt.

Cảnh Diệp đứng ở cách đó không xa nhìn thấy nàng cúi người nói câu gì đó với thị vệ dắt ngựa, sau đó kéo dây cương quay đầu ngựa về phía Tạ Dịch Giang, ánh mắt hần chớp động một cái, ngoác gọi thị vệ bên cạnh nói mấy câu, tiếp theo ngay lập tức, thị vệ kia đã tiến lên trước ngăn trở Tạ Bích Sơ.

Tạ Bích Sơ trên đường bị ngăn lại, cảm thấy tâm tình rất không tốt đẹp, nhưng ngại vì có Cảnh Diệp ở bên cạnh nhìn chăm chăm, chỉ có thể thành thành thật thật xuống ngựa đi tới bên cạnh hắn.

Đế Hậu hai người cùng nhau đến, mà vẻ dịu dàng trên mặt Hoàng đế quả thật muốn chói mắt mọi người, nhất là sau khi miễn lễ Hoàng đế dắt tay Hoàng hậu đi cho nàng ngồi xuống trước, sau đó bản thân mới ngồi xuống, thật là không hề phòng bị bị tú một trận mà.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lừa Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chính Thức Gặp Mặt Nữ Chính Đại Nhân

Sau khi người lãnh đạo tối cao của quốc gia phát biểu hùng hồn, vì hưởng ứng lời kêu gọi, một đám nòng cốt quốc gia ở phía dưới, để bày tỏ tinh thần yêu nước, mặc kệ nam nữ già trẻ, tất cả đều nhiệt huyết sôi trào.

Bao gồm Tạ Bích Sơ.

Đương nhiên nàng sôi trào căn bản không phải bởi vì tinh thần yêu nước gì cả, mà là bởi vì đã rất lâu không cười ngựa cho nên rất hưng phấn đó được không?

Nàng cười ngựa, vào lúc xoa tay dắt dây cương chuẩn bị thi thố tài năng, Đức Phi không biết từ nơi nào xuất hiện, hé cái miệng thanh tú cười một tiếng, nói: "Không ngờ năm nay nương nương sẽ đến xuân thú, không phải nương nương không biết cười ngựa sao, từ trước tới giờ chưa từng đến mà."

Nói xong giống như sực nhớ ra gì đó, đột nhiên che miệng, trên mặt tỏ vẻ ngượng ngùng thật ra là cười trên nỗi đau của người khác, nói: "Xem cái miệng này của ta, đúng là nói chuyện quá thẳng rồi, nương nương cũng đừng trách."

Tạ Bích Sơ không giải thích được luôn rồi có được không, căn bản không biết nàng ta có ý gì, sao lại trách nàng ta?

Lúc nàng đang chuẩn bị ngắm nghĩ, đột nhiên phát hiện cung nữ áo xanh sau lưng Đức Phi đang dùng đôi mắt chứa đựng sự phẫn hận nhìn mình, chống lại ánh mắt của mình thì lập tức cúi đầu, Tạ Bích Sơ có chút khó hiểu, thuận miệng nói một câu, "Cung nữ này rất lạ mặt."

Đức Phi sừng sốt một chút, nghiêng người theo ánh mắt Tạ Bích Sơ nhìn sang, phát hiện là Chu Tĩnh Tuệ, lập tức che miệng cười nói: "Nương nương đúng là chưa từng nhìn thấy nàng ta, chỉ là cũng không nên xa lạ gì mới đúng," nàng dùng một chút, cười đến có chút kỳ lạ, "Nàng chính là Tĩnh Tuệ đó."

Sau khi vào cung, thì chính là người trong hoàng gia, nên không cho phép có họ của bản thân, cho nên trong một lúc Tạ Bích Sơ không kịp phản ứng, trong đầu vòng vo hai vòng lập tức giống như là bị sét đánh.đ*đ+!\$q/đ

Không có một chút phòng bị, cũng không có một tia băn khoăn, nữ chính cứ như vậy xuất hiện trong tầm mắt của nàng, mang đến cho nàng sự kinh ngạc, cùng với im lặng.

"À, chính là nàng ta sao."

Tạ Bích Sơ giao tiếp bằng tinh thần với nữ chính đại nhân đã lâu, giờ phút này cuối cùng cũng được nhìn thấy nàng ta, đương nhiên không nhịn được nhìn từ trên xuống dưới, chắc, quả nhiên là một mỹ nhân, mặc dù khuôn mặt không đủ diễm lệ, nhưng dù thế nào thì cũng là một đoá bạch liên xinh đẹp đó, không phải thứ hấp dẫn nam chính chính là "ánh mắt quật cường, vẻ mặt kiên cường" trong truyền thuyết sao, vẻ mặt dành riêng cho nam chính, có thể để cho nàng nhìn thấy thật là có phúc ba đời đó.

Nếu như nàng có thuật đọc tâm, có thể biết được giờ phút này trong lòng nữ chính đại nhân đang suy nghĩ gì, chắc chắn là sẽ không cảm thấy có phúc ba đời nữa.

Chu Tĩnh Tuệ vốn còn cảm thấy lời nói của Đức Phi mấy ngày trước đó nhất định là giả, kẻ ngu không có não như Hoàng hậu đó, sao có thể sẽ bởi vì một chút xúi co trọng của Hoàng thượng dành cho mình mà gây khó dễ cho bản thân, không thấy Tôn Quý phi cũng lớn lối lâu như vậy, Hoàng hậu cũng không có phản ứng gì sao.

Nhưng giờ phút này, Đức Phi nói đôi câu ngăn ngui với Hoàng hậu, rốt cuộc lại để cho nàng rõ ràng, trong Hậu cung căn bản sẽ không có người nào hiền lành trong sáng, hiển nhiên tâm cơ của Hoàng hậu sâu hơn so với bất luận kẻ nào, không thì cũng không thể nào đã mấy năm trôi qua, mà vẫn cho người khác ấn tượng là một người đầu óc đơn giản tính tình đơn thuần, chỉ là nàng vốn thân ở hậu vị, nguy trang như vậy, lại mặc kệ Quý phi rốt cuộc là tại sao?

Chu Tĩnh Tuệ đã suy luận sang âm mưu rồi.

Mà Tạ Bích Sơ cũng đã quan sát xong, mặc dù nghi hoặc lúc trước ở trong cung Đức Phi hận không thể ném Chu Tĩnh Tuệ ra xa để nàng ta không thể nhìn thấy Cảnh Diệp nữa, trước mắt không biết vì cái gì lại dẫn Chu Tĩnh Tuệ tới đây, nhưng mà nàng cũng không tiện hỏi nhiều, vì vậy trực tiếp dò hỏi, nói với Đức Phi: "Người cũng đến chọn ngựa sao? Vậy thì ta đi trước."/đ.ề#quý5&đôn.

Nói xong thúc vào bụng ngựa chuẩn bị rời đi, Đức Phi choáng luôn được không, lúc trước không phải đặc biệt muốn nhìn thấy Chu Tĩnh Tuệ sao, không phải là muốn hủy nàng ta sao, vậy tại sao gặp được rồi thì đúng là chỉ xem một chút, xem xong rồi quay đầu đi ngay?

Người nhất định là đang lừa ta có đúng hay không?

Đức Phi chớp mắt một cái, vội vàng tiến lên một bước chặn lại nói: "Nương nương đừng bước!"

Tạ Bích Sơ nghi ngờ quay đầu lại hỏi: "Còn có chuyện gì sao?" Tiếp ánh mắt nhìn lướt qua phía sau nàng ta, phát hiện căn bản không có thái giám chuyên môn chọn ngựa đi theo, lập tức bừng hiểu nói: "Thì ra là người đặc biệt tới tìm ta, vậy có việc gì thì người nhanh nói thẳng ra đi, nói nhiều chuyện bỏ. . . . chuyện không liên quan như vậy để làm gì?"

Nàng nói vô cùng nghiêm túc, trên mặt cũng tràn đầy vẻ vô tội, một đôi mắt hạnh còn trừng thật to, nghi hoặc nhìn Đức Phi, trong lòng lại sắp cười ngất, mặc dù không biết lúc này Đức Phi nhắc tới chuyện không tốt gì, nhưng mà một chút cũng không làm trở ngại mình gây cho nàng ta chút khó chịu nhỏ nhỏ.

Đức Phi ghen một hơi trong ngực, nuốt không trôi thờ không ra, nhin nhin mới nói: "Nô tì cảm thấy hình như nương nương rất ưa thích Tĩnh Tuệ, năm lần bảy lượt nhắc tới nàng, cho nên nô tì muốn hiểu kính nàng cho nương nương, để cho nàng thay nô tì phục vụ nương nương, cũng coi như là một phần tâm ý của nô tì."

Tạ Bích Sơ sùng sốt một chút, sau đó trong lòng là một đám chữ động đờ chót bay qua #mẹ nó# #mẹ nó# #mẹ nó#. Dù muốn chết cũng có thể đừng lôi kéo ta hay không, ta với người có thù oán gì, ta bảo đảm về sau sẽ tác hợp người và Hoàng đế, lúc có Hoàng đế cũng nhất định nhanh chóng rút lui, tuyệt đối không quấy rầy các người yêu đương, mặc kệ là yêu cầu gì người cứ việc nói ra ta bảo đảm đồng ý với người chỉ cần người lập tức thu hồi cái tâm ý chết tiệt này đi!

"Không cần."

"Im miệng!" Tạ Bích Sơ mới vừa mở miệng, một người đi ra từ bên cạnh chuồng ngựa, lạnh lùng mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Định Luật Nữ Chính

Tạ Bích Sơ nhìn thấy Hoàng đế Bệ hạ xuất hiện vào một thời điểm không hợp với lễ thường, che miệng lại đồng thời không khỏi hướng liếc nhìn về phía Chu Tĩnh Tuệ, aida, hình như thấy được sau lưng nữ chính đại nhân đang từ từ dâng lên vàng sáng chói mất rồi đó.

Định luật nữ chính điều thứ ba: Vận số của nữ chính vĩnh viễn nghịch thiên, biểu hiện cụ thể là bất kể là kẻ nào, vào lúc đang ngoài sáng trong tối làm khó nữ chính, nhất định nam chính sẽ đứng lúc phát hiện, sau đó lập tức đến giải cứu nữ chính đồng thời bày tỏ triu mến và áy náy đối với nữ chính, nếu như lúc này nữ chính lại rộng lượng mà tỏ vẻ không muốn trách cứ bất kỳ kẻ nào, còn có thể được nam chính tặng cho danh hiệu "thiện lương".

Còn về điều thứ nhất và điều thứ hai, xin không cần đề ý những chi tiết này.

Tạ Bích Sơ nhớ lại xem mới vừa rồi chắc là không có biểu hiện gì làm khó nữ chính, vì vậy tiếp tục che miệng bày tỏ mình đã im miệng, chờ Cảnh Diệp tiến lên thương tiếc nữ chính.

Quá phản kích chờ xem trò vui, vì vậy đợi đến lúc Đức Phi thỉnh an Cảnh Diệp, Tạ Bích Sơ mới phản ứng lại, bản thân ngay cả ngựa cũng chưa xuống, nàng suy tư một giây, vẫn phải khuaht phục, hi hà hi hục làm ra dáng vẻ vụng về chuẩn bị xuống ngựa.

Tiếp theo đó bị Cảnh Diệp dè dặt, "Được rồi, không cần xuống, không phải trầm nói nàng chờ một lát sao, ai cho nàng chạy đến bên này?"

Trên mặt Tạ Bích Sơ cười giả ngu, trong lòng lại cực kỳ châm chọc, không chạy trước chẳng lẽ còn phải đợi hần à? Nàng là người biết kịch tình đó được không, đoạn tình tiết cầu huyết vào thời gian xuân thu có thích khách xông vào Thượng Lâm Uyển ám sát Hoàng đế, sau đó được nữ chính cứu này đã từng bị nàng châm chọc nhiều lần rồi đó được chứ?

Cho nên nàng đã sớm quyết định trong lúc ở Thượng Lâm Uyển nhất định phải cách Hoàng đế thật xa, càng xa càng tốt.d//fđ"lê_quý@đôn+h

Đương nhiên những nguyên nhân này là không thể nào nói rõ ra, Tạ Bích Sơ chỉ làm bộ ngưng ngưng gãi gãi đầu nói: "Bệ hạ tinh thông thuật cưỡi ngựa, còn ta mới chỉ vừa học được cách lên ngựa, không dám quấy rầy hưng trí sẵn thú của Bệ hạ."

"Nói láo," trong mắt Cảnh Diệp tràn ra một chút ý cười, "Nếu biết thuật cưỡi ngựa của trẫm rất tốt, vậy để trẫm dạy nàng thì sao?"

Rõ ràng là câu nghi vấn, lại rõ ràng rành rề vế đại gia này nói thành câu khẳng định chém đinh chặt sắt, tiếp theo sau khi Đức Phi ném ra kỹ năng "sấm sét giữa trời quang" với nàng, Tạ Bích Sơ tránh không kịp lại lần nữa bị "Lôi Thần chi nộ" của Cảnh Diệp đánh trúng.1

Rốt cuộc thì ta có thù oán gì với các người, ta cho các người mỗi người 100 tệ2 có được hay không, cầu xin bỏ qua cho.

Tạ Bích Sơ nước mắt lưng tròng nhìn Cảnh Diệp, cố gắng làm cho hắn thay đổi chủ ý, Cảnh Diệp như cười như không đáp lại bằng ánh mắt không cho phép từ chối.

"Bệ hạ." Đức Phi đứng một bên làm bối cảnh cuối cùng cũng không chịu được cảnh ngược tâm trước mắt, cố gắng tìm cảm giác tồn tại khi hai người kia đang thâm tình (nhảm) đôi mắt.

Đáng tiếc còn chưa nói hết lời, Cảnh Diệp đã lần nữa lạnh lùng mở miệng nói: "Trẫm bảo người im miệng không nghe thấy, còn muốn trẫm lặp lại lần nữa?"

Khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Đức Phi lập tức trắng bệch, ôm ngực lão đảo lui về phía sau một bước, theo sát nước mắt liền im hơi lặng tiếng rớt xuống, Tạ Bích Sơ tự than không bằng, mình nhiều lắm chỉ được nhận giải thưởng Kim Kê3, người ta lại đang cầm chắc giải Oscar.d,f,d,Lê%quý)đôn

Đức Phi bị một kích xuyên tim gần như là lập tức ghi hận hai người Tạ Bích Sơ và Chu Tĩnh Tuệ, nhìn thử ánh mắt phản hận kia mà xem, vừa về mặt đau thương vừa mắt chứa ghen ghét, rốt cuộc là thần nhân như thế nào mới có thể làm được như vậy? Anh hùng xin không cần khinh thường mà nhận lấy đầu gối của ta.

Đương nhiên nhất định cũng phải cho bản thân điểm thưởng đối với việc mình lại có thể nhìn ra được cảm xúc biểu đạt qua ánh mắt của Đức Phi đó.

Thật ra thì Tạ Bích Sơ cũng không phải đặc biệt để ý đối với hận ý của Đức Phi, toàn bộ tâm thần đều đặt trên các cấp bậc màu sắc báo động, bởi vì báo động màu đỏ cao nhất bây giờ đã chính thức sáng lên, màu đỏ máu đỏ thật là dọa người mà.

Cảnh Diệp và Đức Phi đều xoay lưng về phía Chu Tĩnh Tuệ nên đương nhiên không thấy được, nhưng Tạ Bích Sơ đối mặt với nàng ta lại thấy rất rõ ràng đó, ánh mắt ẩn nhẫn, âm độc, lạnh lẽo, ghen ghét kia, trong nháy mắt khiến Tạ Bích Sơ nghĩ tới động vật máu lạnh trong truyền thuyết —— rắn.

Thật là đáng sợ a a!

Trên mặt Tạ Bích Sơ vẫn treo nụ cười ngu, trong lòng nước mắt lại rào rào chảy xuống, trong nháy mắt vỡ òa.

Hoàng thượng, van người làm ơn hãy tránh xa ta ra được không, nữ chính sắp tới đánh ta a a!

Đáng tiếc Hoàng đế Bệ hạ và nàng không có một chút tâm linh cảm ứng nào, vẫn còn tiếp tục kéo thù hận thay nàng, đưa tay nhéo cái cằm phúng phính của nàng, từ trong lỗ mũi hừ ra một âm thanh tê dại: "Hả?"

Tạ Bích Sơ phục hồi tinh thần lại, vội vàng bày ra một khuôn mặt nghiêm túc, sợ mình không cẩn thận thì sẽ thật sự khóc lên, "Nô tì trời sinh bán tính ngu độn, sao dám làm phiền Bệ hạ hạ mình như thế, Bệ hạ."d;fđ_l=Q7fd

Hoàng đế Bệ hạ đã phi thân một cái, trực tiếp ngồi vào phía sau nàng, cánh tay vòng quanh thân thể của nàng nắm lấy dây cương.

Hô hấp ám áp của hắn phả vào trong cổ của nàng, ngứa ngáy đến mức khiến cả sống lưng của nàng cũng không khống chế được mà cứng ngắc lại, đầu sỏ gây nên còn có ý kẻ sát bên tai nàng, giọng nói đè thấp giống như là đầu ngón tay đang khều nhẹ trên dây đàn, "Dù sao cuối cùng nàng cũng từ chối không được, cần gì phải tiếp tục nói những lời nói nhảm vô dụng, vừa lúc hôm nay trẫm có hứng thú, nàng cần cảm ơn, chứ nhất định đừng làm trẫm mất hứng thú."

Hắn dừng một chút, bàn tay vịn trên eo nàng, nhiệt độ nóng bỏng xuyên thấu qua quần áo mùa xuân hơi mỏng, trực tiếp rơi vào trên người nàng, trong giọng nói của hắn chứa đựng sự ranh mãnh và hài hước, nói: "Điều thứ nhất hôm nay trẫm muốn dạy nàng là, lúc cưỡi ngựa thân thể phải buông lỏng, cứng ngắc như vậy cũng không hay."

Chú thích:

1 Lôi thần chi nộ: sự tức giận của thần sấm sét, cùng ý với sấm sét giữa trời quang, chỉ Cảnh Diệp và Đức phi đều khiến Tạ Bích Sơ giật mình, trở tay không kịp.

2 100 tệ: Đồng tiền mệnh giá lớn nhất của Trung Quốc là 100 tệ, tương đương với 356.700 VND

3 giải Kim Kê: (chữ Hán: 金鸡奖, Hán Việt: Kim Kê Trướng) là giải thưởng lớn nhất của điện ảnh Trung Quốc. Hiệp hội Điện ảnh Trung Quốc bắt đầu

trao giải Kim Kê cho những tác phẩm và cá nhân được coi là xuất sắc nhất trong năm của điện ảnh Trung Quốc từ năm 1981. (theo wiki)

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Vì Sao Cuộc Sống Lại Bị Thống Như Thế

Ngay khi hân ôm lấy Tạ Bích Sơ từ phía sau, nàng đã theo bản năng muốn né tránh sau đó quăng người phía sau ra, có điều trong nháy mắt lý trí lại làm cho nàng nhìn xuống, hơi thở phách nam nồng đậm bao kín mình, Tạ Bích Sơ không ngừng ở trong lòng nói cho bản thân: "Đây là xã hội phong kiến, hân là Hoàng đế, hân là Hoàng đế, hân là Hoàng đế."

Vì vậy đợi đến khi nàng thực sự phản ứng lại mới phát hiện, mình vậy mà lại bị trêu ghẹo rồi.

Quả nhiên Hoàng đế chính là một tên cặn bã, trước có thanh mai Tôn Quý phi, sau có chân ái Chu Tĩnh Tuệ, nàng chỉ là một tiểu trong suốt vậy mà cũng không buông tha, đã nói là không thích Hoàng hậu mà, đã nói là chỉ vì lời kéo phụ thân nam thân mới phong nàng làm Hậu mà?

Huống chi, nam chính cặn bã à, người có thể nhìn mặt của ta một cái hay không, lolita béo mập như vậy người cũng có thể hạ miệng đùa giỡn, người có phải luyện đồng phích1 hay không?

Cảnh Diệp thấy nàng đỏ hồng tai cúi đầu, một bộ dáng vẻ ngượng ngùng, tâm tình không tệ, sau đó cũng không để ý đến Đức Phi ở phía sau, trực tiếp thúc ngựa đi.

Đức Phi: "."

Chờ đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của hai người một ngựa kia nữa, Đức Phi khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, dùng khăn cẩn thận lau mặt sạch sẽ, đồng thời dùng giọng nói không chút cảm xúc nói: "Một lòng muốn gặp Hoàng thượng thì thế nào, cũng không nhìn xem Hoàng thượng có muốn nhìn thấy người không? Chỉ sợ Hoàng thượng cũng đã không nhớ người rồi, một tiện tỳ Hoán Y Cục, cũng vọng tưởng leo lên long sàng, ngày thơ lại buồn cười!"

Nàng nâng cằm lên, khinh miệt liếc nhìn Chu Tĩnh Tuệ đang cúi thấp đầu một cái, giống như là nhìn thấy vật gì đó bẩn thỉu, ác ý đầy mắt: "Bôn cung đã đưa người cho Hoàng hậu nương nương rồi, còn không nhanh theo sau?"

Nói xong liền dẫn một đồng lớn cung nữ rời đi, để lại một mình Chu Tĩnh Tuệ cúi thấp đầu không biết đang nghĩ gì, đương nhiên nếu như hỏi Tạ Bích Sơ, chắc chắn Tạ Bích Sơ biết, rõ ràng nữ chính đang ngâm xướng kỹ năng chuẩn bị ra chiêu thức lớn đó, người sắp sửa bị nữ chính xếp vào đối tượng công kích xin nên bị thương.

Có điều bây giờ rõ ràng là Tạ Bích Sơ không có lòng dạ nào đi để ý nữ chính rồi, bởi vì nàng đang vì mạng nhỏ của mình mà rơi vào sự lo lắng sâu sắc, nguyên nhân là do ngay mới vừa rồi, Hoàng đế Bệ hạ hưng phấn bưng bưng nói cho nàng biết: Bởi vì hôm nay hân thật sự rất vui vẻ, cho nên quyết định tạm thời không tiến vào hình thức dạy học, mà là mang nàng đi kiến thức một cuộc săn thú chính thức trước đã, nhanh tạ ơn đi.

Tạ Bích Sơ trực tiếp bị dọa khóc luôn có được không?d*đ*!@q+đ

Đừng nóng vội, trước hết để cho nàng tìm hiểu kỹ lại xem vì sao lại đến một bước này, rõ ràng vừa bắt đầu đã muốn cách xa hân, nhưng bây giờ lại bị trói lại ở bên cạnh hân, hình như đã có thể dự tính đến ở tương lai không xa sẽ bị sử dụng như tấm chắn bằng thịt rồi đó.

Ám sát ấy à, nếu như vào giờ phút khẩn cấp, nàng không thể biến thân thành tấm chắn để giúp nam chính chặn lại công kích kịp thời, vậy thì rất có thể nam chính sẽ chết, nam chính chết dưới mí mắt của nàng, nàng chắc chắn sẽ trở thành tai họa gây hại cho đất nước, kết cục chắc chắn không tốt được, lui một vạn bước mà nói, cho dù nam chính không chết, cuộc sống về sau của nàng cũng sẽ không tốt, quan trọng hơn là, cuộc sống của phụ thân nam thân sẽ không tốt, ai bảo trong cái triều đại này thì Hoàng đế chính là lão đại, cho nên mọi người phải vô tư kính dâng cho hân.

Nhưng nếu như nam chính không chết, vậy thì chính là nàng chết, hình như cho đến tận bây giờ giao tình giữa nàng và Hoàng đế Bệ hạ cũng không có đạt đến mức đổi mạng cho nhau thì phải, bị đâm một kiếm rất đau đó có được hay không, nhìn không được! Quan trọng hơn là, một nữ phụ dám giành phần diễn của nữ chính, cho dù không bị đâm chết cũng nhất định sẽ bị nữ chính giết chết đó có được hay không.

Aiz, sao cuộc sống lại bị thống như thế.

Tạ Bích Sơ không nhìn được thờ dài một cái, ngửa mặt 45 độ nhìn lên bầu trời.

Cảnh Diệp theo tầm mắt của nàng nhìn giữa không trung, nói: "Mùi vị của loài chim đúng là ngon hơn so với thú vật một chút, chuẩn bị cho nàng một con chim nhạn lớn nhé?"

Tạ Bích Sơ nhăn mặt suy nghĩ một lát, nói, "Vẫn là săn một con hươu đi, thịt hươu ăn ngon."

Về mặt Cảnh Diệp không thay đổi, đôi mắt hơi hạ xuống, che lại ánh sáng chuyển động trong đó, khẽ cười nói: "Chú mèo ham ăn, sao chi biết có ăn vậy,

mặt cũng tròn như vậy, nếu như sau này nuôi thành một cô nhóc mập mạp thì phải làm sao đây?"

Sao đột nhiên không muốn nhìn tăng băng ngạo kiêu dưới giếng sâu này nữa rồi, tay rất ngứa rất muốn đánh hấn một trận thì phải làm sao giờ, không biết cân nặng của nữ nhân là cấm khu ả, lại có thể không kiêng nể gì mà tiến hành giễu cợt như thế thì thật đúng là không muốn làm bạn với nàng nữa rồi, tình bạn đã hết!

Huống chi, dù trên mặt nàng hơi có chút vẻ mập mạp của trẻ con, nhưng vóc người lại khá là hoàn mỹ đó có được không? Xem thử cái cổ thon dài, xem thử xương quai xanh xinh đẹp của nàng, xem thử vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của nàng, xem thử đùi đẹp nhỏ dài của nàng.d/đ.l*ê#q&úy_đôn0

Thôi, dù thế nào đi nữa thì hấn cũng chưa từng thấy, nàng rộng lượng mà tha thứ cho hấn vậy.

Nàng thẳng lưng ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Ta không mập chút nào cả!"

Cảnh Diệp ý vị sâu xa liếc nhìn phần ngực ưỡn cao của nàng một cái, gật đầu tỏ vẻ đồng ý, "Quả thật không mập chút nào, không chỉ không mập, còn quá gầy."

Tạ Bích Sơ không nhận ra chút nào lập tức gật đầu phụ họa: "Đúng vậy, cho nên ta vẫn phải ăn nhiều hơn một chút!"

Cảnh Diệp ôm tâm tư nhỏ bí ẩn, cười vang lên.

Đúng lúc ấy, đột nhiên trong bụi cỏ nhảy ra một người áo đen.

Tạ Bích Sơ theo bản năng ngay lập tức cầm cánh tay Cảnh Diệp, trong lòng không ngừng kêu khóc: Kịch tình đại thần người tới sớm vậy a a a! Hươu của ta còn chưa săn được, người nhanh cho ta trở về làm lại!

Chú thích:

1 luyện đồng phích: yêu thích trẻ con

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lừa Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Lực Lượng Của Kịch Tình Đại Thần

Kịch tình quân cao lãnh chắc chắn sẽ không bởi vì một nữ phụ mà thay đổi kế hoạch đâu, thích khách dẫn đầu cũng không để ý đến đám vật hy sinh thủ hạ của hấn và Ngự tiền thị vệ đánh thành một đám, cổ tay dùng lực vung lên, một sợi dây thừng quấn vào cành cây lớn trên đỉnh đầu, tiếp theo nắm sợi dây dùng sức phóng tới.

Tạ Bích Sơ thấy thủ lĩnh thích khách một tay nắm sợi dây một tay nắm đao lớn, giống như đu dây phóng qua, lưỡi đao lạnh lẽo sắc bén lóe ra ánh sáng rét lạnh tối tăm đập vào mặt, vậy mà giờ phút này, suy nghĩ của Tạ Bích Sơ lại là: Đã nói là khinh công mà, kỹ năng bản thân không đạt yêu cầu liền sử dụng đạo cụ là có ý gì, người chơi xài nhân dân tệ không chơi ăn hiếp người khác như vậy.

Trong khoảnh khắc nguy cơ, so với Tạ Bích Sơ hoàn toàn không vào trạng thái, rõ ràng Hoàng đế Bệ hạ rất là đáng tin, kéo mạnh dây cương đang nắm trong tay, ngựa hí một tiếng, vó trước nâng lên, đầu ngựa nâng cao, sau đó kiếm của thích khách chặt thẳng lên đầu ngựa, máu màu đỏ tươi phun ra như suối —— đây là chuyện không thể!

Tình huống thực tế là, thanh đao lớn của thích khách vậy mà lại mắc kẹt trong khe xương cứng rắn, thích khách dùng sức rút đại đao ra, căn cứ nguyên lý lực tác dụng và phản tác dụng, lại lần nữa đu về.

Cảnh Diệp: "."

Tạ Bích Sơ: "." Cưng nhất định là do khí trời đến.

Cảnh Diệp nổi giận cảm thấy bị đối thủ coi thường, đây rốt cuộc là sát thủ do ai mời, tài nghệ thấp như vậy mà cũng dám phái tới đây, còn mang theo thanh đao cùn như vậy, quả thật là quá xem thường vị hoàng đế như hấn đây mà, hoàn toàn không thể nhìn!

Cảnh Diệp, giá trị tức giận đạt max, đưa tay sờ soạn bên cạnh yên ngựa, theo sát đó trong tay liền xuất hiện một thanh trường kiếm, một tay hấn cầm kiếm một tay ôm Tạ Bích Sơ nhanh chóng nhảy xuống khỏi con ngựa sắp chết, trường bào dày nặng đón gió tung bay, dáng vẻ của Hoàng đế Bệ hạ thật sự là khốc huyễn cuồng bá duệ, nguyên tác giả quả nhiên là mẹ ruột, thật sự là rất tốt với nam chính.

Nhưng Hoàng đế Bệ hạ nè, người giết người thì ta không quản được, nhưng người có thể dùng một tay chém người một tay ôm ta hay không, van người mau buông ra để cho ta tìm một bụi cỏ tươi tốt mà ngồi cạnh hoặc là tìm một cái cây to lớn sum xuê mà ôm có được hay không?

Tùng đột sổng thích khách giống như là quái mà hệ thống tạo ra, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, Ngự tiền thị vệ gục hơn nửa, những người còn sót lại đều vây quanh Cảnh Diệp vừa đánh vừa lui, Tạ Bích Sơ bị Cảnh Diệp nắm chặt cổ tay thật là khó không ra nước mắt, xem ra Hoàng đế Bệ hạ thật sự định lấy nàng làm lá chắn thịt rồi, nàng không muốn buông tha một tia cơ hội cuối cùng, thử thăm dò nói: "Bệ hạ, người cứ buông ta ra đi, mang theo ta cũng là liên lụy."

"Câm miệng!" Sắc mặt Cảnh Diệp âm trầm, quát khê, trong giọng nói tràn đầy vẻ tức giận, hấn dùng lực kéo nàng, vừa vung trường kiếm, đôi mắt luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt bởi vì sát ý mà nhiễm lên màu máu, hung ác mà tàn nhẫn.d*đ_l2@q&d

Tạ Bích Sơ rút cổ một cái không dám nói nữa, trong lòng đã bắt đầu dĩ chấp nhận số phận, chán thì chán vậy, cũng chỉ là bị đâm một kiếm thôi mà, nghe nói nếu bị đâm một cách dứt khoát thì ngay lúc đó sẽ hoàn toàn không cảm thấy đau, chờ đến khi cảm thấy đau thì đã ngất đi bởi vì mất máu quá nhiều.

Nhưng nhớ lại cảnh thanh đao lớn bị kẹt lại vừa rồi, Tạ Bích Sơ run một cái.

Cảnh Diệp tưởng rằng nàng sợ, tay lại nắm chặt thêm chút nữa, nắm chặt đến mức cả tay của Tạ Bích Sơ bị mất tri giác do máu chảy không thông, đồng thời còn nhỏ giọng nói: "Có trấn đây."

Tạ Bích Sơ hơi sững sốt, lại khó hiểu cảm thấy đúng là không đáng sợ như vậy nữa.

Càng lúc càng nhiều người nằm xuống, rừng cây mùa xuân vốn là một vùng sức sống dồi dào, giờ phút này tất cả đều bị phá hủy, tất cả lùm cây bụi cỏ đều bị dẫm đạp đến tan tác, trên các thân cây gần đó đều là dấu vết đao kiếm, máu màu đỏ tươi im hơi lặng tiếng thấm vào lòng đất, có lẽ sau này tất cả thực vật ở đây đều sẽ càng thêm sum xuê.

Đoạn thời gian này dường như hết sức dài lâu, dài đến mức hình như nhịp tim trong nháy mắt cũng bị kéo thành hòa âm dài đằng dặc, không biết đã trải qua bao lâu, từ phương xa dần dần truyền đến tiếng vỗ ngựa chinh tề, chìm chốc bị hoảng sợ vô cánh phành phạch bay đi tứ tán, thần kinh của tất cả Ngự tiền thị vệ đều run lên, "Viện binh đến rồi!"d/đ"lê_q&úy#đôn

Tạ Bích Sơ cũng theo đó mà tỉnh táo lại, xem ra hôm nay không cần làm lá chắn thịt rồi, trong nháy mắt cảm thấy mùi máu tươi cũng không phải là cực kỳ khó ngửi luôn rồi đó, dù sao không phải chảy ra từ trên người mình mà.

Có lẽ là bởi vì quá mức buông lỏng cảnh giác, hay hoặc giả là do tác dụng của vàng sáng nào đó, ai biết được, dù sao Tạ Bích Sơ thấy hoa mắt một cái, Hoàng đế Bệ hạ đã ra khỏi vòng bảo hộ của Ngự tiền thị vệ, sau đó thích khách vốn nên nằm thẳng đơ làm xác chết trên mặt đất đột nhiên nhảy lên, giơ đại đao lên cao cao.

Tạ Bích Sơ: M* nó không phải mới vừa nói có thể không cần làm lá chắn thịt xong thôi sao? Tại sao lại đột xuất muốn thêm cảnh diễn, sao lại xảy ra tình tiết cầu huyết như vậy?

Sau đó Tạ Bích Sơ lập tức liền có đáp án cho cái vấn đề này, bởi vì nữ chính đại nhân mang theo vàng sáng xuất hiện.

Lời đạo đầu rạp khuôn thật sự là làm cho người ta cảm thán không thôi: "Hoàng thượng cẩn thận!"

Chu Tĩnh Tuệ vừa đau đón hoảng sợ kêu gào vừa vọt tới chỗ Cảnh Diệp, lực lượng của kịch tình đại thần cuối cùng cũng được phóng ra không giữ lại chút nào!

Tạ Bích Sơ kích động chuẩn bị tránh ra cho nữ chính vọt lên vị trí, kiên quyết không thể giành phần diễn với nữ chính, người ta là con gái ruột của kịch tình đại thần, nếu không làm sao có thể trong một địa điểm kỳ lạ, lại trùng hợp mà đúng lúc xuất hiện ở bên người nam chính như thế?

Đáng tiếc con trai ruột kịch tình đại thần lại không nghĩ như vậy, Cảnh Diệp chặt chẽ nắm lấy Tạ Bích Sơ không buông tay, sau đó.

Chu Tĩnh Tuệ dùng sức đẩy Tạ Bích Sơ đứng bên cạnh Cảnh Diệp ra, bản thân nhắm mắt lại chắn trước mặt Cảnh Diệp, "thần nhiên không sợ" mà nghênh đón một đòn cuối cùng của thích khách.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lản Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Đừng Nghĩ Nhiều

Đây là một pha động tác chậm.

Chu Tĩnh Tuệ giang hai tay, ưỡn ngực, vẻ mặt không sợ hãi như thế khiến thích khách, vốn bởi vì mất máu quá nhiều mà hoảng hốt, cảm thấy, dáng vẻ của nàng ta dường như trở nên rất cao lớn, rất dũng mãnh, vì vậy tay run lên, thanh đao vốn nên đâm trúng trái tim của nàng ta, lệch lên trên, đâm vào phía dưới xương quai xanh của nàng ta, sau đó, bị kẹt lại.

Lưỡi đao lạnh lẽo xé toạc máu thịt, loại cảm giác lạnh lẽo đập vào mặt này lại làm cho cả người nàng ta đều hưng phấn đến run rẩy, nàng ta hoàn toàn

không cảm thấy đau đớn, suy nghĩ duy nhất là, nàng thành công.

Công cứu giá, rốt cuộc rơi xuống trên đầu nàng!

Nàng nhanh chóng điều chỉnh vẻ mặt, lộ ra một vẻ mặt không hề tiếc nuối, từ từ quay đầu, nàng còn phải tiếp tục tăng thêm độ hảo cảm ở chỗ Hoàng thượng, nàng muốn dùng giọng tuyệt vời của mình nói cho hắn biết, nàng không muốn hắn bị thương, đỡ kiếm thay hắn, nàng cam tâm tình nguyện, nàng không hối hận!

Đợi đến khi nàng quay đầu lại, nhìn thấy lại là một mảnh vắng vẻ.

Quay trở về thời điểm Chu Tĩnh Tuệ dùng sức đụng vào đầu Hoàng hậu "lương lương" ra ——

Tạ Bích Sơ bị nàng ta đụng, cả người không khống chế được mà ngã sang bên cạnh, sau đó Cảnh Diệp, vẫn dùng sức nắm chặt cổ tay nàng, bị nàng lôi kéo, cũng ngã theo, vì vậy hai người nằm trên mặt đất tro mắt nhìn nữ chính đại nhân mang theo nụ cười giang hai cánh tay, giống như là đang đâm mình trong gió xuân, bị đâm một cái.

Đó rốt cuộc là loại vẻ mặt gì vậy hả, sắp chết rồi mà tâm tình vẫn tốt như vậy thì quả thực là một tảng băng ngàn đó có được không?

Về chuyện tại sao Cảnh Diệp không buông Tạ Bích Sơ ra, không biết là bởi vì không muốn buông, hay là không kịp buông, hoặc là nắm trong thời gian quá dài nên ngón tay cứng ngắc không buông ra được. Đùng để ý những chi tiết này nữa.

Dù sao hai người yên yên ổn ổn mà nhìn thấy hiện trường Chu Tĩnh Tuệ hôn hờ chịu chết, nhưng làm người thống trị tối cao của quốc gia, điều mà Cảnh Diệp quan sát được còn nhiều hơn, động tác lệch khỏi quỹ đạo của thích khách, cùng với thanh đao chỉ đâm vào phần mũi, lực đâm cũng không quá mạnh, những điều này đều khiến cho Cảnh Diệp cực kỳ hoài nghi.

Đương nhiên việc quan trọng hơn trong tình cảnh này là giữ được mạng nhỏ trước đã, cũng may rất nhanh viện binh đã đến trước mặt, một người đi đầu nhảy xuống ngựa, tiến lên quỳ một gối hành lễ nói: "Thần cứu giá chậm trễ, xin Hoàng thượng thứ tội."

Giọng nói nghe thật quen tai, Tạ Bích Sơ không nhận được nhìn kỹ lại, nam nhân vẻ mặt nghiêm túc này nhìn thật giống tên ngọc Cảnh Hoan cái kia á.

Cảnh Diệp nhìn Cảnh Hoan một cái, sau đó theo bản năng nhìn về phía tiểu Hoàng hậu của mình, chỉ thấy tiểu Hoàng hậu không chớp mắt nhìn chăm chăm Cảnh Hoan, vẻ mặt hắn không thay đổi chút nào, vừa dùng lực kéo Tạ Bích Sơ vừa nói: "Hồi cung."

Ngay cả "Miễn lễ" cũng không nói.

Cảnh Diệp lên ngựa, thuận tiện cũng ôm Tạ Bích Sơ lên theo, thấy nàng vẫn mang dáng vẻ mắt hờn mắt vía, trong lòng càng trở nên bức bối, không nhận được bật thốt lên: "Thích Tĩnh vương đến vậy?"

Lời vừa ra khỏi miệng hắn liền âm thầm hối hận, nàng là Hoàng hậu của hắn, nói nàng thích Tĩnh Vương, có khác gì chỉ vào mũi nàng nói nàng thủy tính dương hoa (lãng lợ)?

Tạ Bích Sơ lại hoàn toàn không nghĩ tới ý này, chỉ là kinh ngạc hỏi: "Vừa rồi là Tĩnh vương?!" Nhưng Cảnh Hoan rõ ràng là một tên ngọc, vị cao lãnh kia là ai vậy?

Cảnh Diệp hơi sững sốt, lập tức cảm thấy nờ mảy nờ mặt, tinh thần sáng khoái, vẻ mặt cũng trở nên nhẹ nhàng, vừa thúc ngựa chạy về phía doanh địa vừa thuận miệng nói: "Ừ, có thể là vậy."

Tạ Bích Sơ: "."

Bệ hạ ngài cũng là do khi mới tới đứng không?

Có điều từ tình huống hôm nay xem ra, quan hệ của Hoàng đế Bệ hạ và Tĩnh Vương đúng là giống như suy đoán của nàng, vô cùng cứng ngắc luôn, nhưng mà Tĩnh Vương có cứng đi nữa thì vẫn tự mình dẫn người tới cứu giá, phải biết là lúc trước nàng cũng không nhìn thấy Tĩnh Vương trên đại hội động viên đâu.

Nàng còn đang rơi vào con suy tư, Hoàng đế Bệ hạ lại đột nhiên mở miệng, giọng nói có hơi kỳ quái, "Chu Tĩnh Tuệ kia."

Thần kinh Tạ Bích Sơ run lên, cặp mắt sáng lên, tới rồi tới rồi, trong truyện gốc, nữ chính nhờ vào trí nhớ trước khi sống lại cứu Hoàng đế, sau đó thuận lợi được điều đến trước mặt vua làm nữ quan, chuyên môn bày giấy mài mực cho Hoàng đế, người đẹp kề bên, ngâm thơ làm câu đối, trước hoa dưới trăng gì gì đó cuối cùng thì "không kiểm chế được" lăn giường, tiếp theo là nữ chính một đường mạnh mẽ tiến lên.

Cho nên ngay lập tức nàng sẽ tự chứng kiến bước thứ nhất trên con đường xung bá của nữ chính sao? Tưởng tượng thử thôi cũng đã cảm thấy rất kích động đó.

Nàng cố nén, dùng giọng trấn tĩnh hỏi: "Bệ hạ muốn nói gì?"

"Không có gì," Cảnh Diệp nhanh chóng phủ nhận, sau đó dừng một chút rồi lại chậm rãi nói: "Nàng ta dù sao cũng đã đẩy chúng ta ra, nói lại thì cũng có thể xem như là cứu giá, nhưng mà nàng ta có hơi không ổn, cho nên nếu như trẫm. Nàng cũng đừng nghĩ nhiều."

Đoạn trước Tạ Bích Sơ còn nghe hiểu, đoạn sau Cảnh Diệp nói vừa nhanh giọng lại nhỏ, úp úp mở mở nên nàng vốn là không nghe rõ lắm, hơn nữa từng chữ đều nghe hiểu, nhưng đặt chung một chỗ nàng hoàn toàn không hiểu có được không?

Cái gì gọi là nàng đừng nghĩ nhiều, nàng nghĩ nhiều cái gì? Sao nàng lại phải nghĩ nhiều?

Lời nói vòng một vòng trên bờ môi, cuối cùng nàng vẫn không hỏi ra, có gì hay mà hỏi chứ, chuyện về nữ chính nàng đã tham gia vào quá nhiều, cũng ví dụ như kinh nghiệm vô cùng kích thích ngày hôm nay, sau này vẫn là cách xa một chút thôi.

Nhất là Hoàng đế Bệ hạ, nếu như nữ chính đã cứu giá rồi, chắc chẳng mấy chốc sẽ ở lại trước mặt vua, quan pháo thí như nàng đây vẫn nên tiếp tục làm một tiêu trong suốt thời.

Chỉ là cho dù nàng muốn hỏi, có lẽ tạm thời cũng không hỏi được, bởi vì sau khi trở lại doanh địa rửa mặt nghỉ ngơi, Tạ Bích Sơ liền ngủ không tỉnh, vinh quang mà phát sốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Xấu Mặt

Bên này, sau khi Hoàng đế Bệ hạ xử lý công việc xong, sai người bày một bàn đồ ăn chờ Hoàng hậu “luong luong” đến ăn, bên kia rất nhanh đã có người báo lại rằng tiểu Hoàng hậu phát sốt, tâm tình của Hoàng đế Bệ hạ đang ngồi trên cao lập tức không tốt nổi nữa, hần nhìn chăm chăm mâm thịt hươu nướng lớn nhất trên bàn, vừa đứng lên vừa trầm giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Lý Lộc vội vã đi theo bước chân của hần, đồng thời nhỏ giọng nói: "Người bên cạnh nướng nướng cũng xem như là được việc, đã mời thái y qua, thái y nói là bị sợ hãi."

Bước chân của Cảnh Diệp dừng lại, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước, ngón tay lại sờ lên chiếc nhẫn trên ngón cái, lúc mang nàng trở lại, rõ ràng còn có thể nói chuyện vui vẻ với hần, hần chỉ nghĩ nàng không sợ, không ngờ./đ.dLEc#quý*đôn

Không sai, Tạ Bích Sơ đúng là bị dọa sợ, ở hiện đại ngay cả mua con gà cũng là đã được làm thịt xong ngoài chợ, hoàn toàn không có cơ hội thấy máu, kết quả nàng chạy tới địa phương quý quái này mới hơn một tháng, cũng đã gặp phải sự kiện dùng binh khí đánh nhau đến đổ máu hai lần rồi, lần trước coi như may mắn, nàng núp trong xe ngựa không thấy gì cả, lần này thì khác, tình cảnh như cắt rau chặt dưa đó quả thật làm nàng bị dọa khốc.

Nàng vẫn luôn cảm thấy đây là một quyền sách, tất cả những người bên trong đều là NPC, cho dù mỗi ngày nàng đều giao tiếp với bọn họ thì cũng vẫn không có cảm giác chân thật, dù sao lúc chơi trò chơi cũng phải nói chuyện với NPC mà.

Đúng là đao không chém vào trên người mình thì không biết đau, máu không bắn vào trên người mình thì không biết sợ, lúc này nàng là thật sự biết sợ, đương nhiên điều quan trọng hơn là, sau khi nàng cảm thấy cái thế giới này là chân thật, lần nữa xem kỹ nhân vật với tư cách vật hi sinh của mình, mới càng thêm nhũn chân, nếu như nàng chết, rất có thể là chết thật đó, cái thế giới này vốn không có thứ đồ chơi gọi là điểm hồi sinh.

Bình thường có thể thân nhiên bình luận sống chết, đó là bởi vì không có nguy hiểm gì, có lẽ con người chỉ có trong lúc chính thức đối mặt với cái chết, mới phát hiện sự sợ hãi mà bản thân đã chôn sâu —— nàng thật sự thật sự không muốn chết chút nào!

Đều do Cảnh Diệp!

Rõ ràng kịch tình đại thần đã an bài ổn thỏa rồi, rõ ràng là tình tiết làm tăng tiến tình cảm giữa nam nữ chính, tại sao hần cứ phải lôi kéo nàng? Chắc chắn là bởi vì hần không đi theo kịch bản, kịch tình đại thần lại không nỡ trách cứ đưa con ruột như hần, cho nên tất cả trừng phạt đều bị ném tới trên người nàng.

Cảnh Diệp đi vào, thì nhìn thấy tiểu Hoàng hậu nhà mình được bọc trong chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn béo múp múp sốt đến đỏ bừng bừng, giống như quả táo chín, chờ khi hần đi đến bên giường, mới phát hiện nàng đang ngủ mê cũng run run khóc thút thít, trong đôi mắt đang nhắm không ngừng tràn ra nước mắt, có thể thấy được đúng là bị dọa sợ.

Cảnh Diệp khoát khoát tay khiến cung nhân đều lui ra ngoài, lúc này mới ngồi xuống mép giường, lấy khăn lau nước mắt cho nàng, lau lau lại không nhịn được nheo mắt nàng, cuối cùng nở nụ cười, nhẹ giọng nói: "Ngày thường to gan với trẫm như vậy, bây giờ là gan lại nhỏ đi, tính ranh, biết ai tốt với nàng chưa."

Ánh mắt chăm chú của hần dần dần trở nên sâu hơn, độ cong bên môi cũng rất là dịu dàng, bàn tay vuốt nhẹ khuôn mặt nóng bỏng của nàng, có lẽ là bởi vì nhiệt độ bàn tay hần khá thấp, Tạ Bích Sơ không tự chủ được đến gần lòng bàn tay hần, thoải mái cọ xát, trong nháy mắt ý cười trong mắt Cảnh Diệp đậm tới mức dường như sắp tràn ra, nhẹ giọng nói: "Mau khỏe lên đi, không phải muốn ăn thịt hươu sao, trẫm đã cho người làm xong rồi."

Người trên giường cái gì cũng không nghe thấy, vẫn ngủ mê man như cũ.d'đ:lê)q&úy\$don

Cảnh Diệp ở lại một lúc lâu mới rời khỏi, kết quả vừa trở về liền chống lại khuôn mặt đen thui của Tể tướng đại nhân, trong lòng Cảnh Diệp không khỏi run lên, không nhìn được ngẩng đầu nhìn trời một cái, cảm thấy hình như sắp có giông bão.

Đương nhiên Tạ Dịch Giang không dám nổi giận với người thống trị tối cao của quốc gia, nhưng có thể bày sắc mặt với hắn, đối với người khác đều là mặt trắng đến khi đối diện với Hoàng đế cứ là mặt đen đỏ, người có bản lĩnh thì giết cừu tộc ta đi, người là con rể ta người cũng là cừu tộc của ta!.

Ngay cả trong lòng hận cực kỳ cực kỳ, nhưng trên mặt hắn vẫn mang dáng vẻ phong độ nhanh nhẹn như cũ, bày tỏ rằng nghe nói Bảo Nhi nhà mình bị dọa sợ, cho nên muốn đến thăm nàng, dù sao thì người nàng thích nhất là phụ thân như hắn đây, chỉ cần có hắn ở đó nàng sẽ không cảm thấy sợ hãi, sẽ cảm thấy yên ổn, sẽ nhanh khỏe lại.

Ấn ý là nhà người làm trưởng phu cũng chỉ là cộng lộng, người cha là ta mới xếp thứ nhất trong lòng Bảo Nhi!

Cảnh Diệp sờ sờ mũi, cảm thấy Tể Tướng nói rất đúng hắn hoàn toàn không có cách nào phản bác, vì vậy đương nhiên là phát tay chuẩn, trong lòng lại đang lên lút xoa xoa tay chờ Tể Tướng xấu mặt, tiểu Hoàng hậu sốt cao như vậy, thái y nói phải đến sáng mai mới có thể hạ sốt, đến chiều mai mới có thể tỉnh lại, người đi cũng không có tác dụng gì nhiều.

Kết quả buổi tối hôm đó, Hoàng đế Bệ hạ bị tát mạnh một cái, cả khuôn mặt đều sưng lên —— Hoàng hậu lương lương đã tỉnh lại!

Cảnh Diệp mới vừa ăn cơm tối xong, còn chưa ăn được bao nhiêu mà, sao giờ lại cảm thấy dạ dày khó chịu tim cũng khó chịu? Hắn theo bản năng đứng dậy muốn đi thăm nàng, đi vài bước lại đột nhiên dừng lại, hỏi: "Tể Tướng về chưa?"

Lý Lộc lập tức cúi đầu nói: "Hồi hoàng thượng, vẫn chưa."

Cảnh Diệp lập tức quay đầu lại ngồi xuống, ho một tiếng nói: "Người đi, nói trăm bận rộn chính sự, không, nói trăm mệt mỏi trong người, tạm thời không đi thăm nàng, bảo nàng dưỡng bệnh cho tốt, đúng rồi, lấy cả nhân sâm lâu năm trong phòng của trẫm theo, còn nữa, gọi phòng bếp làm mấy món để tiêu hóa đưa qua."

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lành Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Người Giật Dây

Cảnh Diệp nói liên miên một đồng lớn, miệng đắng lưỡi khô mà dừng lại, nhìn thấy Lý Lộc chỉ ngây ngốc đứng đó, không nhìn được đưa chân đạp hắn một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Người còn đứng đây làm gì, còn không mau đi!"

Lý Lộc: "." Ngài chưa nói xong tiểu nhân dám đi sao?

Lý Lộc bị hắn đá ngã, thuận thế lăn một vòng trên mặt đất, cút ra khỏi phạm vi công kích của Hoàng đế Bệ hạ, sau đó lập tức bò dậy đi truyền lời, mới đi được hai bước, lại nghe Hoàng đế Bệ hạ nói: "Còn nữa, gọi người đi ý, sau khi Tể Tướng về lập tức báo cho trẫm!"

Không đề cập tới việc Lý Lộc đi qua thấy Hoàng hậu nương nương nhà mình đang nước mắt lưng tròng mà cáo hắc trạng Hoàng thượng với Tể Tướng đại nhân, bên này Cảnh Diệp đã lấy được tin tức về đám thích khách, có lẽ là bởi vì sớm có suy đoán, Cảnh Diệp trực tiếp sai người trước hết đi điều tra Tôn gia thử xem, kết quả một nửa trong dự liệu của hắn, một nửa lại ngoài dự đoán.

Thân bút bạch ngọc trong tay Cảnh Diệp "Kéo kẹt" một tiếng bị hắn bóp nát, hắn xanh mặt nhìn chằm chằm người đang quỳ phía dưới, lạnh lùng nói: "Người thực sự không tra sai?!"

"Hồi Hoàng thượng, thực sự không sai, thuộc hạ tìm được mấy tông phạm còn có nhân chứng mấu chốt, đã giam lại, chờ Hoàng thượng xử lý."

Cảnh Diệp cười lạnh một tiếng, trong mắt như bị đóng băng ngàn dặm, ngay cả lửa giận tăng vọt cũng không thể hòa tan sự lạnh lẽo trong đó, "Mấy tông phạm, chà, rất tốt, Tôn gia, thật là tốt!"

Nhớ lại lúc trước khi gặp phải ám sát, mặc dù hắn biết rất có thể là do Tôn gia phái tới, nhưng hắn cho rằng mục tiêu của Tôn gia là tiểu Hoàng hậu, cho nên vẫn không buông tiểu Hoàng hậu ra, chỉ sợ không cẩn thận thì nàng sẽ bị thương.

Khi đó trong lòng vẫn đang tức giận, trước mặt mọi người, hắn cung chiêu tiểu Hoàng hậu, che chở tiểu Hoàng hậu, hắn đã làm rõ ràng như thế, không ngờ Tôn gia lại còn dám xuống tay với tiểu Hoàng hậu.

Nhưng thật không ngờ, mục tiêu lần này của Tôn gia lại không phải tiểu Hoàng hậu, mà là hắn!

Lá gan thật sự là càng lúc càng lớn, lại dám hành thích vua! Khó trách lần này Thái hậu không đến, nói gì Quý phi bị cấm túc, nàng âu sầu trong lòng, cho nên chỉ mong ở lại trong cung chăm sóc Quý phi, không muốn tới đây sẵn thú, đều là diễn trò! Thì ra là đã tính toán xong hết rồi!

Được, thật là tốt, mẫu hậu của mình, vì gia tộc, đi mưu hại thân sinh nhi tử là hần!

Sớm biết tình thân trong hoàng gia lạnh bạc, lại không biết lạnh bạc đến mức này, đứng trước quyền lợi, có thể bỏ bất cứ người nào!

Không ngờ đúng là bản thân làm liên lụy tới tiểu Hoàng hậu, Cảnh Diệp nhắm mắt lại, trầm giọng nói: "Đi mời Tể Tướng tới đây." d&đ#L3&Qu*ý(dôn@

Tạ Bích Sơ vừa mơ mơ màng màng mở mắt ra đã nhìn thấy phụ thân nam thần nhà mình, tự cảm thấy nằm mơ cũng mơ thấy nam thần đây chắc chắn là chân ái, ngay sau đó được phụ thân nam thần an ủi các kiểu chăm sóc các kiểu mới thực sự tỉnh táo lại.

Tỉnh táo mà nhớ lại mọi chuyện, phản ứng đầu tiên chính là ôm phụ thân rơi nước mắt lộ bộ, phụ thân à, Bảo Nhi nhà người sống không lâu nữa đâu, nhân lúc còn có thể chung sống thì hãy nắm chặt thời gian mà ở bên nhau cho chán đi, nếu không sau này chắc chắn không có cơ hội nữa rồi.

Nữ nhi khổng Tạ Dịch Giang vừa nhìn thấy nước mắt của Bảo Nhi nhà mình, trái tim lập tức bể nát, luống cuống tay chân đỡ dành nàng, đồng thời trong lòng nổi điên lên, Bảo Nhi nhà hần ngoan ngoãn như vậy, từ nhỏ đã không thích khóc, lần này khóc thảm như vậy, đều là lỗi của Hoàng đế, đều là lỗi của thích khách, đều là lỗi của Tôn gia, chờ đó mà xem, hần không chính chết bọn họ hần liền theo họ của Bảo Nhi!

Có cánh tay vàng to bự là phụ thân nam thần ở đây, Tạ Bích Sơ khóc xong, cũng không còn rất sợ nữa, dù sao còn có phụ thân, lần trước phụ thân cũng đã đồng ý, cho nên chắc chắn rất nhanh là có thể đưa mình từ trong ngục giam hoàng gia cao ngất ra ngoài!

Dưới sự chăm sóc ầm áp của phụ thân mà uống một bát cháo, Tạ Bích Sơ oán giận với phụ thân năm nay nàng gặp hạn, mới hơn một tháng mà đã bị ám sát hai lần, ai biết Tạ Dịch Giang tràn đầy oán khí bật thốt lên: "Lần này cũng không phải là ám sát con!"

Tạ Bích Sơ sững sờ, có hơi không thể tin nói: "Phía sau màn không phải là Tôn gia sao, bọn họ lại dám hành thích vua?!"

Tạ Dịch Giang đang hơi hồi hận chợt sững sờ, cũng có hơi không dám tin, cau mày nói: "Sao Bảo Nhi biết người giết đây là Tôn gia?" Chẳng lẽ là Hoàng thượng nói cho nàng biết, nhưng sao Hoàng thượng phải nói cho Bảo Nhi, tính tình Bảo Nhi từ trước đến giờ đơn giản, hoàn toàn không hiểu chính sự, nếu như Hoàng thượng nói những chuyện này với Bảo Nhi, vậy chắc chắn là vì muốn thông qua Bảo Nhi nói cho hần biết!

Nhưng sao Hoàng thượng phải làm như vậy? Hần và Tôn gia vốn là không chết không thôi, nếu Hoàng thượng muốn hần đối phó Tôn gia thì vốn không cần thông qua Bảo Nhi mà có thể nói thẳng với hần không phải sao?

Tể tướng đại nhân thông minh thậm chí có chút không nghĩ ra. d/đ+!@Quý@Đôn

Tạ Bích Sơ thầm mừng mình nhanh miệng, nàng có thể nói là bởi vì nàng biết kịch tình sao? Chính bởi vì lần ám sát này, nam chính cảm động ơn cứu mạng của nữ chính, đồng thời, cũng bắt đầu không vừa lòng đối với Thái hậu và Quý phi, hoặc là nói cả Tôn gia, lá gan của Tôn gia quá lớn, quá mức kiêu ngạo.

Như vậy cũng là bắt đầu khúc nhạc dạo cho nữ chính và Tôn Quý phi người chết ta sống, sau đó Cảnh Diệp nâng đỡ nữ chính ở hậu cung chống lại Thái hậu Quý phi, đạt được mục đích chen ép Tôn gia, cho đến khi Hoàng đế yêu nữ chính.

Nhưng trong truyện gốc mặc dù có nói người giết đây là Tôn gia, lại không nói mục tiêu ám sát là Hoàng đế, bởi vì lúc ấy nữ chính đã được Hoàng đế coi trọng, Tôn Quý phi cực kỳ ghen ghét nữ chính, rất có khả năng phái người giải quyết nữ chính.

Mà hôm nay, mặc dù không có nữ chính, nhưng mà theo như việc Cảnh Diệp tú ân ái lúc trước, trạng thái của mình và nữ chính trong truyện không khác nhau lắm, chắc chắn sẽ dẫn đến sát ý từ Tôn gia, thật không nghĩ đến, vậy mà lại là ám sát Hoàng đế.

Tạ Bích Sơ thu hồi suy nghĩ, cúi đầu mất hứng nói lầm bầm: "Phụ thân, con cũng không ngu ngốc, lần trước lúc ra khỏi thành bị ám sát, chính là do Tôn gia phái người tới, bởi vì con mà Quý phi bị cấm túc, bọn họ không hận con mới lạ, lần này, Hoàng thượng sủng ái con như vậy, bọn họ thấy được khẳng định cũng hận con, cho nên con mới cảm thấy."

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Nhìn Rõ Người Rồi Nam Chính Căn Bã

Tạ Dịch Giang nghe vào thì cảm thấy Bảo nhi nhà mình thật sự quá thông minh, bình thường cũng không có ai nói với nàng những chuyện này, chính nàng cũng có thể nghĩ ra được nhiều điểm quan trọng như vậy, trên mặt hần cười vui mừng, trong lòng lại đang thầm hận: Cảnh Diệp, người được lắm, có phải đã sớm biết chuyện này nên mới bắt đầu cung chiều Bảo Nhi đúng không, còn mang theo Bảo Nhi nhà ta cùng đi sẵn thú, muốn từ đó gọi lên mối thù sống chết giữa Tạ gia và Tôn gia? Nhất định là như vậy!

Tạ Bích Sơ cũng đang thầm hận trong lòng: Cảnh Diệp, người được lắm, lúc đó tại sao nàng phải cam chịu số phận làm lá chắn thịt cho hắn? Cũng là bởi vì nàng biết kịch tình, cho rằng thích khách là do Tôn gia phái tới đối phó nàng, nghĩ rằng mình làm liên lụy hắn nên còn cảm thấy rất có lỗi với hắn, không ngờ rằng là ngược lại, nhớ lại hắn cứ kéo nàng có chết cũng không thả, nhất định là bởi vì đã biết trước hành động của Tôn gia, muốn kéo nàng làm lá chắn thịt! Nhìn rõ người rồi nam chính căn bản!

Càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, dựa theo tình tiết trong truyện gốc, lúc mới bắt đầu mặc dù Hoàng đế cảm động với ơn cứu giá của nữ chính, nhưng lúc đó nam chính vẫn chưa yêu nàng ta, chỉ là muốn để cho nàng ta làm một quân cờ, yêu nàng chiều nàng để nàng đến đối đầu với Thái hậu và Tôn Quý phi, cho nên bây giờ Cảnh Diệp cũng đẩy mình lên vị trí này, hưởng chi cha mình là Tể Tướng, trong triều đình cũng có địa vị ngang với Tôn gia!

Đã nói nam chính căn bản hoàn toàn không thích Hoàng hậu rồi mà, khó trách trước kia đối với Hoàng hậu chỉ là thường thường, sau khi Tôn Quý phi bị cầm tù, lại đột nhiên bắt đầu cưng chiều nàng, thì ra là đang có chủ ý này!

Tên cô đại ngu xuẩn này lại dám lợi dụng nàng như vậy, hồ không phát uy nên con mèo nhà người nghĩ ta bị bệnh tình nguy kịch à, chờ xem!

Tạ Bích Sơ thờ hờn hèn đập một cái vào trên giường, sau đó ngửa đầu hỏi "Phụ thân, cung nữ lúc trước ở trong rừng cứu giá đâu?"

Tể tướng đại nhân luôn luôn chú ý bất kỳ biến động nhỏ bên cạnh Bảo Nhi đương nhiên sẽ không không biết nàng đang nói tới ai, "Nghe nói bị thương không nhẹ, cũng coi như cứu giá có công, sẽ không bị chậm trễ."

Tạ Bích Sơ cắn cắn đầu ngón tay, hỏi dò: "Phụ thân có thể nghĩ biện pháp, chắc chắn đưa nàng đến bên cạnh Bệ hạ không?"

Tạ Dịch Giang là người thông minh cỡ nào, hơi suy nghĩ một chút cũng biết nàng có chủ ý gì, nghĩ lại mặc dù cảm thấy Cảnh Diệp không để Chu Tĩnh Tuệ vào mắt, nhưng mà có chút ít còn hơn không, đưa một nữ nhân làm phân tán tâm tư của hắn cũng hay, đỡ cho tiểu tử Cảnh Diệp kia cả ngày nhàn rỗi không có việc gì làm lại tính kế Bảo Nhi nhà mình, vì vậy gật gù đầu nói: "Có thể."

Tạ Bích Sơ cảm thấy vẹn toàn, sau đó cái đuôi cũng theo đó mà vênh lên, phụ thân nam thần nhà ta quả nhiên là vạn năng mà (づ^3^づ ~

Cha con hai người mới dính nhau một lát, Cảnh Diệp đã không thức thời phái người tới mời Tạ Dịch Giang sang, Tạ Bích Sơ bĩu môi hừ một tiếng, vỗ vỗ gối đầu chuẩn bị tiếp tục dưỡng bệnh cho tốt, cơn sốt của nàng vẫn chưa hạ hẳn đâu.d?đ%l*Q!đ

Nhưng hơn nửa đêm đang ngủ thì đột nhiên phát hiện có một cái bóng đen ngồi bên là chuyện kinh cmm sợ cỡ nào, hoàn toàn không thua kém việc đang xem tivi đột nhiên phát hiện Trinh Từ1 bò ra từ bên trong có được không?

Đương nhiên vấn đề quan trọng có liên quan với Trinh Từ là, các loại vấn đề như màn hình TV nhỏ như vậy làm sao chứa được Trinh Từ, có phải liên quan tới không gian khác,... Còn vấn đề quan trọng liên quan đến bóng đen này thì khá nhiều: Đây là ai, muốn làm gì, tên này tiến vào bằng cách nào?!

Tạ Bích Sơ mơ màng chớp mắt một cái trong bóng tối, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ xem nên làm ra phản ứng thế nào khi đối mặt với bóng đen đột nhiên xuất hiện này, dù sao rất có thể người này là Hoàng đế, mà ở trước mặt Hoàng đế nàng luôn luôn mang hình thức “em gái dễ thương” đơn thuần.

Nàng chưa kịp nghĩ rõ ràng, bóng đen đã lên tiếng, dùng giọng nói đầy hả hê vui sướng nói: "Gần đây tiểu tử từ có tốt không?"

Tạ Bích Sơ: ㄣ(͡° ͜°) Lại, lại có thể là Tĩnh Vương!

Phong cách lại thay đổi nữa sao, lúc trước chỉ biết hắn là một tên ngốc, hôm nay mới hiểu được, nguyên lai là một tinh phân, có thể tùy ý chuyển đổi giữa cao lãnh và lưu manh trong nháy mắt, nhưng thật ra thì đó cũng không là vấn đề gì lớn, vấn đề là, tên này nửa đêm canh ba chạy vào phòng của chị dâu hấn tung { kỹ năng đe dọa } sau đó ném { kỹ năng trào phúng } là có ý gì?

Cuộc sống quá mức nhàm chán cho nên muốn thử cảm thụ niềm vui thú của cái chết sao?

Tiểu cô nương Tạ Bích Sơ tâm địa thiện lương quyết định mở lòng từ bi tác thành cho hắn!d+đ\$3*quy@đôn

Vì vậy nàng hắng giọng một cái, đột nhiên hô to lên: "A ~~~~~" xin tự tưởng tượng đường gọn sóng biểu hiện âm điệu lên xuống và chiều dài.

Một tay Cảnh Hoan bịt miệng của nàng, cầu xin tha thứ: "Tiểu tử từ, ta sai rồi, xin tha thứ."

Từ trong lỗ mũi Tạ Bích Sơ hừ ra một âm điệu khinh thường.

Cảnh Hoan: "Hai ngày trước ta đào được hai cái chén xanh men tạo hình hoa sen2, trở về sẽ đưa sang cho ngài!" Đường như nhìn thấy vẻ khinh thường trong mắt Tạ Bích Sơ, ngừng một lát rồi nói tiếp: "Còn có một miếng ngọc bội đá Kê Huyết, thật sự không còn gì nữa."

Như vậy còn tạm được, Tạ Bích Sơ buồn buồn "Ừ" một tiếng, chờ hắn cẩn thận từng li từng tí buông lỏng tay, liền nâng cao giọng nói với Cẩm Đoạn đang gõ cửa: "Không có gì, chỉ là nằm mộng, người đi ngủ lại đi."

Cảnh Hoan thờ phào nhẹ nhõm một cái thật sâu, giọng buồn bã nói: "Tiểu tử từ, đệ đệ tốt bụng đến thăm ngài, sao ngài lại có thể đối xử với ta như vậy chứ?"

Tạ Bích Sơ: Ha ha.

Chú thích:

1 Trình Tử: nhân vật chính trong một bộ phim kinh dị nổi tiếng của Nhật bản.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lành Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Hấn Đang Làm Mình Làm Mấy Với Ta

Sau khi Tạ Bích Sơ tiến hành một cuộc đối thoại không quá thân thiện với Tĩnh Vương Điện hạ của Đại Hoàn, sâu sắc hiểu ra, trừ phụ thân nam thần, nàng hoàn toàn không có cách nào trao đổi bình thường với đám người cổ đại này, quả nhiên đều là phạm nhân ngu xuẩn.

Đối với tên ngạo kiều Cảnh Diệp đó chỉ có thể làm nũng, đối với tên tâm thần phân liệt Cảnh Hoan này phải quăng ra { kỹ năng trào phúng }, cảm thấy chỉ số thông minh trung bình của cả Đại Hoàn đế quốc đều bị hai thành viên hoàng thất này kéo xuống, không hiểu sao càng thấy lo lắng cho tương lai Đại Hoàn đế quốc đó.

Khó trách đến cuối cùng nữ chính có thể xưng bá Đại Hoàn, rốt cuộc tìm được nguyên nhân.

Tạ Bích Sơ lại ở trong lòng khoe khoang phụ thân nam thần nhà mình từ đầu đến chân từ trong ra ngoài lần nữa, sau đó hất cằm lên, lấy một loại giọng điệu ban ơn cắt đứt con dài dòng của Cảnh Hoan: "Nói đi, cuối cùng là có chuyện gì mà đã trề thế này còn có ý chạy tới?"

Trong bóng tối không nhìn thấy biểu cảm của Cảnh Hoan, nhưng vừa nghe giọng nói là có thể biết ngay chắc chắn hấn đang bày ra vẻ mặt vô tội, "Tiểu tẩu tử đúng là sốt đến ngốc rồi, ta cũng đã nói rồi, nghe nói tiểu tẩu tử bị bệnh, cố ý đến thăm "

Tạ Bích Sơ thông thả ung dung nói: "Thăm bệnh mà lại tay không đến, còn có chút quy củ không?"

Cảnh Hoan vô tội nói: "Tôi vội vàng, hơn nữa đêm khuya tôi đen không nhìn thấy gì, tìm không được thứ gì tốt, tìm ra chỉ sợ tiểu tẩu tử cũng sẽ ghét bỏ."

"Đêm khuya tìm không được gì, là có thể đến thăm bệnh?" Tạ Bích Sơ dùng lỗ mũi bị ngẹt hít một hơi, hàm hàm hồ hồ nói: "Còn có việc gì nói mau, không nói thì rút nhanh!"

Cảnh Hoan im lặng không nói gì một lát, sau đó buồn buồn nói: "Người ngã bệnh ta tới thăm người, lần trước ta bị thương người cũng không có đi thăm ta."

Loại giọng điệu ai oán này đến cùng là xảy ra chuyện gì? Kế tiếp chuyện lần trước ca ca hấn biến thành Kim Mao, Tĩnh Vương Điện hạ cũng biến thân thành Đại Hoàng thất tình rồi sao? Tạ Bích Sơ vuốt hình chữ thập trên trán quăng đi, cắn răng nghiêng lợi nói từng chữ từng chữ: "Cái ngày người bị thương ta đã đi thăm người rồi có được không? Lão gia, năm nay ngài bao nhiêu tuổi rồi, bệnh hay quên nặng như vậy, chuyện mới qua bao lâu mà lão gia ngài cũng không nhớ?"

Cảnh Hoan dùng giọng điệu không thể tin nói: "Nhưng lần trước người đến không phải là bởi vì bộ chén Ảnh Thanh Phi Vân kia sao?"

Tạ Bích Sơ: "."d,đ\$!Ê%QUÝ@ĐỒN

Tại sao không còn lời nào để phản bác hấn, Tạ Bích Sơ cười "ha ha" một tiếng: "Thật ra thì ta là vì đưa ngân phiếu cho người."

Cảnh Hoan yên tâm, nói đương nhiên: "Ta nói đúng rồi chứ."

Thực ra hoàn toàn không muốn để ý cái tên Tĩnh Vương Điện hạ phiên bản ngu ngốc này có được không, cảm thấy mỗi khi nói với hấn một câu thì chỉ số thông minh sẽ bị hạ một bậc, người một khi ngu xuẩn đến mức độ cổ tình gây sự thì hình như đúng là nên buông tha trị liệu, biết ngay là hôm nay Tĩnh Vương Điện hạ ra khỏi cửa mà chưa uống thuốc.

Tạ Bích Sơ vỗ trán, sau đó chịu thua nói: "Được rồi, ta sai rồi, nhưng mà ta ở trong cung Bệ hạ hoàn toàn không để cho ta đi ra ngoài mà, không phải ta đã nhờ phụ thân ta đi thăm người."

Cũng là bởi vì người nhờ Tể tướng đại nhân đi thăm ta đó có được hay không? Tể tướng đại nhân là người mà ai cũng dám thấy sao? Lờm một cái cũng đủ khiến người ta sợ đến sắp tiểu ra có được không? Nghĩ tới cảnh tượng lúc đó mặt Cảnh Hoan lập tức tái đen.

Đáng tiếc do trong bóng tối nên Tạ Bích Sơ không thưởng thức được, chỉ nghe Cảnh Hoan buồn bực nói: "Cho nên đây cũng là lý do vì sao ta lại đến thăm người vào giờ này."

Tạ Bích Sơ sùng sốt một chút, cẩn thận ngấm lại lời nói của hấn một lần, mới hiểu được hấn có ý gì, nói cách khác Cảnh Diệp ngăn cản hấn không cho hấn tới đây?

Nhớ tới cái lần Cảnh Hoan vào cung thỉnh an Thái hậu nương nương lúc trước, lúc ấy nàng cũng muốn đi gặp Cảnh Hoan, Hoàng đế Bệ hạ tuy đồng ý, nhưng lại yêu cầu đi cùng, cho nên mục đích của hắn là, tránh cho nàng và Cảnh Hoan gặp riêng.

Đến cùng là xảy ra chuyện gì vậy, Tạ Bích Sơ phát hiện mình thật sự không thể hiểu nổi tới cùng thì Hoàng đế Bệ hạ nghĩ cái gì, Hoàng gia vốn là một đám người sĩ diện nhất trên đời này, theo lý thì loại quan hệ huynh đệ không hợp này cho dù sau lưng nghiêm trọng đến mức nào, cũng không có khả năng chối loại đặt lên trên mặt bàn đi.

Tạ Bích Sơ quyết định nói lời khách sáo với tên gốc trước mặt này, "Ý của ngươi là ca ca ngươi không cho phép ngươi tới thăm ta, tại sao chứ, còn có hôm nay ngươi đi cứu giá, hình như bộ dạng ca ca ngươi cũng không phải là rất cao hứng, bình thường hình như ngươi cũng rất sợ ca ca ngươi thì phải."

Nàng đang thật cẩn thận thăm dò, nhưng thái độ của Cảnh Hoan lại là đáng về không e dè chút nào nói: "Đúng vậy đó, rất sợ hắn, hắn đang làm mình làm máy với ta, nếu sau đó hắn không phát bóng lộc cho ta, ta sẽ không có bạc xài."

Tạ Bích Sơ: "."d+đần*Lê3%quý&đ0ôn

Làm mình làm máy là cái quỷ gì, mấy chữ này dùng ở trên người của Hoàng đế Bệ hạ tạo cảm giác không hợp mãnh liệt như vậy thì đến cùng là Tĩnh Vương Điện hạ làm sao mà nói ra khỏi miệng được vậy, Tạ Bích Sơ vỗ trán, ừ ừ khoát tay với hắn một cái, nói: "Đi thông thả không tiễn."

"Được rồi." Cảnh Hoan đứng dậy, giọng nói cực kỳ tiếc nuối, "Vốn đang chuẩn bị lên lên gọi ngươi đi chơi, đáng tiếc ngươi lại ngã bệnh."

Cảm giác yêu đương vùng trộm mãnh liệt đập vào mặt, Tạ Bích Sơ không còn hứng thú gì cười một tiếng: "Ta muốn nói cho ca ngươi biết."

Cảnh Hoan cũng không muốn ngổ nghịch, thần bí nói: "Thật sự không đi sao, nghe nói sáng mai Hoàng thượng hồi cung."

Mà nàng vẫn đang bị bệnh, cho nên nhất định sẽ lưu lại, như vậy đi chơi cũng không phải là chuyện không thể làm được, ít nhất cũng có thể vui chơi trong Thượng Lâm Uyển, cũng còn vui vẻ hơn nhiều so với việc ngày ngày ngồi trong ngục giam Hoàng gia, không phải do phòng ngự của phe ta quá thấp, mà là do công kích của quân địch quá mạnh mẽ, Tạ Bích Sơ cắn răng một cái, "Đi."

Cảnh Hoan nở nụ cười, "Ta biết ngay mà, ta sẽ phụ trách dẫn đường cho ngươi, ôi, ta đúng là thông minh vô cùng lại khéo hiểu lòng người."

Tạ Bích Sơ: "Ngươi vui vẻ là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Lân Đầu Tiên Gặp Mặt Nam Phụ

Có mục đích thì sẽ có động lực, sau khi Tạ Bích Sơ biết đúng là rạng sáng ngày hôm sau Hoàng đế Bệ hạ sẽ hồi cung, lấy tốc độ mất thường cũng có thể thấy được mà khỏe lại, biểu hiện cụ thể là buổi sáng ngày thứ ba đã rời giường từ sớm, vui chơi khắp nơi.

Hoàng đế không có ở đây, tất cả người ở lại Thượng Lâm Uyển hiện giờ đều là cấp bậc tôm tép, Tạ Bích Sơ thể hiện đầy đủ sâu sắc tính túy của câu "Cọc không ở nhà, khí xung đại vương", mang theo chạy khắp nơi, làm cho cả khu Thượng Lâm Uyển người ngã ngựa đổ, thú chạy chim kinh (hoảng).

Vì vậy mấy ngày sau, Tạ Bích Sơ và tứ Cầm khiến người phiên chó ngại cứ thuận theo tự nhiên như vậy mà cười ngựa chạy ra khỏi Thượng Lâm Uyển.

Đợi đến khi tiểu cô nương Tạ Bích Sơ "vui sướng như chim nhỏ sổ lồng" với đủ loại cảm xúc vui mừng suốt đường đi cuối cùng đã tới địa điểm hẹn trước, chỉ thấy trong đình nghỉ mát bát giác kia có ba bóng dáng đang hoặc ngồi hoặc dựa.

Tạ Bích Sơ còn chưa kịp nhìn kỹ, thì nam tử nằm nghiêng ngả trên lan can đình bát giác trong số đó đã nhìn thấy bóng dáng của nàng, lập tức đứng dậy đón nàng.

Trên người nam tử mặc một thân áo bào nho sinh màu xanh, đầu đội mũ nho, rõ ràng là cách ăn mặc của thư sinh, phong thái nho nhã lịch sự, hiền lành ấm áp, khiêm nhường cần kiệm đó, thật sự là làm cho người ta vui vẻ thoải mái sáng khoái tinh thần.

Hắn đi từng bước đến gần, bước chân giống như mang theo một luồng gió xuân, đi đến chỗ nào là chỗ đó hóa hoa nở rộ, ong bay bướm múa, có điều đợi đến khi thấy rõ khuôn mặt của hắn, Tạ Bích Sơ như bị sét đánh, cmn! Xóa hết tất cả những lời ca ngợi vừa rồi!

Quả nhiên là tâm thần phân liệt nặng, chắc chắn thư sinh tác phong nhanh nhẹn trước mắt này là huynh đệ sinh đôi của Tĩnh Vương điện hạ!d/đ;l\$#@đôn

Tạ Bích Sơ ngồi trên lưng ngựa mặt không thay đổi nhìn Cảnh Hoan hai tay nắm cây quạt thì lễ với nàng, nụ cười bên môi dịu dàng đến tận xương, giọng

nói như là đã được tắm trong nước tuyết tan đầu xuân, sạch sẽ lại ấm áp: "Tạ tiểu thư, tiểu sinh chờ đã lâu."

Ánh mắt Tạ Bích Sơ liếc nhìn về phía trong đình, nhìn thấy hai người khác cũng đang đi tới, một người thư sinh đi sau cùng, phía trước là một tiểu cô nương đẹp mắt, cũng chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, một thân váy vàng nhạt nhìn như mầm liễu mới hé lộ, trên đầu thắt hai búi tóc đơn giản như nhau, hoạt bát lại đáng yêu, lúc này chớp đôi mắt to đầy tò mò đi tới, nói: "Người chính là tiểu thư Tạ gia đi, lần đầu gặp nhau, ta tên là Thẩm Thường Lê."

Cả hai tên thiếu niên đều dùng ánh mắt sợ hãi nhìn nàng ta.

Tạ Bích Sơ cũng không chú ý tới người thư sinh phía sau kia, chỉ liếc mắt nhìn Cảnh Hoan một cái, thấy ánh mắt hắn nhìn về phía Thẩm Thường Lê, trong lòng trực tiếp đính nhãn "Ha ha", còn thắc mắc sao tên ngốc lại trở nên phong độ nhanh nhẹn như vậy, lúc nam nhân theo đuổi mỹ nhân thì đều giống nhau.

Nề mặt hắn "chủ động" tài trợ các loại chi phí trong lần ra ngoài này, nàng luôn luôn có tấm lòng lương thiện sẽ không vạch trần hắn.

Nàng dùng ánh mắt nhìn em dâu đánh giá tiểu cô nương Thẩm Thường Lê từ đầu đến chân một lần nữa, sau đó lộ ra tươi cười, "Lần đầu gặp mặt, ta là Tạ Thanh Ngọc."

Thẩm Thường Lê vốn còn mang vẻ mặt tò mò lập tức bị "con choáng dễ thương" công kích, cặp mắt "xoạt" phát sáng lên, trên mặt hai rặng mây hồng, cả người cũng chóng mặt, "Thật, thật đáng yêu."

Nụ cười của Tạ Bích Sơ càng sâu.

"Khụ ——" Trực giác của Cảnh Hoan cho thấy nếu vẫn không ngăn cản thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì đó kỳ quái, quyết đoán bỏ qua ánh mắt vô tội mà Tạ Bích Sơ nhìn qua, chỉ chỉ về người phía sau, chính là thiếu niên kia, nói: "Vị này là Lâm Vân Tranh, phụ thân chính là Hộ bộ Thị lang Lâm Thanh Thuyền."

Lâm Vân Tranh cũng chấp tay về phía nàng, mỉm cười nhẹ nói: "Gặp qua Tạ tiểu thư."

Nếu như nói hiện giờ Cảnh Hoan phân liệt thành phong thái dịu dàng như gió xuân, thì Lâm Vân Tranh chính là một gốc trúc xanh, hắn chỉ cần đơn giản đứng đó, thì sẽ tự thành một phong cảnh ngay, thanh tú sâu sắc, khí chất cao quý sáng sủa, thật sự là một con người ngọc thụ chi lan.

Đương nhiên, khối tiểu thịt tươi này hoàn toàn không phải là món ăn của Tạ Bích Sơ, dẫn đến sự chú ý của Tạ Bích Sơ là, hắn tên là Lâm Vân Tranh đó, phụ thân hắn là Lâm Thanh Thuyền đó, hắn còn có một thanh mai trúc mã tên là Chu Tĩnh Tuệ đó!

Ý cuối cùng mới là trọng điểm.

Nam phụ đại nhân, lần đầu tiên gặp mặt, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn. d+đ&lê@q*ủy%Đ*ôn

Tạ Bích Sơ ý vị không rõ vĩnh khố miệng lên, "Xin chào Lâm công tử, nghe đại danh đã lâu."

Cảnh Hoan: (つ・Д・)っ!! Nghe đại danh đã lâu là cái quý gì?

Đại danh của Lâm Vân Tranh thế nhưng có thể truyền tới tai Hoàng hậu nương nương luôn không hỏi chính sự, chuyện này hoàn toàn không khoa học, rốt cuộc thì hắn làm ra công hiến lớn gì có thể ảnh hưởng đến tương lai Đại Hoàn?

Còn có tiểu Hoàng tẩu người cười thành như vậy rốt cuộc là có ý gì thế, bị dọa sợ đến mềm chân thì sao còn có thể tiếp tục vui vẻ chơi đùa với nhau đây?

Nhưng cũng càng muốn đốt ba cây nhang cung tiễn Lâm Vân Tranh lên đường đến hoàng tuyền bình an đó, Cảnh Hoan âm thầm vui sướng khi người gặp họa liếc mắt nhìn Lâm Vân Tranh mặc dù vẻ mặt không thay đổi nhưng trong mắt đã hiện lên vẻ nghi ngờ rõ ràng một cái.

Còn lúc ánh mắt Tạ Bích Sơ trở lại trên người Thẩm Thường Lê, rốt cuộc cũng nhớ tới nàng là ai, Thẩm Thường Lê a, thê tử có tiếng mà không có miếng của Lâm Vân Tranh trong truyện gốc, Chu Tĩnh Tuệ để nhận được sự ủng hộ của phụ thân Thẩm Thường Lê là Lại Bộ Thượng Thư, khuyên Lâm Vân Tranh cưới Thẩm Thường Lê vẫn luôn ái mộ hắn, nhưng đáng tiếc chú rể lại trải qua đêm động phòng với Chu Tĩnh Tuệ.

Chắc chắn, lại là vật hy sinh bị văng sang nữ chính phóng xạ tới, ngón tay Tạ Bích Sơ chạm nhẹ vào trên quai hàm một cái, nhìn Thẩm Thường Lê đang cười khúc khích ở trước mặt này, rồi nhìn về mặt cười gian của Cảnh Hoan bên cạnh một chút, cảm thấy vẫn nên cứu cô nương này ra khỏi hang hổ, ném vào ổ sói Tĩnh Vương phủ kia đi.

Nhìn hai người bọn họ có vẻ rất xứng đôi đó.

Chú thích:

1 tiểu thịt tươi: chỉ sự tươi mới, mới mẻ hoặc non nớt, thiếu kinh nghiệm,...

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lừa Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Thư Viện Lăng Vân

Sau khi chào hỏi lẫn nhau, các thiếu niên thiếu nữ bắt đầu thảo luận đi nơi nào chơi đùa, Tạ Bích Sơ làm một trạch nữ quanh năm không đi ra ngoài nên đương nhiên chỉ có thể nghe theo bọn họ, sau khi trải qua quá trình thảo luận bằng miệng chuyển sang thảo luận bằng tay chân kịch liệt, cuối cùng ba người khác cũng đạt được ý kiến thống nhất: Đi đập thanh2.

Tạ Bích Sơ đỡ trán: "Cho nên các người định đập thanh ở ngay đây luôn?"

Ba người thấy nàng kéo dây cương khiến vó ngựa đập đập trên thảm cỏ, nhìn nhau một cái, sau đó tiểu cô nương Thẩm Thường Lê giương cằm lên giành nói: "Đi phía sau núi của thư viện các người, quyết định như vậy đi!"

Thấy hai người khác có vẻ như cũng không có (không) ý kiến (dám) khác (có), cuối cùng ý kiến này cũng đã đạt thành nhất trí, bốn người cưỡi ngựa chậm rãi đi về phía Thư viện Lăng Vân, tiểu cô nương Thẩm Thường Lê hoạt bát từ từ đến gần Tạ Bích Sơ nói chuyện ríu ra ríu rít, khiến Tạ Bích Sơ cũng coi như là có chút hiểu biết về Thư viện Lăng Vân.

Trường học cấp quốc gia đó, tương đương với đại học ở thủ đô của hiện đại, nghe kể lúc trước tiên đế có Hoàng tử, đương nhiên là vui mừng rồi, nhưng muốn dạy dỗ bọn họ thì không có thời gian, dù sao khi đó tiên đế cứ hờ ra là lại phải đi đánh giặc mà.

Đương nhiên các hoàng tử vốn cũng không thể do Hoàng đế tự mình dạy dỗ, nếu không còn không một chết, còn có cơ quan chuyên môn Thượng Thư Phòng ở đây, ban đầu tiên đế muốn để phụ thân nam thần làm hiệu trưởng, nhưng phụ thân nam thần cũng thường đi theo xuất chinh, cuối cùng tiên đế không có biện pháp nào khác, phải đi mời thầy của phụ thân nam thần.

Nhưng ông không chịu làm, nói: Vì dân chúng trong thiên hạ, mỗi ngày học trò của ta để cho người sai bảo ta cũng không nói gì nhiều, vậy mà bây giờ ngay cả ông già như ta đây cũng không chịu buông tha, vậy còn chưa tính, nếu người vì chuyện của quốc gia mà tới tìm ta, nói không chừng ta còn sẽ nghĩ kế gì gì đó giúp người, chỉ vì mời ta đi dạy học cho con người? Ha ha, ông đây không đi!

Không chỉ không chịu đi, mà ông lão tùy hứng này còn không vui, quay đầu đánh mặt tiên đế ngay, ông ta chạy đến Thành Nam mua một đỉnh núi, xây một tòa thư viện, còn khiêu khích truyền lời cho tiên đế nói: Ta chính là không thích dạy con người, ta chỉ thích dạy con nhà người ta, người đã có bản lĩnh mời ta vào cung, thì người có bản lĩnh đưa con người ra cung đi.

Sau đó tiên đế còn tùy hứng hơn, thật sự đưa hoàng tử đến thư viện này, thuận tiện đề tên cho thư viện: Thư viện Lăng Vân. Điều này làm cho ông cụ còn chưa kịp đặt tên cho thư viện đã đắc chí lên trước tức giận tới mức giơ chân, không vào cung một lần nào nữa trong suốt quãng đời còn lại.

Tạ Bích Sơ nghe được cảm thấy vui vẻ, đáng tiếc ông cụ đó đã qua đời, nếu không dựa vào quan hệ với phụ thân nam thần, nhất định phải đi chào hỏi một lần, trong truyện gốc cũng không có nhắc qua người sáng lập Thư viện Lăng Vân, ngay cả việc Cảnh Diệp từng đi học ở thư viện này cũng không thấy nói, chứ đừng nói chỉ Cảnh Hoan, điều duy nhất nhắc tới có lẽ chính là thư viện đào tạo ra rất nhiều nhân tài giỏi giang, Lâm Văn Tranh chính là một người nổi bật trong số đó.

Ánh mắt Tạ Bích Sơ không nhịn được quanh quẩn trên người Lâm Văn Tranh, đáng tiếc cho một khối tiểu thịt tươi, ai có thể ngờ tới sau này lại trở thành một cái vỏ xe phòng hồ.d*d@l\$&đ

Thẩm Thường Lê nhìn theo ánh mắt Tạ Bích Sơ, thấy Lâm Văn Tranh nhận ra được nên hơi mỉm cười về phía này, trên mặt hiện lên một làn phấn mông, vội quay đầu kéo tay áo Tạ Bích Sơ dúi đề tài, "Không phải Thanh Ngọc là tộc muội của Hoàng hậu nương nương sao, Tề Vương đại nhân lại là tộc thúc của người, vậy mà ngay cả những chuyện này cũng chưa từng nghe nói sao?"3

Tạ Bích Sơ giật mình, coi như không thấy ánh mắt trêu tức của Cảnh Hoan, cười nói: "Ta đã từng nghe người khác nói, nhưng chưa từng nghe người nói mà, người khác nói làm sao thú vị như người nói được?"

Thẩm tiểu cô nương vừa nghe, cái đuôi lập tức vênh lên trời, "Đó là đương nhiên, ngay cả Hoàng hậu tỷ tỷ của người cũng chưa chắc đã từng nghe kể chuyện thú vị như vậy," nghe Cảnh Hoan bên cạnh ho khan một tiếng, hình như nghĩ đến gì đó, con người xoay chuyển nói tiếp: "Ta còn biết trước kia Vương Gia."

Tĩnh Vương Điện hạ: "Khụ khụ khụ!"

Thẩm tiểu cô nương cười "hi hi" một tiếng: "Ta cũng biết Vương Gia rất mất mặt." Quay đầu lại nói với Tạ Bích Sơ: "Thanh Ngọc người không phải biết, các hoàng tử khác được đưa đến Thư viện Lăng Vân lúc sáu tuổi, một năm sau Vương Gia mới đến, cũng chính là lúc ngài ấy bảy tuổi, bị người ta lừa nói trên đỉnh núi phía sau có Tuyết Liên, Vương Gia tin là thật, một mình đi tìm.

Kết quả rơi xuống đáy vực, chỗ khác cũng không bị thương mấy, có điều trên mặt bị thương nặng, sau đó phải dưỡng mấy ngày mới không để lại sẹo, nếu không hiện giờ tiểu thư cả kinh thành này đều phải đau lòng rồi, chuyện này truyền khắp Thư viện Lăng Vân, khi đó tuy ta còn nhỏ, chỉ là đã nghe từ nhiều năm trước như vậy rồi mà thế nào cũng không quên được."

Tạ Bích Sơ nghe vậy, mặt lộ vẻ suy tư, ngón tay gõ cằm nghi ngờ nói: "Vốn ta chỉ biết có 'Tai họa lưu ngàn năm', hôm nay mới biết ngu ngốc cũng lưu

ngàn năm đó."

Thẩm Thường Lê sùng sốt một chút, sau đó lập tức không chút kiêng kỵ phá lên cười, ngay cả Lâm Văn Tranh luôn luôn trầm tĩnh cũng bật cười "hì hì".

Cảnh Hoan ai oán liếc nhìn Tạ Bích Sơ, một tay ôm ngực tỏ vẻ trái tim thật đau.

Tạ Bích Sơ vội vàng che miệng, một đôi mắt hạnh lại chớp động xoay chuyển, như sóng nước dập dờn, cực kỳ động lòng người, ánh mắt Cảnh Hoan hơi động, vội quay đầu đi.

Tạ Bích Sơ cười hì hì hỏi tiếp: "Vậy sau đó cũng chưa tra được là ai to gan lừa gạt Tĩnh Vương Điện hạ như vậy sao?"

Thẩm tiểu cô nương còn chưa kịp mở miệng, Cảnh Hoan đã giành trước nói: "Muốn biết chuyện này phải đi hỏi tiên đế, các người muốn đi?"

Tạ Bích Sơ nghe xong lời này, cũng biết chuyện kể tiếp không nên biết, vội bày tỏ với Thẩm tiểu cô nương rằng mình không thường ra khỏi cửa, kiến thức hạn hẹp, nhờ nàng kể một vài chuyện lý thú trong kinh thành.

Tĩnh tĩnh Thẩm tiểu cô nương hoạt bát cỡ nào chứ, nghe vậy lập tức hóa thân thành đại tỷ nhiều chuyện, trừ bốn gia tộc hiện có mặt ở đây@d.\$lê*quý*đôn, từ chuyện nhà mẹ của Tôn Quý phi cho đến chuyện trước đó vài ngày ở ngõ phố hoa4 Thành Tây phát hiện một mọi rợ đến từ cực bắc của quốc gia Đại Hi kể bên, mọi rợ này cả người lông dài, mắt lại có màu xanh dương, đáng tiếc đến ngày hôm sau đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Nàng nói không có ý gì, Tạ Bích Sơ lại nhớ trong lòng, chờ sau này được phụ thân kéo ra khỏi Hoàng cung, không có việc gì cũng có thể đi du lịch Đại Hi một chuyến cũng được.d.\$l%q)đ

Bốn người cười cười nói nói, rất nhanh đã đến chân núi Lăng Vân, Tạ Bích Sơ ngửa đầu nhìn bậc thang quanh co khúc khuỷu liên miên bất tận đi thẳng lên mây xanh, cả người đều có hơi không khỏe, bây giờ nàng là một tiểu cô nương vị thành niên, nếu phải đi lên đoạn đường này thì sau này nàng vẫn còn có thể cao lên sao?

Đi học mà còn phải trèo đèo vượt núi, đó là việc người làm sao?

Xác định người sáng lập là thầy của phụ thân nam thần? Chắc chắn lúc này nàng đã nghe nhầm, người có thể bồi dưỡng ra được nam thần thì khẳng định cũng là một nam thần đó có được không, sao một nam thần có thể làm ra chuyện hung tàn như vậy được?

Đặc biệt còn là chuyện bắt một đứa bé sáu tuổi đi lên chỗ cao như vậy, chuyện như vậy chắc chắn chỉ có đám động vật máu lạnh Hoàng gia lòng dạ hiểm độc kia mới có thể làm được.

Tạ Bích Sơ cười ngựa đứng phía dưới bậc thang thứ nhất suy tư một lúc lâu mới nghiêm túc nói: "Ta không phải là học sinh của thư viện các người, chẳng lẽ cũng cần phải đi lên như vậy? Khiến cho khách một nhọc chính là đạo đãi khách của các người? Thật đúng là quá thất lễ!"

Ngoài miệng thì nói như vậy, ánh mắt nhìn chằm chằm Cảnh Hoan của nàng lại rõ ràng là đang bày tỏ: Đưa Bồn cung đi lên, hoặc là đưa Bồn cung đi.

Cảnh Hoan chỉ suy tư một giây, lập tức đưa ra lựa chọn sáng suốt, nói: "Sắp đến buổi trưa rồi, chẳng lẽ các người muốn đi ăn cơm ở nhà ăn của thư viện?"

Một câu nói trực tiếp giết chết Thẩm tiểu cô nương và Lâm Văn Tranh ngay trong nháy mắt, hai người đã đi lên một đoạn lưu loát chạy xuống, "Chúng ta đi chùa Đại Giác ăn cơm chay!"

Làm sao bây giờ, hình như đột nhiên cảm thấy càng hiếu kỳ với Thư viện Lăng Vân hơn thì phải làm sao đây, nhất là nhà ăn.

Tạ Bích Sơ lười đến ngay cả ngựa cũng không xuống cân nhắc được mất một chút, lập tức quyết định lần sau có cơ hội sẽ nhờ phụ thân nam thần mang nàng đi lên, sau đó quay đầu chạy về phía chùa Đại Giác theo ba người kia, thức ăn ngon có sẵn, sao có thể phụ lòng?

Chú thích:

1 trạch nữ: cô gái luôn ở trong nhà, ít khi ra ngoài.

2 đập thanh: giẫm chân lên cỏ. Trước đây, có ngày hội giẫm chân lên cỏ trong dịp tiết Thanh Minh, nam nữ thanh niên nhân dịp này để du xuân, nên mới có tên gọi hội đập thanh (tức giẫm lên cỏ).

3 tộc muội: em gái họ; tộc thúc: chú họ

4 phố hoa: con đường có nhiều kỹ viện

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Nam Phụ Mới Thật Sự Là Tuyệt Sắc

Chùa Đại Giác nằm ngay đỉnh núi sát vách Thư viện Lăng Vân, mặc dù là hàng xóm, nhưng để nhận thấy là quy cách của người ta cao hơn, từng phiến đá cẩm thạch xếp thành đường lớn rộng rãi kéo dài từ chân núi đến cửa chùa, cửa chính cao ngất hùng vĩ ngưỡng cảm dùng ánh mắt miệt thị nhìn mọi người đi qua đi lại, giống như không lúc nào không tán ra tin tức "Ta rất cao quý ta rất siêu phàm ta là thiên hạ đệ nhất, phàm nhân ngu xuẩn đều quý xuống hết cho ông".

Người thiết kế bản vẽ của Chùa Đại Giác chắc chắn thuộc chòm sao Sư Tử.

Tạ Bích Sơ tò mò hết sức, nhanh miệng hỏi nhiều một câu, sau đó từ chỗ Cảnh Hoan biết được, cửa Chùa Đại Giác đã từng được xây dựng lại, tác giả thiết kế bản vẽ là —— Người sáng lập Thư viện Lăng Vân, thầy của phụ thân nam thần Lão sư.

Bởi vì ông ta cảm thấy làm một hàng xóm, về ngoài của Chùa Đại Giác thật sự quá xấu, dựa vào gần hần như vậy thật sự là mất thể diện, cho nên sau khi xây xong Thư viện Lăng Vân, thì dẫn người tới thẳng Chùa Đại Giác chỉnh sửa bề ngoài miễn phí.

Có tiền, tùy hứng; Có quyền, tùy hứng; Có tài, tùy hứng.

#Xin Thư viện Lăng Vân xác định trị số tùy hứng của phụ thân nó#.d^đ:l^q)d

Tạ Bích Sơ: "." Vừa rồi sao nàng lại phải nhiều chuyện hỏi câu đó chứ?

Ha ha, cho việc lúc này mình không muốn đi Thư viện Lăng Vân điểm thưởng, đúng là không thể cơ trí hơn mà.

Cảm thấy tiêu chuẩn tổng thể của đứa bé Thư viện Lăng Vân đều bị phụ thân nhà nó kéo xuống, một chút mong đợi cũng không có nữa rồi, không phải nói ông ấy là thầy của phụ thân nam thần sao? Hoàn toàn không thể tưởng tượng ra hình ảnh ly kỳ như vậy luôn đó, đây chẳng lẽ chính là ví dụ chân thật cho câu "Trúc xấu ra măng ngon" sao?

Thanh kỹ năng của phụ thân không bị ông cụ này dạy lệch thật sự là rất giỏi luôn, lặp lại lần nữa, thuộc tính của phụ thân nhà ta là hoàn mỹ (づ 3 づ) ♡ ~

Đương nhiên, chỉnh sửa bề ngoài ấy mà, cũng chỉ là động dao trên ‘khuôn mặt’, thật may là không động đến gien, cho nên bên trong Chùa Đại Giác vẫn khá trang nghiêm mặc mặc khiêm tốn nội liêm, dưới sự dẫn dắt của "khách quen"d,\$lequydon, mấy người quen thuộc chui vào phòng bếp.

Không sai, chính là phòng bếp, nghe nói bởi vì Chùa Đại Giác thường đi lấy nước suối trên núi Lăng Vân, vì vậy thầy của phụ thân nam thần không chịu, dựa vào cái gì dựa vào cái gì, ông đây không cho, phương trượng phải nói rằng lúc học sinh của thư viện tới Chùa Đại Giác ăn món chay thì không cần tiền nhang đèn, cứ ăn thoải mái, ông lão kia mới đồng ý, phương trượng vừa quay đầu đã giựt giây phụ thân nam thần, lúc ấy đang giám sát việc xây dựng thư viện, lập quy định ngay, thư viện cứ mười ngày được nghỉ một ngày, trong mười ngày đó không cho đi ra ngoài, thật vất vả mới được nghỉ ngơi một ngày, chắc chắn phải về nhà hưởng thụ thịt cá rồi.

Tạ Bích Sơ vừa ăn cơm vừa nghe tiểu tăng bên cạnh tỏ ra kiêu ngạo mà khoe khoang phương trượng đại đại nhà hần cực kỳ thông minh cực kỳ cơ trí như thế nào, chiếm tiện nghi lớn đến mức nào, tỏ lòng trung thành rằng muốn tuân theo sự dạy bảo của phương trượng đại đại nhà hần, về sau nhất định cũng phải cơ trí như vậy.d/đ*le@quy#don

Phương trượng dạy bảo, ha ha, hình tượng này thật sự quá đẹp, làm người đứng ngoài hồng trần chẳng lẽ không phải là an tĩnh khám phá hồng trần không để ý tới việc đời sao? Chẳng lẽ thế giới này đã sắp bị đùa đến sụp đổ thay vì bị chiếm lĩnh sao?

Tạ Bích Sơ liếc mắt nhìn Thẩm tiểu cô nương bên cạnh đang riu ra riu rít phụ họa tiểu tăng một cái, lại nhìn Tĩnh Vương Điện hạ vừa ăn vừa gật đầu tỏ vẻ đồng ý một chút, cuối cùng tầm mắt rơi vào trên người Lâm Văn Tranh vẫn mỉm cười nhàn nhạt này giờ.

Quả nhiên nam chính là dùng để tiến hành kịch tình, nam phụ mới thật sự là tuyệt sắc, nhìn thử phong cách toàn thân người ta mà xem này, nhìn thử lễ nghi trên bàn ăn của người ta này, cũng không trách Thẩm tiểu cô nương cứ nói một câu là lại liếc nhìn hần một cái, trong mắt tràn đầy sự mong đợi, dù nụ cười của hần chỉ hơi sâu hơn, dù hần chỉ gật đầu nhẹ một cái, cũng có thể làm cho cả người tiểu cô nương đều toả sáng sáng rõ.

Đáng tiếc nam phụ ngoài nóng trong lạnh, bên kia con gái nhà người ta đã gió nổi mây phun cát bay đá chạy, bên này hần vẫn còn không hề gọn sóng lù lù bất động, xét đến cùng cũng bởi vì, ai bảo nữ phụ không có vàng sáng chứ 丿 ∇ 丿 丿

Sau khi cơm nước xong, Lâm Văn Tranh đồng học chăm chỉ tỏ vẻ không thể trốn học nữa, hần muốn trở về đọc sách học tập, cái đuôi nhỏ của hần, Thẩm tiểu cô nương, tự nhiên cũng đi theo, Tạ Bích Sơ liếc nhìn Tĩnh Vương Điện hạ ở lại một cái, bày tỏ sự thăm hỏi thân thiết với hần: "Sao người không đi về, không cần đọc sách?"

Tĩnh Vương Điện hạ bày ra vẻ mặt "Phàm nhân, mời cúng bái ta", ngẩng đầu nói: "Chỉ vài cuốn sách thôi, đối với loại quân tử phiên phiên kinh tài tuyệt điểm văn võ song toàn như ta mà nói, đều là chuyện nhỏ, làm sao quan trọng bằng việc dẫn đường cho tẩu tử được?"

Chắc, quả nhiên người khác vừa đi là lập tức lại trở lại phong cách ngu ngốc như cũ, loại cảm giác hình như ngay lập tức sẽ bị ô nhiễm tinh thần này là xảy ra chuyện gì, về mặt Tạ Bích Sơ không chút thay đổi: "Người đã có bản lĩnh nói, thì người có bản lĩnh đứng đứng bất động."

Tĩnh Vương Điện hạ lập tức bắt được ý của Hoàng hậu nương nương, chuẩn bị mang Hoàng hậu nương nương du lãm một vòng trong Chùa Đại Giác trước, đương nhiên từ việc sau khi tiểu cô nương Tạ Bích Sơ tiến vào Chùa Đại Giác lâu như vậy mà vẫn không có tiểu hòa thượng nào chạy tới nói với nàng rằng "Thí chủ, người là người hữu duyên, phương trượng đại đại nhà ta chờ người đã lâu rồi", là có thể biết thân là nữ phụ thì đừng vọng tưởng có kỳ ngộ gì rồi.

Chú thích:

1 đại đại: kiểu như đại thần

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Điểm Kích Khởi Tĩnh Vương Điện Hạ Hắc Hóa

Vì vậy Tạ Bích Sơ ôm tâm trạng thường thức hết sức thuần túy đi dạo hết tất cả các địa phương "nghe nói" đáng tham quan trong Đại Giác tự một lần, sau khi đi dạo xong, cảm thấy đã tiêu hóa khá ổn rồi, Tạ Bích Sơ nghiêm khuôn mặt nhỏ nhắn béo phì, bày ra một bộ nghiêm trang nhìn Tĩnh Vương Điện hạ trước mặt đang chờ nàng đánh giá thái độ phục vụ, nói: "Có phải nên ngủ trưa rồi hay không?"

Rõ ràng là câu nghi vấn, nghe vào tai Tĩnh Vương điện hạ chân chó lại hoàn toàn thành câu khẳng định, Tĩnh Vương Điện hạ lập tức cung thỉnh Hoàng hậu nương nương đến phòng nghỉ dành riêng cho hấn ngủ một lát.

Làm chùa miếu của Hoàng gia, đương nhiên không thể nào không có chỗ nghỉ ngơi dành riêng cho Hoàng hậu nương nương, nhưng mấu chốt là bây giờ Hoàng hậu nương nương còn đang mang trạng thái "Lén lút trốn ra", trực tiếp khoe mác Hoàng hậu chạy đến phòng nghỉ riêng có khác gì với việc tự chui đầu vào lưới?

Đương nhiên Tạ Bích Sơ sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế, mặc dù nàng không trông chờ vào việc có thể giấu giếm được Hoàng đế Bệ hạ chuyện chạy ra ngoài chơi, nhưng có thể kéo được chút nào thì hay chút đó, ai bảo hấn cứ luôn nhốt nàng trong cung không cho phép nàng ra ngoài, làm sao trách được nàng?

Tĩnh Vương Điện hạ dẫn nàng đến phòng nghỉ này cũng không phải là cái phòng được Hoàng gia phân chia cho kia, mà là mụ tên tuổi của một vị quan ở kinh thành xác định ra, cho nên vị trí rất vắng vẻ, tiểu viện tử cũng không phải rất lớn, đương nhiên đối với Tạ Bích Sơ trước đây chỉ có thể ở lồng chim bồ câu mà nói, khái niệm phòng ốc "lớn nhỏ" đã bị cái thế giới này nghiền áp từ lâu rồi có được không?

Tạ Bích Sơ nằm trên giường lăn lộn một lát, phát hiện tâm tình mình quá mức phức tạp, hoàn toàn không ngủ được, trong đó cũng có khả năng rất lớn là bởi vì đang suy nghĩ về việc sau khi bị Hoàng đế Bệ hạ phát hiện thì nên trả lời các vấn đề ví dụ như #Vậy mà lại dám lén lút chạy ra ngoài chơi# #Đã lén chạy ra ngoài chơi mà lại còn dám đi cùng với Tĩnh Vương# #Cùng chơi đùa với Tĩnh Vương, người đứng thật là tìm đường chết# ... như thế nào.

Xuất cung thoải mái một lúc, hồi cung nhận lấy kết quả tội tệt.

Trái lo lắng phải lo lắng, Tạ Bích Sơ quyết định chuẩn bị chạy đi tìm Tĩnh Vương Điện hạ xem thử xem còn có thể đi đâu chơi chơi một trận, dù sao cũng đã đi ra, có lo lắng hơn nữa cũng không làm được gì, thật vất vả mới được thông khí một lần đương nhiên là phải chơi cho đủ vốn, nếu không thì làm sao xứng đáng với việc sẽ phải đối mặt với lửa giận và sự trừng phạt của Hoàng đế đại ma vương khi hồi cung.

Đương nhiên, chân thành hi vọng lúc này Hoàng đế Bệ hạ đã lọt vào làn hương dịu dàng của nữ chính đại đại, sau đó hoàn toàn không có lòng dạ nào đi so đo những vấn đề nhỏ nhỏ này với nàng, vậy thì quá tốt rồi.

Trong Tiểu viện tử tổng cộng có bốn sương phòng, Tạ Bích Sơ ở phòng phía đông, nàng nhẹ chân nhẹ tay đi tới, chuẩn bị miễn phí tặng cho Tĩnh Vương Điện hạ một niềm vui (sự sợ hãi) nhỏ nhỏ.đ;đàn#lê*quý\$đôn

Cửa sương phòng sát vách khép hờ, Tạ Bích Sơ lộ ra mỉm cười thích thú, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, nhưng bên trong lại không có ai, Tạ Bích Sơ bĩu môi chuẩn bị rút lui, lúc quay người thì lại nhìn thấy trước cửa sổ rộng mở có đặt một chậu hoa lan, lá cây thon dài màu xanh đậm có vẻ rất tươi tốt, nụ hoa mướt mà nửa khép nửa mở, sắc màu xanh biếc nhã nhặn trầm tĩnh tuyệt đẹp, Tạ Bích Sơ không nhịn được tới gần nhìn xem.

Loại hoa lan này, ở hiện đại chắc gọi là Tống mai², ở triều đại này thì, Tạ Bích Sơ suy tư, vừa lục lại trí nhớ trong đầu nguyên chủ, ngón tay lại vừa không nhịn được lòng yêu thích, nhẹ nhàng muốn đụng vào màu xanh tĩnh lặng đầy sức sống kia.

Chỉ là còn chưa kịp đụng vào, một màn cầu huyết xảy ra —— Đột nhiên Tĩnh Vương Điện hạ xông ra từ ngoài cửa sổ, vừa lớn tiếng quát "Người đang làm gì?" vừa thuận tay dùng sức đẩy nàng ra.

Tạ Bích Sơ lui về phía sau lao đảo một cái, nhanh chóng vịn bàn đứng lại, nhìn hấn cẩn thận từng li từng tí kiểm tra chậu hoa lan kia, giống như đang che chở trân bảo không gì vượt qua được. Cảnh Hoan không chỉ một lần bị nàng lừa, Cảnh Hoan bị thiệt hại nhiều như vậy cũng không có phản ứng gì, lại bởi vì chậu hoa lan này mà luống cuống.

Hắn đứng ngoài cửa sổ cúi đầu, sau lưng là ánh sáng sáng ngời, làm mặt hắn giấu vào bóng râm, Tạ Bích Sơ không thấy rõ vẻ mặt của hắn, chỉ từ trong sự im lặng của hắn cảm nhận được cả người hắn đang kiềm chế, sự tức giận, nóng nảy, còn có ý lạnh.

Tạ Bích Sơ chưa bao giờ thấy qua Cảnh Hoan thế này, dù ngày đó lúc đến Thượng Lâm Uyển cứu giá, mặc dù hắn cũng bày ra vẻ mặt nghiêm túc, nhưng trong sự nghiêm túc còn có thêm vẻ không chút để ý, thế nhưng lần này, cả người hắn đều trở nên tối tăm

Đột nhiên Tạ Bích Sơ nhớ lại một câu nói: Mỗi người đều không chỉ có một mặt, không nên ép vẻ mặt hắn giấu trong đ.đ, l'q.đ bóng tối phải xuất hiện, coi như tích đức cho bản thân. Rõ ràng đúng là đoạn mở đầu của việc hắc hóa đó, nếu biết chậu hoa lan này chính là điểm kích khởi thì chắc chắn nàng tránh xa nó ra mà, ngay cả ánh nhìn nơi khóe mắt cũng không mang nghĩa một cái được không?

Thân là một nữ phụ đáng đau buồn, cho dù là người đi đường thì cũng không thể đắc tội, nói không chừng người đi đường hắc hóa trở thành lưỡi dao sắc bén trong tay nữ chính thì sao, vì tiêu diệt khả năng này, Tạ Bích Sơ vội vàng mở miệng giải thích: "Yên tâm đi, ta chưa đụng vào, chẳng qua là cảm thấy đẹp mắt cho nên đến gần một chút."

Cảnh Hoan vẫn không nói chuyện, nhưng rõ ràng hơi thở âm u trên người tiêu tán đi rất nhiều.

Tạ Bích Sơ gãi gãi mặt, trong lòng cũng cảm thấy mình rất đuối lý, dù sao "không được đụng lung tung vào đồ của người khác" là lễ phép cơ bản, bởi vì nàng thành công lừa được Cảnh Hoan mấy lần, nên thái độ đối với hắn có hơi tùy ý, như vậy quả thật không được, suy nghĩ một chút vẫn là mở miệng nói: "Ha ha, không ngờ người còn có sở thích trồng hoa lan đó, loài hoa khó nuôi như thế mà vẫn chăm sóc được tốt như vậy, người thật đúng là cẩn thận, đúng rồi, đây là giống hoa gì, thật là đẹp mắt."

Chú thích: "Ha ha" trong trường hợp này không chứa bất kỳ chức năng giấu cợt nào.

Tạ Bích Sơ: Ta thật sự chỉ là cười một cái.đ.đ_le%quý*đôn

Cảnh Hoan không nói gì, Tạ Bích Sơ đợi một lát mà vẫn chưa nghe thấy hắn mở miệng, trong lòng cũng có hơi buồn bực, xem ra sau này không thể chơi đùa vui vẻ với nhau, chứ đừng nói chi là làm anh em tốt cả đời.

Sau đó cuối cùng Cảnh Hoan cũng mở miệng, giọng nói nghe qua coi như là vẫn nhẹ nhàng, "Đây là Tổng mai, chỉ có điều cánh hoa của Tổng mai khác đều giống cánh hoa mai, còn cây này lại giống cánh hoa sen, ta bồi dưỡng thật lâu cho nên khá yêu quý." Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp: "Mẫu hậu của ta rất thích Tổng mai."

Tạ Bích Sơ nghe thấy hắn mở miệng cũng yên lòng, nghe đoạn trước cũng coi như cảm thấy hứng thú, xem ra hoa lan ở cổ đại hay hiện đại đều không khác nhau lắm, nhưng nghe thấy Tĩnh Vương Điện hạ bổ sung một câu cuối cùng thì đúng thật là không khác gì bị cửu thiên huyền lôi đánh trúng đó có được không?

Mẫu hậu của hắn thích, mẫu hậu của hắn chính là Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương đó, chính là chủ nhân của cung Ninh Khang đó, cái nơi mà mới lần đầu đi vào đã bị các loại xanh vàng rực rỡ làm chói mù mắt, giống như nhà giàu mới hoàn toàn không biết khiếm tốn nội hàm là thứ gì dùng vàng ròng đắp lên Ninh Khang cung, chủ nhân đó.

Cái loại tục nhân đó sẽ yêu thích thứ phong nhã như hoa lan sao?

Ha ha, người m* nó nhất định là đang trêu chọc ta.

Chú thích:

1 cách nói này là nói như trong game khi bị dính trạng thái/kỹ năng xấu như giảm tốc,...

2 Tổng mai

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lản Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Không Muốn Trở Về

Tạ Bích Sơ lại bị đổi mới tam quan sững sờ một lúc lâu mới khó khăn, miễn cưỡng tiếp nhận "sự thật" rằng thật ra Thái hậu nương nương có bề ngoài nhà giàu mới nổi cũng có tâm hồn văn nghệ, nhưng mà đối với điều này nàng không phát biểu bất kỳ đánh giá nào, bởi vì thật sự là. Không biết nói gì.

Tạ Bích Sơ vỗ trán, quyết định lập tức bỏ qua đề tài này, biểu đạt thái độ "Bổn cung không muốn ngủ trưa, nếu hoa lan không có vấn đề gì thì nhanh chóng ngoan ngoãn dẫn đường cho Bổn cung, để Bổn cung dạo chơi cho thỏa thích".

Cuối cùng Tĩnh Vương Điện hạ cũng ngẩng đầu lên, từ trong lỗ mũi hừ ra một âm điệu, trong giọng nói chứa đựng ý "Ta khó chịu mất hứng không vui

không muốn nghe người lời nói" cực kỳ nồng đậm, giọng nói lạnh lạnh, "Tiểu Hoàng tẩu đã ra ngoài lâu như vậy, nếu vẫn không trở về Hoàng thượng sẽ lo lắng."

【 Đỉnh! Người chơi Cảnh Diệp chịu 500 điểm tổn thương vật lý 】

Tạ Bích Sơ nhét cây quạt làm bằng gỗ cây đàn hương trong tay nàng về lại, nâng cằm quay đầu đi, có biết nói chuyện hay không vậy, cái gì gọi là “ra ngoài lâu như vậy”? Nàng mới ra ngoài bao lâu? Nàng ra ngoài là để đi chơi, không phải vì cố ý chạy đến ăn thức ăn chay rồi quay về ngay, thức ăn chay có ngon hơn nữa ăn thì cũng có ngon bằng các món ăn từ động vật hoang dã ở Thượng Lâm Uyên không? Nàng là động vật ăn thịt chính hiệu!

Nề mặt hần tới thường thức thức ăn chay do hần đề cử, vậy mà lại có thể không biết cảm ơn như vậy, miệng thôi!

Còn có, cái gì gọi Hoàng thượng sẽ lo lắng, nói ra lời này có khác gì nguyên rủa nàng bị Hoàng đế Đại Ma Vương trách phạt, cho dù sớm muộn gì nàng cũng sẽ rơi vào kết quả như vậy, nhưng trong lúc cuộc sống đang gian nan thì tốt nhất là không nên tùy ý phôi bày nó ra, phải hiểu được cảm miệng thì mới có thể sống lâu dài.

Thấy nàng thờ phỉ phò xông ra ngoài sân, Cảnh Hoan cũng nóng nảy theo, xoa xoa chỗ bị nàng gõ đau, vội chạy qua, "Tiểu Hoàng tẩu, người đi đâu vậy, cho dù có muốn trở về thì cũng chờ đệ đệ tiễn người một đoạn đường chứ."

Đúng thật là tuyệt vọng với cách nói chuyện của tên ngu ngốc này, tiễn nàng một đoạn đường là cái quỷ gì, nàng cũng không phải đi chết, Tạ Bích Sơ tăng nhanh bước chân, đồng thời quay đầu kinh ngạc nói: "Ô kìa bồn hoa lan kia của người rớt từ trên cửa sổ xuống."

Cảnh Hoan ngay cả đầu cũng không quay lại, cười hi hi đi theo bước chân của nàng: "Tiểu tẩu tử, người đừng gạt ta, trong chuyện gạt người này ta là tông của người, ta lừa mấy chục năm từ nhỏ đến lớn rồi, người không phải là đối thủ của ta."

Tối cùng thì loại chuyện như vậy có gì đáng giá để kêu ngạo hả, đây không phải là lời nói dối, đây m* nó chỉ là một cái cớ để khiến cho người cách ta xa một chút, đường đường là Tĩnh Vương Điện hạ mà lại không có ánh mắt như vậy, năng lực lý giải kém như vậy, chắc chắn là Hoàng thượng biết cho nên mới không để cho hần vào triều làm quan chứ gì, nhất định là như vậy.

"Người đừng đi theo ta, ta phải về Tướng phủ."

Cảnh Hoan còn chưa kịp thở phào một cái, lại nghe Tạ Bích Sơ nói: "Ta phải đi về hỏi phụ thân thử xem, Tạ gia chúng ta có phải có một tổ tông mười mấy tuổi hay không!"

Cảnh Hoan: Tiểu tẩu tử, xin bỏ qua cho.

"Tiểu tẩu tử, thật sự không phải là ta không muốn dẫn người đi chơi, mà là thời gian không còn kịp nữa, trước khi trời tối người nhất định phải trở về Thượng Lâm Uyên, cách hiện giờ cũng chỉ còn hai canh giờ, trong kinh thành đều là người của Hoàng thượng nên không thể trở về, nếu đi Đông Giao hoặc Tây Sơn thì thời gian đi về thôi cũng đã tốn hơn một canh giờ.

Nơi duy nhất có thể đi chính là Thư viện Lăng Vân, nhưng đi Thư viện Lăng Vân phải leo bậc thang, người lại là một nữ tử, chi sớ cũng cần phải tốn rất nhiều thời gian lúc lên xuống, vậy nên cũng không thể, như vậy không phải là sợ người bị mệt sao, cho nên còn không bằng sớm trở về, lần sau chúng ta ra ngoài sớm hơn được không?"

Xin hiểu rõ chữ trọng điểm "sớm".d*(đàn)lê^quys&đôn

Cho nên lúc sáng nàng chỉ ngủ nướng thêm một lát đã dẫn đến việc "ngàn dặm xa xôi, vượt núi băng đèo, vượt mọi chông gai" chạy đến lại chỉ có thể ăn bữa cơm sau đó chạy về? Tất cả là do nàng?

Chỉ vì đến quán ăn gia đình ăn bữa cơm, mà mất khoảng mấy ngày tính toán mới có thể lên lên chạy đến từ dưới mắt người lãnh đạo tối cao của quốc gia, kết quả ăn xong mới nhận ra chi phí cho bữa ăn toàn là món chay này thật sự quá cao, không đáng giá!

Còn thiếu chút nữa đã kích khởi một người đi đường hắc hóa, gia tăng một quân địch cho chính mình, vô cùng không đáng giá!

Cảm thấy cả thân thể và tinh thần đều phải hứng chịu tổn thương khó khôi phục.

Tạ Bích Sơ buồn bực không nói lời nào, bước chân cũng không tự chủ được mà chậm lại, chán nản giẫm lên cỏ xanh nhô ra giữa các tảng đá.

Cảnh Hoan thấy đáng về nàng mất hứng, không nhịn được thăm dò hỏi: "Người không muốn trở về?"

Tạ Bích Sơ liếc hần một cái, chuyện rõ ràng như vậy mà còn phải nói sao, mọc ra con mắt là để trút giận hay là để làm vật trang trí?

"Cũng đúng, Thượng Lâm Uyên đúng thật là không có gì hay để chơi đùa, nhưng mà nếu như bệnh của người đã khỏi, vậy thì cũng nên hồi cung rồi."

Thứ này có đầu óc chắc chắn chỉ để tăng thêm chiều cao, tâm tình của Tạ Bích Sơ rất không tươi đẹp, bật thốt lên: "Ta chính là không muốn hồi cung!"

Cảnh Hoan sững sờ, không khỏi hỏi: "Tại sao chứ, người là Hoàng hậu mà, chẳng lẽ vì sợ chuyện lên chạy đi chơi bị Hoàng thượng phát hiện?"

Thì m* nó bởi vì nàng là Hoàng hậu! Nàng là Hoàng hậu, vật hy sinh nên chết đi từ lâu rồi đó, nếu như trên đầu nàng treo vàng sáng nữ chính thì nàng

còn cần phải lo lắng cái này lo lắng cái kia sao, đến lúc đó điều duy nhất nàng lo lắng có lẽ chính là làm sao nhặt khí tiết lên là đủ rồi, mà không phải lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình!

Tạ Bích Sơ bĩu môi, nàng là một người nhất gan, nàng không muốn hồi cung hoàn toàn không phải bởi vì sợ sau khi Cảnh Diệp phát hiện nàng trộm đi sẽ trừng phạt gì gì đó, nàng biết có phụ thân nam thần, Cảnh Diệp cũng sẽ không làm khó nàng quá, người nàng sợ là nữ chính á.

Theo sự bảo đảm của phụ thân trước đó, hiện tại chắc chắn Chu Tĩnh Tuệ đã ở bên cạnh Hoàng đế Bệ hạ, kịch tình đã chính thức bắt đầu, sau khi trở về nhất định nàng phải đối mặt với vàng sáng to lớn kia, đối mặt với các loại phiền phức trong Hậu cung, nhất là lúc trước Cảnh Diệp vẫn luôn tú ân ái một mình.

Nàng e ngại tương lai không biết, e ngại phiền toái sắp sửa đâm đầu vào, còn có e ngại một ngày nào đó cảnh tượng máu chảy thành sông làm cho nàng sợ hãi đến mức nằm mơ cũng thấy nó sẽ hết lần này đến lần khác xuất hiện trong sinh hoạt của nàng, khiến cho nàng từng chút một chết lặng, cuối cùng biến nàng thành một người khác.

Tâm lòng vốn có mà nàng dưỡng thành được trong một thời đại hòa bình, muốn tiếp tục duy trì ở cái niên đại coi mạng người như cỏ rác này, thật ra thì có rất nhiều khó khăn, chỉ là nàng sợ, sợ tất cả ở đây chỉ là một giấc mộng/đ.ĩ,q,đ, nàng lại ở trong giấc mộng này, biến thành đáng yêu của một người xa lạ khác.

Càng nghĩ càng nóng nảy, Tạ Bích Sơ cũng sắp không nén được khủng hoảng và mờ mịt dưới đáy lòng, có lẽ cũng không biết mình đang nói gì: "Ta mới không muốn làm Hoàng hậu, ta."

Lời đã nói ra, có muốn rút lại cũng không rút được, Tạ Bích Sơ tránh đi ánh mắt không thể tin của Cảnh Hoan, thở ra một hơi, ừ ừ cúi đầu nói: "Vừa rồi ta nói vậy, ngươi đừng để trong lòng, cũng đừng. Nói cho Hoàng huynh của ngươi biết, đừng một chút, nhỏ giọng nói tiếp: "Ta thỉnh cầu ngươi."

Cảnh Hoan lập tức bày dáng vẻ có thể ôm đồm nhiều việc vỗ ngực một cái, "Yên tâm, ta chắc chắn sẽ không lăm lăm." Ngừng một chút lại bày ra vẻ mặt "Ta làm việc ngươi cứ yên tâm", giọng nói rất là nghiêm túc nói: "Nếu ngươi muốn xuất cung ta có thể giúp một tay, thật đó."

Độ tin cậy của câu này thực sự quá thấp đó có được hay không, Tạ Bích Sơ nhìn rồi lại nhìn, vẫn đưa tay sờ xuống khoe miệng co giật, thân là Hoàng hậu mà lại muốn rời cung, đây chính là đại sự, từ lúc chuẩn bị đến lúc tiến hành đều cần phải trải qua tính toán chu đáo.

Thấy thế nào Hoàng đế Bệ hạ cũng không phải là người dễ bị tính toán, có đối thủ như thần vậy rồi, thì càng phải cẩn thận từng li từng tí cũng còn không kịp nữa, làm sao có thể còn mang theo đồng đội như heo là Tĩnh Vương Điện hạ được? Nếu như mang đến phiền toái trí mạng cho phụ thân nam thần thì đúng là muốn khóc cũng không kịp.

Chắc là hắn đang nói giỡn, ha ha.d.đ,lẽ%q*úy)đón

Chú thích: "Ha ha" ở đây là để bày tỏ kết thúc đề tài.

Có lẽ là vẻ mặt không tin tưởng của Tạ Bích Sơ quá mức rõ ràng, Cảnh Hoan rõ ràng không muốn kết thúc đề tài này, vội vàng bày ra vẻ mặt chân thành nói: "Thật đó, lúc ấy Hoàng thượng muốn phong ngươi làm Hậu, ta đã cãi nhau với hắn một trận, sau đó hắn không phát bồng lộc cho ta suốt một năm."

Cái loại vẻ mặt đau lòng đó là xảy ra chuyện gì, cho nên việc Hoàng đế Bệ hạ không phát bồng lộc cho ngươi phải trách ta à?

Nhưng mà trọng điểm bây giờ không phải là —— Hoàng đế phong nàng làm Hậu, ngươi thân là Tĩnh Vương Điện hạ thì sao phải ngăn cản, còn gây gổ với ca của ngươi sao?

Tạ Bích Sơ suy nghĩ một giây, sau đó quả quyết hiểu ra, nàng quan sát Cảnh Hoan từ trên xuống dưới một lượt, sau đó cẩn thận từng li từng tí hỏi "Ngươi thăm mền ta?"

"Hả?" Cảnh Hoan có chút nghi ngờ, "Ngươi nói cái gì?"

"Không, không nói gì." Nhìn vẻ mặt hắn không có chút ý yêu thích nào, Tạ Bích Sơ quả quyết chặt đứt suy nghĩ trước đó, nhưng cũng chống không lại lòng hiếu kỳ, vì vậy hỏi rõ: "Hoàng thượng phong ta làm Hậu, sao ngươi phải gây gổ với hắn vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Xin Đặt Trước

Cảnh Hoan sững sờ, sau đó vẻ mặt trở thành "ngươi hư đầu rồi sao, vấn đề đơn giản như vậy cũng có thể hỏi ra lời, đúng là ngu ngốc", "Không phải chính ngươi nói với ta sao? Nói ta trước khi thánh chỉ ban ra nhất định phải tiến cung thỉnh chỉ, nói không muốn vào cung mà muốn gả cho ta."

Tạ Bích Sơ:

【Đình. Người chơi Tạ Bích Sơ đã bị tổn thương hóa đá, thời gian kéo dài: Vĩnh viễn】

【Đình. Người chơi Tạ Bích Sơ bị sét đánh gây tổn thương, thời gian kéo dài: Vĩnh viễn】

【Đình. Người chơi Tạ Bích Sơ bị tổn thương phong hóa, kéo dài thời gian: Vĩnh viễn】

Tạ Bích Sơ đã hóa đá bị Thiên Lôi bổ thành khối vụn sau cùng phong hóa thành cát bay về phía chân trời.

(Kết thúc toàn văn)

Phía dưới là kết cục thứ hai:

Tạ Bích Sơ ngậy người tại chỗ, trong lòng có dòng chữ #mẹ nó# màu đỏ sậm, chữ lớn, kiểu rung đang liên tục liên tục liên tục chạy qua, còn có một đàn thần thú mang theo thân thuộc nghiền áp qua trong đầu nàng, kể đó còn kịp thời quay đầu lại không chút lưu tình giày xéo trái tim nhỏ bé yếu ớt của nàng.

Tuy đã lật tung trí nhớ của nguyên chủ rồi mà vẫn không tìm ra đoạn ký ức này, nhưng căn cứ theo tính tình của nguyên chủ, chuyện như vậy hoàn toàn có thể xảy ra, đột nhiên Tạ Bích Sơ cảm thấy trái tim thật sự rất mệt mỏi, sau khi đến thế giới này, tam quan vẫn cứ không ngừng đổi mới rồi lại đổi mới, cho nên loại cục diện rối rắm này nên dọn dẹp như thế nào đây? Trước kia nàng. Thật sự là một chút kinh nghiệm cũng không có.

Khó trách từ lúc mới bắt đầu Cảnh Hoan đã không có cảm giác xa lạ gì với nàng, bị nàng gạt mặt thứ đáng giá cũng cứ giả ngu, thuận tay cho nàng luôn. Nàng vốn cho rằng hần chỉ là một tên ngốc đơn thuần, không coi trọng tiền tài, nhưng bây giờ mới biết, không phải vậy.

Nàng là người hiện đại. Trải qua nền giáo dục và ảnh hưởng khá coi mờ, hết sức tự nhiên đối với chuyện kết giao bạn bè, nhưng nàng quên mất, đối phương là một cô nhân, cho dù có quan hệ thục tẩu thì chắc chắn lúc sống chung cũng khá xa cách giữ lễ, làm sao có thể sẽ nhẹ nhõm tùy ý như vậy?

Mỗi một chuyện xảy ra trên đời này, đều có nguyên nhân.

Không có yêu hận vô duyên vô cớ.

Cảnh Hoan thấy nàng cúi đầu im lặng không lên tiếng, còn tưởng rằng tâm tình nàng uất ức —— mặc dù tâm tình nàng đúng là rất uất ức —— suy nghĩ một chút vẫn là lại gần an ủi: "Người đừng khổ sở, nếu bây giờ người muốn xuất cung thì chắc chắn ta sẽ giúp người."

Trong lòng Tạ Bích Sơ như có ngàn vạn móng vuốt đang cào cào, rồi bời, hoàn toàn không bắt được trọng điểm, trong đầu nổ vang từng đợt. Nghe vậy không nhìn được khó chịu nói: "Nếu người thật sự muốn giúp ta thì sẽ đợi đến lúc này?"

Cảnh Hoan bị giọng điệu của nàng xông đến có hơi lơ mơ, trên mặt lộ ra vẻ hơi bị thương, "Nhưng, người quên rồi sao, hai ngày trước khi vào cung người đã nói với ta, nói ta đừng xen vào chuyện này nữa. Người. Không nhớ gì hết sao?"

Tạ Bích Sơ vừa nói ra khỏi miệng cũng hơi hối hận, nghe hần nói vậy, mặc dù hoàn toàn không có đoạn ký ức này, hoặc là nói trong trí nhớ của nguyên chủ vốn không tồn tại người tên Cảnh Hoan này, nhưng về mặt bị thương của hần lại làm cho nàng không nhìn được ậm ờ đáp: "Ừ, à, hình như là có việc này."

"Hơn nữa," Ánh mắt Cảnh Hoan nhìn chăm chú vào nàng đột nhiên trở nên vừa an tĩnh vừa trong suốt, một mảnh trống rỗng, hình như tất cả tình cảm bên trong đều đã trôi đi, sạch sẽ khô ráo, không còn sót lại bất cứ thứ gì, chỉ còn sót lại một cái xác không ở lại chỗ cũ, chờ đợi chúng trở về, "Hơn nữa bởi vì ta nói với Hoàng thượng rằng ta muốn thủ người, cho nên sau khi hần phong người làm Hậu, ta cũng không thể gặp lại người. Mãi cho đến lần trước người trở về thăm Tướng phủ, sau đó nữa gặp người ở trên đường."

Giọng nói của hần cũng rất bình thản, giống như một dòng suối chảy dưới ánh mặt trời nóng bức, cát đá nặng trĩu do ngưng tụ lâu năm kéo chậm dòng nước chảy, thỉnh thoảng va chạm tạo ra tiếng vang nhẹ nhỏ vụn, nhưng chỉ nổi lên một lần sóng lóe lên rồi biến mất trên mặt nước, một giây kế tiếp lại biến mất hầu như không còn.

Không cách nào ngăn trở, cho dù là quá khứ hay là tương lai.

Thì ra đây mới là nguyên nhân, vì sao Cảnh Diệp không cho phép nàng gặp Cảnh Hoan, cho dù đồng ý thì cũng kiên trì đi cùng, cũng bởi vì Cảnh Hoan đã từng cầu hôn nguyên chủ theo ý của nguyên chủ.

Tạ Bích Sơ cảm thấy có hơi không thể tưởng tượng nổi, là do lòng dạ của Cảnh Diệp thật sự hẹp hòi như vậy, cảm thấy nữ nhân của mình bị mơ ước, hay là bởi vì hần cũng biết tình cảm giữa nguyên chủ và Cảnh Hoan rất sâu đậm?

Sâu đậm sao?

Tạ Bích Sơ ngửa đầu nhìn lại ánh mắt của Cảnh Hoan, ánh mắt của hần thật bình tĩnh, bên trong không có gì cả, không có kích động, không có hồi tưởng, không có nhớ nhung, không có, yêu. Tạ Bích Sơ quay đầu sang chỗ khác, đột nhiên cười cười, giọng nói hoạt bát nói: "Đúng vậy, ta muốn xuất cung, vậy người chuẩn bị giúp ta như thế nào?"

Dường như ngay lập tức không khí ứ đọng trở nên nhẹ nhõm lại, Cảnh Hoan nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó nghiêm trang nói: "Không biết."

Tạ Bích Sơ: Ha ha.

Vội vàng lật lật ký ức của nguyên chủ, xem thử xem trong giáo trình của thực nữ nhà giàu sang quyền thế ở cổ đại có các chương trình như #làm thế nào để dưới tình huống giữ vững đáng về ưu nhã mà vẫn đáp bay được kẻ đáng ghét# #làm thế nào để dùng tư thế duyên dáng đáp bay kẻ đáng ghét# ... hay không.

Tiểu cô nương Tạ Bích Sơ không để ý đến việc đời, cả ngày chỉ biết ăn uống vui đùa này đã buồn bức như vậy, thì thân là đối tượng mới vừa bị ám sát, ngoại thích quá mức lớn mạnh, bận rộn các loại chính sự, đương nhiên Hoàng đế Bệ hạ còn buồn bức hơn.

Mà trên thực tế cũng đúng thật là như thế.

Cho dù là ai gặp phải chuyện ám sát này cũng sẽ rất buồn bức, chứ đừng nói chỉ là Hoàng đế Bệ hạ tiếc mạng, hành thích vua đó, là gan thật sự quá lớn, nếu không phải vì không bắt được chứng cứ quan trọng cộng thêm ảnh hưởng của Tôn gia trên triều đình đúng là rất sâu, Cảnh Diệp đã hạ lệnh tru cửu tộc Tôn gia từ lâu rồi rồi.

Lúc này ngay cả Thái hậu 'luơng luơng' cũng không ngăn cản được lửa giận của Hoàng đế Bệ hạ rồi, bởi vì Hoàng đế Bệ hạ hoàn toàn không để ý đến bà ta, phái người đi Ngự Thư Phòng vừa mời vừa xin lại vừa dụ, cho dù Thái hậu nói thân thể không tốt (lừa gạt) mời Hoàng đế qua thăm, mấy trò trước kia rất có hiệu quả này, hiện tại toàn bộ, đều, không, dùng, được!

Hoàng đế đi Thượng Lâm Uyển đến ngày thứ ba là đã hồi cung, tất cả quan viên từ ngũ phẩm trở lên cùng đi theo đều biết có chuyện gì xảy ra, tất cả cũng biết mấy ngày nay tâm tình Hoàng đế không tốt, không muốn chết thì tốt nhất là thành thật một chút, tốt hơn là trở về mỗi ngày đốt ba nén nhang cho tổ tông nhà mình, cầu xin tổ tông phù hộ cho dù Hoàng thượng muốn giết gà dọa khi thì cũng đừng xách mình ra làm con gà kia.

Ta thật sự chỉ muốn làm một con khi thôi Hoàng thượng ơi! Không, ta chính là một con khi, Hoàng thượng, ngài hãy tin ta!

—— Đây là tiếng lòng của toàn thể đại thần.

Có lẽ do tổ tông phù hộ, lần này Hoàng thượng cho thấy bản thân đang tức điên lên một cách rõ ràng, thủ đoạn cũng ác liệt hơn rất nhiều, cái gì mà giết gà dọa khỉ chứ, Hoàng thượng trực tiếp nhắm thẳng mũi dao, vừa lên triều liền trực tiếp xách con lớn nhất con vợ cả Tôn Tuyết Y được đồng chí Tôn Khải Xương gửi gắm kỳ vọng rất cao ra ngoài một mình, nói: Trẫm đối với ngươi thật tốt, cho ngươi rất nhiều quyền lợi, nhưng rõ ràng bản thân ngươi không đủ năng lực, không làm được việc lớn, ngươi xem, ngay cả nơi lớn cỡ bàn tay như Thượng Lâm Uyển kia ngươi cũng không quản được, để tặc nhân chạy vào ám sát trẫm, trẫm may mắn không có việc gì, nếu như xảy ra chuyện, ngươi gánh nổi trách nhiệm sao? Quản lý Thượng Lâm Uyển vốn là chuyện nhỏ cỡ nào chứ, lại bị ngươi gây vò thành chuyện lớn như vậy, trẫm cũng đừng ngươi không nổi nữa, ngươi về nhà bán khoai lang đi thôi.

Sau đó gỡ sạch chức quan của đồng chí Tôn Tuyết Y, trực tiếp gỡ thành không còn gì, ngay cả công danh cũng không có, nói cách khác, nếu như sau này Tôn Tuyết Y còn muốn vào triều làm quan, thật xin lỗi, trước hết mời thi cử, bắt đầu thi từ tiểu học.

Đương nhiên, thật ra thì ai cũng biết, có những lời này của Hoàng đế, Tôn Tuyết Y cũng đừng mong vào triều làm quan một lần nữa, cho dù bắt đầu thi lại từ tiểu học. Bởi vì cửa ải cuối cùng - thi đình, cũng giống như thi nghiêncứu sinh, có một cuộc phỏng vấn đáng sợ, người phỏng vấn chính là Hoàng đế Bệ hạ.

Vì đồng chí Tôn Tuyết Y mặc niệm ba phút.

Chưa hết, sau khi để cho người ta kéo Tôn Tuyết Y như chó chết ra ngoài, Hoàng đế Bệ hạ bắt đầu điểm danh, liên tiếp điểm ra mấy đại thần thuộc Tôn phái, cũng không nhiều lời, chỉ hỏi: Ngươi cảm thấy mình có tội hay không?

Hoàn toàn không dám có chút phản kháng nào có được không? Không thấy ngay cả mẫu gia mà Hoàng thượng cũng động thủ sao? Tôn gia mà bọn họ dựa vào cũng không dám lên tiếng, những kẻ tôm tép như bọn họ đây dám động một cái thử xem?

Sau đó lại kéo mấy con chó chết ra ngoài, liên tiếp kéo bảy tám con, Hoàng đế Bệ hạ cảm thấy cũng không sai biệt lắm, cuối cùng bắt đầu đánh boss, chỉ đích danh đến trên người Tôn Khải Xương, nói: Trước tề gia sau mới trị quốc, con không được dạy bảo là lỗi của cha, ái khanh, tự ngươi trở về đóng cửa suy nghĩ đi, trẫm chờ chút mặt mũi cho ngươi.

Tôn Khải Xương hết sức bình tĩnh nhận tội tạ ơn.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Xin Đặt Trước (2)

Đương nhiên hẳn rất bình tĩnh rồi, bởi vì không thể không bình tĩnh chứ sao nữa, dù sao trong Hậu cung, Thái hậu nương nương cả ngày muốn gặp Hoàng đế còn không gặp được, đã giẫy vò rất lâu rồi, Tôn Khải Xương có thể không biết rõ sao, cũng bởi vì biết, mới hiểu được tính chất nghiêm trọng

của chuyện này, lúc này Hoàng đế đang cực kỳ tức giận, sao có thể cứng đối cứng với Hoàng thượng trong thời điểm này?

Tuy nhiên thật ra chuyện này là một sự nhầm lẫn —— Dù sao Hoàng đế Bệ hạ làm kho tình từ di động còn chưa cung cấp nòng nọc nhỏ để Tôn Quý phi thụ thai từ đó thành công sinh ra người thừa kế cho Hoàng thất, lúc này sao hắn có thể chết được —— Cho nên những thích khách kia đúng là đến ám sát Tạ Bích Sơ.

Trong đó vấn đề quan trọng là, lần đầu tiên lúc ám sát Tạ Bích Sơ ở ngoài thành, Tôn gia phái ra thích khách do bản thân huấn luyện, sau đó thích khách bị diệt cả đoàn, Tề tướng đại nhân lần theo dấu vết tra được đến trên đầu Tôn gia, theo đó phối hợp với Hoàng thượng xốc ngược đáy thế lực của Tôn gia ở Giang Nam lên trời! (xử lý sạch sẽ/tận gốc)

Sự dấy dỗ lần đó quá mức thâm thiết, đương nhiên Tôn gia phải ngã một lần thì khôn hơn một chút chứ, vốn là vậy, lúc Hoàng đế đón Tạ Bích Sơ về cung tỏ vẻ muốn giữ gìn nàng, mặc dù Tôn gia không cam tâm, nhưng cũng chỉ suy nghĩ trong đầu thôi, dù sao sau lưng Hoàng hậu còn có Tạ Dịch Giang đó.

Nhưng kể đó Hoàng đế dùng sức quá mạnh, biểu hiện ra để ý yêu thích thực sự quá mức, Tôn gia đúng thật là không nhìn nổi, tại sao, khuê nữ nhà mình còn đang bị cấm túc, ngay cả cọng lông cũng không thấy? Tiểu nha đầu đó lại có thể được Hoàng đế coi trọng như vậy, nhin không được!

Lần này Tôn gia coi như thông minh hơn được một chút, trực tiếp tốn tiền mời tổ chức sát thủ giải quyết Tạ Bích Sơ, nhưng mà, bất kể là kinh doanh hay là tiêu dùng, trước khi muốn tham gia vào bất kỳ thị trường nào, nhất định phải trải qua điều tra nghiên cứu —— Tôn gia hoàn toàn không điều tra thử xem giá trị uy tín, tỷ lệ thành công các thứ tổ chức sát thủ này. Như vậy có khác gì đưa bé không để ý đến uy tín của người bán?

Tóm lại kết quả chính là, Tôn gia tốn số tiền lớn, nói với tổ chức sát thủ: Giải quyết tiểu cô nương kia!d,*!\$q*đ

Tổ chức sát thủ nói: Chỉ một mình tiểu cô nương? Người đi theo bên cạnh nàng thì sao?

Tôn gia cảm thấy giải quyết hậu quả thật phiền toái, cũng sợ lưu lại manh mối chứng cứ các thứ, nói rằng: Giết hết tất cả.

Tổ chức sát thủ: Được! Thêm tiền!

Ai mà ngờ Hoàng đế Bệ hạ lại kéo Tạ Bích Sơ cùng đi săn thú chứ, vì vậy, bởi vì ngẫu nhiên, một đám ô hợp kỹ năng chuyên nghiệp không đạt tiêu chuẩn chạy đi chuẩn bị diệt hết cả đoàn người Tạ Bích Sơ, kết quả là hết sức không may đụng phải tám sát.

Về phần tại sao Cảnh Diệp sẽ có ảo giác rằng chính hắn mới là mục tiêu, chủ yếu là bởi vì suy nghĩ của thủ lĩnh thích khách lúc đó là: Trước hết cứ thả tiểu cô nương mục tiêu nhỏ yếu đến mức dùng một đầu ngón tay thôi cũng có thể đè chết đã, dù sao cho dù có chạy thì cũng chạy không xa, giải quyết “thị vệ” gây cản trở nhìn qua rất lợi hại trước đã!

Sau đó thủ lĩnh thích khách đã bị bắt đương nhiên lúc bị tra hỏi sẽ không thừa nhận bản thân nhỏ mọn, đã nói thẳng với tâm phúc của Hoàng đế Bệ hạ, mục tiêu ám sát chính là tên “thị vệ” nhìn qua rất khỏe mạnh và lợi hại, như vậy mới khá là không mất mặt chứ, như vậy mới phù hợp với sự đánh giá về sát thủ chứ, cho dù kỹ thuật chuyên nghiệp không đạt tiêu chuẩn, cũng phải giữ vững chuẩn mực đạo đức nghề nghiệp!

Nhưng cho dù thật sự là trời xui đất khiến, chuyện đến nước này Tôn gia còn có thể giải thích thế nào bây giờ? Chẳng lẽ phải chạy tới nói với Hoàng đế Bệ hạ, ta hoàn toàn không muốn d,*!\$q!đhành thích vua đâu, ta còn chưa có ngoại tôn thì sao có thể giết người được chứ, ta chỉ muốn giết Hoàng hậu thôi có được hay không?

Nếu như thực sự nói như vậy đoán chừng chờ đón chính là sự nghiền áp của Tạ gia.

Cho nên Tôn Khải Xương đồng chí chỉ có thể nuốt quả đắng này xuống thôi, trước hết cứ để Hoàng đế trút giận đã rồi nói sau, dù sao cũng chỉ động con lớn nhất của hắn, hắn còn có con thứ hai con thứ ba mà, nếu vẫn không được thì còn có một cặp con thứ nữa, có chuyện gì lớn đâu chứ.

Hướng chi trong cung còn có muội muội và khuê nữ nhà mình mà, nhiều người như vậy đối phó với một tiểu Hoàng đế còn không phải là dễ như trở bàn tay, đại trượng phu có được dẫn được, trước hết hắn có đã, sau này thế nào cũng có lúc hắn đuổi lại, chờ xem.

Tôn Khải Xương là người thông minh lanh lợi cỡ nào, hắn nghĩ không sai chút nào, ít nhất không nghĩ sai về muội muội nhà hắn —— Thái hậu nương nương.

Thái hậu nương nương đã hoàn toàn biến thân thành người hành tinh để yên sẽ chết, một ngày trước một ngày sau tới quấy rầy Hoàng đế Bệ hạ, cả người Cảnh Diệp đều sắp bùng nổ, hôm nay ngay lúc đang nghiêm mặt nói chuyện riêng với Tề tướng đại nhân trong Ngự Thư Phòng, bên ngoài có người tới báo nói cung Ninh Khang phái người đưa canh điểm tâm đến quan tâm lo lắng cho sự khỏe mạnh của Hoàng đế Bệ hạ, Hoàng đế Bệ hạ ném chặn giấy Kê du hoàng trên tay vào trên cửa ngay tại chỗ.

Lý Lộc: ". Khụ, Hoàng thượng, chặn giấy Kê Du hoàng đó Hoàng hậu nương nương rất thích, nếu ngài không muốn dùng thì không bằng thưởng cho Hoàng hậu nương nương."

Hoàng đế Bệ hạ ho nhẹ một tiếng, nghiêm trang gật đầu nói: "Người nói đúng, đi, đưa đến cung Trường Hoa."

Tạ Dịch Giang: Xí, không cần, tại sao phải là người không dùng nữa mới đưa cho Bảo Nhi nhà ta, Bảo Nhi nhà ta mới sẽ không lấy thứ rách nát mà người không cần! Một khối nhỏ như vậy mà chủ nhân một quốc gia cũng có thể đưa đi tặng được! Ngày mai ta sẽ đưa cho Bảo Nhi nhà ta một cái bàn bằng Kê du hoàng!

Hoàng đế Bệ hạ thấy Tạ Dịch Giang không nói lời nào, chỉ xem như hần chấp nhận, vừa nghĩ tới Tạ Bích Sơ, trong lòng cũng buồn lòng một chút, thật ra thì hần hơi sợ Tạ Dịch Giang, dù sao Tạ Dịch Giang là cựu thần đồng lúa với tiên đế, hơn nữa lúc đó tiên đế cũng rất sùng bái Tạ Dịch Giang, loại kính ý đó từ nhỏ Cảnh Diệp đã thấy rất nhiều, cho nên khi hần đứng trước mặt Tạ Dịch Giang luôn có loại cảm giác đối mặt với thầy, nhất là lúc làm việc gì sai hoặc là không hoàn thành tốt việc gì đó, càng chột dạ hơn.

Ở một trình độ nhất định, Cảnh Diệp xem Tạ Dịch Giang thành hóa thân của tiên đế, sợ hần thất vọng về bản thân.

Chuyện thất lễ như đập đồ các thứ theo lý không nên xuất hiện ở trên người Đế vương không thể hiện ra vui giận, huống chi là nhằm vào mẫu hậu của bản thân, như vậy hoàn toàn không hợp lễ nghi.

Tạ Dịch Giang im lặng cũng làm cho Cảnh Diệp thở phào nhẹ nhõm, sau đó ho nhẹ một tiếng bỏ qua chuyện này, tiếp tục thảo luận chuyện lúc trước: "Theo ý Tể tướng, cung nữ cứu giá lúc trước nên xử trí như thế nào?" d+d(lê:quý{đồn

Tạ Dịch Giang vốn còn cảm thấy đề nghị lúc trước của Bảo Nhi nhà mình không phải rất tốt, Chu Tĩnh Tuệ kia nhìn qua đã biết là người lòng dạ thâm sâu, nếu đặt bên cạnh Hoàng đế xúi giục Hoàng đế nhằm vào Bảo Nhi nhà mình thì sẽ không tốt, nhưng bây giờ tâm tình ngài không tốt, nhìn Hoàng thượng khó chịu, đột nhiên cảm thấy đặt một người ở bên cạnh Hoàng đế để cho hần tổn tâm tư là vô cùng cần thiết, bót cho hần ném rác rưởi đến chỗ Bảo Nhi nhà mình, cứ để cho Chu Tĩnh Tuệ đó làm thùng rác là được.

Vì vậy hần cúi đầu nói: "Tất cả do Hoàng thượng làm chủ."

Cảnh Diệp rất là buồn rầu, nói: "Nàng ta đúng là có công cứu giá, nên thương, nhưng bản thân nàng ta rõ ràng có chút vấn đề, nhưng lại không tra được, trăm thật sự có hơi lo lắng."

Tạ Dịch Giang suy nghĩ một chút, hết sức nghiêm túc thay Hoàng thượng phân ưu: "Cứu giá không phải công nhỏ, thần nghe nói nàng vốn là người trong cung của Đức Phi nương nương, đương nhiên Hoàng thượng không thể tùy tiện đuổi, dù thế nào cũng phải giữ lại mặt mũi cho Đức Phi nương nương, về phần có chút vấn đề theo như lời Hoàng thượng, thần cũng không cảm thấy có vấn đề gì lớn, phái người nhìn kỹ là được, hơn nữa thứ cho thần nói thẳng, nữ nhân Hậu cung, cho dù có chút tâm tư, cũng không thoát được mấy thứ kia mà thôi."

Cảnh Diệp lập tức hiểu ý, tất cả nữ nhân Hậu cung đều là của Hoàng đế, bao gồm tất cả cung nữ, cho nên cho dù cung nữ có tâm tư, vậy cũng chắc chắn liên quan đến việc leo lên long sàng, không thể không nói, thật ra thì rất nhiều khi, không phải là nam nhân không hiểu tâm tư của nữ nhân, mà là chẳng muốn đi hiểu tâm tư của nữ nhân, nếu một nam nhân thật sự muốn hiểu một nữ nhân, hoàn toàn có thể thông suốt đến cùng trong vài giây.

Đương nhiên, đặc biệt là nam nhân thành thực đã trải qua việc đời —— món ăn của Tạ Bích Sơ.

Cảnh Diệp suy nghĩ một chút, cảm thấy Chu Tĩnh Tuệ có tâm tư kia thì cũng không có gì đáng trách, mặc dù ấn tượng đầu tiên cảm thấy cô nương kia không bám víu không nịnh hót rất tốt, hiện tại ấn tượng đó đã bị phá vỡ hoàn toàn, nhưng điều này cũng không làm trở ngại một nam nhân sinh ra cảm xúc hả hê khi nhận được sự ưu ái của nữ tính, huống chi đáng đáp của cô nương kia cũng được, cho nên hần quyết định cho nàng ta một cơ hội.

Vì vậy Hoàng đế Bệ hạ nói với Lý Lộc: "Điều nàng đến phòng trà nước đi, còn bên phía cung Phúc Tường, người chọn mấy thứ gì đó Đức Phi nương nương yêu thích đưa qua."

Đây là muốn điều Chu Tĩnh Tuệ đến ngự tiền rồi, Lý Lộc vừa tính toán giá trị của Chu Tĩnh Tuệ ở trong lòng, vừa đáp lời: "Vâng".

Tạ Dịch Giang thấy chuyện được giải quyết theo ý Bảo Nhi nhà mình, cũng công thành lui thân rồi.

Ra khỏi Ngự Thư Phòng đi ra ngoài cung, đi một nửa cuối cùng vẫn thấy lo lắng, liền nhỏ giọng mấp máy môi nói: "Truyền tin tức này cho Thái hậu, đề người ta nhắc nhở nàng ta, nên suy nghĩ vì Quý phi nhiều một chút."

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Xin Đặt Trước 3

Nếu Hoàng đế đã biểu đạt rất rõ ràng ý của mình, Lý Lộc với hiệu suất làm việc luôn luôn cao vượt mức chắc hẳn sẽ không gây cản trở, bên kia Tạ Dịch Giang còn chưa ra khỏi cửa cung đâu, bên này Chu Tĩnh Tuệ bởi vì bị thương nên vẫn ở lại phủ Nội Vụ chờ phía trên sắp xếp đã nhận được khẩu dụ.

Hoàng thượng thăng chức cho nàng một lần nữa, mặc dù cũng là công việc pha trà, nhưng trước kia là pha cho chủ tịch tỉnh uống, bây giờ là cho người đứng đầu của quốc gia uống, tốc độ thăng chức này đúng là ngồi hỏa tiễn đó có được không?

Hết cách rồi, ai bảo đây là một thế giới xem mặt chứ, cứ tùy hứng như vậy đó.

Thân là người trong cuộc, nữ chính đại nhân đúng là mừng như điên điên điên điên! Trong lòng đang không ngừng gào thét thét thét thét thét! Đương nhiên

làm nhân vật đại diện cho hoa sen trắng, hơn nữa về sau còn sẽ luôn vui buồn cùng loại thực vật "trà xanh" này, quan trọng hơn là có vàng sáng, cho nên trên mặt Chu Tinh Tuệ vẫn mang thái độ thần nhiên ưu nhã không quan tâm hơn thua, thật ra khiến thái giám đứng đầu Lý Lộc đi truyền khẩu dụ coi trọng hơn. (chỉ công việc pha trà của CTT và chỉ CTT sẽ còn tâm cơ, mưu đồ – “trà xanh biếu” dài dài)

Đợi đến khi thái giám truyền khẩu dụ vừa đi, Chu Tinh Tuệ ngược đầu im lặng cười to một lát, sau đó ngửa người ra sau nằm vật lên trên cái giường nhỏ hẹp.

Nhiều ngày hết hoảng lo sợ thấp thòm bất an như vậy cuối cùng cũng đã trôi qua, cuối cùng thì Hoàng thượng cũng không có quên nàng, nàng đã bước ra được một bước gian nan nhất, sau này sẽ chỉ càng ngày càng tốt, nàng nhất định sẽ thoát khỏi cuộc sống bây giờ, nếu có thể sống lại một lần, được trời cao chăm sóc như thế, thì đã tỏ rõ nàng trời sinh nên đứng trên chỗ cao nhất, đứng sòng vai cùng Hoàng thượng!

Đúng vậy, đương nhiên là trời cao chăm sóc nàng, nếu không sao nàng có thể dễ dàng để cho Đức Phi mang theo nàng đến Thượng Lâm Uyển như vậy? Cho dù nàng mò ra được tính tình của Đức Phi rồi dùng chút thủ đoạn nhỏ, nhưng nếu như không phải là chung quanh vừa lúc có người của Đức phi, báo lại lời của nàng cho Đức Phi, thì sao Đức Phi có thể bị chọc giận, từ đó thành toàn cho nguyện vọng muốn đi Thượng Lâm Uyển của nàng? Chỉ bằng tấm lòng trung thành chắc.

Còn có ở Thượng Lâm Uyển, Đức Phi vốn một lòng muốn giày vò nàng chắc chắn là bởi vì ý trời nên mới đột phát ý tưởng tặng nàng cho Hoàng hậu, lần nữa cho nàng cơ hội tiến đến gần Hoàng thượng thêm một bước, nể tình chuyện này, nàng quyết định sau này nhất định sẽ để cho Đức Phi được toàn thân để báo đáp ân tình ngày đó.

Đương nhiên còn có Hoàng hậu, nói lại thì bây giờ người nàng chán ghét nhất chính là Hoàng hậu, làm bộ làm tịch, tâm cơ thâm trầm, đã nhiều năm như vậy mà vẫn không thể nhận biết được bộ mặt thật của nàng, nữ nhân như vậy nhất định không thể coi thường, hơn nữa Hoàng hậu đối nghịch với bản thân cũng không chỉ một lần.

Lúc trước, nếu không phải do Hoàng hậu, thì Đức Phi có thể mượn danh nghĩa dạy quy củ để chinh chết nàng như vậy sao? Còn có lần này ở Thượng Lâm Uyển, nàng đã tính toán thời cơ nhào qua cứu giá rất hoàn hảo, nhưng đợi đến khi nàng bị đâm trúng quay đầu lại, mới phát hiện Hoàng thượng thế nhưng đã bị Hoàng hậu kéo đi qua mất rồi.

Mấy ngày này nàng vẫn luôn sợ hãi, cuối cùng thì công cứu giá này xem như của nàng hay là của Hoàng hậu, mặc dù đúng là nàng đã can một đao kia, nhưng cho dù nàng không ngăn cản, Hoàng hậu cũng đã kéo Hoàng thượng đi rồi được chứ?

Trong thời khắc đòi mạng đó, sức lực của thích khách kia thật sự quá nhỏ có được không, nàng bị thương hoàn toàn không nặng, bị chút thương ngoài da mà thôi, như thế này thì còn muốn nàng lấy cái gì đi đòi lấy lòng thương tiếc của Hoàng thượng? !

Thật may là, Hoàng thượng không quên nàng, hẳn không có quên nàng!

Trong phòng tối mờ, đôi mắt của Chu Tinh Tuệ lại sáng kinh người.

Làm người lãnh đạo tối cao có thể ảnh hưởng đến tiến trình quốc gia, gió thổi cỏ lay bên cạnh bên cạnh Hoàng đế đều có người chuyên trách ghi lại, chớ đừng nói chỉ là nhân sự ở trung ương thay đổi, khẩu dụ mới vừa phun ra khỏi miệng Hoàng đế, còn mang nhiệt độ cơ thể thì đã nhanh chóng mượn tiếng gió truyền bá khắp nơi. dd+Lê@quý&đôn

Mà người truyền khẩu dụ, thái giám đứng đầu Lý Lộc, trực tiếp hóa thân thành server số 2, một đường đi một đường biểu lộ hưởng ứng, sau đó cả Hậu cung lại bởi vì Chu Tinh Tuệ mà bùng nổ.

#《 Từ cung Phúc Tường đến cung Thừa Thiên —— lịch trình thượng vị của tiểu n 》—— chỉ có bán ở thư cục* Hoàng gia, vào mừng mười tháng tư năm thứ mười Thịnh Trạch, số lượng có hạn, muốn mua thì nhanh chóng #. (nhà in)

Bàn về tỉ suất trao đổi giữa công cứu giá và độ thiện cảm của Hoàng thượng #.

Giải thích thích sâu sắc nguồn gốc từ sốt "trà xanh biếu"* ở Hậu cung #. (từ mắng chửi, trong trường hợp này có thể hiểu là kỹ nữ tâm cơ/lòng dạ thâm sâu)

Kỹ nữ hư hỏng, người lo pha trà cho tốt, đừng nghĩ đến chuyện quyến rũ chồng bà #.

Hoàng hậu lương lương, người ở đâu, mau trở lại, có người cạy góc tường nhà người kia #.

Chu Tinh Tuệ cút ra khỏi cung Thừa Thiên #.

Lão công, ta muốn sinh khi con cho người #.

Cả hệ thống Hậu cung bị đăng bình luận liên tục, ngày đêm không ngừng, các server đang bị hỏng mất, nhân viên kỹ thuật đang trong quá trình xử lý khẩn cấp.

Biểu hiện cụ thể của việc server hỏng mất có thể chia làm vài loại sau:

Các tiểu chủ giận đến đau tim ăn không ngon rồi, Ngự Thiện Phòng sao người không nhanh lấy món gì đó khác tới dỗ tiểu chủ ăn một chút đi, nếu không để tiểu chủ quá đói bụng thì người chịu trách nhiệm nổi sao?!

Vẫn mắng vẫn mắng vẫn mắng, trời oi, miệng thật khô, nhanh bụng nước tôi, cái gì, nước sôi pha trà đã hết? Còn không mau phái người xuất cung lên núi gánh? Không đi thì trực tiếp đánh chết ném ra ngoài cung đi!

Đập đồ đập đồ đập đồ, phủ Nội Vụ, các người nhanh đưa một sọt đồ sứ tới đây để tiểu chủ đập cho tận hứng đập cho vui vẻ!

Đánh cung nữ cầu vėjo cung nữ quất cung nữ, cái gì? Đánh chết? Vậy tùy tiện quần chiếu vút đi điều người khác tới.

Đương nhiên, mọi việc đều có vài tình huống đặc biệt, ví dụ như Đức Phi.

Sáng sớm, đồng chí Lý Lộc tổng quản được coi trọng nhất bên người Hoàng thượng đã tới, đây đương nhiên là một chuyện đáng giá vui mừng, nhưng nụ cười của Đức Phi nương nương còn chưa nở rộ được một giây, theo sát đó đã phai nhạt ngay lập tức.

Thấy Lý Lộc mang tới hàng loạt ban thưởng, Đức Phi còn có gì không hiểu, tiểu tiện nhân Tĩnh Tuệ kia sắp phát đạt, Hoàng thượng vì nàng ta mà bồi thường cho nàng đây mà.

Thế nhưng đây đâu phải là bồi thường, đây là đang cầm dao đâm đâm vào lòng nàng đó.

Đức Phi cố giữ nụ cười nói lời ngon tiếng ngọt, về mặt cảm kích tiền Lý Lộc, quay đầu đã ngay lập tức mặt không thay đổi ngồi trên ghế sừng sò, trái tim của nàng giống như bị ném vào trong lửa mà đốt, cháy đến mức sắp hoá thành nước thì lại bị chùi đập, đập xong ném vào trong nước lạnh để hạ nhiệt, sau đó tiếp tục ném vào trong lửa, kiên quyết muốn một trái tim bằng máu thịt của nàng, phải trải qua muôn vàn thử thách để biến thành một khối sắt vừa đen lại vừa cứng.

Nàng giận, nàng đau, nàng hận, nhưng nàng vẫn không muốn trách nam nhân kia, muốn trách thì tất cả đều do tiểu tiện nhân tâm cơ thâm trầm không biết xấu hổ kia.D?Đ&LÊ@QUUY_Don

Đức Phi im lặng một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng nói: "Chưa tới nửa tháng, đã có thể nhìn ra tính tình Bồn cung, cũng không trách nàng có thể được Hoàng thượng coi trọng."

Lưu ma ma thấy sắc mặt nàng như thường, đoán không ra ý của nàng, cũng không dám tự tiện mở miệng an ủi, há miệng nhưng không biết nên nói cái gì.

Cũng may Đức Phi cũng không cần bà ta nói gì, không đợi bà ta trả lời đã khép hờ mắt, nhấp một miếng trà, nói: "Ma ma cho rằng tại sao ngày đó Bồn cung lại để cho nàng đi theo đến Thượng Lâm Uyên? Cũng chỉ bởi vì Hạ Hoa nghe thấy nàng nói một câu, 'Nương nương đi rồi thì ta có thể khoan khoái hơn', nàng ta mò đúng được tính tình của ta, đây là đang kích ta đó, đáng hận lúc ấy ta tự cho là có thể nắm giữ, nhất thời khinh thường lại để nàng ta được như ý."

Lưu ma ma vừa nghe nàng nói như thế, lập tức cũng đã phản ứng kịp, lúc ấy còn nghĩ mang Tĩnh Tuệ theo, từ từ dạy nàng ta "quy củ" cho thật tốt, không ngờ lại bị nàng ta tính toán: "Tâm cơ như thế, không thể giữ."

Đức Phi nheo mắt cười, ý lạnh trong mắt càng sâu, "Không thể giữ, Bồn cung đã biết không thể giữ nàng ta từ lâu, vốn muốn mượn nàng ta để nhận được nhiều chỗ tốt hơn rồi diệt trừ, không ngờ d.đ.l;q'đàng ta lại xuống tay trước, giờ đây có Hoàng thượng làm chỗ dựa, ngược lại khó hơn chút, muốn ra tay, còn phải chuẩn bị lại cho kỹ càng, nhất định không thể khinh địch như vậy nữa."

Nghe Lưu ma ma ở bên cạnh đáp lời dạ, Đức Phi im lặng một lúc, đột nhiên thở dài nói: "Cuối cùng cũng là mấy người chúng ta đã bị vị kia của Tôn gia chèn ép hơi lâu, tính tình vị kia lại là hoành hành ngang ngược, đã rất lâu không dùng đến mưu trí, thủ đoạn đúng là thật lười, nếu không sao đến nông nỗi để cho một kẻ chỉ là tiện tỳ của Hoán Y Cục bò lên đầu Bồn cung làm mưa làm gió?"

Ban đầu nàng thu Chu Tĩnh Tuệ, không nói gì khác, có điều Hoàng hậu và ba Phi khác đều nhìn đây, hiện giờ bị Chu Tĩnh Tuệ mượn cơ hội thượng vị, sợ rằng lúc này mấy vị kia cũng đang chê cười nàng, si nhục như vậy đều là bởi vì Chu Tĩnh Tuệ, món quà lớn như thế, đâu có đạo lý không báo đáp?

Đức Phi hơi suy nghĩ một lát, bên môi lộ ra vẻ mỉm cười, nói: "Đi, đi đưa đồ tốt hơn cho tiểu tiện nhân kia, cứ nói cuối cùng cũng là đi ra từ chỗ của Bồn cung, không uống công Bồn cung mỗi ngày phí tâm phí sức dạy "quy củ" cho nàng ta, không chỉ dựa vào hai chân đi vào rừng rậm, còn có thể tay không tác sát mà cứu giá, ngay cả ngự tiền thị vệ cũng không sánh nổi với nàng ta, có thể thấy được tấm lòng rất trung thành, tuy bị thương, nhưng khỏe rất nhanh, đã nói lên rằng thân thể nàng khỏe mạnh, về sau cần phải tận tâm tận lực phục vụ Hoàng thượng, sau này Bồn cung không cách nào trông nom nàng nữa, để cho nàng nhất định phải sống thật tốt."

Trong một câu nói có năm sáu cái hố, nàng chỉ đào, về phần người nào đẩy Chu Tĩnh Tuệ xuống, người nào lại đi lấp đất, nàng cũng không quản, Đức Phi vênh khỏe môi lên, lại nhấn mạnh một câu: "Nhớ quang minh chánh đại đi, lúc truyền lời cũng phải nói lớn tiếng, người đi ra từ chỗ Bồn cung, đương nhiên là phải cho nàng chút mặt mũi có đúng không?"

Lưu ma ma cũng nở nụ cười theo.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Xin Đặt Trước (4):

Không đề cập tới chuyện bên phía cung Phúc Tường phái người đi tìm Chu Tĩnh Tuệ nữa, phía Thái hậu nương nương cũng đang suy tính về bảy mươi hai loại phương pháp giết chết Chu Tĩnh Tuệ, vẫn là Nguru ma ma bên người Thái hậu còn sót lại lý trí, kịp thời kéo Thái hậu đã tức đến bốc khói lại.

"Chủ tử, tuyệt đối không thể, hiện tại thật sự không phải là thời cơ tốt để động vào nàng ta, thời gian sau này còn dài mà, nói không chừng không đợi chủ tử ra tay, bản thân nàng ta đã không đứng vững trước, vậy thì cần gì phải làm dơ tay chủ tử?"

Thái hậu trực tiếp đập ly trà trong tay, "Cái gì mà sau này, còn có thể có sau này sao? Hiện tại Hoàng đế ngay cả gặp cũng không muốn gặp ai gia một lần, quay đầu lại đề bạt cho một tiểu tiện nhân đi ngự tiền, lúc trước đưa nàng ta từ Hoán Y Cục ra chuyển vào Tàng Thư Lâu, ai gia đã thấy không ổn, chỉ sợ là Hoàng đế để ý, bây giờ vừa nhìn đã biết là để cho ai gia đoán trúng, nói cái gì mà công cứu giá, phi, người khác không biết nội tình, ai gia còn có thể không biết sao, rõ ràng là Hoàng hậu kéo Hoàng đế ra, Hoàng đế lại có thể không biết xấu hổ đội hết công lao lên trên đầu tiểu tiện nhân kia, đây là đặt Hoàng hậu ở chỗ nào?! Không được, ai gia nhất định phải đi tìm Hoàng đế nói cho thật rõ ràng!"

Cho nên mới nói không có địch nhân vĩnh viễn đâu, trước kia Thái hậu luôn mặt nặng mày nhẹ với Hoàng hậu nương nương, nhưng bây giờ khi có cùng chung kẻ địch, lập tức cảm thấy nên đứng một bên, cùng đối ngoại.

Phải biết thường ngày việc điều động nhân sự cả Hậu cung trên cơ bản đều bị Thái hậu và Quý phi nắm giữ trong tay, chớ đừng nói chỉ là cung nữ ngự tiền, chắc chắn đều phải trải qua sự sàng lọc của hai người, hiện tại Hoàng đế Bệ hạ lại tự mình điều người vào, hành động này làm Thái hậu theo bản năng cảm thấy, chắc chắn Hoàng đế thật sự yêu thích Chu Tĩnh Tuệ, nếu không sao trước kia không nói tiếng nào?

Cho nên phòng bị đối với Chu Tĩnh Tuệ tuyệt đối là bảo động đồ.

Không thể không nói Thái hậu nương nương vẫn nắm khá đúng các loại phương hướng hành động chính của nữ chính đó, nhưng cũng chẳng có ích gì, người ta có vàng sáng.

Nguru ma ma vội nói: "Chủ tử, thứ cho nô tỳ nói thẳng, nói không chừng Hoàng thượng hoàn toàn không có ý gì với cung nữ kia, mà chuyện này là do Hoàng thượng đang giận đối với chủ tử, chủ tử cũng biết bởi vì chuyện ở Thượng Lâm Uyển, Hoàng thượng đang tức giận Tôn gia, không phải là mấy ngày nay đều không chịu gặp chủ tử sao?"

Thái hậu vẫn khá tín nhiệm Nguru ma ma đã cùng trải qua sóng gió với mình, nghe thấy bà ta bắt đầu phân tích vấn đề, mặc dù lửa giận vẫn chưa hoàn toàn hạ xuống, ít nhất cũng bắt đầu có thể nghe lọt tiếng người, Thái hậu ngồi ở trên ghế thờ dốc một hơi, gật đầu nói: "Người nói tiếp."

Nguru ma ma tiếp tục nói: "Hoàng thượng vẫn còn là một đứa bé, bây giờ đang nổi nóng, chủ tử cứ nhìn chăm chăm vào Hoàng thượng, nhất định sẽ làm cho ngài ấy càng muốn chống đối, tựa như chuyện của cung nữ kia, từ Thượng Lâm Uyển trở lại đến giờ cũng đã hai ba ngày rồi, tại sao ngay từ đầu Hoàng thượng không động đến, ngược lại hai ngày nay mới nhớ tới? Nô tỳ cảm thấy nhất định là bởi vì này hai ngày nay chủ tử cứ đưa tặng đồ cho Hoàng thượng, khiến Hoàng thượng cảm thấy rất phiền, nên mới giận đối nằng cung nữ kia lên."

Thái hậu càng nghe càng cảm thấy Nguru ma ma nói không sai, chắc chắn là như vậy, chỉ là trong lòng vẫn giận Hoàng đế không nghe lời, trước kia hiểu thuận biết bao, vâng lời biết bao, hiện giờ càng ngày càng phản nghịch, ngay cả gặp mặt cũng không muốn.

Thái hậu nhẩm nhin nói: "Vậy người nói nên làm gì bây giờ, chẳng lẽ cứ để cho tiểu tiện nhân kia đắc ý như vậy? Người cũng đã được điều tới trước mặt vua, Hoàng đế còn có thể chịu đựng sao? Hẳn vốn cũng không muốn làm hạnh Hậu cung, lần này xem như là được vừa ý rồi, cũng đã đưa đến bên cạnh còn có thể không ra tay sao? Lời này ai gia cũng không tin."

Nói cho cùng Thái hậu hoàn toàn không tin tưởng Hoàng đế Bệ hạ điều Chu Tĩnh Tuệ đến ngự tiền chỉ là vì giận đối, nhất định là vì yêu, nếu không thì chuyện lúc trước điều đến Tàng Thư Lâu phải giải thích như thế nào?d,d*B#quý&đôn

Nguru ma ma thờ dãi nói: "Chủ tử, chỉ là một cung nữ mà thôi, hiện tại nàng còn chưa có bất cứ danh phận gì nữa mà, dù là được lâm hạnh, nhiều lắm cũng chỉ là một vị mỹ nhân, còn không phải là chủ tử dùng một đầu ngón tay cũng có thể nghiền chết? Chủ tử cần gì phải sầu lo, hiện tại quan trọng là phải chờ đến khi Hoàng thượng hết giận, còn có quan trọng hơn là, chủ tử phải nghĩ biện pháp giải trừ cảm tức của Quý phi nương nương, nếu không cho dù chủ tử gắng sức hơn nữa, Quý phi nương nương không có ở đây, thì vẫn giữ chặt Hoàng thượng không nổi đầu chủ tử."

Lời này vừa thốt ra, Thái hậu nương nương có hơi điên cuồng đột nhiên giống như bị nước lạnh tưới xuống đầu, có chút điên cuồng vốn đang nóng lên lập tức giạt mình một cái, tỉnh táo lại, không sai, nàng là Thái hậu, mẫu thân của Hoàng đế, cho dù có không chê Hậu cung của con trai mình như thế nào đi nữa, thì cũng không thể quản chuyện con trai lên giường của nữ nhân nào, nhưng có Tôn Quý phi thì sẽ khác, chỉ cần cháu gái mình có thể nhốt Hoàng thượng trên giường, chỉ là một tiện tỳ, có gì phải sợ?

Thái hậu tỉnh táo lại, dựa vào ghế, Phất châu trong tay chuyển động thật nhanh, suy nghĩ một lát rồi nói: "Phái người đi cung Thừa Thiên, nói ai gia cảm thấy tuy cung nữ kia có công cứu giá, nhưng lòng dạ không ngay thẳng, cách hành động của nàng ta ngày đó cũng hết sức khả nghi, để Hoàng đế tốt nhất không nên đặt mình vào nguy hiểm để nàng ở lại ngự tiền, sau đó nói tiếp, còn nửa tháng nữa là tới ngày sinh của ai gia, nếu Hoàng đế không muốn nhìn thấy ai gia, vậy thì cứ giản lược tất cả yến tiệc thọ thần*, ngày đó ai gia cũng dùng bữa với chủ của các cung trong Hậu cung là được rồi, để cho hân không cần nửa phi tâm!" (thọ thần: sinh nhật của người lớn tuổi)

Không thể không nói, cho dù Thái hậu đúng là không đủ tỉnh táo, nhưng có thể trải qua nhiều âm mưu quỷ kế như vậy để cuối cùng ngồi lên vị trí Thái

hậu, sao có thể là một người đơn giản, chỉ là những năm này thế lực Tôn gia lớn mạnh, nàng hoàn toàn nắm giữ Hậu cung, cho nên dần dần đã bắt đầu trở nên lười biếng.

Hiện tại đột nhiên tỉnh táo lại, sau này thắng thua đã không thể dễ dàng quyết định.

Ngưu ma ma đáp lời "Vâng", sau đó hé miệng mỉm cười, trong mắt lóe lên tia sáng khó lường, "Chiều lấy lui làm tiền này của chủ tử dùng rất hay."

Thái hậu nhấp một ngụm trà, bên môi lộ ra vẻ tươi cười đắc ý.

Quả nhiên, một lát sau người phái đi truyền lời đã trở về, cũng mang về lời nói của Cảnh Diệp.

Một chiều lấy lui làm tiền này đúng thật là dùng rất tốt, tuy mấy ngày nay Cảnh Diệp vẫn không muốn gặp Thái hậu, nhưng dù sao cũng là mẫu thân của hắn, sao có thể thật sự buông tay được, lúc này vừa nghe thấy lão nương chịu thua, lòng dạ cũng mềm nhũn theo, không muốn dây dưa nhiều về chuyện của Chu Tĩnh Tuệ, chỉ nhằm vào thọ thần của Thái hậu, nói mỗi năm chỉ có một ngày sinh, sao có thể không làm lớn, hắn đã để Lễ bộ chuẩn bị từ lâu.

Thái hậu vừa nghe đúng là hài lòng, chuyện của Chu Tĩnh Tuệ vốn chính là một trò che mắt, dù sao cũng không ngăn được Hoàng thượng, vậy thì cứ không ngăn cản, nhưng vẫn phải tỏ ra thái độ phân đối, nếu không nhất định Hoàng thượng sẽ hoài nghi chuyện nàng đột nhiên nhắc tới ngày sinh, như bây giờ thật tốt, Hoàng đế trực tiếp đặt trọng điểm lên chuyện ngày sinh của nàng, vậy thì sau này chuyện của Quý phi cũng khá dễ giải quyết.

Thái hậu hít một hơi suy nghĩ một lát, khoát tay nói: "Đi xuống chuẩn bị tiểu Phật đường một chút, ngày sinh của ai gia sắp tới, muốn dâng hương tụng kinh một tháng." Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp: "Bảo chủ nhân các cung cũng sao chép kinh Phật, cứ nói thọ thần năm nay ai gia chỉ nhận kinh Phật."

Chiều này của Thái hậu cũng rất ác, không chỉ có chính mình yên tĩnh, còn ép người khác cũng yên tĩnh, Hậu cung đang sôi trào giống như bị hắt một muống nước lạnh, mặc dù vẫn nóng đến mức phồng tay, nhưng ít nhất không có bọt khí nổi lục đục.

Cảnh Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm theo, càng mềm lòng hơn với Thái hậu một chút, hắn liếc nhìn Lý Lộc đang dâng trà một cái, thuận miệng hỏi: "Chu Cung nữ kia đâu?"

Thật xin lỗi, Hoàng đế Bệ hạ khác sâu ấn tượng đối với việc nàng ta là người Chu gia, về phần nàng ta tên gì thì thật đúng là không có ấn tượng gì cả, CPU quý giá của Hoàng đế Bệ hạ là để chuyên môn xử lý việc lớn của quốc gia, ai rảnh mà đi nhớ tên tuổi của một cung nữ chứ.

Lý Lộc vừa nghe thấy câu hỏi của Hoàng đế, trong lòng lập tức giãn ra, nhưng ngoài miệng vẫn cung kính đáp lời, vô cùng thực tế: "Hồi Hoàng thượng, nói là vết thương lại chuyển biến xấu."

"Hả?" Tay cầm bút màu đỏ của Cảnh Diệp dừng một chút, nhớ lại cảnh tượng ngày đó, có hơi ý vị thâm trường mà nở nụ cười, "Vết thương chuyển biến xấu, chuyện gì xảy ra?"

Trong giọng nói của hắn hoàn toàn không che giấu sự đùa giỡn, Lý Lộc hầu hạ bên người sao có thể nghe không hiểu, khề khom người nói lại toàn bộ chuyện Đức Phi phái người truyền lời một lần, Cảnh Diệp vừa nghe, bên môi vẫn treo ý cười, chờ hắn nói xong lại xác nhận một câu: "Buổi tối hôm đó vết thương liền chuyển biến xấu sao?"

"Hồi Hoàng thượng, đúng vậy."

Ánh mắt Cảnh Diệp lay nhẹ, sắc mặt như thường, trong miệng lại phun ra hai chữ: "Ngu xuẩn."

Lý Lộc co rụt đầu lại, không dám nói nữa, đương nhiên hắn cũng cảm thấy chiều này của Chu Tĩnh Tuệ thật sự là quá tệ, hết cách rồi, nữ chính còn chưa trưởng thành mà.

Bút trong tay Hoàng đế không có cử động nữa, mắt nhìn chăm chăm sổ con im lặng một lúc lâu mới mở miệng nói: "Ngươi đi Thôi, ngươi sai người xuất cung một chuyến, bảo Tể tướng đi đón Hoàng hậu về."

Lý Lộc hơi kỳ quái, nhưng không dám hỏi nhiều, quay đầu phái người xuất cung đi phủ Tể tướng ngay.

Mà lúc này trong phủ Tể tướng, khuôn mặt Tạ Dịch Giang tức giận, hắn chấp tay đứng trong phòng khách, thân thể cao to thẳng tắp, khí thế ép người mãnh liệt, cả người phát ra ý lạnh như muốn kéo mùa xuân ấm áp trở về trời đông giá rét lần nữa.

"Đi nói cho hắn biết, đừng duỗi tay quá dài, có người hắn không thể đụng vào, nếu không tất cả ước định lúc trước đều trở thành phé thái!"

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Đúng Là Không Thể Nào Có Sự Trùng Hợp

Khẩu dụ của Hoàng đế Bệ hạ rất nhanh đã phủ Tể tướng, cả khuôn mặt Tạ Dịch Giang rất kính cẩn lắng nghe, chờ thái giám truyền khẩu dụ vừa đi khỏi, lập tức bày ra vẻ mặt "Ta mất hứng ta khó chịu, tiểu Hoàng đế, ngươi chờ đó cho ta", chút tâm tư đó của tiểu Hoàng đế làm sao có thể giấu giếm được hần. Đáng tiếc, dù có lấy lòng hần như thế nào đi nữa thì cũng vô dụng, hần và Bảo Nhi nhà hần mới là một phe!

Chỉ có điều nghĩ đến việc rất nhanh thôi là sẽ có thể gặp được Bảo Nhi nhà mình, thật sự cực kỳ vui về đó.

Tể tướng đại nhân suy nghĩ trong chớp mắt, lập tức quyết định ném xuống chuyện trong kinh thành, tự mình đi đón Bảo Nhi ngoan ngoãn nhà hần.

Bên này, kế hoạch du lịch hoàn toàn thất bại hơn nữa còn nhận được một loại "chân tướng" như sấm sét giữa trời quang, cả người Tạ Bích Sơ đều có chút không ổn, bước chân nhẹ tênh trở lại Thượng Lâm Uyển, sau đó chỉ có một mình cô đầu tròn nằm, thật sự là buồn bức mà, rất không dễ dàng mới tìm được một chị em tốt để cùng chơi đùa, kết quả là chết cũng không yên tìm đến người trong lòng cũ.

Đều do nguyên chủ, cho dù không có cách nào gả cho Tĩnh Vương nhà người ta, nhưng dưới loại tình huống này không phải nên đặt tất cả những ký ức tốt đẹp ngày trước như vật trân quý dưới đáy lòng sao, nhưng mà nguyên chủ lại quên hết, kết quả làm cho kẻ đến sau là nàng đây bị xấu mặt như vậy, lúc trước cùng đùa giỡn với Tĩnh Vương, chắc Tĩnh Vương cảm thấy nàng đang cố ý, quá làm tổn thương tự ái.

Quan trọng hơn là, vốn đang chuẩn bị ôm lấy đùi mập xin làm bạn tốt, bây giờ là không thể nào nữa rồi, hình như có thể nhìn thấy rất nhiều thoi vàng uốn éo uốn éo bay đi cách xa nàng á, cầu xin quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái ahuhu thiệt thòi lớn rồi!

May mà trước khi tiểu cô nương Tạ Bích Sơ rơi vào con diên. Phụ thân nam thần nhà nàng đã đến, Tạ Bích Sơ lập tức đầy máu sống lại tại chỗ, trực tiếp nhào vào ngực phụ thân nam thần khóc một trận vì vàng ròng sẽ bị mất đi trong tương lai, làm phụ thân nam thần giật mình, luôn miệng trấn an nàng đừng sợ, hần đã cắt tất cả những tên thích khách kia thành tám khúc.

Mặc dù hai người nói hoàn toàn không phải là cùng một việc, nhưng lại đạt thành sự hài hòa quý dị, dù sao chủ yếu nhất là Tạ Bích Sơ nhân cơ hội làm nũng, phụ thân nam thần nhân cơ hội nói giận, về phần nguyên nhân của mỗi người. Không cần để ý những chi tiết này.

Phụ thân nam thần đột nhiên xuất hiện, đương nhiên tiểu cô nương Tạ Bích Sơ muốn hỏi vì sao. Biết được là ý của Hoàng đế Bệ hạ, Tạ Bích Sơ lập tức thắc mắc: "Chuyện này không hợp quy củ, có phải hần." Làm chuyện gì đắc tội với ta, cảm thấy chột dạ cho nên bảo người tới trấn an ta trước?

Mặc dù Tạ Bích Sơ không nói ra câu nói kế tiếp, nhưng trong ánh mắt đã biểu đạt rõ ràng, đương nhiên Tạ Dịch Giang không thể nào không nhìn ra, nghe vậy trên mặt hiện lên một nụ cười kiêu ngạo: "Bảo Nhi thật là thông minh."

Nam thần, điểm chú ý của người nằm ở đâu vậy?

Tạ Bích Sơ không đo mặt chút nào gật đầu cảm thấy cha mình nói rất đúng "Cũng không nhìn thử xem ta là nữ nhi của ai." Tể tướng đại nhân tỏ vẻ đương nhiên cũng gật đầu theo biểu hiện sự tán dương cao độ.

Sau đó mới bắt đầu giải thích nguyên nhân cho nàng: "Hoàng thượng điều cung nữ kia đến ngự tiền rồi, dùng danh nghĩa cứu giá, nhưng khi ấy thị vệ ở đó cũng không phải chỉ có một hai, nhiều người chính mắt nhìn thấy, là con kéo Hoàng thượng qua trước, cho nên tính đúng ra, công lao này vốn nên ghi lên trên đầu con, hiện tại Hoàng thượng đội công lao cũng lên đầu nàng ta, tự nhiên là có thẹn với con."

Cho nên Cảnh Diệp sợ nàng có ý kiến mà cúi kính, mới bảo phụ thân nam thần tới trấn an nàng trước, coi như là lấy lòng nàng đi, dù sao lúc nàng ở trong cung cứ luôn đòi phải về phủ Tể tướng gặp phụ thân.

Nhưng.

Tạ Bích Sơ giật giật khóe miệng, nhưng tất cả mọi người cảm thấy lúc đó là nàng kéo Cảnh Diệp một cái mới tránh khỏi công kích bất ngờ của thích khách, tại sao lại không có người nhìn thấy thật ra lúc ấy nàng bị nữ chính đại nhân đụng ngã đó chứ, chẳng lẽ ngay cả Cảnh Diệp cũng không chú ý tới?

Nhưng cho dù người khác không để ý đến. Vậy nữ chính đại nhân hành động ngay lúc đó thì sao? Là nàng ta ra tay đẩy người, nếu như nàng ta nói việc này ra ngoài, như vậy không chỉ công cứu giá đội vũng lên đầu nàng ta, còn có thể có thêm một công cứu Hoàng hậu nương nương, không phải tốt hơn sao?

Tạ Bích Sơ hơi nghi ngờ, suy nghĩ một chút rồi nói thẳng ra, vấn đề cao thâm như vậy vẫn là ném ra để cho nhân sĩ chuyên nghiệp phân tích giải quyết đi thôi.

Tồn tại như một bàn tay vàng to bụi, Tể tướng đại nhân gần như lập tức cho ra đáp án, trên mặt còn mang theo nụ cười nham nhảm, ý lạnh trong đôi mắt lại chợt trở nên sắc bén, "Đương nhiên là bởi vì, va chạm kia của nàng ta hoàn toàn không có ý tốt gì, cho nên mới sợ để cho người khác biết."

Hần ngừng một lát rồi nói tiếp: "Nếu nàng ta nói ra, như vậy có thể sẽ bay thẳng lên trời, nhưng cũng có bảy phần khả năng sẽ trực tiếp bỏ mạng, nàng ta xem như là một người thông minh, cho nên hiện giờ chỉ dùng một nửa công lao đi đánh cược một tiền đồ an ổn, nàng ta thắng cuộc."

Tạ Bích Sơ không ngoài ý muốn chút nào, chỉ là cảm thán mặc dù kiếp trước nữ chính đến chết cũng vẫn còn ở lại trong Hoán Y Cục, kết quả trùng sinh một cái, tâm tư thủ đoạn lập tức trở nên lợi hại, không hổ là con gái ruột của kịch tình đại thần.

"Ta biết ngay nàng ta không có ý tốt."

Tạ Dịch Giang lập tức hất cằm lên, vẻ mặt kiêu ngạo: "Đó là đương nhiên, Bảo Nhi thông minh nhất! Bảo Nhi con không cần phải sợ nàng ta, có phụ

thân ở đây, phụ thân sẽ không để cho nàng ta bắt nạt Bảo Nhi!"

Tạ Bích Sơ cũng nhắc cầm theo, trên mặt là vẻ kiêu ngạo tương tự: "Con mới không sợ, nàng ta không dám bắt nạt con!"

Nội tâm Tạ Bích Sơ: QAQ Nữ chính, ta nhất định sẽ cách người thật xa, người cút người cút người cút!

Nề mặt Hoàng đế Bệ hạ phải phụ thân nam thần tới, Tạ Bích Sơ quyết định không so đo chuyện Chu Tĩnh Tuệ với hắn, dù sao vốn cũng muốn thúc đẩy kịch tình một cái, để nữ chính quần lên Hoàng đế bệ hạ sớm một chút, cũng có thể phân phát Hậu cung sớm một chút, như vậy thì không cần làm phụ thân nam thần phí tâm phí sức tìm cách kéo nàng đây đủ không sút mẻ ra khỏi Hậu cung như vậy nữa.

Đương nhiên, cho dù trong lòng không so đo, trên mặt vẫn phải bày ra dáng vẻ "Ta rất khó chịu ta rất mất hứng ta sắp tức khóc", không thể dễ dàng bỏ qua cho Hoàng đế bệ hạ, vì vậy Tạ Bích Sơ quyết định, ở lại Thượng Lâm Uyển với phụ thân nam thần chơi thêm mấy ngày nữa, nghĩ tới tư thế oai hùng ngồi trên lưng ngựa của phụ thân nam thần, đúng thật là chói mù mắt nàng, quý liếm không giải thích.

Có một nam thần như vậy làm phụ thân quả thực như đang nằm mơ, tất nhiên, nam thần như vậy cũng chỉ thích hợp làm phụ thân, nếu như làm bạn đời thì hoàn toàn là bị kịch, Tạ Bích Sơ thử nhớ lại Tể tướng phu nhân, cũng phải thờ dài một tiếng.

Từ lần đầu tiên trở về phủ, Tạ Bích Sơ đã phát hiện ở nhà, tình cảm của mẫu thân với cha, còn có với mình, thật sự quá mỏng nhạt, ngay cả trong trí nhớ của nguyên chủ, mẫu thân này cũng chỉ là một cái bóng nhàn nhạt, Tạ Bích Sơ đã từng vòng vo dò xét mấy lần, đều bị phụ thân nam thần đánh Thái Cực lừa qua, sau đó thì không còn hỏi đến nữa.

Mặc kệ như thế nào, phụ thân nam thần thật tốt với nàng, tình cảm chân thành như vậy, không thể phụ lòng.

Tạ Bích Sơ có phụ thân nam thần cùng chơi nên chơi rất vui vẻ, nhưng còn nữ chính đại nhân thì không vui chút nào.

Nàng đã sớm biết sau khi nàng được Hoàng thượng coi trọng, nhất định Đức Phi bên kia sẽ làm khó nàng, nàng cũng chuẩn bị kỹ càng, hoặc là nói, nàng nghĩ rằng mình chuẩn bị kỹ càng, nhưng khi thời khắc kia chân chính đến, trong lòng nàng vẫn phát lạnh từng cơn.

Trong câu chuyện lời của Đức Phi có thâm ý khác, nàng sẽ không nghe không hiểu, khiến cho nàng phần hận là, nàng không có cách nào phản bác, cũng không dám phản bác, nhìn những khuôn mặt xung quanh mới vừa rồi vẫn còn đang nịnh bợ bản thân, đ.ỉ/q'đ, hiện tại lại lần nữa treo lên châm chọc, khinh miệt quen thuộc, trong lòng nàng một trận nóng một trận lạnh.

Thậm chí có một chớp mắt nàng đã hoài nghi cuối cùng thì mình đi con đường này có đúng hay không, nhưng sau một đó, nàng lại tin chắc, bản thân đã đúng, nàng không thể để cho bản thân bị mục nát ở tầng chót nhất trong thâm cung một lần nữa, bị ức hiếp bị vũ nhục, cuối cùng chết đi như một con chó.

Nhưng nàng không biết sau đó bản thân nên đi tiếp như thế nào.

Lời nói của Đức Phi khẳng định đã truyền khắp Hậu cung, Hoàng thượng nơi đó không thể nào không biết, vậy bây giờ nàng nên đối mặt với Hoàng thượng như thế nào, nếu như Hoàng thượng hỏi thì nàng phải trả lời như thế nào? Người khác nàng có thể lừa gạt qua, nhưng đối mặt với Hoàng thượng, nàng thật không có một chút chắc chắn nào.

Nàng lấy cớ vết thương chuyển biến xấu, chậm trễ ngày đến cung Thừa Thiên, nàng thật sự là sợ.

Vào lúc nàng trốn trong căn phòng u ám hết đường xoay sở, trời cao lại chiếu cổ nàng lần nữa.

Những lời này phiên dịch ra là: Vàng sáng nữ chính lại lần nữa lóng lánh khắp Hậu cung.

Chu Tĩnh Tuệ nhìn người lặng yên không một tiếng động đẩy cửa vào, cảnh giác căng người: "Ài?"

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chính Là Không Thể Nào Có Trùng Hợp (2)

Người tới vóc người rất cao gầy, dưới ánh sáng lờ mờ chỉ có thể nhìn thấy nàng ta mặc trang phục cung nữ thấp nhất cực kỳ phổ biến trong cung, nàng hơi nghiêng người, đưa lưng về phía cửa sổ, nơi duy nhất có ánh sáng xuyên thấu vào, đầu hơi cúi, cả khuôn mặt lập tức bị giấu vào trong bóng tối, không thể nhìn thấy rõ.

Tựa như một luồng hồn phách, lẳng lặng đứng ở đó, không nhìn đến sự khẩn trương và cảnh giác của Chu Tĩnh Tuệ, hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Người có biết, nghe nói chuyện thể của người chuyển biến xấu, Hoàng thượng chỉ nói một chữ?"

Giọng nói của nàng ta vừa trầm lại vừa khàn, giống như có cái gì đó mắc kẹt trong cổ họng và ngay sau đó sẽ nghẹt thở, khiến người nghe rất khó chịu

rất vất vả, rất muốn xông lên giúp nàng lấy thứ gì đó trong cổ họng ra, nhưng rõ ràng tất cả lực chú ý của Chu Tĩnh Tuệ đều đã bị hai chữ "Hoàng thượng" thu hút đi, nàng nín thở, hỏi "Chữ gì?"

Người tới từ từ nói ra lời nói nguyên bản của Hoàng đế Bệ hạ: "Ngu xuẩn." (Raw là: 蠢 – chỉ có 1 chữ)

Hô hấp của Chu Tĩnh Tuệ lập tức trở nên dồn dập, hai tay đầu ngón tay dùng sức nắm vào chấn đệm

Dường như người tới hoàn toàn không chú ý tới các loại phản ứng của nàng, không nhanh không chậm tiếp tục nói: "Người cho rằng Hoàng thượng không biết chút tâm tư kia của người? Người cho rằng người làm không có chút sơ hở nào? Nhưng Hoàng thượng không nói gì, trực tiếp tính cả công lao của Hoàng hậu nương nương lên trên đầu người, Hoàng thượng cũng đã giả ngu, nhưng người vẫn còn thông minh như vậy, ôi, thông minh quá sẽ bị thông minh hại thôi."

Hai mắt Chu Tĩnh Tuệ "xoạt" sáng lên, hô hấp cũng nặng nề và rối loạn theo, rõ ràng cho thấy trong lòng đang hoạt động vô cùng kịch liệt, một lúc lâu mới miễn cưỡng chậm lại một chút, nàng nhìn sang người tới vẫn lẳng lặng đứng, dùng ánh mắt vừa cảm kích vừa phòng bị, nói: "Người muốn gì?"

"Ta muốn gì sau này người sẽ biết, hiện tại người còn chưa có tư cách," giọng nói khó nghe đứt quãng một lát, sau đó tiếp tục nói: "Quý phi nương nương sắp đi ra, người nên tự bảo vệ bản thân cho tốt trước đi."

Chu Tĩnh Tuệ nhú nhú mày, trong lòng có hơi nóng nảy, nhưng vẫn duy trì biểu hiện trầm ổn: "Đó là đương nhiên."

Người tới gật đầu nhẹ, cúi đầu cứng ngắc xoay người rời đi, trước khi mở cửa đột nhiên lại dừng lại một chút, thêm một câu: "Chỉ là, không đợi Quý phi nương nương ra ngoài, Hoàng hậu nương nương đã về cung trước rồi, công lao của người, còn có một phần của Hoàng hậu nương nương đó."

Nàng nói xong cười nhẹ một tiếng rồi rời đi, Chu Tĩnh Tuệ tựa vào đầu giường còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng, bên ngoài lại có người tới.

"Cung Thừa Thiên sai nô tỳ đưa xiêm y tới cho cô nương, dặn bảo tối nay cô nương phải đi làm việc."

Buổi tối hôm đó lúc Cảnh Diệp thấy Chu Tĩnh Tuệ ở cung Thừa Thiên thì có hơi kinh ngạc, bên môi vẽ ra ý cười nghiền ngẫm, trong ánh mắt lại lạnh lẽo, miệng thì nói về phía Lý Lộc: "Tự rút ra ngoài nhận phạt!"

Lý Lộc co đầu rút cổ đáp lời: "Dạ", ngay sau đó lẩn một vòng từ trong Ngự thư phòng ra ngoài, lập tức tập hợp đám con nuôi của mình*, trực tiếp phun ra một chữ: "Tra!" (thái giám dưới tay, do mình dẫn dắt)

Hắn vừa thấy Chu Tĩnh Tuệ đi vào dâng trà đã biết không ổn, nếu Chu Tĩnh Tuệ đã báo lên "vết thương chuyển biến xấu", vậy thì chắc chắn phải dưỡng thêm mấy ngày nữa, nhưng tới bây giờ mới cách có một ngày thôi, cho nên Chu Tĩnh Tuệ xuất hiện, nhất định là bởi vì chữ "ngu xuẩn" mà Hoàng đế Bệ hạ đã nói bị nàng ta biết được, vậy nên nàng ta thông minh phản ứng kịp lúc trước nàng đã làm sai chuyện "vết thương chuyển biến xấu".

Nhưng mà!

Nhưng mà cho dù có biết là sai lầm rồi, lời đã nói ra, cũng chỉ có thể đâm lao phải theo lao, thế nhưng đồ ngu này lại có thể trực tiếp "biết sai thì thay đổi ngay" chạy tới làm việc! Như thế này thì có khác gì nói thẳng với Hoàng đế "Ta biết người nói ta ngu xuẩn nhưng thật ra ta hoàn toàn không ngu xuẩn", quan trọng hơn là còn liên lụy hắn đó có được không?

Gần vua như gần cọp, hắn làm một tổng quản cận thân dễ dàng sao? Ai cũng biết chuyện bên người Hoàng đế là dễ truyền ra nhất, nhưng bình thường người thông minh đều sẽ làm như không biết, mọi người đều chỉ ngầm hiểu với nhau, cũng chỉ có đồ ngu Chu Tĩnh Tuệ này lại có thể. Lại có thể. . .

Lý Lộc trực tiếp khóc ngất trong nhà cầu.

Hơn nữa bởi vì Chu Tĩnh Tuệ báo bệnh, hắn đã sớm sắp xếp xong xuôi chuyện dâng trà, theo lý sau đó Chu Tĩnh Tuệ có tới thì cũng hoàn toàn không tới lượt nàng ta dâng trà, nhưng nàng có thể tiến vào Ngự Thư Phòng, còn nữa, Chu Tĩnh Tuệ vừa tới, chuyện dâng trà này lại không có ai báo cho hắn, hoàn toàn không khoa học có được không?

Trên mặt Lý Lộc nặng nề, trong lòng càng nặng nề hơn, chuyện này không bình thường, hắn mơ hồ đã có thể đoán được là ai điều khiển ở phía sau, dù sao cả Hậu cung này, có thể duỗi tay đến ngự tiền, cũng chỉ có một mình vị kia thôi.

Nhưng cũng chính vì điểm này mới khiến cho hắn nghi ngờ, phải biết hai ngày trước vị kia còn bày ra dáng vẻ không chết không thôi với Chu Tĩnh Tuệ, vậy mà bây giờ lại ra tay giúp Chu Tĩnh Tuệ, phía sau này đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Lý Lộc không nghĩ ra, cũng không dám nghĩ lung tung, làm tổng thư ký của người lãnh đạo quốc gia cao nhất, não động quá lớn sẽ rất dễ chết được chứ?

Hắn đứng dưới hành lang đợi một lúc lâu, cuối cùng đám con nuôi cũng đưa kết quả điều tra tới, đi đưa xiêm y cho Chu Tĩnh Tuệ là một cung nữ có cảm giác tồn tại vô cùng yếu ớt của phủ Nội Vụ, nàng nhận được mệnh lệnh là, bên phía cung Thừa Thiên sai phủ Nội Vụ đi đưa chế phục* cho Chu Tĩnh Tuệ, sau đó nàng đưa đi. (đồng phục)

Nhưng đối với việc ai bảo nàng đưa, thì nàng hoàn toàn không nhìn thấy người, người nọ chỉ đứng bên cửa sổ chào hỏi một tiếng mà thôi, một đứa con nuôi của Lý Lộc cố ý tra xét tiếp, bình thường tiểu d.đ.l. q.đ. cung nữ này cực kỳ mềm yếu, vào cung ba năm đây mới là lần đầu tiên bước ra khỏi phủ Nội

Vụ, sau đó cũng là dọc đường hỏi người khác mới tìm được Chu Tĩnh Tuệ, cho nên bản thân nàng ta chắc không phải là người của thể lực nào hết, chỉ đơn giản bị lợi dụng thôi.

Lý Lộc vỗ trán, cảm thấy rất bất đắc dĩ, không nghĩ tới dưới tay hắn lại còn có cấp dưới vụng về lại thành thực như vậy, như thế thì đến cùng có nên báo cáo chi tiết đoạn này cho Hoàng thượng hay không đây, đúng thật là làm mất mặt hắn có được không?

Đám con nuôi của hắn rõ ràng không nhận thấy được loại tâm tình rầu rĩ này của cha nuôi nhà mình, nói tiếp: "Về phần người dâng trà, đều cho rằng là cha nuôi để cho nàng đi qua, dù sao khẩu dụ của Hoàng thượng cũng đã đồn đãi khắp Hậu cung."

Lý Lộc hí mắt nở nụ cười âm trầm, nói: "Nói như vậy thì thật sự chỉ là trùng hợp sao?"

Mấy đứa con nuôi thấy hắn cười như vậy, lập tức tất cả đều run run một trận, ấp úng nói: "Chắc, chắc là vậy."

Lý Lộc "hừ" một tiếng, "Lũ ranh con, ngày hôm nay cha nuôi sẽ dạy cho các ngươi một đạo lý, trong cung này cái gì cũng có thể có, chỉ không thể nào có trùng hợp, tất cả đều đi thăm dò lại cho ta, không được bỏ qua cho chút gì cả!"

Lý Lộc ở bên ngoài huyện khóc cuồn cuộn, bên trong Ngự thư phòng lại là vô vàn tình cảm dịu dàng, sau khi Chu Tĩnh Tuệ dâng trà lập tức không nói tiếng nào đi đến phía dưới quỳ xuống: "Nô tỳ thỉnh tội với Hoàng thượng."

Mắt Hoàng đế Bệ hạ nhìn chằm chằm tấu chương, lông mày cũng không động một cái, một lúc lâu sau mới chậm rãi phun ra một âm tiết không rõ nghĩa: "Hả?"

Nhưng chỉ cần một chút âm thanh như vậy cũng đã đủ làm cho Chu Tĩnh Tuệ kích động, ít nhất Hoàng thượng có phản ứng, điều này nói rõ Hoàng thượng vẫn bằng lòng nghe nàng giải thích, Chu Tĩnh Tuệ dùng sức mím môi, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng nhét tâm lòng kích động về lại trong bụng, nàng khẽ ngẩng đầu liếc nhìn về phía Hoàng đế Bệ hạ, sau đó mở miệng nói: "Hoàng thượng. . . ."

Một tiếng này rất là phong tình luôn ——

Bởi vì đè nén cảm xúc kịch liệt mà phơi bày ra khàn khàn, tê dại, run rẩy, uyển chuyển hàm xúc, thờ ơ gấp nghẹn ngào.

Tay Cảnh Diệp run lên, bút son đỏ để lại một dấu vết trên sổ con, hắn nhìn chằm chằm đề tên Tạ Dịch Giang ở dưới cùng, bốn màu xanh đỏ trắng đen không ngừng biến đổi trên khuôn mặt hắn, cuối cùng thì tô vẽ linh tinh trên sách bài tập có bị thầy chủ nhiệm phê bình giáo dục hay không, đây thật sự là một vấn đề đáng để suy xét nghiêm túc.

Hắn dứt khoát bỏ bút xuống, thân thể thoải mái dựa vào phía sau, mặt không thay đổi liếc nhìn xuống nữ tử quỳ phía dưới, ngạo mạn nói: "Nếu tỳ thỉnh tội, vậy thì nói với trẫm thử xem, ngươi có tội gì?"

Chu Tĩnh Tuệ cứng họng lại, tim cũng rất đau, thỉnh tội chỉ là một cách nói thôi mà, chỉ là bậc thang thôi mà, Hoàng thượng, ngài có thể đi xuống bậc thang hay không, đừng hỏi nhiều câu vô nghĩa như vậy mà, quan trọng nhất là sau khi ngài đi xuống thì nhanh chuyển cây thang sang cho ta, để ta cũng đi xuống với.

Chỉ là rõ ràng Hoàng đế Bệ hạ không diễn theo kịch bản, nữ chính đại nhân chỉ có thể phát huy khả năng diễn kịch của mình ngay tại chỗ, "Nô tỳ then với Hoàng thượng, then với Hoàng hậu nương nương, trước mạo nhận công cứu giá của Hoàng hậu nương nương, sau bởi vì không có mặt mũi nào gặp Thánh thượng nên giả vờ đường thương, tội của nô tỳ không thể tha thứ."

Nghe nàng ta nói trắng ra như vậy, Cảnh Diệp trái lại thật sự sinh ra mấy phần hứng thú đối với nàng ta, "Mạo nhận công cứu giá, công lao này là trẫm đưa cho ngươi, ngươi nói như vậy, ý tứ chính là trẫm cho ngươi mạo nhận đúng không?"

Hắn nói không nhanh, giọng nói như nhạc khí đang diễn tấu, nghe vào tai đặc biệt làm người ta mê muội, cả người Chu Tĩnh Tuệ hoảng hốt, một trái tim đập loạn không dứt trong lồng ngực, một lúc lâu sau mới cố hết sức phục hồi tinh thần lại, đáp lời: "Nô tỳ không dám to gan suy đoán Thánh ý, chỉ là trong lòng nô tỳ hổ thẹn, thật sự không có mặt mũi nào gặp Thánh thượng."

Cảnh Diệp nghe vậy lại cảm thấy không thú vị, vừa rút tấu chương lật lật, vừa không chút để ý hỏi: "Vậy ngươi cảm thấy, trẫm nên ban cho ngươi tội gì?"

Vốn còn tưởng rằng Hoàng đế Bệ hạ sẽ nhẹ nhàng bỏ qua chuyện này, Chu Tĩnh Tuệ lập tức thất vọng không thôi, chỉ là nàng không dám xác định tội danh, trả lời thì không thể không trả: "Nô tỳ mặc cho Hoàng thượng xử trí."

"Vậy." Cảnh Diệp ném tấu chương về trên ngự án, sổ con vừa vận dụng phải bút son được đặt một bên, đầu ngọn bút chuyển động, tạo ra một vết đỏ điểm lệ như mặt trời mới mọc trên chặn giấy bằng đá Kê Huyết ở bên cạnh, câu nói đã lẫn lộn trong miệng bị nuốt ngược trở vào, Cảnh Diệp sửa lời nói: "Vậy chờ Hoàng hậu hồi cung thì ngươi đi qua phục vụ nàng đi, dù sao ngươi cũng đã ‘ mạo nhận ’ công cứu giá của Hoàng hậu."

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chính Là Không Thể Nào Có Trùng Hợp (3)

Chu Tinh Tuệ hơi sững sốt, sau đó lập tức dùng sức cắn môi, nếu không sợ rằng ngay sau đó nàng sẽ phải rít lên, vì một bước đi tới trước mặt Vua này, nàng đã phải chịu biết bao nhiêu đau khổ, từng mưu tính bao nhiêu, nhưng thời gian thực sự đạt được lại ngay cả một ngày cũng chưa tới!

Một cái chớp mắt là Thiên đường, một cái chớp mắt là địa ngục.

Hôm nay xem như nàng thật sự hiểu ý nghĩa của câu này.

Có trong nháy mắt đầu nàng trống rỗng, nàng không biết cuối cùng nàng đã làm sai điều gì mới tạo thành hậu quả như thế này, nàng cũng không biết nên làm gì mới có thể xoay chuyển thế cục trước mắt, nàng hận, nàng giận, nàng oán, nhưng nàng lại không biết hận người nào oán người nào.

Không, nàng biết, nàng hận Tôn gia, nếu như không phải do Tôn gia thì sao nàng có thể bị cửa nát nhà tan? Nàng hận Đức Phi, nếu như không phải vì Đức Phi truyền lời, bây giờ nàng đã thuận lợi vào làm việc trong cung Thừa Thiên, nàng hận Hoàng hậu, đều do nàng ta giành công cứu giá với mình, nàng cũng hận Hoàng đế, lật lọng như tiểu nhân vậy! Nàng còn hận tất cả mọi người trong Hậu cung này, họ đều đang nhìn chuyện cười của nàng!

Vì vậy giờ khắc này, nữ chính đại nhân thuận lợi hắc hóa, tia phóng xạ của vầng sáng trong nháy mắt bao trùm cả Hoàng cung, Tạ Bích Sơ đang ở Thượng Lâm Uyển xa xôi cũng rung mình một cái, nhưng Hoàng đế Bệ hạ vẫn không biết sống chết như vậy, trên cao nhìn xuống thương thức đáng về tốt đẹp nữ chính đại nhân giãy giụa.

Chắc, thật sự rất đẹp mà.

Mấy ngày trước, sau khi Hoàng đế Bệ hạ nhận được tấu chương Tể tướng đại nhân gửi lên nói muốn nghỉ phép ở Thượng Lâm Uyển với Bảo Nhi nhà hần, trong lòng không phải là không ghen tỵ, nhưng mà một là lão bà nhà mình, một là nhạc phụ của mình, hần dám nói thêm câu thừa thãi nào sao?

Hần đúng thật là không dám, nhất là sau khi liên lụy lão bà nhà mình bị ám sát rồi sau đó bởi vì kinh sợ mà phát sốt, chột dạ lắm đó!

Vì vậy Hoàng đế Bệ hạ chấp nhận kỳ nghỉ của hai người.

Nhưng mà chơi bốn năm ngày rồi mà còn chưa thấy trở lại là sao đây, lão bà nhà mình thì thôi đi, chơi thêm một hai ngày cũng không có gì, dù sao hồi cung cũng không có chuyện gì làm, nhưng nhạc phụ đại nhân à, ngài có còn nhớ rõ ngài là Tể Tướng của một quốc gia hay không?

Vì cái gì nhiều việc lớn của quốc gia liên tục không ngừng đổ vào triều đình thế này, người lãnh đạo tối cao của quốc gia ngày ngày đều bận đến sắp bay lên, bản thân ngài là một Tể tướng quốc gia sao lại không biết xấu hổ ngày ngày chơi ngày ngày đùa, chơi đến mức hoàn toàn không nhớ ra phải trở về vậy?

Oán niệm của Hoàng đế Bệ hạ đúng là sắp làm cả cung Thừa Thiên thành nổ mảnh vụn, cuối cùng nhịn không nổi nữa, liền sai người giục ngựa gửi cho tiểu Hoàng hậu nhà mình một lá thư —— hần không có lá gan đưa thẳng cho nhạc phụ đại nhân —— nói bảo bối ta nhớ nàng lắm, nàng không ở trong cung khiến ta thực sự rất cô đơn lạnh lẽo, cho nên nàng trở về đi.

Sau khi Tạ Bích Sơ nhận được thư thì thiếu chút nữa bị hù khóc luôn có được không? Nàng lật qua lật lại xác nhận con dấu cuối phong thư đúng là con dấu riêng của Hoàng đế Bệ hạ, sau đó trực tiếp muốn quý xuống với hần luôn, tiếp đó cẩn thận từng li từng tí thăm dò phụ thân nam thân xem gần đây trong cung có xảy ra việc gì lớn không.

Ví dụ như long thể của Hoàng đế Bệ hạ có gì đó các loại.

Tể tướng đại nhân giật mình trong lòng, cảm thấy không thoải vì sự nhạy bén của Bảo Nhi nhà mình.

Cảnh Diệp nói qua muốn đưa Chu Tinh Tuệ đến cung Trường Hoa phục vụ Tạ Bích Sơ, nhưng tạm thời tin tức này còn chưa truyền ra, ít nhất trước khi Tạ Bích Sơ trở về cung, Chu Tinh Tuệ vẫn đều ở trong cung Thừa Thiên.

Cho nên Bảo Nhi nhà mình hỏi như vậy nhất định là đã nhận ra cái gì đó.

Trong lòng Tể tướng đại nhân cũng nóng nảy luôn, đến cùng thì tiểu tử Hoàng đế này xảy ra chuyện gì vậy, lúc trước không phải cũng bởi vì khuôn mặt kia của Chu Tinh Tuệ cho nên dễ dàng điều nàng ta đến ngự tiền à, thế nhưng còn chưa có xuống tay, sao đã ném tới chỗ Bảo Nhi nhà mình?

Bảo Nhi vốn không thích Chu Tinh Tuệ đó, hơn nữa, cho dù nó thích cũng không thể để cung nữ tâm cơ thâm trầm đó ở lại cung Trường Hoa, Tể tướng đại nhân càng nghĩ càng ưu sầu, càng ưu sầu thì càng ghét tiểu Hoàng đế, càng ghét tiểu Hoàng đế thì càng không muốn hồi cung, ngày ngày ở Thượng Lâm Uyển/đ"l,q.đ có thể cùng chơi đùa với Bảo Nhi nhà mình, thật tốt.

Một khi hồi kinh, không chỉ phải làm việc cho tiểu Hoàng đế, còn phải dễ dàng tha thứ cho việc tiểu Hoàng đế ức hiếp Bảo Nhi nhà mình, nội tâm đúng là vẫn luôn hồng mắt đó có được không?

Sự im lặng của Tể tướng đại nhân làm Tạ Bích Sơ cũng giật mình, nàng đã nói mà, nếu như Hoàng đế Bệ hạ vẫn bình thường, thì sao có thể viết ra. Lá thư mang đậm sắc thái bệnh tâm thần như vậy chứ, nhìn sắc mặt của phụ thân nam thân thì hình như rất nghiêm trọng thì phải.

Tạ Bích Sơ hỏi dò: "Nếu như vậy thì, có phải chúng ta nên nhanh hồi cung hay không?"

Tể tướng đại nhân suy nghĩ, đúng là nên về sớm một chút, trốn tránh cũng không phải là biện pháp, có một số việc vẫn nên giải quyết sớm mới được, hơn nữa còn có Chu Tinh Tuệ kia!

Sao tiểu Hoàng đế cứ thích ném rác rưởi tới chỗ Bảo Nhi nhà mình vậy chứ, lần trước cái chặn giấy đó cũng đã đủ bỏ đi rồi, lần này cái này còn không bằng cái chặn giấy đó!

Tể tướng đại nhân lòng không tình nguyện gặt đầu một cái: "Vây sáng mai chúng ta hồi kinh."

Tạ Bích Sơ nhìn mặt trời chói chang trên trời, không chút do dự gặt đầu một cái: "Được! Vây giữa trưa đi bắt cá về chung ăn?"

"Nghe Bảo Nhi!"

Vì vậy hai người ôm suy nghĩ khác xa nhau một trời một vực, lại lần nữa hết sức hài hòa đạt được sự thống nhất về mặt hành động.

Ngày hôm sau phượng giá của Hoàng hậu cuối cùng cũng chậm rãi xuất phát từ Thượng Lâm Uyển, dọc đường cứ đi hai bước dừng ba bước, chờ đến khi chậm chậm bước vào cửa kinh thành bầu trời đã gần đen rồi, Tể tướng đại nhân trực tiếp vung tay lên, đã trể thế này sắp đến thời gian đi ngủ rồi, sao Hoàng hậu có thể quấy rầy Thái hậu và Hoàng thượng vào lúc này được, để ngày mai rồi hãy hồi cung đi.

Hoàng đế bệ hạ thức đêm phê tấu chương: "."

Sau đó đợi đến buổi sáng ngày thứ ba, trong cung nhận được tin tức do phủ Tể tướng Phủ truyền tới, bởi vì thân thể Hoàng hậu nương nương vẫn luôn không tốt, lần trước phát sốt cũng rất nghiêm trọng, thật vất vả đường khỏe lên, kết quả đi đường từ Thượng Lâm Uyển về Kinh thành rất mệt nhọc, thân thể lại không khỏe nữa rồi!

Tin tức này rõ ràng không gây náo động bằng tin tức liên quan đến Chu Tinh Tuệ, Hoàng hậu luôn luôn là một tiểu trong suốt, thân thể có lúc nào tốt hơn đâu chứ? Dù sao hồi cung thì cũng nhất định là lại đóng cửa đường bệnh trong cung Trường Hoa, thật ra thì cũng không liên quan gì nhiều đến các nàng.

Trái lại Hoàng đế Bệ hạ có chút đứng ngồi không yên, sáng sớm cũng có chút không quan tâm đến chính sự, không biết là bởi vì Tạ Bích Sơ sắp hồi cung nên lo lắng, hay là bởi vì Tể tướng sắp trở về mà hưng phấn.

Chỉ có một quần chúng hiểu rõ chân tướng —— Tĩnh Vương Điện hạ: ha ha.

Mà chân tướng của sự thật là, Tạ Bích Sơ ngày ngày chơi đùa rồi lại chơi đùa, chơi đến hưng phấn quá mức, đến đêm trước ngày hồi cung mới đột nhiên phản ứng kịp, lúc trước nàng có trộm lên chạy ra ngoài chơi với Tĩnh Vương Điện hạ đó, vậy thì nếu hồi cung nguyên vẹn, Hoàng đế Đại Ma Vương đánh nàng thì phải làm sao?

Tạ Bích Sơ nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng dùng "một chiêu cắn nuốt mọi biến cố trước", quyết định dùng chiêu đó —— Giả bộ bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chính Là Không Thể Nào Có Trùng Hợp (4)

Vì vậy Tạ Bích Sơ hợp mặt với phụ thân nam thần thống nhất lý do để ngừa ngộ nhờ, hơn nữa Tạ Bích Sơ còn nói thẳng ra chuyện nàng lên chạy ra ngoài chơi, tỏ vẻ nàng lo lắng đề phòng chạy ra cuối cùng chỉ ăn được một bữa cơm chay đúng là lỗ vốn lớn.

Tể tướng đại nhân không nói thêm gì, chỉ là rũ mắt xuống nhẹ thở dài, búng một cái trên trán nàng nói: "Về sau đừng có chạy lung tung, nhất là phía Tĩnh Vương, đừng gặp hấn nữa."

Xem ra phụ thân nam thần cũng biết chuyện của nguyên chủ và Tĩnh Vương điện hạ, Tạ Bích Sơ bữu môi, kéo dài âm điệu đồng ý: "Biết ~ rồi ~ mà ~"

Nhưng vẫn ừ ừ cúi đầu lo âu ngày mai Hoàng đế Bệ hạ nhắc tới thì nên trả lời như thế nào, dù sao nàng từng có tiền án, lần đó lừa gạt được, hơn nữa hoàn toàn không gặp mặt Cảnh Hoan, cho nên tình huống cũng không tính là nghiêm trọng, lần này thì không thể được rồi, đúng là đã cùng chạy đi chơi đó có được không.

Tể tướng đại nhân thấy đáng vẻ không có tinh thần của nàng, không nhìn được nhéo gò má tròn trịa mập mạp của nàng, không trêu chọc nàng nữa: "Yên tâm đi, Hoàng thượng cũng không biết chuyện con chạy ra ngoài."

Tạ Bích Sơ sững sờ, sau đó mở to hai mắt nhìn chăm chăm phụ thân nam thần, trong mắt tràn đầy kinh ngạc dò hỏi, sau khi nhận được Tạ Dịch Giang gặt đầu xác nhận, lập tức biến thành sùng bái, phụ thân nam thần nhà ta quả nhiên là vạn năng mà ~

Chuyện này vừa được giải quyết, cả người Tạ Bích Sơ đều trở nên dễ chịu, sau khi mặt mày rạng rỡ ăn đồ ăn sáng, thì ngay lập tức nằm trong xe ngựa

giả bộ suy yếu, tránh việc phải đi thỉnh an Thái hậu và Hoàng đế.

Làm một tiểu trong suốt, cho dù nàng là Hoàng hậu, lúc hồi cung cũng không được hưởng thụ đãi ngộ tất cả phi tần Hậu cung đều chạy tới nghênh đón gì gì đó như trong tiểu thuyết, dù sao thì nàng chỉ vắng vẻ yên lặng vào cung như vậy đó.

Nàng thì rất bình tĩnh, nhưng những phi tần khác trong Hậu cung lại rất không bình tĩnh, ví dụ Huệ phi ôm đùi nàng.

Huệ phi vốn là một người có tính tình ngay thẳng, không giống ba vị Phi khác, mặc dù không vừa lòng với Chu Tĩnh Tuệ, nhưng bây giờ Chu Tĩnh Tuệ người ta vẫn còn là một cung nữ, còn chưa có leo lên Long sàng, cho nên dù có gặp được cũng sẽ không làm khó nàng ta nhiều, nhưng Huệ phi thì khác, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe đủ các loại được chứ?

Vốn là, Huệ phi cảm thấy mình đã ôm đùi Hoàng hậu, chờ Hoàng hậu trở lại nhất định sẽ dọn dẹp Chu Tĩnh Tuệ, dù sao Chu Tĩnh Tuệ cũng đã đoạt công cứu giá của Hoàng hậu, nhưng ai ngờ được Hoàng hậu lại kéo một thân thể bệnh tật hồi cung, có thể đoán được sau đó nhất định là sẽ đóng cửa cung nghi ngơi không biết đến bao giờ, còn giải quyết Chu Tĩnh Tuệ thế nào được?

Nhất là sáng sớm ngày hôm nay nàng chuẩn bị đến cung Trường Hoa thăm hỏi Hoàng hậu, kết quả nửa đường gặp phải Chu Tĩnh Tuệ, Chu Tĩnh Tuệ vậy mà lại chỉ tùy tiện chào nàng một cái, Huệ phi, vốn trong lòng khó chịu, trực tiếp bùng nổ, không đi cung Trường Hoa nữa, mà chạy thẳng đến cung Thừa Thiên.

Bên này Hoàng đế Bệ hạ đang chuẩn bị đi cung Trường Hoa thăm tiểu Hoàng hậu nhà mình, đang chuẩn bị ra cửa, Huệ phi lập tức nhào vào, trực tiếp ôm chân Hoàng đế Bệ hạ khóc rống lên.

Hoàng đế Bệ hạ trực tiếp ngốc luôn có được không, đây đến cùng là xảy ra chuyện gì vậy, bản thân còn sống rất khỏe mạnh mà, sao tiểu lão bà lại khóc như vậy rồi.

Cảnh Diệp hét cách, chỉ có thể sai người kéo Huệ phi từ trên chân mình xuống, sau đó ngồi bên cạnh kiên nhẫn hỏi nàng xảy ra chuyện gì.

Cảnh Diệp còn không biết tình hình Huệ phi chắc, ai muốn đắc tội với nàng, nàng sẽ mở miệng mắng ngay tại chỗ, đắc tội quá thì sẽ trực tiếp lấy roi quất, khóc lên như vậy lại là lần đầu tiên nhìn thấy, Cảnh Diệp cảm thấy chuyện có hơi lớn, tiểu lão bà nhà mình nhất định là bị uất ức rồi.

Huệ phi vừa nghe Hoàng đế Bệ hạ hỏi, lập tức như tiểu muội muội bắt đầu xem Hoàng đế Bệ hạ là ca ca tri kỷ mà nói hết ra, hơn nữa Huệ phi cũng không ngốc, tuy nói nàng chạy tới chỗ Hoàng đế tố cáo, nhưng nàng không nói nàng nhìn Chu Tĩnh Tuệ không vừa mắt, cũng không nói Chu Tĩnh Tuệ đã đắc tội nàng ở chỗ nào, nàng chỉ ra sức kêu oan thay Hoàng hậu nương nương.

Đúng vậy, Hoàng hậu nương nương không chỉ có cứu giá, mà còn bởi vì kính sợ lên cơn sốt khiến thân thể tệ hơn rồi, kết quả công cứu giá lại bị người khác nhận, như vậy còn chưa tính, sau khi Hoàng hậu nương nương hồi cung, Chu Tĩnh Tuệ nhận công lao kia không chỉ không tới thăm hỏi, còn có lòng dạ thành thoi đi dạo hoa viên, có còn chút tính người nào hay không?

Hoàng đế Bệ hạ nghe vậy trong lòng hơi động, sau đó vừa liếc mắt ra hiệu cho Lý Lộc, vừa nâng Huệ phi dậy dỗ dành, nói ái phi người có lòng, người kính Hoàng hậu như vậy là đúng, trầm rất hài lòng về người, để tỏ vẻ khen thưởng, tối nay trầm sẽ ngủ cùng với người.

Huệ phi trực tiếp bị phần thưởng hạng nhất này đập ngất, vốn nàng chỉ muốn mua hai cái bánh tiêu ở tiệm bánh bao sát bên, ai có thể ngờ tới lúc xếp hàng tiện tay mua tờ vé số thế nhưng lại trúng năm trăm vạn chứ.

Huệ phi choáng váng tỏ vẻ nàng bị tức quá rồi, phải đi về nghỉ ngơi, vốn còn muốn đi thăm Hoàng hậu nương nương nhưng hiện tại chỉ có thể để buổi chiều đi.

Hoàng đế Bệ hạ bày tỏ tán dương cao độ đối với nàng một lần, sau đó thân nhiên đi về phía cung Trường Hoa, trước khi đi vẫn không quên dặn dò Lý Lộc một câu: “Đưa tất cả sổ con bên phải tay phải trên ngực áo của trẫm đến chỗ Tể tướng, nhớ kỹ là toàn bộ! Còn nữa, người tự mình đi.”

Lý Lộc nhìn ba xấp tấu chương xếp cao kia, nhắm mắt đáp lời “Vâng”. Hoàng thượng, gần đây nô tài lại làm sai chuyện gì ngài cứ nói thẳng đi, ngài nói rồi nô tài đổi ngay, nhưng ngài đẩy nô tài tới trước mặt Tể tướng đại nhân làm bia ngắm như vậy là có ý gì, Tể tướng đại nhân sẽ giết nô tài đó!d(đàn\$!é3@quý^đôn

Hoàng đế Bệ hạ mặc kệ oán niệm của thuộc hạ nhà mình, hấn cố ý sai người gọi Chu Tĩnh Tuệ đang “đi dạo” trong Ngự Hoa Viên trở lại, sau đó mang theo nàng ta vào cửa chính cung Trường Hoa.

Tạ Bích Sơ đã sớm nhận được tin tức Cảnh Diệp sắp tới, tựa vào đầu giường giả bộ suy yếu đến mức thiếu chút nữa đã ngủ thật, vì vậy Hoàng đế Bệ hạ thấy chính là một đôi mắt buồn ngủ mịt mờ mảnh mai, làm cho hấn cảm thấy, thân thể tiểu Hoàng hậu nhà mình đúng là rất yếu. Hấn thương tiếc đi tới ngồi vào bên người nàng, nói nhỏ giọng như sợ hù dọa đến nàng, dịu dàng nói ra hai chữ: “Gây rồi.”

Tạ Bích Sơ nghẹn một hơi trên cổ họng, không lên được cũng không xuống được, gương mặt cũng bị nghẹn đến đỏ lên, dưới ánh mắt của Cảnh Diệp lại bị tự động phiên dịch thành: Tiểu Hoàng hậu nhà mình xấu hổ.

Hai người người tới ta đi “quan tâm” lẫn nhau mấy câu, sau đó Cảnh Diệp hơi nghiêng người, để cho Tạ Bích Sơ nhìn thấy Chu Tĩnh Tuệ sau lưng hấn.

Trực giác động vật nhỏ của Tạ Bích Sơ lập tức kéo còi báo động, nàng thừa dịp Cảnh Diệp còn chưa kịp nói chuyện, lập tức bắt đầu sử dụng kỹ thuật biểu diễn, đỡ trán yếu ớt nói: “Bệ hạ, đầu của ta thật choáng váng thật khó chịu, ngài giúp ta sờ một cái xem có phải lại nóng lên hay không?”

Vì tránh xa nữ chính, hy sinh nhan sắc gì gì đó đều chỉ là chút lòng thành, chỉ sờ trán một cái mà thôi, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên bị nam chính chặn bả sổ sàng.

Hoàng đế Bệ hạ vừa nghe, lập tức không để ý tới Chu Tĩnh Tuệ nữa, cau mày quay đầu lại sờ trán Tạ Bích Sơ một chút, “Hình như đúng là có hơi nóng, người tới, nhanh đi mời thái y.”

“Không cần không cần,” Tạ Bích Sơ vội vàng cầm tay của hắn, “Dù sao cũng chỉ là mấy bệnh nhỏ đó, thái y có tới thì chắc chắn cũng dặn dò ta cần nuôi dưỡng thật tốt, những lời đó ta đều đã học thuộc lòng rồi,” nàng hơi bĩu môi, sau đó liếc mắt nhìn Hoàng đế bệ hạ, lại vội vàng cúi đầu, úp úp mờ mờ một lúc lâu mới nói: “Chỉ cần bệ hạ ở đây, ta, ta sẽ cảm thấy rất tốt.”

Cảnh Diệp ngẩn ra, sau đó từ từ nở nụ cười, phần lớn thời gian về mặt hắn đều khá lạnh nhạt, dù là lúc bày ra vẻ mặt dịu dàng, nụ cười cũng chỉ là nhợt nhạt, bờ môi nâng lên một chút, trong mắt lại không có ý cười.

Thế nhưng nụ cười này, lại thật sự giống như đóa hoa, âm âm nở rộ, khuôn mặt anh tuấn phát sáng rạng rỡ, cánh môi hơi mở, lộ ra một chút răng trắng nõn, trong đôi mắt từ trước đến giờ đều chỉ có lạnh nhạt lúc này đây sự dịu dàng và vui mừng giống như sóng xanh mênh mông bát ngát, tầng tầng đùn dập vỗ về phía nàng, trong nháy mắt đã lấp đầy đôi mắt hắn, đầy đến mức dường như ngay sau đó sẽ tràn ra, bao phủ lấy nàng vào trong đó.

Tạ Bích Sơ không tự chủ được nín thở, giờ khắc này nàng quên mất thân phận, quên mất giả tạo, quên mất mình đang ở chỗ nào, nàng giống như biến thành một hạt cát, bị thịt trai mềm mại của hắn bao lấy, từ từ mài giũa, từ từ bao bọc, cuối cùng biến thành một viên ngọc trai xinh đẹp.

Cho dù nàng cứng rắn vô cùng, thế nhưng hắn vẫn dịu dàng chờ đợi.

“Thanh Ngọc, nàng sao vậy?”

Tạ Bích Sơ đột nhiên phục hồi tinh thần lại, giống như vừa trốn thoát khỏi đám lầy, mở miệng lớn để hô hấp, nàng che trái tim đang nhảy “bang bang”, nhỏ giọng nói: “Ta không sao.”

“Không có việc gì thì sao lại khóc? Có phải đau đầu quá không?” Cảnh Diệp ngồi vào bên người nàng, đưa tay ôm nàng vào trong ngực, giọng nói mềm nhẹ còn dịu dàng hơn so với nước.

Tạ Bích Sơ nghe hắn nói như thế, mới đột nhiên phát hiện mình khóc, luống cuống tay chân muốn lau nước mắt, lại bị hắn cản lại.đ_lê&quy%đôn

Cảnh Diệp cầm khăn, lấy dúng về chuyên chú, vừa nhẹ vừa chậm lau mặt giúp nàng, đồng thời nhẹ giọng hỏi: “Khá hơn chút nào không? Có muốn ngủ một lát không?”

“Muốn!” Trong đầu là một mớ lộn xộn, Tạ Bích Sơ lập tức đồng ý, ta muốn đi ngủ cho nên người cút nhanh cút nhanh.

Ai biết sau khi Cảnh Diệp ôm nàng lên giường, bản thân thế nhưng cũng nằm xuống bên người nàng theo, cả người Tạ Bích Sơ đều cứng ngắc, miễn cưỡng đeo lên một vẻ mặt nghi ngờ tỏ vẻ không hiểu và không tán thành đối với hành động này của Hoàng đế Bệ hạ: “Hoàng thượng bạn rộn chính sự.....”

“Trẫm không vội.” Cảnh Diệp quay mặt về phía nàng, ngón tay chạm vào gò má phúng phính của nàng một cái, chậm rãi nói: “Mới vừa rồi không phải nói có trẫm ở bên người nàng sẽ cảm thấy khá hơn?”

Tạ Bích Sơ há hốc mồm, cảm thấy tảng đá mình bụng lên thật sự rất lớn, nện lên chân đau quá, khiến mình hoàn toàn không có cách nào phản bác Hoàng đế Bệ hạ luôn, nhưng Hoàng đế Bệ hạ, ngài thật sự quá không tử tế, nữ chính đứng ngay bên cạnh ngài, ngài lại chạy tới quyến rũ nữ phụ là có ý gì?

Có thể nói không hổ là nam chính sao? So với nữ chính, một người là ảnh hậu một người là ảnh đế, thật sự là tuyệt phối mà, ánh mắt mới vừa rồi kia..... Tạ Bích Sơ che tim, không được nghĩ nữa, ánh mắt đó là của nữ chính, đoạt thứ gì đó của nữ chính thì chắc chắn là đang tìm đường chết được chứ?

Nhưng nữ chính à, vàng sáng của người ở đâu rồi, người cứ để nam chính làm thuốc dán ở chỗ nữ phụ như vậy sao? Người nhanh tới giành lại đi chứ!

Không đúng! Tạ Bích Sơ đột nhiên tỉnh táo lại.đ_lq/đ, sao có thể để nữ chính tới đây giành chứ, nữ chính muốn cướp được nam chính, thì đồng nghĩa với muốn xử lý nữ phụ đó có được không? Tạ Bích Sơ ngồi bật dậy, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Cảnh Diệp.

Nàng không muốn chết đâuuuu!

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Một Điểm Khốn Nạn Phá Hủy Đi Tất Cả (1)

Tạ Bích Sơ nhìn chăm chăm vào nhan sắc vượt trội của Hoàng đế Bệ hạ, tim đau đau, lúc bắt đầu không phải đã nói chỉ làm một tiểu trong suốt đứng ngoài hóng chuyện à, tại sao bất tri bất giác lại nằm bên cạnh nam chính rồi?

Nhất định là bởi vì giá trị thuộc tính nhan sắc của nam chính quá cao, kỹ năng mị hoặc đã đầy. Còn thỉnh thoảng ném mấy kỹ năng “Dịu dàng tận xương”, “Lời nói mềm nhẹ”... về phía nữ phụ, khiến cho nữ phụ không hề có lực phòng ngự hoàn toàn chống đỡ không nổi có được hay không?

Tạ Bích Sơ buồn lắm, vậy phải làm sao bây giờ?

Dưới cái nhìn chăm chú đầy hứng thú của Hoàng đế Bệ hạ, nàng cứ như vậy ngồi ở bên cạnh hân quang minh chánh đại bắt đầu ngẩn người. Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng tổng kết ra hai biện pháp, thứ nhất, nhanh chóng đưa nam chính cho nữ chính, sau này có ánh mắt hơn một chút, nhìn thấy nam chính thì tránh đi, mà cái khó khi áp dụng biện pháp này là, nam chính quá mức khốc huyền cuồng bá duệ, hẳn không phải là người mà loại tôm tép như Tạ Bích Sơ đây muốn thế nào là có thể như thế đó.

Một cái biện pháp khác là, quyết đoán đoạt lấy nam chính. Xem ra hiện tại nam chính còn hoàn toàn chưa yêu nữ chính, thừa cơ hội này trực tiếp KO nữ chính trước, có nam chính trong tay, ta có cả thiên hạ. Có người lãnh đạo tối cao của quốc gia ở bên người, nữ chính gì đó ngoan ngoãn đi làm nữ phụ đi!

Mà vấn đề mấu chốt của biện pháp này là, độ khó tiến công khá lớn, nữ chính có ưu thế sống lại, lòng dạ nữ chính độc ác, trọng yếu nhất là, nữ chính là con gái ruột của kịch tình đại thần, nàng ta có vàng sáng!

Nàng gập hai chân, cùi chỏ đè trên đầu gối, tay nâng cằm, khuôn mặt nhỏ nhắn béo mốp mốp vì vậy mà trở nên căng tròn. Làm cho khuôn mặt nàng bởi vì suy nghĩ mà có vẻ hơi đần độn càng trở nên vô tội mà đáng yêu.

Cảnh Diệp cuối cùng cũng không nhịn được đưa “bàn tay tội ác” ra, dùng sức捏, Tạ Bích Sơ “Oa” một tiếng quay đầu lại trừng mắt, đôi mắt bởi vì đau đớn mà phồng lên một tầng hơi nước, nhìn qua có vẻ rất đáng thương.

Cảnh Diệp lại cười, vừa ngồi dậy ôm nàng qua, vừa xoa khuôn mặt bị捏 đỏ của nàng: “Là do trộm hơi nặng tay. Trộm xoa xoa giúp nàng.”

Người xem người xem, lại nữa rồi, nam chính lại bắt đầu mở rộng sức quyến rũ, không kiêng nể gì ném kỹ năng, bình thường nhìn qua nghiêm túc nghiêm chỉnh lạnh nhạt xa cách như vậy, vừa đến trước mặt nữ phụ đã trở nên hoàn toàn khác, giống như tất cả đều đã bị chó ăn hết như thế này thì đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Dù là muốn nâng nàng lên để chống lại Tôn gia, nhưng mà bây giờ Tôn quý phi vẫn đang bị cảm xúc có được hay không, tình tảo một chút đi nam chính!

Loại cảm giác “Đại gia ngồi nhanh cướp ta về nhà” này mãnh liệt như thế, Tạ Bích Sơ thật sự sắp không nhịn nổi áp dụng phương án thứ hai luôn rồi.

Đang suy nghĩ, thì giọng nói Chu Tĩnh Tuệ từ ngoài cửa truyền tới, nói ba người Thục phi Hiền phi Đức Phi đang ở bên ngoài thỉnh an Hoàng hậu nương nương.

Tạ Bích Sơ hết sức nhanh nhẹn trực tiếp bắt lấy trọng điểm: “Ừa, Huệ phi đâu?” diễn^đàn@lê!quý)đôn0

Bên cạnh Hoàng đế Bệ hạ vừa dùng ngón tay sờ sảng trên mặt nàng, vừa lười biếng nói với Chu Tĩnh Tuệ: “Không gặp, bảo các nàng trở về hết đi! Còn có, thành quả mấy ngày nay của người, cũng nên lấy ra trình cho Hoàng hậu nhìn thử xem!”

Cùng lúc đó, Tạ Bích Sơ cũng bị kéo tới gian chính, ngây ngẩn nhìn nữ chính đại nhân dâng lên một ly trà cho nàng, trong ly trà cánh hoa đào màu hồng đang dập dềnh nhẹ nhàng. Theo lời của Hoàng đế Bệ hạ bên cạnh, đây là do nữ chính đại nhân vào mỗi sớm tinh mơ, thừa dịp giọt sương còn chưa tan, hái cánh hoa đào đẹp nhất, trải qua nhiều quá trình phức tạp, cuối cùng chế thành trà hoa đào, trong đó nước pha trà chính là giọt sương trên cánh hoa đào.

Trước không nói tại sao nữ chính đại nhân lại muốn hái hoa đào pha trà cho nàng uống, chỉ riêng nói, trà do nữ chính đại nhân pha, nàng m* nó dám uống sao?! Thật sẽ không nhân cơ hội trực tiếp độc chết nàng à?

Tạ Bích Sơ, dưới ánh mắt Hoàng đế Bệ hạ, do dự một lúc lâu mới cuối cùng nhấp một ngụm trà, hưởng thụ thành quả lao động của người ta, đương nhiên nên cảm tạ người ta một tiếng rồi, Tạ Bích Sơ nháy mắt làm nũng với Hoàng đế Bệ hạ: “Bệ hạ thật tốt với ta.”

Nàng mới sẽ không đi cảm tạ nữ chính đại nhân đâu, nghĩ cũng biết nữ chính chắc đã hận chết nàng rồi, sau khi sống lại, nữ chính vốn tràn đầy oán khí, ghét nhất nữ nhân thượng tầng của Hậu cung, dù sao đời trước nàng ta chính là bị Tôn quý phi thân ở địa vị cao giết chết mà, hiện tại Hoàng đế Bệ hạ thế nhưng sai nàng sáng sớm mỗi ngày đi trích sương sớm hái cánh hoa.

Trong nháy mắt Tạ Bích Sơ chợt cảm thấy cổ lạnh lẽo, thân thể không khỏi nghiêng về phía Hoàng đế Bệ hạ bên kia, chẳng qua mới nghiêng được một nửa, đột nhiên nhớ tới tên này là nam chính đó, sau này sẽ cùng phe với nữ chính, không giúp nữ chính giết chết mình đã là rất nhân từ.

Nam chính ngu xuẩn không biết gì cả nghe vậy cười đến hết sức mềm mại, sờ sờ mái tóc dài đang xõa ra của nàng nói: “Nàng là thê của trẫm, trẫm đương nhiên tốt với nàng, nhưng lần này cũng không chỉ là chủ ý của trẫm, là Tĩnh Tuệ chủ động nhận làm việc này.”

Ta XXX, dự cảm chẳng lành càng thêm mãnh liệt, chủ động đó, là chủ động đó, xem ra nữ chính chắc chắn toan tính không nhỏ.

Tạ Bích Sơ nghiêm mặt, nháy mắt mấy cái tỏ vẻ nghi ngờ: “Đây là vì sao?”

Cảnh Diệp nói: “Lúc đầu trăm bởi vì công cứu giá nên điều Tình Tuệ đến cung Thừa Thiên, nhưng Tình Tuệ cảm thấy đã mạo nhận công lao của Thanh Ngọc, cho nên chủ động cầu xin trăm, muốn đến cung Trường Hoa phục vụ Thanh Ngọc, trăm thấy nàng ta thành tâm, nên đồng ý với nàng ta.”

Tạ Bích Sơ: Ha ha.

Nam chính cận bã, cuối cùng thì ta có thù oán gì với ngươi, m* nó ngày ngày tránh nữ chính còn không kịp, ngươi lại ném người đến chỗ của ta là có ý gì, cũng đã điều người đến bên cạnh, có thể kẻ cận người đẹp ngắm thơ đối chữ chỉ còn kém bước lên giường cuối cùng thôi, mạnh mẽ đẩy miếng thịt đã đưa đến tận miệng ra, có phải là vì ngươi đang sợ người khác nói ngươi là thò chuyên găm cò gần hang cho nên thả người đến chỗ của ta để mạ một lớp vàng trước đúng không?

Nói cái gì mà người ta chủ động, người ta thành tâm, ta ít đọc sách ngươi đừng gạt ta có được hay không? Nếu như người ta thật sự chủ động thì sẽ liêu mạng vào ngón tay như vậy à, ngươi xem gân xanh trên tay kia, nếu không phải bây giờ người ta đang là hồ lạc bình dương, cho dù ngươi có là Hoàng đế thì cũng không đủ để vàng sáng của người ta giết chết trong nháy mắt có được không?

Nàng thật sự hưởng thụ không nổi đâu, chơi lòng dạ cũng chơi không thắng nổi người ta có được không, em gái đơn thuần yếu ớt như nàng thể này mà không cho cái lòng bảo vệ đã ném vào trong miệng chó sói thì thực sự chỉ có một con đường chết đó có được không?

Cầu bỏ qua cho.d,đ*lê%quý3@đôn0

Đôi mắt Tạ Bích Sơ đầm lệ mông lung nhìn Hoàng đế Bệ hạ, “Bệ hạ, rõ ràng Bệ hạ là chân long thiên tử nên được trời cao bảo vệ, làm sao tới lượt nô tì có công cứu giá? Nếu Bệ hạ hướng vào Tình Tuệ, nô tì tự nhiên không dám đoạt sở thích của Bệ hạ, cầu xin Bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Trên mặt Cảnh Diệp vẫn mỉm cười như cũ, ánh mắt lại hơi tối hơn, thấy đáng vẻ nàng rung rung, không nhịn được thờ dài nói: “Chỉ là một cung nữ mà thôi, sao có thể tính là sở thích của trăm, chứ có nói bậy.”

Không, Hoàng đế Bệ hạ, ngươi bắt lấy trọng điểm hoàn toàn không đúng, biết là bây giờ Chu Tình Tuệ còn chưa phải là nốt ruồi son trên đầu quả tim ngươi, nhưng vấn đề thảo luận bây giờ là ngươi nhanh mang người về đi được không?

Tạ Bích Sơ há hốc mồm còn muốn nói nữa, đáng tiếc d,đ.lq,đHoàng đế Bệ hạ hoàn toàn không cho nàng cơ hội, trực tiếp giải quyết dứt khoát luôn, “Được rồi, chỉ là một cung nữ, nếu như phục vụ tốt thì cứ giữ lại, nếu phục vụ không tốt, vậy thì đuổi là được, nàng là Hoàng hậu.”

Nàng là Hoàng hậu, nhưng nàng cũng là nữ phụ đó.

Tạ Bích Sơ liếc mắt nhìn nữ chính đứng bên cạnh từ đầu đến cuối không nói tiếng nào, tâm tình xấu đến muốn hủy diệt thế giới!

Xem ra chắc chắn phải kết thù với nữ chính, dù nàng chủ động đưa nam chính đến trên giường nàng ta thì chắc cũng không có biện pháp tẩy trắng giá trị cứu hận của nữ chính đối với nàng, cho nên hiện tại có lẽ chỉ còn dư lại một con đường, ôm chặt đùi nam chính, để nam chính đi KO nữ chính!

Vì vậy vấn đề lớn nhất lúc này là, làm sao để ôm chặt đùi Cảnh Diệp, trước khi phụ thân nam thần đưa nàng ra khỏi Hoàng cung, nàng nhất định phải biến Cảnh Diệp thành bùa hộ thân của mình mới được, nhưng bây giờ Hoàng đế Bệ hạ chỉ coi nàng như một quân cờ mà thôi, đối với quân cờ hán hoàn toàn sẽ không phí nhiều lòng dạ để bảo vệ nàng cẩn thận như vậy.

Thật là, nhức đầu quá.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Một Điểm Khốn Nạn Phá Hủy Đi Tất Cả (2)

Nàng không phản bác được làm Cảnh Diệp lý giải thành chấp nhận, thấy nàng che cái trán nên lập tức nói với Chu Tình Tuệ: “Còn không qua đây đỡ chủ tử của ngươi?”

Ai dám để cho nàng ta đỡ chứ!

Cả người Tạ Bích Sơ chấn động, bên kia Chu Tình Tuệ vừa mới động, bên này Cẩm Đoạn và Cẩm Trù đã mỗi người một bên đỡ lấy Tạ Bích Sơ, “Chủ tử, người không sao chứ?”

Thấy Cảnh Diệp cũng quan tâm nhìn sang, Tạ Bích Sơ vội khoát tay, “Chỉ là đột nhiên hơi choáng.”

Nữ chính đại nhân bị lộ là lập tức xuất hiện thể hiện cảm giác tồn tại mạnh mẽ của mình: “Hay là để nô tỳ đi mời thái y đi, cơ thể nương nương vốn không tốt, lúc ở Thượng Lâm Uyển lại bị dọa phát sốt, vẫn nên điều dưỡng cho thật tốt, nếu không chỉ sợ sau này Hoàng thượng không dám mang theo nương nương cùng đi săn nữa.”

Lời này của nàng ta vừa nghe thì cũng không có chỗ nào không đúng, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại thì rõ ràng đang nói thân thể Tạ Bích Sơ không tốt, chỉ làm liên lụy đến Cảnh Diệp, nói nghiêm trọng hơn, thì là không thể cùng tiến lùi với Hoàng đế Bệ hạ, không xứng là Quốc mẫu.

Ánh mắt Tạ Bích Sơ trở nên sắc bén, đúng là nàng rất rối rắm trên vấn đề nữ chính nữ phụ, cũng bởi vì sợ phiền toái cho nên vẫn luôn lùi bước, thế nhưng cũng không có nghĩa là người khác có thể chằm chọc nàng cười nhạo nàng ngay trước mặt nàng.

Tạ Bích Sơ chống trán, mím môi thật chặt, tỏ vẻ như không phục, nhưng trong chốc lát, lập tức trở nên như đưa đám, uể oải nói với Cảnh Diệp: “Ta cũng biết ta vô dụng, chẳng qua chỉ là mấy thích khách cũng đã bị dọa sợ đến phát sốt, không giống Tĩnh Tuệ, không chỉ không bị hù dọa, còn có thể kịp thời chạy đến che ở trước mặt Bệ hạ,” nàng nói xong giọng nói đã trở nên nghẹn ngào, “Nhưng chảy nhiều máu như vậy, chết nhiều người như vậy, thật sự rất đáng sợ.....”

Cứ quang minh chính đại bôi đen người đó rồi sao, người có bản lĩnh chằm chọc ta, người có bản lĩnh tới cắn ta đi.

Quả nhiên Cảnh Diệp nhú mày, ánh mắt lướt qua người Chu Tĩnh Tuệ, nhiệt độ lạnh như băng làm cho Chu Tĩnh Tuệ không nhịn được co rúm lại, nhìn Hoàng đế ôm lấy Tạ Bích Sơ trấn an, Chu Tĩnh Tuệ dùng sức cắn răng.

Nàng biết ngay, nàng biết ngay là lòng dạ của Hoàng hậu rất sâu, đóng giả nhiều năm như vậy cuối cùng cũng đã lộ ra dấu vết, cũng khó trách, Tôn Quý phi bị cấm túc, hiện tại trong cung hoàn toàn không có ai là đối thủ của Hoàng hậu, đương nhiên Hoàng hậu muốn nhân cơ hội cột chặt trái tim của Hoàng thượng rồi.

Ban đầu còn tưởng rằng nhờ việc bản thân lợi dụng Hoàng hậu mới khiến cho Tôn Quý phi bị cấm túc, nhưng hôm nay xem ra, hoàn toàn là do Hoàng hậu gây ra, sợ rằng Hoàng hậu mới là người tương kế tựu kế trợ giúp mới đúng. d,đ&lê(Quý@đôn

Còn có hai lần ám sát của Tôn gia, nói không chừng trong đó có sự vận hành của Tể Tướng, nếu không sao lại khéo như vậy chứ, trong cung Quý phi vừa gặp chuyện không may, theo sát đó động tác của Tôn gia bị phát hiện ngay, còn có Thái hậu bên kia, Hoàng thượng đã trở lại từ Thượng Lâm Uyển nhiều ngày như vậy, mà còn chưa gặp qua bà ta một lần.

Chó sẽ cắn người thì thường không sủa, Tôn Quý phi ngang ngược kiêu ngạo như vậy, ý vào quyền thế của gia tộc, thủ đoạn đối phó người khác đều rất rõ ràng, nhưng Hoàng hậu không giống, người Tạ gia vốn ít ỏi, Tể Tướng coi như là nhất mạch đơn truyền, nhưng một mình Tể Tướng cũng có thể làm mưa làm gió trên triều đình, làm nữ nhi của hắn, thủ đoạn của Tạ Bích Sơ đương nhiên không đơn giản, càng làm cho người ta đề phòng chính là, Tạ Bích Sơ luôn làm trong âm thầm.

Càng làm cho Chu Tĩnh Tuệ sốt ruột là, ngay cả ưu thế duy nhất của nàng ta cũng không có cách nào thể hiện ra ở trên người Tạ Bích Sơ, điểm dựa vào lớn nhất của nàng ta chính là trí nhớ của đời trước, nhưng cái chính là trong trí nhớ không có sự tồn tại của Hoàng hậu, khi đó nàng ta chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi của Hoán Y Cục, chuyện được nghe nhiều nhất mỗi ngày chính là Tôn Quý phi được sủng ái như thế nào, còn có vài việc lớn về Hoàng thượng, hoàn toàn không có tin tức của Hoàng hậu, điều này làm cho nàng hơi bị bó tay hết cách.

Chỉ là, nếu Hoàng hậu có thể bị Tôn Quý phi áp chế nhiều năm như vậy, vậy sau này nhất định cũng sẽ tiếp tục bị áp chế, nàng cứ tạm thời nhìn thêm một khoảng thời gian, chờ đến khi Tôn Quý phi đi ra, chỉ dẫn cho Tôn Quý phi đấu với Hoàng hậu là được. Nàng ta nghĩ như vậy, không biết Tạ Bích Sơ cũng nghĩ giống như vậy, thật vất vả lừa Hoàng đế Bệ hạ đi khỏi, Tạ Bích Sơ cũng lưu ý đến Chu Tĩnh Tuệ, nếu không làm tiểu trong suốt được, nếu nhất định phải đứng ở vị trí đối địch với nữ chính, vậy thì cũng không cần giả nhân giả nghĩa đi tạo cảm giác tốt với nữ chính, hiện tại công dụng duy nhất của Chu Tĩnh Tuệ chính là giữ lại đề đối phó với Tôn Quý phi.

Quý phi điều ngoa bốc đồng như vậy, nàng lại là thực nữ ưu nhã như thế này thì làm sao có thể ứng phó nổi, đương nhiên là phải giao cho nhân sĩ chuyên nghiệp là nữ chính đại nhân đi giải quyết chứ sao.

Còn bây giờ vấn đề quan trọng nhất của nàng là làm thế nào để tăng cảm giác tốt của nam chính, không chỉ phải tăng độ hảo cảm của nam chính với mình, mà còn phải làm giảm độ hảo cảm của hắn với nữ chính thì mới được, hơn nữa mỗi ngày nàng còn phải ăn, uống, cùng với ngủ, cùng với suy tư cuộc sống, nhớ lại thì, nàng thật sự rất bận đó.

Đương nhiên, không phải là Tạ Bích Sơ chưa nghĩ qua việc thu nam chính vào tay, dù thế nào thì Hoàng đế Bệ hạ cũng là ông chồng hợp pháp của nàng, cộng thêm ở cô đại muốn ly hôn cũng khá khó khăn, huống chi là sự kiện ly hôn của Hoàng gia, quả thật mất mặt của cả hai đại gia tộc, người bình thường cũng còn phải được chửi hay chớ mà.

Huống chi con người Cảnh Diệp cũng khá xuất sắc, sự nghiệp thành công, kinh tế giàu có, tính tình trầm ổn, có tinh thần trách nhiệm, lại nhìn thử điều kiện bản thân của hắn, ví dụ như giá trị sắc đẹp, dáng người, kích cỡ, kéo dài các loại đều cao đến vượt mức, dù sao nhiều vợ nhỏ đã từng tự đo lường qua như vậy, nếu như có bất kỳ hạng mục nào có vấn đề thì đám vợ nhỏ kia sẽ ngày ngày mặt dày mày dạn muốn lôi hắn lên giường sao?

Nhưng là một điểm tốt che đi trăm điều xấu, một điểm khôn nạn hủy đi tất cả.

Đêm đó, sau khi Tạ Bích Sơ nghe tin Cảnh Diệp lâm hạnh Huệ phi, lập tức hạ ngũ mã phan thấy nghiền xương thành tro cái ý nghĩ hoang đường dán lại sống chung với Hoàng đế Bệ hạ mà mình đang nghĩ.

Mới vừa rồi nàng đang suy nghĩ cái gì, nàng đang suy nghĩ cái gì vậy chứ, lại muốn cùng người khác hầu hạ một chồng? Nhất định là bởi vì nữ chính ở cung Trường Hoa, nàng ta phóng xạ vàng sáng cộng thêm kỹ năng gây choáng, cho nên làm cho phong cách của mình cũng bị đột biến rồi, quá nguy hiểm, đúng là vũ khí hình người, không được, nhất định phải nghĩ biện pháp ném nàng ta ra khỏi Trường cung Hoa.

Tạ Bích Sơ lòng vẫn còn sợ hãi vuốt ve trái tim, sau khi xác nhận chủ ý thì quyết định phải ngủ một giấc thật ngon đã, ngủ đủ mới có tinh thần đấu với nữ chính, ai biết mới vừa nhắm mắt lại, trong căn phòng đen tuyền lại xuất hiện một bóng đen.

Không, sao ta lại phải nói là “lạ”?

Nhưng lúc này chắc sẽ không phải là Tình Vương điện hạ nữa đâu nhỉ, phải biết rằng đây chính là Hoàng cung đó.

Ai biết sau một khắc, giọng nói quen thuộc vang lên: “Tiểu tẩu tử có khỏe không?”

Tạ Bích Sơ lặng yên, sau đó tỉnh táo làm nũng nói: “Bệ hạ ngài đừng giỡn mà.”

Tình Vương Điện hạ: “..... Vậy cái đĩa men sứ xanh nhạt hoa văn cây sen còn có khối đá Kê Huyết này.....”

Không nói đến còn đỡ, nhắc đến cái này đúng là rất tổn thương tự ái có được không? Trước kia tưởng rằng hai người mới vừa quen, nghĩ rằng hai người có thể làm chị em tốt cả đời, cho nên lừa chút đồ gì gì đó hoàn toàn không áp lực, nhưng nếu quan hệ trước kia là yêu đương (!) hoặc là quan hệ theo đuổi và được theo đuổi (!), như vậy thì mất ngay cả chớp cũng không chớp mà tặng quà thật sự được sao?

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lừa Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Một Tên Khốn Nạn Phá Hủy Đi Tất Cả (3)

Nhưng, thật sự rất muốn thì phải làm sao giờ, thích nhận lễ vật là thiên tính của nữ nhân đúng chứ, vì sao phải làm trái với thiên tính chứ, huống chi đây còn là một lần cuối cùng nhận lễ vật của hắn, thật đó.

Tạ Bích Sơ rồi rầm một lát, quyết đoán nhận lấy lễ vật, sau đó lập tức trở mặt, “Trong cung đề phòng nghiêm ngặt, người như thế này quá nguy hiểm, nên tranh thủ thời gian trở về đi.”

Sau khi nói xong, Tạ Bích Sơ nháy mắt mấy cái, phát hiện điểm chú ý của mình không quá đúng, lập tức bổ sung thêm một câu: “Đúng rồi, người vào bằng cách nào?”

Tình Vương Điện hạ luôn hết sức thành thực: “Đi vào.”

“.....” Tạ Bích Sơ vỗ trán, vô lực nói: “Ý của ta là, sao người có thể thành công tránh được nhiều thị vệ như vậy, để đi vào.”

Tình Vương Điện hạ rất nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó nói: “Không, ta nhớ nhầm rồi, có thể là ta bay vào.”

Tạ Bích Sơ trực tiếp quỳ với hắn luôn, ha ha, chắc hôm nay Tình Vương Điện hạ ra cửa lại không uống thuốc rồi.

Trái tim thật sự rất mệt mỏi thì phải làm sao giờ, ban ngày phải ứng phó với nam chính bụng dạ đen tối và vàng sáng của nữ chính thì thôi đi, tại sao hơn nửa đêm rồi mà còn phải kéo nàng ra khỏi tay Chu công nhà nàng rồi đẩy ra ngoài chiếu đài một tên gốc đầu óc không rõ ràng lắm vậy hả, nàng chuyên nghiệp như vậy kịch tính đại thần chẳng lẽ không nên tặng cho nàng một phần thưởng cho sự chăm chỉ kiểu như miễn dịch một lần công kích từ nữ chính hoặc là một lần nhìn rõ âm mưu của nữ chính?d,d*le@QUY!ĐÔN

Tạ Bích Sơ nâng trán ngồi dậy, cố gắng dùng thái độ cực kỳ nghiêm túc tiến hành đối thoại: “Được rồi, mấy thứ kia đã đưa đến, còn có chuyện gì không?”

Giọng nói của Tình Vương điện hạ hết sức thân thiện: “Hết rồi.”

“Vậy người đi nhanh đi, ta muốn đi ngủ.”

“Nhưng.....” Giọng nói cực kỳ vô tội giống như tiểu thiên sứ: “Nhưng ta quên làm sao để bay trở về rồi.”

Tạ Bích Sơ: “.....”

Cái tên đa nhân cách nặng này, sao lại mở ra hình thức gốc ghéech này, phong cách thay đổi quá nhanh ta hoàn toàn chịu không nổi, cầu xin mau nói cho ta biết nút chuyển đổi nằm ở đâu, hoặc là nói cho ta biết ở đâu có thuốc, ta sẽ ngàn dặm xa xôi vượt mọi chông gai đi mua giúp người ngay trong đêm, không cần cảm ơn.

“Được rồi, không đùa người nữa, chỉ là nghe nói cơ thể người lại không khỏe rồi, cho nên mới tới thăm, à, đây là vài viên thuốc dưỡng sinh.” Tự hắn lại trở nên bình thường rồi, cho nên mới vừa rồi nhất định là hắn đã lên uống thuốc.

Sau đó còn có ý đồ dứt thuốc cho nàng.

Chương 63: Chỉ Số Thông Minh Bị Đè Bẹp

Tạ Bích Sơ không tự chủ được dựa vào đầu giường, đã có người muốn kể chuyện trước khi đi ngủ, vậy thì tiểu cô nương dễ thương hiền lành như nàng đương nhiên phải có lòng từ bi mà chấp nhận yêu cầu của đối phương chứ sao giờ.

Sau đó không ngoài dự đoán, một câu chuyện hết sức cầu huyết nghe mở đầu là đã biết kết thúc phun ra từ trong miệng Cảnh Hoan.

Hoàng đế dựng nước của tiền triều, Thái Tông, năm đó lúc chinh chiến khắp nơi gặp được một cô nương. Cô nương này rất mạnh mẽ, không chỉ có phong độ của một đại tướng, còn có tài năng giúp nước, cho nên lúc chiến đấu Thái tông mang theo nàng, chờ đến khi đánh giặc xong còn muốn bắt nàng tiếp tục làm trâu làm ngựa, theo như sự tài trí thông minh của cô nương này, vào triều làm quan cũng không quá, nhưng điều quan trọng là giới tính không đúng.

Cô nương kia nói rằng, hoặc là để cho ta công thành lui thân, hoặc là để cho ta nữ giả nam trang, Thái tông nhìn khuôn mặt của nàng một lát, sau đó nói ta chọn cái thứ ba, trực tiếp đưa người vào Hậu cung.

Tất nhiên là không thành. Con gái nhà người ta thông minh như vậy, muốn chống lại còn không dễ dàng à, hơn nữa khi đó quốc gia mới vừa ổn định, Thái tông rất bận bịu, làm sao có thời gian đùa giỡn với nàng, còn phải nhờ nàng giúp một tay để ổn định triều đình nữa đó.

Vì vậy cuối cùng Thái tông chỉ có thể thỏa hiệp thôi, đặc biệt xây cung Trường Hoa, tách nàng khỏi phi tần Hậu cung, tiến gần về phía trước triều đình, tùy thời đều có thể đi đưa ra một phương án gì gì đó.

Đợi đến sau này quốc gia ổn định, Thái tông lại không thành thật, nghĩ thầm người ưu tú như vậy sao có thể lãng phí chứ, nếu là có đứa con, tuy nói xuất thân nhà mẹ không cao nên không thể làm Hoàng đế, nhưng sau này có thể làm một Hiền vương làm trâu làm ngựa mà.

Cô nương: Xí!

Sau đó trực tiếp đào đất chạy.

Tạ Bích Sơ: “Làm hay lắm!”

Tĩnh Vương Điện hạ không lên tiếng. Tạ Bích Sơ đột nhiên phản ứng kịp, suy nghĩ một chút sau đó cẩn thận từng li từng tí hỏi “Cho nên, người nói với ta cái này để làm gì?”

Tĩnh Vương Điện hạ hỏi một đằng đáp một nẻo: “Sau Thái tông của tiền triều, hoặc là nói sau Mẫn phi đó, người là người thứ hai vào ở trong cung điện này.”

Tạ Bích Sơ run một cái, có phải lượng tin tức trong những lời này hơi quá lớn rồi hay không. Đột nhiên cảm thấy cái mạng nhỏ của mình thật sự quá yếu ớt, hơn nữa quan trọng là không hề được đặt trong tay mình, trước kia cảm thấy nữ chính đại nhân là một uy hiếp trí mạng, nhưng là bây giờ đột nhiên nàng cảm thấy, uy hiếp đã biết trước kết quả thì hoàn toàn không phải là uy hiếp, chạy lệch kịch tình mới thực sự là nguy hiểm có được không?

Trong nguyên tác hoàn toàn không có mấy thứ đồ chơi gọi là mật đạo này, Hoàng hậu Tạ Bích Sơ sống hai chương vừa ra sân một lần đã nghèo rồi, cung Trường Hoa lại càng ngay cả nhắc cũng không nhắc tới có được hay không, nhưng bây giờ nàng còn sống..... Kịch tình đại thần người đừng chạy, mặc dù không phải là con gái ruột của người nhưng dù thế nào cũng từng diễn trò làm nên đề tôn lên con gái nhà người, hơn nữa ta cam đoan sau này nhất định sẽ không đối nghịch với con gái người nữa, cầu xuất hiện cầu nhắc nhở cầu cho kịch bản.

Đáng tiếc mẹ ghê sẽ không quan tâm nàng, bên kia Tĩnh Vương Điện hạ vẫn còn tiếp tục ném bom: “Thái tông tiền triều để lại ý chỉ, phong tước* cung Trường Hoa, không cho phép bất cứ kẻ nào vào ở. Mà Tiên hoàng cũng có di chỉ, nếu như Tạ gia có nữ nhi vào cung, thì phải ở trong cung Trường Hoa.” (đóng kín để bảo tồn)

Tạ Bích Sơ cảm thấy nhất định là tư thế đi ngủ của mình không đúng, lại có thể nằm mơ thấy chuyện kỳ quái như vậy, cho nên hần quyết định đứng dậy rồi đi ngủ lại, nàng dễ chân không nhảy xuống dưới giường, nền gạch lạnh như băng làm cho nàng giật mình một cái tỉnh táo lại, Tạ Bích Sơ cứng người một lát, sau đó đỡ trán, dùng giọng nói không còn lưu luyến với cuộc sống hỏi: “Tại sao, cũng bởi vì cha ta là Tể Tướng, nên ta phải văn võ song toàn giống Mẫn phi kia?”

Trong bóng tối, giọng nói của Tĩnh Vương điện hạ lạnh lạnh: “Ý chỉ của Tiên Hoàng để lại là, nếu Tạ gia có nữ nhi vào cung, nói cách khác thật ra người cũng có thể không vào cung.”

Tạ Bích Sơ hiểu ngay lập tức, ý của Tiên Hoàng là, Cảnh Diệp, việc có thú Tạ Bích Sơ hay không, tự người nhìn mà làm đi, nhưng nếu như thú, Tạ Bích Sơ này nhất định phải ở trong cung Trường Hoa.

Sau đó đương nhiên Cảnh Diệp thú rồi, mặc dù có Tôn biểu muội thanh mai trúc mã ở bên người, nhưng Tể Tướng có tài như vậy sao có thể bỏ qua được, đưa tiểu cô nương Tạ gia vào trong cung, mới có thể làm cho Tể Tướng yên tâm làm việc cho hắn.

Hơn nữa hiện tại Tôn gia không thành thật, còn có thể ném tiểu Hoàng hậu và Tạ Tể Tướng ra đối phó Tôn gia, trước triều Hậu cung đều có thể giải

quyết, bớt nhiều việc lắm luôn.

Cho mình điểm thưởng.

Tạ Bích Sơ đã sớm hiểu rõ tâm tư của Hoàng đế cận bã, cho nên cũng không ngoài ý muốn đối với điều này, chỉ có điều bây giờ Tĩnh Vương Điện hạ nói với mình chuyện này là có ý gì, đến cùng hẳn muốn nhấn mạnh cái gì nàng hoàn toàn không bắt được trọng điểm có được hay không?

Tại sao đối mặt với tên đa nhân cách nặng này lại có loại cảm giác chỉ số thông minh bị đè bẹp, không, đây nhất định là ảo giác, hoặc là nói, thật ra hiện tại hẳn đang chuyển sang hình thức phân tích cao độ?

Trong màn đêm đen tuyền, Tạ Bích Sơ hoàn toàn không nhìn thấy hắn, đương nhiên cũng không thể từ vẻ mặt động tác các loại biểu hiện của hắn để suy đoán ra ý của hắn, Tạ Bích Sơ lùi về trên giường, suy nghĩ một chút rồi nói một cách mơ hồ: “Lần trước hẳn còn hỏi ta cảm thấy cung Trường Hoa có tốt hay không đó.”

Thật ra thì Tạ Bích Sơ muốn hỏi là, có phải Hoàng đế bệ hạ phát hiện cái gì rồi hay không, dù sao lúc ấy sau khi nàng nói cảm thấy cung Trường Hoa cũng không tệ lắm, Hoàng đế bệ hạ đột nhiên hơi tức giận, lúc đó không cảm thấy gì, nhưng bây giờ liên tưởng lại, lúc ấy Hoàng đế bệ hạ giống như đang ám chỉ gì đó.

“Hắn hỏi như thế?” Hình như Cảnh Hoan cũng hơi ngoài ý muốn, ngay sau đó lại phủ định nói: “Hắn sẽ không biết, nếu như ngươi không yên tâm, cũng có thể xin hắn cho chuyển đến cung khác.”

Tạ Bích Sơ bĩu môi, làm một người luôn nằm trong nhà, nàng chỉ mới biết cung Trường Hoa có vị trí đặc biệt, đ.ỉ.q’đ, khó trách tiền Hoàng hậu có thể cứ làm một tiêu trong suốt, cái chính là cung Trường Hoa cách Hậu cung khá xa, những cô gái “mảnh mai” như Tôn Quý phi kia lười phải chạy xa như vậy để gây phiền phức, như vậy nếu nàng dời đến cung điện khác thì có khác gì với tự chui đầu vào lưới thông đồng làm bậy (nhảm)?

Sau này có còn muốn trải qua cuộc sống vui vẻ hay không?

“Ta có thể chuyển đi đâu, không phải cung Trường Hoa rất tốt sao?”

“Ngươi có thể chuyển đến cung Trường Xuân.....”

Cung Trường Xuân, hình như rất quen tai, Tạ Bích Sơ đột nhiên nhớ tới cuộc đối thoại đầy đủ với Hoàng đế Bệ hạ ngày đó, đúng là hắn đã hỏi nàng cảm thấy cung Trường Hoa như thế nào, nhưng phía trước còn có nữa, vừa bắt đầu câu hỏi của hắn chính là: Nàng cảm thấy cung Trường Xuân như thế nào?

Bên tai còn truyền đến lời nói của Tĩnh Vương điện hạ: “..... Cung Trường Xuân là tâm cung của các thế hệ Hoàng hậu.....”

Tạ Bích Sơ há hốc mồm, đột nhiên không phát ra được âm thanh nào, trong đầu cực kỳ rối loạn, nhưng không thể phủ nhận trong nháy mắt đó vẫn hơi vui vẻ, mặc kệ nói thế nào, Cảnh Diệp muốn cho nàng chuyển vào cung Trường Xuân cũng coi như thừa nhận thân phận của nàng rồi, có lẽ không ai không muốn được thừa nhận.

Từ lúc Tạ Bích Sơ còn là nguyên chủ, vào cung hơn hai năm, nhưng vẫn hữu danh vô thực, người đứng đầu Hậu cung vốn là hai nữ nhân Tôn gia, Cảnh Diệp làm Hoàng đế lại làm như không thấy, hiện tại cuối cùng cũng chịu nhìn thẳng về phía nàng rồi.

Có điều nghĩ lại, Tạ Bích Sơ lại nản lòng, thuật Đế Vương thôi, hiện tại Tôn gia cũng đã dám hành thích vua rồi, chắc Cảnh Diệp cũng rất gấp, mà trong triều cũng chỉ có phụ thân nam thần có thể đối kháng với Tôn gia, Cảnh Diệp có thể không coi trọng Tạ Bích Sơ đang ở trong Hậu cung à?

Khó trách ngày đó nàng vô tri vô giác nói cung Trường Hoa rất tốt, coi như là uyển chuyển từ chối đề nghị của hắn, sau đó hắn đã không vui.

Lúc ấy nàng còn thấy lạ nữa, thật sự không nghĩ đến, đây mới là chân tướng, đ.đ^lẽ3! quý*đôn

Trái tim thiệt một mẻ, chơi tâm nhân hoàn toàn không chơi thắng nỗi người cổ đại rồi, một câu nói đường cong*, làm nàng mất nhiều ngày như vậy cũng không hiểu nổi, phải dưới sự “nhắc nhở” của Cảnh Hoan mới phản ứng kịp. (một câu nhiều ý)

Cảm thấy chỉ số thông minh bị đè bẹp..... Sau này vẫn còn có thể làm bạn bè thân thiết với Hoàng đế bệ hạ à? Không cẩn thận bị hắn bán lại còn vui vui về về đêm bạc giúp hắn, không đúng, nàng đáng giá dùng vàng để tính.

Không, nàng đến cùng đã suy nghĩ những thứ gì.....

Phụ thân nam thần cứu mạng với, Hoàng cung thật sự quá nguy hiểm QAQ

Nàng buồn bực vui mặt vào trong gối, buồn bực buồn bực mà ngủ mất rồi, chờ đến lúc mở mắt ra lần nữa trời đã sáng rồi, nàng thì đang nằm yên trên giường.

Cho nên tối hôm qua nhất định là nằm mơ, Tạ Bích Sơ ngồi dậy lau mặt một cái, sau đó vừa quay đầu lại đã nhìn thấy trên bàn có hai cái khay lớn, còn có một miếng đá Kê Huyệt.

Tạ Bích Sơ: “.....”

Chương 64: Chỉ Số Thông Minh Bị Đè Bẹp (2)

Editor: Hijushima

Tiểu cô nương Tạ Bích Sơ luôn luôn hoạt bát vậy mà mới sáng sớm đã không có tinh thần, ngay cả khẩu vị cũng không tốt, dù Cẩm Đoạn có trái dứa phải dỗ cũng vẫn không há miệng, yên lặng di chuyển giường êm đến dưới cửa sổ ngồi ngắm người, trong tay còn vuốt vuốt một khối đá Kê Huyết.

Đây là một khối tượng Phật, màu sắc của đá Kê Huyết cao cấp hết sức thuần túy đều đặn, điêu khắc hoàn mỹ, đường cong của tượng Phật trơn trợt, góc cạnh mượt mà, triển lộ đầy đủ đáng vẻ đẹp dễ mềm mại của tượng Phật, nhưng bây giờ Tạ Bích Sơ cực kỳ hi vọng nó lập tức biến mất đi, bởi vì nó đại biểu cho mọi chuyện đêm qua, đều là thật.

"Thanh Ngọc đang suy nghĩ gì vậy?"

Không biết Hoàng đế Bệ hạ lộ ra từ không gian kỳ dị nào, vừa nói chuyện vừa chen đến bên cạnh Tạ Bích Sơ, một tay ôm lấy nàng một tay lay lay đồ vật trong tay nàng.

Không giống với khuôn mặt nàng còn mang theo sự mập mạp của trẻ con, hiện giờ tay Tạ Bích Sơ càng lúc càng trở nên thon dài mềm mại trắng nõn, cộng thêm bản thân nàng là một kẻ yêu thích tay đẹp tự mình bảo dưỡng, mười ngón tay trắng mịn như thân cây hành, lòng ngón tay mềm mại, móng tay hồng hào, được làm nổi bật lên dưới ánh sáng của đá Kê Huyết, càng thêm trắng nõn nà.

Cảnh Diệp cảm thấy bản thân đã bị hấp dẫn, hần tiện tay ném đá Kê Huyết ra, nắm ngón tay của nàng vuốt vuốt một lát, lúc này mới dời tầm mắt về "đồ vật nhỏ" mới vừa bị ném ra, vừa nhìn, Hoàng đế Bệ hạ lập tức không vui.

Ba đầu ngón tay của hắn tùy ý nhặt tảng đá kia lên, dường như không chút để ý hỏi: "Cái này ở đâu ra?"

Nàng dám nói thật à? Đôi mắt Tạ Bích Sơ chuyển động, trực tiếp đẩy lên trên đầu phụ thân nhà mình, dù sao người người đều biết Tể Tướng thường đưa đồ vào trong cung: "Đương nhiên là phụ thân đưa."

"Thật sao?" Cảnh Diệp cau mày suy nghĩ, hắn cũng có nhìn sơ qua một lượt danh sách đồ vật mỗi lần Tể Tướng gửi vào, hình như không có ấn tượng gì với miếng đá Kê Huyết này, mặc dù hắn nghi ngờ, nhưng vẫn bình thản hỏi, "Trước đó không phải nàng nói không thích sao?"

Không thích? Sao nàng lại không thích, lời đồn nghe được từ chỗ nào, chỉ có điều nghe thấy những lời này của Hoàng đế Bệ hạ, hình như có thể dự đoán được sau này sẽ có thêm một con đường con đường làm giàu rồi, Tạ Bích Sơ quyết đoán nói: "Ta thích mà."

Ai biết Hoàng đế Bệ hạ càng thêm không vui, "Vậy lúc trước trẫm ban thưởng cho nàng vì sao lại không cần?"

Tạ Bích Sơ không hiểu gì hết luôn, Hoàng đế Bệ hạ à, biết chỉ số thông minh của ngài cao, cho nên bây giờ sóng não của hai chúng ta đã không nằm trên cùng một đường thẳng luôn rồi à, đến cùng thì người đang nói gì ta hoàn toàn không nghe hiểu có được hay không?

Người có phẩm tính bền bỉ bất khuất khó đòi như nàng đây, dù cho hắn có hết lần này đến lần khác dùng tiền tài hấp dẫn nàng vũ nhục nàng, nàng cũng sẽ không bởi vì cảm thấy khó chịu mà từ chối việc dùng tiền tài trui luyện chính mình! Chỉ cần để cho bảo táp tới mãnh liệt hơn chút nữa đi!

Hoàng đế Bệ hạ trên cao nhìn xuống liếc nàng một cái, thấy vẻ mặt hoang mang của nàng không giống giả vờ, liền nói ra bên ngoài: "Lý Lộc, đi lấy cái chặn giấy kia đến đây!"

Ngay sau đó, Lý Lộc đã đưa vào một cái chặn giấy, chính là khối Kê Du Hoàng mà Tạ Bích Sơ yêu thích không buông tay khi Hoàng đế đòi thư phòng đến cung Trường Hoa trước xuân thú.

Tạ Bích Sơ cầm cái chặn giấy nặng trĩu trong tay, trí nhớ trong nháy mắt trở nên rõ ràng, ngày đó nàng muốn lừa khối chặn giấy này từ tay hắn, nhưng Cảnh Diệp chưa cho, sau đó Cảnh Diệp nói, nói hắn có một cái chặn giấy bằng đá Kê Huyết bỏ quên trong cung Trường Xuân, tiếp đó mới hỏi nàng cảm thấy cung Trường Xuân như thế nào.

Lúc ấy nàng hiểu lắm mấy thứ Cảnh Diệp chuyển tới sẽ thưởng cho nàng, quả thật hưng phấn quá mức, sau đó gặp phải sự từ chối của hắn, cảm thấy toàn bộ lòng tự ái bề thành nhân bánh sùi cào, cả người đều hơi không ổn, dưới trạng thái không yên lòng nên hoàn toàn không chú ý đến cùng thì hắn đang nói cái gì, bây giờ nhớ lại.

Ấm chỉ như vậy thì đúng thật là rất lừa gạt nhau được chứ?

Dường như cảm giác chỉ số thông minh vượt hẳn người khác lại trở về rồi thì phải, tính cách Hoàng đế Bệ hạ như vậy, ở hiện đại thì chắc chắn cả đời phải một mình, đương nhiên, không tính đến bên ngoài của hắn.

Đầu óc Tạ Bích Sơ chuyển động thật nhanh, mặc kệ nói thế nào, hiện tại Hoàng đế Bệ hạ không vui lắm, làm tổn tại là bắt đầu phải ôm chặt, nhiệm vụ hàng đầu của nàng đương nhiên là dỗ hấn vui vẻ rồi, vì vậy Tạ Bích Sơ tức giận nói: "Bệ hạ thường tứ cho ta bao giờ, rõ ràng ta cũng đã xin Bệ hạ, Bệ hạ vẫn chưa cho!"

Hoàng đế Bệ hạ được vuốt lông nên trong lòng thoải mái, vẻ mặt cũng trở nên tốt hơn theo, "Đây không phải là đưa tới cho nàng rồi sao?"

Dễ dàng như vậy? Tạ Bích Sơ nghiêng đầu nhìn hấn, cố gắng phát hiện âm mưu từ trên mặt hấn, thử dò xét nói: "Cho ta khối này, thật không?"

Cảnh Diệp không được tự nhiên ho một tiếng, hấn mới sẽ không nói cho nàng biết chuyện xảy ra ở Ngự Thư Phòng vào ngày đó, "Nàng cũng đã xin trăm, sao có thể không cho?"

Vậy ngày đó ta đòi ngươi sao ngươi không cho?

Tạ Bích Sơ cảm thấy chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng nếu cuối cùng người được lợi là nàng, vậy thì nàng cũng không tính toán nhiều nữa, vui rạo rực sai Cẩm Đoạn để chặn giấy vào trong thư phòng, đang chuẩn bị tiếp tục thảo luận với Hoàng đế Bệ hạ xem cái chặn giấy bằng đá Kê Huyết khác sẽ thuộc về ai, đúng lúc này Chu Tình Tuệ xuất hiện ở cửa: "Nương nương, Tể tướng đại nhân đưa tặng một bộ bàn ghế cho nương nương!"

Tạ Bích Sơ ngay lập tức muốn xông ra, chỉ có điều còn chưa kịp chạy ra ngoài, đã bị cánh tay dài của Hoàng đế Bệ hạ duỗi ra một cái kéo về: "Làm ầm ĩ cái gì, phải người đi chuyển vào là được."

Trên thực tế tâm tình vừa mới chuyển tốt của Hoàng đế Bệ hạ lại trở nên không vui, mới vừa rồi hấn cũng tặng đồ vật cho tiểu Hoàng hậu, sao không thấy tiểu Hoàng hậu vui mừng như thế, quý mến phụ thân gì gì đó quá đáng ghét, nhất định phải bồi dưỡng tiểu Hoàng hậu nhà mình thành người yêu mến phu quân, Hoàng đế Bệ hạ lạnh lẽo định ra một mục tiêu có lẽ vĩnh viễn cũng không cách nào thực hiện được dưới đây lòng.

Đã thấp nển xong, Hoàng đế Bệ hạ, ngai cảm lấy, đi đường bình an.

Từ Cẩm đầu bị Tạ Bích Sơ đang hưng phấn thúc giục đi chuyển đồ, đương nhiên Chu Tình Tuệ sẽ tận dụng mọi thứ để chạy tới tạo cảm giác tồn tại, bụng nước trà thướt tha đi vào, cùng là y phục chung của cung nữ nhưng mặc lên người nàng ta lại có tình có vẻ hấp dẫn khó hiểu, kết hợp với giọng nói dịu dàng như nước của nàng ta, còn có động tác tay lúc dâng trà của nàng ta, nửa bên thân thể của nàng ta, hoàn mỹ.

"Hoàng thượng, mời dùng trà."

Đáng tiếc Tạ Bích Sơ đang bận hưng phấn, Hoàng đế Bệ hạ đang bận bức mình, hai người ai cũng không rảnh đi thưởng thức dáng vẻ tuyệt đẹp của nàng ta, trái lại Hoàng đế Bệ hạ liếc nàng ta một cái, kết quả vừa lúc nhìn thấy một tia không cam lòng trong mắt nàng ta.

Nữ chính đại nhân, đây là khảo nghiệm mà mẹ ruột kịch tính của ngươi đưa ra cho ngươi, cố chịu đựng!

Bàn ghế rất nhanh đã được chuyển vào, Hoàng đế Bệ hạ không tình nguyện đi theo sau lưng phu nhân mình nhìn qua, sau đó lập tức đau tim luôn có được hay không, nhạc phụ đại nhân, đến cùng thì ta có thù oán gì với ngươi, cũng chỉ là đưa cho ngươi ba chồng sổ con sau khi ngươi nghỉ phép về mà thôi, ngươi phải đáp lại ta như vậy mới được sao?

Cảnh Diệp nhìn trên mặt bàn kia khảm nguyên một khối Kê Du Hoàng lớn, nhớ lại cái chặn giấy nho nhỏ mới vừa rồi, cả người đều rất không ổn, theo đó mặt không chút thay đổi nói: "Nhạc phụ đại nhân thật là có tâm, biết trong thư phòng của trẫm ở cung Trường Hoa thiếu một bộ bàn ghế, nên đã tặng cái này, Lý Lộc, đi tư khổ của trẫm lựa vài quyển sách quý đưa qua cho Tể Tướng tỏ vẻ cảm tạ."

Tạ Bích Sơ đang ôm cái bàn chảy nước miếng: "."

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Tổ Đội Đánh Boss (1)

Editor: Hijushima

Hoàng đế Bệ hạ tổ đội đánh boss á!

Là một cái đuôi cần phải ôm, được Hoàng đế Bệ hạ mời đứng thật là cảm động đến rơi nước mắt luôn được không?

Sau khi Tạ tiểu cô nương hiểu chuyện gì đang xảy ra, lập tức gọn gàng nhanh chóng đổi lại trang bị có mang thuộc tính1, ví như váy áo đậm rực rỡ có thể càng làm nổi bật lên vẻ tái nhợt đáng thương, ví như dụi dụi mắt làm tăng thêm điểm thuộc tính mê mang vô tội các loại.

Sau đó do dự hai giây trên vấn đề đến cùng có nên mang thanh đao lớn có chín vòng vàng trên sống lưng kia của mình đi không. Cuối cùng vẫn đành

chấp nhận bỏ qua.

Nàng biết, tuy đi đánh boss cùng với Hoàng đế Bệ hạ, thế nhưng khi con boss này là Thái hậu nương nương, mẹ của Hoàng đế Bệ hạ, ai dám thật sự đánh boss chứ, Hoàng đế cũng chỉ làm dáng một chút mà thôi, mà nàng chính là bị Hoàng đế đặc biệt kéo qua làm vật hy sinh.

Nhưng vật hy sinh cũng có nhân quyền có được hay không, vật hy sinh cũng muốn phản kích cũng muốn nghịch tập được hay không?

Tạ Bích Sơ, với năng lực học tập +100, lập tức noi theo hành vi của Hoàng đế Bệ hạ, cũng kéo một vật hy sinh qua, con chốt thí này tên là —— Chu Tình Tuệ.

Mặc dù đúng là chuẩn bị lấy nữ chính đại nhân làm lá chắn thịt mà sử dụng, nhưng đợi đến khi nàng trang bị xong, lúc đi ra cửa vẫn trực tiếp bị sợ hết hồn, bởi vì nữ chính đại nhân đã chờ ở đó, còn là quý chờ. Quý! Chờ!

Tạ Bích Sơ run lên một cái, không hiểu cảm thấy trên cổ có một luồng khí lạnh.

Hình như cảm giác được trong lòng nữ chính đang nói: Nể tình nguoi thức thời mà dẫn ta đi thấy Hoàng đế Bệ hạ, sau này sẽ để cho nguoi một khối thi thể nguyên vẹn.

Nàng suy nghĩ không sai chút nào, trong khoảng thời gian này Chu Tình Tuệ đúng là không hề dễ chịu. Mặc dù Hoàng hậu chỉ cung cấp một nơi đặc huân, nhưng tóm lại thì ma ma của phủ Nội Vụ là do Hoàng hậu mời đến đứng chứ.

Không giống với Đức Phi mượn danh nghĩa học quy củ để tiến hành hành hạ trên thân thể đối với nàng ta, ma ma này đúng là dạy quy củ cho nàng, nhưng mà bước chân bước lớn một ly thôi thì sẽ phải lặp lại hàng ngàn, hàng vạn lần đúng là chịu không nổi được không? Vừa mới bắt đầu, cả ngày nàng ta đều chỉ làm một động tác, thân thể và nội tâm đều hồng mắt.

May mà cuối cùng nàng ta cũng sống qua được, mọi cử động hiện giờ đều đúng chuẩn như dùng thước đo, dù vậy nàng ta cũng sẽ không cảm ơn Hoàng hậu, nàng không quên được “ơn lớn” như thế của Hoàng hậu, sau này nhất định sẽ trả đủ số!

Một đường vội vã đi đến cung Ninh Khang, lúc xuống kiệu Tạ Bích Sơ hơi choáng, đến cổ đại lâu như vậy mới phát hiện. Thì ra là nàng lại còn sẽ "say xe".

Nghỉ ngơi ở cửa cung Ninh Khang một lát, Tạ Bích Sơ bước vào đại điện, kết quả một chân mới bước vào cửa chân còn lại vẫn còn ở ngoài cửa, nàng đã sắp bị hù khóc rồi.

Trong khoảnh khắc đó ánh mắt của tất cả mọi người trong đại điện đều kích động bắn qua như thế là xảy ra chuyện gì? Loại ánh mắt "Trường hợp không không chế nổi nữa, trời ơi, chú cảnh sát cuối cùng chú cũng đã đến, nhanh cho ta nhìn thấy súng của nguoi đi" này là có ý gì?

Trái tim nhỏ của Tạ Bích Sơ run lên một cái, có loại xúc động quay đầu đi rất mãnh liệt, đáng tiếc Hoàng đế Đại Ma Vương ngồi ở phía trên cùng lại giờ ly rượu về phía nàng khẽ mỉm cười.

Hai chân Tạ Bích Sơ run lên, thiếu chút nữa trực tiếp quỵ xuống.

Bệ hạ, chúng ta đã nói ngầm với nhau rồi mà, chẳng lẽ không phải là hình thức 2v1 hoặc 2v2 à? Đối thủ trừ Thái hậu thì nhiều nhất có thêm một Quý phi không phải sao? Nhưng bây giờ rõ ràng là 1vN. Trời ơi. Hoàng đế Bệ hạ lại có thể thối lui ngay lập tức để tiểu cô nương dễ thương nhu nhược vô tội đơn thuần như nàng đây bị đánh hội đồng.

Lòng tin cơ bản nhất giữa người và người đâu rồi?

Trái tim thật mệt mỏi.

Nhưng rất rõ ràng là người có trái tim mệt mỏi hơn so với nàng ở chỗ này hoàn toàn không chỉ có một hai, vì đưa cháu gái mình ra, Thái hậu nương nương phát huy đầy đủ công lực uốn ba tấc lưỡi, dùng một đám Bách Hoa phía dưới để làm nổi lên rằng cháu gái mình chỉ có ở trên trời chứ không tồn tại ở chốn nhân gian, quanh co lòng vòng các kiểu ám chỉ Hoàng đế Bệ hạ nhanh thả Quý phi ra nếu không thì người tồn thất cũng chỉ có bản thân Hoàng đế Bệ hạ.

Hoàng đế Bệ hạ công lực thâm hậu làm bộ như nghe không hiểu, vì vậy đám Bách Hoa phía dưới xui xẻo rồi.

Mặc dù trong mắt Thái hậu, Bách Hoa chỉ là một tổ kiến hôi, nhưng không có việc gì bị cắn trúng một cái cũng là rất đau mà, nghĩ lại cháu gái mình có nhiều tình địch như vậy đã cảm thấy đau tim thay nàng, cộng thêm bên Hoàng đế hoàn toàn nói không thông, lửa giận của Thái hậu tăng cao, tự nhiên bắt đầu mạnh tay bẻ hoa rồi.

Vì vậy đợi đến lúc Tạ Bích Sơ lên sán, nhìn thấy trong ánh mắt của tất cả đều là: Hoàng hậu ‘lương lương’ cứu mạng với ~

Làm một tiểu cô nương dễ thương hiền lành, đương nhiên Tạ Bích Sơ không đành lòng tro mắt nhìn họ bị Thái hậu ‘lương lương’ tàn phá rồi, vì vậy nàng Làm như không thấy.

Nếu Hoàng đế Bệ hạ cũng đã sai Lý Lộc nhấn lời, đương nhiên trước tiên Tạ Bích Sơ phải bày tỏ sự cảm động đối với việc Thái hậu nương nương "nhớ" nàng. Thuận tiện đánh đòn phủ đầu bùm mặt khóc một trận trước rồi nói tiếp.

Thái hậu đúng là đau tim luôn được không? Cả một bụng lời nói đều bị chặn trong cổ họng một chữ cũng phun không ra được, cuối cùng chỉ có thể khô cần bầy tỏ thăm hỏi không hề dinh dưỡng: "Thân thể tốt hơn chút nào không?"

Về mặt Tạ Bích Sơ lập tức kích động: "Mặc dù từ sau lần bị tức đến bệnh trước đó thân thể vẫn luôn không khỏe, nhưng vừa đến chỗ Thái hậu, thần thiếp lập tức cảm thấy tốt hơn rất nhiều rồi."

Hoàng đế Bệ hạ xem diễn đến rất vui vẻ: Ái chà, ly rượu này không tệ, phủ Nội Vụ làm việc rất tốt, thường, đúng rồi, mới vừa rồi hình như trầm nghe thấy gì đó?

Bách Hoa Hậu cung: Ái chà, chúng ta hoàn toàn không thấy mặt Thái hậu đen như đáy nồi.

Thái hậu chỉ cảm thấy một búng máu nghẹn trong lồng ngực, phun không ra nuốt không trôi, quả nhiên Hoàng hậu ngu xuẩn này chính là tới đối nghịch với nàng, không thể trông cậy vào có thể dựa vào Hoàng hậu để đưa cháu gái mình ra, nhưng Hoàng hậu cản trở như vậy thật sẽ hại chết Quý phi luôn.

Thái hậu nhìn chăm chăm Tạ Bích Sơ, cố gắng dùng ánh mắt giết chết nàng, nhưng tiểu cô nương đã lẹ lẹ tưng đầy điểm các kỹ năng kiểu như "Vô tội" "Mê mang" "Nghe không hiểu" từ sớm bày tỏ: Nàng hoàn toàn không hiểu ý Thái hậu, thật sự.

Thái hậu thở dốc một hơi, sau đó trên đầu đột nhiên sáng lên, lập tức bày ra vẻ mặt "Ta rất hiền lành ta rất xin lỗi", từ từ thở dài với Tạ Bích Sơ.

Tạ Bích Sơ cảm thấy mình đang hứng chịu nỗi sợ hãi ghê gớm, phong cách của Thái hậu biến hóa quá nhanh làm nàng theo không kịp thời đại, loại này tình huống đột nhiên thay đổi sắc mặt này hình như nhìn rất quen mắt. Tạ Bích Sơ đột nhiên hiểu, có chuyện gì thì cứ bình tĩnh mà nói đi Thái hậu nương nương, ngàn vạn lần đừng như vậy.

Chú thích:

1 Trang bị mang thuộc tính: (thuật ngữ game) những trang bị (áo, quần, vòng, đai lưng,...) của nhân vật có thể tăng các điểm nhanh nhẹn, sức mạnh,....

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lành Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Tổ Đội Đánh Boss (2)

Editor: Hijushima

Sau đó quả nhiên Thái hậu nương nương nói: "Hoàng hậu à, ai gia cũng biết lần trước Quý phi hơi quá đáng, nhưng từ trước đến giờ tính tình của nàng đều rất ngay thẳng, có sao nói vậy, đúng là dễ đắc tội người khác, nhưng thật sự cũng không có ác ý gì, mấy ngày nay ai gia vẫn ở trong Phật Đường, cũng là vì xin lỗi Phật tổ thay Quý phi, người cũng mới vừa nói tới cung Ninh Khang đã cảm thấy thân thể tốt hơn nhiều, ai gia cảm thấy đó là vì Phật tổ đã tha thứ cho Quý phi rồi, Hoàng hậu người xem?"

Bây giờ Tạ Bích Sơ hoàn toàn không muốn nói chuyện có được không, bây giờ nàng chỉ muốn nhìn thử xem đến cùng thì lúc Thái hậu nói lời này là mở to mắt hay là nhắm mắt, nàng còn muốn dùng thước cuộn1 đo da mặt Thái hậu một cái, thử đồ chơi như thước ngắm đi động2 tuy chính xác, nhưng rất rõ ràng là chiều dài đã không thể thỏa mãn yêu cầu.

Vậy là biết được Hoàng đế Bệ hạ mặt dày vô sỉ như vậy là truyền thừa từ ai rồi, di truyền học quả nhiên là một ngành học thần kỳ đáng giá nghiên cứu.

Thái hậu thấy nàng không lên tiếng, trong lòng cảm giận mắng nàng không thức thời, trên mặt lại chuyển sang hình thức thổ lộ chân tình, cố gắng đã động Tạ Bích Sơ: "Ai gia đã không gặp Quý phi hơn mấy tháng rồi, trong lòng rất nhớ, nhân dịp thọ thần cho ai gia được gặp Quý phi một lần, ai gia cũng đã hài lòng thỏa dạ rồi."

Vì sao lại có một loại cảm giác "Ta sắp chết rồi, nếu như có thể liếc mắt nhìn Quý phi một cái ta sẽ hài lòng thỏa dạ"? Cảm thấy hình như hôm nay kỹ năng biểu diễn của Thái hậu nương nương tung ra quá mạnh rồi thì phải.

Không có biện pháp, trước khi Tạ Bích Sơ đến Thái hậu đã diễn rất lâu rồi, làm việc trong thời gian dài nên có vài triệu chứng mệt mỏi cũng là bình thường thôi.

Có điều dù Thái hậu mất tiêu chuẩn, đạo đức nghề nghiệp của Tạ tiểu cô nương vẫn đáng giá ca ngợi, theo lời nói của Thái hậu, về đồng tình toát ra trên mặt nàng từ từ sâu hơn bằng một tốc độ đều đặn, sau đó đợi đến khi Thái hậu đã nói xong chữ cuối thì đưa mắt nhìn về phía Hoàng đế Bệ hạ.

Căn cứ nguyên tắc "đồng loại tương tàn", người vô liêm sỉ thì đương nhiên phải giao cho đồng đội vô liêm sỉ y như vậy đi giải quyết rồi, còn nàng chỉ là một tiểu cô nương thiện lương, đơn thuần, vô tội, hoàn toàn không có năng lực giải quyết vấn đề phức tạp này.

Hoàng đế Bệ hạ đón nhận ánh mắt cầu cứu của nàng xong vẫn ngồi yên không động đậy, bí hiểm uống vào một ly rượu, nói: "Thanh Ngọc đứng lâu như

vậy có một không, ngồi xuống trước đã."

Đây ý là bảo nàng qua một bên nghỉ ngơi để tự hấn đi đối phó Thái hậu? Lần đầu tiên Tạ Bích Sơ cảm thấy nàng yêu Hoàng đế, hơn nữa yêu sâu sắc.

Đáng tiếc nàng vừa vui rạo rức ngồi xuống, Hoàng đế Bệ hạ lại lên tiếng: "Thanh Ngọc, nàng cảm thấy thế nào?"

Tạ tiểu cô nương sùng sốt một lát mới phản ứng được hấn có ý gì, nhưng không phải đã nói là đánh boss xong thì ai về nhà nấy à? Bây giờ lại hỏi câu này là có ý gì? Trong lòng nàng cân nhắc một chút, sau đó đeo vào khuôn mặt mơ hồ ngây thơ ngẩng đầu lên: "Cái gì?"

Thái hậu cảm thấy có cửa rồi, cơ hội đó, chỉ lướt qua thôi nên phải nhanh bắt lấy chứ, vì vậy không đợi Hoàng đế Bệ hạ mở miệng, vội nói: "Chính là chuyện cho Quý phi ra ngoài bởi ai gia dùng bữa, Hoàng hậu cảm thấy thế nào, dù sao ban đầu cũng là bởi vì người. Bởi vì Quý phi bị người khác xúi giục, lại biết lựa lời, chỉ có điều chắc hẳn hiện tại Quý phi đã suy nghĩ cẩn thận rồi."

Khi Thái hậu nói lời này thì bức tức biết bao nhiêu, vốn muốn nói lòng dạ Hoàng hậu hẹp hòi, chỉ mới nói có mấy câu đã có thể bị tức đến bệnh, nhưng mình đang đứng dưới mái hiên, không phải chỉ là thừa nhận sai lầm thôi à, nàng nhận, tất cả vì đưa cháu gái mình ra trước đã, chờ sau khi Quý phi đi ra rồi sẽ từ từ trừng trị Hoàng hậu cung không muộn.

Tạ Bích Sơ liếc nhìn Hoàng đế Bệ hạ một cái, nhìn hấn bày ra dáng vẻ chuyện không liên quan đến mình mà rất muốn úp cái mâm lên mặt hấn, Tạ Bích Sơ xoa xoa ngón tay không chế kích động vì ngứa tay, bày ra vẻ mặt "Ta rất khó xử" bắt đầu kéo Hoàng đế xuống nước: "Thật ra thì thần thiếp cũng biết Quý phi không có ác ý, cho nên đã tha thứ cho nàng ta từ lâu, nhưng dù sao Quý phi cũng phạm vào cung quy, nếu như. Chỉ sợ khó làm kẻ dưới phục tùng, hơn nữa còn do Bệ hạ miệng vàng lời ngọc hạ chỉ cấm túc, lúc này nếu thả Quý phi ra ngoài, sợ rằng sẽ làm lời nói và việc làm của Bệ hạ không hợp nhau."

Tạ Bích Sơ nói lời này rất hung ác, thật ra thì cung quy cũng chỉ là một trang giấy, chuyện có tuân thủ hay không đôi lúc chỉ là một câu nói của kẻ bề trên, cũng chính vì vậy Thái hậu mới có lá gan cứ làm âm mưu với Hoàng đế đòi đưa Quý phi ra. Nhưng Tạ Bích Sơ lại chỉ ra một cách rõ ràng, ban đầu là chính miệng Hoàng đế Bệ hạ cấm túc Quý phi, Hoàng đế miệng vàng lời ngọc, lời đã nói ra thì không được đổi ý, Thái hậu nói như vậy, nói nghiêm trọng thì là đang xúi giục Hoàng đế lật lọng phản lời, đây là phá hư quy củ của tổ tông, chuyện lớn!

Rất rõ ràng, ở đây đều không phải là người ngu, câu nói của Tạ Bích Sơ vừa ra khỏi miệng, lập tức toàn bộ đám hậu phi phía dưới đều cúi đầu giả chết, hấn không thể vo tròn bản thân thành quả cầu cút ra ngoài ngay lập tức, sắc mặt Thái hậu cũng thay đổi theo, nhưng Hoàng đế Bệ hạ lại rất vui vẻ.

Hết cách rồi, người nào gặp phải một người mẹ coi trọng cháu gái hơn cả con trai đều sẽ cảm thấy vô cùng đau tim, căn cứ nguyên tắc "ta không dễ chịu tất cả mọi người cũng đừng mong dễ chịu", đương nhiên là Hoàng đế Bệ hạ muốn làm cho người khác cũng đau tim với bản thân.

Chờ đến khi thấy Thái hậu không vui, cuối cùng hấn cũng vui vẻ.

Thật ra Tạ Bích Sơ nói quá nghiêm trọng, loại xã hội mà quyền lực của Hoàng đế là cao nhất này, thật ra thì bất cứ chuyện gì cũng chỉ cần một câu nói của Hoàng đế mà thôi. Hoàng đế từng nói muốn Quý phi nửa năm, nhưng nửa đường hấn nói Quý phi biết sai rồi nên thả ra trước thời hạn cũng hợp tình hợp lý vậy.

Chỉ có điều Hoàng đế Bệ hạ dễ dàng mở kim khẩu như vậy chắc, Tôn gia đã sớm bị liệt vào danh sách đen của hấn, hấn đã cho Tôn gia quá nhiều, cũng cho quá dễ dàng, nên lòng tham của Tôn gia trở nên quá lớn, cho nên lần này mặc dù cũng sẽ theo ý Thái hậu thả Quý phi ra, nhưng trước đó nhất định phải để cho Thái hậu tổn lòng tổn sức một chút mới được.

Chuyện cho tới bây giờ hấn rất hài lòng, hấn còn hài lòng hơn chính là tiểu Hoàng hậu của mình, mặc dù rất nhiều việc nàng hoàn toàn không hiểu, nhưng cũng bởi vì không hiểu mới dễ đối phó Thái hậu hơn, nếu như Hoàng đế Bệ hạ từng tới hiện đại thì hấn sẽ biết, có một câu nói là: Dễ thương đến tận cùng sẽ tự nhiên xấu xa.

Tạ Bích Sơ: Uy tín vượt qua thời không hơn nghìn năm, phục vụ chất lượng tốt, giành được vương miện phẩm chất, hài lòng xin cho khen ngợi năm sao... =3=~ (TBS đang tự quảng cáo năng lực của mình)

Cho khen thưởng năm sao, cuối cùng lương tâm của Hoàng đế Bệ hạ cũng xuất hiện, uống xong ly rượu đang chuẩn bị tự mình ra trận xử lý con boss với lượng máu đã tới đáy, ai biết hấn mới đặt ly rượu xuống, Tạ tiểu cô nương đã tiếp tục cung cấp phục vụ hạng ưu, chỉ thấy nàng dùng vẻ mặt không đành lòng nhìn về phía Hoàng đế Bệ hạ, nói: "Nhưng pháp không thể hơn nhân tình, nếu Thái hậu đã nhớ Quý phi như thế, thần thiếp kính xin Bệ hạ, ngoại lệ một lần vì Thái hậu nương nương."

Nàng nói là vì Thái hậu, mà không phải vì Quý phi. Nhưng lời này vừa nói ra, ai cũng biết người được chỗ tốt là Quý phi.

Màu sắc đôi mắt Cảnh Diệp sâu sắc hơn, trong lòng cảm thấy tính tình nàng đến cùng vẫn rất mềm mại, ban đầu lúc hấn đi thăm khi nàng bị Quý phi làm cho tức đến bệnh, còn đòi và miệng Quý phi, bây giờ lại có thể cầu tình vì Quý phi, hấn chậm rãi nói: "Nàng đang cầu tình thay Quý phi?"

Tạ Bích Sơ hơi sùng sốt, sau đó giống như sợ Cảnh Diệp không bằng lòng, vội vàng giải thích: "Chỉ là một bữa ăn trưa mà thôi, coi như là vì hiếu kính Thái hậu nương nương."

Thái hậu nương nương mới vừa mà leo lên đám mây bởi vì quá mức vui vẻ trực tiếp "Rầm" một cái lại ngã về lại lòng đất, không sai, chính xác là vậy, bởi vì nện thành một cái hố.

Cái gì gọi là "Chỉ là một bữa ăn trưa"? Cho nên ý của Tạ Bích Sơ là chỉ để cho Quý phi ra ngoài ăn một bữa cơm trưa với Thái hậu, chờ ăn xong rồi thì

ngượng quá, Quý phi nương nương, ngài tiếp tục trở về cấm túc đi.

Này m* nó gọi là gì, Thái hậu hoàn toàn nhìn không được luôn đó có được không?

Tay nàng cầu chặt mép bàn, nhìn rồi lại nhìn mới không có lật bàn tại chỗ, nhìn rồi lại nhìn rồi lại nhìn mới làm như không thấy thân thể Hoàng đế hơi run run vài cái, rồi lại nhìn rồi lại nhìn rồi lại nhìn mới nuốt một búng máu trào lên cổ họng lần nữa về, sau đó nàng tự nói với mình, mặc kệ như thế nào, trước hết để cho Quý phi ra ngoài đã rồi nói tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chưa Qua Sông Đã Bắt Đầu Phá Cầu

Đây là một bữa ăn trưa rất mệt mỏi, còn chưa bắt đầu ăn, Thái hậu đã đòi gặp Hoàng hậu, vì vậy mọi người cùng nhau chờ, chờ Hoàng hậu tới cùng ăn. Kết quả đến khi Hoàng hậu đã tới, Thái hậu nói tiếp, ta còn muốn gặp Quý phi, vì vậy mọi người tiếp tục chờ!

Món ăn (Săn sàng! —— Hát!): Nhớ nụ cười của người, nhớ mùi vị của người, nhớ đũa ngà của người, ăn hết món ngon ta đây ~

Chỉ có điều đây cũng không phải là lần đầu tiên mọi người tham gia yến hội, kinh nghiệm xã giao phong phú khiến mỗi người đều biết, trước đó nhất định phải ăn no bầy phần.

Nhưng Tạ Bích Sơ thì khác, nàng bị gọi qua giữa chừng, vốn chưa chuẩn bị xong đã bị lôi tới đây mất rồi, còn tiêu tốn rất nhiều chất xám và thể lực để tổ đội đánh boss với Hoàng đế Bệ hạ, bây giờ đã hơi đói rồi.

Vì vậy dưới ánh mắt của mọi người, Tạ Hoàng hậu hợp tình hợp lý liên tiếp chỉ mấy món ăn, sai cung nữ hâm nóng lại, một mình ăn đến ngon lành, Hoàng đế Bệ hạ tiến hành an ủi thân thiết đối với Hoàng hậu ‘lương lương’ mất công mất sức rất lớn. Hơn nữa tự mình thưởng cho nàng hai loại canh cực kỳ bổ dưỡng.

Thái hậu đã đạt tới mục đích, lập tức khôi phục vẻ cao ngạo như lúc trước, cũng không muốn để việc bản thân không ưa Hoàng hậu ở trong lòng, trực tiếp hiện ra mặt nói cho nàng biết: Hoàng hậu, ta chán ghét người.

Chắc, thái giám truyền chỉ còn chưa đi tới cung Trọng Hoa của Quý phi đâu đó, Thái hậu, hành động mới qua sông được một nửa đã bắt đầu phá cầu của bà như vậy thực sự rất ngu ngốc đó?

Tạ Bích Sơ không muốn tiếp tục tiến hành trao đổi với Thái hậu có tư tưởng và sóng não không ở cùng một đường thẳng này, nhưng mà rất rõ ràng là Thái hậu không nghĩ như vậy, bà ta cho rằng rõ ràng Tạ Bích Sơ có thể xin Hoàng đế trực tiếp bỏ lệnh cấm túc cho Quý phi, nhưng cố tình Hoàng hậu lại không, loại người có năng lực làm được một chuyện nhưng khi thực sự đi làm thì lại không làm cho hết sức, loại khoe khoang khiêm tốn này, thật sự làm cho người ta thấy ghét.

Chọc cho người ta hận mà.

Thái hậu cảm thấy khó chịu, cho nên bà ta cũng phải gây khó chịu cho Tạ Bích Sơ, sau nhiều lần chú ý Tạ Bích Sơ, đột nhiên Thái hậu phát hiện cung nữ xinh đẹp tuyệt trần đang phục vụ Tạ Bích Sơ kia rất, vô cùng, hết sức quen mắt.

Bà ta nhớ lại nhớ lại, đột nhiên nhớ ra, cung nữ này không phải là tình yêu đích thực của Hoàng đế à?

Tại sao lại cảm thấy quen mắt. Bởi vì Thái hậu vẫn luôn muốn giết chết nàng ta, nhưng mà bởi vì đủ loại nguyên nhân nên không thể xuống tay, Thái hậu cảm thấy ngọt ngào, cho nên muốn biết hồ ly tinh này trông như thế nào.

Dưới tình huống không muốn kinh động đến Hoàng đế, đương nhiên không thể trắng trợn triệu kiến Chu Tĩnh Tuệ, nhưng làm một Thái hậu với thân phận địa vị đều cực kỳ cao quý, thì càng không thể nào tự chạy đi xem người thật, vì vậy chỉ có thể nhìn bức họa thôi.

Mà bức họa thời cổ đại, mặc dù không có photoshop nhưng bị giới hạn bởi trình độ vẽ tranh có tự động thêm hiệu quả biến hình.

Vì vậy Thái hậu phải nhìn Chu Tĩnh Tuệ mấy lần mới nhận ra nàng ta, vừa nhận ra đã ngay lập tức cảm thấy, cơ hội tới.

Vị này chính là tình yêu đích thực của Hoàng đế đó, nhưng bây giờ lại xuất hiện ở bên cạnh Hoàng hậu để phục vụ cho nàng ta, để tình yêu đích thực của Hoàng đế phục vụ như vậy, Hoàng hậu đứng là đang tìm đường chết có được không?

Vì vậy Thái hậu ho nhẹ một tiếng bày tỏ: Chú ý, ai gia muốn lên tiếng, chờ khi sự chú ý của mọi người đều bị kéo qua, lúc này Thái hậu mới lạnh nhạt nhìn Tạ Bích Sơ nói: “Hoàng hậu, ai gia thấy cung nữ bên cạnh người khá quen mắt.”

Đã sớm phát hiện ánh mắt của Thái hậu liên tiếp quét qua, Tạ Bích Sơ và Chu Tĩnh Tuệ đạt được thống nhất về mặt tư tưởng một cách khác thường:

Tạ Bích Sơ: Không hổ là nữ chính đại đại vóc vàng sáng trên vai. Cho dù chìm ngập giữa bách hoa vẫn có thể bị liếc mắt một cái mà nhận ra, đương nhiên cũng có thể do sự hấp dẫn giữa đồng loại.....

Chu Tinh Tuệ: Thái hậu đúng là đang nhìn ta, đã nói rồi mà, ta đẹp như vậy có khí chất như vậy ngoan ngoãn như vậy giỏi giang như vậy sao Thái hậu có thể không nhìn trúng ta được trừ phi bà ta bị mù!

Cho dù nguyên nhân vốn chỉ là Thái hậu muốn tìm cơ gây phiền phức cho Tạ Bích Sơ mà thôi, nhưng chi cần đạt được hiệu quả cuối cùng, những thứ khác..... Không cần để ý những chi tiết đó.

Đối với Tạ Bích Sơ mà nói đây đúng là cơ hội tốt từ trên trời rơi xuống đó có được không, mỗi ngày nữ chính đại đại ở trong cung Trường Hoa, mặc dù chỉ mượn chỗ để tiến hành đặc huấn, nhưng Tạ Bích Sơ vẫn kinh hồn bạt vía, thật sự không chịu nổi sóng phồng xạ của vàng sáng mà, vàng sáng đối với nữ chính mà nói là bùa may mắn nhưng đối với nữ phụ thì đúng là bùa xui xẻo, cho nên nếu có cơ hội ném nữ chính đi thì tuyệt đối không được do dự.

Bán một nữ chính hoàn toàn mới, không cần 998, không cần 888, chỉ cần 98, cơ hội khó có, nhanh nhanh mang về nhà!

Tạ Bích Sơ từ từ nhấm nuốt khối thịt gà trong miệng, chờ đến khi đã nuốt xuống, thì cũng đã tổ chức ngôn ngữ xong.

Tạ Bích Sơ cúi đầu gầy đẩy món ăn trong đĩa, giống như đột nhiên mất khẩu vị, giọng nói cũng trở nên uể oải: “Thái hậu cảm thấy quen mắt, có thể là bởi vì lúc trước Tinh Tuệ ở trong cung của Đức Phi, Đức Phi từng mang theo nàng đến thỉnh an Thái hậu.”

Đức Phi hoàn toàn không ngờ tới bản thân đã nằm xa như vậy mà vẫn trúng tên: “.....” Hoàng hậu, ta với người không đội trời chung, lần này là nói thật.

Thái hậu thấy dáng vẻ của nàng như vậy, lập tức như bị chọc trúng điểm hưng phấn, nói với ý nghĩa không rõ: “Hả? Vậy sao bây giờ không còn ở trong cung của Đức Phi nữa, Hoàng hậu, không phải ai gia nói người, nhưng mí mắt đừng thấp như vậy, chỉ là một cung nữ mà thôi, cho dù có tốt hơn nữa cũng không thể đoạt đi từ chỗ người khác, Đức Phi giữ người không nổi, nhưng nếu như có một ngày người để ý cung nữ của ai gia thì sao?”

Đức Phi lần nữa bị trúng tên: “.....” Thái hậu, ta cũng không đội trời chung với bà, nói thật.

Hoàng đế: Hoàng hậu, nếu nàng dám làm trầm xấu mặt thì nàng nhất định sẽ chết.

Tạ Bích Sơ: Đến cùng thì có nên đánh mặt Hoàng đế Bệ hạ hay không đây.

Nữ chính đại đại: Xí, ta là người mà ai muốn lấy đi là có thể lấy à? Sao cứ coi thường dã tâm của ta, mục tiêu của ta là, một, bò Long sàng sinh Long tử, hai, lật đổ tất cả đàn bà trong Hậu cung (không phân biệt thứ tự trước sau)

Có trực giác hướng đến cái có lợi tránh đi cái gây hại của động vật nhỏ, Tạ tiểu cô nương nghiêm túc suy nghĩ một lát, cuối cùng lựa chọn “nói thật”: “Lúc ở Thượng Lâm Uyển nô tì mang theo ít người, Đức Phi nhìn không được, cho nên đưa Tinh Tuệ cho nô tì sai bảo.”

“Thật sao?” Thái hậu tiếp tục làm trạng thái khó dò không rõ ý nghĩ, “Nhưng ai gia nhớ hình như từng nhìn thấy nàng ta ở ngự tiền thì phải, có phải cung nữ này còn có tỷ muội cũng vào cung hay không?”

Nền đã đốt, Thái hậu, bà nhanh ôm trang sức chạy đi.

Mở mắt nói mò không sao cả, nhưng cũng không cần nói trước mặt đương sự chứ, cả Hậu cung này ai cũng biết sau xuân thú ở Thượng Lâm Uyển, hôm nay là lần đầu Hoàng đế gặp mặt Thái hậu, Thái hậu cũng chưa được đi vào cửa chính cung Thừa Thiên lần nào, cho nên, Thái hậu, đến cùng thì bà từ chỗ nào nhìn thấy Chu Tinh Tuệ xuất hiện ở ngự tiền vậy?

Cho dù bà có biết thì bà cũng không thể nói ra ở trước mặt Hoàng đế chứ, đây là chỉ sợ Hoàng đế không biết cái người làm mẹ như bà vẫn luôn giám thị hần đó à?

Mặc dù nhìn qua thì sắc mặt của con trai bà vẫn không thay đổi nhưng thật ra hần đã không vui rồi đó Thái hậu nương nương, bà còn không nhanh đi an ủi?

Nhưng rất rõ ràng Thái hậu và nhi tử của bà ta không có tâm linh cảm ứng gì gì đó, cũng đúng thôi, ở trong lòng bà ta, Quý phi còn quan trọng hơn so với nhi tử như hần, dù sao nhi tử cũng là người của Cảnh gia, mà Thái hậu là tự nhận là người của Tôn gia, vào lúc còn là phi tử cần nhà mẹ đẻ ủng hộ cho nên chấp niệm nhất định phải làm rạng rỡ nhà mẹ đẻ đã sớm ăn mòn Thái hậu, bà ta xem nhà mẹ thành mạng của bà ta, vẫn chưa nhận ra, nhà mẹ đẻ quá mức phồn thịnh đã trở thành bùa đòi mạng của bà ta.

Tạ Bích Sơ thương hại nhìn bà ta một cái, sau đó ai oán nhìn về phía Cảnh Diệp, sau khi phát hiện mặt hần không thay đổi chút nào, chán nản cúi đầu nói: “Tinh Tuệ đúng là không phải người của thần thiếp, là Bệ hạ để nàng đến cung Trường Hoa học quy củ, bây giờ quy củ đã học khá ổn rồi.....” Nàng dừng một chút, dường như trong giọng nói còn có chút ghen ngào, khẽ nghiêng đầu nói với Chu Tinh Tuệ: “Người đi phục vụ Bệ hạ, sau này trở về bên cạnh Bệ hạ đi.”

Cuối cùng cũng có thể thuận nước đẩy thuyền tống nữ chính đi, cho mình 32 điểm thưởng, dze ~

Chu Tinh Tuệ cũng rất kích động, kích động đến tay cũng run rẩy, hoàn toàn không chế không được luôn, chỉ sợ giọng nói vừa phát ra khỏi miệng sẽ tiết lộ tâm tình của bản thân, nàng ta ngừng một lát mới cúi đầu trả lời một câu “Dạ”.

Đáng tiếc nàng ta còn chưa bước được bước nào, bên kia cuối cùng Hoàng đế Bệ hạ cũng chịu mở miệng, liếc Tạ Bích Sơ một cái không rõ nghĩa, Hoàng đế Bệ hạ duy trì vẻ cao lãnh ở trước mặt người khác như từ trước đến giờ: “Nếu không muốn thì cứ để cho nàng ta tiếp tục phục vụ bên cạnh nàng đi.”

Tạ Bích Sơ lập tức cuồng hóa, không đứng, lập tức xù lông, nam chính căn bã, ta với người có thù oán gì, chúng ta không phải là đồng đội tốt à? Mới vừa rồi ta còn cực cực khổ khổ phối hợp với người đánh boss, vậy mà vừa quay đầu người đã bắt đầu hăm dọa ta là xảy ra chuyện gì?

Quả nhiên mẹ con hai người, đều chưa qua sông đã bắt đầu phá cầu như nhau!

Không thể cùng chơi đùa vui vẻ, lần này nhất định phải chấm dứt tình bạn với nam chính căn bã!

Tạ Bích Sơ nhân cơ hội lau nước mắt để vượt khuôn mặt tức giận đến cứng ngắt, sau đó nhanh chóng khôi phục thành dáng vẻ càng thêm ai oán: “Nô tì không dám đoạt thứ Bệ hạ yêu thích, Tĩnh Tuệ có công cứu giá, sau đã được điều đến ngự tiền, người ngự tiền mà lại để bên cạnh thần thiếp thật sự không hợp với lẽ thường, kính xin Bệ hạ nghĩ lại.”

Vì bảo đảm giữ bí mật lời nói việc làm của Hoàng đế, người ngự tiền đúng là không thể đi lung tung, chớ đừng nói chỉ là để bên cạnh Hậu phi, đương nhiên nếu như Hoàng đế thật sự làm như vậy, vậy thì sẽ có hai nguyên nhân, thứ nhất, Hoàng đế coi trọng nữ nhân này, muốn bảo vệ nàng, thứ hai, Hoàng đế để phòng nữ nhân này, muốn giám thị nàng.

Nhưng mặc kệ là loại nào, nữ nhân này không thể nghi ngờ là bị đặt ở trên đầu sóng ngọn gió.

Đương nhiên ban đầu khi Cảnh Diệp ném Chu Tĩnh Tuệ đến cung Trường Hoa thì không có hai loại suy nghĩ này, nhưng bởi vì nguyên nhân không thể nói ra miệng nào đó, hẳn cũng không chỉ rõ đuổi Chu Tĩnh Tuệ ra khỏi ngự tiền, mà cứ như vậy lặng yên không tiếng động đặt bên cạnh Tạ Bích Sơ.

Hắn không có ý đó, nhưng người khác không biết.

Cảnh Diệp nhìn Tạ Bích Sơ một cái thật sâu, trầm ngâm một lát, nói: “Chuyện này chờ thọ yến kết thúc rồi nói tiếp, nàng mới ăn được một nửa, nếu nàng ta hầu hạ thì nàng cũng không cần phải bỏ dở nửa chừng.” Mặt thấy đáng về Tạ Bích Sơ như còn muốn nói gì nữa, hắn lập tức thêm một âm tiết ở phía sau: “Hử?”

Cổ ý giảm giọng điệu xuống thấp như từ bên trong phát ra, khàn khàn như âm rung trầm thấp của dây đàn đang diễn tấu, âm điệu kéo dài mơ hồ mà xa xưa, giống như lông vũ như có như không quét vào đầu quả tim, ngửa ngửa, run run, treu chọc nhột nhột.

Tạ Bích Sơ run lên một cái, nam chính lại bắt đầu tiến hành công kích bằng sóng âm “Âm thanh mềm mại lời nói mê hoặc” với nữ phụ, cảm thấy như bị ném thêm buff choáng, loại cảm giác toàn thân tê dại đến mức không thể nói chuyện không thể động đậy này, thật sự quá thoải mái một cách đáng buồn.

Nam chính bị thẻ vàng một lần.

Chú thích:

1 đánh mặt: có thể hiểu là làm xấu/mất mặt

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Ngài Không Khỏe Mang Theo Cả Nhà Ngài Ấy (1)

Sau khi bị nam chính lấy một loại phương thức hết sức “dịu dàng cung chiêu” ngăn cản, Tạ Bích Sơ yên tĩnh, nhưng cả thể xác và tinh thần đều phải hứng chịu tới tổn thương cực lớn.

—— Từ chỗ Hoàng đế bệ hạ thì chỉ phải chịu công kích tinh thần, nhưng mà, từ trên người nữ chính đại đại đang phục vụ nàng ăn cơm truyền tới oán niệm dày đặc nặng nề sinh ra nguy hại cực lớn đối với thân thể của nàng, ví như tổn thương do nguyên rửa, gây tổn thương bằng suy nghĩ vân vân...

Hơn nữa còn thêm vàng sáng nữ chính, chắc chắn, không nhìn thấy Hiền phi ngồi cạnh nàng đã lặng lẽ di chuyển sang bên cạnh, cố gắng để cách nàng càng ngày càng xa đó à?

Hoàng đế bệ hạ mở miệng, Hoàng hậu không nói tiếng nào, Thái hậu tự nhiên cũng không còn gì để nói tiếp, dù sao gây phiền phức cho Hoàng hậu chỉ là thuận tay mà thôi, bây giờ chuyện bà ta quan tâm nhất là chờ Quý phi xuất hiện.

Quý phi tới còn nhanh hơn so với Hoàng hậu, hơn nữa người ta cũng biết cái gì gọi là khiêm tốn, cho dù đã sớm nhận được tin tức Thái hậu chuẩn bị thừa dịp thọ thần để thả nàng ra, nhưng người ta vẫn mặc một thân váy áo mộc mạc, trang dung hết sức đơn giản. Giống như mới vừa từ đi ra từ trong cuộc sống thanh tâm quả dục.

Đương nhiên Quý phi là mỹ nhân, còn là một mỹ nhân vô cùng diễm lệ vô cùng có lực công kích và lực trừng kích, phong thái như hoa anh túc, cũng khó trách Hoàng đế bệ hạ vẫn luôn sủng ái nàng ta. Đổi thành bất cứ người nào nhìn thấy giá trị thuộc tính nhan sắc cao như vậy cũng sẽ bị hấp dẫn được chứ.

Ai bảo đây là một thế giới xem mặt chứ.

Mà khi một mỹ nhân trước giờ đều quyến rũ lại càn rỡ như vậy, hôm nay lại mặc một bộ trang phục điệu thấp, mang khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy xuất hiện, Hoàng đế bệ hạ lập tức mềm lòng, biểu muội từ nhỏ đã được đặt trong lòng bàn tay mà nuông chiều tới cùng là chịu khổ rồi.

Thế giới nhìn mặt chính là không thể nói lý như vậy đó.

Trong nháy mắt khi Quý phi kia, Thái hậu lập tức bị người mẹ yêu con nhập vào người, Quý phi đứng ở phía dưới hành lễ, ngay cả eo còn chưa cong, bên kia đã quát lên một tiếng tê tâm liệt phế, còn không đợi Tạ Bích Sơ phản ứng kịp, kịch tình đã phát triển một cách thần tốc đến cảnh hai cô cháu ôm đầu nhau khóc rống.

Nhìn lại mọi người xung quanh, bao gồm Hoàng đế, đều mang dáng vẻ đã thành thói quen..... Tạ Bích Sơ cảm thấy mình hoàn toàn bị tách rời khỏi cuộc sống trong cung, đã theo không kịp bước chân của thời đại rồi.

Thời gian ơi, người chờ ta một chút.

Thật vất vả cảm xúc của hai người mới hơi ổn định được một chút, Quý phi vừa ngẩng đầu, tiếp tục rơi nước mắt là chĩa nhào về phía Hoàng đế bệ hạ: “Biểu ca.....”

Vào giờ phút này, trong tình cảnh này, Tạ Bích Sơ chỉ muốn nói, Quý phi, người tiếp tục làm một mỹ nữ ảm ỉ được hay không, con đường tiểu bạch hoa thật sự không thích hợp người đâu, cho dù người mặc một bộ đồ đơn giản cũng không che giấu được vẻ quyến rũ khắp người người, tự người nhìn thử đi. Ngài không khỏe mang theo cả nhà ngài ấy đứng bên cạnh người kia, người ngẩng đầu nhìn thử đi được chứ?

Còn có nữ chính đại đại, thay vì đứng phóng khí lạnh bên cạnh nữ phụ, xin đừng để ý nhiều mà hãy xông lên kéo Quý phi ra chiếm lấy lòng ngực của nam chính, sau đó nam chính và nữ chính sống hạnh phúc bên nhau, nữ phụ bị trục xuất ra khỏi cung, hết toàn văn.

Đáng tiếc mọi người đều say chỉ có mình ta tỉnh, đám cổ đại ngu xuẩn này sao có thể hiểu được ý tưởng của Tạ tiểu cô nương chứ, sóng não không nằm trên một đường thẳng thì hoàn toàn không thể trao đổi, Tạ Bích Sơ không muốn trao đổi với Quý phi, nhưng mà rất rõ ràng là Quý phi sẽ không bỏ qua cho Hoàng hậu ‘luơng luơng’.

Cuối cùng thì Quý phi ‘luơng luơng’ cũng đã làm nũng xong, lực chú ý lập tức chạy lên trên người Tạ Bích Sơ, chỉ thấy một khuôn mặt diễm lệ như hoa anh túc, bắt chước loại dáng vẻ diễm đạm đáng yêu của tiểu bạch hoa, nói hai chữ khóc một tiếng, giọng nức nở nói: “Hoàng hậu muội muội. Là tỷ tỷ có lỗi với muội, lúc trước tỷ tỷ cũng là bị người khác xúi giục, cũng may muội muội đã chịu tha thứ cho tỷ tỷ, như vậy tỷ tỷ yên tâm rồi.”

Tạ Bích Sơ: “.....”

Quả nhiên đúng là cháu gái ruột của Thái hậu, mở mắt nói mò dễ như chơi, nhưng đừng nói trước mặt nàng được chứ?

M* nó, người vừa mới từ cung Trọng Hoa đi ra, sau khi đến cung Ninh Khang đã ngay lập tức khóc hai trận, thân là Hoàng hậu nàng còn chưa nói một chữ nào, cho nên đến cùng thì người từ nơi nào biết Hoàng hậu đã, chịu, tha, thứ, cho, người?!

Còn nữa, làm ơn, lúc không có việc gì làm thì luyện lại kỹ thuật diễn một chút được chứ? Vừa xin lỗi nàng vừa bắn dao mắt phách lối ác độc như vậy là chỉ sợ người khác không biết người tâm không cam tình không nguyện đó à?

Ngay cả diễn một tiểu bạch hoa cũng chỉ nhìn giống nhưng thật ra không hề giống như vậy, sau này lúc diễn với anh hậu Hollywood nữ chính đại đại thì phải làm sao bây giờ, thật là cảm thấy lo lắng cho Quý phi ‘luơng luơng’ mà, nhưng ngoài lo lắng còn cảm thấy hưng phấn là sao đây ta?

Cuối cùng kịch tình cũng đã bước vào giai đoạn cao trào rồi sao? Cũng không uổng công nàng chạy theo vở kịch này lâu như vậy, vì làm kịch tình thêm phần kịch tính mà còn cố ý đóng một vai khách mời, nghĩ lại thì bản thân cũng thật là rất vất vả và có công lớn.

Tạ Bích Sơ không lên tiếng, nhưng Quý phi ‘luơng luơng’ vốn cũng không có ý định đợi nàng lên tiếng, Hoàng hậu là một tiểu trong suốt, lực chiến đấu hoàn toàn bỏ đi, Quý phi vẫn luôn coi như không có nàng, ánh mắt Quý phi lướt qua Hoàng hậu, trực tiếp thả lên trên người của Chu Tĩnh Tuệ, sau đó, nói một câu vô cùng quen tai: “Muội muội, Bôn cung thấy cung nữ bên cạnh muội nhìn có vẻ lạ mắt.”

Lần nữa chứng minh Quý phi không hổ là cháu gái ruột của Thái hậu, cách bắt chuyện cũng đều bản cùng như thế?

Mà Tạ Bích Sơ nghĩ là, nên nói tiếp lời của Quý phi, hay là phản kích một cái đánh mặt Quý phi?

Tạ Bích Sơ theo bản năng liếc Hoàng đế Bệ hạ một cái, thấy hấn duy trì vẻ cao lãnh trước sau như một, ánh mắt cũng đặt trên người Chu Tĩnh Tuệ, Tạ Bích Sơ hiểu, xem ra cuối cùng Hoàng đế bệ hạ cũng bắt đầu lấy một góc độ khác chú ý nữ chính đại nhân, vậy kế tiếp cuộc sống của nữ chính nhất định sẽ muôn màu muôn vẻ.

Vì vậy Tạ Bích Sơ nháy mắt mấy cái, dùng giọng nói hết sức buồn bực nói: “Đương nhiên Quý phi không biết Tĩnh Tuệ, Tĩnh Tuệ là Bệ hạ cố ý đặt ở bên

cạnh ta học quy củ, chờ sau khi ngo yến kết thúc sẽ trở về ngự tiền, không tin người có thể hỏi Thái hậu nương nương, mới vừa rồi Thái hậu nương nương còn cảm thấy Tĩnh Tuệ nhìn quen mắt đó.”

Vì ném nữ chính đi nàng cũng liều mạng, trực tiếp kéo cả Hoàng đế Bệ hạ và Thái hậu xuống nước, cũng không tin hôm nay không thể ném nữ chính ra khỏi cung Trường Hoa.

Chỉ là so với nàng, có người càng không muốn để Chu Tĩnh Tuệ trở về ngự tiền, Quý phi nghe vậy lập tức quay đầu làm nũng với Hoàng đế Bệ hạ: “Thì ra là người của biểu ca, biểu ca, ta thật thích cung nữ này, ngài thương nàng cho ta có được hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Ngài Không Khỏe Mang Theo Cả Nhà Ngài Ấy (2)

Hoàng đế Bệ hạ khẽ nở một nụ cười nhỏ bên môi, trong mắt lại là lạnh lẽo, hần rừ mắt xuống rót một ly rượu, chậm rãi nói: “Nàng ta đã được trầm điều đến Ngự tiền rồi, nếu như nàng thiếu người phục vụ, thì chọn người khác từ phủ Nội vụ đi, hơn nữa hiện giờ nàng vẫn đang trong thời gian cảm tức, chắc cũng không thiếu người mới đúng.”

Nhất định là tần số mà nàng tiếp nhận sóng âm không đúng. Tạ Bích Sơ chịu đựng kích động muốn xoa lỗ tai, sao nàng lại có thể nghe được ý uy hiếp từ trong lời nói của Hoàng đế Bệ hạ?

Phiên dịch ra chính là: Vốn tâm tình của trầm tốt, nếu người không muốn bị cảm tức nữa thì van cầu trầm, nói không chừng trầm còn sẽ đáp ứng, nhưng người lại dám có ý định với Ngự tiền, vậy người cứ tiếp tục bị cảm tức đi.

Quý phi lập tức không lên tiếng nữa, nhưng vẫn hất mặt hung hăng cho Chu Tĩnh Tuệ mấy phi đao bằng mắt, càng căm giận ghi nợ lại ở trong lòng, vốn cô sai người nói cho nàng biết Hoàng đế biểu ca tìm được tình yêu đích thực nàng còn không tin, nhưng bây giờ chính tai nghe Hoàng đế biểu ca duy trì thiện nhân này, thật là khiến người ta hận không thể giết chết nàng ta.

Đáng tiếc hiện tại có Hoàng đế biểu ca che chở nên vẫn không thể động vào, vậy thì chỉ có thể nghĩ biện pháp làm cho Hoàng đế biểu ca sớm chán ghét mà vứt bỏ nàng ta!

Quý phi bị mất mặt, làm mẹ ruột già, Thái hậu lập tức đưa bậc thang cho nàng: “Người lại hồ đồ!”

Sau đó quay đầu nói với Hoàng đế: “Bất quá là một cung nữ mà thôi, đáng giá khiến Mân Y không vui như vậy sao, đúng ra thì cung nữ này ở ngự tiền cũng không lâu, nếu đã làm người phải đưa đến chỗ Hoàng hậu học quy củ, thì chắc vốn cũng là một kẻ không hiểu lễ nghi, chỉ là theo ai gia thấy, trong cung của Hoàng hậu cũng không có ma ma dạy quy củ hợp quy cách gì, không bằng để cho cung nữ này đến cung Từ Ninh của ai gia, ai gia sai Ngưu ma ma tự mình dạy nàng, tránh cho ngày sau mất lễ nghi ở ngự tiền.”

Lời này của Thái hậu nói rất hay, hơn nữa có lý lẽ có chứng cứ làm cho người ta tin phục, Hoàng đế Bệ hạ mới vừa vì Chu Tĩnh Tuệ mà nặng lời với biểu muội của mình, lúc này Thái hậu lại nói như vậy, hẳn cũng không muốn làm trái ý Thái hậu nữa, liếc mắt nhìn Quý phi đang không vui, Hoàng đế Bệ hạ không lên tiếng.

Thái hậu lập tức bắt được ý ngầm chấp nhận của hắn, giương cằm dưới về phía Tạ Bích Sơ, kiêu căng nói: “Cung nữ kia, người qua đây!”

Thấy dáng vẻ Chu Tĩnh Tuệ dường như không thể động, sắc mặt không tốt nói với Tạ Bích Sơ: “Hoàng hậu, không phải là người không bỏ được đó chứ?”

Nói đùa gì thế, nàng vui mừng đến mức muốn hát một khúc “Hôm nay nhân dân ta thật a thật vui mừng” luôn đó được chứ, vì vậy Thái hậu còn chưa nói dứt, nàng đã nói lại ngay: “Làm sao có thể, thần thiếp cũng vui mừng thay Tĩnh Tuệ, dù sao cũng không phải ai cũng có thể được Ngưu ma ma dạy dỗ, Tĩnh Tuệ, người còn không nhanh đi qua?!”

Cũng bởi vì một câu nói cuối cùng kia, ở trong lòng nữ chính đại nhân, Tạ Bích Sơ thành công từ cấp bậc “để lại toàn thân” bước lên cấp bậc cao hơn “chặt làm trăm mảnh”, Chu Tĩnh Tuệ hận không thể chặt Tạ Bích Sơ ngay tại chỗ luôn được chứ, thân là chủ tử của Chu Tĩnh Tuệ nàng, vậy mà ngay cả cung nữ cũng không bảo vệ được, đúng là vô năng!

Hoàng hậu không phải vẫn luôn tâm cơ thâm trầm, cực kỳ có thù đoạn à? Lúc trước không phải vẫn người tới ta đi với Thái hậu, hơn nữa còn làm cho Thái hậu tức đến đen mặt sao? Lợi hại như vậy sao lại không chịu bảo vệ nàng, rõ ràng Quý phi hận nàng như vậy, nàng rơi vào tay Thái hậu còn có đường sống sao?

Mặc dù nàng có thù oán với Quý phi, cuối cùng cũng sẽ có một ngày giết chết Quý phi để báo thù, nhưng bây giờ nàng vẫn còn rất nhỏ yếu, còn chưa tới thời cơ chống lại Quý phi được không?

Tạ Bích Sơ cho tới nay vẫn chưa được Chu Tĩnh Tuệ thừa nhận địa vị chủ tử, vào khoảnh khắc rốt cuộc được thừa nhận kia, lại nhanh chóng từ chủ tử

của Chu Tĩnh Tuệ chuyển thành kẻ thù của Chu Tĩnh Tuệ.

Chúc mừng.

Đương nhiên Tạ Bích Sơ hoàn toàn không biết gì về hoạt động tâm lý của nữ chính, bây giờ nàng chỉ cảm thấy tốc độ chảy của máu trong cả người đều nhanh hơn gấp đôi lúc bình thường, hưng phấn đến mức hận không thể chạy một vòng trong cung Trường Hoa hoặc lộn mấy vòng trên giường.

Không đúng, loại động tác hưng phấn này sao lại giống với Đại Hoàng vậy? Nhất định là bị lây bệnh!

Thân là loài người, lúc hưng phấn nên..... Ăn!

Mặc kệ như thế nào, lúc này nên rời sân khấu trở về cung Trường Hoa, sau đó nàng muốn làm thế nào thì làm thế ấy, vì vậy Tạ Bích Sơ lập tức thuận thực đỡ trán, xin phép hai vị đứng đầu, bày tỏ mình ra ngoài lâu nên đầu lại hơi choáng, cho nên phải nhanh đi về nghỉ ngơi.

Lúc Hoàng đế Bệ hạ đang trong hình thức cao lãnh thì hoàn toàn đừng mong hắn sẽ có động tác dư thừa và vẻ mặt gì, vẻ mặt lạnh nhạt gật đầu đồng ý kia, bỏ qua đi!

Còn Thái hậu thì bày ra vẻ mặt “Người đã không còn giá trị lợi dụng nhanh rút ra khỏi tầm mắt ai gia”, kiêu căng gật gật đầu nói: “Nếu thân thể không khỏe thì cứ nghỉ ngơi đi, buổi tối cũng không cần đi diện Thừa Vận.”

Quý phi cười hả hê, nhóm Hậu phi thì phóng các loại ánh mắt đồng tình, thương hại, cười nhạo, hả hê....

Tạ Bích Sơ: Thái hậu, ta yêu người yêu sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Bước Theo Gót Chân Tạ Hoàng Hậu (1)

Mặc dù trong mắt của phần lớn Bách Hoa, Tạ Hoàng hậu là bị Thái hậu ‘lương lương’ đuổi đi, tinh thần sa sút như chó nhà có tang, nhưng trên thực tế thì, Tạ tiểu cô nương vung tay áo, khí phách hồi cung rồi. Khắc sâu hành vi cao thượng gọi là “Xong việc phất áo mà đi, giấu đi công danh” trong điển kịch, những cống hiến nàng đã làm ra để dẫn dắt kịch tình phát triển, không phải đám người cổ đại ngu xuẩn này có thể hiểu được.

Ngay cả cơ hội gặp mặt phụ thân nam thần trong tiệc tối cũng đã bỏ qua, hy sinh như vậy chẳng lẽ còn chưa đủ lớn à?

Đương nhiên, thật ra dùng một cơ hội như vậy để đổi lấy sự yên bình trong đoạn thời gian tiếp theo thì vẫn có lời.

Tạ Bích Sơ lười biếng cuộn mình trong cung Trường Hoa nghe Cẩm Tú ríu ra ríu rít trực tiếp chuyện xảy ra trong tiệc tối, đương nhiên tiêu điểm nằm ở trên người Quý phi nương nương nhờ sau tiệc trưa, Thái hậu ‘lương lương’ vừa khóc vừa kêu nên cuối cùng cũng có thể ở lại cung Ninh Khang an ủi trái tim bị thương của Thái hậu.

Làm nhân vật đề tài hàng năm, điểm gây bùng nổ trên người Tôn Quý phi thật sự quá nhiều, tuy nhiên không ai dám trực tiếp đụng vào, nhưng người khác thúc đẩy thì không ngăn cản được rồi, sau đó kíp nổ tới.

Thái hậu vốn an bài Quý phi nương nương ngồi bên người ăn cơm, nhưng vị trí của Thái hậu chỉ thấp hơn Hoàng đế một chút xíu, vị trí này Thái hậu có thể ngồi, Quý phi thì không đủ tư cách, vốn trước kia không biết Quý phi đã từng ngồi chung với Thái hậu bao nhiêu lần. Nhưng lần này thì khác, Quý phi vẫn đang mang tội trên người đó, huống chi Hoàng hậu cũng bởi vì buổi trưa đến cung Ninh Khang một chuyến rồi sau đó không đến tiệc tối, rất dễ dàng khiến người khác liên tưởng.

Cho nên vừa nhìn thấy Quý phi cứ dính vào người Thái hậu. Tôn Khải Xương liếc nhìn Tạ Dịch Giang không hề biến sắc một cái, trong lòng lại hơi nóng nảy, khuê nữ nhà mình không hiểu chuyện cũng không biết để ý ánh mắt người khác như vậy cũng thật khiến người khác lo lắng, còn chưa thật sự giải quyết chuyện cảm xúc mà đã bắt đầu không có kị chút nào như vậy, người cho rằng cha người là Hoàng đế đó à?

Hơn nữa, Hoàng đế bảo Tôn Khải Xương về nhà đóng cửa sám hối, mãi cho đến hôm nay vẫn chưa mở miệng cho phép hắn trở triều đường được chứ, hôm nay có thể vào cung vẫn là nể mặt hắn là anh ruột của Thái hậu đó.đ,đ,đ#quý@đồn

Đồng chí Tôn Tuyết Y bởi vì biến thành không còn chức vị, hiện tại cứ thế ngay cả tư cách tiến cung cũng không có!

Tôn Khải Xương gấp lăm lăm, vì vậy liên lạng lẽ phải tai mắt trong cung đi nhắc nhở Tôn Quý phi, nhưng phụ nữ hai người không hề có tâm linh cảm ứng. Tôn Quý phi vừa thấy cung nữ này, cũng không biết nàng ta là tai mắt nhà mình, không đợi người ta mở miệng, con mắt chuyển động đã chú ý đến.

Cung nữ kia vốn định đi tới sát người Tôn Quý phi nói nhỏ, đáng tiếc người còn chưa đụng tới nữa, bên kia tay Tôn Quý phi đã run lên. Cả một ly trà đều tạt vào trên người bản thân, tiếp đó ngôi sao hạng ba Tôn Quý phi bắt đầu biểu diễn diễn kỹ vụng về của nàng ta —— khóc.

Có roi nước mắt hay không gì đó, đừng để ý những chi tiết đó, dù sao người ta úp mặt vào trong lòng Thái hậu, có nước mắt hay không thì ai có thể thấy được?

Dù sao người ta có thể nói mà.

Vừa khóc vừa kêu, kêu Hoàng thượng làm chủ cho nô tì, kêu Thái hậu nương nương làm chủ cho nô tì.

Hoàng đế Bệ hạ bên kia còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, bên này Thái hậu nương nương đã sai người kéo cung nữ vừa rồi ra ngoài đánh chết.

Tôn Khải Xương: “.....” Không hiểu sao có loại cảm giác cuối cùng Tôn gia sẽ sụp đổ trên người hai nữ nhân này.

Hắn ở bên này thừa nhận đủ loại ánh mắt quý dị của đông đảo đồng nghiệp, bên kia diễn kỹ của Tôn Quý phi càng trở nên quá mức, nước mắt của nữ nhân là vũ khí, lúc cần thiết đương nhiên phải phát huy đầy đủ tác dụng của nó chứ, trước hết cứ khóc đến khi hai vị lớn nhất ở đây mềm lòng đã rồi nói tiếp.

Tấm lòng của Thái hậu đối với Quý phi vốn làm bằng nước, chờ Hoàng đế Bệ hạ cuối cùng cũng bị nàng khóc đến không có biện pháp, đành phải mềm giọng trấn an: “Đừng khóc, nàng có uất ức gì thì nói ra, trẫm làm chủ cho nàng là được.”

Tôn Quý phi mừng rỡ. Thút tha thút thít ngẩng đầu lên nhìn hắn, oan ức hỏi: “Thật?”

Hoàng đế Bệ hạ rũ mắt xuống, thật ra thì rất không kiên nhẫn, nhưng làm người đứng đầu của một đất nước thì nhất định phải giữ hình tượng cho tốt: “Quân vô hí ngôn.” (* vua không nói chơi)

Sau đó Quý phi bắt đầu nói, nói tuy nàng bị cảm xúc, nhưng thần phận vẫn là Quý phi không sai chứ, nhưng sao lại cảm thấy hình như đãi ngộ bị giảm xuống vậy? Mặc dù hai ba tháng chưa đi ra, thế nhưng vừa ra ngoài, trong cung giống như đã bị thay trời, không ai tôn kính nàng nữa, quá đáng hơn là lại dám nói xấu sau lưng nàng, nói nàng ngang ngược can rỡ, nói nàng không biết bao dung người khác, dù sao thì cũng có đủ loại chửi bới, hoàn toàn không thể nhịn có được không?

Hoàng đế Bệ hạ cảm thấy người ta vốn không hề nói sai được chứ, nhưng để thể hiện rõ ràng trình độ quản lý Hậu cung, Hoàng đế vẫn ngay tại chỗ dạy dỗ Lý Lộc một trận, hỏi hắn trông nom thù hạ thế nào, lại có người dám phi báng Quý phi, đúng thật là tìm đường chết.

Nhân tình* Lý Lộc liếc nhìn Hoàng đế một cái, phát hiện lãnh đạo nhà mình mặc dù ngoài miệng nói lời khiển trách, nhưng một chút ý khiển trách cũng không có, như vậy hắn cũng yên lòng, hắn vừa thỉnh tội vừa ghi nợ Quý phi trên sách nhỏ, mặc dù thật ra thì đã ghi nợ Quý phi rất nhiều lần..... (*có kinh nghiệm, giỏi nắm ý người khác)

Dạy dỗ thù hạ xong, đã cho Quý phi táo ngọt, đương nhiên Hoàng đế Bệ hạ cũng cần phải đánh một cây gậy, “Trong cung thay trời lúc nào, chắc ánh mắt Quý phi không tốt, nhìn lầm rồi?”

Rõ ràng ràng là uy hiếp có được không.

Đương nhiên trong cung không thể nào thay trời, bởi vì “Trời” là Hoàng đế, nếu không thì “Trời” của Hậu cung cũng là Hoàng hậu, hơn nữa còn có Thái hậu đứng đó, Quý phi là thứ gì chứ, nhưng Tôn Quý phi lại lớn lối như vậy, cảm thấy nàng không được coi trọng thì chính là Hậu cung thay trời rồi, cách nói này có khác gì với ý “Bà đây là đệ nhất thiên hạ, Hoàng đế Hoàng hậu tất cả đều quý xuống cho bà”?

Đắm vào điểm mẫn cảm của Cảnh Diệp hơn nữa là, đoạn thời gian trước Tôn gia còn có ý đồ hành thích vua đó, ý trong lời này của Tôn Quý phi có phải chính là ý của Tôn gia hay không, chuẩn bị tiêu diệt hắn mưu quyền soán vị đúng hay không?

Nghĩ đến đây Hoàng đế quả thật không chế không được muốn cuồng hóa luôn có được hay không?

Thái hậu đến cùng thì vẫn có chút hiểu rõ đứa con nhà mình, nhạy cảm phát hiện hơi thở của hắn đột nhiên thay đổi, lập tức cảnh tỉnh lại, kéo Tôn Quý phi qua, bắt đầu đặt bậc thang cho nàng: “Quý phi cũng là bị uất ức, những tiện tỳ khua môi múa mép kại nên ném thẳng ra cung đi, nói thế nào đi nữa thì Quý phi cũng là chủ tử, sao có thể chấp nhận được bị cung nữ chửi bới, huống chi mặc dù Quý phi bị cảm xúc, nhưng cũng là do cung tỳ có ý xấu xí giục.”

Ý tứ chính là bản thân Quý phi không có tội, mặc kệ là lúc trước đắc tội Hoàng hậu, hay là lúc này lỡ lời, dù sao cũng là do lỗi của những cung nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Bước Theo Gót Chân Tạ Hoàng Hậu (2)

Sau đó Tạ Dịch Giang vẫn ngồi ở phía dưới chỉ nhìn không nói lời nào cuối cùng cũng mở miệng, hết cách rồi, ai bảo chuyện này liên lụy đến Bảo Nhi nhà mình chứ: “Lời ấy của Thái hậu nương nương sai rồi, nếu bản thân ngay thẳng ý chí vững vàng, thì sao sợ bị tiểu nhân xúi giục, huống chi quốc có quốc pháp gia có gia quy, đi hạ phạm thượng là trọng tội ngộ ngược, xứng đáng nhận phạt nặng!”

Ngừng một chút rồi nói tiếp: “Huống chi mới vừa rồi những lời Quý phi nói đều là lời nói của một bên, chưa đủ để làm chứng, Thái hậu nương nương lại độc đoán ngang ngược, thực khó phục chúng. Còn nữa, Quý phi nương nương mất lễ nghi trước mặt nhiều người như thế, la lối om sòm ăn vạ khó coi, khó làm gương cho nữ tử Hậu cung, thật khó xứng với cái danh Quý phi.”

Nói một tràng lưu loát, Tạ Dịch Giang cũng không để ý mọi người đều đã an tĩnh lại, hần nói xong, phát phát ồng tay áo, vẫn mang dáng vẻ trắng thanh gió mát trở về vị trí, ngay cả ánh mắt cũng không chớp một cái, trên mặt rất rõ ràng khắc hai chữ: Khinh thường.

Một ngụm máu giả của Tôn Khải Xương dâng thẳng lên, nhìn chằm chằm Tạ Dịch Giang, đang định đứng lên mắng lại, thế nhưng ánh mắt hai người vừa đối diện, Tôn Khải Xương có hơi lúng túng một cách khó hiểu.

Bởi vì trong đôi mắt của Tạ Dịch Giang tỏ vẻ rất rõ ràng: Thật xin lỗi, ta là người thích nói lời thật lòng, nếu là có chỗ nào mạo phạm, người cứ tới đánh ta đi, mắng ta cũng được, có bản lĩnh vậy người tới đi.

Tôn Khải Xương:..... Ông không chọc nổi chẳng lẽ ông trốn cũng không được? Rõ ràng không tới được thì ta dùng lên lút, người chờ đó!

Tạ Dịch Giang thấy Tôn Khải Xương cúi đầu tránh đi, thì ngay cả vẻ mặt khinh thường cũng không giữ nữa, một con kiến hôi như vậy cũng muốn bắt người ta cho hần về mặt chấu?

Tạ Dịch Giang là ai chứ, người ta từ nhỏ đã bắt đầu học làm thế nào để không dùng từ ngữ thô tục mà mắng chửi người, chờ lớn lên vào thời điểm thanh niên nhiệt huyết, trực tiếp ném bút đi giết người, giết nhiều người như vậy mà còn sống rất tốt thì có thể là người bình thường à? Trong mắt để lộ ra một chút sát khí là đã có thể đập dẹp hơn nữa còn nghiền nát cái loại rau muống lớn lên trong nhà kiếng như Tôn Khải Xương này rồi.d,đ.lee^quys#đôn

Chẳng qua bây giờ Hoàng đế muốn cân bằng triều đình, Tạ Dịch Giang đành phải giữ Tôn Khải Xương lại để cân bằng cân bằng với bản thân, đỡ cho tiểu Hoàng đế cả ngày đề phòng hần công cao hơn người đứng đầu, dù sao Bảo Nhi nhà mình vẫn còn ở trong Hậu cung đó.

Tôn Khải Xương vẫn cho rằng Tạ Tể Tướng và hần có thể lực ngang nhau cũng là do bị che mắt, có đôi lúc người bị che mờ đi sự thật mới là người hạnh phúc nhất.

Tôn Khải Xương thất bại rút lui, hai nữ nhân Tôn gia vừa thấy hần không lên tiếng, trên cơ bản cũng đã hiểu hần có ý gì, mặc dù rất không cam tâm, nhưng vẫn ngoan ngoãn bày tỏ quan trọng triều như người bót quân chuyện Hậu cung đi —— có thể nguyên nhân để hai người này phách lối lâu như vậy, khả năng rất lớn là bởi vì các nàng coi như nghe lời.

Hai bên đấu đá với nhau, người nào vui mừng nhất? Đương nhiên là Hoàng đế Bệ hạ rồi.

Vốn đã sớm bị Thái hậu phiền sắp chết, Hoàng đế Bệ hạ mới thoải mái được hơn một tháng, bây giờ lại bắt đầu bị Tôn Quý phi phiền, đầu thật sự rất đau rất đau đó có được hay không? Người chưa từng có được một thứ đồ tốt nào đó có thể sẽ không nhớ thương, nhưng đã có được rồi lại bị mất đi thì chắc chắn sẽ luôn luôn nhớ đến được chứ?

Lúc trước vẫn luôn có Tôn Quý phi làm âm ỉ bên người, Hoàng đế cũng không có cảm giác gì, nhưng trong hai ba tháng Quý phi bị cấm túc này, Hoàng đế thật sự cảm thấy, yên tĩnh quá, đến khi Quý phi trở ra..... Ha ha.

Hoàng đế khó chịu, đương nhiên muốn người khác cũng khó chịu với mình, nhìn xem thử đi, Tể Tướng hiểu rõ tâm tư của trăm biết mấy, lập tức xé mặt với Tôn gia, người xem về mặt bức tức của bề lũ Tôn gia kia, tâm trạng của trăm cực kỳ vui vẻ luôn đó được chứ.

Tể tướng đại nhân: Xi, ai quan tâm tâm tình người tốt hay không, nếu không phải nhìn hai người kia càng nói càng muốn kéo đến trên đầu Bảo Nhi, ai sẽ xé mặt dồn ép Tôn gia, đám cận vệ này cũng xứng à?!

Bị Tạ nam thần khốc huyễn cuồng bá duệ quấy rối như vậy, Tôn Quý phi cũng không dám dùng lời nói khoa trương để cố gắng tăng độ hảo cảm của Hoàng đế Bệ hạ nữa, dù sao ngay cả việc nàng có thể tới bữa tiệc tối này cũng là nhờ nhà bác quấy nhiễu mà có, cho nên mục tiêu chủ yếu của nàng là, giải trừ cấm túc!

Nàng mới chỉ bị cấm túc hai ba tháng, Hậu cung vốn bị nàng nắm giữ trong bàn tay trong lòng tùy ý chơi đùa lại đi lệch sang một phương hướng mà nàng không thể giải thích được rồi, nàng có thể không gấp gáp à?

Nghe nói Hoàng thượng biểu ca ba ngày hai bữa chạy đến chỗ Hoàng hậu ngu xuẩn trình diễn cảnh đắm đắm, được rồi, cái này thật ra không nghiêm trọng, dù sao Hoàng đế biểu ca cũng chưa từng ngủ lại, không cần để ý nhiều như vậy, nhưng tứ Phi thì có mà, còn hầu hạ thiệt nhiều lần nữa đó, có thể thấy được Hoàng đế biểu ca vẫn rất thích, cực kỳ nghiêm trọng nhất là, chán ái của Hoàng đế biểu ca!

Mặc dù đã bị đưa đến bên cạnh Thái hậu, nhưng ai biết nếu mình vẫn tiếp tục bị cấm túc, Hoàng đế biểu ca có thể mượn cơ hội về lại hay không?

Cho nên cần phải, nhất định, bắt buộc không thể để bị cấm túc tiếp nữa!

Nhưng tình huống trước mắt rất không ổn có được hay không, mới vừa rồi nàng quá tay, tăng độ thiện quá mức, hơn nữa Tạ Tể Tướng thò một chân

vào, chắc chắn khiến Hoàng thượng biểu ca không vui, không vui như vậy thì còn có thể giải trừ cảm tức cho nàng à?

Khiến người ta lo âu mà.

Tôn Quý phi mày chau mặt ủ nghĩ đi nghĩ lại, sau đó đột nhiên sau ót biến ra một bóng đèn, nàng liếc nhìn Tà Tề Tướng đang bày vẽ cao thâm khó dò một cái, trong lòng thầm nói một câu người đã quấy rối chuyện của ta vậy thì bồi thường ta một lần là được, sau đó dứt khoát che trán, bước lên gót chân của Tà Hoàng hậu ——

Tôn Quý phi té xỉu trên tiệc mừng thọ của Thái hậu nương nương!

Tin tức này, với chế độ công khai, lấy tốc độ ánh sáng truyền khắp Hậu cung.

Tà Bích Sơ: (???) ha ha.

Chỉ với diễn kỹ vụng về này của Tôn Quý phi, người tại chỗ chỉ cần không mù thì đều biết nàng đang giả bộ, mọi người ngầm hiểu với nhau là được rồi, người ta đang gặp khó khăn thì đừng chọc thủng người ta, cho dù có chọc, vậy thì cũng chỉ có thể do Hoàng đế chọc.

Chỉ có điều Hoàng đế Bệ hạ cao lãnh liếc nhìn Tôn Quý phi một cái, thế nhưng không lên tiếng, chấp nhận sự thật Tôn Quý phi đã “Ngát”, có điều, nhìn Tôn Thái hậu ở một bên vội vội vàng vàng vừa kêu cục cung vừa hét gọi thái y, vậy mà Hoàng đế Bệ hạ lại tỉnh táo mà làm một thành viên của nhóm vậy xem.....

Tất cả mọi người lặng yên không tiếng động hiểu luôn.

Chờ đến khi Quý phi đã bị khiêng đi, lúc này Thái hậu mới quay đầu nói với Hoàng đế: “Quý phi đã đóng cung suy nghĩ lâu như vậy, chắc cũng đã biết sai rồi, hôm nay nàng bởi vì suy nghĩ quá mức nên thân thể mới suy yếu, tiếp tục cảm tức sợ rằng không tốt cho thân thể, theo ai gia thấy thì nên để Quý phi nghỉ ngơi cho khỏe mới đúng.”

Thái độ Hoàng đế Bệ hạ lạnh lùng: “Nếu không cảm tức, vậy thì đóng cung nghỉ ngơi giống Hoàng hậu là được, Thái hậu nghĩ sao?”

Thái hậu nóng nảy, đóng cung nghỉ ngơi có khác mấy với cảm tức? Chỉ là một không phạm lỗi, một phạm lỗi, thế nhưng thật ra trong Hậu cung phạm lỗi không phạm lỗi cũng chỉ là một cách nói, hoàn toàn không khác nhau mấy, trọng điểm là đóng cung!

Cửa cung đóng lại rồi thì làm sao còn có thể tùy lúc xảy ra các loại sự kiện lãng mạn kiểu như ngẫu nhiên gặp gỡ Hoàng đế Bệ hạ? Làm sao còn có các hoạt động có ích cho cả thể xác lẫn tinh thần như phóng kỹ năng PK với các hậu phi khác?

“Ai gia cảm thấy thân thể không tốt thì vẫn nên đi lại nhiều một chút, thân thể Hoàng hậu suy nhược lâu ngày, chỉ sợ là bởi vì không chịu thường xuyên đi lại, Quý phi không thể cũng như vậy!”

Thái hậu nói đến hùng hồn, chỉ là vừa nhắc tới Hoàng hậu, Tà Tề Tướng liền bắt đầu nhay cảm, ngẩng đầu vừa định nói chuyện, bên kia Hoàng đế Bệ hạ lại liếc mắt ra hiệu với hắn.....

Tà Dịch Giang:..... Vậy ta muốn gặp Bảo Nhi!

Hoàng đế Bệ hạ: Được, ngày mai!

Tà Tề Tướng yên tĩnh, Hoàng đế Bệ hạ thu hồi ánh mắt, mặt không chút thay đổi nói: “Nếu như vậy, thì mẫu hậu làm chủ là được rồi, chờ đến khi thân thể Quý phi dưỡng tốt rồi cảm tức tiếp là được!”

Thái hậu ghen hờn, cả người đều có hơi không khỏe, Hoàng đế, đây tới cùng là xảy ra chuyện gì? Từ giữa trưa đã bắt đầu giả ngu, rõ ràng hắn hiểu rõ ý của bà, cũng chỉ là cảm tức mà thôi, đã hai ba tháng rồi mà còn chưa phạt đủ à? Hay là do hắn vẫn nhớ trong lòng chuyện lần trước Tôn gia phạm phải?

Đứa nhỏ này động vào cái là mang thù như vậy nhất định là bởi vì ghen của tiên đế quá mạnh, chắc chắn không sai!

Thái hậu đau tim mà đồng ý, trước mắt chỉ có thể để Quý phi bị bệnh đã, từ từ kéo từ từ mài, cũng không tin Hoàng đế không buông miệng.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Bước Theo Gót Chân Tà Hoàng Hậu (3)

Editor: Hijushima

Buổi thọ yến trôi qua trong các trò cười liên tiếp, Tạ Bích Sơ nuốt nửa khối bánh dẻo cuối cùng vào, liếm liếm đầu ngón tay, cười híp mắt nghe Cẩm Tú huơ tay múa chân vừa kể lại vừa suy đoán, phát tán tư duy đủ kiểu, quả thật không thể sung sướng hơn được nữa.

Nhất là đoạn phát biểu kia của phụ thân nam thần nhà mình, quá sắc bén, nhiệt huyết sôi trào luôn được chứ.

Chờ đến khi tiệc tối cuối cùng cũng giải tán, canh giờ cũng không còn sớm, Tạ Bích Sơ chuẩn bị đi ngủ, hôm nay lãng phí một cơ hội thấy phụ thân nam thần đúng thật là đau lòng, bây giờ phải đi ngủ để chữa bệnh.

Thế nhưng bên này mới chỉ xoa tóc ra, bên kia Cẩm Đoạn đã ở bên ngoài lớn tiếng thông báo: “Hoàng thượng giá lâm——”

Tay Tạ cô nương run lên một cái, suýt nữa giật xuống một đám tóc của mình, quay đầu đã nhìn thấy Hoàng đế Bệ hạ của Đại Hoàn Đế quốc trung ra về mặt “Ta khó chịu ta rất mệt mỗi ta muốn đi ngủ” đi tới, sau đó trực tiếp nằm lên giường của nàng.

Tạ Bích Sơ: “.....”

Đây rốt cuộc là ý gì, Hoàng đế Bệ hạ, làm phiền người nói rõ trước đã, nếu không thì để mặc cho người ngủ như vậy hay là ném người ra ngoài đây, tự người chọn một cái đi?

Tạ Bích Sơ đứng tại chỗ do dự mấy giây, sau đó quyết định học tập các tiền bối trong tiểu thuyết xuyên việt, dùng tình cảm dịu dàng đã động Hoàng đế Bệ hạ, thuận tiện tăng độ hảo cảm lên một chút, vì vậy nàng đi tới từ xoa huyết thái dương của Hoàng đế, bởi vì..... Nàng hoàn toàn không biết phương pháp mát xa giải trừ mệt mỏi gì.

Nhưng sự thật chứng minh, có đôi lúc đọc tiểu thuyết vẫn có chỗ dùng được, kinh nghiệm do tiền bối tổng kết ra dù có Mary Sue1 đến thế nào thì cũng có khả năng đúng, mắt thấy chân mày nhú chặt của Hoàng đế Bệ hạ từ từ buông ra, Tạ Bích Sơ:.....

Nam chính, người có thể có chút kiên trì có chút ranh giới cuối cùng được hay không, loại động tác dịu dàng tình cảm này không nên là chỉ có do nữ chính làm thì mới có thể khiến cho người cảm thấy thoải mái à? Thân là nam chính nên có chút đạo đức nghề nghiệp được hay không, cứ để nữ phụ ra sức như thế này thật sự không phải là thói quen tốt đâu —— ngón tay thật sự rất mỏi, người nhanh ngăn cản ta đi!

Sau đó dường như nam chính nghe thấy tiếng lòng của nàng, Hoàng đế Bệ hạ nhắm mắt lại thoải mái thở dài, đưa tay bắt lấy ngón tay nàng: “Thanh Ngọc, ngồi xuống đi.”

Hắn không buông tay, Tạ Bích Sơ không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống sát bên cạnh hắn, sau đó bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ xem lúc này nàng nên đưa ra phản ứng gì đây?

An ủi hắn? Nhưng hoàn toàn không biết hắn chạy tới đây là có ý gì có được hay không. Kể chuyện cười? Nhưng hai người có chỉ số thông minh không nằm trên cùng một đường thẳng thì chắc chắn điểm gây cười cũng khác biệt, chủ thích: Nàng là người có chỉ số thông minh cao trong hai người.

Nhưng còn không đợi nàng nghĩ ra, bên kia Hoàng đế Bệ hạ đang nằm đột nhiên phì cười, Tạ Bích Sơ thiếu chút nữa nhin không được liếc trắng mắt, chỉ có thể cố làm ra vẻ mặt lơ mơ, hoang mang hỏi: “Bệ hạ, ngài đang cười cái gì?”

Nào, hãy đọc “me” thành “mo”~

Tạ cô nương bắt đầu làm nũng, Hoàng đế Bệ hạ hết sức chiều theo.

Hắn mở miệng nói chuyện, giọng nói thật thấp, khàn khàn, mang theo tình cảm dịu dàng mà ngày thường không có, bóng đêm dần tối hơn, bên trong phòng ngọn đèn dầu mờ mờ, sắc điệu vàng ấm như làm lòng ni non của hắn dính vào dư vị của vầng sáng, hắn cười nói: “Nếu là ở chỗ người khác, chỉ sợ bây giờ đã kê đến bên cạnh trầm rồi.”

Tạ Bích Sơ cảm nín luôn được chứ, đây xem như là gì vậy, đùa giỡn hay khiêu khích, nhưng mà hắn không nói Tạ Bích Sơ cũng còn không nghĩ tới, hiện tại là buổi tối, Hoàng đế vẫn luôn chưa từng tới cung Trường Hoa vào buổi tối, ngày hôm nay là lần đầu, nếu tối nay Hoàng đế thật sự ngủ lại, thì mặc kệ có xảy ra chuyện gì mang tính thực tế hay không, từ ngày mai cuộc sống của Tạ Bích Sơ sẽ không dễ chịu, hơn nữa còn dưới tình huống là hiện tại Quý phi đã ra ngoài.

Tạ Bích Sơ suy tính một chút, sau đó vẫn bày một dáng vẻ hoang mang: “Ta cũng kê bên Bệ hạ giống vậy mà.”

Không sai, nàng đúng là ngồi sát cạnh Hoàng đế Bệ hạ, ai bảo cái giường này vốn chỉ nhỏ như vậy.

Cảnh Diệp cúi đầu cười, giọng nói mang theo mùi mật, nói giọng khàn khàn: “Tể Tướng dạy nàng vô cùng tốt, Thanh Ngọc,“ hắn dừng một chút rồi nói tiếp: “Nàng hãy vẫn cứ như vậy, đừng thay đổi, được không?”

Tối nay hình như Hoàng đế Bệ hạ thay đổi phong cách thi phai, đáng vẻ mệt mỏi và yếu ớt như vậy, nhất định là gặp đã kích gì đó lớn rồi, theo lời Cẩm Tú lúc trước, sau khi Quý phi giả bộ bất tỉnh, Thái hậu yêu cầu Hoàng đế giải trừ cảm xúc của Quý phi, ban đầu Hoàng đế cũng không đồng ý, nhưng sau đó không biết vì sao mà lại đồng ý, cho nên đây đại khái chính là nguyên nhân khiến Hoàng đế biến thành cái bộ dáng này?

Mặc dù rất tò mò, chỉ có điều làm một nữ phụ tiếc mạng, Tạ Bích Sơ mới sẽ không hỏi nhiều đâu, đi lệch kịch tình là nguy hiểm nhất đó có được hay không.

Nàng hơi nghiêng đầu, mang theo khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính, nghi hoặc nói: “Nhưng phụ thân từng nói, mọi người đều sẽ thay đổi! Giống như Bảo Nhi, năm ngoái vẫn còn rất lùn, năm nay đã cao hơn, sang năm sẽ còn cao hơn nữa!”

Câu nói phía sau của nàng khiến Hoàng đế Bệ hạ không nhìn được thật sự nở nụ cười, hần mở mắt ra, trong mắt phượng trần đầy ý cười và sự mềm mại, dưới ngọn đèn dầu tỏa ra rất nhiều đốm sáng, rất là đẹp mắt, hần nhéo gò má mập mạp của Tạ Bích Sơ, khẽ cười than: “Tể Tướng nói không sai, mọi người đều sẽ thay đổi, con người là dễ thay đổi nhất, giống như hàng năm Thanh Ngọc đều sẽ cao lên, lòng người hàng năm cũng sẽ càng thêm tham lam, trầm đắm nên hiểu.”

Lúc này nếu Tạ Bích Sơ vẫn không hiểu phiền não của Hoàng đế Bệ hạ thì đúng là không khác gì nguyên chủ, có điều cho dù hiểu cũng chỉ có thể coi như không hiểu, Tạ Bích Sơ từ đầu đến cuối bày ra một khuôn mặt nghi hoặc, chờ sau khi Hoàng đế Bệ hạ tự cảm thán xong, thì bày tỏ: Ta muốn đi ngủ rồi, Hoàng đế Bệ hạ người đi nhanh lên đi.

Cảnh Diệp bị nàng đuổi, cũng không tức giận, ngược lại hơi thắc mắc: “Chẳng lẽ Tể Tướng phụ nhân, còn có ma ma giáo dưỡng cũng chưa từng nói với nàng ư, nàng là Hoàng hậu của trẫm, là thê của trẫm, vốn phải ngủ cùng với trẫm, vì sao muốn bảo trẫm đi chứ?”

Lời này của hần hình như có ý muốn ở lại, có điều Tạ Bích Sơ cũng không sợ, bởi vì nàng đã sớm biết, dường như Cảnh Diệp đối với nàng vẫn còn là con nít có chút ngăn cách, cảm thấy xuống tay không được, cho nên Tạ Bích Sơ mới có thể vẫn luôn bày ra dáng vẻ hết sức không hiểu hết sức hoang mang đối với chuyện này ở trước mặt hần, đương nhiên cũng có một phần là muốn dò xét thử, kết quả khiến cho nàng rất hài lòng.

Giờ phút này thấy Cảnh Diệp dù đang hỏi, trên thực tế cũng không thực sự có ý gì với nàng, Tạ Bích Sơ yên tâm không ít.

Vì vậy nàng nhanh chóng tính toán thử trong lòng, sau đó cúi đầu, giọng rất thấp, áp úng một lúc lâu mới nói rõ ràng: “Quý phi..... từng nói, không cho phép qua đêm với Bệ hạ..... Ngủ ở cung Trường Hoa..... không tốt cho thân thể của Bệ hạ.....”

Giọng của nàng thấp, hơn nữa rất mơ hồ, Cảnh Diệp nghe không quá rõ, liên hệ trước sau rồi suy nghĩ lại mới rõ ràng, sau đó sắc mặt ngay lập tức xanh mét, thậm chí có loại ý nghĩ muốn làm trái với Quý phi như ở lại cung Trường Hoa qua đêm, nhưng vừa cúi đầu nhìn thấy Tạ Bích Sơ cúi cái đầu nhỏ nhắn, hần ngần thờ dài, vẫn bỏ ý định đó đi.

Chống lại Tôn gia hần còn tự lo không xong, làm sao có thể bảo vệ được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Đào Ra Vàng Giữa Sa Mạc (1)

Kể từ sau khi Quý phi đi ra, cuộc sống trong cung trong nháy mắt trở nên muôn màu muôn vẻ hơn, cũng không cần người khác giúp đỡ, mỗi ngày nàng ta đều dẫn đầu.

Ví như Quý phi “mang thân bệnh tật” xuống bếp, rửa tay nấu canh cho Hoàng đế, ví như Quý phi “mang bệnh” niệm Phật cầu phúc cho Thái hậu nương nương, lại ví như Quý phi “mang bệnh” triệu kiến tứ Phi, quan tâm sự sinh trưởng khỏe mạnh của Bách hoa Hậu cung.

Xin hãy đặt trọng điểm lên hai chữ “mang bệnh”, không chỉ thể hiện tấm lòng sâu đậm cao cả của Quý phi nương nương, muốn phân ưu với Hoàng thượng, mà còn làm nổi bật lên Hoàng hậu ‘luơng lương’ không chịu trách nhiệm cũng đang “mang bệnh” giống vậy.

Như vậy xem ra, vốn Quý phi nương nương được xem là phó Hậu, nhưng hình như việc bỏ đi chữ “phó” phía trước là việc trong tầm tay đây.

Chỉ có điều thân là nhân vật của công chúng, có fan thì tất nhiên sẽ có anti, rất nhanh lại có tin tức truyền ra, nói Quý phi nương nương phách lối quá mức, vô cớ trừng phạt cung tỳ, còn đúng lúc bị Hoàng đế Bệ hạ bắt gặp.

Khi nghe được tin tức này, Tạ Bích Sơ có loại một loại dự cảm khó hiểu, sai Cẩm Đoạn đi tìm hiểu thử xem. Quả nhiên cung nữ bị “vô cớ” trừng phạt đó tên là —— Chu Tĩnh Tuệ.

Đã nói mà, chỉ bằng chỉ số thông minh và kỹ thuật diễn bộ đi kia của Tôn Quý phi, chống lại nữ chính chỉ có nước bị miếu sát ngay lập tức luôn được chứ, dù lúc này nữ chính chẳng qua vẫn chỉ là một cung nữ. Nhưng định luật nữ chính đã được kịch tình đại thần quy định sẵn từ lâu rồi.

Tôn Quý phi chẳng may mắn gặp được điều thứ ba trong định luật nữ chính như thế, rõ là.....

Tạ Bích Sơ âm thầm núp trong chỗ tối xem kịch, có ý tưởng giống với nàng còn có tứ Phi, tứ Phi đã sớm ăn vô số đau khổ trên tay Tôn Quý phi mất thấy Tôn Quý phi luôn luôn không gì cản nổi bây giờ lại có thể bị thua thiệt trên tay Chu Tĩnh Tuệ, tâm tình đó thật sự là rất phức tạp được chứ.

Vốn cực kỳ khinh thường đối với Chu Tĩnh Tuệ, loại cung nữ thấp kém bò lên từ Hoán Y Cục này, mặt khác lại bởi vì Hoàng đế coi trọng nàng ta mà ngầm cảm thấy ghen tỵ, nhưng bây giờ cái người làm cho các nàng vừa khinh miệt lại vừa ghen tỵ đó, lại có thể khiến cho người mà các nàng vẫn luôn sợ hãi ăn thiệt thòi lớn như vậy, cảm giác này hình như là, kẻ thù của mình báo thù giúp mình.

Tâm tình thật sự quá phức tạp, không được. Nhanh đi về sao kinh Phật tĩnh tâm một chút.

Chỉ có điều các nàng còn chưa kịp tỉnh táo lại, bên kia chắc Tôn Quý phi cũng cảm thấy Chu Tinh Tuệ khó giải quyết, lại có Hoàng đế Bệ hạ để ý nên cũng không dám gây án nữa, một lần nữa dời ánh mắt về phía Bách Hoa Hậu cung bên này.

Buổi sáng sớm hôm nay, bên phía Hoàng đế Bệ hạ còn chưa hạ triều, bên này Tôn Quý phi đã bắt đầu gây sự, phái người chạy đến từng cung của tứ Phi tiến hành khiển trách họ: Thân là tứ Phi vậy mà lại không đi thỉnh an Quý phi nàng, đây là muốn tạo phản? Quý phi còn bệnh lại không đi hầu hạ thật đúng là tìm đường chết?

Tứ Phi thật muốn quỳ xuống với nàng ta luôn được chứ?

Không nói Hoàng hậu ‘lương lương’, ngay cả đến Thái hậu cũng không có quy củ mỗi ngày chạy tới thỉnh an ba lần, kết quả một Quý phi lại có thể bắt tứ Phi ngày ngày thỉnh an nàng, càng không cần nói đến hầu hạ bệnh tật, không phải Hoàng hậu cũng bị bệnh à? Có thấy tứ Phi đi hầu hạ bao giờ chưa hả?

Nhưng bị ép dưới “uy quyền” của Tôn Quý phi, tứ Phi vẫn rất nén giận bước đi, chờ đến sau bữa trưa lúc mỗi người trở về đều giống như bị sương phủ, không có chút tinh thần nào.

Cứ như vậy qua hai ngày, Huệ phi là người đầu tiên không nhìn được, đêm khuya lên lút chạy tới cung Trường Hoa tìm đến Tạ Bích Sơ hỏi chủ ý.

Tạ Bích Sơ nâng cằm, im lặng không lên tiếng chờ Huệ phi khóc xong, lúc này mới bày ra dáng vẻ “Ta là người thành thật” nói: “Tình tình Quý phi vẫn luôn như vậy, còn có Thái hậu ở phía sau làm chỗ dựa, Bôn cung cũng hết cách với nàng ta rồi, trong cung này, người duy nhất có thể áp chế được nàng ta, có lẽ cũng chỉ có một mình Bệ hạ.”

Huệ phi lại chính xác bắt được ý của Tạ Bích Sơ, trầm ngâm một lát rồi ngay lập tức hết sức hiểu ý nói: “Trước đó vài ngày thần thiếp có được một quyển sách cổ. Nó thì chỉ có thể đọc hiểu một ít nội dung trong đó, nương nương học thức uyên bác, chẳng biết có thể chỉ dẫn nhiều hơn được không.” Tạ Bích Sơ nghiêm trang gật đầu một cái, “Cũng được, không bằng ngày mai người đem tới đây để Bôn cung đọc qua thử xem.”

Huệ phi nghe vậy nhất thời cảm thấy như có người đỡ tin cậy, cực kỳ phấn khởi đi về.

Vì vậy đợi đến buổi chiều ngày hôm sau lúc Hoàng đế Bệ hạ đến cung Trường Hoa, thì nhìn thấy tiểu Hoàng hậu nhà mình và tiểu lão bà Huệ phi ngồi sát nhau, bày ra vẻ mặt cẩn thận và nghiêm túc như đang nghiên cứu Bom Nguyên Tử.

Lòng hiếu kỳ của Hoàng đế Bệ hạ lập tức bị kéo ra, chụm đầu tới tới, mượn cớ nghiên cứu vấn đề học thuật để tiến hành trái ôm phải ấp, còn có thể danh chính lại ngôn thuận như vậy đây.

Chỉ có điều rất rõ ràng là Hoàng đế Bệ hạ vui đến quên cả trời đất đã quên mất uy lực cực lớn của bà vợ nhỏ đứng đầu của hắn, thấy chưa, bên này Hoàng đế Bệ hạ mới ngồi xuống, còn chưa nói được mấy câu nữa, bên kia Quý phi đã nghe tiếng chạy tới.

Hoàng đế Bệ hạ rõ ràng không vui, liếc mắt nhìn Quý phi nương nương khí thế hung hãn, giọng nói nhàn nhạt: “Bệnh của nàng đã khỏi?”

Thân thể Tôn Quý phi cứng đờ, lúc này mới nhận ra bản thân quá gấp gáp nên quên giả bộ bệnh mất rồi, nàng vừa định giơ tay lên che trán, ánh mắt đảo qua phía Tạ Bích Sơ, phát hiện Hoàng đế Bệ hạ vậy mà lại ôm vai nàng ta, lập tức cảm thấy hoàn toàn không thể nhịn, vì vậy mở miệng nói thẳng: “Bệnh của Hoàng hậu có phải cũng đã khỏi rồi đúng không?”

Tạ Bích Sơ không hiểu ra sao luôn có được hay không, nói chung thì tại sao đám lửa này lại đốt tới người mình rồi?

Vốn chỉ cảm thấy dù sao Huệ phi cũng đã ôm đùi mình, tiểu đệ có vấn đề không giải quyết được đã báo lên, có thể giải quyết thì đương nhiên cũng nên thuận tay giúp chút việc, hơn nữa xé chiều mỗi ngày Hoàng đế đều chạy tới cung Trường Hoa nên cũng không phải là chuyện gì to tát, dù sao nhất định một lúc sau sẽ dẫn tới sự chú ý của Tôn Quý phi, cho nên Tạ Bích Sơ vốn có ý nhân cơ hội này giải quyết luôn cả hai vấn đề.

Vì vậy mới bảo Huệ phi tới đây vào lúc Hoàng đế Bệ hạ sắp tới, “thuận tiện” cũng dẫn Tôn Quý phi tới, vừa đúng lúc giải quyết một lượt, sau này cung Trường Hoa sẽ được yên tĩnh.

Thế nhưng đám lửa đầu tiên đã đốt đến trên người của bản thân thì đúng là nhìn không hiểu luôn được chứ, kịch tình vốn không nên như vậy mà, Quý phi nương nương sao người không diễn theo kịch bản vậy hả?

Tạ Bích Sơ suy nghĩ một lát, sau đó bày vẻ mặt không giải thích được nhìn về phía nàng ta, hoang mang nói: “Ta vốn không có bệnh mà.”

Tôn Quý phi sững sốt một chút, sau đó nhớ tới bản thân vẫn luôn phỏng theo tình huống của Tạ Bích Sơ, cách nói với mọi người trong Hậu cung cũng là: Ta bị bệnh giống Hoàng hậu!

Kết quả Hoàng hậu lại nói câu này, Tôn Quý phi lập tức trực tiếp nổi giận luôn được chứ, Hoàng hậu này rõ ràng là đang đùa bỡn nàng có được hay không, để cho nàng xấu mặt trước mặt mọi người ở Hậu cung như vậy, món nợ này nhất định phải tính rõ ràng, vì vậy nàng nhắm thẳng vào Hoàng hậu mà nổi giận: “Người không có bệnh vậy người đóng cung nghi ngơi cái gì?! Chắc vì để Hoàng đế biểu ca đến thăm người mỗi ngày cho nên mới giả bộ bệnh chứ gì, Bôn cung đã biết người không có ý gì tốt mà!”

Tạ Bích Sơ dùng dư quang khóe mắt nhìn sang Hoàng đế Bệ hạ đã tái xanh mặt mày bên cạnh, sau đó cúi đầu yếu ớt vận vẹo ngón tay: “Ta..... Nhưng thái y nói thân thể ta yếu, phải ở nơi thanh tịnh để nuôi dưỡng cho tốt.....”

Bên kia Tôn Quý phi còn định há mồm mắng tiếp, bên này Hoàng đế đã không nhịn được, “Im miệng!”

Tôn Quý phi lập tức liền ngẩn ngơ, sau đó bất động không nói lời nào, đứng trước cửa ra vào rơi nước mắt, người đẹp như hoa dính nước ngọc, có một dáng vẻ đáng thương khác hẳn, theo Tạ Bích Sơ thấy, còn thật hơn không biết bao nhiêu lần so với ngày thọ thân của Thái hậu.

Rõ ràng hình như Hoàng đế Bệ hạ cũng có chút ý động, hần ngồi một lát sau đó thờ dài nhẹ đến không thể nghe thấy, tiếp đi tới bên cạnh Tôn Quý phi nói: “Nàng đi theo trẫm tới đây.”

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Đào Ra Vàng Giữa Sa Mạc (2)

Nhân vật chủ yếu đều đã đi hết, Huệ phi cũng đi theo, có điều cuốn sách cổ kia thì để lại, mặc kệ chuyện của Tôn Quý phi có giải quyết xong hay không, tóm lại thì cũng cũng coi như Huệ phi đã thấy mặt Hoàng đế, một quyển sách cổ thật ra cũng rất đáng giá.

Người đầu đã đi sạch, nhưng tâm tình của Tạ tiểu cô nương vẫn hơi không vui, ừ ừ không có tinh thần, tứ Cầm vừa dỗ vừa khuyên cũng vô dụng, mãi cho đến tối, đột nhiên có một tên ngốc chui lên từ dưới đất.

Cửa ra của mật đạo trong cung Trường Hoa mật đạo nằm trong thư phòng của Hoàng đế Bệ hạ, Tạ Bích Sơ phiền lòng tự hỏi chuyện đòi người nên không thể ngủ được, vì vậy chạy đến thư phòng cầm sách giả vờ văn vẻ.

Chỉ có điều sau khi tên ngốc nào đó chui ra từ dưới đất hơn nửa không khách khí chút nào chỉ ra rằng nàng đang cầm sách ngược.....

Tạ Bích Sơ: “Tôi nay trước khi ra cửa người chưa uống thuốc à?”

Tĩnh Vương Điện hạ không hiểu: “Gần đây thân thể ta rất khỏe mạnh, sao phải uống thuốc, cần uống thuốc chính là người, mùa hè sắp tới, cũng sắp tới mùa mưa dầm, cứ vui trong cung không ra ngoài phơi nắng, chỉ sợ sắp sinh nấm mốc rồi đó.”

Tạ Bích Sơ hơi bĩu môi, bày ra gương mặt “không vui”, nói: “Người nghĩ ta không muốn chắc, buổi chiều hằng ngày Hoàng đế Bệ hạ đều đến cung Trường Hoa, ta có muốn đi ra ngoài cũng không được, vốn hôm nay còn nghĩ có thể mượn tay Tôn Quý phi giữ chân hần mấy ngày, nhưng.....”

Nói tới chỗ này đột nhiên nàng không nói nổi nữa, nâng cằm 45 độ nhìn lên nóc nhà, chậm rãi thở dài, sau đó hỏi: “Không biết nay Tĩnh Vương Điện hạ đã thành gia thất chưa?”

Nghe giọng nói vừa buồn bã vừa có chứa tức giận này, Tĩnh Vương Điện hạ run run, bắt đầu lập tức tự kiểm điểm xem gần đây bản thân có làm ra chuyện gì tổn hại lợi ích hai bên hay không, sau khi xác định là không có mới run rẩy nói: “Không có, không có.”

Tạ Bích Sơ đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía hần, ánh mắt như điện quét mắt nhìn hần từ trên xuống dưới một lần, sau đó lại hỏi: “Vẫn còn là thân đồng tử?” (*còn zin)

Cả người Cảnh Hoan đều không ổn, nếu không phải cả người đã cứng ngắc thì hần cũng muốn quỵ xuống với nàng luôn, nhất là lúc ánh mắt của nàng chú ý trọng điểm vào cái vị trí nào đó ở hạ thân của hần, đúng thật là bị hù khốc luôn được chứ, Tĩnh Vương Điện hạ của Đại Hoàn Đế quốc, chịu đựng ánh mắt sắc bén như hóa thành thật của chị dâu nhỏ nhà mình, không tự chủ được nuốt nước miếng, run lấy bấy trả lời vấn đề: “Vẫn, vẫn còn.”

Ánh mắt của Tạ Bích Sơ lập tức dịu xuống, mặc dù vẫn còn mang theo hoài nghi sâu sắc, hỏi lần nữa: “Thật sự? Dù người không có Vương phi, nhưng ngay cả tiểu thiếp thông phòng gì đó cũng không có à?” d%đ*lê*quý@đôn

Cảnh Hoan thở phào nhẹ nhõm, nghe vậy hùng hồn ngẩng đầu ưỡn ngực: “Đương nhiên cũng không có!” Tạ Bích Sơ hải lòng gật đầu tỏ vẻ khen ngợi, chỉ có điều đột nhiên nghĩ lại, lập tức nghĩ tới một khả năng khác, “Chẳng lẽ người là đoạn tụ?!” (*đồng tính)

Tĩnh Vương Điện hạ sững sờ, sau đó lập tức xù lông, “Nam tử anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong như bản vương thế này, nếu như đoạn tụ thì đó là tổn thất của cả Đại Hoàn! Chỉ cần ta có chút ý nghĩ đó, nữ tử cả Đại Hoàn đều sẽ người trước ngã xuống, người sau tiến lên để ngăn cản ta đó! Sao ta nỡ để các nàng ấy thất vọng!”

Tạ Bích Sơ: “.....” Tại sao lại cảm thấy hần nói rất có lý không còn lời gì để phản bác?

Có thể là bởi vì..... Hần thật sự có một nhan sắc vượt hẳn người thường.

Trải qua một cuộc người hỏi người trả lời như vậy, tâm tình Tạ Bích Sơ tốt hơn rất nhiều, lại có thể tìm ra được một người cao trong đám người lùn, trong

sa mạc đào được vàng*, tâm tình có thể không tốt à? Chỉ có điều nghĩ đến việc cục vàng này chỉ để cho nàng nhìn một chút, vĩnh viễn sẽ không có khả năng bị nàng chiếm lấy, tâm tình lại đột nhiên không tươi đẹp nữa, có loại cảm giác như đang làm việc trong ngân hàng, đếm nhiều tiền như vậy nhưng đều không phải là của mình. (*hiếm có, khó khăn để đạt được)

Tĩnh Vương Điện hạ thấy trên mặt nàng như đang treo hình động, chuyển liên tục giữa vui mừng và buồn bực, vì vậy cẩn thận từng li từng tí bày tỏ sự quan tâm của mình: “Như vậy là sao đây? Có chuyện gì không vui, nói ra cho ta vui vẻ với.”

Tạ Bích Sơ: “Ta chỉ là đang suy nghĩ, nếu khối vàng kia không thuộc về ta, vậy cũng chỉ có thể cạo chút bột vàng trên nó để mua đồ dùng thôi.” Nàng ngưỡng mặt lên mở to mắt lấp lánh nhìn về phía hắn: “Câu bao đường.”

Tĩnh Vương Điện hạ: “..... Phi lễ A A A!”

Ngay khi hắn phát ra thanh âm, Tạ Bích Sơ đã lập tức hung hăng đập cái ly trong tay xuống đất, âm thanh trong trẻo do đồ sứ vỡ nát vừa đủ lấp đi tiếng kêu sợ hãi của Tĩnh Vương điện hạ.

Cầm Đoạn đang trông chừng ở bên ngoài lập tức tiến tới sát cửa hỏi thăm chuyện gì xảy ra, trong phòng Tạ Bích Sơ vừa dùng dao cắt không ngừng lăng trì Tĩnh Vương Điện hạ đang lui vào góc tường như cô vợ nhỏ, vừa cực kỳ bình tĩnh nói: “Không có gì, không cần thận làm rớt cái cốc, không cần tiến vào, để mai rồi dọn dẹp cũng không muộn.”

Cho tốc độ phản ứng của mình một điểm thưởng, có một đồng đội heo* ở bên người gây chuyện không ngừng thật sự là rất mệt mỏi đó. (*đồng đội ngu ngốc)

Tĩnh Vương Điện hạ đứng trong góc tường xin khoan dung, sau khi nhò giọng đọc năm mươi lần “Tể tướng đại nhân lợi hại nhất” cùng với năm mươi lần “Hoàng hậu nương nương xinh đẹp nhất”, cuối cùng cũng được Hoàng hậu ‘luơng luơng’ đại phát từ bi miễn cưỡng tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Đào Ra Vàng Giữa Sa Mạc (3)

Tĩnh Vương Điện hạ ngồi cạnh bàn, đôi tay chống cằm duy trì vẻ mặt tò mò, bắt đầu yên lặng làm cái thùng rác.

Tạ Bích Sơ trực tiếp bắt đầu phàn nàn đủ thứ, nhất là về Cảnh Diệp.

"Tôn Quý phi đúng là ngang ngược can rờ, xem như bị Tôn gia nuông chiều mãi thành ra hòng luôn, tính tình nàng ta như vậy thật là khiến cho cả người tăng quý chán ghét, nhưng cũng có một chút được, đó là có gì nói đó, nghĩ gì nhìn qua là biết ngay, trước kia ta chỉ cảm thấy nàng ta quán Hoàng đế, chỉ bởi vì quyền thế mà thôi, dù sao người cũng không phải là không biết tình hình của Tôn gia hiện nay, trước đó vài ngày đã dám hành thích vua rồi, nhưng chiều hôm nay ta lại phát hiện, thì ra nàng ta thật sự có cảm tình với Hoàng đế."

"Trong Hậu cung này nàng ta vậy mà lại có tình cảm thật sự, thật không biết nàng ta là thông minh hay là ngu xuẩn, hơn nữa phía sau nàng ta còn có một Tôn gia, nếu như Tôn gia. Thôi, tạm thời không nói cái này, nói về ca người đi, hiện tại hẳn càng lúc càng nhìn Tôn gia không vừa mắt, không muốn đề ý tới Tôn Quý phi, nhưng nếu thật sự không muốn đề ý tới thì cứ lạnh lùng với nàng ta là được, nhưng hẳn lại không, Tôn Quý phi vừa khóc, hẳn lập tức mềm lòng"

Nàng ngừng một chút, lúc mở miệng lần nữa thì tốc độ nói rõ ràng đã chậm hơn: "Người khác mềm lòng cũng không sao, nhưng hẳn là Hoàng đế mà, nhất quốc chi quân, lại có tính tình như vậy, thật đúng là."

Tạ Bích Sơ bật cười một tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm ngọn nến trên bàn, nhưng trong nội tâm thì không yên, m* nó, mới vừa rồi nàng đã nói cái gì vậy, tại sao mỗi lần ở trước mặt Cảnh Hoan là lại cứ không phòng bị gì như vậy chứ, cái gì cũng dám nói ra, người ta dù có quan hệ không tốt với Hoàng đế thế nào thì cũng là huynh đệ đó có được hay không, lần trước ở Thượng Lâm Uyển không phải cũng vội vàng đi cứu giá đó à, nếu như hắn nghe xong ngay lập tức quay đầu nói cho Hoàng đế thì có lẽ cứu tộc Tạ gia của nàng sẽ gặp nguy hiểm.

Hiện tại điều quan trọng nhất chính là nên làm thế nào để khiến Cảnh Hoan câm miệng lại nè, diệt khẩu có lẽ là không thể nào, giá trị vô lực của cô nam quả nữ hoàn toàn không nằm trên cùng một cái trục hoành, vậy chỉ còn một con đường đó chính là dán miệng thôi.

Nàng suy nghĩ miên man, cho nên đương nhiên không hề thấy được vẻ mặt quý dị vào giờ phút này của tên ngốc bên cạnh, trong cặp mắt kia toát ra tia sáng mà đặc biệt là tại sao nó lại có màu xanh lá cây hả, đúng là không khoa học được chứ?

Chờ đến khi Tạ Bích Sơ điều chỉnh tốt vẻ mặt hung ác rồi quay mặt lại, Tĩnh Vương Điện hạ đã lần nữa bày ra vẻ mặt kinh ngạc của người hiền lành: "Cái kia."

Tạ Bích Sơ hung tợn cắt đứt lời của hắn: "Không có cái này cái kia gì cả! Nói, mới vừa rồi người nghe được cái gì?!"

Tĩnh Vương Điện hạ giờ hai tay lên, nhìn chăm chăm mũi dao của con dao găm mà nàng cầm trên tay đã để lên cổ hần, nuốt nuốt nước miếng nói: "Ta nghe được ngươi nói, nói Hoàng thượng hết sức thương hương tiếc ngọc, Quý phi vừa khóc Hoàng thượng đã lập tức đi cùng nàng ta."

Ngay khi Tạ Bích Sơ hài lòng chuẩn bị thu hồi dao, hần lại phun ra một câu: "Nói như vậy có đúng hay không. Ngao!"

Tạ Bích Sơ dùng sống dao quẹt một cái trên cổ hần, sau đó khinh bỉ liếc hần một cái: "Lá gan nhỏ như vậy, khó trách đến giờ vẫn còn là thân đồng tử, ngươi nhất định là nữ giả nam trang."

"Nói hươu nói vượn!" Bị hoài nghi giới tính, Tĩnh Vương Điện hạ ngay cả dao trên cổ cũng không để ý tới nữa, trực tiếp xù lông nhảy lên, "Ta coi cho ngươi xem!"

Tạ Bích Sơ bình tĩnh thu hồi dao găm, mặt không thay đổi bỏ lại một câu: "Đây là định cầm sừng ca ngươi?"

"Đương, đương nhiên không phải. . . ." Tĩnh Vương Điện hạ yếu ớt phản bác một câu, theo sát lại hùng hồn trở lại, "Chỉ định để cho ngươi nhìn hầu kết của ta mà thôi, ngươi xem ngươi đã nghĩ đi đâu rồi, làm người có thể dùng tới tâm như vậy được không, sáng sủa một chút có được không?"

Tạ Bích Sơ nhìn cũng lười phải nhìn hần một cái, "Theo như lời ngươi nói, vậy chẳng phải mỗi ngày ca ngươi đều sống trong bóng tối à?"

Tĩnh Vương ghen lời, sau đó vừa di chuyển về phía cửa mật đạo vừa chậm rãi nói: "Làm sao có thể, Hoàng thượng cũng không qua đêm ở chỗ ngươi. Ngao!"

【 Đình, Tĩnh Vương Điện hạ chịu 30000 điểm tổn thương vật lý 】

Cảnh Hoan không để ý tới lồng ngực bị đập đau, nhanh tay lẹ mắt tiếp được cái chặn giấy vừa đập tới, còn rảnh rỗi mà thuận tiện liếc mắt nhìn một cái nói: "Cái chặn giấy Kê Du Hoàng này thật không tệ."

"E hèm," Tạ Bích Sơ hừ một tiếng từ trong cổ họng: "Ca ngươi tặng cho ta!"

Cảnh Hoan bĩu môi không lên tiếng, đặt chặn giấy xuống một bên rồi chui vào mật đạo đi thẳng. Đợi đến tối ngày hôm sau, hần lại chui ra, đưa cho Tạ Bích Sơ một vật trang trí bằng Kê Du Hoàng điêu khắc thành hoa phù dung1 cao hơn một tấc2

Tạ Bích Sơ: "Đại gia, ngươi thực sự đồng ý bao dưỡng ta rồi hơ?"

Bây giờ đã không cần phải để ý đến có bị tổn thương tự ái hay không, cũng không cần đi để ý tới chuyện trước đây không lâu mới tự nói với chính mình đó là một lần cuối cùng nhận lễ vật của Cảnh Diệp, quan trọng nhất là thừa dịp khối vàng đào ra từ trong sa mạc này còn chưa có Vương phi, nhanh nhanh cạo nhiều thêm chút phần vàng từ trên người hần xuống mới là việc chính.

Dù sao sau này nàng còn phải xuất cung, có lấy chồng hay không thì còn phải nói lại, nhưng rất có thể sẽ thu dưỡng đứa nhỏ gì đó, bây giờ là đã có thể bắt đầu tồn của cái cho đứa trẻ sau này rồi, thật sự không phải là bởi vì nàng thật ra rất ưa thích lễ vật do Cảnh Diệp đưa đâu, thật đó.

Tạ Bích Sơ vuốt ve vật trang trí từ trên xuống dưới một lần, sau đó hỏi: "Vì sao muốn tặng ta thứ này?"

Tĩnh Vương Điện hạ: "Xem dáng vẻ ngươi dường như rất thích Kê Du Hoàng, Hoàng thượng cũng rất thích cái chặn giấy kia, đã dùng rất lâu, có thể đưa cho ngươi nhất định là bởi vì ngươi xin hần, theo như thái độ của ngươi đối với Hoàng thượng, có thể làm ngươi mở miệng xin hần, vậy tất nhiên là rất thích vật như vậy rồi."

Tạ Bích Sơ sùng sốt luôn, muốn quỳ xuống với hần luôn được chứ? Phân tích này đúng thật là chuẩn xác có được hay không, lần nữa cảm thấy hình như chỉ số thông minh của mình bị tên ngọc này đè bẹp thì phải, thật khó thích nổi mà.

Tĩnh Vương Điện hạ ngừng một chút rồi nói tiếp: "Huống chi ngay cả cái bàn này ngươi cũng khám một khối Kê Du Hoàng lớn, có thể đoán được."

"Đó là phụ thân đưa vào cho ta!" Tạ Bích Sơ bĩu môi, bắt đầu không phục, "Ta còn lâu mới thích cái chặn giấy đó, nếu không sao ngày hôm qua ta có thể tiện tay cầm lên đập ngươi, nếu như đập bể không phải ta sẽ rất đau lòng à?"

Đối phó với kẻ ngạo kiều* thì phải dùng thái độ càng thêm ngạo kiều để trị, Tĩnh Vương Điện hạ nghe vậy nói thẳng: "Nếu không thích thì ta đành mang vật trang trí này đi thôi." (*nói một đằng nghĩ một nẻo)

Tạ Bích Sơ: ". Ta thích, thật đó, hãy nhìn ánh mắt chân thành của ta nè."

Chờ đến khi Tĩnh Vương Điện hạ lần nữa bị sự "Chân thành" của đã động, Tạ Bích Sơ mới thả lỏng cảm thán một câu: "Ánh mắt của ta vẫn luôn tốt như vậy á, tựa như ban đầu không muốn vào cung, coi trọng ngươi muốn gả cho ngươi vậy đó, nếu như ban đầu ta không vào cung, bây giờ ngươi cần gì còn phải tặng, của ngươi thì đều là của ta rồi."

Nàng cũng chỉ tùy tiện nói chơi thôi, ánh mắt đều dính hết vào vật trang trí hình hoa phù dung kia, hoàn toàn không để ý đến thần sắc hơi thay đổi trong mắt Cảnh Hoan, Tĩnh Vương Điện hạ dùng giọng nói hết sức cảm thán: "Thật ra vốn đúng là có cơ hội."

Tạ Bích Sơ vô tri vô giác đáp lời: "Đúng vậy đó, ta đã kêu khóc bảo ngươi vào cung xin chỉ rồi, kết quả ngươi lại làm hồng chuyện, khiến ta bị bắt nhốt

vào trong cung này, có khác gì với bị nhốt vào trong tù đâu chứ."

Tĩnh Vương Điện hạ ngồi bên cạnh nàng, trong hai tròng mắt dưới ngọn đèn dầu đều là một khoảng không gian đen kịt, giống như vực sâu hoàn toàn không để lại bất kỳ tia sáng nào, tựa như đã bị màu tối chiếm hết, hẳn nhẹ nhàng cười, giọng nói chậm rãi: "Đúng vậy, ai bảo ta chậm một bước chứ, chờ đến lúc ta vào cung, thánh chỉ đã viết xong, ta chính là trở mặt nhìn ngọc tỷ ấn xuống thánh chỉ ở trước mặt mình, đáng tiếc, ta không thay đổi được gì nữa."

Lúc này Tạ Bích Sơ mới phát hiện ra giọng điệu của hắn có hơi không đúng lắm, nàng xoay đầu lại nhìn về phía hắn, nghi ngờ quét mắt nhìn hắn một cái, nói: "Được rồi, chuyện cũng đã như vậy, tiếc nuối nữa cũng vô ích, con người thì nên nhìn về phía trước, ta cũng chỉ thuận miệng nói một chút mà thôi, người không cần để ý."

Tĩnh Vương không nói gì, từ từ buông mắt xuống, che vẻ phức tạp trong mắt lại.

Nếu như thật sự chuyện đã qua, đúng là dù để ý thế nào cũng không được gì, nhưng nếu như chuyện vốn không hề trôi qua thì sao? Có lẽ tất cả mọi người vẫn luôn đi về phía trước, chỉ có một mình hắn bị để lại quá khứ, dù cho hắn có gãy giữa như thế nào đi nữa, cũng không tránh thoát được dấu vết thuộc về quá khứ ở trên người hắn.

Chỉ có lật ngược lại, mới có thể lau trừ tất cả dấu vết còn sót lại, cho đến lúc đó, hắn có thể có được cuộc đời mới.

Chú thích :

(2) 1 tấc = 1 dm = 10 cm

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Đi Đi (1)

Editor: Hijushima

Sau khi Tôn Quý phi khóc một trận ở cung Trường Hoa rồi được Hoàng đế Bệ hạ mang đi, tiếp cả Hậu cung đều biết, Hoàng thượng nhất định sẽ bị Quý phi giữ chặt, quả nhiên không khác với suy đoán của mọi người, đêm đó Hoàng đế Bệ hạ nghỉ ngơi ở cung Trọng Hoa.

Cứ như vậy suốt mấy ngày. Quý phi nương nung được dễ chịu mới biết mùi ngon, mỗi ngày đều đúng giờ chạy đến cung Thừa Thiên đón Hoàng đế Bệ hạ tan làm, hẹn ăn một bữa cơm sau đó cút đi lẫn giường, cuộc sống thật sự quá ngọt mật luôn.

Quý phi nương nung có cuộc sống mỹ mãn cũng lười lại đi so đo với tứ Phi.

Từ Phi vốn đã chết lặng rồi có được hay không, kể từ khi Hoàng đế Bệ hạ lại sủng ái Quý phi lần nữa, Quý phi đã không còn bắt các nàng đi thỉnh an hầu hạ, so sánh với điều đó, chút chuyện nhỏ như Hoàng đế sủng ái Quý phi này họ cũng đã sớm quen.

Mặc dù trong lòng Huệ phi còn hơi vướng mắc, dù sao cũng là do nàng tự mình chạy đến cung Trường Hoa xin chủ ý mới thuận lợi giúp Quý phi được sủng ái trở lại, vừa nghĩ như vậy đã thấy thật đau tim đó có được hay không.

Chỉ có điều Huệ phi nghĩ lại, cảm thấy mình cũng không phải là người duy nhất bị đau tim, chắc Hoàng hậu mới phải đau tim hơn so với mình mới đúng, Hoàng hậu vẫn chưa thì tằm. Sau khi Quý phi bị cấm túc, mặc dù xé chiều mỗi ngày Hoàng thượng hầu như đều chạy đến cung Trường Hoa để làm việc, nhưng mấy ngày trước, sau khi Quý phi phục sủng, Hoàng đế cũng không còn đi vào cung Trường Hoa nữa.

Loại này chênh lệch như mực nước trước sau thủy triều này xảy ra trên người thì ai có thể chịu được? Vừa so sánh với Hoàng hậu như vậy. Chút ít không thoải mái của nàng như thế này hoàn toàn không là gì.

Đáng tiếc đám người cô đại ngu xuẩn này làm sao có thể nhìn thấu ý định của Tạ tiểu cô nương. Tạ cô nương đạt được mục đích quả thật vui phát khóc, hai ngày nay đang chuẩn bị nhìn tình huống xem thế nào, nếu như Hoàng đế vẫn tiếp tục như vậy thì chắc không lâu sau nàng sẽ có thể tự do chạy đi chơi từ mật đạo rồi.

Không ngờ bên này nàng mới vừa tính toán xong xuôi, bên kia Tôn Quý phi đã không chút lưu tình đánh vỡ hy vọng của nàng —— sau khi phục sủng, Tôn Quý phi mới yên phận được mấy ngày, lại bắt đầu gây chuyện.

Thật ra thì điều này cũng không thể trách Tôn Quý phi, đổi thành ai thấy phụ thân mình bị tạm cách chức ở nhà cũng sẽ nóng nảy có được hay không, cho nên Tôn Quý phi liền bắt đầu rủ rỉ bên tai ở trên giường thôi.

Hoàng đế Bệ hạ đúng là rất thích khuôn mặt và thân thể của Tôn Quý phi, đương nhiên hơn nữa còn có tình cảm thanh mai trúc mã từ nhỏ đến lớn, hơn nữa Hoàng đế vẫn cảm thấy tính cách nàng rất thẳng thắn, hoàn toàn không giấu được suy nghĩ, cho nên bất kể nàng nói lên yêu cầu gì thì chắc chắn

không phải là ý tưởng của chính nàng, đều là do Tôn gia dạy nàng nói.

Vì vậy vào lần đầu tiên Tôn Quý phi làm nũng thỉnh cầu hấn cho Tôn Khải Xương được vào triều lại, Cảnh Diệp đã cảm thấy đây nhất định là do tên Tôn Khải Xương không yên phận kia dạy, cho nên hấn nhẹ nhàng nói lảng đi, ậm ờ cho qua chuyện này, dù sao cũng không phải là ý tưởng của bản thân Tôn Quý phi. Hấn tha thứ cho nàng.

Nhưng cô nương Tôn Quý phi này, à không đúng, thiếu phụ này rõ ràng là không biết nhìn ánh mắt của người khác, mặc dù buổi tối nàng bị sức hút riêng của Hoàng đế Bệ hạ mê hoặc cho chóng mặt, nhưng đến ngày thứ hai sau khi Hoàng đế đi nàng lại nhớ ra, hơn nữa hoàn toàn không nhận ra Hoàng đế đang qua loa nàng, chờ đến buổi tối nàng lại nói ra.

Hoàng đế lại lấp liếm cho qua, kết quả ngày thứ ba Tôn Quý phi vẫn nói, Hoàng đế nổi giận, người có phiền hay không, người cách trăm xa một chút, buông tay mau, buông tay, đừng có lay trộm, người nhanh cút đi, được, người không cút thì trộm cút!

Sau đó Hoàng đế Bệ hạ mặt xanh mét tức giận đứng đứng ra khỏi cung Trọng Hoa, nửa đường từng muốn ngoặt qua cung Trường Hoa để yên tĩnh lại, chỉ có điều nghĩ lại bản thân mới vừa đi ra từ cung Trọng Hoa. Nếu như thật sự đến cung Trường Hoa. Tiểu Hoàng hậu của mình cũng không đầu lại Quý phi, vì vậy Hoàng đế Bệ hạ uất uất ức ức chạy về cung Thừa Thiên ngủ thư phòng.

Ngày hôm sau, vì không để cho Quý phi lại chặn hấn, Hoàng đế Bệ hạ quyết đoán về sớm, lại một lần nữa mang theo sổ sách tới cung Trường Hoa giải quyết việc nước.

Tạ Bích Sơ đang mong Hoàng đế Bệ hạ đừng tới vì như vậy thì có thể lên xuất cung đi chơi: "."Quý phi, chúc người sớm ngày bị nữ chính KO, ta cùng phe với nữ chính, thật đó.

Hoàng đế Bệ hạ lần nữa bày ra vẻ mặt "Ta cảm thấy rất mệt mỏi, ta muốn đi ngủ", sai Lý Lộc ôm một chồng sổ con cao ngất tới, đáng tiếc chỉ là làm màu, Hoàng đế Bệ hạ trên danh nghĩa là tới làm việc vừa vào cửa đã chạy thẳng tới giường lớn của Tạ Bích Sơ, sau đó cả người đổ lên trên đó bắt đầu ngủ.

Trực tiếp bị không để ý tới, Tạ Bích Sơ lặng lẽ lui vào góc tường vẽ vòng tròn, nàng có bệnh thích sạch sẽ có được hay không? Chờ sau khi Hoàng đế Bệ hạ tỉnh ngủ nàng nhất định phải đòi chăn đệm, hiện giờ điều quan trọng cần suy xét là, hành vi ghét bỏ trắng trợn như vậy có gặp phải sự trả đũa của Hoàng đế Bệ hạ hay không.

Cảnh Diệp yên yên ổn ổn ngủ hai canh giờ, chờ đến khi tỉnh lại cảm thấy ngủ rất đủ giấc, sau đó nán nã ăn một bữa cơm tối với tiểu Hoàng hậu nhà mình, lập tức thỏa mãn đến mức cảm thấy cuộc sống thần tiên chắc cũng không khác như thế này.

Xuất phát từ nguyên nhân chiếm chỗ của người khác, Hoàng đế Bệ hạ cũng có chút ngượng ngùng nên tiến hành an ủi đối với Tạ Hoàng hậu: "Buổi chiều Thanh Ngọc đã làm những gì?"

Tạ Bích Sơ ngẩng đầu lên từ trong chén, vô tội nhìn hấn một cái rồi nói: "Chắc là.Đọc sách?"

Giọng điệu nghi vấn này là xảy ra chuyện gì? Chính mình làm cái gì vào buổi chiều cũng không chắc chắn?

Hoàng đế Bệ hạ không nói nhìn tiểu Hoàng hậu lần nữa cúi đầu ăn cơm, cảm thấy hình như hoàn toàn không có cách nào trao đổi bình thường

Đợi đến khi cơm nước xong xuôi, Hoàng đế Bệ hạ tinh thần sung mãn vậy mà lại còn nóng lòng chuẩn bị phê tấu chương, Tạ Bích Sơ vừa nhìn thấy hấn đi về phía thư phòng, một bộ chuẩn bị thức đêm làm việc, lập tức cảm thấy không ổn, vội vàng nói: "Bệ hạ, canh giờ cũng không sớm, một lát nữa ta sẽ muốn đi ngủ." Ngừng một chút lại nặng nề nhấn mạnh một câu: "Buổi trưa ta không có ngủ trưa!"

Bởi vì bị người khác chiếm giường mất, Cảnh Diệp lúng túng sờ mũi, sau đó chỉ huy Lý Lộc: "Đi mang sổ con theo, trở về cung Thừa Thiên."

Tạ Bích Sơ nghe xong lời này, bắt đầu ngẫm làm chuyện xấu, bày ra dáng vẻ nghi hoặc nói: "Tối nay Bệ hạ không đến chỗ Quý phi sao?"

Tâm tình của Hoàng đế Bệ hạ lập tức bị bịt kín bóng đen, nói: "Không đi!"

"Vậy tối nay Bệ hạ đi đâu? Đến chỗ Huệ phi đi, Huệ phi rất tốt, ta thích nàng."

"Hả?" Rõ ràng là không ngờ tiểu Hoàng hậu luôn luôn ru rú trong nhà cũng sẽ cảm thấy hậu phi kia tốt, Cảnh Diệp nhớ lại về Huệ phi, sau đó giải quyết dứt khoát: "Vậy nàng ngủ trước đi, tối nay trộm đến chỗ Thục phi!"

Tạ Bích Sơ treo lên vẻ mặt u mê quơ quơ khăn tay nhỏ tiễn Hoàng đế Bệ hạ đi, trong lòng lại trợn trắng mắt đến mức sắp rút gân, Hoàng đế nhỏ mọn đến mức nào vậy chứ, chuyện của Thục phi đã bao lâu rồi mà vẫn ghi ở trong lòng cho đến bây giờ, mặc dù chuyện bắt đầu là bởi vì Thục phi chạy đến cung Trường Hoa nói bậy bạ nên mới bị Tạ Bích Sơ nhân cơ hội trả thù, nhưng bây giờ nàng cũng đã không còn giận nữa, vậy mà Hoàng đế vẫn còn nhớ rất rõ ràng.

Không đến chỗ Quý phi, ngược lại chạy đến chỗ Thục phi, có thể đoán được ngày hôm sau Thục phi sẽ bị Quý phi chinh phục đến mức nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 77: Đi Đi (2)

Không ngoài dự đoán, ngày hôm sau Thục phi theo quy củ đến cung Trường Hoa thỉnh an Hoàng hậu, nhưng người ta mới bước cửa cung Trường Hoa, người của Quý phi đã tiến vào sát đó.

Tạ Bích Sơ phát tay một cái bảo Thục phi ngồi sang một bên, tiếp kiến Đại cung nữ do Quý phi phái tới trước: “Quý phi sai người tới đây sớm như vậy là có chuyện gì?”

Người ta tuy là một Đại cung nữ, nhưng đứng trước mặt Tể Tướng cũng chỉ là quan Thất phẩm mà thôi, nhưng thân là Đại cung nữ bên cạnh Quý phi, đứng nói chuyện trước mặt Hoàng hậu cũng không khom lưng, ai bảo Hoàng hậu chỉ là một tiểu trong suốt chứ.

Người ta nói thẳng: “Hồi Hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương sai nô tỳ mời Thục phi nương nương đến nói chuyện.”

Đến cùng thì gặp đến mức nào, mời người mời đến cả trong cung của Hoàng Hậu.

Tạ Bích Sơ còn chưa kịp mở miệng, trong lòng Thục phi bên kia đã không yên, thánh sủng tuy tốt, nhưng thật sự quá phồng tay mà, Hậu cung này vốn là thiên hạ của Quý phi, mấy ngày trước đều là một mình Quý phi được sủng ái, cũng không biết Quý phi nói gì chọc giận Hoàng thượng, cho nên tới hôm qua mình mới có cơ hội, nhưng sao Quý phi có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng?

Kế hoạch trước mắt là chỉ có thể gửi hi vọng vào Hoàng hậu, mặc dù Hoàng hậu chưa bao giờ thị tẩm, nhưng thánh sủng thì vẫn phải có, dù sao ban ngày Hoàng thượng thường xuyên ở lại cung Trường Hoa, vì vậy Thục phi trực tiếp quỳ xuống dưới chân Tạ Bích Sơ, nói: “Nương nương thân thể vẫn luôn không tốt, thần thiếp cũng không dám tự tiện quấy rầy sự yên tĩnh của nương nương, cho nên lần này cuối cùng cũng có thể gặp mặt nương nương, thần thiếp cũng có rất nhiều chuyện riêng tư muốn nói với nương nương, kính xin nương nương thành toàn.”

Sao Tạ Bích Sơ có thể không hiểu ý muốn tìm kiếm sự che chở của nàng ta chứ, bản thân nàng còn khó giữ nổi, hơn nữa cũng đã thu một tiểu đệ là Huệ phi, cho nên không quá muốn thu thêm một Thục phi.

Hơn nữa, lời này của Thục phi cũng không đủ hay, cái gì mà không dám quấy rầy sự yên tĩnh của nàng? Vậy lúc trước nàng ta ở ngoài cung kêu khóc muốn “chăm sóc” Hoàng đế Bệ hạ thay nàng thì là cái gì? Thục phi nói lời này mà không đỏ mặt nhất định là do da mặt quá dày.

Có điều nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng nếu như hôm nay nàng cứ dễ dàng cho một Đại cung nữ của Quý phi mang Thục phi mang đi như vậy, chỉ sợ chân trước của Thục phi mới rời khỏi cung Trường Hoa, theo sát đó Hậu cung cũng thật sự không còn có đất cho nàng đặt chân nữa, đúng là nàng muốn làm một tiểu trong suốt, nhưng cũng không thể dễ dàng cho người ta ăn hiếp đến trên đầu như vậy, nàng cũng không có yêu thích sống những ngày tháng bực bội.

Hơn nữa, nếu nàng thật sự chịu thua Quý phi ở Hậu cung, thì chắc chắn ở trước triều đình phụ thân sẽ bị đồng nghiệp cười nhạo đó có được hay không?

Phía trên, Tạ Hoàng hậu im lặng không lên tiếng một lát, phía dưới, mồ hôi lạnh sau lưng Thục phi sắp thấm ướt cả áo trong, nàng quỳ một lúc lâu mới nghe thấy Tạ Bích Sơ lên tiếng, cảm thấy giống như tiếng trời.

Tạ Bích Sơ chớp mắt nói: “Bốn cung không có chuyện riêng gì muốn nói với người, chỉ có điều cũng đã rất lâu chưa gặp người, hơn nữa người là lần đầu thị tẩm sau khi lên Phi vị, theo quy củ cũng có rất nhiều lời dạy bảo muốn nói cho người, vậy người cứ ở lại thêm một lát đi.”

Ý là đừng có kết giao tình cùng ta, hai chúng ta không có giao tình, chỉ là ngại vì quy củ nên mới giúp người một lần thôi, sau này đừng nghĩ dây dưa không thả, bấp bủi ta không phải thứ người muốn ôm là có thể ôm!

Tạ Bích Sơ nói với nàng ta xong thì ngẩng đầu nhìn về phía Đại cung nữ của Quý phi, nói: “Thục phi cần ở lại chỗ Bốn cung thêm một lát, người về nói rõ ràng với Quý phi, nếu như nàng có việc gì gấp cần tìm Thục phi thì cũng có thể tới thẳng cung Trường Hoa, cũng dễ cho Bốn cung ra quyết định thay nàng, cứ như vậy đi, người nhanh trở về truyền lời đi.”

Đại cung nữ còn muốn nói gì đó, đã bị Cẩm Đoạn và Cẩm Trù “đưa” ra khỏi cung Trường Hoa.

Thục phi này giờ vẫn quỳ cứng ngắc lập tức thở phào nhẹ nhõm, tê liệt ngồi phịch xuống như kem bị tan ra, Tạ Bích Sơ hoàn toàn mặc kệ nàng ta, trực tiếp phát tay áo ném lại một câu rồi rời đi: “Có thể đi thì tự đi đi.”

Cũng không biết Thục phi trở về lúc nào, ngoài dự đoán là sau đó Tôn Quý phi vậy mà lại không còn gây rắc rối với Thục phi nữa, Tôn Quý phi rất khó có khi thông minh ra, hoặc là nói được “cao nhân” chỉ bảo, cuối cùng cũng nắm được trọng điểm —— Nàng ta trực tiếp ngồi chờ bên ngoài ngự thư phòng cung Thừa Thiên.

Làm cho cả người Hoàng đế Bệ hạ đều bực bội không chịu nổi, hần đang ngồi tù đó hã, còn có một người giám ngục ngồi canh ở bên ngoài, không thể nhìn được!

Hoàng đế Bệ hạ càng tức giận, trên mặt lại càng bình tĩnh, nhưng lửa trong đôi mắt lại cháy đến hừng hực, nhìn về phía ai đó thì trực tiếp hóa thành khí luôn, Tôn Quý phi chống lại ánh mắt như vậy, cả người đều muốn hóa thành nước, trời ơi Hoàng thượng biểu ca thiết là quá nhiệt tình, nhanh bắt người về

cung Trọng Hoa đi!

Kết quả đến cung Trọng Hoa, kế hoạch gặp nhau nói chuyện trên giường của Quý phi trực tiếp phá sản, Hoàng đế Bệ hạ ngồi xuống, ngay sau đó bắt đầu mặt không thay đổi mà nổi giận: Người cho rằng phụ thân người ca người là thứ gì chứ, trăm thiếu bọn họ thì không sống được chắc? Triều đình thiếu bọn họ thì không có ai làm việc được chắc? Đại Hoàn thiếu bọn họ ngày mai sẽ mất nước hả? Không khỏi tự đánh giá mình quá cao rồi đó!

Hiện tại phụ thân người bị ngưng chức cũng không thấy Đại Hoàn rối loạn mà? Hơn nữa, người cầu tình cho phụ thân người thì cũng thôi đi, dù sao còn có chút năng lực, còn có thể làm chút chuyện, nhưng ca người thì sao, địa phương nhỏ như Thượng Lâm Uyển cũng không trông nom được, người còn không biết xấu hổ mà cầu tình cho hắn? Trẫm không cần tính mạng của hắn là đã nể mặt người!

Sau này không cho lai nhai nữa, nếu không bệnh của người cũng đã khỏi vậy thì cứ tiếp tục cấm túc! Tự giải quyết cho tốt đi.

Bao nhiêu lời nói quở mắng cũng không sánh nổi sự ngọt ngào của câu “nể mặt người” kia, Tôn Quý phi cảm thấy những câu chê bai phía trước kia đều không là gì, nàng có địa vị cao trong lòng Hoàng đế biểu ca như vậy, thì còn có gì phải sợ.

Đương nhiên, câu uy hiếp cuối cùng thật ra cũng có thể bỏ qua, dù sao Hoàng đế biểu ca cũng chỉ nói vậy thôi, trước mắt không phải cũng không bắt nàng tiếp tục cấm túc đó à.

Đôi mắt Tôn Quý phi sáng như tuyết nhìn về phía Hoàng đế, thẹn thùng e lệ nói: “Ta đều nghe biểu ca.”

Nàng vừa thể hiện dáng vẻ chịu thua như vậy, giọng của Cảnh Diệp cũng mềm mại xuống theo, ôm nàng đến bên cạnh thờ dài nói: “Nếu nàng đã vào Hậu cung, thì đừng quản chuyện của Tôn gia nữa, người cũng không hiểu chuyện của nam nhân, đừng tham gia vào, học Hoàng hậu nhiều chút, nàng xem nàng ấy nghe lời đến thế nào.”

Câu nói sau cùng vừa nói ra, Tôn Quý phi sửng sốt một chút, sau đó trong lòng lập tức bốc lên một đám lửa, sớm nghe nói vào xế chiều Hoàng đế biểu ca thường xuyên đến cung Trường Hoa, nàng còn không quá để ý, dù sao Hoàng hậu cũng chưa thị tẩm, Hoàng đế biểu ca đến đó chỉ sợ là để trấn an Tả Dịch Giang thôi, lại không ngờ con người ta ở chung lâu cũng sẽ có chút tình cảm, chỉ sợ thời gian càng dài, cuối cùng Hoàng đế biểu ca sẽ sinh ra suy nghĩ khác.

Nàng nhìn nhận, nghĩ phải ổn định Cảnh Diệp trước đã, vì vậy không phục nói: “Chẳng lẽ ta thì không nghe lời?”

Cảnh Diệp vừa nói ra câu cuối cùng đã hối hận ngay, hắn đúng là nhanh miệng, thuận miệng đã cảm thán ra, dù sao cả Hậu cung cũng chỉ có lúc ở cung Trường Hoa mới không có ai quản quit hắn, để cho hắn được yên tĩnh, hắn cảm thấy thoải mái thì đương nhiên là nhớ kỹ rồi.

Lời đã nói ra khỏi miệng cũng không thể thu về được, Cảnh Diệp hồi hộp chờ Tôn Quý phi trực tiếp nổi giận, lại không ngờ nàng sẽ phản bác như vậy, trong lòng cũng yên ổn lại, lập tức lên tiếng trấn an nói: “Nàng cũng nghe lời, sau này cũng phải vẫn nghe lời như vậy mới đúng.”

Bị Tôn Quý phi nhất quyết không tha dây dưa một lúc lâu, Cảnh Diệp cuối cùng cũng thoát thân, thế nhưng hắn lại không ngờ tới, sớm tỉnh mơ ngày hôm sau, Quý phi nương nương luôn coi Hoàng hậu như không có, lại có thể chạy đến cung Trường Hoa thỉnh an Hoàng hậu!

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lừa Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Đi Đi (3)

Editor: Hijushima

Editor: Hijushima

Cuối cùng tin tức bùng nổ hằng năm đã ra lò rồi, Tôn Quý phi lại lần nữa vững vàng chiếm tít trang đầu của《 Hằng ngày ở Hậu cung 》.

Tạ Bích Sơ vừa nghe nói Tôn Quý phi tới thỉnh an nàng, phản ứng đầu tiên chính là nhìn trời, hình như mặt trời hôm nay đúng là mọc từ hướng Tây thì phải.

Sau đó Tạ Hoàng hậu luôn tự xưng có IQ cao bày ra vẻ mặt nghiêm túc tiến hành suy nghĩ phức tạp, cuối cùng đưa ra kết luận, chắc chắn lần này Tôn Quý phi tới sẽ mang theo thứ gì đó, không phải phiền phức thì chính là âm mưu, hoặc là cả hai thứ đều có, hơn nữa cái sau có khả năng cao nhất.

Mà có khả năng nhất là bởi vì chuyện của Thục phi ngày hôm qua .

Tạ Bích Sơ cũng buồn bực lắm được chứ, người muốn tìm Thục phi gây chuyện thì người cứ đi đi, Thục phi cũng đã đi ra khỏi chỗ của ta, người có thể tìm nàng bất cứ lúc nào có được hay không, vậy nên người chạy đến cung Trường Hoa của ta để làm chi? Còn mượn danh nghĩa thỉnh an, có thẹn với lòng hay không hả?

-- Hoàn toàn không biết Hoàng đế Bệ hạ đã hãm hại nàng sau lưng

Tạ Bích Sơ lại bắt đầu tung kỹ năng, trước hết thêm trạng thái "Hoang mang" và "Vô tội" cho bản thân, sau đó đi vào chính diện.

Hai người người tới ta đi thăm hỏi lẫn nhau đôi câu, Quý phi nương nương không thể nhịn được, nhanh chóng bắt đầu đi vào chủ đề chính: "Hoàng hậu, hôm nay Bồn cung tới, là để đòi lại công bằng cho Thục phi!"

Tạ Bích Sơ nhanh chóng đưa tay đỡ cằm của mình để tránh vì kinh ngạc quá độ mà rớt xuống, đây đến cùng là tiến hành thần tốc kiểu gì vậy, kẻ vốn muốn gây phiền phức cho Thục phi vậy mà bây giờ lại thề son sắt muốn lấy lại công bằng thay nàng ta, thật sự khiến người ta choáng luôn được chứ?

Nhìn thử đáng về quang minh chính đại của Quý phi mà xem, Tạ Bích Sơ cũng sắp tưởng thật luôn rồi đó.

Tạ tiểu cô nương kinh ngạc tròn to mắt, nói: "Hả? Không biết lời ấy của Quý phi có ý gì?"

Sau đó chỉ thấy Quý phi nương nương hiên ngang lẫm liệt nói: "Bồn cung biết Hoàng hậu vẫn không thể thị tẩm nên trong lòng ghen ghét, nhưng cũng không thể bởi vì Thục phi muội muội được sủng ái mà vô cớ trách phạt nàng, Hoàng thượng vẫn luôn chia đều sự sủng ái, Hoàng hậu không nhận được thánh sủng vốn do nguyên nhân của bản thân, sao có thể trách đến trên đầu của Thục phi muội muội, hành vi như thế, thật sự không xứng làm quốc mẫu!"

Tạ Bích Sơ há hốc mồm, đột nhiên cảm thấy có vẻ như không còn lời để phản bác, tư duy còi trên như thế này thì người bình thường hoàn toàn không có cách nào hiểu được đâu, trước hết không nói gì khác, chỉ cần một câu "Hoàng thượng vẫn luôn chia đều sự sủng ái", đến cùng thì da mặt nàng ta phải dày bao nhiêu mới có thể nói ra miệng mà mặt không đỏ hơi không loạn được như vậy?

"Hoàng hậu, sao ngươi không nói gì, vậy là ngươi thừa nhận đúng không, đã như vậy thì Bồn cung lập tức đi bẩm báo với Hoàng thượng biểu ca."

". Sau đó để Bệ hạ sớm ngày phế ta, lập ngươi làm Hậu đúng không?" Về mặt Tạ Bích Sơ bình tĩnh ngắt lời nàng ta, "Ngươi nhanh đi đi, Bồn cung ở cung Trường Hoa chờ ngươi và Bệ hạ, đi đi."

Tôn Quý phi trực tiếp sững sốt luôn được chứ, hoàn toàn không ngờ Hoàng hậu lại có thể có phản ứng như vậy, nhớ trước kia nàng vừa uy hiếp Hoàng hậu như vậy, Hoàng hậu có phản ứng gì nhỉ? À đúng rồi, chính là quần quít lấy nàng cầu xin nàng đừng làm như vậy đừng đi tìm Hoàng thượng.

Chiều trước kia xài trăm lần đều đúng sao bây giờ lại không dùng được nữa rồi?

Tôn Quý phi không tin điều kỳ quái nên nhấn mạnh thêm một câu: "Bồn cung đi thật đây."

Một tay Tạ Bích Sơ nâng cằm lên, chớp mắt nói: "Đi đi ~"

Tôn Quý phi mang theo sự nghi ngờ sâu sắc đi mất, Tạ cô nương giết chết đối thủ trong nháy mắt giành được thắng lớn đuổi lưng một cái, phóng khoáng vung tay lên, "Đồ ăn sáng đâu rồi, mang lên!" Tôn Quý phi thật sự đi tìm Hoàng đế Bệ hạ, chỉ có điều nàng muốn chết mới dám nói chuyện uy hiếp Hoàng hậu với Hoàng đế Bệ hạ, dù sao ngày hôm qua Hoàng đế mới khen ngợi Hoàng hậu ở trước mặt nàng xong, hôm nay nàng đã đi tìm Hoàng hậu gây chuyện thì đó là không muốn yên ổn hay là không muốn sống?

Nàng chỉ có thể nói bản thân đi học tập với Hoàng hậu.

Nhưng đương nhiên Hoàng đế Bệ hạ không ngu, trong lòng biết rõ nàng ta đi làm gì, trên mặt dù vẫn mang vẻ mặt ôn hòa ứng phó nàng ta, nhưng trong lòng thật sự là buồn bực vô cùng, hình như hấn lại gây phiền phức cho Tiểu Hoàng hậu nhà mình, làm trưa nay hấn cũng ngại chạy đến cung Trường Hoa nghỉ trưa được chứ?

Vẫn nên nghĩ biện pháp dẫn dắt lực chú ý của Quý phi đi chỗ khác thôi.

Giữa trưa Hoàng đế Bệ hạ chạy đến Ngự Hoa Viên đi dạo lung tung, nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được chương pháp nào, ngay khi hấn đang phiền não vô cùng, mẹ ruột kịch tình của hấn dốc sức kính dâng gói quà kịch tình lớn, nam chính và nữ chính lần nữa gặp nhau.

Mấy ngày này Chu Tĩnh Tuệ trôi qua rất ngọt ngào, so với lúc ở trong cung Đức phi, trong cung Hoàng Hậu còn ngọt ngào hơn mấy chục lần, dù sao Đức Phi cũng chỉ là phi tử, khi đó Chu Tĩnh Tuệ vẫn còn treo tên ở chỗ Hoàng đế, Đức Phi cũng không dám quá đáng đến mức giết chết nàng, còn ở chỗ Hoàng hậu, trừ việc phủ Nội Vụ dạy quy củ, Hoàng hậu hoàn toàn không để ý đến nàng.

Nhưng đến chỗ Thái hậu, đó chính là đủ loại khó chịu, tất cả cung nhân cung Ninh Khang đều chen ép nàng cũng chỉ là chuyện nhỏ, gây đủ kiểu cản trở mới khiến nàng không thể nhịn được chứ, nàng phải luôn luôn chú ý mỗi một người mỗi một vật ở bên cạnh bản thân, chỉ sợ có một sai lầm nhỏ nhoi nào đó sẽ cho Thái hậu có cơ hội giết chết nàng.

Nhiều ngày như vậy cho đến giờ, tinh thần của nàng vẫn luôn căng thẳng, cho dù là ai cũng không chịu nổi, nàng cắn răng cứng rắn chịu đựng nhiều ngày như vậy cũng đã sắp đến cực hạn rồi.

Hiện giờ việc quan trọng nhất chính là nhanh nghĩ biện pháp thoát khỏi cung Ninh Khang, nếu không đoán chừng cách cái chết cũng không còn xa, hơn nữa nhớ lại chuyện một đời trước, có một cơ duyên lớn đang đặt trước mặt nàng, chỉ còn xem nàng có thể nắm lấy hay không thôi.

Nhưng nàng không ngờ tới, nàng chỉ thừa dịp Thái hậu đang ngủ trưa không có việc gì làm nên chạy đến đây sắp xếp lại suy nghĩ, nhân tiện nghĩ cách đến

gần Hoàng thượng, thế mà trời cao lại chiếu cô nàng một lần nữa, trực tiếp đưa Hoàng thượng đến trước mặt nàng.

Cảnh Diệp cúi đầu nhìn cung nữ đang quỳ xuống hành lễ, trong lòng có ý nghĩ, ánh mắt quan sát nàng một lượt, sau đó lạnh nhạt mở miệng miễn lễ: "Đứng lên đi."

"Tạ Hoàng thượng." Chu Tĩnh Tuệ vừa đứng dậy vừa bắt đầu tính toán xem lúc Hoàng thượng hỏi sao nàng lại ở đây thì nên trả lời như thế nào mới có thể tài tình kéo Thái hậu và Quý phi vào.

Ai biết Cảnh Diệp lại nhàn nhạt hỏi một câu: "Ồ cung Ninh Khang vẫn tốt chứ?"

Chu Tĩnh Tuệ sửng sốt, sau đó sự vui mừng lập tức dâng lên, lời nói mang theo quan tâm như vậy còn thân thiết hơn so với hỏi sao nàng lại ở đây rất nhiều, nàng ngừng một chút, sau đó mới vén áo hành lễ, mang theo nước mắt nói: "Tạ Hoàng thượng rũ lòng hỏi han, nô tỳ vẫn tốt."

Cảnh Diệp nghe vậy cũng không nói chuyện, chỉ là nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, ánh mắt không có tiêu cự nhìn về phía xa, không biết đang nghĩ gì.

Chu Tĩnh Tuệ thấy hân không lên tiếng, cũng không cam lòng chỉ quỳ vãn an rồi rời đi như vậy, cúi đầu đắn đo một lúc lâu sau mới cắn răng một cái, thấy chết không còn quỳ mạnh xuống: "Hoàng thượng, nô tỳ có chuyện thượng tấu."

"Thượng tấu?" Cảnh Diệp lấy lại tinh thần, bị lời của nàng làm cho tức đến cười, giọng nói hơi có vẻ trào phúng: "Thần tử mới có thể thượng tấu, ngươi có thân phận gì?"

Chu Tĩnh Tuệ sửng sốt, sau đó nước mắt lập tức dâng lên, loại cảm giác bị nhục nhã này thật sự làm cho nàng sống không bằng chết, nàng vốn cũng là tiểu thư của thế gia vọng tộc, nay lại làm nô tỳ, bảo nàng làm sao cam tâm?

Nàng cắn chặt răng, một lúc lâu sau mới đề sự phản hận tràn đầy xuống lại, đập đầu lần nữa, nói: "Hoàng thượng, nô tỳ có chuyện bẩm báo, xin Hoàng thượng cho phép."

Cảnh Diệp từ trên cao nhìn chằm chằm xuống vẻ mặt tái nhợt của nàng ta và ánh sáng không cam lòng trong mắt nàng ta, mắt phượng hơi khép, khoe môi lại hiện lên ý cười không rõ nghĩa, hân ngạo mạn hỏi: "Nếu như trẫm không cho phép thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Phỏng Đoán Về Việc Hoàng Đế Nam Tuấn (1)

Tạ Bích Sơ cảm thấy mình mới chỉ ngủ một giấc, đến khi tỉnh lại thì không khí của cả Hậu cung đã không đúng lắm, khẩn trương như vậy là do có vật gì kỳ quái lẫn vào rồi hả?

Tạ Bích Sơ dùng xong bữa sáng, ngoắc ngoắc tay với tiểu cô nương Cẩm Tú "thông hiểu Hậu cung": "Tới đây, nói cho nương nương nhà ngươi biết. Trong cung có chuyện gì mới mẻ?"

Cẩm Tú lập tức nhảy tới nói: "Nghe nói mùa mưa đến, Hoàng thượng lo lắng Giang Nam bên kia bị lũ lụt, cho nên định tuần tra phía Nam đó."

Cặp mắt Tạ Bích Sơ lập tức sáng thành bóng đèn 3000W: "Thật?"

Kết quả nghe Cẩm Tú nói tiếp mới biết, thì ra đây chỉ là tin đồn bên ngoài thôi, còn chưa trải qua chứng minh chính thức, hiện tại cả Hậu cung đều khá táo bạo, đang chờ cung Thừa Thiên phát ra thông báo, dù sao Hoàng đế Bệ hạ Nam tuần thì không thể nào mang theo tất cả Hậu Phi, cho nên số lượng người đi theo từ trước đến giờ đều khá là ít, có thể ở riêng du sơn ngoạn thủy với Hoàng thượng, cơ hội như vậy sao có thể bỏ lỡ?

Chỉ có điều Tạ Bích Sơ không lo lắng chút nào hết, nàng là Hoàng hậu đó, dựa theo quy củ. Chỉ cần nàng muốn đi, danh ngạch ưu tiên là của nàng, cho nên vừa nghe nói Hoàng đế Bệ hạ muốn Nam tuần, Tạ Bích Sơ lập tức xoa tay bắt đầu sai tứ Cẩm thu dọn đồ đạc.

Chỉ có điều khi nàng đang ngồi một bên ao ước đủ thứ. Đột nhiên một tia chớp bất ngờ khiến cho người ta không kịp trở tay bỏ xuống đỉnh đầu nàng, trực tiếp bỏ cho nàng quỳ xuống.

Sao nàng lại quên mất chứ, lũ lụt đó, một bậc thang cao để nữ chính lên chức trong truyện gốc đó.

Một đời trước khi sống lại kia của Chu Tĩnh Tuệ, năm đó lũ lụt ở Thanh Châu hết sức nghiêm trọng, dân chúng tính bằng đơn vị hàng nghìn trôi dạt khắp nơi, cộng thêm bệnh dịch sau lũ lụt, khiến tử thương vô số.

Chờ sau khi Chu Tĩnh Tuệ sống lại, đương nhiên nàng muốn lợi dụng thật tốt cơ hội này, trong truyện gốc, lúc này nàng đã xây dựng được mối quan hệ chủ tớ tốt đẹp với Hoàng đế Bệ hạ ở ngự tiền, sau đó nàng ta làm giả một bức thư của cung nữ đã xuất cung. Thuyết phục Hoàng đế Bệ hạ sử dụng các biện pháp dự phòng lũ lụt, cuối cùng mặc dù lũ lụt vẫn xảy ra như cũ, nhưng bởi vì dự phòng thích hợp, người chết giảm bớt rất nhiều, cũng chính vì việc

này, Hoàng đế Bệ hạ không chỉ thăng quan cho nàng ta. Cũng bắt đầu nhìn thẳng vào sự thông tuệ và cơ trí của nàng ta, bắt đầu đánh giá khả năng giúp đỡ của nàng ta.

Nghĩ như vậy, Tạ Bích Sơ vội vàng sai Cẩm Tú đi ra hỏi thăm tin tức lại, không bao lâu quả nhiên nhận được đáp lại, buổi chiều hôm qua Chu Tĩnh Tuệ từng "vô tình gặp được" Hoàng đế Bệ hạ.

Không biết có phải nữ chính đại nhân lại làm giả một phong thư của "chị em tốt" ngày xưa ở Hoán Y Cục hay không, cung nữ có nhà cũ ở Thanh Châu sau khi được xuất cung đã về nhà trong truyền thuyết kia thật ra đã sớm bởi vì bị Tôn quý phi giận chó đánh mèo mà không biết chết trong cái giếng cạn nào ở Hậu cung rồi, chỉ là rất dễ nhận thấy, Hoàng đế Bệ hạ dường như đã tin lời nói của Chu Tĩnh Tuệ.

Đương nhiên Tạ Bích Sơ không thể nào nhảm chán đến nỗi đi vạch trần nữ chính, khiến nàng kỳ quái chính là, trong truyện gốc, phụ thân nam thân bởi vì Tạ Bích Sơ chết đi nên lúc này đã từ quan, cho nên chuyện dự phòng lũ lụt được Hoàng đế giao cho Tôn Khải Xương đi làm, nhưng sao bây giờ lại là Hoàng đế muốn tự chạy tới?

Nàng ở đây nghi ngờ không hiểu, Ngự Thư Phòng bên kia Cảnh Diệp cũng đang giữ Tạ Dịch Giang lại bàn chuyện riêng.

Tạ Dịch Giang không tình nguyện, hôm thọ yến Thái hậu đã nói là ngày hôm sau để cho hắn gặp Bảo Nhi nhà hắn, kết quả tiểu Hoàng đế lại có thể nuốt lời. Ngày hôm sau lại làm như chưa có chuyện gì xảy ra, đúng là không thể nhìn!

Vì thế Tạ Dịch Giang đã đơn phương chiến tranh lạnh với Hoàng đế Bệ hạ (!) rất nhiều ngày rồi, ngay cả bị Hoàng đế Bệ hạ gọi riêng vào phòng làm việc cũng không cho hắn sắc mặt tốt.

Cảnh Diệp liếc nhìn về mặt "không vui" kia của Tể tướng nhà mình, tất nhiên biết nguyên nhân là gì rồi, vì vậy nghiêm trang ho một tiếng nói: "Hôm nay gọi Tể Tướng tới đây cũng là bởi vì Hoàng hậu nói nhớ Tể Tướng, muốn gặp Tể Tướng."

Hoàng đế Bệ hạ cảm thấy nói như vậy là cho lẫn nhau một cái bậc thang để xuống nước, nhưng Tể Tướng hoàn toàn không nghĩ như vậy được chứ, hắn trực tiếp xuyên thấu qua hiện tượng để nhìn ra bản chất, chuyện tiểu Hoàng đế đồng ý cho mình gặp Bảo Nhi cũng không có thực hiện, thì chuyện Bảo Nhi muốn gặp hắn, tiểu Hoàng đế cũng không thể dễ dàng đồng ý được, nhưng bây giờ tiểu Hoàng đế đã đồng ý, vậy thì chắc chắn là Bảo Nhi nhà mình đã mất rất nhiều tâm tư mới được thực hiện.

Thật đau lòng Bảo Nhi nhà mình mà, hy sinh quá lớn.

Nghĩ như vậy, hình như tâm tình càng thêm không tốt, tâm tình không tốt thì hoàn toàn không muốn làm việc có được hay không?

Hoàng đế vừa thấy hình như tâm tình Tể tướng đại nhân càng thêm không tốt, đúng là không giải thích được được chứ, cũng đã cho người gặp Hoàng hậu người còn không vui là muốn âm mưu cái gì? Chẳng lẽ là bởi vì thực hiện đã quá muộn?

Nhưng Hoàng đế chính là cố ý được chứ, bởi vì hắn đã phát hiện Tể tướng càng ngày càng biết đánh Thái Cực, rất nhiều việc hoàn toàn không chịu nhận, càng ngày càng không chịu làm việc cho tốt, Hoàng đế Bệ hạ cố ý giữ lại một điều kiện tốt để nhân cơ hội uy hiếp Tể tướng một lần thôi.

Ban đầu lúc quyết định còn cảm thấy mình thông minh, nào biết sẽ rơi vào kết quả trộm gà không được còn mất nắm gạo như thế này.

Có điều chuyện cũng đã như vậy, cho dù hắn có chột dạ hơn nữa cũng chỉ có thể tiếp tục giữ mặt mũi mà nói: "Nhưng bây giờ còn sớm, chắc Thanh Ngọc vẫn chưa ăn sáng xong, hay là nói vài chính sự trước đã."

Tạ Dịch Giang nghe thấy hắn nói có lý, vì để Bảo Nhi nhà mình có thể yên tĩnh ăn bữa sáng, vì vậy bắt đất dĩ chấp tay một cái, nói: "Không biết Hoàng thượng có phân phó gì?"

Hoàng đế Bệ hạ lập tức đổi suy đoán của Chu Tĩnh Tuệ thành suy đoán của mình, nói với Tạ Dịch Giang một lần, sau đó mới nói ra mục đích cuối cùng của mình: "Cho nên trăm hy vọng Tể Tướng có thể đi Thanh Châu một chuyến, mặc kệ cuối cùng lũ lụt có xảy ra hay không, dự phòng trước luôn là không sai."

Tạ Dịch Giang nghe vậy cũng nghiêm túc suy nghĩ, mặc dù hoài nghi nguồn gốc những suy đoán của Hoàng đế, nhưng hắn vốn sẽ không xen vào chuyện của người khác mà hỏi thăm, hắn cau mày suy nghĩ một lát, bắt đầu chỉ ra vấn đề: "Thế nước ở Thanh Châu tuy hiểm yếu, nhưng đê đập kiên cố, đợt lũ xuân năm nay lại được nâng cao thêm một lần nữa, đã yên ổn vượt qua lũ xuân, vậy thì hẳn mùa mưa cũng sẽ không xuất hiện vấn đề gì lớn lao, hơn nữa, biện pháp phòng lụt cũng không nhiều, trừ gia cố đê đập cao thêm, biện pháp khác chính là sơ tán dân chúng trước cơn lũ, hiện giờ không cần nói chuyện đê đập nữa, nếu như sơ tán dân chúng, chỉ sợ chuyện này không ổn thoả."

Cảnh Diệp nghiêm túc nghe hắn nói xong, cũng rầu rĩ thờ dãi: "Lá rụng về cội, không muốn rời quê cha đất tổ, không phải là không ổn, mà vốn không thể." Nói xong im lặng suy nghĩ một lát mới hỏi tiếp: "Tể Tướng cảm thấy khả năng Thanh Giang vỡ đê có bao nhiêu?"

Tạ Dịch Giang cân nhắc một lát, vẫn là nói thẳng: "Theo vi thần thấy, khả năng cũng không lớn, Thanh Giang trong khu vực Thanh Châu chính là một nhánh của Lan Giang, một nhánh khác chính là Mịch Giang ở La Châu, hai chi Giang Lưu cũng rẽ nhánh ở Vân Châu, mà khởi nguồn của Lan Giang chính là dãy núi Vân Tiêu ở vùng Tây Bắc của Vân Châu, lũ xuân hàng năm cũng là bởi vì băng tuyết trên núi tan thành nước mà thành.

Nếu nước tuyết của cả dãy núi cũng không thể làm cho Thanh Giang vỡ đê, thì lượng nước mùa mưa đối với Thanh Giang mà nói thì gánh nặng cũng không lớn, trừ khi một nhánh sông khác là Mịch Giang bị chặn lại, làm cho lượng nước cả Lan Giang đều vọt tới Thanh Giang, chỉ là, sẽ có cái gì có thể dễ dàng chặn dòng chảy của Mịch Giang rộng lớn đây."

Hắn nói càng cặn kẽ nghiêm túc, Cảnh Diệp lại càng cảm thấy nhẹ nhõm, dù sao một khi xuất hiện thiên tai, suy nghĩ đầu tiên trong đầu dân chúng chính là Hoàng đế làm không tốt, chộc cho trời cao tức giận, nếu lại xử lý không tốt, lập tức kẻ có dã tâm sẽ khởi nghĩa vũ trang, mặc dù tổ chức nhà nước lớn như vậy sẽ không để những con tôm nhỏ kia vào trong mắt, nhưng nếu trong triều có kẻ bụng dạ khó lường cũng tham gia một chân vào theo, thì giải quyết sẽ khá khó khăn rồi.

Cảnh Diệp suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không buông ra: "Mặc kệ như thế nào, trăm cảm thấy vẫn cần phải đi một chuyến, nếu như tất cả suôn sẻ thì coi như trăm phái Tể Tướng đi thể nghiệm quan sát dân tình, nếu như có lũ lụt, mặc kệ cuối cùng có thuận lợi giải quyết hay không, tóm lại thái độ của triều đình đã thể hiện ra, không thể để cho dân chúng cảm thấy triều đình từ bỏ bọn họ."

Tạ Dịch Giang nghe vậy lập tức hiểu, ý tứ chính là mặc kệ có lũ lụt hay không, cũng không cần biết cuối cùng có thể thật sự cứu dân chúng hay không, tóm lại triều đình đã làm một lần công phu bên ngoài trước rồi, dù sao cũng không thể để cho dân chúng cảm thấy triều đình không tốt.

Một câu, triều đình không muốn làm thật còn muốn kiếm danh vọng, tục xưng: Làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ.

Sau khi hiểu Tạ Dịch Giang càng không muốn đi, nếu làm vài việc thật sự hấn rất vui lòng, còn làm loại công phu bên ngoài này hấn thật đúng là sợ tổ tông nhà mình nhảy ra từ trong quan tài, vì vậy hấn lại chấp tay nói: "Nếu Hoàng thượng thật sự lo lắng tình hình lũ lụt, không bằng hạ chỉ Nam tuần, có lẽ vì vậy dân chúng sẽ càng có thể cảm nhận được tấm lòng bác ái của Hoàng thượng."

Cảnh Diệp nghe vậy cũng rất lung lay, nhưng vừa nghĩ rằng muốn hấn rời đi Kinh Thành hấn liền cực kỳ không có cảm giác an toàn, dù sao còn có một Tôn gia ở phía sau như hồ rình mồi đó, nếu như hấn đi, Thái hậu ở lại trong cung, sau đó lại làm như lúc trước, Tôn gia trực tiếp giết chết hấn ở Giang Nam

Suy nghĩ thử đã cảm thấy khả năng này cực kỳ lớn, dù sao Tôn gia cũng không phải là lần đầu tiên hành thích vua.

Nghĩ như vậy Cảnh Diệp lập tức từ bỏ đề nghị của Tạ Dịch Giang.d.đ./q/đ

Tạ Dịch Giang cũng đoán được có lẽ hấn cố kỵ Tôn gia, cho nên đề nghị lần nữa: "Cần cẩn thận tấm thân nghìn vàng, Hoàng thượng đúng là không nên vì chuyện hư vô mờ mịt như thế mà rời khỏi cung cấm, vậy không bằng Hoàng thượng để cho Tĩnh Vương Điện hạ đi một chuyến, không biết ý Hoàng thượng như thế nào?"

Ai biết lần này Cảnh Diệp từ chối càng nhanh, trên cơ bản không đợi Tạ Dịch Giang nói hết lời, bên kia Hoàng đế Bệ hạ đã nói ngay: "Không được!"

Tạ Dịch Giang sững sờ, sau đó giống như là cái gì cũng không nghe thấy, sắc mặt không thay đổi chút nào.

Cảnh Diệp ngược lại vì mình luống cuống mà hơi mất tự nhiên, phát phát tay nói: "Trẫm vẫn muốn chọn Tể Tướng, Tể Tướng trở về suy nghĩ kỹ lại đi, thời gian cũng vừa lúc, Thanh Ngọc cũng nên dùng xong bữa sáng rồi, Tể Tướng đi gặp nàng đi."

Tạ Dịch Giang bình tĩnh tự nhiên mà đáp một tiếng "Vâng", sau khi lui khỏi Ngự Thư Phòng thì đi theo Lý Lộc đến cung Trường Hoa, cặp mắt hơi khép, che lại trong mắt ánh sáng trào phúng và phức tạp.

Tâm linh của người tự ti, không đủ mạnh mẽ, thì chỉ cần một cái tên là đã có thể đánh bại nó.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Phỏng Đoán Về Việc Nam Tuần Của Hoàng Đế (2)

Tạ Bích Sơ đang còn nhớ lại các tình tiết có liên quan với nạn lụt lần này trong nguyên văn, bên kia đã có thông báo phụ thân nam thần tới, Tạ Bích Sơ hoài nghi lỗi tai của mình một chút, sau đó lập tức nâng váy chạy vội ra ngoài.

Cha và con gái hai người sắp lại biểu đạt các loại tình cảm nhớ nhung sến súa với nhau, sau đó mới bắt đầu tán gẫu: "Sao hôm nay phụ thân lại tới? Mấy ngày trước ta xin Bệ hạ cho gặp người, Bệ hạ chưa đồng ý mà."

Chỉ là một câu nói thuận miệng, lại bị Tạ Dịch Giang đã nghĩ quá nhiều từ lâu tưởng thật, quả nhiên, quả nhiên tiểu Hoàng đế đúng là không phải thứ gì tốt, lại còn bắt Bảo Nhi xin hấn, xin rồi mà còn không chịu đồng ý!

Hừ, kiên quyết! Tuyệt đối! Không đi Thanh Châu!

"Hoàng thượng muốn để ta đi Thanh Châu một chuyến."

Nghe được từ then chốt, Tạ Bích Sơ lập tức tỏ ra chú ý cao độ, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, nghi ngờ hỏi: "Là vì chuyện lũ lụt sao? Có phải ý là Bệ hạ muốn Nam tuần, tự mình đi khảo sát tình hình lũ lụt hay không?"

Tạ Dịch Giang hơi không biết nói gì, là vấn đề chính trị trung tâm của quốc gia, năng lực giữ bí mật như thế này có phải là quá thấp hay không, chuyện hẳn mới vừa thảo luận với Hoàng đế ở Ngự Thư Phòng, bây giờ đã bị truyền tới tai Bảo Nhi nhà mình, không khỏi muốn đốt ba nén hương thay tiểu Hoàng đế đó.

"Trong cung đã truyền khắp?"

Tạ Bích Sơ sững sờ, không hiểu sao hẳn lại hỏi như thế, tầm mắt rất tự nhiên dời về phía người cung cấp tin tức, Cẩm Tú.

Cẩm Tú rõ ràng khá sợ Tạ Tể Tướng, thấy hai người nhìn sang, hoàn toàn không có vẻ hấp tấp thường ngày, đành hoảng nói: "Đã truyền khắp, nhưng tin tức là truyền ra từ trong cung của Thái hậu trước buổi triều, nghe nói là Thái hậu bảo Quý phi chuẩn bị vài thứ, cần phải tùy giá để nhanh chóng mang thai."

Tạ Dịch Giang nghe vậy có chút không rõ, sao tin tức có thể truyền ra từ cung Ninh Khang trước được, theo lý Hoàng đế không thể nào nói tin tức này cho Thái hậu mới đúng.

Tạ Bích Sơ suy nghĩ một lát, vẫn là nói ra chuyện Chu Tĩnh Tuệ chạm mặt Hoàng đế nói ra: "Chu Tĩnh Tuệ này không đơn giản, phụ thân tuyệt đối không thể coi thường nàng."

Tạ Dịch Giang hơi lộ vẻ khinh thường, nhưng nếu như Bảo Nhi nhà mình đã nói như vậy, hẳn nhất định là tin tưởng rồi, vì vậy hẳn gặt đầu một cái, trong lòng đã nghĩ phải điều tra cả việc mỗi ngày Chu Tĩnh Tuệ hô hấp bao nhiêu lần mới được.

"Xem ra Bệ hạ không chuẩn bị Nam tuần, vốn con còn muốn cùng đi ra ngoài du ngoạn nữa đó, mỗi ngày đều ở cái chỗ lớn bằng bàn tay như thế này thật là buồn chết." Tạ Bích Sơ phồng khuôn mặt nhỏ nhắn mặt dày nằm trong ngực phụ thân nam thân làm nũng.

Tạ Dịch Giang nghe vậy trên mặt cười dỡ nàng, trong lòng lại xuất hiện một suy nghĩ, vì vậy đến ngày thứ hai, khi Hoàng đế Bệ hạ lần nữa triệu kiến hẳn, hỏi hẳn đã suy nghĩ thế nào, Tạ Tể Tướng đứng lý hợp tình nói điều kiện với Hoàng đế: Muốn ta đi cũng được, ta muốn mang theo Bảo Nhi đi!

Cả người Hoàng đế đều có chút không ổn, chưa từng thấy qua nuông chiều con cái đến như vậy được chứ, Bảo Nhi nhà người đã gả cho ta, đã là Hoàng hậu rồi được chứ? Lần trước xuất cung về nhà ở nhiều ngày như vậy đã là không hợp quy củ, lần này càng quá đáng, lại còn muốn mang nàng đi Giang Nam chơi. Phải người đi Giang Nam làm hình ảnh đại sứ, là đi làm việc được không? Lợi dụng chi phí chung chiếm dụng thời gian làm việc mang theo Hoàng hậu đi du lịch như vậy thật sự thích hợp à? Người là Tể tướng tự người nói đi, thích hợp à?

Nhưng mà làm nữ nhi không, Tạ Tể Tướng không quan tâm nhiều như vậy, người rút cuộc có đồng ý hay không, đồng ý ta lập tức đóng gói lên đường, không đồng ý thì người nào thích đi người đó đi đi.

Hoàng đế cũng rồi rầm lăm lăm, hẳn đương nhiên muốn Tể Tướng đi chứ, nhưng tiểu Hoàng hậu thì tuyệt đối không thể đi theo, phải biết lần trước ở Thượng Lâm Uyển, cha con hai người chơi đến quên hết thời gian, bây giờ nếu như đi Giang Nam, cộng thêm thời gian đi về cùng với làm việc dâng hoàng, đoán chừng ít nhất phải chơi đến nửa năm một năm mới trở về, một mình hẳn hoàn toàn gánh không nổi công việc của Tể tướng trong thời gian dài như vậy có được hay không?

Cho nên quan trọng nhất không phải tiểu Hoàng hậu, mà là phụ thân của tiểu Hoàng hậu!

Đều là do người có thể dùng được quá ít, người có thể tin tưởng được cũng quá ít, đều do Tôn gia, nếu không phải do Tôn gia thì hẳn có thể trực tiếp chạy đi Nam tuần được chứ!

Bên này hẳn đang bóp cổ tay, bên kia Tôn Quý phi đã nghe tin mà đến.

Vốn Chu Tĩnh Tuệ lan tin Hoàng đế Bệ hạ muốn Nam tuần ở trong cung Ninh Khang là vì muốn cho Thái hậu đi cùng, bản thân cũng có thể nghỉ biện pháp đi theo, sau đó Thái hậu biết, chuyện thứ nhất đương nhiên là thông báo cho Quý phi rồi.

Vừa bắt đầu Quý phi vui đến ngu luôn, thử tưởng tượng cảnh có thể thoát khỏi nhiều tồn tại chướng mắt như vậy trong Hậu cung để ở riêng với Hoàng đế biểu ca, quả thật vui vẻ khủng khiếp, nhưng chờ đến khi tai mắt trong cung Thừa Thiên truyền về cuộc nói chuyện riêng giữa Hoàng đế và Tể Tướng, Tôn Quý phi lại nổi giận.

Tại sao Hoàng đế biểu ca không chịu giao những chuyện này cho phụ thân mình, cứ phải giao cho Tạ Tể Tướng đi làm, quan trọng nhất là Tạ Tể Tướng người ta còn không biết điều như vậy, ra sức từ chối, sao Hoàng đế biểu ca lại thiên vị như vậy?

Nghĩ tới đây, Quý phi vốn tính tình nóng nảy hoàn toàn nhịn không được, nổi giận đùng đùng chạy tới Ngự Thư Phòng quấy rối Hoàng đế Bệ hạ: "Biểu ca ~~~~~"

Hoàng đế Bệ hạ bị giọng nói phi nhân loại chín cong mười tám quẹo của nàng dọa cho cả người chấn động, sau khi thoáng nhìn người thật thì nhẫn nại hỏi han: "Quý phi có chuyện gì?"

"Biểu ca, tối hôm qua người còn kêu ta là Y Y mà."

Câu cảm miệng.

Cảnh Diệp khoe miệng hơi trừu, lời nói của nam nhân ở trên giường ngơoi cũng tin, ngơoi là thiếu nào à? Không có biện pháp trao đổi.

"Ta nghe nói biểu ca muốn phái người đi Giang Nam, nếu Tề tướng đại nhân không muốn đi, vậy không bằng để phụ thân đi đi, phụ thân đóng cửa suy nghĩ lâu như vậy, đã sớm biết sai lầm rồi, biểu ca tha thứ ngài ấy đi." Không sai, Quý phi nói chuyện chính là trực tiếp như vậy, không phục cũng không cần mắng nài, trực tiếp đánh nài đi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Phỏng Đoán Về Việc Nam Tuân Của Hoàng Đế (3)

Sau lưng câu nói này thực sự để lộ ra quá nhiều vấn đề, ánh mắt Cảnh Diệp lạnh hẳn đi, vợ được cái trần chỉ định ném qua, chỉ có điều khoe mắt dư quang liếc thấy, phát hiện mình cầm là cái chặn giấy bằng Kê Huyết thạch kia, trên tay dừng lại, để chặn giấy xuống, sau đó lần nữa cảm nghiệm mực lên đập về phía Lý Lộc.

Lý Lộc cũng không dám tránh, mực nước đen nhánh dội đầy đầu đầy mặt hẳn, cũng không dám che miệng vết thương bị đập rách trên đầu, còn phải thành thành thật thật mà quỳ xuống thỉnh tội, sau đó trong tiếng "Cút" lạnh lẽo của Hoàng đế Bệ hạ, lăn ra ngoài.

Trường hợp này đối với Tôn Quý phi mà nói hoàn toàn là trò con nít có được hay không, mặc dù nàng không hiểu chút nào vì sao biểu ca của mình lại đột nhiên nổi giận với Lý Lộc, chỉ có điều nàng cảm thấy dù sao chuyện này cũng không có quan hệ gì với nàng, vì vậy tiếp tục dây dưa Cảnh Diệp muốn hẳn an bài công việc cho cha mình.

Hoàng đế Bệ hạ mặt không thay đổi ngồi thẳng, mặc cho Tôn Quý phi lôi kéo tay áo hẳn không ngừng tiến hành công kích bằng sóng âm, không biết đang nghĩ gì.

Rốt cuộc, vào lúc Tôn Quý phi cũng đã cảm thấy miệng khô, Hoàng đế Bệ hạ cuối cùng cũng chịu đồng ý chuyện để Tôn Khải Xương đi Giang Nam.

Tôn Quý phi mừng rỡ, sau đó cảm thấy địa vị của bản thân ở trong lòng biểu ca quả nhiên không tầm thường, nhưng mà nếu cha mình cũng đã phục chức rồi, vậy thì nói không chừng mình tiếp tục cầu khẩn cầu khẩn, đại ca mình cũng có thể phục hồi nguyên chức luôn, vì vậy nàng bật ra vẻ thẹn thùng ôm Hoàng đế biểu đạt tình yêu, nói tiếp: "Còn có đại ca của ta....."

Nàng mới vừa mở đầu, Đại cung nữ vẫn nghe lên ngoài cửa lập tức lên tiếng: "Nương nương, nô tỳ có chuyện bẩm báo."

Đại cung nữ này vẫn là rất được Quý phi xem trọng, mặc dù mở miệng trong thời điểm mấu chốt như vậy, nhưng từ sự tin tưởng, Quý phi vẫn là ngừng lại, chuẩn bị nghe thử xem đến cùng thì có chuyện gì quan trọng.

Đại cung nữ vừa tiến vào, hoàn toàn không dám đi nhìn khuôn mặt xanh mét của Hoàng đế Bệ hạ, trực tiếp cúi đầu đề ép giọng, nói: "Nương nương, Thái hậu mời ngài sang nói chuyện."

"Nhưng....."

"Nương nương!" Đại cung nữ tăng giọng, ý vị ngăn cản không cần nói cũng biết.

Mặc dù Quý phi ngu xuẩn, nhưng nàng ta có một ưu điểm là nghe lời, đối với lời nói của Đại cung nữ do cô cô phải tới này, nàng đương nhiên cũng sẽ nghe, vì vậy nàng ta lưu luyến không rời quỳ an.

Hoàng đế Bệ hạ: Xem như ngơoi biết điều!

Không đề cập tới sau khi Tôn Quý phi phát hiện Thái hậu vốn không tìm nàng, tất cả đều là Đại cung nữ tự chủ trương, chạy đến cung Ninh Khang tố cáo, kết quả lại bị Thái hậu yêu cầu buông tha Tôn Tuyệt Y, lúc này, Chu Tĩnh Tuệ vốn hẳn nên ở cung Ninh Khang lại ở trên con đường mà muốn xuất cung phải đi qua, "vô tình gặp được" Tề tướng đại nhân Tà Dịch Giang.

Chu Tĩnh Tuệ nhìn thấy Tà Tề Tướng đi về phía này, nhìn chung quanh thấy không có ai, lập tức đi nhanh tới, sau đó không nói câu nào, trước hết trực tiếp quỳ xuống trước mặt hẳn.

Tà Dịch Giang: "....."

Tà Dịch Giang cứ như vậy mắt lạnh nhìn nàng ta, cũng không lên tiếng, Chu Tĩnh Tuệ đợi một lúc lâu vẫn chưa đợi được hẳn mở miệng hỏi han, không thể làm gì khác hơn là tự mình lên tiếng trước: "Gặp qua Tề tướng đại nhân."

Tà Dịch Giang vẫn không nói lời nào, nhưng ánh mắt không kiên nhẫn biểu đạt rất rõ ràng: Có việc thì nói, không có việc gì thì cút!

Đáng tiếc Chu Tĩnh Tuệ đang cúi đầu nên không hề nhìn thấy, tiếp tục đợi thêm một lát vẫn không nghe thấy Tà Dịch Giang nói chuyện, trong lòng cũng

biết tiên cơ đã không còn, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn khai báo thân phận và mục đích của mình: "Vốn là tỳ muội khi vẫn còn ở Hoán Y Cục, nô tỳ thật sự lo lắng cho năng, cho nên kính xin Tể tướng đại nhân mang theo nô tỳ." Phía sau còn nói chuyện giao tình: "Gia phụ họ Chu, tước danh Viễn An, lúc còn sống từng nhậm chức dưới sự quản lý của Tể tướng, rất sùng kính Tể tướng đại nhân."

Khuôn mặt Tạ Dịch Giang mang ý cười, lời nói ra lại như chứa độc: "Hà? Chính là tên Chu Viễn An thường xuyên khuyên Bồn quan chuyển sang gia nhập vào bè phái Tôn thị? Bồn quan nhớ rõ Chu gia không phải đã bởi vì Tôn gia mà cả nhà bị xét nhà xử trảm từ lâu rồi sao, ngươi là ai, lại dám nói xằng rằng Chu Viễn An là phụ thân, không muốn sống nữa à?"

Chu Tĩnh Tuệ cắn chặt răng, trong miệng thậm chí đã dâng lên mùi máu tanh ngọt, nhin một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: "Không dám mạo nhận, nô tỳ thực sự là con mồ côi của Chu thị, năm đó may mắn được Đường Kim Thánh Thượng ra tay cứu giúp, được sống đến nay trong lòng rất là cảm kích, nên vào cung làm tỳ."

"Nhu vậy....." Về mặt Tạ Dịch Giang không thay đổi chút nào, chứa đựng ý cười nham nhảm nói: "Ngươi biết Thánh thượng có ý để Bồn quan đi Giang Nam một chuyến, lại không biết Bồn quan đã từ chối rồi, giờ phút này ngươi được chọn, có lẽ nên là Tôn gia gia chủ Tôn Khải Xương."

Mặc dù lúc này Tạ nam thần còn chưa hề lấy được tin tức Quý phi chạy đến đại náo Ngự Thư Phòng, nhưng căn cứ suy đoán của Tạ nam thần có chỉ số thông minh đội trời, không phải hần đi, cũng không phải Tĩnh Vương, trong triều này có chút phân lượng cũng chỉ còn có Tôn Khải Xương thôi, huống chi bỏ Tôn Khải Xương qua một bên lâu như vậy, cũng đến lúc tiểu Hoàng đế thả lỏng.

Nam thần chính là nam thần, quả thật phỏng đoán như thần được chứ.

Tạ Nam Thần nói xong, cũng không để ý nữ chính đại nhân nhìn đến mức miệng đầy máu tanh, đi thẳng.

Đội đến khi nữ chính đại nhân xác định người đi Giang Nam đúng là Tôn Khải Xương, một búng máu phun thẳng ra ngoài, là nàng cung cấp tin tức cho Hoàng đế, kết quả nàng còn chưa được lợi từ chuyện này, ngược lại trước hết để cho kẻ thù Tôn Khải Xương được khôi phục lại, quả nhiên là tạo hóa trêu ngươi!

Nếu chuyện này bị Hoàng đế giao cho Tôn Khải Xương, thì nàng hoàn toàn không thể đi theo, Chu Tĩnh Tuệ suy nghĩ một lúc lâu, sau đó viết lá thư, lặng lẽ đưa ra cung.

Vốn là cơ duyên của nàng, hiện tại nàng không chiếm được chỗ tốt, Tôn gia này cũng đừng nghĩ được chỗ tốt!

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Lũ Lụt Ở Thanh Châu (1)

Editor: Hijushima

Ngày hai mươi bảy tháng năm năm thứ mười Thịnh Trạch, đêm, Thanh Giang vỡ đê, thành Thanh Châu bị phá hủy, nước lũ dâng lên năm thước. Phá hủy chu vi nghìn dặm xung quanh Thanh Châu, cuốn trôi nghìn ngôi nhà, hơn vạn dân chúng trôi giạt khắp nơi, tử thương vô số.

Thiên tai cứ như vậy bất ngờ không kịp chuẩn bị, đột nhiên xảy ra.

Thanh Châu và láng giềng là La Châu, mặc dù đã mưa to liên tục nửa tháng, nhưng theo như Phủ doãn Thanh Châu mỗi ngày phái người xem xét đê sông, phát hiện mực nước bình thường, không có nguy hiểm vỡ đê, cộng thêm vào kỳ lũ xuân đã sớm gia cố đê sông cao thêm, cho nên sau khi Tôn Khải Xương phụng chỉ tiến về phía Thanh Châu, vốn không đặt nhiều tâm tư trên đê điều.

Thanh Châu chính là đất lành, hơn nữa vận chuyển đường sông thuận lợi, cả Thanh Châu là đại diện cho sự giàu có.

Trước kia Tôn Khải Xương phát triển thế lực rất sâu ở Nhuận Châu nằm phía đông Thanh Châu. Ai ngờ chỉ vì một lần ám sát Tạ Bích Sơ, liền bị Hoàng đế và Tạ Dịch Giang giải quyết sạch thế lực của hần ở Giang Nam, cũng vì vậy, Tôn gia có một đoạn thời gian rất là túng quẫn về mặt tiền bạc.

Cho nên lúc này Tôn Khải Xương được phụng chỉ đi tới Thanh Châu đúng thật là như đang ngủ gật mà được Hoàng đế tặng gói đầu, ý nghĩ đầu tiên chính là trước tiên phát triển thế lực ở Thanh Châu, ai biết Phủ doãn Thanh Châu chính là thuộc phái tâm phúc của tiên đế, hoàn toàn không để ý đến hần, vào lúc Tôn Khải Xương đang vất hết óc nghĩ biện pháp, nạn lụt xảy ra.

Hơn nửa đêm, tất cả đều đang ngủ, ai có thể nghĩ tới mực nước đột nhiên tăng lên, dân chúng ở gần đê sông cũng có nghe thấy tiếng nước chảy, nhưng Thanh Châu đã mưa liên tiếp gần nửa tháng, trong mơ mơ màng màng đều cho rằng là tiếng mưa rơi mà thôi, kết quả là trực tiếp mất đi tánh mạng khi đang ngủ.

Tôn Khải Xương đang ngủ ngon lành thì bị thủ hạ đánh thức, nhất hần còn chưa mở ra đã bắt đầu mắng chửi người, kết quả vừa nghe thấy Thanh Giang vỡ đê, trong óc "ong" một tiếng, cả người đều cứng lại, sau đó kéo người báo tin qua: "Ngươi nói cái gì?"

"Đại nhân. Thanh Giang vỡ đề!"

Toàn thân người báo tin đều đang phát run, những lời này chủ yếu là la lên, hấn là sót ruột thay Tôn Khải Xương. Hoàng đế phái Tôn Khải Xương tới phòng lựt, nhưng sau khi đến hấn ta chỉ hỏi một câu, sau đó không hề làm gì cả, hơn nữa bên phía Phủ doãn vốn có ấn tượng không tốt với Tôn Khải Xương, bây giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, ngày lành của Tôn Khải Xương thật sự sắp chấm dứt.

Tôn Khải Xương cả người đều bối rối, vì bối rối nên hấn sẽ dễ dàng bị ngớ ngẩn. Tôn Khải Xương nghĩ tới đầu tiên chính là giận chó đánh mèo, hấn giận dùng dùng chạy đến Phủ doãn Thanh Châu, chất vấn bọn họ xảy ra chuyện gì, không phải đã nói mỗi ngày đều đi kiểm tra mực nước à, sao đột nhiên lại vỡ đề?

Người của Phủ doãn Thanh Châu rất bận bịu có được hay không, cơ bản lười để ý hấn. Trực tiếp để cho hấn đứng đó hóng mát đợi đi.

Sau đó Tôn Khải Xương bắt đầu nghĩ ra một chủ ý gây hại cho người khác mà cũng chẳng có lợi gì cho bản thân, hấn cậy vào chính mình là phụng chỉ mà đến, trực tiếp bắt giam Phủ doãn Thanh Châu đang xắn tay áo chuẩn bị cứu tế, nói rằng cũng bởi vì Phủ doãn thất trách mới dẫn đến Thanh Giang vỡ đề mà không có ai báo lên, hấn đại biểu Hoàng thượng trước tiên giam tội nhân này lại, chờ đến sau khi cứu tế sẽ ngay lập tức áp giải hồi kinh chờ Thánh thượng xử lý.

Rồi sau đó, tên đầu óc không rõ ràng này bắt đầu cứu tế, nhưng hấn vốn có chức vị cao, ra lệnh quen, chuyện thực hành cụ thể thì hoàn toàn không hiểu gì cả, khi dân chúng lưu lạc tràn vào thành Thanh Châu với số lượng lớn thì trực tiếp đóng cửa thành cửa thành, sau đó cả thành Thanh Châu bị bao vây lại, bên ngoài số lớn dân chạy nạn không vào được, bên trong số lớn dân chạy nạn cũng không ra được, mấu chốt hơn là, nhiều người như vậy thì làm thế nào để sống tiếp!

Không biết Tôn Khải Xương nghĩ như thế nào, có thể là muốn tham ô chút vật tư cũng nên, dù sao không mở kho phát thóc ngay từ đầu, đợi đến khi người trong thành bắt đầu chết đói, hấn đương nhiên phải hoảng sợ rồi, lúc này mới bắt đầu phát thóc, nhưng lưu dân đã đói đến cùng cực hoàn toàn không quan tâm, bắt đầu giành lương thực khắp nơi, trong thành nơi nơi bùng nổ nội loạn, quan trọng hơn là, không ai quan tâm đến những người chết đói, nên bệnh dịch cũng theo sát xảy ra.....

Lúc Tạ Bích Sơ nhận được tin, Hoàng đế đang nổi giận trong Ngự thư phòng, cũng bởi vì đủ loại việc làm của Tôn Khải Xương, hiện tại bên trong thành Thanh Châu thì bệnh dịch, bên ngoài thành Thanh Châu thì người chết đói đầy đất, Hoàng đế hận không thể mọc cánh lập tức bay qua bóp chết hấn cho xong.

"Thật may là có một đệ tử của thư viện Lăng Vân ở ngoài thành, có liên lạc với quan phủ La Châu bên kia, ít nhiều cũng vì triều đình vẫn hỏi một chút danh dự, nếu không trăm còn mất mũi nào đi gặp người trong thiên hạ?!" Hoàng đế nổi giận một trận, rốt cuộc cũng bình tĩnh được chút ít, ngắt đầu nhìn đám quan viên phía dưới một vòng, hỏi: "Các vị ái khanh cảm thấy chuyện này phải làm thế nào mới tốt?"

Người phía dưới dám lên tiếng à, chuyện cũng đã thành ra thế này, lúc này như thế nào cũng không tốt!

Trái lại Tạ Dịch Giang lập tức đứng ra: "Vi thần thỉnh chỉ lập tức đến Thanh Châu, trước mắt Thanh Châu bị vây thành, lại có bệnh dịch hoành hành, cộng thêm Tôn đại nhân thân đang mang tội, Thanh Châu không có người nào chủ sự, thỉnh Hoàng thượng cho phép vi thần đi trước."

Lúc đó đáy lòng Tạ Nam Thần thật sự rất phức tạp, trước còn nói qua khả năng Thanh Giang vỡ đề là cực kỳ nhỏ, kết quả lúc này chưa được bao lâu đã bị đánh mặt, nếu lúc ấy hấn có thể đề ý một chút, dù là đi Thanh Châu một chuyến, bây giờ cũng không đến mức ở kinh thành tro mắt nhìn Tôn Khải Xương gây tai họa cho nhiều dân chúng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Lũ Lựt Ở Thanh Châu (2)

Editor: Hijushima

Tạ Dịch Giang vừa đứng ra, Cảnh Diệp lập tức thở phào nhẹ nhõm, hấn vốn có ý để Tạ Dịch Giang đi một chuyến, có điều cũng không tiện nói ra khỏi miệng, dù sao đây chính là đi Thanh Châu giải quyết hậu quả cho Tôn Khải Xương, bây giờ Tạ Dịch Giang có thể chủ động nói ra thật sự là quá tốt.

Chuyện cứ quyết định như vậy, Hoàng đế Bệ hạ đang ngồi trong Ngự Thư Phòng tự hỏi còn có chuyện gì cần an bài, bên kia Lý Lộc đi tới nhỏ giọng bẩm báo, nói Chu Tĩnh Tuệ cầu kiến.

Cảnh Diệp hơi sững sốt, sau đó mới nhớ tới công thần này, nhưng đáy lòng càng đề phòng năng hơn, đầu tiên người của Hoàng đế không tìm được kẻ gọi là tỳ muội ở Hoán Y Cục trong miệng nàng kia, hình như đã mất tích từ lâu, cho nên vốn không thể viết thư cho nàng ta vào lúc này, hơn nữa cho dù có viết, chỉ bằng cách nói mơ hồ xem xét hiện tượng thiên văn phát hiện mưa rơi các loại như trong thư, là có thể phỏng đoán Thanh Giang có nguy hiểm vỡ đề?

Quả thật là hoang đường được chứ.

Cho nên vừa bắt đầu Cảnh Diệp vốn là không tin tưởng chút nào, chỉ coi như nàng ta muốn bỏ Long sàng muốn đến đền rồi, cố ý đề xuất cách nói này để hấp dẫn sự chú ý của hắn, đồng thời Cảnh Diệp cảm thấy đây cũng là một cơ hội tốt để đề cao uy vọng của Hoàng thất, lúc này mới nổi lên ý định để Tạ Dịch Giang đi Thanh Châu một chuyến.

Mà bây giờ vấn đề chính là, nàng ta rốt cuộc nhận được tin từ nơi nào?

Hắn vốn cho rằng nàng ta nói vậy, muốn không để ý nàng ta một thời gian, để cho nàng ta biết lợi hại, sau đó lại xách tới ngự tiền làm tấm bia đỡ đạn, tránh để Quý phi không có việc gì cứ thích đi tìm tiêu Hoàng hậu gây chuyện.

Thật không nghĩ đến.

Hoàng đế Bệ hạ ôm tâm tình phức tạp truyền gọi Chu Tĩnh Tuệ, còn chưa kịp mở miệng thăm dò xem tin tức của nàng đến cùng là từ đâu tới, bên kia nữ chính đã quỳ xuống nói chuyện.

"Nô tỳ lần này tới, khẩn cầu Bệ hạ cho phép nô tỳ theo Tạ đại nhân tiến về phía Thanh Châu."

Hoàng đế trực tiếp bị ý tưởng hoang đường này của nàng ta làm cho tức đến cười, "Ngươi là cung tỳ, sao có thể đi theo ngoại thần xuất cung?" Ngươi m* nó trâu chọc ta đó à?

Nhưng thông minh tinh táo như Chu Tĩnh Tuệ thì sao có thể nói lên một ý tưởng không thể nào thực hiện chứ, người ta là có chuẩn bị mà đến: "Thanh Châu xảy ra bệnh dịch, Hoàng thượng tất nhiên sẽ phái thái y đến đó, nô tỳ có thể làm được đồng của thái y."

Nàng ngừng một chút như cho Hoàng đế có thời gian để tiếp nhận, sau đó nói tiếp: "Mặc dù lần này là Bệ hạ phái Tể tướng đại nhân đến đó, nhưng địa vị của Tể tướng đại nhân ở trong lòng dân chúng vốn đã rất cao, chỉ sợ đến lúc đó kết quả sẽ hoàn toàn trái ngược với ý tưởng của Hoàng thượng, chỉ bằng phái một người khác hoàn toàn đại biểu cho Hoàng gia, nô tỳ thân là tỳ nữ bên cạnh Thái hậu, nguyện gánh nhiệm vụ này, cầu Hoàng thượng thành toàn."

Cảnh Diệp nhìn Chu Tĩnh Tuệ thật sâu, bỗng dưng cười chế giễu: "Ngươi nói cũng cũng cực kỳ có lý, ngươi cũng rất có dũng khí, nhưng cuối cùng ngươi lại quên một việc, đó là thân phận của ngươi! Ngươi đã không phải là nữ nhi dòng chính của Chu gia từ lâu, hiện giờ ngươi chẳng qua chỉ là một cung tỳ, chỉ bằng ngươi mà cũng muốn đại biểu cho Hoàng gia, không khỏi quá xem nhẹ Hoàng gia, ngươi xứng sao?"

Tuy là nói như vậy, Cảnh Diệp cuối cùng vẫn đồng ý để Chu Tĩnh Tuệ làm được đồng đi theo đội ngũ cứu tế, sau đó quay đầu ném một phần thánh chỉ vào cung Trường Hoa.

"Phụng thiên thừa vận Hoàng đế chiếu viết, nay Thanh Châu lũ lụt nặng nề, dân tâm không yên, gây tổn hại cho đất nước, đặc biệt mệnh Hoàng hậu Tạ Bích Sơ mang theo tiền tài lương thực cùng với người của Thái Y Viện tiến về Thanh Châu cứu trị tình hình tai nạn bệnh dịch, nàng là nhất quốc chi mẫu, mang hy vọng của mọi người, như một thể với trăm, hy vọng nàng tận tâm tận lực, cùng người khác đồng tâm đồng đức, trấn an dân tâm, cùng trải qua cửa ải khó khăn, khâm thờ."

Phiên dịch ra là: Thanh Châu lũ lụt rồi, ngươi mau mang tiền bạc và lương thực còn có một đám thái y đi giải quyết tình hình tai nạn, ngươi là lão bà của trăm, mặt mũi của ngươi chính là mặt mũi của ta, cho nên ngươi nhất định không thể làm trăm mất thể diện, ngươi nhất định phải cố gắng lên, nhân dân cả nước đều đang nhìn vào ngươi, cứ như vậy đi.

Tạ Bích Sơ không đợi thánh chỉ đọc xong đã trực tiếp xù lông, một đôi mắt hạnh thật to chớp chớp nhìn chằm chằm Lý Lộc: "Mấy ngày nay có phải Hoàng thượng rất bận hay không, bận bịu đến mức đầu óc choáng váng rồi?"

Lý Lộc co rút khóe miệng, đừng tưởng rằng ta không biết ngươi đang nói Hoàng thượng đầu óc mê muội mới có thể hạ thánh chỉ như vậy cho ngươi, nghĩ lại thì vẫn là Hoàng thượng nhà mình hiểu Hoàng hậu, vì vậy hắn ho một tiếng, hạ giọng nói nhỏ theo ý Cảnh Diệp: "Hoàng thượng nói, Tể tướng đại nhân sẽ đi cùng Hoàng hậu nương nương, công việc cũng để cho Tể tướng đại nhân làm, Hoàng hậu chỉ cần lộ mặt ở trước mặt người khác là được, dù sao hiện giờ nương nương là người của Hoàng gia."

Tạ Bích Sơ lập tức đã hiểu, đây là để cho nàng đi qua làm vật biểu tượng đại biểu cho Hoàng gia đây mà, có điều chỉ cần có thể ở chung một chỗ với phụ thân nam thân của mình, làm vật biểu tượng cũng không phải là chuyện gì không thể chấp nhận, vì vậy nàng khụy gối, nói: "Nhất định không cô phụ sở vọng của Bệ hạ."

Ngày tám tháng sáu năm thứ mười Thịnh trạch, Phụng giá của Hoàng hậu nương nương khởi giá từ cung chính Hoàng cung, Hoàng đế tự mình tiễn đưa, đồng thời chiêu cáo thiên hạ, chuyến đi này của Hoàng hậu là đại biểu triều đình tiến về Thanh Châu cứu trị bệnh dịch, an trí nạn dân, cũng tra ra nguyên nhân Thanh Châu đột nhiên vỡ đê.

Trong chốc lát, danh vọng của Hoàng thất tăng vọt thẳng tắp.

Mà Tạ Bích Sơ mặc nguyên bộ trang phục của Hoàng hậu, bao gồm cái vương miện nặng đến hai kí lô trên đầu này, đội một buổi sáng, Phụng giá cuối cùng cũng ra khỏi Kinh Thành, Tạ Bích Sơ lập tức sai tứ Cầm lấy xuống cho nàng, lúc này mới dám nặng nề thở dốc một hơi.

Ra khỏi Kinh Thành không bao lâu, phía trước truyền đến tiếng ồn ào, chỉ một lát sau, Cẩm Tú truyền đến tin tức từ bên ngoài, thư viện Lăng Vân trung mộ một nhóm vật tư đưa đến Thanh Châu, vừa lúc đồng hành cùng Phụng giá của Hoàng hậu.

Trong lòng Tạ Bích Sơ có ý nghĩ, vén rèm nhìn sang, hàm răng của tên ngốc nào đó đang sáng chói lên dưới ánh mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lừa Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Năm Lượng Bạc Có Đắt Hay Không (1)

Mấy ngày qua tâm tình của Tạ Hoàng hậu hơi bị không vui, bởi vì phụ thân nam thần của mình quá mức lo lắng về tình hình tai nạn ở Thanh Châu nên nói là mang theo vật tư cùng với đoàn thái y đi trước, chỉ để lại hộ vệ Hoàng gia bảo vệ nàng trên đường đi, cuộc sống không có phụ thân nam thần yêu thương quan tâm mỗi ngày thật giống như hoàn toàn mất đi màu sắc mà.

Lúc nàng nói như vậy thì bên cạnh có một khuôn mặt với nhan sắc vượt hẳn người thường tiến lại gần, chủ nhân khuôn mặt hết sức nhiệt tình biểu đạt sự an ủi thân thiết: "Không sao. Tể Tướng đi rồi không phải còn có ta ở đây à."

Tạ Bích Sơ hát cầm ca ngạo liếc nhìn hán bằng nửa con mắt, cười ha ha một tiếng: "Phụ thân đi trước, cuộc sống của ta mất đi màu sắc biến thành trắng đen, nhưng bởi vì có người ở đây, cho nên..... Đen thui rồi....."

Tĩnh Vương Điện hạ sờ sờ cằm, rơi vào trầm tư: "Tiểu tử nói như vậy ý là, không muốn cùng ta ở cùng một chỗ mà muốn trở về Phụng giá, đệ đệ lập tức phái người đưa người trở về!"

Tạ Bích Sơ: "Hả, ta vừa mới nói cái gì à?"

Thật ra nội tâm đang QAQ, vì cái gì luôn bị nắm thóp vậy, mỗi lần mở ra chức năng giấu cột đều sẽ bị đối phương phản kích lại thật sự không vui nổi được chứ? Rõ ràng chính là một tên ngốc có đường mạch não quý dị, tại sao lúc ở cùng hẳn chắc chắn sẽ có loại cảm giác chỉ số thông minh bị đè bẹp vậy chứ, đúng là không khoa học!

Nhất định là phương pháp nàng đối phó với kẻ ngốc không đúng!

Tạ cô nương lần nữa rơi vào trầm tư.

Không sai, kể từ sau khi Phụng giá rời kinh, mỗi khi trải qua mỗi một thành trấn đều sẽ có người chiêu đãi đủ kiểu xã giao xã giao các kiểu. Tạ Hoàng hậu không thể nhìn được, mượn cớ gấp rút trực tiếp chặn quan viên các nơi đang muốn xông lên tạo quan hệ ngoài cửa.

Mà nàng cũng thật sự không muốn mỗi ngày ru rú trên Phụng giá bị quấy rầy đủ thứ, vì vậy để Cẩm Lạc dịu dàng ít nói nhất trong tứ Cẩm giả làm bộ dáng của nàng thay thế nàng ngồi trong Phụng giá, bản thân nàng thì đã lên chạy đến trong đội ngũ của thư viện Lăng Vân từ lâu.

Đương nhiên, lúc ấy Tĩnh Vương Điện hạ tỏ ra cực kỳ không hoan nghênh đối với việc nàng đến, Tạ Hoàng hậu cũng không phải là ngồi không, đứng trên cang xe ngẩng đầu ưỡn ngực hỏi một câu: "Chuyện người đi Thanh Châu ca người có biết không?"

Sau đó Tĩnh Vương Điện hạ ngoan ngoãn quỳ xuống cho nàng.

Rồi sau đó, Tạ Hoàng hậu trải qua cuộc sống hạnh phúc dưới sự phục vụ của Tiểu Hoan Tử, hết truyện.

Tĩnh Vương Điện hạ: "Người nghĩ nhiều quá, trước hết uống thuốc này đi."

Tạ Bích Sơ phục hồi tinh thần lại theo dõi cái chén đen thui lù trong tay hán kia, đột nhiên hiểu ra, vì sao cứ đầu không lại tên ngốc này, nhất định là bởi vì kẻ âm mưu Tĩnh Vương Điện hạ này luôn có ý đồ bắt nàng uống thuốc.

Vì vậy Tạ Hoàng hậu đương nhiên kiên quyết quả quyết mà dùng vẻ mặt đề phòng từ chối: "Không uống."

"Như vậy....." Tĩnh Vương Điện hạ sờ sờ cằm rơi vào trầm tư: "Ta vậy mà giờ mới biết thì ra là người thích người khác ép buộc, khó trách lúc rời đi Tể tướng đại nhân cứ có vẻ muốn nói rồi lại thôi."

Không, đến cùng thì hán nói cái quỷ gì. Tại sao từng chữ tách ra nàng đều hiểu, nhưng gộp lại thì nàng nghe không hiểu gì hết, phân tích và kết luận này hợp lý không? Phụ thân nam thần nhà nàng lúc rời đi có vẻ muốn nói lại thôi và việc uống thuốc đến cùng là có quan hệ gì.

Hơn nữa quan trọng hơn là, cái gì gọi là ép buộc? Có vẻ như rất đáng sợ thì phải, nàng thật sự rất sợ đó.....

Tạ Bích Sơ còn chưa liếc xong một cái liếc mắt, bên kia Tĩnh Vương Điện hạ đột nhiên lách người tới gần nàng. Khi mà Tạ Bích Sơ còn chưa kịp phản ứng lại đã nhanh chóng rời đi.

Tạ Bích Sor: "....." Kỹ năng chớp lóe cao cấp như vậy sao hẳn lại học được?

Tĩnh Vương Điện hạ vuốt vuốt cây trầm bạch ngọc trong tay, nghiêm túc nói: "Uống một chén thuốc được năm lượng bạc, không uống thì cây trầm này sẽ thuộc về ta."

Lúc này Tạ Hoàng hậu mới phản ứng lại sò sò trên đầu, quả nhiên bị mất một cây trầm, lập tức bắn đao mắt về phía hắn: "Ngươi cho rằng chỉ bằng một cây cây trầm là có thể bắt ta khuất phục à, ta cho ngươi biết, đúng là có thể, đưa thuốc đây ta uống!"

Tĩnh Vương Điện hạ tự mình giám sát nàng uống hết chén thuốc, sau đó cẩn thận cầm cây trầm về trên đầu nàng, đồng thời không chút để ý hỏi: "Chất lượng của cây trầm này không tệ, Hoàng thượng tặng cho ngươi?"

Tạ Hoàng hậu đưa tay: "Đưa năm lượng bạc trước, một vấn đề khác một lượng bạc, buồn bán nhỏ xin đừng trả giá."

Tĩnh Vương Điện hạ thành thành thật thật móc ra mười lượng bạc đưa cho nàng.

Tạ Bích Sor: "Không phải."

Tĩnh Vương Điện hạ giờ tay: "Thối ta bốn lượng bạc."

Tạ Bích Sor: "....."

Trưa hôm đó, Phụng giá chuyển từ đường bộ sang đường thủy, Tạ Hoàng hậu vừa giẫm chân lên thuyền đã hơi e sợ. Cả hai đời nàng đều luôn sống ở phương Bắc, vốn không có nước, hơn nữa thuyền này cứ chao đảo thật sự rất dọa người có được hay không?

Ngẩng đầu liếc nhìn thuyền lớn chuyên dụng của Hoàng hậu, không hiểu sao rất muốn trở về đó, chỉ là vừa nghĩ đến có bao nhiêu người ngày ngày đi theo nàng như đang trông giữ phạm nhân..... Tạ Bích Sor lập tức bỏ đi ý nghĩ này.

Đội tàu rất nhanh đã nhổ neo, Tạ Bích Sor vốn cho rằng mình sẽ say tàu, không ngờ lại chỉ hơi chóng mặt lúc mới bắt đầu, đến khi thuyền đi bằng tốc độ vững vàng lại thì dần dần đã tốt hơn.

Tạ Hoàng hậu lập tức ngóc đầu lên, há hê đắc ý chạy đến trước mặt Tĩnh Vương Điện hạ nói: "Dù ta vẫn luôn sống ở trong kinh, nhưng không ngờ cũng rất thích ứng với cuộc sống trên nước á, nghe nói cảnh tượng ở Giang Nam vô cùng xinh đẹp, sau này ta nhất định phải thường xuyên ra ngoài chơi."

Tĩnh Vương Điện hạ từ trước đến giờ vô cùng thành thật dùng ánh mắt hết sức phức tạp nhìn nàng một cái thật sâu, sau đó không chút do dự đánh mặt* nàng: "Lúc trước ở trên xe ngựa cho ngươi uống thuốc chính là thuốc chống say tàu đó, không phải ban đầu ngươi cũng không muốn uống?" (*ở đây là nghĩa bóng, có nghĩa là làm ai đó mất mặt, hoặc phủ định lời nói, việc làm của ai đó)

Hình như là vì cho Tạ tiểu cô nương một thời gian để phản ứng, hắn cố ý ngừng một chút, nhưng rất nhanh lại tiếp tục cho nàng một kích xuyên tâm: "Còn nữa, sau lần này chắc ngươi cũng không còn cơ hội gì để đi Giang Nam, cho nên, muốn chơi thì thừa dịp lần này mà chơi cho đã đi."d,d/le!quy8đôn_Hijushima

Tạ tiểu cô nương im lặng thật lâu, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói với Tĩnh Vương Điện hạ: "Ta nghĩ chúng ta không thể nào tiếp tục chơi đùa vui vẻ với nhau nữa, nói thật đó."

Tĩnh Vương Điện hạ không để trong lòng chút nào đối với việc nàng biểu đạt ý tứ "chấm dứt tình bạn", vui mừng nói: "Có thật không? Ý của ngươi là đến Giang Nam sẽ tách ra đúng không, vậy thì tốt quá, vừa lúc ta tương đối quen thuộc Giang Nam, một người chơi cũng khá là....."

"Già." Tạ Bích Sor ý vị sâu xa tiến hành giáo dục hắn: "Sao ngươi có thể có tâm tư như thế? Bằng vào giao tình của chúng ta, ta sẽ không thể nào tùy tiện vứt bỏ ngươi, đương nhiên ngươi cũng không thể, cho nên sau này ngươi nhất định nghĩ cho kỹ rồi mới nói, đúng rồi, lúc trước chuyện uống thuốc là ta hiểu lầm ngươi, trả lại cho ngươi năm lượng bạc."

Tĩnh Vương Điện hạ không chút do dự nhận lấy bạc nhét vào hà bao, tiếp đó như có điều suy nghĩ nói: "Loại thuốc kia mỗi ngày đều phải uống một lần, đúng rồi, ngươi cảm thấy một chén thuốc giá năm lượng bạc có đắt hay không?"

Tạ Hoàng hậu: "..... Không đắt!"

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Năm Lượng Bạc Có Đắt Hay Không (2)

Editor: Hijushima

Đến khi đội thuyền thuận theo dòng nước đi tới Thanh Châu, cả người Tạ Bích Sơ đều không khỏe, suốt đoạn đường này bị đè bẹp đủ kiểu không nói làm gì, cái chính là bị một tên gốc đè bẹp, ha ha, không thể nhịn!

Tạ tiểu cô nương vừa xuống thuyền đã vội vã muốn chạy đi tìm phụ thân nam thần, tâm hồn yếu ớt của nàng đã bị thương tổn trí mạng, cần gấp sự quan tâm yêu thương có tính chữa khỏi của phụ thân nam thần.

Ai biết chân nàng vừa mới dẫm lên mặt đất, đã nghe thấy tiếng của phụ thân nam thần nhà mình, Tạ cô nương đáng thương rơi nước mắt lã chã nhào thẳng tới cầu an ủi, làm cho Tạ Tề Tướng trực tiếp trấn an Bảo Nhi ngoan Bảo Nhi ngoan trước mặt mọi người.

Phượng giả đi theo Tạ nam thần trở lại căn cứ địa tạm thời —— Nghi Huyện ở gần thành Thanh Châu nhất, bởi vì bên trong thành Thanh Châu dịch bệnh hoành hành, cho nên xung quanh tất cả cửa thành đều có người canh giữ, không cho phép vào, không cho phép ra.

Hiệu suất làm việc của Tạ nam thần tất nhiên là cao vượt mức rồi, đã triển khai các hạng công việc từ lâu, giờ phút này bên ngoài thành Thanh Châu đã sớm trật tự rõ ràng, phần lớn dân chạy nạn được sơ tán đến mấy phủ huyện xung quanh, còn ở lại đều là vài người già yếu, cũng đã dựng lều cỏ gianh để làm nơi cư trú dưới sự sắp xếp của Tạ Dịch Giang.

Để tỏ lòng an ủi của Hoàng gia đối với dân chúng, xế chiều cùng ngày Tạ Hoàng hậu tới nơi, cũng không để ý việc "đi đường mệt mỏi" đến chỗ tập trung của dân chạy nạn ở bên ngoài thành Thanh Châu Thành tiến hành an ủi thân thiết.

Thấy Hoàng hậu nương nương là đứa bé nhỏ như vậy, ngàn dặm xa xôi chạy tới, cơm cũng chưa kịp ăn đã mang đến lòng quan tâm của người đứng đầu đất nước, quan trọng nhất là cô nương này là con gái của Tạ Tề Tướng, tất cả nạn dân đều rất nể mặt, trực tiếp dâng hiến rất nhiều giá trị danh dự.

Tạ cô nương đi một vòng ngoài thành, sau đó không cẩn thận nhìn đến hai bóng dáng quen thuộc.

Tạ nam thần nhìn thấy Bảo Nhi nhà mình dừng lại, theo ánh mắt nàng nhìn về phía bên kia, lập tức hiểu ý của nàng, nói: "Đó chính là Chu Tĩnh Tuệ mà Bảo Nhi đã nói với ta, con cháu Chu gia, nghe nói năm đó được Hoàng thượng tự mình cứu ra, nàng lại có thể chịu được cực khổ, chỉ có điều dã tâm cũng không nhỏ."

Tạ Bích Sơ nũng nịu cười một tiếng: "Cho nên mới nhắc phụ thân đừng xem thường nàng ta đó, nàng ta có dã tâm, còn có vận mệnh tốt. Có điều phụ thân, người có biết người bên cạnh nàng ta là ai không?"

"Đó là đích thứ I của thị tộc viện Hàn Lâm Lâm Thanh Thuyền, dù chỉ là một chức quan ngũ phẩm, nhưng Lâm Thanh Thuyền đúng là có chút bản lĩnh thật sự, năm sau thăng một cấp cũng không phải không thể, trong lòng Chu Tĩnh Tuệ rất rõ ràng, biết leo lên, chỉ có điều ta cũng không coi trọng đích thứ này của Lâm gia." (con trai thứ của dòng chính/do vợ cả/chính thê sinh ra)

Tạ Bích Sơ hơi nghi ngờ nhìn phụ thân mình một cái, nàng nhớ trong nguyên văn đến cuối cùng Lâm Vân Tranh thăng tới quan nhất phẩm, vì sao phụ thân nam thần lại không coi trọng hần: "Lời ấy của phụ thân có ý gì? Ta nghe Bệ hạ nói, việc thu xếp nạn dân lần này ít nhiều nhờ có hần ở ngoài thành hòa giải, nếu không với cách làm việc của Tôn đại nhân, sợ rằng khó mà lường được hậu quả."

Tạ nam thần đã bắt đầu đề phòng từ khi nàng vừa dừng bước lại rồi, chẳng lẽ Bảo Nhi nhà mình vừa ý Lâm Vân Tranh đó, nếu không sao có thể có ý dừng lại hỏi hần? Trong nháy mắt ấn tượng về Lâm Vân Tranh trong lòng Tạ nam thần trực tiếp rơi đến mức thấp vô cùng.

Chỉ có một phụ thân ngũ phẩm, còn là một đích thứ, bộ dáng cũng bình thường, vóc người lại gầy yếu như vậy, trong thư viện Lăng Vân cũng chưa bao giờ nghe nói qua tên tuổi của hần, chắc rằng cũng không phải rất xuất sắc, cho nên cái thứ đầu óc ngu si tứ chi chẳng phát triển như vậy cũng xứng để Bảo Nhi liếc nhìn hần thêm một cái à?

Phi!

Tạ nam thần bắt đầu dồn hết sức tát nước dơ lên người Lâm Vân Tranh: "Chẳng qua chỉ là hạng mua danh chuộc tiếng, với sức của một mình hần thì sao có thể ngăn con sóng dữ? Càng không cần phải nói hiện giờ hần chỉ là học sinh của thư viện Lăng Vân, không có công danh không có quan chức, hần có thể đại biểu cho cái gì? Dựa vào việc hần há miệng nói mình là người của triều đình là có thể trấn an dân chúng? Kể truyện cười mà thôi!

Chẳng qua hần làm đúng một chuyện duy nhất thôi —— hần đi La Châu thông báo Phủ doãn phủ La Châu đúng lúc, để Phủ doãn chạy tới thu xếp kịp thời, lúc này mới ổn định được nạn dân, từ đầu tới đuôi, hần cũng chỉ giúp một việc thông báo mà thôi, cố tình quay đầu lại lại đứng giữa những nạn dân làm ra dáng vẻ cứu thế, khiến người ta sinh chán ghét."

"Còn nữa, nếu thật lòng trấn an dân chúng, tuy là thư sinh, nhưng lúc này cũng có thể giúp người đang trong cảnh nguy nan, giơ tay giúp đỡ, nhưng người này kiêu ngạo thanh cao, không muốn tự mình thực hiện, chỉ muốn đứng ngoài quan sát, mặt khác, có giai nhân ở bên, chỉ sợ hần đã chìm trong làn gió dịu dàng không ra được từ lâu rồi."

Nghe những lời đánh giá này, Tạ Bích Sơ không nhịn được phụt cười, nàng đã sớm biết thuộc tính độc miệng của phụ thân nam thần nhà mình đã đạt điểm tối đa, nếu như không thích một người, trước mặt người ta còn có thể nể mặt một tí, không đáng đánh giá, ở trước mặt nàng thì không có kị chút nào, có thể mắng người ta toái xả.

Tạ Bích Sơ nén cười, lại bắt đầu chiêm ngời: "Sợ rằng phụ thân hiểu lầm hai người đó rồi, ngược lại ta nghe nói hai người chính là thanh mai trúc mã, tuy Chu gia thua, nhưng Lâm công tử không rời không bỏ, rất được người khác khen ngợi."

Tạ Dịch Giang lấy một loại ánh mắt không thể tưởng tượng nổi liếc nhìn hai người ở đằng xa, Tạ Bích Sơ thề, nàng thấy rõ ràng ý tứ thật sự mà phụ thân nam thân muốn biểu đạt ở trong đó: Ha ha.

Đã thu xếp xong cho nạn dân ở ngoài thành, nước lũ đã sớm rút, khu vực bị chìm ngập cũng đã từ từ bắt đầu công việc xây dựng lại dưới sự an bài của Tạ Dịch Giang, hiện giờ còn dư lại chính là bệnh dịch trong thành Thanh Châu, đoàn thái y nghiên cứu nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng nghiên cứu ra kết quả lý luận, bây giờ quan trọng nhất là, phải có người đi vào trong thành tiến hành thực tiễn.

Tạ Bích Sơ làm vật may mắn của Hoàng gia, sau khi xuất hiện vài lần thì trên cơ bản đã gần hoàn thành công việc, nghe nói sắp vào thành giải quyết bệnh dịch, hơi do dự nhưng vẫn chạy đến chỗ phụ thân nam thân nhà mình bày tỏ mong muốn vào thành.

Mặc dù nàng đúng là rất sợ chết, nhưng nàng cũng rất có lòng trách nhiệm, làm một vật may mắn, nhất định phải làm tốt công việc cơ bản của vật may mắn.

Nhưng nàng muốn đi, phụ thân yêu thương nữ nhi thành bệnh còn lâu mới cho phép, trước tiên dụ dỗ nàng trở về, sau đó lập tức dẫn theo cấp dưới có thân hình tương tự nàng mang khăn che mặt vào thành rồi.

Tạ Bích Sơ quay đầu lại đã nghe thấy phụ thân mình vào thành, lập tức cả người đều nóng nảy, suy nghĩ định đi Giang Nam chơi một trận gì gì đó lập tức bị ném ra ngoài chín tầng mây, ngày ngày chỉ biết ngồi chờ tin tức trong thành.

Rất nhanh, trong thành truyền ra tin tức, Tôn Khải Xương nhiễm bệnh dịch, trái lại Phủ doãn phủ Thanh Châu bị giam lại thì không có việc gì, nhưng làm cho Tạ Bích Sơ càng thêm nóng nảy là, phương thuốc mà thái y nghiên cứu ra được lúc trước hoàn toàn không có tác dụng!

Tạ Bích Sơ nóng nảy, chạy thẳng đến chỗ mấy thái y còn dư lại không vào thành, chuẩn bị kéo bọn họ cùng vào thành, lại vừa lúc gặp được nữ chính đại nhân Chu Tĩnh Tuệ ở chỗ này.

Chu Tĩnh Tuệ nhìn thấy nàng thì rất là kinh hãi, dù sao Tạ Dịch Giang đã sớm để người ta nguy trang thành Hoàng hậu đi vào thành: "Hoàng hậu nương nương, người..... Sao người lại ở chỗ này?"

Chu Tĩnh Tuệ thông minh như vậy, suy nghĩ một chút đã biết xảy ra chuyện gì, sau đó lập tức sinh ra ghen ghét đối với Tạ Bích Sơ, có phụ thân che chở, đúng là tốt số, nếu phụ thân của nàng không chết, bây giờ chắc chắn nàng cũng có người che chở giống như Tạ Bích Sơ, bây giờ chắc chắn nàng đang trải qua cuộc sống của đại gia khuê tú yên ổn mà giàu có ở kinh thành, chứ không phải bôn ba ở vùng thiên tai nguy hiểm, chỉ để tìm cho bản thân một con đường ra!

Tạ Bích Sơ hoàn toàn mặc kệ nàng ta, trực tiếp triệu tập tất cả thái y lại: "Mang theo tất cả, cùng bản cung vào thành!"

Loại thời khắc nguy cấp này, đương nhiên nữ chính muốn đi ra tăng mạnh cảm giác tồn tại: "Nương nương thân thể nghìn vàng, không nên mạo hiểm, hãy để cho nô tỳ đi đi."

Tạ Bích Sơ đã vội sắp chết, thấy nàng ta đứng đây lải nhải thì phiền chịu không nổi, đang muốn trực tiếp sai người kéo nàng ta ra, bên kia Cẩm Đoạn đi vào nhỏ giọng bẩm báo: Tĩnh Vương tới.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Năm Lượng Bạc Có Đắt Hay Không (3)

Editor: Hijushima

Bây giờ tên ngốc này còn tới gây rối thêm gì nữa?

Tạ Bích Sơ cau mày suy nghĩ một lát, vẫn quyết định đi gặp hắn, vừa nghe thấy phương thuốc chữa bệnh dịch không có tác dụng, cả người nàng đều sợ vô cùng, cộng thêm sau khi đến cô đại vẫn luôn ru rú ở trong cung, hoàn toàn không quen thuộc đối với mọi chuyện bên ngoài, lúc này thật sự là không có chủ ý gì hết.

Mặc dù Cảnh Hoan tới rất đột nhiên, nhưng lại tới vừa đúng lúc, bây giờ nàng đang cần có người quyết định giúp mình, nên làm gì tiếp theo.

Vừa vào cửa đã nhìn thấy Tĩnh Vương Điện hạ cười hi hi chào đón, vào loại thời điểm này hắn còn có thể cười được, Tạ Bích Sơ giận không chịu nổi, nhưng đồng thời cũng không biết vì sao tâm tình lại buông lỏng không ít, mềm oặt ngồi xuống. Tạ cô nương không còn hơi sức mở miệng: "Vừa xuống thuyền đã chạy đi đâu không biết, bây giờ chạy tới đây để làm gì hả?"

Về mặt Tĩnh Vương Điện hạ rất vô tội: "Ta cho rằng sau khi ngươi xuống thuyền nhất định sẽ không muốn nhìn thấy ta nữa."

Cũng tự hiểu rõ đó, Tạ Bích Sơ liếc mắt: "Thật vất vả cho mới có thể nhìn ra một ưu điểm của ngươi, coi như có chút tự hiểu rõ, cho nên mau nói bây giờ

ngươi tới đây đến cùng là để làm gì?"

Tĩnh Vương Điện hạ không nhanh không chậm rút một trang giấy từ trong tay áo ra, mở ra từng chút một, đồng thời thông thả ung dung nói: "Xem ra ngươi cũng không phải là rất muốn vật này thì phải, có phải ta đã đi một chuyến vô ích rồi không nhỉ?"

Tạ Bích Sơ liếc nhìn một cái, sau đó giật mình: "Phương thuốc?!"

Tĩnh Vương Điện hạ nghiêng đầu, vẻ mặt vô tội: "Có thể."

Đưa phương thuốc cho ta, ngươi lại phát bệnh rồi nhanh đi về uống thuốc!

Tạ Bích Sơ xông thẳng về phía hắn, kết quả cánh tay hắn ngăn lại: "Xin nhận năm mươi lượng bạc, cảm ơn."

Tạ Bích Sơ: ". Ta đưa!"

Nhớ ngày đó lừa hai cái bát ở Tĩnh Vương phủ, một cái đã trị giá năm mươi lượng Hoàng kim, hôm nay chỉ là năm mươi lượng bạc trắng, chỉ có vậy thôi! Không phải là chuyện gì lớn, Tạ Bích Sơ lau mặt một cái, đưa!

Chờ sau khi phái người đưa phương thuốc đi, cả người Tạ Bích Sơ cũng tỉnh táo lại, nhưng ngay sau đó đột nhiên nàng lại bật từ trên giường dậy, nàng mới vừa rồi nàng lại có thể cứ như vậy đưa phương thuốc vào, chưa đưa cho thái y xem lại, cũng chưa trải qua nghiệm chứng, cứ như vậy lấy từ trong tay Tĩnh Vương, sau đó đưa thẳng vào trong thành luôn, nàng, từ bao giờ nàng tin tưởng hắn như vậy rồi hả?

Ngay cả một chút ý nghĩ hoài nghi cũng không có, tự nhiên như vậy, giống như vốn nên như thế.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên, dù sao chỉ cần ở trước mặt hắn, nàng sẽ không tự chủ được mà thả lỏng, nói chuyện làm việc hoàn toàn không trải qua đầu óc, thoải mái mà tự nhiên, nhưng sao lại như vậy?

Tạ Bích Sơ nâng cằm nghĩ thật lâu, cuối cùng cho ra một cái kết luận có khả năng lớn nhất: Có lẽ là bởi vì, ở trong nguyên tác hắn chỉ là một người qua đường không liên quan đến kịch tình, sau khi đến cổ đại, tất cả nữ chính nam chính nữ phụ bên cạnh đều đang sống, nàng thân là một nữ phụ, muốn sống đương nhiên là phải cẩn thận, hơn nữa Hoàng cung là chiến trường chính.

Nhưng thần kinh con người không thể nào cứ bị căng thẳng như thế, vì vậy người qua đường Cảnh Hoan cứ như vậy đứng díp bị nàng cho rằng là đối tượng có thể buông lỏng trong tiềm thức, cho nên mới tin tưởng hắn như vậy.

Nghĩ như vậy cũng không có gì không được, ít nhất Cảnh Hoan không liên quan đến kịch tình, từ đầu đến cuối đều là người qua đường, hoàn toàn không có uy hiếp đối với nàng, có một người để chung sống thoải mái tự nhiên thật ra cũng không tệ đâu.

Sau khi nghĩ thông thì đương nhiên là Tạ Bích Sơ vô tâm vô phẩy ném chuyện này ra sau đầu, bây giờ phải tiếp tục chờ tin tức trong thành thôi.

Lần này khá nhanh, xế chiều ngày hôm sau, trong thành truyền ra tin tức, phương thuốc có tác dụng, bệnh dịch trong thành đã được ngăn chặn, bắt đầu chuyển tốt.

Tạ Bích Sơ nhẹ thở ra, lần nữa xác nhận địa vị "bạn gái thân thiết" quan trọng của Tĩnh Vương Điện hạ với mình.

Phụ thân nam thần không sao, Tạ Bích Sơ mới bắt đầu tính toán tiến độ công việc của mình, theo cách nói Hoàng đế trước khi đi, lần này nàng có ba nhiệm vụ: Sắp xếp nạn dân 1/1 (hoàn thành), trị liệu bệnh dịch 1/1 (hoàn thành), tra ra nguyên nhân đột nhiên xảy ra lũ lụt 0/1 (vẫn chưa xong).

Tạ Bích Sơ suy nghĩ một lát, gọi tâm phúc phụ thân nam thần để lại tới, hỏi thăm về nguyên nhân Thanh Giang đột nhiên vỡ đê, nhận được câu trả lời là: Còn chưa nhận được tin tức, bởi vì toàn bộ người mang tới đều đang giúp một tay xây dựng lại vùng bị thiên tai, cho nên Tể tướng đại nhân chỉ phái người tra xét tình huống Thanh Giang trong khu vực Thanh Châu, đồng thời nhờ Vân Châu và phủ doãn La Châu khảo sát dòng chảy Thanh Giang trong khu vực của mình, nhưng đến bây giờ vẫn chưa nhận được câu trả lời cụ thể.

Vốn định đi Giang Nam chơi, đầu óc Tạ Bích Sơ lập tức vui đến điên rồi, sai Cẩm Đoạn lặng lẽ đi tìm Cảnh Hoan, hai người "mưu đồ bí mật" một trận, rồi sau đó Tĩnh Vương Điện hạ "cầm động" với quyết tâm truy tìm chân tướng của nạn lụt vì dân chúng Thanh Châu của Hoàng hậu nương nương, cuối cùng "chủ động" quyết định đi ngược dòng Thanh Giang cùng Hoàng hậu nương nương, tìm kiếm nguyên nhân.

Hoàng hậu nương nương bày tỏ nàng cực kỳ hài lòng đối với sự "chủ động" của Tĩnh Vương điện hạ.

Vì không cản trở cuộc dạo chơi của mình, không, là tìm kiếm nguyên nhân của nạn lụt, Tạ Bích Sơ, dưới sự "đề nghị" của Tĩnh Vương điện hạ, hai người đổi trang phục bình thường, để lại một bức thư, sau đó lặng lẽ "bỏ trốn" rồi.

Nhưng rất nhanh Tạ Bích Sơ đã ném được quả đắng của việc bỏ trốn, cho rằng nạn lụt ở Thanh Châu là nói chơi à, khắp nơi đều bị nước đập thành một đồng lộn xộn ngay cả nhìn bản đồ cũng nhìn không hiểu có được hay không.

Tạ Bích Sơ ngẩng đầu từ một đồng đường đường sọ sọ lộn lung tung lên, sau đó bày ra vẻ mặt không còn lưu luyến với cuộc đời, ném thứ gọi là bản đồ cho Tĩnh Vương Điện hạ: "Làm sao giờ, hình như mắt ta không nhìn thấy, ngươi nhất định đừng quăng ta lại."

Tĩnh Vương Điện hạ nhận lấy bản đồ, nghiêm túc nói: "Yên tâm đi, đừng cảm thấy bản thân là gánh nặng, trên thực tế. Ngươi đúng thật là một

gánh nặng."

Không, sao lúc trước nàng lại cảm thấy hình thức xuất hiện thường xuyên nhất của tên đa nhân cách này là "Ngu ngốc"? Thật ra còn có một hình thức là "Độc miệng" cũng có thể chuyển đổi bất cứ lúc nào mà nàng đến bây giờ mới phát hiện thật đúng là ngu xuẩn mà.

Tạ Bích Sơ bắt đầu tự kiểm điểm nên không chú ý, một cước dẫm lên vũng nước suýt nữa ngã nhào, nàng nhanh chóng và cũng rất bình tĩnh đưa tay ôm lấy cánh tay của người bên cạnh: "Làm gãy chống một ngày năm lượng bạc, gọt giúp ta một cây gậy chống luôn thì năm mươi lượng bạc." Mắt thấy ánh mắt ghét bỏ của Tĩnh Vương Điện hạ nhìn qua, Tạ Bích Sơ vội cảnh giác nói: "Giá tiền cao nhất rồi, đừng có được voi đòi tiên."

Tĩnh Vương Điện hạ suy nghĩ thật lâu, sau đó. Vươn cánh tay về phía nàng: "Gọt cây gậy quá phí sức, nếu như làm thương tổn tay của ta, cô nương toàn kinh thành đều sẽ khóc."

Tạ Hoàng hậu cũng im lặng thật lâu, sau đó nói: "Nhưng nếu như ta bị thương, ca người sẽ làm cho người khóc, cho nên, người chọn để bản thân khóc hay để những cô nương kia khóc?"

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lừa Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Cảnh Hoan.

Editor: Hijushima

Tĩnh Vương Điện hạ lại im lặng một lúc, sau đó nhẹ nhàng nói: "Thật ra thì còn có biện pháp thứ ba, đó chính là để cho người khóc. Cho nên người cảm thấy ta nên chọn cái nào?"

Tạ Hoàng hậu lập tức kiên định vịn cánh tay của hắn, gương mặt cực kỳ nghiêm túc: "Còn có thứ tư, ai cũng không phải khóc!"

Tĩnh Vương Điện hạ hài lòng gật đầu một cái. Cung cấp cánh tay cho nàng làm gậy, đồng thời nói: "Vậy bây giờ chúng ta xuống núi đi."

Tạ Bích Sơ nghi ngờ hỏi: "Tại sao, không phải người mới nói là đứng thật cao mới có thể nhìn xa, chúng ta lên núi mới càng dễ dàng tìm ra đến cùng thì Thanh Giang xảy ra vấn đề gì à?"

Ánh mắt Tĩnh Vương Điện hạ như nhìn kẻ ngu ngốc liếc nàng một cái: "Không phải Tể tướng đại nhân đã phái người xem xét tình hình Thanh Giang rồi à, cũng không phát hiện vấn đề gì khác thường, cho nên bây giờ chúng ta nên đi thẳng đến La Châu!"

Tạ Bích Sơ lập tức có loại suy nghĩ mãnh liệt muốn ấn hắn vào bùn lầy lẫn một vòng ngay tại chỗ, nàng cắn răng nặn từng chữ từng chữ: "Vậy người còn bắt ta trăm cây nghìn đấng bò lên núi với người để làm gì?!"

Về mặt Tĩnh Vương Điện hạ cực kỳ vô tội: "Ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi, ai biết người thích thú với việc chạy lên núi như vậy, đương nhiên ta cũng không tiện phá hỏng sự hào hứng của người."

Tạ Bích Sơ cúi đầu nhìn lại cả người mình nhếch nhác dính đầy bùn đất, lại nhìn Tĩnh Vương Điện hạ bên cạnh trừ để giày dính chút xiu bùn ra thì quần áo vẫn gọn gàng sạch sẽ, nháy mắt cảm thấy mình bị Athena 1 bám vào người: Nàng có một loại dự cảm chẳng lành.

Cứ bị tên ngốc này lừa thăm như vậy là sao đây?

Còn nữa, đến cùng thì tại sao hắn phải cố ý mang theo nàng đi lên núi một chuyến, đừng bảo cái gì mà không muốn phá hỏng sự hào hứng của nàng, nàng hoàn toàn không tin có được hay không?

Về mặt Tạ Bích Sơ cảnh giác ép hỏi hắn: "Nói, rốt cuộc người có âm mưu gì?!"

Tĩnh Vương Điện hạ lập tức cười âm u: "Nếu đã bị người nhìn ra, vậy thì ta sẽ để cho người chết rõ ràng. Bỏ Đại Vương muốn mang người về làm áp trại phu nhân!"

Tạ Bích Sơ cảm nín, cảm giác trẻ trâu nồng đậm đập vào mặt, Sơn Đại Vương có giá trị nhan sắc cao như vậy thì thật ra không cần lừa bán, chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là sẽ có một đồng lớn áp trại phu nhân nườm nượp không dứt chen tói, thật đó.

Ai bảo thế giới xem mặt2 chính là không thể nói lý như vậy đấy.

Vì vậy thân thể Tạ Bích Sơ mềm nhũn tựa vào người hắn. Vứt một ánh mắt quyến rũ về phía hắn: "Đã như vậy thì, anh hùng, ta mệt mỏi đi không được, anh hùng công ta đi với."

Tĩnh Vương Điện hạ run rẩy một cái, suýt nữa thẳng tay ném nàng ra, cũng may Tạ Bích Sơ níu chặt tay áo hắn lại mới may mắn thoát nạn: "Anh hùng,

ngươi muốn đổi ý sao? Nhưng ca ngươi và cha ta đều bảo ngươi chăm sóc ta cho thật tốt đó."

Rõ ràng trên mặt đúng là mang vẻ đáng thương tội nghiệp sợ bị vứt bỏ như thế, nhưng trên tay dùng dùng sức bấu cánh tay của hắn kiên quyết không chịu buông ra như vậy có được hay không? Tĩnh Vương Điện hạ tự tìm quả đắng cuối cùng rơi lệ đầy mặt công tiểu tẩu từ nhà mình xuống núi.

Rốt cuộc hòa nhau một đêm, Tạ Hoàng hậu đặc ý hạ hê thay xiêm y sạch sẽ dưới sự "phục vụ" của Tiểu Hoan Tử, sau đó thoải mái để chịu nằm trong xe ngựa, sai bảo phu xe Tiểu Hoan Tử, đi về phía La Châu nằm kế bên phủ Thanh Châu.

Phủ doãn phủ La Châu là một vị quan hết sức nghiêm túc phụ trách hơn nữa còn khá có trách nhiệm. Không phải vậy thì cũng không thể nào vào lúc Lâm Vân Tranh tới báo tin, không đề ý vấn đề có nằm trong khu vực quản lý hay không mà nhanh chóng quyết định dẫn người chạy đến Thanh Châu cứu viện, nhưng vị quan luôn bày mưu nghĩ kế tính trước mọi chuyện này đột nhiên lại có một ngày phải quỳ bái phục với hai vị cấp trên.

Không chỉ có quỳ mà còn mặt ngoài thì bình tĩnh nhưng ở trong lòng lại điên cuồng châm chọc, đây đến cùng là xảy ra chuyện gì, một là Hoàng hậu nương nương, một là Tĩnh Vương Điện hạ. Hai người vốn nên là tồn tại ở trên mây để người ta nhìn lên, lại một ngày nào đó đột nhiên chạy xuống chốn phàm trần để dọa người, thật m* nó gặp quỷ.

Tể tướng đại nhân ngồi ở đầu nhanh tới đây cứu mạng vớiiii, khuê nữ nhà ngươi quá tùy hứng rồi, cứ đòi đi theo quân binh chạy đến bờ sông Mịch điều tra nghiên cứu, đến cùng là phải làm sao đây hả, nếu như nàng trượt chân rơi xuống nước thì đầu của hạ quan không giữ nổi rồi~ cân trình tư đệ.

Đáng tiếc hắn cũng chỉ có thể kêu rên ở trong lòng, Tạ Hoàng hậu bày tỏ có Tĩnh Vương Điện hạ ở đây, các ngươi không cần sợ gì cả.

Tĩnh Vương Điện hạ lập tức ngừng đầu ưỡn ngực tỏ vẻ mình hết sức đáng tin.

Cả đám thuộc hạ trong Phủ doãn phủ La Châu: Ha ha.

Tạ Bích Sơ cố ý bại lộ thân phận là vì để Phủ doãn La Châu truyền tin cho phụ thân nam thần nhà mình để người đừng lo lắng cho mình, chỉ vì có thể tự do chơi đùa mấy ngày, nên Tạ Bích Sơ vẫn là nhanh chóng kéo Tĩnh Vương Điện hạ chạy trốn.

Tạ tiểu cô nương từng nghe phụ thân nam thần của mình phân tích, Thanh Giang xảy ra lũ lụt một cách đột nhiên, nói cách khác là do lượng nước đột nhiên tăng nhanh, nguyên nhân lớn nhất chính là lượng nước Lan Giang tăng nhiều sau đó mới dẫn đến lượng nước Thanh Giang gia tăng, nhưng Lan Giang ở Vân Châu cũng không có xảy ra lũ lụt, nói cách khác lượng nước Lan Giang không thay đổi lớn.

Như vậy nguyên nhân gây ra lũ lụt phải là một nguyên nhân khác —— Mịch Giang bị chặn dòng chảy.

Thanh Giang và Mịch Giang là hai nhánh sông lớn của Lan Giang, chặn bên này thì sẽ tràn sang bên kia. Mực nước Lan Giang đột nhiên gia tăng, rất có thể là bởi vì lượng nước Mịch Giang đột nhiên giảm bớt, nhưng bởi vì chuyện xảy ra vào đêm khuya, sau khi mọi người phát hiện, lượng nước Thanh Giang và Mịch Giang đã gần như ổn định, hoàn toàn không có cách nào phán đoán chính xác.

Cho nên bây giờ chỉ có thể từ từ tra xét từng chút một dọc theo bờ sông Mịch Giang.

Trước khi Tạ Bích Sơ đến, phủ La Châu đã phái quan binh đi được hơn nửa đoạn đường, đã sắp đến chỗ nguy hiểm nhất của Mịch Giang, bị ngư dân sinh hoạt trên nước xem là Quỷ Môn quan, "Cửu khúc Long Môn Hạp".

Danh như ý nghĩa, khe vực này do chín đường cong khúc khuỷu tạo nên, hai mặt khe đều là vách núi cao nghìn thước, không hề có người có thể trèo lên trên được, hơn nữa bởi vì thung lũng hẹp hòi, nước sông ở đây chảy xiết vô cùng, cho nên nơi này được gọi là Long Môn, lấy ý cá chép hóa rồng, bày tỏ khó khăn và nguy hiểm trong đó.

Tạ Bích Sơ đi theo quan binh, nghe vậy không hiểu sao có loại dự cảm, vấn đề hẳn là nằm ở chỗ đó, trước khi xảy ra lũ lụt, La Châu và Thanh châu giống nhau, đều mưa liên miên suốt nửa tháng, thân núi bị nước mưa ngâm mềm, những hòn đá rất dễ rơi ra rồi dọc theo sườn núi lăn vào trong nước, chặn dòng chảy lại.

Tạ Bích Sơ nói suy nghĩ của mình với Cảnh Hoan, Cảnh Hoan gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng chân mày lại nhíu lại.

Tạ Bích Sơ nghĩ lại, lập tức hiểu hắn đang lo lắng cái gì, nếu thật sự chỗ hiểm yếu như vậy bị ngăn chặn, sợ rằng việc dọn dẹp sẽ hết sức khó khăn, đó đều là chuyện muốn mạng người.

Nàng cũng chỉ có thể ôm tâm lý may mắn nói: "Ta cũng chỉ đoán lung tung thôi, nói không chừng không phải ở đó." Không biết đây là lời an ủi Cảnh Hoan hay là an ủi chính nàng.

Lặn lội mấy ngày trên đường, mặc dù Tạ Bích Sơ không kêu la mệt mỏi, nhưng thật ra nàng đã mệt lả, đường núi thật sự quá khó đi, có lúc ngay cả ngựa cũng không cưỡi được, thân thể này của nàng vẫn luôn được nuôi dưỡng ở trong thâm cung, thể lực thật sự là đồ bỏ.

Lúc này tác dụng của Tĩnh Vương điện hạ được làm nổi bật lên rất rõ, khi ngựa không thể dùng, Tĩnh Vương Điện hạ sẽ tạm thời làm vật để cưỡi cho Hoàng hậu 'lương lương' sử dụng.

Thật may là cảm kỳ giữa nam nữ ở Đại Hoàn cũng không phải đặc biệt nghiêm khắc, nếu không chỉ bằng việc Tạ tiểu cô nương thường xuyên nằm ngửa gập trên lưng Tĩnh Vương điện hạ, đã sớm bị ném trong Mịch Giang.

Đương nhiên trải qua nhiều ngày bồi dưỡng tình cảm với "vật để cười" của mình như vậy, Tạ Bích Sơ sâu sắc biết được, một chị em toàn năng rốt cuộc quan trọng đến mức nào, mặt đẹp chân dài cơ bắp bự, đây là cơ bản nhất, ngoài ra còn cần phải có các loại kỹ năng liên quan đến việc sống sót ở dã ngoại, ví dụ như, như thế nào nhanh chóng dựng lều, như thế nào đánh lửa, như thế nào phân biệt rau dại có độc hay không, tính chất mùi vị có thích hợp hay không, làm sao để không chỉ nướng chín con mồi mà còn phải nướng đến thơm nức, cùng với làm thế nào để liên tục công một mỹ nhân mềm mại yếu ớt mà vẫn có thể đề nài luôn thoải mái.

Tạ Bích Sơ đưa tay ôm bờ vai của hắn, không nhìn được ở trong lòng lẫn nữa cảm thán một câu, sao ban đầu nguyên chủ không được gả cho Cảnh Hoan vậy chứ, khối vàng này được nàng phát hiện ra giữa sa mạc nhưng nó không thể bị nàng chiếm thành của riêng đã đủ khiến lòng chua xót rồi.

Thế nhưng sau nhiều ngày như vậy, tảng bụi bặm xấu xí bên ngoài khối vàng này từng chút một bị tróc ra, càng ngày càng hiện rõ ra bản chất sáng chói của nó, Tạ Bích Sơ cảm thấy mình thật sự sắp không nhìn được.

"Cảnh Hoan."

Đây có lẽ là lần đầu tiên Tạ Bích Sơ gọi tên của hắn từ sau khi đi tới cổ đại, chỉ đơn giản hai chữ mà thôi, tại sao lúc bật ra khỏi đôi môi, lại mang theo chua xót và không cam lòng?

Cảnh Hoan đang cẩn thận dùng cây gậy trong tay đập những bụi cỏ cao ở hai bên, không chỉ vì đuổi đi rắn rết, mà còn vì ép bụi cỏ xuống thấp hơn, tránh cho quét vào người Tạ Bích Sơ ở sau lưng, nghe lời nói của nàng, vừa làm vừa trả lời một câu: "Hả?"

Một lúc lâu mà vẫn không nghe thấy người ở phía sau nói chuyện, Cảnh Hoan phục hồi tinh thần lại, suy nghĩ một chút nói: "Là hối hận chạy ra ngoài theo, hay là khuyên đảo vì phong thái của ta?"

Tạ Bích Sơ không nhìn được bật cười một tiếng, sau đó nửa đùa nửa nghiêm túc nói: "Đương nhiên là khuyên đảo vì phong thần tuấn tú tư thái oai hùng này của ngươi, không thấy bây giờ ta đứng cũng nổi à, nếu không thì đâu cần nhờ ngươi công ta?"

Tinh Vương Điện hạ nghe vậy lập tức há hê đắc ý nói: "Coi như ngươi mắt sáng như đuốc, liếc mắt một cái là đã nhìn thấu bản chất thông minh tuyệt đỉnh tức trí đa mưu của ta, cũng không uổng công ta cực khổ chăm sóc ngươi nhiều ngày như vậy."

"Cảnh Hoan." Ngươi nói xem, nếu như có một ngày ta được xuất cung, còn có khả năng cùng một chỗ với ngươi hay không?

Thế nhưng lời này Tạ Bích Sơ không nói ra miệng, bởi vì nàng đã sớm biết đáp án, không có khả năng đó, cho dù dân phong Đại Hoàn có cởi mở đến mấy, đệ đệ cười tâu từ cũng không phải là chuyện quang vinh gì, chớ đừng nói chỉ đây là đang ở trong Hoàng gia, rất dễ dàng bị nói thành huynh đệ phản bội nhau vì một nữ nhân các loại, huống chi, ngày chính xác nàng xuất cung còn chưa rõ, chẳng lẽ còn có thể đề cho Cảnh Hoan cứ đợi nàng như vậy hay sao?

Còn nữa, quan trọng nhất là, nàng từ trong từng cử động từng ánh mắt của Cảnh Hoan, hoàn toàn không nhìn thấy Cảnh Hoan thích nàng, hoàn toàn không có, có chăng chỉ là hắn đang thực hiện trách nhiệm của một tiểu thúc mà thôi.

"Ngươi nói cái gì?" Cảnh Hoan không nghe rõ ràng những câu phía sau mà nàng nói, theo bản năng hỏi lại.

Tạ Bích Sơ không nói gì, tựa đầu vào lưng hắn, có lẽ bởi vì không có đề ý nên hô hấp phả vào gáy của hắn, thân thể hắn cứng đờ, không được tự nhiên giật giật, sau đó gờ tay ra sau vỗ vỗ trên lưng nàng: "Nếu đã đề cho ta tốn công tốn sức, còn không an phận một chút cho ta!"

Chú thích:

1 Athena: vị thần của nghệ thủ công mỹ nghệ, trí tuệ và đồng thời cũng là vị thần chiến tranh chính nghĩa.

2 thể giới xem mặt: coi trọng vẻ bề ngoài

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Sao Ngươi Lại. Nặng Vây. (1)

Editor: Hijushima

Tạ Bích Sơ không hiểu thò đầu lên phía trước, nghi ngờ hỏi: "Sao?"

Nàng di chuyển như vậy, chớp mũi cọ qua cổ hắn, đôi mắt Cảnh Hoan bỗng sâu hơn, rừ mí mắt giấu đi. Nhưng rất nhanh đã làm như không có chuyện gì xảy ra, tức giận nói với nàng: "Bảo ngươi đừng lộn xộn, nếu không thì tự đi đi, đi không nổi thì bỏ ngươi lại đây luôn."

Tạ Bích Sơ mấp máy môi, cúi đầu "À" một tiếng, sau đó nhẹ nhàng vùng vẫy, tránh khỏi cánh tay của hắn, tuột xuống khỏi lưng hắn.

Thái độ không hề phản kháng như vậy của nàng làm cho Cảnh Hoan lập tức hơi luống cuống, vội nín lại cánh tay nàng nói: "Nè, vừa rồi ta nói chơi thôi, ai bảo ngươi cứ động đậy lưng tung trên lưng ta, nếu...nếu ngươi ngoan ngoãn. Ta sẽ tiếp tục cõng ngươi."

Tạ Bích Sơ cúi thấp đầu, một lúc lâu mới chậm rãi nói: "Không cần, bắt ngươi cõng lâu như vậy, chắc ngươi rất mệt mỏi. Ta cũng có sức lực lại rồi, ta có thể tự đi." Vừa nói xong đã bắt đầu đi về phía trước.

Cảnh Hoan vốn không hề nghĩ đến Tạ tiểu cô nương luôn luôn mặt dày mày dạn lại đột nhiên nghe lời như vậy, hần đứng tại chỗ không biết phải làm sao, tay chân cũng không biết đặt thế nào, gãi gãi đầu cũng không nghĩ ra biện pháp gì, chỉ có thể đuổi theo tới bên cạnh nàng, cẩn thận liếc nhìn sắc mặt của nàng: "Ngươi...ngươi tức giận à? Ta không cố ý, cho ta cõng ngươi đi, có được hay không?"

"Không tức giận, biết ngươi không cố ý, không cần ngươi cõng ta đâu."

Cho tới bây giờ Tạ Bích Sơ vẫn không ngờ thì ra mình còn có ngày trở nên như thế này, bởi vì lời nói của hần mà đột nhiên sinh ra uất ức vô cùng. Khiến cho nàng không nhịn được muốn nổi giận, sau đó khi nhìn thấy hần chạy tới nói xin lỗi, trong lòng không thể kìm nén sinh ra vui vẻ.

Nhưng càng vui vẻ, trong lòng lại càng buồn bực, sau này sẽ có một cô nương được nhận sự chăm sóc đầy đủ như vậy từ hần, mà cô nương đó vĩnh viễn không thể là nàng. Vừa nghĩ như vậy đã có loại dục vọng muốn hủy diệt thế giới thì phải làm thế nào đây?

Trong óc đột nhiên xuất hiện hai người tí hon, một nói, biết rõ không thể nào thì sớm chặt đứt ý nghĩ đó đi, sau này biết điều mà tránh xa hần một chút, một người khác nói vẫn chưa hề thử đã muốn bỏ cuộc, ngươi đúng là kẻ nhu nhược, vậy ngươi biết rõ con người đến cùng sẽ chết thì sao còn muốn còn sống? Nói không chừng phụ thân nam thân của mình sẽ có thể đưa nàng xuất cung sớm thôi thì sao, nói không chừng Cảnh Hoan nguyện ý buông tha tất cả rồi đi cùng nàng thì sao?điên^đần&lê*quý#đôn_Hijushima

Tạ Bích Sơ âm thầm "ha ha" một tiếng, mặc dù biết khả năng thứ hai chỉ có "nói không chừng", nhưng sao vẫn không nhịn được mà hi vọng vậy chứ?

Mặc dù cũng chỉ là hi vọng mà thôi.

Làm một người theo chủ nghĩa bi quan, Tạ Bích Sơ vô cùng rõ ràng Cảnh Hoan không thể nào làm được đến bước đó vì nàng, dù hần có thích nàng cũng rất không có khả năng, chớ đừng nói chi là, bây giờ hần chắc cũng không có tình cảm gì với nàng.

Nàng cần gì phải liên lụy hần?

Mấy ngày sau đó, dù Tạ Bích Sơ vẫn tiếp nhận sự chăm sóc của Cảnh Hoan, nhưng cũng xa cách rất nhiều, việc gì đủ khả năng đều tự mình làm. Khiến Cảnh Hoan cảm thấy nàng vẫn còn tức giận, vẫn luôn tươi cười cẩn thận từng chút.

Trải qua gần nửa tháng đi đường vất vả, cuối cùng đã tới Cửu Khúc Long Môn Hạp hiểm yếu nhất Mịch Giang, đoàn người đặt chân lên vách núi bên cạnh khe sâu, từ phía trên nhìn xuống, vách núi đúng là cao chót vót, gần như thẳng đứng, hơn nữa trên vách núi hầu như không có cây cối sinh trưởng, tất cả đều là các loại đá lồi chồm quai dị, người bình thường hoàn toàn không leo được.

Tạ Bích Sơ cẩn thận đi dọc theo vách núi, đồng thời nhìn ra xa, nhìn thấy chỗ Lan Giang phân nhánh thành Thanh Giang và Mịch Giang ở phía xa, nơi ba con sông gặp nhau tạo thành một vùng nước vô cùng rộng lớn, ở giữa vùng nước, bởi vì dòng nước trùng kích tạo ra, thế nhưng hình thành một hòn đảo.

Những điều đó đều là do đồng đội tốt nhất Đại Hoàn Tĩnh Vương Điện hạ hết lòng giảng giải, Tạ Bích Sơ vừa nghe vừa gật đầu, sau đó liền nghe thấy một quan binh ở phía trước đột nhiên kêu lên: "Hoàng hậu nương nương, Vương Gia, tìm được chỗ đó rồi!"

Tạ Bích Sơ lập tức chạy tới, nhìn về phía quan binh kia chỉ, quả nhiên phát hiện nguyên nhân.

Cửu khúc Long Môn Hạp, danh xưng với thực có chín khúc cong, ngay khúc cong thứ hai, bởi vì núi lở, trên núi xuất hiện một lỗ hổng lớn, còn bùn đất trượt vào trong nước thì ngăn chặn luôn nửa con sông.

Thấy điều đó, Tạ Bích Sơ lập tức hiểu rõ đến cùng thì nạn lụt ở Thanh Giang vì sao mà có rồi.

Giống như đột nhiên ném một viên đá lớn vào trong nước, mặt nước nhất định sẽ tràn ra hai bên, bởi vì Mịch Giang còn có bảy đường cong khúc khuỷu làm giảm bớt lượng nước đánh thẳng vào, cho nên chờ đến khi nước sông chảy ra khỏi Cửu Khúc Long Môn Hạp, đã bằng phẳng gần như bình thường rồi.

Nhưng Thanh Giang thì khác, vùng đất bằng phẳng không có chướng ngại vật, cho nên lượng nước trong nháy mắt tăng nhanh, một mạch chảy xuống, hơn nữa tốc độ quá nhanh, gặp khúc sông hơi uốn lượn cũng không kịp rẽ ngoặt, liền vọt thẳng lên bờ.

Bây giờ đã tìm được nguyên nhân, bước kế tiếp nên phiền não chính là phải làm thế nào để dọn dẹp tất cả những bùn đất này đi, mặc dù bây giờ nhìn có vẻ như cũng không có gì nguy hiểm, nhưng thời gian càng lâu, theo phù sa sông từng bước một lắng đọng, thì đã có thể đoán trước sẽ có con lũ tiếp theo rồi.

Tạ Bích Sơ không nhịn được đi về phía trước một bước, muốn nhìn rõ hơn, Cảnh Hoan vội vàng tiến lên một bước nín lại nàng: "Bà cô à, ngươi đứng ở đây nhìn là được, đừng đi tới trước nữa."

Tạ tiểu cô nương nhìn lại, cũng cảm thấy mình đang tìm đường chết, chỗ dốc như vậy mà mới vừa rồi nàng lại dám đứng gần như thế, chứng sợ độ cao

lập tức phát tác, nằng dựa theo lực kéo của Cảnh Hoan vội vàng lui về sau một bước, kết quả bởi vì tâm tình quá mức gấp gáp, cường độ động tác quá mạnh, đồ vật nào đó trong tay áo bay ra.

Rõ ràng đã sớm đổi xiêm y có tay áo hẹp thích hợp leo núi, tại sao bảo bối giấu bên trong còn có thể bay ra ngoài, đúng là không khoa học, vào giây phút nó rơi ra ngoài kia, tìm Tạ Bích Sơ nhảy lên tới cổ họng, vừa thấy vật kia chỉ bị giắt trên cành cây thì lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Đó là một khối ngọc bội ngọc bích chỉ lớn bằng nửa lòng bàn tay, đậm màu xanh lá như cỏ cây đầy sức sống, đựng đưa theo sợi dây màu đỏ bị treo lại, mặt ngoài ngọc bội dập diu màu nước, xinh đẹp ôn nhuận vô cùng.

Tạ Bích Sơ vuốt tim, lần nữa thả trái tim nhỏ về lại trong ngực, sau đó bước lên trước nắm lấy khối thủy ngọc kia, biến cố xảy ra ngay lúc đó, mảnh đất dưới chân nằng đột nhiên lở ra, Tạ Bích Sơ hụt chân, cả người còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã rơi thẳng xuống con sông phía dưới vách đá.

Trong nháy mắt tất cả quan binh phủ La Châu đều ngây dại, trơ mắt nhìn Hoàng hậu nương nương té từ trên núi xuống, rồi lại trơ mắt nhìn Tĩnh Vương Điện hạ cũng nhảy xuống theo, tất cả đều bị dọa tiểu.

Hoàng gia thoảng cái mắt hai quý nhân, mạng nhỏ của tất cả bọn hắn đều xong đời.

Hiện trường lặng như tờ một lúc lâu, sau đó nghe dưới vách đá truyền đến tiếng "bùm" rất nhỏ, lúc này đại đội trưởng mới chợt tỉnh táo lại, dùng giọng khàn khàn la lớn: "Phái một tiểu đội trở về bẩm báo đại nhân, một tiểu đội khác tìm kiếm thuyền đánh cá và ngư dân gần đây, những người còn lại theo ta xuống dưới! Tất cả nhớ kỹ, bây giờ đầu của mọi người tạm thời còn đặt trên vai của mình, nhưng có thể giữ được hay không, còn phải xem chính chúng ta, cho nên, nhất định phải dùng hết toàn lực!"

Giọng nói của hắn đã phát run lên, trong cổ họng vừa khô vừa chất, mỗi khi nói ra một chữ đều bị cọ xát cho rất đau đớn, vì vậy giọng phát ra bị bóp méo thành một âm điệu kỳ quái.

Nhưng không ai cười nhạo hắn, bởi vì tất cả mọi người cũng đều đang phát run.

Tất cả những gì vừa xảy ra đều quá nhanh, cho tới giờ vẫn còn hoảng hoảng hốt hốt như đang ở trong mộng, bọn họ đều hy vọng con ác mộng này có thể nhanh chấm dứt, nghe Đại đội trưởng phân phó, tất cả mọi người gấp rút bắt đầu hành động.

Đại đội trưởng sai người nối tất cả dây thừng mang theo lại, dùng dây thừng hạ xuống mặt sông tìm người.

Đáng tiếc nước ở Cửu Khúc Long Môn Hạp chảy rất xiết, hai người vừa mới té xuống trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng, trên mặt sông trừ tiếng nước chảy va đập vào hẻm núi, thì hoàn toàn yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Sao Ngươi Lại. Nặng Vậy. (2)

Editor: Hijushima

Không chỉ một lần đọc qua trong sách miêu tả nhân vật chính suy nghĩ đủ thứ chuyện trong thời gian quay chậm khi rơi từ trên cao xuống, gì mà hồi tưởng cuộc đời, hối hận buông tha sinh mạng, còn có nhớ nhung người yêu, nhưng lúc thật sự đến lượt nằng, Tạ Bích Sơ chỉ muốn nói: "Hừ!"

Làm gì có nhiều thời gian suy nghĩ này nọ như vậy?

Vào lúc rớt xuống, đầu óc trống rỗng luôn có được hay không, còn chưa ngã chết đã sợ điếng cả người, thật vất vả mới có thể suy nghĩ lại được, mặt sông đã gần ngay trước mắt, Tạ Bích Sơ chỉ kịp cảm thán một câu "Thật cầu huyệt", ngay sau đó trán đã chạm phải nước sông lạnh như băng.

Nhưng đã nhắm mắt lại chuẩn bị tắm nước lạnh vì sao hình như đột nhiên dừng lại?

Tạ cô nương cố sức hơi cúi đầu, lúc này mới cảm thấy ngang hông mình được vòng quanh bởi —— một cánh tay không biết của ai.

Tạ Bích Sơ liếc thấy tay áo quen thuộc, lập tức nhận ra chủ nhân cánh tay là ai.

"Cảnh Hoan?"

Cánh tay ôm nằng siết rất chặt, một lát sau mới có một giọng nói gian nan miễn cưỡng mang theo tiếng thở dốc truyền tới: "Là ta..... Sao.....sao ngươi lại..... Nặng vậy....."

Có vài người có được năng lực rất thần kỳ, ví dụ như có thể chỉ dùng một câu nói đầu tiên đã có thể chuyển hóa toàn bộ cảm xúc cảm động thành tức giận.

Nể mặt chuyện hấn cứu mình, Tạ Bích Sơ quyết định không chấp nhận với hấn, nghe ra trong giọng nói của hấn có vẻ rất khó nhọc, Tạ Bích Sơ xoay đầu nhìn xung quanh, đôi tay tìm kiếm, ý đồ tìm được một chỗ có thể leo lên, đáng tiếc, trước mắt trừ nước sông và vách đá thì không hề thấy có gì khác.

Cầm thấy cánh tay đang ôm nàng của Cảnh Hoan đang bắt đầu từ từ hết sức, trong lòng Tạ Bích Sơ cũng bắt đầu nóng nảy, hai người cứ treo ở đây như vậy cũng không phải là một biện pháp, huống chi, còn không biết đến cùng Cảnh Hoan bắt được là cái gì, có thể kiên trì bao lâu.

Tạ Bích Sơ nhìn dòng nước chảy xiết trước mắt, rầu rĩ hỏi: "Cảnh Hoan, ngươi biết bơi nước không?"

"Ta biết!" Cảnh Hoan thở hổn hển: "Nhưng ngươi thì không, ta mang theo ngươi không kiên trì được bao lâu."

Quả nhiên nàng chính là gánh nặng, sao lúc ấy nàng lại khăng khăng đòi đi theo tới đây để gây phiền phức thêm vậy chứ, biết rất rõ ràng mình yếu như vậy, mình chạy ra ngoài theo sở thích, nhưng chịu tội lại là Cảnh Hoan.đ.đ.lê#quý\$đôn_Hijushina

Nàng nhìn rồi nhìn, nhưng vẫn hơi nức nở nói: "Sớm biết như thế này thì ta không nên đi theo, muốn đi chơi thì lúc nào mà không được, cứ phải gây phiền phức thêm vào lúc này, bây giờ chơi xong cái mạng nhỏ, còn mang kèm theo ngươi."

Cảnh Hoan im lặng một lát, sau đó vậy mà lại nở nụ cười: "Ngươi biết ban đầu vì sao ta lại cố ý mang theo ngươi đi leo núi không? Bởi vì khi đó ta đã tự nói với mình, nếu như ngươi có thể kiên trì leo lên đến đỉnh núi mà không oán giận, ta sẽ mang theo ngươi đi cùng, nếu như ngươi không thể, vậy ta sẽ không mang theo ngươi đi."

Thì ra là như vậy, Tạ Bích Sơ há hốc mồm, cuối cùng vẫn là cúi đầu ủ rũ nói: "Bây giờ nói cái này còn có ích gì, hơn nữa lúc đó ta cũng toàn dựa vào ngươi."

Cảnh Hoan thở dốc một hơi, an ủi nói: "Ngươi rất tốt, thật đó."

Tạ Bích Sơ hoàn toàn không coi lời của hấn là thật, yên tĩnh một lát nói: "Nếu không hay là xuống nước trước đi, như thế này cũng kiên trì không được bao lâu, xuống nước rồi ít nhất ngươi còn có thể có cơ hội, người tới cứu chúng ta hấn là sẽ nhanh tới thôi."

"Ngươi nghĩ quá đơn giản, nước sông....."

Hấn còn chưa nói xong, chỉ nghe thấy một tiếng "phốc" khê, hình như là tiếng rễ cây bị nhổ ra khỏi bùn đất, sau đó Tạ Bích Sơ chỉ kịp nhắm mắt lại, ngay sau đó cả người bị nước sông lạnh như băng bao vây, một loại cảm giác đè nén làm người ta hít thở không thông đè xuống nàng, dường như muốn đè tất cả ngũ tạng lục phủ của nàng ra ngoài, bản năng cầu sinh khiến nàng không nhìn được khuỷa tay chân, đáng tiếc bởi vì không có quy tắc, cho nên cũng không có tác dụng gì.

Cảm giác không thể hô hấp làm cho nàng dần dần rơi vào hôn mê, lỗ tai ong ong kêu to theo, cuối cùng nàng không khống chế được bản năng muốn hô hấp, ngay khi vừa hơi mở môi dưới đã nhanh chóng bị nước sông tràn vào, vọt vào nàng thực quản và khí quản, nàng bắt đầu ho khan, vì vậy nhiều nước sông tràn vào thân thể nàng hơn nữa.....

Thật ra tất cả những điều này chỉ xảy ra trong nháy mắt, bắt đầu từ khi rơi vào nước sông tới giờ, mới chỉ qua mấy hơi thở, Tạ Bích Sơ chìm vào nước sông đã bắt đầu dần dần lâm vào hôn mê, ngay cả mặt nước cũng chưa từng nổi lên, đã chìm thẳng xuống đáy sông.

Nhưng vào lúc này, một bóng dáng linh hoạt như cá đang bơi nhanh chóng đến gần nàng, mượn lực nước chảy vớt lấy nàng, sau đó bơi thẳng lên mặt nước.

Dòng nước ngầm dưới mặt nước bởi vì động tác của hấn mà tạo thành nước xoáy, cát sỏi nhả bụi trắng tinh lắng đọng ở đáy sông bị khuấy động, nước sông trong xanh, mặt trời trên chín tầng trời sáng chói, phản tán xuyên qua mặt nước, xuyên vào trong nước, chiếu sáng hạt cát thật nhỏ đang du động thành từng điểm sáng lấp lánh, không ngừng trôi lơ lửng chung quanh hai người, tựa như ảo mộng.

Thân hình của hấn cao lớn, ôm trọn lấy cô gái nhỏ nhắm mắt đi ý thức vào trong ngực, xiêm y ướt đầm bởi vì áp lực nước mà dán chặt vào cơ thể, lộ ra đường cong đẹp đẽ của hai thân thể, bổ sung cho nhau như vậy, giống như vốn là một thể, lại bị trời cao chém thành hai người.

Sợi tóc đen nhánh tản ra trong nước sông, lay động theo dòng nước giống như hải tảo lâu năm, dần dần quấn quít vào một chỗ, tuy hai mà một.

"Ào ——"

Cảnh Hoan ôm Tạ Bích Sơ đã ngất đi vọt ra khỏi mặt nước, khuôn mặt vô cùng lo lắng vừa bơi vừa kiểm tra xung quanh, nhưng tình trạng trước mắt chắc chắn phải khiến hấn thất vọng, mặt sông rộng lớn mênh mông, vách đá hai bên dựng đứng cao chót vót.

Cảnh Hoan liếc mắt nhìn cô gái sắc mặt tái nhợt trong ngực, sau đó quyết định tới gần bờ sông trước đã, cho dù là vách đá, ít nhất còn có chỗ để dựa vào, dù sao cũng tốt hơn khắp bốn phía đều là nước sông mênh mông.

Lúc tới gần vách đá, cuối cùng may mắn cũng chiếu cố bọn họ, có lẽ bởi vì đất trên thân núi lở tạo thành lũ lụt ở Thanh châu, nên cây cối trên núi cũng tuột xuống theo —— lơ lửng sát vách đá chính là một cái cây lớn khoảng một người ôm.

Có lẽ là lần xuống sát vách đá rồi vẫn dừng ở chỗ này, lại coi như là cứu hai người một mạng, Cảnh Hoan dùng hết khí lực cuối cùng đặt Tạ Bích Sơ nằm lên trên cây khô, hấn vịn cây khô thở dốc một hơi, sau đó không để ý tỳ chân nhũn ra không có sức, bắt đầu tiến hành cứu trị cho Tạ Bích Sơ.

Thật may là Cảnh Hoan biết bơi, cũng rất giỏi cứu trị ngạt nước, hơn nữa thời gian Tạ Bích Sơ bị ngạt nước cũng không phải là rất lâu, cho nên nước tràn vào khí quản nhanh chóng bị mạnh mẽ ép ra.

Tạ Bích Sơ vô ý thức ho một lúc lâu, sau đó mới từ từ mở mắt.

Tất cả những gì trước mắt khiến Tạ Bích Sơ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại bối rối một lúc lâu, sau đó mới từ từ nhớ lại tình huống trước đó, tiếp theo lập tức kinh hoàng kêu lên: "Cảnh Hoan!"

"Đừng kêu, ta còn sống."

Giọng nói không còn hơi sức truyền tới, Tạ Bích Sơ cúi đầu xem xét, khó trách mới vừa rồi nàng không chú ý tới hân, thân cây vốn màu đen, hân cũng mặc xiêm y màu đen, hơn nữa hân nằm sấp dưới nước, từ trên nhìn xuống chỉ thấy mái tóc màu đen của hân tản ra, vì vậy mới không phát hiện.

Tạ Bích Sơ thở ra một hơi, lập tức bật cười: "Ta biết ngay mà, có câu tai họa lưu nghìn năm, sao người có thể gặp chuyện không may được."

Cảnh Hoan vẫn nằm yên như cũ, giọng nói mệt mỏi không có tinh thần: "Người vẫn còn sống tốt vậy, sao ta dám đi trước."

Tạ Bích Sơ há mồm định phản bác, đột nhiên phát hiện cả người mình nằm trên thân cây lớn, không hề đụng tới nước, nhưng cả người Cảnh Hoan đều ngâm dưới nước, chỉ có cánh tay và bả vai trồi lên là nằm ở trên thân cây.

Nàng mím đôi môi thật chặt, không muốn hỏi hân tại sao không nằm trên thân cây như nàng, vì nàng biết nguyên nhân, bởi vì cây khô không chịu nổi sức nặng của hai người.

Thế nhưng điều này cũng không thể cản trở sự chua xót và khổ sở ùn ùn trào ra trong lòng nàng.

Hân vốn không cần phải chịu tội, nhưng bởi vì nàng mà phải nhận hết những điều này.

Ban đầu, là bởi vì nàng không an phận muốn chạy ra, biết rõ bản thân rất nhỏ yếu còn cứ đòi cùng đi theo tìm nguyên nhân lũ lụt, rõ ràng những chuyện này hoàn toàn có thể giao cho người chuyên nghiệp hơn đi làm, nhưng cũng là bởi vì nàng không biết sợ, ngu ngốc và cuồng vọng, cứ kéo Cảnh Hoan đi cùng, diễn ^đàn&Lê#quý(đôn_Hijushima

Sau đó đi đường núi, nàng cứ bắt Cảnh Hoan chăm sóc, Cảnh Hoan không oán hận câu nào, chính nàng đập hụt rớt xuống, Cảnh Hoan lại trực tiếp nhảy xuống theo, bây giờ nàng không biết bơi, Cảnh Hoan thì biết, nếu như Cảnh Hoan ôm thân cây này, không thể nghỉ ngơi cơ hội sống sót sẽ lớn hơn, nhưng hân không chút do dự nhường cho mình.

Vì vậy cơ hội sống sót của hai người bị chia đều, hân sống nàng sống, nàng chết hân chết.

"Cảnh Hoan....." Gò má của nàng đè lên thân cây xù xì, nhìn đầu ngón tay bị nước sông ngâm trắng bệch lộ ra ngoài dưới làn tóc đen của hân, nhẹ giọng ní non.

"Ừ....." Giọng nói của hân thật thấp, hơi mơ hồ, giống như là mệt mỏi cực kỳ nên không khống chế được rơi vào trạng thái ngủ say rồi lại cố gắng giãy giụa muốn giữ vững thanh tỉnh.

Đừng ngủ, đừng ngủ mà Cảnh Hoan.

Sợ người ngủ rồi sẽ không tỉnh lại nữa, nhưng lại không nỡ để người cứ mệt nhọc như vậy.

Tạ Bích Sơ không lên tiếng nữa, chỉ ngừng thở theo bản năng, không nhúc nhích nằm trên thân cây, tập trung nghe tiếng hô hấp rất nhẹ như có như không của hân, có thứ gì đó lặng yên không một tiếng động rơi xuống từ trong hốc mắt đỏ bừng, rơi vào nước sông.

Nước sông yên lặng không có tiếng động, lẳng lặng chảy xuôi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lừa Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Con Dâu Nuôi Từ Bé Sao (1)

Editor: Hijushima

Thân cây vốn dùng sát vách đá không biết sao đột nhiên di chuyển theo dòng nước, Tạ Bích Sơ hoảng loạn, nhưng không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể mặc cho nó từ từ di chuyển, may mà tốc độ cũng không phải rất nhanh.

Thế nhưng điều may mắn này nhanh chóng biến mất. Chỗ bọn họ rơi xuống là khúc thứ hai của Cừu Khúc Long Môn Hạp 1, nói cách khác nếu muốn đi chuyển theo dòng sông, thì còn cần phải đi qua bảy khúc nữa, bởi vì địa thế nên khi dòng nước đi ngang qua những khúc cong này sẽ trở nên chảy xiết cực kỳ, giờ phút này tình hình Tạ Bích Sơ gặp phải đúng là như vậy.

Đường rẽ trước mặt gần như là góc vuông, ngay trước mặt là vách đá cao vút, nước sông đâm thẳng tới, đập vào vách đá tạo thành bọt sóng khổng lồ, sau đó bắn ngược trở về rồi tiếp tục đập vào, như thế mấy lần mới từ từ giảm lực nước, lúc này mới ngoan ngoãn chảy xuống theo địa thế.

Càng đến gần khúc cong, tốc độ nước chảy lại càng nhanh, thân cây mà Tạ Bích Sơ nằm cũng theo đó càng lúc càng trôi nhanh. Đường như sẽ lập tức đụng vào vách đá.

Nếu như đụng thẳng đứng vào, thì chỉ cần hai người ôm chặt thân cây, nhiều nhất bị sóng đánh thêm mấy lần mà thôi, nhưng nếu như thân cây đụng ngang, vậy thì hai người không chết cũng bị thương nặng.

Tạ Bích Sơ liếc mắt nhìn Cảnh Hoan vẫn ngủ mê không tỉnh như cũ, do dự một lát rồi vẫn không đánh thức hẳn, nhưng trong lòng vô cùng lo lắng, cứ như có một ngọn lửa đang cháy hừng hực, bây giờ nên làm gì?

Uổng nàng còn là một người hiện đại, người khác xuyên qua thì gần như vạn năng, nhưng nàng thì lại vô dụng như vậy, không có Cảnh Hoan, thế nhưng không làm được chuyện gì cả.

Nàng cắn chặt răng, cố nén sự chua xót đã cuộn cuộn đến lỗ mũi, đồng thời không ngừng tự nói với bản thân rằng phải trấn định, Cảnh Hoan cứu nàng. Bây giờ nàng cũng nhất định phải cứu Cảnh Hoan, cứ nghĩ vậy thế nhưng thật sự hơi hơi trấn định lại.

Nàng tìm kiếm bốn phía xem có cái gì có thể giúp một tay, vừa nhìn, lại thật sự bị nàng phát hiện ra một cây nhỏ bị nhổ tận gốc, cỡ hai bàn tay cầm vừa, quan trọng hơn là tán cây khá tươi tốt. Lá cây sum xuê bởi vì ngâm dưới nước nên vẫn còn màu xanh chứ chưa bị khô héo, kéo lại là có thể có sẵn một cái mái chèo.

Trong lòng Tạ Bích Sơ vui vẻ, thò người đưa tay ra kéo lại, nhưng bởi vì dòng nước chảy xiết nên nhiều lần làm cây nhỏ trượt khỏi tay, Tạ Bích Sơ sốt ruột, trực tiếp dùng chân ôm thân cây lớn, cả người nằm ngang trên mặt nước.

Ai biết bên này tay vừa bắt được cây nhỏ, bên kia cây lớn lắc lư một cái, thế nhưng tuột khỏi hai chân của nàng.

Khùng hoảng trong nháy mắt đánh úp vào trong lòng nàng, Tạ Bích Sơ mượn sức nâng của cây nhỏ, cánh tay khác dùng sức khua động, hai chân đạp một cái trong nước, rốt cuộc khó khăn bắt được đoạn cuối của thân cây lớn.

Cái giá phải trả là móng tay trên năm đầu ngón tay.

Tạ Bích Sơ tổn sức bò lên trên thân cây lớn một lần nữa, nhìn ngón tay đầm đìa máu tươi của mình hơi cười khổ, bàn tay trước giờ sống trong nhung lụa, đến lúc thật sự nguy hiểm lại vô dụng như vậy.

Thật may tiềm lực của con người là vô hạn.

Giống như nàng hai đời đều không biết bơi, nhưng mới vừa rồi, trong nháy mắt đó, nàng vậy mà lại không cần học cũng biết làm sao để bơi lội.

Tạ Bích Sơ hít sâu một hơi, quên hết những suy nghĩ hỗn loạn, nhìn vách đá gần ngay trước mắt, theo bản năng dùng sức nắm cây nhỏ được dùng làm mái chèo.

Cũng may phía trước thân cây lớn này có tán cây tươi tốt, phía sau có bộ rễ phát triển, lúc đụng vào vách đá cũng có cái để giảm xóc.

Lần đầu tiên đập thẳng vào nhanh chóng xảy ra, đầu có tán cây của thân cây lớn đụng mạnh vào vách đá, ngay sau đó bắn ngược trở về, trái tim Tạ Bích Sơ như sắp nhảy ra khỏi cổ họng, ra sức khua cây nhỏ dùng làm chèo để duy trì thăng bằng, ngay lúc này, Cảnh Hoan vẫn ngủ mê man bị xóc nảy làm giật mình tỉnh lại.

Hắn nằm trên thân cây đang muốn ngồi thẳng dậy, Tạ Bích Sơ lập tức kinh sợ hô to: "Đừng động!"

Cả người Cảnh Hoan lập tức cứng ngắc không nhúc nhích.

Cây lớn bị bắn ngược trở về đụng vào vách đá khác, nhờ bộ rễ giảm xóc nên hai người cũng không bị tổn thương gì, hơn nữa lực nước chảy cũng giảm bớt rất nhiều, Tạ Bích Sơ nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới cảm thấy cả người đều đang hơi phát run.

Nàng nuốt nước miếng, sau đó kéo ra một cái mím cười cứng ngắc với Cảnh Hoan: "Người tỉnh rồi."

"Ừ." Cảnh Hoan gật đầu một cái, nhìn xung quanh, "Chúng ta đang ở đâu?" Hỏi xong phát hiện vấn đề của mình hơi bị ngu ngốc, bổ sung thêm một câu: "Là khúc thứ mấy?"

Tạ Bích Sơ nghẹn giọng một lát, sau đó nói: "Ta cũng không biết là thứ mấy, dù sao từ chỗ vừa này chúng ta dừng lại, đây là khúc thứ nhất."

"Như vậy sao, vậy thì là. . . ." Cảnh Hoan như có điều suy nghĩ, ngay khi hắn mở miệng nói chuyện, lượt va chạm thứ ba xảy ra, sóng nước "Ào" một tiếng, khiến Tạ Bích Sơ không thể nghe rõ hắn nói gì.

Tạ Bích Sơ đang muốn tới gần bảo hấn lặp lại lần nữa, nhưng khóe mắt đảo qua, con người nhanh chóng thu nhỏ lại, hoảng sợ trốn to hai mắt.

Cảnh Hoan, tránh ra, Cảnh Hoan, mau tránh ra, mau tránh ra ——

Nàng muốn nhắc nhở hấn, muốn bảo nhanh chóng hấn tránh ra, nhưng trong nháy mắt đó, khi nàng hé miệng, thì giống như đột nhiên bị mất tiếng, cổ họng như bị cái gì đó bóp chặt, không chỉ không có tiếng nói, thậm chí ngay cả hô hấp cũng hoàn toàn dừng lại.

Tơ mắt nhìn tán cây tươi tốt ôm lấy khúc gỗ hình tròn không biết đã dừng lại bao lâu bên bờ sông, sau đó khúc gỗ hình tròn đó bị ném lên đỉnh sóng, theo dòng nước nhanh chóng đập về phía bên này, trong chốc lát, đã đến trước mặt.

Bích ——

Rõ ràng chỉ có tiếng sóng nước, nhưng Tạ Bích Sơ lại nghe thấy rất rõ tiếng khúc gỗ kia nện vào sau lưng Cảnh Hoan, rõ ràng nện trên người hấn, nhưng thật giống như cũng nện vào trái tim của nàng, cái loại nặng nề đau đớn đó trong nháy mắt làm cho khí huyết nàng đảo loạn, nàng nặng nề thở hổn hển, dường như chỉ có như vậy mới có thể khiến bản thân không đến nỗi hít thở không thông.

Miệng nàng mở rộng, nhưng không biết nên nói cái gì, nàng giơ tay lên, nhưng không biết nên làm những gì —— mới có thể làm cho thời gian quay lại, mới có thể khiến cho hết thảy, toàn bộ những gì mới vừa rồi vẫn chưa xảy ra.

Con người trong sáng của hấn chiếu ra bầu trời xanh lam trong vắt, chiếu ra bọt sóng tuyết trắng như bông, chiếu ra khuôn mặt lo lắng hoảng sợ đau đớn của nàng.

Hấn khẽ mỉm cười với nàng.

Hấn muốn nói ta không sao, nhưng há mồm lại trực tiếp phun ra máu.

"Không cần ——" Nàng đau khổ gào thét ra, vang vọng thật lâu trong vách đá chật hẹp.

.....

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Con Dâu Nuôi Từ Bé Sao (2)

Editor: Hijushima

"Rầm rầm rầm ——" Một trận gỗ cửa kịch liệt làm Tạ Bích Sơ giật mình tỉnh lại từ trong giấc mộng, nàng mê mẫn mở mắt quan sát bốn phía, bày trí xa lạ khiến nàng không rõ bản thân đang ở chỗ nào.

Ngoài cửa vắng vắng truyền đến tiếng kêu la to lớn của nam nhân: "Kim công tử, người có ở nhà không?"

Tạ Bích Sơ vùng vẫy ngồi dậy, hai chân dẫm trên mặt đất, mới vừa đứng thẳng người, trước mắt đã biến thành màu đen, nàng vội vàng đỡ lấy cái bàn bên cạnh mới miễn cưỡng giữ vững thân thể được, mất một lúc lâu cảm giác chóng mặt mới hết.

Tiếng kêu la ở bên ngoài vẫn tiếp tục, Tạ Bích Sơ nhìn thấy trên cái ghế bên cạnh giường có đặt y phục của mình, liền lấy đến mặc vào, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Sân nhỏ chật hẹp trống rỗng, đất đai còn có dấu vết mới vừa di chuyển, rêu xanh vẫn còn trên góc tường, rất rõ ràng đây là một khu nhà đã lâu không dùng mới vừa được chỉnh đốn lại.

Cửa nhà vẫn còn đang bị gỗ, Tạ Bích Sơ hơi do dự, vẫn tiến lên mở cửa ra.

"Kim công tử, người —— a, Kim phu nhân, người tỉnh rồi!"

Người tới rất xứng đôi với giọng nói của hấn, đều hết sức cục mịch, vóc người vô cùng khỏe mạnh, mặt mũi thật thà, màu da ngăm đen, đôi tay thô ráp, rõ ràng cho thấy là người quen với việc lao động nặng nhọc, mặc trên người xiêm y bằng vải thô, tản ra mùi cá nồng nặc, chắc hẳn là ngư dân.

Trong nháy mắt, trí nhớ như thủy triều ủa về trong nàng, giẫm hụt rơi xuống từ trên vách núi, dựa vào thân cây bị đẩy theo dòng nước, bị ném lên đỉnh sóng sau đó khúc cây tròn đập xuống, sau đó..... là ngày tháng dài đằng đặc không nhìn thấy cuối không nhìn thấy hy vọng.....

"Cảnh Hoan....." Nàng cúi đầu ní non, giọng nói đã lâu chưa sử dụng khàn khàn gần như không phát ra được âm thanh nào, tay chân vốn không có hơi

sức dường như hoàn toàn cứng ngắt, nhưng dù vậy, trong phút chốc nàng lại bộc phát ra sức lực kinh người, nàng níu chặt lấy y phục của người đàn ông trước mắt, từng chữ từng chữ ép hỏi: "Cảnh Hoan đâu rồi, chính là nam tử đi chung với ta kia, hán, hán ở đâu?!"

Chấp niệm làm cho nàng hoàn toàn không nghe thấy lời mà hán tử* đã nói trước đó. (*người đàn ông)

Hán tử cao lớn đó rõ ràng bị nàng dọa sợ, lắp bắp nói: "Kim công tử hán....."

"Ta ở đây." Một giọng nói trong trẻo truyền tới từ bên cạnh.

Tạ Bích Sơ không tự chủ được buông lỏng tay, nhưng không dám quay đầu lại xác nhận chủ nhân của giọng nói kia, thật sự rất sợ, sống hai đời rồi, chưa từng sợ đến như vậy.

Nàng không dám làm một cử động nhỏ nào, người kia lại trực tiếp đi tới, sau đó vươn cánh tay ôm chặt bả vai nàng, tay kia ôm lấy khuỷu chân của nàng, trực tiếp bế nàng lên.

"Cuối cùng nàng cũng tỉnh rồi," Hán cười đến mặt mày cong cong, tươi đẹp như sức sống mùa xuân: "Nương tử ——"

Nàng rớt cuộc ngẩng lên nhìn về phía hán, sợ run một lúc lâu, sau đó từ từ cong môi nở nụ cười, hai mắt lại không ngừng tràn ra nước mắt.

Hán tử to con đứng bên cạnh tò mò đi tới gần, hỏi: "Kim công tử, nương tử nhà ngươi có vẻ rất nhỏ, con dâu nuôi từ bé sao?" Hai câu này thật sự có quan hệ nhân quả được à?

Cảnh Hoan cúi đầu nhìn Tạ Bích Sơ đang rơi lệ, dứt khoát gạt đầu một cái: "Đúng!"

Về mặt của hán tử to con đầy hâm mộ, lâu bầu nói: "Khó trách tình cảm sâu đậm như vậy."

Thân xác này của Tạ cô nương đúng là không xài được, khóc một trận lại có thể khóc đến hôn mê, chờ đến khi tỉnh lại lần nữa, xác định Cảnh Hoan đã không có việc gì, lập tức khôi phục diện mạo thật sự.

Ví dụ như bây giờ ngồi trên giường đá lông nheo với Tĩnh Vương Điện hạ đang luống cuống tay chân và lưới đánh cá: "Tướng công, người ta khát, muốn uống nước ~"

Tĩnh Vương Điện hạ bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, đứng dậy đi rót nước cho nàng, đồng thời ngoài miệng lại không chịu tha cho người ta: "Ta tưởng rằng đầu ngươi đã hết bệnh, thì ra là chuyển đến trên đùi ngươi mất rồi."

Tạ tiểu cô nương không cảm thấy hổ thẹn ngược lại còn cho rằng đây là quang vinh, không thêm để ý chút nào nói: "Không chỉ có chuyển dời đến trên đùi, còn chuyển dời đến trên tay, tay ta không thể động được nữa, ngươi dứt ta uống nước."

Tĩnh Vương Điện hạ:.....

Ta nói sai, bệnh trong đầu ngươi không phải bị dời đi mà là khuếch tán ra!

Bởi vì Tạ Bích Sơ hôn mê mấy ngày, mời đại phu trấn trên đến xem, nói là đụng vào đầu, trong đầu có máu bầm cho nên mới vẫn ngủ mê không tỉnh, bây giờ cuối cùng Tạ Bích Sơ cũng tỉnh, sau khi hiểu rõ tình huống thì bắt đầu được dịp làm tới, cấy vào việc bản thân bị "đụng hư đầu", sai bảo Tĩnh Vương Điện hạ đủ việc.

Đương nhiên Tĩnh Vương Điện hạ khoan dung rộng lượng sẽ không so đo những thứ này với một tiểu cô nương "đầu óc có bệnh", cực kỳ nghe lời dứt nước vào miệng nàng.

Dứt xong tiếp tục ngồi xuống và lưới đánh cá.

Tạ Bích Sơ: "..... Ngươi thế này là thật sự định đi ra bờ sông đánh cá cùng với thôn dân?"

Lần đầu tiên nghe nói chuyện này, Tạ Bích Sơ cực kỳ sợ hãi, hoàn toàn không dám tin tưởng, cho đến khi Cảnh Hoan xin được một tấm lưới đánh cá rách tung tóe không biết của nhà nào chuẩn bị và lại dùng tiếp, Tạ Bích Sơ vẫn không thể tin được.

Đầu nàng bị đụng hư là giả, đầu Tĩnh Vương điện hạ mới thật sự đụng hư phải không?

"Đương nhiên là phải đi rồi, ai bảo chúng ta là tiểu phu thê vội vàng bỏ trốn nhưng sau đó gặp phải giặc cướp bị cướp sạch lộ phí, trên người không còn đồng nào lưu lạc đến chỗ này chứ, hơn nữa nương tử nhà ta bị đụng hư đầu, thân thể lại mềm yếu không làm được việc nặng, cuộc sống cả nhà đè lên người một thư sinh nhỏ nhả yếu ớt vai không thể gánh tay không thể xách, thân là người đứng đầu một nhà như ta sao có thể không gánh vác lên trách nhiệm nặng nề là nuôi gia đình được chứ!"

Tạ Bích Sơ: (\$ _ \$)

Tĩnh Vương Điện hạ đạt điểm cao nhất khoản viết văn tự sự rồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 92: Con Dâu Nuôi Từ Bé Sao (3)

Editor: Hijushima

"Nhưng..." Tạ Bích Sơ trù trù một lát, vẫn là nhin không được ngập ngừng mở miệng hỏi: "Thương thế của người sao rồi?"

Động tác trên tay Cảnh Hoan dừng lại, tiếp đó làm như không có chuyện gì xảy ra ngẩng đầu, nói: "Đã nhiều ngày như vậy, người cho rằng ta uống thuốc chơi chắc? Ta đây là nam nhân thân thể cường tráng, loại tiểu cô nương yếu ớt như người sao có thể so sánh được?"

Tiểu cô nương yếu ớt âm thầm yên tâm, sau đó lập tức nghiêng người, quen thuộc che trán: "Ồi tướng công, người ta đau đầu quá, muốn ăn Tủy đại hà1."

Vỗ ngực tỏ vẻ cường tráng Tỉnh Vương Điện hạ: "."

Nằm trên giường hai ngày, thân thể nhanh chóng khôi phục, cuối cùng Tạ tiểu cô nương nằm không nổi nữa, quán Cảnh Hoan cả nửa ngày, rốt cuộc được cho phép, nằng lập tức vui mừng nhảy xuống đất, nhảy nhót vui vẻ trong sân.

Tỉnh Vương Điện hạ không thể không kêu vói theo sau suốt cả ngày: "Trời ơi Vương đại thẩm sát vách mới trồng giúp hạt giống rau ở góc đó, người đừng đạp chỗ đó, nè nè, bên kia sẽ đặt một cái chuồng gà ngay, người tránh xa chỗ đó ra đi, này, đó là hoa của cây trúc đào2, có độc, người ném đi nhanh lên!"

Tỉnh Vương Điện hạ cuối cùng nhin không được vừa lòi vừa kéo Tạ tiểu cô nương vào trong nhà thả lên trên cái ghế lưng lay xiêu vẹo, đen mặt cảnh cáo: "Người ngồi yên cho ta, không cho phép nhúc nhích!"

Tạ cô nương lập tức ngồi ngay ngắn lại, gương mặt nghiêm túc, chớp mắt to làm nũng: "Ừ."

Tỉnh Vương Điện hạ thật sự là cực kỳ bất đắc dĩ: "Cũng không phải là không cho người đi ra ngoài, nhưng bây giờ thân thể người không khỏe, người trong thôn này cũng không phải đều là người tốt, hơn nữa chưa quen cuộc sống nơi đây, nếu như người bị bắt đi ta sẽ không tìm được người, chờ mấy ngày nữa khi chúng ta ở đây yên ổn lại ta sẽ dẫn người đi ra ngoài có được hay không?"

Vừa nghe thấy hắn nói như vậy, Tạ cô nương cũng bất đắc dĩ nói: "Ta cũng chỉ muốn gặp mặt cảm ơn ông cụ cứu chúng ta ngày đó mà thôi, người ta vớt chúng ta từ trong nước lên còn mang về trong thôn, coi như là đã cứu mạng chúng ta, ta muốn nói câu cảm ơn cũng không phải là yêu cầu quá đáng đúng không? Huống chi," nằng dừng một chút, không biết vì sao giọng nói đột nhiên trở nên nghèn nghẹn, "Chờ chúng ta yên ổn lại, chẳng lẽ người còn chuẩn bị lại đây lâu dài? Chúng ta một là Hoàng hậu, một là Vương Gia."

Cảnh Hoan cũng im lặng lại, hắn đứng trước mặt nàng, cúi mắt nhìn đỉnh đầu nàng, màu tóc nàng đen bóng, từ nhỏ nuông chiều tạo thành chất tóc mượt mà và sáng ngời, thế nhưng sau nhiều ngày đi đường vất vả, một đầu tóc đen rõ ràng đã bắt đầu hơi khô vàng, đỉnh đầu có tóc tơ mới nhô ra, mảnh mai mềm mại, rất đáng yêu.

Ngón tay hắn giật giật, dường như muốn sờ một cái, nhưng cuối cùng cái gì cũng không làm.

Đến lúc hắn mở miệng thì giọng hơi khàn khàn, không còn trong sáng như bình thường nữa: "Có chuyện ta không muốn nói cho người biết, nhưng người nên biết, người cứu chúng ta kia, cả nhà bọn họ chuyển đến trấn trên sông, dùng bông tai của người để trả tiền. Hắn chỉ mang chúng ta lên bờ mà thôi, người thật sự chưa chấp chúng ta là Triệu Tam Giang."

Triệu Tam Giang chính là người đàn ông khỏe mạnh ngày đó.

Tạ Bích Sơ sùng sột một lát, sau đó lập tức hiểu ý của hắn, sau đó cũng hiểu rõ hết rất nhiều chi tiết trong mấy ngày nay.

Chắc hẳn bởi vì nàng ra tay quá xa hoa, trong lúc tình thế cấp bách cho hoa tai rất quý giá đó, cho nên ông cụ vớt bọn họ từ trong nước ra thấy tiền sáng mắt, trực tiếp tìm tòi hết những thứ đáng giá trên người bọn họ, sau đó ném bọn họ ở bên bờ mặc cho số phận, kết quả được Triệu Tam Giang thu nhận giúp đỡ.

(*chỗ này hình như bị thiếu, theo Hi hiểu thì là sau khi bị Cảnh Hoan bị khúc gỗ đập trúng, Tạ Bích Sơ ngất xỉu thì bị trôi theo dòng nước tới vùng này, được một ông cụ vớt lên, Tạ Bích Sơ có tình lại đưa một đôi bông tai nhờ ông ta cứu giúp nhưng ông ta thấy tiền sáng mắt, lấy hết thứ đáng giá trên người hai người rồi vứt đó mặc kệ, sau đó hai người được Triệu Tam Giang cứu và cho ở chỗ này => Tất cả đều là suy đoán thôi nghen □ Mn tạm chấp nhận vậy)

Khó trách bọn họ chỉ có thể ở trong cái nhà rách rưới bỏ hoang của thôn như thế này, mà không phải đến thẳng trấn trên tìm chỗ ở lại, khó trách hắn phải sửa lưới cá để đi đánh cá cùng với thôn dân, thì ra không phải bởi vì hắn muốn như vậy, mà đều là bởi vì, bọn họ không có tiền.

Tạ Bích Sơ há há miệng, nhưng không biết nên nói cái gì, nói gì bây giờ?

Ngay trước đó nàng vẫn còn đang há hê đắc ý vì cuối cùng cũng có thể cứu được mạng của hai người, nhưng ngay sau đó thực tế lại cho nàng một cái tát.

Lòng người khó dò.

Trước đây không phải nàng không biết, tuy nhiên chưa hề có lúc nào giống như bây giờ, hiểu sâu như vậy.

Nàng im lặng thật lâu, đến khi hần sắp không nhịn được mở miệng an ủi nàng, thì nàng ngẩng đầu cười với hần, nói: "Ta biết nấu cơm, ta cũng biết sửa lưới cá, về sau giao những chuyện này cho ta đi."

Cảnh Hoan thở dài, gơ tay lên đặt ở trên vai nàng, thấy nàng không có bỏ ra, thì tiếp đó nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực: "Không cần, ngươi không cần làm gì cả, còn có ta đây."

Còn có ta đây.

Đây vốn nên là lời âu yếm êm tai, nhưng từ trong miệng hần nói ra, tràn đầy đều là trách nhiệm.

Nàng dựa vào hần, trong lòng lại vô cùng phức tạp.

Không muốn nghĩ đến Hoàng cung nơi Kinh thành xa xôi, cũng không muốn nghĩ đến bản thân mất tích sẽ khiến phụ thân sốt ruột đến cỡ nào, lại càng không muốn suy nghĩ, tại sao hần không đi đến nha môn ở trấn trên báo tin tức của hai người để phụ thân có thể nhanh chóng tới đón người.

Nàng chỉ là đang suy nghĩ, phóng túng bản thân một chút đi, dù là sau đó, nhốt nàng ở thâm cung suốt đời, dù là cả đời này, nàng cũng sẽ không thể đến gần hần như thế này nữa, nhưng có thể một mình trải qua cuộc sống với hần, đã đủ để chiếu sáng cuộc sống sau này của nàng.

Họ đã trải qua gian khổ sống chết, sau đó lại trải qua cuộc sống yên tĩnh, cho dù hần đối với nàng không có tình yêu như nàng mong đợi, nàng vẫn không tiếc nuôi.

Nàng chui vào trong lòng hần, lặng lẽ rơi lệ, giọng nói phát ra lại mang theo ý cười dí dỏm: "Sao có thể để tướng công bận rộn một mình được, mặc dù thân thể thiếp yếu đuối, nhưng vẫn có thể làm những chuyện nhỏ nhặt này, hướng chi nam nhân làm chủ bên ngoài nữ nhân làm chủ trong nhà, tướng công cần gì phải giành việc với thiếp chứ?"

Cảnh Hoan nghe vậy cũng cúi đầu nở nụ cười: "Nương tử nói có lý, theo ý nàng là được."

Ta gọi ngươi: Tướng công.

Ngươi gọi ta: Nương tử.

Cho dù là giả, ta cũng vui vẻ chịu đựng.

(Hết chương 67)

Chú thích:

1 Tủy đại hà (醉大虾): Tôm say rượu (Dùng loại rượu của Thiệu Hưng để ngâm tôm khi tôm còn sống để cho nó ngấm rượu)

2 Trúc đào/giap trúc đào (夹竹桃): Là một loại cây có thể dùng làm thuốc nhưng tất cả các bộ phận của nó đều chứa nhiều chất độc nên việc điều trị phải theo đơn và sự chỉ định của bác sĩ chuyên khoa.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Đừng Đi Bán Mặt (1+2)

Editor: Hijushima

Sau khi hai "vợ chồng" thổ lộ tình cảm (?!), Tạ tiểu nương tử từ chỗ không hề có trách nhiệm tiến vào hình thức hiến thân, đầu tiên là thật sự sửa xong tám lưới cá rách, Cảnh Hoan trở về vừa nhìn thấy đã kinh ngạc đến gốc hết cả người.

Buổi tối hôm đó vẫn luôn dùng loại ánh mắt quý dị mà người hiện đại dùng để nhìn người ngoài hành tinh len lén liếc Tạ tiểu nương tử, thậm chí còn tới gần sờ sờ đầu nàng: "Có phải có người giành thân thể với ngươi hay không?"

Tạ tiểu nương tử: "....."

Không sai. Nàng vốn chính là bị bám người đó, nàng chính là linh hồn bám vào đó đó, cũng đã chung đụng lâu như vậy mà còn ngạc nhiên như thế chứng tỏ tâm lý vẫn chưa thành thục còn cần tiếp tục rèn luyện đó thiếu niên ~

Hơn nữa làm một người cổ đại nhìn người hiện đại là nàng đây, lại dùng ánh mắt của người hiện đại nhìn người ngoài hành tinh, dù sao cũng không phải là cùng một tầng lớp được không, cảm giác vượt trội về chỉ số thông minh lập tức lại xuất hiện thể hiện sự tồn tại rồi đó.

Ngày hôm sau Cảnh Hoan mang theo tám lưới đã sửa xong đi theo thôn dân ra bờ biển đánh cá, sau đó đến giờ trên thanh kỹ năng của thiên chi kiều từ* Tỉnh Vương Điện hạ vẫn chưa từng có hạng mục đánh cá này, rốt cuộc nghênh đón lần đầu tiên cũng là lần suy sụp lớn nhất trong cuộc đời hắn, hơn nữa còn là lịch sử đen mà trong cuộc đời sau này không thể xóa đi.d,đ/lqđ

Sắc trời dần đen xuống, Triệu Tam Giang liếc mắt nhìn Tỉnh Vương Điện hạ dính nước bùn khắp người không hề có thu hoạch, trù trừ bên cạnh hắn một lúc lâu, mới miễn cưỡng tìm được chỗ có thể khen ngợi: "Mặc dù không biết đánh cá, nhưng ánh mắt của ngươi rất tốt. Ngươi cưới một nương tử có tay nghề sửa lưới cá không tệ."

Tỉnh Vương Điện hạ: "....."

Tên ngu xuẩn này tới an ủi hắn à? Rõ ràng là tới bỏ đạo!

Còn nữa, xin sử dụng cấu trúc ngữ pháp cho chính xác, quan hệ chuyển ý trước sau hoàn toàn không thành lập được chứ?

Tỉnh Vương Điện hạ bị tổn thương tự ái một tay kéo lưới cá ướt nhẹp, tay kia xách hai con cá Triệu Tam Giang cứng rắn (bố) nhét (thì) cho hắn. Ủ rũ cúi đầu đi về.

Chờ đến khi hắn vừa bước vào phòng, lập tức đã bị kinh sợ lớn hơn nữa, trên bàn thật sự bày đồ ăn đã nấu xong à, chắc chắn là do cách mở cửa của hắn không đúng, sau đó lại nhìn thấy tiểu tẩu từ nhà mình quay đầu lại cười tươi với hắn: "Đã về rồi à, muốn ăn cơm trước hay tắm rửa trước?"

Tỉnh Vương Điện hạ đần độn bị kéo đến cạnh bàn ngồi xuống ăn xong bữa cơm tối dù không coi là phong phú nhưng dầu gì cũng có mặn có chay, sau đó hồ đồ bị ném vào trong thùng tắm, lúc này mới ngay lập tức tỉnh táo lại, nhưng chờ đón sau khi tỉnh táo là điều không thể tưởng tượng nổi lớn hơn nữa. Một tiểu cô nương được nuông chiều từ nhỏ, còn chưa cập kê đã bị đón vào cung lại thật sự có thể khâu vá có thể làm cơm, điều này hoàn toàn không khoa học được chứ?

Sau khi hắn lung tung tắm rửa sạch sẽ cho bản thân, tùy tiện mở y phục sạch sẽ đặt bên cạnh bao lầy, liền vội vàng mở cửa đi tới cạnh "tiểu nương tử" nhà hắn đang rửa chén, hỏi lại cho rõ: "Cơm tối hôm nay là do Vương đại thẩm sát vách làm giúp?"

Tạ tiểu nương tử nhướn mày nhìn hắn quần áo xốc xếch, ánh mắt lưu luyến một lượt khắp khu vực rộng lớn trên người hắn, từ cổ trở xuống từ bắp chân trở lên. Sau đó nghiêm trang gật đầu một cái, đưa ra đánh giá vô cùng công chính: "Đáng người không tệ."

Kỹ năng hấp dẫn đạt max level.

Tỉnh Vương Điện hạ không chút nào cảm thấy điểm chú ý của nàng có gì không đúng, hai mắt lập tức tỏa ánh sáng: "Coi như ngươi biết hàng, muốn sờ thử không?"

"Ta nhận ý tốt," Về mặt Tạ tiểu nương tử tiếc nuối, đưa hai tay ra cho hắn nhìn: "Đáng tiếc tay ta bị ướt. Chờ đến khi ta rảnh rồi hãy nói."

"Cơ hội mất đi sẽ không trở lại!" Tỉnh Vương Điện hạ hất cằm lên, bày ra vẻ mặt "phàm nhân ngu xuẩn, lại có thể không biết nắm chặt cơ hội, ngươi cho rằng cơ hội sẽ còn quay lại chắc", sau đó quay đầu đi, đi hai bước lại quay đầu lại, như có điều suy nghĩ cau mày hỏi "Đúng rồi, nhà chồng của đại thẩm sát vách là họ Vương đúng không?"

Ngày thứ ba, chờ đến khi Tỉnh Vương Điện hạ không chịu thua lại chạy ra bờ biển thử các loại tư thế đánh cá khác nhau, Tạ tiểu nương tử ở lại giữ trong nhà bắt đầu phát triển ra ngoài, vấn đề mấu chốt trong đó là, nếu như không đi ra, trong nhà đã không còn gì có thể ăn.....

Trạm thứ nhất chính là nhà Vương đại thẩm sát vách, kết quả nhà chồng đại thẩm người ta họ Triệu.....

Tạ tiểu nương tử bày ra dáng vẻ vừa xấu hổ vừa sợ sệt như con thỏ, không ngừng miễn phí tỏ vẻ dễ thương ra bên ngoài, thu hoạch rất phong phú.

Ví như cực kỳ thuận lợi biết nơi này nằm trong khu vực Nhuận Châu, Triệu gia thôn ở hạ du Mịch Giang. Trong thôn phần lớn đều họ Triệu, lại ví như, trước khi nàng đi Triệu đại thẩm kín đáo đưa cho nàng mấy món ăn, thậm chí còn có hai quả trứng một miếng thịt.

Vì vậy đến khi Tỉnh Vương Điện hạ lần nữa xách hai món thành quả lao động của người khác trở về lại bị kinh sợ, bởi vì trong sân, cái góc hắn từng lừa nương tử nhà hắn rằng đã trồng hạt giống rau kia, hôm nay vậy mà thật sự mọc lên một mảng nhỏ rau dưa xanh biếc.

Ngày thứ tư hắn trở về thì phát hiện chỗ hắn từng nói muốn đặt một chuồng gà thật sự mọc ra một chuồng gà đơn giản, còn có hai con gà con lông xù ở trong sân nháy tới nháy đi.

Lúc bấy giờ Tỉnh Vương Điện hạ thật sự không bình tĩnh nổi nữa, chỉ vào đĩa thịt trên bàn, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi: "Những thứ này ở đâu ra?"

Tạ tiểu nương tử cho hắn một ánh mắt "học hỏi đi", sau đó cúi đầu dụi dụi mắt, lúc ngẩng đầu lần nữa đã treo lên vẻ mặt khiếp đảm, mở hai mắt đỏ bừng, chu đôi môi đỏ mọng, tội nghiệp nhìn hắn: "Nhà... nhà chúng ta không có gì ăn hết, ta rất đói ~"

Tình Vương Điện hạ: "..... Mặt đâu? Ném đi đâu rồi, cần ta tìm về giúp ngươi không?"

Tạ Bích Sơ hết sức bình tĩnh rút đôi đũa trong tay hắn ra: "Bán đôi thức ăn rồi, ngươi có thể cầm những món ăn này đi chuộc về."

Bởi vậy Tình Vương Điện hạ bị ghét bỏ đôi bụng một đêm, rạng sáng ngày hôm sau không đợi Tạ tiểu nương tử rời giường đã ra khỏi cửa, buổi tối lúc trở về trời đã tối đen, cả người nhếch nhác, trong tay xách theo gạo dầu rau thịt.

Từ lúc trời nhá nhem tối, Tạ Bích Sơ đã bắt đầu đứng ở cửa chò, vất vả chờ đến khi hắn cuối cùng cũng trở lại thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, không phải sợ hắn nhân cơ hội bỏ lại nàng chạy, nàng biết hắn không phải người như vậy, điều nàng sợ là, hình như tối hôm qua đã làm tổn thương tự ái của hắn, nhờ hắn tìm một chỗ khóc chết mất mà không biết thì sao?

Tình Vương Điện hạ vừa vào cửa đã đặt vật trong tay lên trên bàn, sau đó gương mặt bày ra vẻ nghiêm túc, nói: "Theo như ngươi nói thì có ta ở đây rồi, sau này đừng đi bán mặt nữa!"

Tạ tiểu nương tử đang chuẩn bị xin lỗi hắn: "....."

Nhờ có Tình Vương Điện hạ buổi tối mỗi ngày mang đồ vật về, nên khi Tạ tiểu nương tử lại xuất môn cùng nhóm đại cô đại tẩu tán gẫu thì có vẻ thân cận hơn nhiều, dù sao cũng đã không còn dính dáng đến ích lợi nữa rồi, đi theo cùng với thân cận là đủ thứ chuyện trò.

"Kim gia tiểu nương tử, nghe nói ngươi là con dâu nuôi từ bé của Kim công tử, cũng đã sống với nhau nhiều năm như vậy rồi, sao còn phải bỏ trốn chứ?"

Kim gia tiểu nương tử giật giật khóe miệng, sau đó cúi đầu lau nước mắt, nức nở nói: "Mẹ chồng chê ta còn nhỏ, kiên quyết đòi cưới bình thê cho tướng công, còn phải sinh hạ trưởng tôn trước, tướng công không muốn, cho nên chỉ có thể dẫn ta trốn đi."

Vỡ tuồng tiêu chuẩn trách đầu mang theo mâu thuẫn kịch liệt vừa mở màn lập tức câu ra hứng thú của mấy đại cô đại tẩu, ríu rít xúm lại hỏi các loại vấn đề, Kim gia tiểu nương tử không từ chối ai, ủy khuất các kiểu bày tỏ nàng thật sự rất đáng thương, ở nhà chồng bị gây khó khăn đủ chuyện.

Một vòng người vây quanh nghe đến say sưa ngon lành, cảm thấy hài lòng, cuối cùng nhao nhao bày tỏ sự đồng tình, đương nhiên còn có nhắc nhở: "Đúng rồi Kim gia tiểu nương tử, ngươi nhất định phải đề phòng tiểu nữ nhi nhà Trương quả phụ ở đầu thôn phía đông, đó cũng không phải thứ gì tốt, mấy ngày trước vừa nhìn thấy Kim công tử, trở về đã làm âm ỉ với Trương quả phụ đòi đi theo Kim công tử đó, đúng rồi, nghe nói mấy ngày nay Kim công tử đều đi sớm về trễ....."

"Ngươi cũng đừng nói bậy!" Bên cạnh lập tức có người ngắt lời nàng, "Kim công tử là người tốt, ta nghe đương gia* nhà ta nói, Kim công tử phải lên trấn trên làm công cho người ta, thân thể đó của hắn nhìn qua có vẻ gầy teo yếu ớt, không ngờ cũng có thể làm công việc vác bao gạo, quả nhiên là không nhìn ra, gặp được nam tử như vậy, Kim gia tiểu nương tử buổi tối thật có phúc....." (*chủ nhà, cũng là một cách người vợ gọi chồng mình) Câu cuối cùng của nàng ta dù nhỏ giọng, nhưng xung quanh đều là thiếu phụ đã gả cho người ta, nghe cũng ngầm hiểu với nhau ồ ồ cười vang, Tạ Bích Sơ cũng nhếch khóe miệng theo, nhưng trong lòng lại hoàn toàn ngán ngời, hoàn toàn không để ý câu cuối cùng nàng ta đã nói cái gì.

Không nhận được mở miệng hỏi lại một câu: "Đại Hồ tẩu, ngươi nói Đại Hồ ca nhìn thấy, tướng công nhà ta đi vác bao gạo trong tiệm lương thực?"

Vừa nghe, Đại Hồ tẩu suy nghĩ lại đã biết xảy ra chuyện gì, tiểu nương tử đang đau lòng, nàng nghĩ nghĩ, quyết định góp thêm chút sức, vì vậy gật đầu nói: "Đúng vậy, đương gia cũng không dám tin, nghĩ rằng nhìn lầm rồi, có ý tiến lên chào hỏi hắn, hắn còn dạn trở về đừng nói lại, sợ bị ngươi nghe thấy đó, chắc hắn nói với ngươi thì không phải là công việc này đúng không?"

Tạ Bích Sơ qua loa gật đầu một cái, nàng không hề hỏi hắn rốt cuộc đi làm việc gì, bởi vì trong tiềm thức nàng tin tưởng hắn, cảm thấy chắc chắn hắn có biện pháp, nhưng không thể nghĩ rằng sẽ như thế này.

Có lẽ do đoạn đường từ Thanh Châu tới giờ, hắn biểu hiện ra sự giới giang và chu đáo vượt quá tuổi của hắn, khiến nàng hoàn toàn quên mất thật ra hắn cũng chỉ là một Vương Gia sống an nhàn sung sướng, quanh năm chỉ biết ra lệnh.

Hắn làm người đứng trên quen rồi, nên có một ngày, khi rơi vào tầng lớp dưới của xã hội, thật ra cũng rất bất lực.

"Hắn, hắn nói với ta là tìm việc làm ở một phòng thu chi ở trấn trên."

Đại Hồ tẩu nghe lời của nàng, nhìn không được bật cười: "Ngốc tử, ngươi thật sự tin à, phòng thu chi cũng không phải dễ làm, các ngươi đều là người vùng khác mới tới, chương quỹ người ta cũng không dám dùng các ngươi, nếu như các ngươi mang theo tiền chạy cũng không biết đi đâu tìm"

Tạ Bích Sơ không hề có ý định nghe các nàng nói tiếp, tùy tiện ứng phó mấy câu rồi vội vã trở về, nàng muốn trở về ngay lập tức, trở lại khoảnh sân đó nát đó, chờ hắn về.

Nhưng đến khi bầu trời tối đen, lúc Cảnh Hoan về, Tạ Bích Sơ không thể nói ra được lời gì, nàng cười tươi như mỗi một ngày trước đây, nhưng không có cách nào bỏ qua vẻ mệt mỏi trên trán hắn như lúc trước.

Sau khi ăn cơm tối, Tạ Bích Sơ vừa dọn dẹp bát đũa, vừa có vẻ như tùy ý hỏi một câu: "Đúng rồi, vẫn chưa hỏi ngươi tiền ở đâu ra?"

Tĩnh Vương Điện hạ nghiêm túc nói: "Bán mình có được."

Tạ tiểu nương tử cũng bày ra gương mặt nghiêm túc theo, nói: "Ta chỉ bán mặt, người lại bán mình, vậy không phải ta thua thiệt lớn sao, không được, bắt đầu từ ngày mai người không được đi ra ngoài nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Đã Đủ Vừa Lòng

Tĩnh Vương Điện hạ nhắc cảm, nét mặt tỏ vẻ "đều do người tự tìm": "Hai ngày trước cho người sờ người không chịu sờ, bây giờ có cảm thấy đáng tiếc thì cũng đã muộn, ta đã ký khế ước bán thân, không thể đổi ý."

Tên ngọc kia, tôi cùng thì điểm chú ý của người nằm ở đâu?

Tạ Bích Sơ vừa buồn cười lại vừa tức giận. Trong lòng ảm áp, nhiều hơn là đau lòng, hẳn ra ngoài làm việc nặng như vậy, trở về lại không hề nhắc đến, sợ nàng phát hiện còn cố ý chuyển đề tài chọc nàng cười.

Nàng muốn mở miệng nói thẳng bảo hắn đừng đi nữa, nhưng lại không muốn phá hỏng một phần tâm ý của hắn.

Sớm tinh mơ ngày hôm sau, lúc Cảnh Hoan thức dậy, Tạ Bích Sơ cũng dậy theo, đến khi Cảnh Hoan chuẩn bị rời nhà, Tạ Bích Sơ đã chờ ở cửa.

Tĩnh Vương Điện hạ nghi ngờ ngẩng đầu nhìn trời, sau đó sắc mặt thay đổi mạnh, tiến lên sờ sờ trán nàng, nói: "Có phải bệnh trong đầu lại phát tác không?"

"....." Tạ tiểu nương tử hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, hai tay chống nạnh, dùng giọng điệu cứng rắn nói: "Ta cũng muốn đi trấn trên."

Nhưng nàng lại một lần nữa quên nàng có một thân xác gây cản trở. Người khác làm thành dáng vẻ vô cùng điệu ngoa, đổi thành nàng thì dáng vẻ đang nũng nịu, mắt hạnh long lanh, giọng nói mềm mại ngọt ngào.

Cảnh Hoan nhin không được bật cười. Khoát tay một cái nói: "Ngoan, đừng làm rộn, buổi tối ca ca về sẽ mua kẹo cho người ăn." Vừa nói vừa quay đầu đi.

Tạ Bích Sơ xông thẳng lên ôm lấy hông của hắn, cả người giống như treo trên người hắn: "Hôm nay ta nhất định phải đi, nhất định phải đi!"

Cảnh Hoan vừa mở cánh tay của nàng ra vừa kêu lên: "Người cũng không phải là ngọc bội, người treo ngang hông ta để làm gì, buông tay nhanh!"

Thật vất vả kéo nàng từ trên người xuống, Cảnh Hoan ôm nàng nhìn chung quanh một chút, sau đó bước từng bước chân dài đi tới dưới một thân cây, cánh tay dài giờ lên cao, đặt nàng lên trên cành cây.

"Ta đi đây."

"....." Tạ Bích Sơ nhìn xuống một cái, mặc dù cũng không phải rất cao nhưng mà nàng vẫn không dám nhảy xuống. Nàng có chứng sợ độ cao A A A!

Tạ Bích Sơ nhắm tịt hai mắt ngược cổ hô to: "Cảnh Hoan, người nhanh ôm ta xuống, nếu không tối nay người đừng nghĩ đến chuyện ăn cơm!"

Tĩnh Vương Điện hạ đã đi xa ném về một câu: "Vậy buổi tối ta ăn cơm xong rồi về, sẽ mua kẹo cho người ~"

Ai cần người mua kẹo? Bây giờ cần người cứu mạng đây này!

Trơ mắt nhìn hắn đi xa, Tạ tiểu nương tử ngồi trên cây khóc không ra nước mắt, sáng sớm như thế này, nên rời nhà đã rời nhà, không nên rời nhà thì đều ở nhà bận bịu việc nhà, trong thời gian gần sẽ không có ai "đi ngang qua" đây đưa nàng xuống có được hay không?

Tạ tiểu nương tử uất uất ức ức ngồi trên cành cây. Dù vậy trong lòng cũng không hề tức giận, sao nàng có thể tức giận được, vừa nghe thấy nàng muốn đi theo lên trấn trên, Cảnh Hoan đã phản ứng mãnh liệt như vậy, thậm chí làm ra loại động tác đặt nàng lên cành cây không có đầu óc này, tất cả đều bởi vì không muốn để nàng nhìn thấy dáng vẻ khổ cực mệt nhọc của hắn.

Sao nàng có thể tức giận?

Sáng sớm đầu hè còn hơi lạnh, bởi vì ở gần bờ sông, trong không khí đều là hơi nước ướt át, mỗi một lần hô hấp đều như đang tẩy rửa tim phổi, thôn

xóm từ từ tỉnh lại từ trong giấc ngủ say, tiếng gà gáy gần xa xa xa, gió sớm mang theo tiếng reo hò bay vút qua ngọn cây, mặt trời bung ra từ phía chân trời, nhuộm lên khoảnh sân đồ nát trước mắt một tầng màu vàng kim.

Khiến nàng chợt nhớ tới Hoàng cung to lớn ở phương Bắc xa xôi kia, cũng yên lặng như nhau.

Mơ. Cuối cùng vẫn phải tỉnh.

Chỗ của bọn họ vốn không phải ở đây, cho dù miễn cưỡng tiếp tục sinh sống ở chỗ này cũng không hợp nhau, cũng như rõ ràng là Vương Gia thân phận tôn quý, nhưng bởi vì lòng riêng của nàng mà phải đến nỗi đi làm việc nặng.

Hai người bình tĩnh sinh hoạt nhiều ngày như vậy, để lại nhiều kỷ niệm như vậy, thật sự đã đủ vừa lòng rồi.

Tạ Bích Sơ ngồi trên nhánh cây ngô ngác nhìn về phương xa, cho đến khi Triệu đại thẩm ở sát vách ra cửa đến xem nhà nàng, mới mang cái thang tới cho nàng xuống.

Triệu đại thẩm vừa đỡ cái thang cho nàng xuống, vừa cười đến gập cả lưng: “Kim Công Tử đúng là thú vị.”

Tạ tiểu nương tử bữu môi một cái: “Hắn chính là không muốn mang ta đi trấn trên.”

Còn chưa dứt lời, đôi mắt đã đỏ.

Triệu đại thẩm tất nhiên hiểu rõ nàng đang đau lòng, suy nghĩ một lát rồi khuyên nhủ: “Nếu hắn không muốn để người nhìn thấy, thì người cứ coi như không biết là được, cần gì cứ phải làm rõ ràng chứ, phu thê sống qua ngày với nhau, mơ hồ một chút chắc gì đã không tốt.”

“Nhưng trước giờ hắn đều sống an nhàn sung sướng, sao có thể làm việc nặng như vậy được?” Tạ tiểu nương tử lập tức phản bác, sau đó khàn cầu nói: “Đại thẩm, ta muốn đi trấn trên nhưng ta không biết đường, trong thôn có vị trưởng bối nào muốn đi xin hãy mang ta theo một chuyến.”

Triệu đại thẩm thấy đáng về tội nghiệp của nàng, thở dài nói: “Mặc dù trấn trên cách thôn không xa, nhưng muốn đi tới đó cũng phải phí sức lớn, nếu muốn đi thì phải ngồi xe trâu, xe trâu của Ngũ thúc Triệu gia đã đi từ sớm, nếu người quyết phải đi thì được đến sáng sớm ngày mai.”

Nói xong cũng không đợi Tạ Bích Sơ mở miệng lần nữa, lại khuyên nhủ: “Người cũng đừng gấp gáp, giữa phu thê với nhau còn có lời gì không thể nói rõ ràng, đợi tối về nói rõ với nhau, không chừng sáng mai không cần đi trấn trên nữa đó?”

Tạ Bích Sơ há há miệng, nhưng lại chưa nói lời nào.

Phải nói thế nào đây, nàng đi trấn trên đúng là vì muốn ngăn cản Cảnh Hoan, nhưng cũng không phải đi tìm hắn, mà là đi nha môn, còn có cách ngăn cản nào đơn giản hữu hiệu hơn so với khôi phục thân phận của nhau?

Buổi tối hôm đó Cảnh Hoan trở về muộn hơn một chút so với bình thường, Tạ Bích Sơ ngồi cạnh bàn nhìn thức ăn từ từ mất đi nhiệt độ, suy nghĩ không biết đã bay đến nơi nào. Nàng đã từng tự hỏi mình, nàng yêu Cảnh Hoan thật không?

Lúc nàng mới tới cổ đại này, phát hiện bản thân là một con chóthi*, loại cảm giác sợ hãi đó không có chỗ nào có thể nói ra, cũng không có người nào có thể nói được, bốn phía đều là người hoặc vật có thể đưa nàng vào chỗ chết, nàng gần như là chạy trốn chết ra khỏi hoàng cung, lúc đối mặt với phụ thân nam thần, ngay cả khi có sùng kính cũng có gần gũi, nhưng đến cùng vẫn sợ người phát hiện thật ra con gái của người đã bị hôn phách không rõ lai lịch chiếm lấy thân thể. (*quân cờ nhỏ nhất trên bàn cờ vua/tướng)

Cảnh Hoan là người thứ nhất khiến cho nàng tỉnh táo lại, bởi vì ở trong sách hắn hoàn toàn là người qua đường, nàng gặp phải hắn, giống như chim non mới vừa phá xác, mờ mịt luống cuống không hề có năng lực tự vệ, phát hiện một cơ hội dường như có thể thay đổi vận mạng của mình, cho nên sinh ra tin tưởng từ tận đáy lòng.

Dù sau này biết được trước đây hắn và nguyên chủ từng có dây dưa, nhưng cái loại tin tưởng đó đã ăn sâu vào trong lòng nàng.

Mà khi đó, cũng chỉ là tin tưởng mà thôi.

Nhưng sau này, khi hắn chăm sóc nàng suốt đoạn đường trong núi rừng, khi hắn không chút do dự nhảy xuống vách núi theo nàng, khi hắn chia đều khả năng sống sót với nàng, vốn là cảm giác tốt biến thành động lòng, vốn là động lòng lại lấy thể không kịp chống đỡ, nhanh chóng biến thành yêu.

Dù hắn đối với nàng chỉ có trách nhiệm, nhưng nàng thì đã yêu mất rồi.

Yêu là cái gì vậy?

Có lẽ là muốn đụng vào hắn nhưng lại rút tay về.

Là muốn luôn luôn gần gũi hắn, nhưng lại không dám chống lại ánh mắt của hắn.

Muốn nói cho hắn tâm ý của bản thân, rồi lại bởi vì sợ tạo thành gánh nặng cho hắn mà không mở miệng.

Là không nỡ để hắn khổ cực như vậy, cho nên, buông tha việc tiếp tục cùng hắn sống trốn tránh, tự tay đưa lẫn nhau về vị trí vốn có, dù cho, từ nay

không còn có cơ hội thân cận như vậy nữa.

Yêu là làm cho lẫn nhau sống tốt hơn.

Tạ Bích Sơ cong môi, nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Đây là sao, tại sao lại khóc, nhớ ta à?” Giọng nói của Tĩnh Vương điện hạ đột nhiên truyền tới từ bên cạnh nàng, dọa nàng giật mình: “Hay là thèm kẹo ta mang về rồi?”

Hắn quơ quơ túi giấy trong tay, nhếch môi cười đến cực kỳ sáng lạn, “Gọi ta ca, ta sẽ cho ngươi ăn.”

Có hương vị ngọt ngào lan ra từ trong túi giấy, Tạ Bích Sơ thô lỗ dùng tay áo lau mặt, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái: “Lại phát bệnh đúng không, ngươi dám bảo ta gọi ngươi ca, có bản lĩnh thì đi bảo ca ngươi cũng gọi ngươi là ca đi, ta không cần ngươi, ngươi đi đi.”

Tay Tĩnh Vương Điện hạ khựng lại, cười gượng một tiếng, sau đó đem bọc giấy nhét vào trong tay nàng: “Ồ, vừa rồi ta chưa nói gì hết, à, ngươi còn chưa com tôi thì nhanh ăn đi.”

Nói xong đang định bỏ chạy, Tạ Bích Sơ vội vàng đứng dậy hỏi “Vậy còn ngươi?”

Cảnh Hoan không hiểu nổi nhìn nàng một cái: “Không phải lúc sáng ta đã nói com nước xong mới về sao?”

Xưởng gạo vốn không cung cấp com tôi, hơn nữa hắn mang đồ về nhiều như bình thường, thậm chí còn nhiều hơn một bao đường, vậy thì sao hắn có thể ăn com tôi, Tạ Bích Sơ kéo hắn lại, kéo tới bên cạnh bàn ăn, hắn ngồi xuống, sau đó chống nạnh phun ra một chữ: “Ăn.”

“Ta.....”

Tạ Bích Sơ vỗ bàn một cái, hung ác nói: “Ta cái gì mà ta, ta cực cực khổ khổ làm com, ngươi trở về dám nói không ăn, ta ngồi đây chờ ngươi lâu như vậy, ngươi trở về dám nói không ăn, ngươi nói xem ngươi có xứng đáng với ta không?”

Tĩnh Vương Điện hạ nuốt mất một cái, sau đó lấy vẻ mặt như trắng sứ chặt tay cầm đũa lên: “Ta ăn.”

Hắn bới một miếng com, sau đó như sức nhớ ra gì đó ngẩng đầu lên nói: “Tay có đau không?”

Tạ Bích Sơ há miệng, lời ra đến khóe miệng lại nuốt trở vào, sau đó đưa bàn tay ra trước mặt hắn, uất ức nói: “Đau, đều tại ngươi chọc giận ta.”

Hắn tự nhiên đưa đầu qua thổi vài hớp vào trong lòng bàn tay nàng, đồng thời cười nói: “Thổi một cái cho ngươi sẽ hết đau ngay.”^{d,đ/lẽ%quý*}đon

Hơi thở ấm áp thổi vào lòng bàn tay của nàng, hơi ngứa, tê tê, như là thổi tới đầu quả tim của nàng, rõ ràng chỉ thổi vào trên tay, lại thổi đến đờ ỉa tai nàng.

“Còn đau.” Giọng nói của nàng mềm mềm mại mại, nghe vào trong tai thật giống như đang cắn một miếng Quế hoa cao 1 mềm dẻo.

Cảnh Hoan suy nghĩ một lát, sau đó lấy kẹo tới, mở ra lấy một viên kẹo nhét vào trong miệng nàng: “Ăn viên đường sẽ hết đau ngay.”

Tạ Bích Sơ há miệng, đầu lưỡi cố ý liếm xuống đầu ngón tay của hắn, thấy sắc mặt hắn không thay đổi chút nào, hoàn toàn không cảm thấy khác thường, Tạ Bích Sơ mím môi thật chặt, mắt hạnh sáng rỡ cũng vì thất vọng mà rũ xuống, kẹo trong miệng quá ngọt, ngọt đến mức hơi đắng chất.

Hắn thật sự không có chút suy nghĩ không nên có nào với nàng, nàng cũng đã hạ thấp tư thái đi dụ dỗ hắn như vậy, mà hắn vẫn không có cảm giác gì.

Tạ Bích Sơ cho rằng buổi tối nàng sẽ không ngủ được, nhưng trên thực tế, nàng nhanh chóng ngủ thiếp đi, dù suốt đêm mơ một giấc mơ ly kỳ cổ quái, nhưng cũng may lúc rời giường Cảnh Hoan cũng vừa mới đứng dậy.

Chờ đến khi hắn rời nhà, Tạ Bích Sơ cũng lặng lẽ ra cửa theo, đến chỗ cây đa lớn đầu thôn, xe trâu của Ngũ thúc Triệu gia đã đứng ở đó rồi, trên xe đã có một hai người.

Tạ Bích Sơ hít sâu một hơi, sau đó treo lên khuôn mặt tươi cười đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Hồi Kinh (1)

Vừa mới bước lên xe trâu, Tạ tiểu nương tử đã nhìn thấy người quen, liền giơ tay lên chào hỏi: "Đại Hổ tâu, ngươi cũng đi trấn trên à?"

Đại Hồ tẩu lại cười nói: "Ta đi trần trên không có gì lạ, người đi mới lạ đó. Thế nào, cuối cùng thì Kim công tử nhà ngươi cũng đã đồng ý cho người đi?"

Tạ Bích Sơ khựng lại trong nháy mắt, sau đó lập tức cúi đầu bày ra dáng vẻ ngượng ngùng không chịu nói gì.

Mấy ngày nay Đại Hồ tẩu đã sớm biết tiểu nương tử Kim gia rất hay xấu hổ, thấy thế cũng không trêu ghẹo nàng, ngược lại nói chút chuyện mới mẻ ở trần trên, trên mặt Tạ Bích Sơ treo dáng vẻ bộ tò mò ngồi nghe, nhưng trong lòng lại trống rỗng vô cùng.

Đúng là Triệu gia thôn không cách trần trên xa xôi lắm, ngồi xe trâu cũng khoảng nửa giờ là đã đến nơi, ngay trước khi xuống xe, Đại Hồ tẩu còn có ý hỏi một câu: "Tiểu nương tử Kim gia, người cần ta chỉ đường đến tiệm lương thực không?"

Không cần!

Tạ Bích Sơ vội vàng xua tay từ chối ý tốt của nàng: "Tẩu tử, người bận việc thì nhanh đi đi, ta hỏi người ta là sẽ biết ngay, không cần làm phiền người nữa."

Đại Hồ tẩu thấy nàng nói rất kiên quyết, cũng không kiên trì. Dặn dò nàng đừng dễ tin người khác rồi đi.

Tạ Bích Sơ đứng ở cửa trấn một lát, sau đó trực tiếp tìm người hỏi thăm nha môn ở nơi nào. d,đ/lê%q*đôn_Hi

Vừa nghe thấy hỏi thăm nha môn, tất cả người bên ven đường đều nhìn qua, mấy người nhiệt tình hơn một chút thì dùng giọng khuyên nhủ nói: "Tiểu nương tử người có chuyện gì mà muốn đi nha môn vậy. Nếu không phải chuyện gì lớn thì thôi đi, vị lão gia kia cũng không tốt gì đâu."

Chỉ số thông minh của Tạ Bích Sơ cao như vậy, nghe xong lời này thì sao còn không hiểu, chắc rằng tên quan tép riu trong trấn này cũng không phải thứ tốt đẹp gì, nàng lập tức buồn lo, nhưng đáy lòng lại có một chút vui vẻ.

Các người xem đi, không phải nàng không muốn nghĩ cách để trở lại kinh thành, mà thật sự là điều kiện khách quan không cho phép.

Nhưng suy nghĩ thêm một chút, nghĩ đến Cảnh Hoan vẫn còn đang cực khổ kiếm tiền, nàng lại không bình tĩnh nổi.

Thật là tiến lùi đều không được mà, Tạ tiểu nương mặt mày ủ ê đứng trên đường cái bắt đầu ngăn người.

Nhưng không phát hiện những người vây quanh nàng đã bắt đầu suy đoán đủ loại tự biên tự diễn đủ kiểu.

"Cô nương, người có chuyện gì vậy, là hán tử* trong nhà đánh người mắng người hay không cho người ăn cơm à?" (*ở đây chỉ chồng)

"Đúng vậy cô nương. Nhìn người còn nhỏ tuổi như vậy, sợ là con dâu nuôi từ bé rồi, có phải là người ta không chịu cưới người hay không?"

"Tiểu cô nương này thật lạ mắt, lão già ta cũng chưa bao giờ gặp qua, chỉ sợ cả ngày bị chủ nhà nhốt lại không cho phép ra khỏi cửa rồi."

"Nói không chừng là vì nạn lụt ở Thanh Châu nên chạy đến đây đó." Lời này ngược lại đến gần chân tướng, đáng tiếc bị người khác phản bác ngay: "Thanh Châu tuy ở bên cạnh Nhuận Châu. Nhưng thôn trấn này của chúng ta lại cách khá xa, chạy nạn chạy đến chỗ này của chúng ta làm gì, vừa phí tiền vừa phí công phu."

Người chung quanh vẫn còn nói chuyện, phía ngoài đoàn người đã có một người vội vã chạy tới, chen mấy cái đã chen ra một lỗ hổng giữa quần chúng vây xem, sau đó vọt vào giữa, trực tiếp kéo Tạ tiểu nương tử đang thất thần, chuẩn bị đi.

Nhóm đại gia đại mục bên cạnh vừa nhìn thấy chuyện này, vốn đang cho rằng này giờ chỉ là suy đoán nữa chứ, không ngờ lại nhìn thấy hán lòi Tạ Bích Sơ lao đảo một cái, lập tức xông tới lên án hán: "Này, ta nói tên hán tử như người làm cái gì vậy, thường ngày người ở nhà chính trị tiểu nương tử như thế nào cũng không cần nhắc lại, ngày hôm nay tiểu nương tử nhà ngươi đã làm ra chuyện gì sai lầm đáng để người ra tay với nàng, ngày hôm nay người phải nói rõ ràng ra cho mọi người chúng ta phân xử thử xem."

Sắc mặt Tĩnh Vương Điện hạ vốn tái xanh trực tiếp ngốc luôn, đến cùng thì xảy ra chuyện gì thế này, hán chỉ tới tìm lão bà nhà mình thôi, sao mới đó đã bị chụp mũ "Gia bạo cuồng nhân"* rồi? (*tên điển tích bạo lực gia đình)

Liếc mắt nhìn Tạ tiểu nương tử cũng đang không hiểu gì cả bên cạnh. Tĩnh Vương Điện hạ gãi gãi đầu, mơ mơ màng màng tròn to hai mắt: "Ta không có ra tay gì mà, đều vì đứa nhỏ trong nhà đòi mẫu thân, nhưng đầu óc nương tử nhà ta có chút vấn đề, vừa không để ý là đã chạy ra ngoài, ta vội vã chạy tới đây tìm nàng, nếu nàng có va chạm phải các vị hương thân ở chỗ nào, ta thay nàng bồi tội với các vị."

Quần chúng vây xem lập tức đều hiểu, sau đó rồi rít dùng ánh mắt đồng tình nhìn Tạ Bích Sơ, dùng ánh mắt kính nể và xấu hổ nhìn Tĩnh Vương Điện hạ, hơn nữa lần nữa bày tỏ lòng áy náy sâu sắc đối với sự hiểu lầm vừa rồi.

Tạ tiểu nương tử đầu óc có vấn đề: "." Cảnh Hoan, người đang tìm chết người biết không?

Khóe mắt Tĩnh Vương Điện hạ vẫn chú ý nét mặt của nàng, thấy nàng vừa định mở miệng, lập tức xông lên che miệng của nàng, đồng thời liên tục nói xin lỗi: "Xin lỗi xin lỗi, nàng lại bắt đầu nói lời điên khùng rồi, mọi người nhanh nhanh nhường đường, để cho ta dẫn nàng về nhà."

Quần chúng vây xem đang áy náy lập tức thân thiết nhường ra một con đường, còn có người nghị luận: "Đây là đứa nhỏ tuần tú của đại hộ* nào, nhìn ra

là một người thật lòng, lấy một kẻ ngốc thật đáng tiếc." (*nhà giàu)

Tĩnh Vương Điện hạ tay dài chân dài thân hình cao lớn một tay che miệng Tạ tiểu nương tử, tay kia trực tiếp vo nàng thành một cục nhét vào trong ngực, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài trần, chạy đến một nơi trước không thôn sau không quán mới buông nàng xuống.

Tạ Bích Sơ vừa được đến tự do, lập tức thở gấp một hơi, chống nạnh định tìm hấn tính sổ: "Cảnh Hoan người."

"Xuyt ——" Ngón trỏ của Tĩnh Vương điện hạ đúng lúc chạm vào trên làn môi nàng, sau đó giữ đầu nàng để nàng nhìn chung quanh một chút: "Nghĩ cho kỹ rồi nói tiếp."

Tạ tiểu cô nương bị buộc nhìn bốn phía hoang tàn vắng vẻ, sau đó sẽ nhìn thử khuôn mặt Tĩnh Vương điện hạ, lập tức kêu to trong lòng không xong, Tĩnh Vương Điện hạ lại hắc hóa ——

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Hồi Kinh (2)

Tạ tiểu cô nương xiu xuống ngay lập tức, suy nghĩ một lát rồi cúi đầu chuẩn bị, sau đó ngẩng đầu nước mắt lã chã nhìn về phía hấn: "Hoan Hoan ——"

"Hừ —— Người, nói, cái, gì?" Bên môi Đại ma vương vẽ ra nụ cười, nhưng sao trong đôi mắt nhìn nàng từ trên cao xuống lại đang bốc lửa vậyyyy?!

Tạ tiểu cô nương lập tức biết điều sửa lại sai lầm, về mặt thành thật bảo đảm: "Cảnh Hoan, ta biết sai rồi, thật đó."

"Thật sao?" Đại ma vương không hề vì vậy mà bỏ qua cho nàng, gần từng chữ một: "Cho rằng ta sẽ tin lời mà kẻ ngu xuẩn như người nói ra? Đúng là ngu xuẩn!"

Đến cùng thì sao có thể nói ra khỏi miệng lời nói có giá trị cừu hận cao như vậy được chứ? Tạ tiểu cô nương cũng nổi giận theo, có thể khinh thường nhân cách của nàng, nhưng không thể khinh thường chỉ số thông minh của nàng, nàng nắm tay, dùng giọng nói mềm mại không phục phản kích lại: "Người tùy tiện mắng người khác mới là ngu xuẩn nhất!"

Không, nàng rốt cuộc đang nói gì vậy, tới cùng thì sao câu nói gây gổ gây thơ như vậy lại bị nàng nói ra khỏi miệng, nhất định là bởi vì lúc tên ngốc này hắc hóa đã không mang theo chỉ số thông minh, vì vậy nên cũng kéo chỉ số thông minh của nàng xuống.

Tạ tiểu cô nương phục hồi tinh thần lại, hùng hồn vênh mặt hất hàm sai bảo: "Ta không muốn gây gổ với người, ta muốn về nhà, người dẫn đường cho ta! Nhanh lên!"

Cảnh Hoan lại im lặng lại, một lúc lâu sau mới lạnh nhạt nói: "Người muốn về nhà nào?"

Không đợi Tạ Bích Sơ phản ứng kịp đã hỏi tiếp: "Không phải ta đã nói với người đừng đến trần trên, sao hôm nay người còn đi, còn nữa, người hỏi đường đi nha môn, vậy rốt cuộc người muốn đi nha môn làm gì, người có biết tri huyện ở đây là một kẻ háo sắc hay không?"

Đúng, đúng là người có thể nói ra thân phận Hoàng hậu của người, nhưng người có tin vật gì có thể chứng minh người là Hoàng hậu, lùi một bước mà nói thì cho dù người thật sự có tin vật, một tên quan thất phẩm có thể nhận biết được không? Cho dù vẫn có, nếu hấn cố ý mạo phạm người nhưng lại sợ bị người trả thù, đến lúc đó trực tiếp giết người diệt khẩu cũng không phải không có khả năng, người chỉ có một thân một mình thì sẽ làm như thế nào?

Nếu như người muốn hỏi cung, vì sao không thể nói với ta trước, ta không đáng giá để người tin tưởng như vậy sao? Mấy ngày này ta vẫn cố gắng nghĩ biện pháp liên lạc với cấp dưới của Tể Tướng, đến nay cũng đã có manh mối, nhưng chỉ thêm một hai ngày thôi người cũng không muốn chờ tiếp, người thật sự sốt ruột muốn trở về đến vậy? Cùng với ta, khó chịu đựng như vậy sao?"

Tạ Bích Sơ ngửa đầu ngơ ngác nhìn về mặt hơi hoang mang của hấn, trong lòng xót xa, không ngờ ngày thường bởi vì nàng sợ bản thân rơi vào quá sâu mà biểu hiện ra sự tránh né, lại bị hấn hiểu thành là vì không muốn sống chung với hấn.

Nhưng sao hấn có thể hiểu được sự mâu thuẫn và không yên lòng của nàng khi muốn tới gần nhưng không thể đến gần?

Cảm tính khiến nàng không thể không chế được bản thân muốn gần gũi hấn, lý tính thì không ngừng ngăn cản nàng.

Nàng mấp máy môi, chậm rãi nặn ra mấy chữ từ trong cổ họng: "Đúng là, khó có thể chịu được." Tình cảm không nên có hành hạ nàng, gần như sắp khiến cho tinh thần nàng bị phân liệt.

Nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng, nước mắt cũng rơi xuống theo.

Lúc nàng nhận ra mình chuyển kiếp, không có rơi lệ, lúc nàng nhận ra mình biến thành vật hi sinh, cũng không có rơi lệ, vào rất nhiều lúc gặp nguy hiểm

đến tính mạng nàng cũng chưa từng rơi lệ, nhưng chỉ đơn giản nói một câu nói ở trước mặt hắn, nàng lại không thể nhận được sự chua xót đột nhiên tràn ra, không nhận được sự bất lực đối với ý trời trêu chọc con người.

Cảnh Hoan lại đột nhiên luống cuống, sờ sờ tay áo mới nhận ra bây giờ không thường xuyên mang theo khăn bên người như lúc ở kinh thành, không thể làm gì khác hơn là kéo tay áo qua lau nước mắt cho nàng, đồng thời cúi đầu nhẹ giọng: “Đừng khóc, ngoan, là ta nói quá nặng lời, ngươi đừng khóc, chắc Tể tướng đại nhân sẽ nhanh tìm tới đây thôi, rất nhanh, rất nhanh là có thể về kinh rồi.”

Nhưng nàng không hề muốn về kinh, rồi lại không thể không về kinh.

Về kinh, sau đó mỗi người trở về vị trí cũ, nàng chỉ là tẩu tử của hắn, hắn chỉ là tiểu thúc của nàng.

Tạ Bích Sơ nhận nhận, sau đó cuối cùng không nhận được, vươn cánh tay ôm lấy hắn.

Cảnh Hoan hoàn toàn không từ chối, rất tự nhiên mà đưa cánh tay ra, ôm lấy nàng vào trong ngực, ở chỗ nàng không nhìn tới, môi của hắn rơi vào đỉnh đầu nàng, trong đôi mắt rũ xuống chậm rãi tràn ra than thở phức tạp.

Tạ Bích Sơ cho rằng câu “Tể tướng đại nhân sẽ nhanh tìm tới đây” mà Cảnh Hoan từng nói, cho dù có nhanh hơn nữa thì cũng cần hai ba ngày, dù sao cũng là một thôn xóm xa xôi như vậy, cho nên nàng còn có thể từ từ điều chỉnh cảm xúc.

Nhưng không ngờ, chưa đến giữa trưa ngày hôm sau, cửa nhà đã bị gõ vang, sau khi mở cửa thì thấy một đội nhân mã đứng trước cửa, đứng đầu chính là cấp dưới bên người phụ thân nam thân, Chử Mặc.

Chử Mặc vừa thấy Tạ Bích Sơ lập tức thở phào nhẹ nhõm, lập tức quỳ một chân xuống: “Vấn an tiểu thư.”

Tạ Bích Sơ thấy trong thôn đã có nhiều người bị thu hút tới đây, vội miễn lễ cho hắn để hắn vào nhà trước đã.

Chử Mặc nói tiếp: “Nếu tiểu thư không sao, chúng ta vẫn nên nhanh chóng trở về đi, đại nhân cũng đang đuổi tới bên này, chúng ta rời đi sớm chút nào thì sẽ có thể gặp đại nhân sớm chút đó, mấy ngày nay đại nhân rất nhớ tiểu thư.”

Tạ Bích Sơ há há miệng, đôi mắt đỏ lên.

Chử Mặc đã đi theo Tạ Dịch Giang rất nhiều năm, nói là nhìn Tạ Bích Sơ lớn lên cũng không phải là nói quá, lúc này nhìn thấy tiểu thư nhà mình mặc thô ráp, sắc mặt tái nhợt, trong lòng cũng khó chịu theo, nhỏ giọng nói: “Ý thuộc hạ là, tiểu thư đã chịu khổ rồi, không bằng đi trấn trên chuẩn bị trước đã.”

Tạ Bích Sơ suy nghĩ một lát cũng sợ rằng nếu đáng về này của mình bị Tạ Dịch Giang nhìn thấy thì sẽ khó tránh khỏi sinh ra chuyện, vì vậy gật đầu đồng ý, có điều bước chân sắp sửa bước ra, lại quay đầu nhìn khoảnh sân đồ nát đã ở gần nửa tháng.

Khoảnh sân này chứa đựng ký ức tốt đẹp của nàng, kể cả tình cảm không thể có kia, bị nàng mạnh mẽ khoét ra khỏi ký ức.

“Tiểu thư còn có gì cần mang đi không?” Chử Mặc nhỏ giọng hỏi.

Tạ Bích Sơ lắc đầu một cái: “Không, không có, có vài thứ không mang đi được, có vài thứ, không thể mang đi.”

Nàng nhìn thôn dân xung quanh, dặn dò: “Để lại ít tiền tài cho thôn trưởng, đa tạ ân thu nhận của bọn họ.”

Chử Mặc nghe theo đi làm, Triệu đại thẩm không yên lòng tiến lên một bước hỏi: “Phu nhân Kim gia, ngươi có biết những người này không, Kim Công Từ đâu?”

Tạ Bích Sơ rất biết ơn sự lo lắng của nàng, nhưng cũng rất buồn bã: “Đại thẩm yên tâm đi, đây là người trong nhà ta, tướng Cảnh Hoan ở trấn trên, lát nữa chúng ta trực tiếp đi tìm hắn, đừng lo, còn phải cảm ơn sự quan tâm của đại thẩm trong thời gian này.”

Nhìn trận thế kia, lại nhìn vẻ mặt Tạ Bích Sơ không giống ngày xưa, cũng biết người nhà này không đơn giản, Triệu đại thẩm vội vàng khoát tay: “Không cần không cần, vậy các ngươi lên đường bình an.”

Tạ Bích Sơ gật đầu một cái tỏ ý cảm ơn, sau đó xoay người lên xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Hồi Kinh (3)

Sau khi vào trấn, Tạ Bích Sơ được mời thẳng đến một ngôi nhà ba gian để tạm nghỉ ngơi chỉnh đốn, ít nhất phải thay y phục từ trong ra ngoài một lượt, sau khi tắm xong, kể đó thuốc bổ được bung đến trước mặt nàng, Tạ Bích Sơ lại không có lòng dạ nào mà uống, chỉ hỏi: “Tĩnh Vương đâu?”

Ánh mắt Chử Mặc hơi động, sau đó nói: "Trước khi thuộc hạ đi đón tiểu thư đã gặp mặt Vương gia, bây giờ Vương gia đã về kinh trước rồi."

Tạ Bích Sơ chỉ cảm thấy đầu óc bỗng nhiên đau xót, ngay sau đó là một cơn chóng mặt, nàng há miệng, nhưng không nói ra được lời gì, không nhận được hơi tay lên đỡ trán, hít thở sâu.

Chử Mặc lo lắng bước tới hỏi thăm: "Tiểu thư, người không sao chứ?"

"Không sao." Tạ Bích Sơ khoát khoát tay, sự căm giận vẫn cứ ứ đọng lại trong lòng, cô nhẫn nhịn nhưng rồi vẫn hỏi: "Sao các người tìm được ta, do Tình Vương gửi tin cho các người?"

Chử Mặc lắc đầu nói: "Không phải, nếu Vương Gia gửi tin cho chúng ta, chúng ta sẽ không phải tìm kiếm lâu như vậy, là người được phân công đến các phủ huyện ở Nhuận Châu, hôm qua nhìn thấy tiểu thư ở trên trần, nhờ vậy mới có thể tìm tới."

Không phải hẳn nói.

Tạ Bích Sơ bỗng thở phào nhẹ nhõm, lập tức cảm giác nặng trĩu trong lòng kia giảm bớt rất nhiều, may mắn không phải hẳn tự tay đưa nàng trở về.

Cũng chính bởi vì Tạ Bích Sơ quá chấp nhất với đáp án này, vậy nên không hề chú ý tới, trong lời nói của Chử Mặc còn chứa ý khác.

Việc Cảnh Hoan rời đi không chào hỏi tuy khiến Tạ Bích Sơ khổ sở không thôi, nhưng nàng đã sớm quyết định phải rời xa hẳn, cho nên chỉ có thể hết lần này đến lần khác tự nói với chính mình, như vậy là tốt cho cả hai, huống chi phụ thân nam thân cũng sắp tới, Tạ Bích Sơ thật sự không muốn dùng dáng vẻ hồng bét đi gặp phụ thân.

Vốn đã chiếm thân thể của nguyên chủ, lại bởi vì tham lam thời gian ở chung một chỗ với Cảnh Hoan mà cố ý bỏ quên phụ thân, kẻ làm nữ nhi như nàng đây thật bất hiếu, vì vậy dọc theo đường đi Tạ Bích Sơ hết sức phối hợp với các loại hành vi bồi bổ của Chử Mặc, đến khi suôn sẻ hội hợp với Tạ Dịch Giang, khí sắc của Tạ cô nương đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Dù vậy, vào khoảnh khắc nhìn thấy phụ thân nam thân, vẫn khiến cho người từ trước đến giờ dù cho núi thái sơn có sụp đổ ngay trước mắt vẫn không đổi sắc mặt như Tể tướng đại nhân đỏ hốc mắt: "Bảo Nhi chịu khổ rồi."

Bàn tay dày rộng của người khẽ vuốt lên đỉnh đầu nàng, tất cả sự tủi thân của Tạ Bích Sơ đều bị dẫn ra, còn chưa lên tiếng hốc mắt cũng đã đỏ lên.

Cho dù mấy ngày qua số lần khóc của nàng hơi cao, nhưng vừa được ôm vào trong ngực phụ thân nam thân đã không thể nhịn được.

Ôm phụ thân nam thân nhà mình khóc một trận, Tạ Bích Sơ cảm thấy tinh thần sáng khoái hơn hẳn.

Tạ Dịch Giang cũng không nổi trách cứ nàng cái gì, chỉ búng một cái trên trán nàng: "Đã nói với con rồi, tránh xa Tình Vương một chút, con không nghe, bây giờ vui chưa?"

Tạ Bích Sơ không hiểu: "Chuyện này có liên quan gì tới hẳn, ngược lại hẳn đã cứu con, con hệt chân té xuống, nếu không phải hẳn nhảy xuống theo, bây giờ phụ thân đã không nhìn thấy ta nữa rồi."

Tạ Dịch Giang chớp mấy môi muốn nói lại thôi, sau cùng chỉ thờ dài không nói gì, nghe cách nàng nói Tạ Dịch Giang đã hiểu, dù có nói gì cũng vô dụng, trong lòng của Bảo Nhi nhà mình, Tình Vương Điện hạ đã được đặt ở vị trí rất cao, hơn nữa còn dùng đỉnh đóng vào vị trí đó, không thể dễ dàng thay đổi.

Cho nên còn nói gì được chứ?

Chuyện ở Thanh Châu hầu như đều đã kết thúc, nạn dân đã được sắp xếp ổn thỏa, ôn dịch đã được trị khỏi, chuyện xây dựng lại sau thiên tai cũng do phủ doãn phủ Thanh Châu tiếp nhận, còn việc Mịch Giang bị chặn thì do phủ La Châu giải quyết, Tạ Dịch Giang vốn nên tự mình áp tải Tôn Khải Xương hồi kinh, kết quả nhận được tin Tạ Bích Sơ rơi vào sông, cả người đều sắp điên lên.

Không quan tâm gì nữa, trực tiếp tiền trạm hậu tẩu, phái người đưa Tôn Khải Xương về kinh thuận tiện mang thư về cho Hoàng đế, bản thân thì ở lại tìm người.

Cũng may Cảnh Diệp cũng sẽ không so đo những chuyện này với Tạ Dịch Giang, ngược lại cũng rất lo lắng chuyện Tạ Bích Sơ, Tạ Dịch Giang tìm được Tạ Bích Sơ, lập tức phái người đưa tin hồi kinh, bản thân thì mang theo Hoàng hậu 'lương lương' nhàn nhả lên đường về kinh. Đoạn đường này đi khoảng hai tháng mới bước vào cửa chính kinh thành, lúc này sắc trời đã tối đen, Tạ Bích Sơ cũng không vội vã hồi cung, đi theo phụ thân nam thân về phủ Tể Tướng trước đã, một là vì buổi tối đi ngủ sớm một chút thì ngày hôm sau mới có thể có một tinh thần khoẻ khoắn để ứng phó Hoàng đế Bệ hạ, quan trọng nhất là phải tìm hiểu xem hướng gió trong Hậu cung như thế nào trước đã, tránh cho đi vào sẽ bị thua thiệt.

Có phụ thân nam thân vận nằng ở đây, tìm hiểu tin tức Hậu cung dễ như trở bàn tay, Tạ Bích Sơ nhanh chóng biết được, sau khi cứu trợ thiên tai, Hoàng đế Bệ hạ tiến hành ban thưởng số lượng lớn, trong đó nữ chính đại nhân Chu Tình Tuệ là người được thu lợi lớn nhất, bởi vì nàng trực tiếp trở thành nữ quan mài mực bên cạnh Hoàng đế, chức quan ngũ phẩm.

Thật ra thì quan mấy phẩm gì đó đều chẳng có nghĩa lý gì, cái quan trọng là ở trước mặt vua, như vậy thì địa vị đã có thể nâng cao rất nhiều, biết đâu được sau khi Tạ Hoàng hậu hồi cung cũng phải nhìn sắc mặt nàng ta, dù sao nàng ta mới là người thường xuyên ở cùng một chỗ với Hoàng đế, đâm thọt

gì gì đó cũng quá dễ dàng.

Nhưng Tạ Bích Sơ rất thắc mắc, theo lý thuyết thì chuyện cứu trợ thiên tai đã trôi qua hai tháng, vậy mà Hoàng đế lại đặt một khối bánh ngọt thơm ngon ở trước mặt hai tháng mà chưa ăn vào thì đúng thật là không khoa học được chứ?

Đến cùng thì nguyên nhân nào đã khiến Hoàng đế Bệ hạ không mở miệng vậy nhỉ, Tạ Bích Sơ suy nghĩ một lát, sau đó chỉ số thông minh cao giúp nàng có được đáp án —— Tôn Quý phi.

Dù Tôn Khải Xương bị té ngã trên việc nạn lụt ở Thanh Châu, nhưng dù sao đó cũng là chiến đấu ở nơi khác, không có đủ thứ người thân bạn bè đồng nghiệp, gặp hạn cũng rất bình thường, nhưng Kinh Thành là địa bàn của người ta có được hay không, Hoàng đế cũng phải tránh qua một bên.

Vì vậy sau khi Tôn Khải Xương đồng chí bị áp giải trở lại kinh thành, mặc dù dưới sự bày mưu tính kế của Hoàng đế, có mấy quan viên tiến hành các loại chính phạt đối với hắn, nhưng tất cả quan viên phái trung gian và Tôn đang trên triều đều không lên tiếng, hoặc là nói vòng vo cho qua, dù sao bên nào cũng không đắc tội.

Dưới tình huống như thế, Hoàng đế cũng hết cách, dù sao chuyện như thiên tai là hoàn toàn không có biện pháp dự phòng, huống chi nếu thật sự ép Tôn Khải Xương quá, người ta đi kích động dân chúng, nói xảy ra thiên tai đều là bởi vì Hoàng đế bất nhân, đến lúc đó kẻ chịu thua thiệt vẫn là Hoàng đế.

Cho nên Cảnh Diệp vẫn phải lui một bước, chức quan của Tôn Khải Xương bị giảm một cấp, bên cạnh đó còn có một nhóm lớn người thuộc Tôn đảng bị giận chó đánh mèo.

Chỉ có điều Tôn Khải Xương không gặp vấn đề gì lớn, vẫn hả hê đắc ý, xem đi, cho dù hắn có phạm phải lỗi lớn như vậy, không phải tiểu Hoàng đế vẫn không dám trực tiếp diệt trừ hắn sao?

Hắn đắc ý như vậy, hai nữ nhân họ Tôn trong Hậu cung sao có thể yên tĩnh được chứ, đặc biệt là Tôn Quý phi, câu đầu mới vừa nghe nói Hoàng hậu nương nương rơi vào Mịch Giang sống chết chưa biết, nàng đang còn ngửa đầu cười lớn đó, theo sát sau đó đã nghe nói Hoàng đế điều Chu Tĩnh Tuệ đến ngự tiền đồng thời phong làm nữ quan tư mặc*, nàng ta lập tức nhấc chân đạp cung nữ vừa tiến vào báo tin ra ngoài: "Cái gì mà Chu nữ quan, người nói lại một lần nữa cho Bồn cung!" (* phụ trách việc mực nước)

"Hồi nương nương, là tiểu tiện nhân họ Chu kia."

Sau đó Tôn Quý phi hài lòng, sau đó nữa, bắt đầu liên tục nhắm vào Chu Tĩnh Tuệ, Hoàng đế Bệ hạ lựa chọn hình thức đứng nhìn, mà nữ chính đại nhân Chu Tĩnh Tuệ có hào quang sáng chói, miễn dịch các loại công kích, hơn nữa còn kèm theo lá chắn bản ngược, thường xuyên khiến Tôn Quý phi tự làm tự chịu, cũng may Tôn Quý phi còn có Thái hậu nương nương hỗ trợ, cho nên lực lượng tương đương với Chu nữ quan.

Tóm lại một câu, chiến tranh giữa Tôn Quý phi và Chu Tĩnh Tuệ đã hùng hực khí thế.

Tạ Tể Tướng vừa nói vừa lo âu nhìn Tạ Hoàng hậu, hắn không thể không cho nàng vào cung, Bảo Nhi nhà mình yếu ớt như vậy, ngộ nhờ bị hai nữ nhân đây bụng âm mưu quỷ kế đó tính kế thì phải làm thế nào?d,đ/l;e;1q;đ

Mặc dù hắn có sắp xếp rất nhiều người ở trong cung, nhưng vẫn sợ khó lòng phòng bị.

Tạ Tể Tướng nhìn Tạ Bích Sơ đang không tập trung, quả thật lo lắng hết lòng.

Ngay sau đó một kích xuyên tâm bay tới, ánh mắt Tạ Hoàng hậu nhìn trái nhìn phải kiên quyết không nhìn hắn, áp ứng một lúc lâu mới thốt ra được một câu: "Mấy ngày nay Tĩnh Vương sao rồi?"

Tạ Dịch Giang ghen một hơi trên ngực không thể nuốt xuống được, rất muốn nói thẳng với nàng một câu: Hắn rất tốt, cả Kinh Thành này chỉ sợ không có ai thanh thản hơn hắn. Chỉ có điều đến cùng vẫn không muốn khiến nàng thất vọng, chỉ có thể nói đúng sự thật: "Sau khi về kinh hắn bị Hoàng thượng cảm tức một tháng, cho đến hết năm học này đều phải ở lại thư viện Lăng Vân, không có chỉ thì không được hồi kinh."

Tạ Bích Sơ mở miệng, cuối cùng vẫn không nói gì, về mặt hơi mệt mỏi, cũng không còn hứng thú nghe những chuyện trong cung kia nữa, nói thẳng với Tạ Dịch Giang rằng muốn nghỉ ngơi.

Tạ Dịch Giang lo lắng sờ sờ đầu nàng, âm thầm thở dài một tiếng: "Đi ngủ đi."

Quay đầu lại đi thư phòng, viết lá thư giao cho Chử Mặc, lạnh lùng nói: "Đi giao cho hắn, nói cho hắn biết, việc gì cũng không thể xảy ra quá ba lần, đây là lần cuối cùng, lần sau ta sẽ không nể mặt người nào cả, nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn nữa, nói nguyên văn cho hắn!"

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Đi Dỗ Hắn Nhanh Đi Kìa (1)

Editor: Hijushima

Cho dù không muốn hỏi cung đến thế nào, thì ngày hôm sau Tạ Bích Sơ vẫn phải dậy từ sớm tinh mơ, bởi vì..... đội ngũ Phurong giá đã chờ ở cửa phủ Tể tướng từ sáng sớm.

Đối với hành động hơi gấp gáp hơi quái lạ này của Hoàng đế Bệ hạ, không hiểu sao trong lòng Tạ Hoàng hậu có loại dự cảm chẳng lành.

Tạ Bích Sơ ngồi trên Phurong giá vẫn luôn suy nghĩ xem sau khi đến Hoàng cung nên dùng vẻ mặt nào để ứng đối với Hoàng đế Bệ hạ, làm một em gái yếu ớt. Lúc gặp lại sau khi xa cách thì nên nhào thẳng tới buồn nôn đủ kiểu để biểu đạt tình cảm nhớ nhung, hay là giả vờ như hơi xa lạ sau đó sợ sệt bày ra dáng vẻ không dám đến gần đây?

Thật là nhức đầu mà.

Có điều nàng tương đối nghiêng về ý sau, dù sao ý trước cũng có yêu cầu khá cao đối với kỹ thuật diễn, ngộ nhờ nàng ứng phó không được diễn hỏng mất thì phải làm sao?

Đang suy nghĩ miên man, đột nhiên Cẩm Đoạn ở bên ngoài nhỏ giọng kêu một tiếng: "Tiểu thư."

"Hả?" Tạ Bích Sơ phục hồi tinh thần, nghĩ lại, phát hiện giọng của Cẩm Đoạn rõ ràng hơi không bình thường, khiến 'thư ký trưởng' của Hoàng hậu phải lộ ra giọng nói do dự như vậy thì chắc không phải là chuyện nhỏ, Tạ Hoàng hậu lập tức điều chỉnh thái độ lại, nghiêm túc hỏi: "Chuyện gì?"

Bên ngoài im lặng một lát, sau đó Cẩm Đoạn khom người đưa vào cho nàng một hộp gấm cỡ bàn tay.

Tạ Bích Sơ tò mò nhận lấy: "Ồ đâu ra?"

Giọng của Cẩm Đoạn có vẻ hơi rối rắm: "Tiểu thư, là Tình Vương Điện hạ phái người đưa tới."

"....." Tạ Bích Sơ há miệng, lại không phát ra được âm thanh nào, ngón tay nắm cái hộp từ từ buộc chặt. Một tay khác không nhịn được che ngực, sao trái tim của nàng lại nhảy nhanh đến vậy, nhanh đến mức lập tức sẽ nhảy ra ngoài luôn.

Vì không để Cẩm Đoạn phải thấy cảnh gì đáng sợ, Tạ Bích Sơ nhìn, sau đó miễn cưỡng dùng giọng khá bình thường nói: "Ta biết rồi, người đi ra ngoài đi."

Nhưng chờ đến khi Cẩm Đoạn đi ra ngoài, Tạ Bích Sơ vẫn không dám cử động chút nào, chỉ sợ động một cái, giấc mơ trước mắt sẽ bể nát mất, nàng nín thở nhìn chằm chằm cái hộp trong tay, qua một lúc lâu sau mới đặt ngón tay đang run rẩy lên.

Khoá hình hoa mai tinh xảo bị mở ra, ngay khi cái hộp được mở ra, một luồng màu xanh lá đậm nhanh chóng đập vào mi mắt. Đó là một chuỗi hạt châu, khoảng chừng mười viên lớn cỡ trái nhãn nối liền nhau, từng viên mượt mà, xanh biếc nồng đậm như màu xanh của cây lá tràn đầy trời đất giữa trời hè nóng bức. Dù dưới ánh sáng mờ mờ bên trong kiệu, sắc xanh ấy vẫn sáng bóng lấp lánh như cũ, không ngừng đung đưa theo động tác trên tay của nàng, thật giống như ngay lập tức sẽ nhỏ nước xuống, thể hiện rõ rệt cái gọi là —— xanh đến muốn nhỏ giọt.

Tạ Bích Sơ lấy chuỗi hạt ra nhìn kỹ, trong lòng vừa chua vừa chát, chất liệu của chuỗi hạt châu này giống hệt chất liệu của khuyên tai ngọc ngày đó.

Nàng không khỏi nhớ lại ngày trước hẳn biết nàng thích Kê du hoàng. Ngày hôm sau lập tức tặng nàng vật trang trí bằng Kê du hoàng, còn lần này, nàng bởi vì khuyên tai ngọc đó mà rơi xuống núi, chỉ sợ hẳn cũng cho rằng nàng rất thích khuyên tai ngọc đó, cho nên mới tìm hạt châu có chất liệu giống vậy đưa tới cho nàng.

Nàng đúng là thích tiền, nhưng đó cũng là bởi vì ở nơi xa lạ như thế này, chỉ có vật chất mới có thể làm cho nàng có cảm giác an toàn, nhưng nếu so sánh với mạng nhỏ, thì tài vật cũng không đáng giá nhắc tới, lí do nàng quay đầu lại lấy khuyên tai ngọc đó, cũng là bởi vì hoàn toàn không ngờ tới tính chất đất đai ở nơi đó, mới hụt chân, nếu không nàng là người tiếc mạng như vậy, sao có thể đặt mình vào nguy hiểm được chứ.

Nhưng hẳn có thể ghi nhớ về nàng như vậy, vẫn khiến nàng rất vui vẻ, cho dù biết rõ hẳn đưa chuỗi hạt châu này tới tám chín phần mười là vì hẳn bày tỏ sự xin lỗi vì đã rời đi trước.

Tạ Bích Sơ ngẫm thờ dài, ngắm nghía một lát rồi lại thả vào hộp gấm cất kỹ, chỉ có một vài thứ, chỉ có thể cất giấu, không thể công khai.

Rất nhanh đã đến Hoàng cung, đến cửa cung phải xuống xe theo quy củ, đổi sang loại kiệu chỉ sử dụng trong cung, chỉ có điều Tạ Hoàng hậu vừa xuống xe, lập tức hết sức nhạy bén phát hiện không khí chung quanh hơi bị không bình thường.

Chuyện Hoàng hậu 'luơng luơng' vì tra tìm nguyên nhân lũ lụt mà mạo hiểm đã sớm được truyền ra, cho nên đội ngũ nghênh đón hồi cung lần này rất lớn mạnh, đầu tiên từ Phi chầu chầu đều tới, mà từ Phi cũng đã tới thì một đồng tôm tép tàn vị quý nhân đằng sau dám không đến chầu?

Đương nhiên còn có một nhân vật quan trọng, chính là 'thư ký' bên người Hoàng đế Bệ hạ - Lý Lộc cũng có mặt tại hiện trường.

Về phần Quý phi gì đó thì không cần đề ý, người ta bây giờ ngay cả việc nể mặt Hoàng đế Bệ hạ cũng là xem tình huống mới quyết định có nể hay không, một Hoàng hậu thì chả là gì cả, không rơi xuống chết đuối luôn trong nước người ta đã rất không vui rồi, còn nghênh đón? Nằm mơ!

Chờ sau khi một đám đông đều hành lễ bày tỏ "Hoan nghênh hồi cung" Lý Lộc lập tức cười híp mắt tiến lên nói: "Vấn an nương nương, nương nương đi

đường vắng vẻ, hay là trở về tẩm cung trước."

Thật ra ý của hần là: Hoàng hậu 'luong luong', Hoàng thượng bảo ngài về cung luôn đi, không cần đi báo cáo tình huống với ngài ấy.

Ý sâu hơn một tầng nữa là: Hoàng hậu 'luong luong', Hoàng thượng tức giận, ngài nhanh đi đỡ ngài ấy đi!

Nhưng Tạ Hoàng hậu người ta hoàn toàn không hề có ý thức này, nàng đã xuất cung hồi cung nhiều lần, chưa có lần nào lập tức đi chào hỏi Thái hậu Hoàng đế sau khi hồi cung có được hay không, cho nên nàng không hề bắt được sự sót ruột giấu dưới lời nói của Lý Lộc, sau khi nghe lời này vô cùng tự nhiên trả lời một câu: "Đã như vậy thì các người về hết đi thôi, Bôn cung cũng về cung trước."

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Đi Dỗ Hần Nhanh Đi Kìa (2)

Từ phi vốn còn nghĩ xem có thể đi theo Hoàng hậu gặp mặt Hoàng đế hay không trực tiếp ghen, rốt cuộc Hoàng hậu thật sự không hiểu, hay là đang chuẩn bị đuổi bọn họ đi rồi lên lút đi gặp Hoàng đế?

Lý Lộc còn buồn bực hơn, hần buồn bực bản thân, biết rõ Hoàng hậu 'luong luong' là một kẻ ngây ngốc, lại còn nói chuyện uyển chuyển như vậy, đúng thật là tìm đường chết, nhớ lại vẻ mặt của Hoàng đế Bệ hạ lúc này, rõ ràng là một oán phu chốn thâm cung, vốn định nhắc nhở Hoàng hậu 'luong luong' một chút, không ngờ Hoàng hậu 'luong luong' lại không hiểu phong tình như vậy, thế nhưng thuận nước đẩy thuyền đi thẳng về tẩm cung.

Hần cứ như thế này trở về phục mệnh có khi nào trực tiếp bị Hoàng thượng chém không QAQ

Bây giờ công việc thư ký càng ngày càng khó làm, cho dù hần còn kiêm nhiệm luôn chức thư ký sinh hoạt, thì cũng không cần phải tiến hành điều giải quan hệ vợ chồng chứ, kẻ không phải nam cũng chẳng phải nữ như hần hoàn toàn không hiểu được tình cảm nam nữ có được hay không?

Lý Lộc còn đang rối rắm, bên kia Tạ Hoàng hậu đã lên kiệu dưới ánh mắt kì lạ của mọi người, sau đó còn chưa đi được một đoạn ngắn nữa, Cẩm Tú thông hiểu mọi chuyện trong Hậu cung đã chạy chậm về ném cho nàng một quả bom.

Thì ra sáng sớm hôm nay đi ra nghênh đón nàng hồi cung không chỉ có những người vừa rồi, từ khi Phụng giá của nàng đi ra khỏi phủ Tể Tướng, Hoàng đế Bệ hạ đã chạy đến cửa cung đón nàng!

Tạ Bích Sơ run lên một cái.

Đây rốt cuộc là tiết tấu gì vậy?

Sáng sớm phái người ra đón nàng đã đủ lạ lùng, khác thường hơn chính là một người lãnh đạo tối cao của quốc gia như hần lại mang theo đám vợ nhỏ chạy ra cửa nhà chờ vợ lớn về, huống chi đang là mùa hè, thời tiết nóng như vậy.....

Câu nói "vô sự hiển ân cần!" này cũng không phải là nói chơi, mấy tháng không gặp, hình như Hoàng đế Bệ hạ càng khó hiểu hơn rồi.

Tạ Bích Sơ suy nghĩ một lát, đột nhiên nhớ lại điểm mấu chốt: "Nhưng vừa rồi không phải Bệ hạ không có ở đây sao?"

"Nghe nói Thánh giá đợi một lát, có người tới bẩm báo chuyện gì đó, sắc mặt Hoàng thượng không tốt lắm, sau đó đã vội vã hồi cung rồi."

Tạ Bích Sơ nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy đây mới là một Hoàng đế Bệ hạ bình thường, bỏ qua việc nước để đi nghênh đón lão bà về nhà gì gì đó thật sự không phải là chuyện mà một quân chủ của đế chế phong kiến có thể làm ra được.

Tướng tượng thôi đã cảm thấy kinh hãi.

Tạ Hoàng hậu vô tư về thẳng cung Trường Hoa nằm ngay đó, dù sao ra ngoài du lịch hơn ba tháng, mặc dù chơi rất đã, còn có phụ thân nam thần quan tâm chăm sóc ở bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, nhưng đối với thân thể của học sinh trung học này, vẫn rất mệt mỏi.

Có một chủ tử mặc kệ mọi chuyện như vậy, thân là cấp dưới sẽ phải bận rộn, sau khi bí thư trưởng Cẩm Đoạn cô nương bị Lý Lộc đồng chí cản lại tiến hành nói chuyện bí mật, khi trở lại cung Trường Hoa, ánh mắt nhìn Tạ Hoàng hậu có vẻ muốn nói lại thôi.

Tạ Bích Sơ vẫn là một người sống sờ sờ, bị nàng nhìn chằm chằm trong thời gian dài, rốt cuộc lật người, lười biếng nói: "Nào, tiểu Cẩm Đoạn, có chuyện gì phiền lòng cứ nói ra hết để cho chủ nhân nhà người vui vẻ với nào."

"....." Cẩm Đoạn xoa xoa trán, lau đi chữ thập vừa lòi ra2, dùng giọng chán nản nói: "Chủ tử, nếu người đã hồi cung, có phải nên đi thỉnh an Thái hậu và Hoàng thượng hay không?"

Tạ Hoàng hậu sững sờ, sau đó bây giờ mới phản ứng được, mấy lần trước lúc nàng hồi cung đều đang bị "bệnh", cho nên không đi thỉnh an cũng không có gì, dù sao làm một bệnh nhân thì đừng nên đi khắp nơi truyền bá mầm bệnh vẫn hơn, nhưng lần này trở về nàng vẫn khỏe mạnh, bởi vậy, không đi thỉnh an hai ngày lớn thì không hợp quy củ rồi.d,đ,l,q,đ

Tạ Hoàng hậu yên lặng trong chốc lát, sau đó nghiêm trang nhìn về phía Cẩm Đoạn, dùng giọng điệu vô cảm nói: "Uida đầu ta đau quá, ta ngã bệnh, thật đó."

Cẩm Đoạn: "....." Dùng giọng nghiêm túc để nói lời yếu ớt như vậy mà lại không hề tạo cảm giác không thích hợp là sao đây? Quả nhiên thế giới coi trọng nhan sắc chính là không thể nói lý như vậy.

Cuối cùng, Tạ Hoàng hậu chỉ có thể "mặc kệ đi đường một nhọc", kéo "thân thể mệt mỏi", chạy tới thỉnh an hai ngày lớn, quá trình vòng vèo, nhưng kết quả lại làm cho người ta khá vừa lòng.

Bây giờ Thái hậu khốc huyệt cuồng bá duệ không muốn gặp nàng chút nào, người ta còn đang đắm chìm trong sự bi thương do đệ đệ bị giáng xuống một cấp, đang cố gắng an bài các loại âm mưu dương mưu, cho dù không thể giúp đệ đệ một bước lên trời, thì ít nhất cũng phải phục hồi chức vụ cũ, huy hoàng trở lại chứ.

Cho nên hoàn toàn không đếm xỉa đến Hoàng hậu, hơn nữa, đệ đệ nhà bà ta làm hồng chuyên, phụ thân nhà người chạy đi dọn dẹp cục diện rối rắm, còn giải quyết tốt như vậy, là người đều sẽ cảm thấy không cân bằng được chứ, Thái hậu không kéo Tạ Hoàng hậu vào nội cung cung Ninh Khang phạt quỳ, đâm kim, nhốt vào phòng tối đã coi như khách khí, đây là vì sợ Hoàng đế bên kia phản kích lại.

Vì vậy Tạ Hoàng hậu vô tri vô giác tránh qua một kiếp.

Nếu Thái hậu 'luơng luơng' người ta không chịu lộ diện, kiêu của Tạ Hoàng hậu quay một vòng ở cửa cung Ninh Khang, đi thẳng về phía cung Thừa Thiên.

Kết quả Hoàng đế cũng nói rất bận, không gặp.

Vậy thì Tạ Hoàng hậu vui vẻ, dù sao vấn đề suy nghĩ ở trên kiêu lúc trước vẫn còn chưa hiểu rõ đâu, lúc này nàng còn nghĩ hay là tiếp tục làm nũng, kết quả Hoàng đế Bệ hạ người ta ngay cả gặp cũng không gặp.

Tạ Hoàng hậu thật vui vẻ trở về cung Trường Hoa, biểu tình cười híp mắt làm cho cả Hậu cung đều biết, Hoàng hậu nương nương bị đá kích quá lớn, nét mặt mất cân đối dẫn đến rối loạn, nghi ngờ rằng tinh thần khác thường hoặc đầu óc đã bị bệnh, xin chủ nhân các cung chú ý giữ khoảng cách thích hợp với Hoàng hậu nương nương trong những ngày gần đây để tránh gặp phải công kích không rõ.....d,đ,l,q,đôn

Chỉ có điều nương nương các cung còn chưa kịp tiếp xúc gần gũi với Hoàng hậu 'luơng luơng' để xác nhận "bệnh tình" của nàng, Hoàng đế Bệ hạ đã nhanh chân đến trước rồi.

Xế chiều hôm đó Tạ Bích Sơ còn chưa ngủ trưa dậy, trong mơ mơ màng màng cảm thấy hình như bên giường có người ngồi, người nàng còn chưa tỉnh táo, lòng đùa giỡn đã thức dậy, nhắm mắt lại lần lần, lần đến người bên cạnh, ôm lấy, đầu gối lên đùi hân ngủ tiếp.

Nhưng vừa định ngủ tiếp, trong tiềm thức cảm thấy không thích hợp đã nhớ ra, Tạ Bích Sơ đột nhiên mở mắt, đối diện một đôi mắt đang cúi đầu nhìn nàng, sau đó hai người đều giật mình.

Tạ Bích Sơ lập tức lăn một vòng ngồi dậy, ngượng ngùng gãi gãi đầu: "Bệ hạ, sao ngài lại tới."

Sắp bốn tháng không gặp, hình như Hoàng đế Bệ hạ hơi gầy, khí chất trên người hình như cũng tối tăm hơn, Tạ Bích Sơ không hiểu, không phải có nữ chính ở bên người tùy thời thả ra vầng sáng sao? Tại sao nam chính có vẻ như có dấu hiệu hắc hoá vậy.

(cont)

Chú thích:

1“Vô sự hiền ân cần”: trích từ câu “vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo”, nghĩa là không có việc gì mà tỏ ra ân cần, tử tế, không phải là kẻ có mưu đồ thì cũng là trộm cướp.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Đi Dỗ Hắc Nhanh Đi Kìa (3)

Editor: Hijushima

Nhìn đôi mắt đen như mực này mà xem, nhìn một cái là y như rơi vào giếng sâu không leo lên được vậy, nhìn chăm chăm nàng như vậy thật sự rất đáng sợ đó, Tạ Bích Sơ run rẩy, thấy hần chỉ nhìn nàng không nói lời nào, cẩn thận từng li từng tí kêu một tiếng: "Bệ hạ?"

Cảnh Diệp nhìn tiểu Hoàng hậu như con thỏ bị giật mình trước mắt, bởi vì mới tỉnh dậy, trên mặt vẫn còn mang theo vẻ mờ mịt, tóc tai quần áo đều xốc xếch, bởi vì hần không mở miệng nên khuôn mặt hiện ra vẻ nghi hoặc, nhìn qua rất ngốc.

"Người nhìn trầm thành người nào?"

Giọng hần lạnh lùng, Tạ Bích Sơ cũng không để ý, nhưng rốt cuộc lời của hần có ý gì? Tạ Bích Sơ nháy mắt mấy cái tỏ vẻ không hiểu: "À?"

Ánh mắt hần giật giật, sau đó đột nhiên lật người đè nàng lên trên giường, thân thể thon dài cường tráng hoàn toàn bao trùm thân thể nhỏ nhắn của nàng, hần nhìn chăm chăm nàng bởi vì khiếp sợ mà tròn to mắt, cúi đầu xuống.

Tạ Bích Sơ hoàn toàn ngơ ngẩn, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?

Không nói câu nào đã đẩy ngã nàng rồi cuộc là có ý gì, nàng vẫn còn là vị thành niên, không phải hần vẫn luôn không xuống tay được sao, bây giờ ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng đã định ép buộc?

Mắt thấy Hoàng đế Bệ hạ cúi đầu hôn xuống, Tạ Bích Sơ lập tức nghiêng đầu theo bản năng, khiến đôi môi Cảnh Diệp rơi vào bên tai nàng.

Cảnh Diệp dừng lại, sau đó thể nhưng không hề để ý, hô hấp phả vào bên tai nàng, hần khẽ mở miệng, lộ ra đầu lưỡi, nhẹ nhàng đảo qua lỗ tai nàng.

Cả người Tạ Bích Sơ run lên, ý thức cũng tỉnh táo lại, cảm giác nguy cơ lập tức xuất hiện, ý nghĩ vốn có là chắc chắn Hoàng đế sẽ ngai nàng còn nhỏ mà không động vào nàng bị phá vỡ, Tạ Bích Sơ thật sự nóng nảy.

"Bệ hạ, ngài sao vậy, như thế này chúng ta cũng không tiện nói chuyện, ngài nhanh đứng dậy." Cho dù có gấp gáp đi nữa, giọng của Tạ Bích Sơ cũng đã hơi run, nhưng vẫn chưa quên diễn kỹ, dù sao nàng là một tiểu cô nương "ngây thơ không biết chuyện chăn gối".

Điều quan trọng nhất bây giờ là làm cho Hoàng đế Bệ hạ dừng lại cái đã, sau đó sẽ tìm hiểu kỹ xem rốt cuộc Hoàng đế Bệ hạ chịu kích thích gì, chẳng lẽ bởi vì nữ chính làm cao quá, cứ treo nam chính khiến hần chưa thỏa mãn dục vọng?

Tạ Bích Sơ còn suy nghĩ miên man, Hoàng đế Bệ hạ đã tiếp tục làm theo ý mình, nặng nề hôn bắt đầu từ bên tai nàng, dọc theo cổ nàng hôn xuống.

Bản thân nàng không thấy được, cho nên không biết khi nàng quay mặt qua một bên, cần cổ trắng mịn cong thành đường cong duyên dáng như thế nào, cũng không biết da thịt nàng trắng bóng như ngọc, dường như tỏa ra ánh sáng mềm mại mê người.

Những thứ này không có điều nào là không khiến Hoàng đế Bệ hạ vốn chỉ muốn trừng phạt nàng lập tức sinh ra ý định khác thường.

Hoàng đế Bệ hạ từng có nhiều nữ nhân như vậy, tự nhiên sẽ không đến mức không biết làm sao để tán tỉnh, hướng chỉ trong nụ hôn của hần rõ ràng có tồn tại sự tức giận, thêm dục vọng vừa sinh ra, rất nhanh, trên cổ vốn nõn nà trắng như tuyết từ từ xuất hiện từng đóa hồng ngấn.

Vẻ đẹp ngược đãi này khiến Hoàng đế Bệ hạ không thể khống chế được, hướng chỉ nàng từ nhỏ đã được nuông chiều, da thịt mềm mại, tay chân ấm áp, càng làm cho Hoàng đế Bệ hạ yêu thích không buông tay.

Hướng chỉ ở trong lòng của Hoàng đế Bệ hạ, Tạ Hoàng hậu vốn chính là người của hần, nếu đã là người của hần, hần muốn thì cứ trực tiếp lấy, cho nên xuống tay càng ngày càng không có chừng mực.

Nhưng làm đối tượng bị "Ngược đãi", Tạ Hoàng hậu lại không dễ chịu như vậy, dưới tình huống không có chút dục vọng nào, phải chịu đựng những thủ đoạn nhỏ này thật sự là rất đau có được hay không?

Mặc dù cả hai đời đều là xử nữ, nhưng làm một kẻ đã từng đi lại giữa rừng sắc vẫn, Tạ Hoàng hậu vẫn biết rõ trong tình huống này thì càng giả dục càng có thể kích thích thú tính của người đang đè trên người mình, cho nên lúc này chỉ có thể nói chút chuyện làm mất hứng để đánh mất dục niệm của hần.dđl_ \$qd

Vì vậy Tạ Hoàng hậu suy nghĩ một lát, bày ra vẻ mặt hết sức ngây thơ nói: "Bệ hạ, có phải ngài cũng muốn ngủ trưa hay không? Phụ thân cũng thường xuyên ngủ trưa cùng Bảo Nhi, chỉ có điều phụ thân sẽ không bóp ta, Bệ hạ người bóp ta đau quá ~"

Vừa nói vừa nước mắt liên chảy ra.

Chuyện chảy nước mắt này tuyệt đối không phải là diễn trò, là thật!

Hoàng đế Bệ hạ dừng động tác trên tay lại, sau đó dừng tay như nàng mong muốn, nhưng lại đè trên người nàng không động dậy, sau đó đột nhiên giữ cằm của nàng, lần đầu tiên hôn lên môi nàng.

Nụ hôn này hết sức cứng rắn và bá đạo, đầu lưỡi của hần khẽ quét qua trên làn môi nàng, tiếp đó trực tiếp đẩy đôi môi nàng ra, ngang nhiên xâm nhập, hơi thở mãnh liệt ùn ùn kéo tới xâm chiếm lãnh địa của nàng, không chút khách khí đối khách thành chủ, sau đó giống như sư tử được thỏa mãn, bắt đầu hứng thú dồi dào trên chốc con mồi dưới vuốt, nhìn nàng dù làm thế nào cũng không trốn thoát được lòng bàn tay của hần.

Đợi đến khi hân chịu buông nàng ra, Tạ Bích Sơ chỉ cảm thấy ù tai chóng mặt, cả người đều ngồi phịch trên giường, tứ chi hoàn toàn không chịu điều khiển.

Trước kia nàng cảm thấy trong sách miêu tả cái gì mà một cái hôn có thể hôn người ta đến ngất hoàn toàn là lời nói vô căn cứ, nhưng sau khi thực sự gặp phải mới hiểu được..... Vậy mà lại thật sự có.

Dù sao thiếu đường khí sẽ hôn mê là chuyện bình thường.....

Hai mắt Tạ Bích Sơ mê mang ho một lát, Hoàng đế Bệ hạ nhìn thấy dáng vẻ hô hấp gian nan của nàng, sắc mặt ngược lại dễ nhìn hơn so với lúc mới tới nhiều, lại có thể tốt bụng ngồi dậy, đồng thời cũng ôm nàng dậy, vuốt lưng nàng để nàng dễ thở.

"Thích không?" Hoàng đế khốn kiếp lại còn cúi đầu tiếp tục đùa giỡn nàng.

Nhưng dưới tầm mắt có lực áp bách của hân, nàng dám lắc đầu nói không thích chắc? Tạ Bích Sơ nước mắt lưng tròng gật đầu một cái.

Hoàng đế Bệ hạ nâng môi, ánh mắt không còn vẻ lạnh nhạt thường ngày, cũng không phải là vẻ dịu dàng như trước kia đối với nàng, mà là vẻ gian manh quái lạ, chính là cái chủng loại cả người toả ra khí đen giống như đeo nhãn "Ta là người xấu" kia —— Tà tử.

Hoàng đế Bệ hạ đúng thật là đã hắc hóa.

Rất có thể là do nữ chính gây ra.

Tạ Bích Sơ rất muốn vỗ trán, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì? Nàng còn chưa thoát được số mệnh của nữ phụ, thì nam nữ chính đã bắt đầu tương ái tương sát trước rồi, đi lệch kịch tình như thế này thì làm sao nữ phụ đoán trước được nữa?

Cả người Tạ Bích Sơ đều không khoẻ, nàng thật sự rất muốn chụp bả vai Hoàng đế Bệ hạ lắc lắc: Người vô tình người tàn nhẫn người cố tình gây sự, tại sao người không diễn theo kịch bản?!

Nhưng nàng không dám, bởi vì vị Hoàng đế này Bệ hạ trước mắt này có vẻ thật sự rất nguy hiểm A A A, rốt cuộc cái mạng nhỏ này của nàng còn có thể bảo toàn đến ngày xuất cung hay không hà!

Ngón tay của Hoàng đế Bệ hạ vuốt ve đôi môi hơi sưng của nàng, sau đó đột nhiên dùng sức nhấn một cái, hải lòng nghe thấy nàng đau đến rên lên một tiếng, sau đó nói thật nhỏ: "Thích là tốt rồi, về sau muốn có thể nói với trẫm, trẫm mới là tướng công của người, người nói đúng không?"

"....." Chắc chắn nàng không phải xuyên vào nữ phụ trong cung đâu văn, nàng vốn là xuyên vào nữ chính trong ngược văn QAQ!

Tạ Bích Sơ ngơ ngác nhìn hân, hoàn toàn không thể thích ứng Hoàng đế Bệ hạ như thế này, rốt cuộc tên này bị kích thích gì vậy, tính tình đại biến là do bị xuyên qua hay là trùng sinh vậy trời, nhưng mặc kệ như thế nào thì cũng không nên lấy một vật hy sinh như nàng để trút giận chứ?d,đ.l;q'đ

Hoàn toàn không hiểu nổi kịch tình này có được hay không, kịch tình đại thần, cầu nhắc bài!

Thấy Tạ Bích Sơ dùng vẻ mặt ngơ ngác nhìn chằm chằm vào hân, Hoàng đế Bệ hạ lại cúi đầu phun ra một chữ: "Hà?"

Tạ Bích Sơ giật mình một cái, phục hồi tinh thần lại nuốt một ngụm nước bọt, nhưng không biết trả lời thế nào, dù sao cũng không hiểu gì, cuối cùng chỉ có thể hàm hồ đáp một tiếng: "Ừ."

"Ngoan." Hoàng đế Bệ hạ hải lòng ôm nàng vào lòng, vừa vuốt mái tóc dài của nàng vừa hỏi tiếp: "Mấy ngày nay Thanh Ngọc trôi qua như thế nào?"

Nhưng Tạ Bích Sơ suy nghĩ vẫn còn dừng ở lời nói trước đó của hân, nàng nghĩ lại một chút, sau đó trọng điểm bị bỏ vào hai chữ "Tướng công" này, tiếp đó nàng bắt đầu chột dạ, nếu xuất phát từ miệng Hoàng đế Bệ hạ thì sẽ không có khả năng là nói nhầm, cho nên hân cố ý nói như vậy, chắc là đã biết lúc nàng ở Triệu gia thôn đã giả làm vợ chồng với Cảnh Hoan.

Nghĩ lại hai huynh đệ Hoàng đế Bệ hạ và Tĩnh Vương Điện hạ tương ái tương sát, Tạ Bích Sơ hiểu rõ, thì ra là đây mới là nguyên nhân! Nói lại thì cũng bởi vì tư tâm của nàng, muốn chung đụng với Cảnh Hoan mới gây ra họa, thật là tự làm tự chịu.

Tạ Bích Sơ đang suy nghĩ xem làm sao mới có thể nói rõ ràng để Hoàng đế Bệ hạ khôi phục như ban đầu, vừa nghe thấy câu hỏi của Hoàng đế Bệ hạ, lập tức hồi thần, cân nhắc một lát mới nói: "Vẫn ổn, không có gì đặc biệt."

"Nếu không có gì đặc biệt, vì sao phải lãng phí hơn hai tháng ở trên đường?" Cơ thể Hoàng đế Bệ hạ vẫn dịu dàng ôm nàng, trong miệng lại dùng tư thái cường ngạnh ép người, chẳng lẽ đây chính là người ngay thẳng nhưng miệng gây sự trong truyền thuyết?

Nhưng nàng vẫn chưa nghĩ xong, Hoàng đế Bệ hạ đã tiếp tục rất hứng thú nói: "Trẫm ngược lại nghe nói, dọc đường đi Hoàng hậu rất hào hứng, không chỉ bỏ quên Phượng giá, đồng hành cùng học sinh của thư viện Lăng Vân, sau đó còn diễn một vở kịch, diễn một vở sống chết có nhau, đáng tiếc trẫm không thể chính mắt nhìn thấy, thật sự vẫn lấy làm tiếc."

Tạ Bích Sơ há hốc mồm, do dự một chút đang chuẩn bị giải thích: "Bệ hạ, ngài hãy nghe ta nói....."

"Trẫm không muốn nghe nàng nói!" Giọng nói của hân vẫn không nhanh không chậm như cũ, nghe vào có vẻ như rất thân nhiên, nhưng Tạ Bích Sơ lại

biết, thật ra hắn đã nổi giận rồi, chỉ nghe hắn tiếp tục nói: "Nếu là chuyện đã xảy ra, không thể thay đổi thì trẫm cũng không muốn nghe nữa, bây giờ trẫm chỉ muốn biết, nàng và Tĩnh Vương, rốt cuộc có quan hệ gì?!"

Hắn buông nàng ra, thân thể lười nhác ngã ra sau tựa vào đầu giường, ánh mắt lại sắc bén như lưỡi dao, muốn mổ xẻ thân thể nàng, đi thẳng vào nội tâm của nàng, hiểu rõ ý tưởng của nàng, hắn thân nhiên mà nói: "Chớ lừa gạt trẫm, nếu không, nàng sẽ không nguyện ý biết hậu quả."

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lừa Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Thì Ra Là Như Vậy

Dưới ánh mắt của hắn, ngay cả việc hô hấp, Tạ Bích Sơ cũng thấy khó khăn, nàng cúi đầu thở hổn hển, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang theo nước mắt tái nhợt lại, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi, đôi môi sưng đỏ khẽ động đậy. Giống như đang mời gọi hắn, khiến đôi mắt hắn càng trở nên sâu sắc.

Một lúc lâu sau nàng mới tỉnh hồn lại, sau đó nhìn vào ánh mắt dò xét của hắn nói: "Ta...ta là Hoàng hậu, là thê tử của Bệ hạ, hắn là Vương Gia, là đệ đệ của Bệ hạ, chúng ta là, là quan hệ thê tử." "

Cảnh Diệp yên lặng nhìn nàng, sau đó đột nhiên cười, nhưng nụ cười lại lạnh lẽo thấm vào tận xương tủy, gần như trong nháy mắt kéo nàng từ mùa hè nóng bức trở về ngày đông giá rét: "Thật sao? Đây chỉ là quan hệ của hai người các người trong mắt người khác, nhưng trên thực tế thì sao. Trên thực tế, nàng thật sự chỉ xem hắn như đệ đệ của trẫm, tiểu thúc của nàng sao?"

"Bệ hạ?" Sự khủng hoảng trong lòng Tạ Bích Sơ càng trở nên mãnh liệt, loại cảm giác chẳng lành này giống như một bàn tay to bóp lấy trên cổ của nàng, càng bóp càng chặt: "Đương nhiên....."

"À." Không biết từ lúc nào, tay của Cảnh Diệp đã xoa cổ nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng chuyển động, hắn hơi nghiêng người, đôi môi lần nữa áp vào bên tai nàng, nhỏ giọng hỏi: "Có thật không, chẳng lẽ không phải nàng coi hắn như —— tương công của nàng sao?"

Giọng của hắn bị cố ý đè thấp, vì vậy trở nên hơi khàn, hơi không rõ, nhưng Tạ Bích Sơ vẫn nghe rất rõ ràng, giống như một tiếng sấm nổ, nổ vang ở bên tai nàng. Lại giống như một chậu nước đá, đổ từ đỉnh đầu nàng xuống.

Tạ Bích Sơ hoàn toàn bị choáng váng, cho dù cắn chặt răng, cũng không khống chế được run rẩy cả người: "Bệ, Bệ hạ, ta....."

Cảnh Diệp lại lần nữa ngửa người dựa vào trở về. Một tay vòng quanh hông nàng, một tay vỗ vỗ cổ của nàng, thương thức vẻ mặt sợ hãi của nàng, miệng phát ra lời nói thân nhiên: "Nàng cái gì, ừ, từ từ nói, đừng vội, để trẫm nghe thử xem, nàng sẽ lấy có gì."

Thấy nàng kinh hoàng một lúc lâu vẫn không nói ra lời được, Cảnh Diệp từ từ lên tiếng: "Trẫm nghe nói, ở trước mặt hắn nàng có dáng vẻ hoàn toàn khác, trẫm thật sự rất tò mò, rốt cuộc là dáng vẻ như thế nào, trẫm cũng tò mò, ở trước mặt trẫm, ở trước mặt hắn, đâu mới là dáng vẻ thật sự của nàng, trẫm suy nghĩ rất lâu mà vẫn không hiểu rõ, cho nên không biết Hoàng hậu của trẫm có nguyện ý giải thích nghi hoặc hay không đây?"

Lại là một tiếng sấm đánh xuống, Tạ Bích Sơ thật sự choáng váng, thì ra là vậy, đúng là như vậy.

Khó trách Cảnh Diệp sẽ đối với nàng như vậy, không chỉ là chuyện quan hệ với Cảnh Hoan, sợ rằng còn bởi vì, nàng giả tạo lừa gạt ở trước mặt hắn.

Tạ Bích Sơ lại chỉ có thể cười khổ, sao nàng phải giả vờ trước mặt Cảnh Diệp? Một là bởi vì sợ bị người đoán được nàng không phải nguyên chủ, thứ hai là vì muốn dùng lớp vỏ ngoài này để ứng phó các loại chuyện phiền toái trong Hậu cung, nàng vốn không kiên nhẫn chơi tâm kế gì đó, cho nên giả vờ như nghe không hiểu là biện pháp tốt nhất.

Nhưng cho dù bây giờ có nói ra, cũng không chắc Cảnh Diệp sẽ tin tưởng.

Cảnh Diệp vẫn nhìn chằm chằm vào nàng, thấy vẻ mặt nàng từ từ thay đổi, giật mình, nắm cằm của nàng quay mặt nàng qua, dường như rất thân mật hỏi: "Không giả bộ nữa, hả?"

Đôi mắt chứa ý lạnh của hắn khiến lòng Tạ Bích Sơ run lên, lại không nhìn được tránh ra tay của hắn quay đầu đi: "Trong cung này ai mà không đang giả bộ, mặc dù ta đang giả bộ, nhưng ít nhất ta chưa từng hại người, cũng không có lừa gạt Bệ hạ."

"Nói như vậy tức là trẫm còn phải cảm tạ người hay sao?" Lời của nàng giống như một thanh đao sắc bén, cắt con tức giận của Cảnh Diệp vỡ ra một lỗ hổng, bàn tay Cảnh Diệp dùng sức bóp cần cổ nàng, từ từ buộc chặt: "Người nói không lừa gạt trẫm? Người luôn luôn dùng một bộ dáng giả tạo đối mặt với trẫm, như thế mà còn không gọi là lừa gạt trẫm? Người giả bộ nhiều năm như vậy, rõ ràng là rất lợi hại, sợ rằng Tể Tướng cũng không biết thật ra bộ mặt thật sự của người đáng ghét như thế này đâu nhỉ, người nói xem, nếu trẫm nói cho hắn biết, Bảo Nhi mà hắn thương yêu từ nhỏ đến lớn thật ra....."

"Ta không có giả bộ!" Dính dáng đến nguyên chủ và phụ thân nam thân, Tạ Bích Sơ cũng nổi giận theo, thậm chí quên mất người trước mặt là Hoàng đế, nắm trong tay sự sống chết của nàng: "Ngài đề cao ta rồi, nếu ta giả bộ nhiều năm như vậy đều không bị người ta nhìn ra, thì sao có thể bị ngài phát hiện

vào lúc này?! Ta chỉ là không thể không thay đổi!"

Cảnh Diệp càng tức giận, ngược lại cười: "Đúng vậy, không thể không thay đổi, dù sao trước đây không có Tĩnh Vương, còn bây giờ trong lòng ngươi có Tĩnh Vương, đương nhiên là muốn thay đổi vì hắn!"

"Ngươi câm miệng!" Tạ Bích Sơ mất khống chế thét lên: "Vốn không phải vì Tĩnh Vương gì cả, mà bởi vì là ngươi! Nếu như không phải ngươi đưa ta vào cung, ta vĩnh viễn đều là Bảo Nhi được phụ thân cưng chiều, ta sẽ không phải bị nhiều người gây khó khăn như vậy, không cần ứng phó cái này ứng phó cái kia!"

Ta tiến cung hai năm đã bị khi dễ bao nhiêu lần, ta hoàn toàn không biết mình đã làm sai điều gì, nhưng ta không trách, ai bảo ta đoạt vị trí Hoàng hậu của Quý phi, coi như là lỗi của ta, nhưng phụ thân đã làm sai điều gì, tại sao lại bị nữ nhân kia mắng, nàng là cái thứ gì, chẳng qua ỷ vào ngươi thích nàng, còn ngươi nữa, cái gì cũng không biết đã đánh ta.

Lúc ta ngã bệnh cũng đã bay lên trời, ta cảm thấy chết cũng rất tốt, nhưng khi nhìn thấy phụ thân khóc trong thư phòng, ta vẫn quyết định trở lại, nhưng mà, ngươi cảm thấy ta trở về lần nữa còn có thể vẫn ngu như vậy sao? Ta sẽ không! Nếu ta vẫn còn ngu như vậy, sớm muộn gì ta cũng sẽ chết, ta chết rồi phụ thân phải làm sao? Ngươi nói xem, ta có nên thay đổi hay không?

Đương nhiên ta phải diễn trò trước mặt ngươi, ai bảo ngươi không vui là có thể lấy mạng của ta, ta phải lấy lòng ngươi chứ, nếu không ngày nào đó Quý phi hãm hại ta, ngươi lại không phân tốt xấu thì ta phải làm sao?

Ngươi tò mò ta ở trước mặt Tĩnh Vương có bộ dạng gì, ta có thể nói cho ngươi biết, ta rất thả lỏng, bởi vì ta không cần đề phòng hắn, cũng bởi vì ta cùng hắn không có quan hệ gì, không có dính dáng, hắn không làm gì được ta, ta cũng không làm gì được hắn, cho nên không cần hết sức cẩn thận giống như ở trước mặt ngươi.

Đúng là ta gọi hắn tướng công, bởi vì ta muốn biết, vợ chồng trong gia đình bình thường sống qua ngày như thế nào, ta muốn biết mỗi ngày không cần chu toàn với nhiều nữ nhân như vậy, không cần đề phòng tướng công của mình là cuộc sống như thế nào!

Ta nói như vậy, ngài có hài lòng không, Bệ hạ?!"

Nàng nói hết lời, trong phòng bỗng yên tĩnh đến vô cùng, cũng vì vậy tiếng thở dốc và tiếng nước nở của nàng bị phóng đại lên, nàng nén lệ nhìn chăm chăm hắn, đôi môi mím thật chặt, trên mặt không phải là vẻ e ngại, mà là đề phòng và phẫn hận.

Cảnh Diệp không nhúc nhích, tay đặt trên cần cổ nàng lại tuột xuống, hắn nhìn nàng thật sâu, đôi môi khẽ mở, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ từ từ lau nước mắt trên mặt nàng, sau đó im lặng ôm nàng vào trong ngực.

Thời tiết mùa hè nóng đến vậy, nhưng Hậu cung lại có một tin tức rất giải nóng, đó chính là Hoàng đế Bệ hạ đã liên tục mười ngày không ân sủng Hậu cung, cho dù là kẻ nổi bật nhất Hậu cung như Tôn Quý phi cũng không thể thành công kéo Hoàng đế Bệ hạ lên giường.

Nghĩ về Bệ hạ, trái tim đã lạnh.

Nghĩ về Long tự, trái tim còn lạnh hơn.

Đương nhiên có một người ngoại trừ, đó chính là Hoàng hậu nương nương của Đại Hoàn đế quốc, ngày đó hai người tranh cãi lớn một trận, cuối cùng lấy việc Tạ Hoàng hậu mơ mơ màng màng ngủ mất làm kết cục, còn Hoàng đế Bệ hạ không biết rời đi lúc nào thì từ đó không còn đến cung Trường Hoa, đương nhiên, hắn cũng không đến cung khác.

Cho nên đến bây giờ tin tức Hoàng hậu nương nương đắc tội với Hoàng thượng nên bị thất sủng vẫn chưa bị truyền đi, còn lúc này câu nói mà Hoàng hậu 'luơng luơng' phờ phạc rủa rượi muốn nói nhất là: Trời quá nóng, Bệ hạ, xin đẩy thân thiếp vào lãnh cung.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Chương 72.2

Editor: Hijushima

Hoàng cung chính là một cái lò lửa lớn, mà người lãnh đạo tối cao của quốc gia ngồi ở giữa cái lò lửa này cuối cùng cũng chịu không nổi nhiệt độ của nó, vì vậy Hoàng đế Bệ hạ vung tay lên: Mọi người chuẩn bị, chúng ta đi nghỉ mát.

Thánh ý hạ xuống, Lễ bộ hỏa tốc bắt đầu chuẩn bị nghi thức, mà Lý Lộc cũng đến thăm hỏi cung Trường Hoa, mang theo khẩu dụ của Hoàng đế Bệ hạ: Hoàng đế Bệ hạ bảo Hoàng hậu 'luơng luơng' sắp xếp danh sách các phi tần đi theo.

Tạ Bích Sơ bỗng cảm thấy rất nhức đầu, vì sao lại bắt nàng phải làm công việc đắc tội với người khác như vậy chứ, Hoàng đế Bệ hạ đây có tật xấu gì

vậy chứ, không phải gần đây nàng đã không đụng tới việc của Hậu cung rồi sao?

Vì vậy Tạ Bích Sơ thử dò xét hỏi Lý Lộc một câu: "Không thể mang hết đi sao?" Dù sao cũng phải mang theo rất nhiều cung tỳ, vậy thì mang thêm mấy vị mỹ nhân cũng không sao hết mà có đúng không?

Lý Lộc không còn gì để nói liếc nhìn Hoàng hậu 'luong luong', thật sự không hiểu nổi đầu óc nàng suy nghĩ cái gì, đổi thành người khác thì đã ước gì mang càng ít càng tốt, vậy mà đến lượt Hoàng hậu 'luong luong' thì lại lập tức ngược lại, thật không biết Hoàng hậu 'luong luong' là hiền huệ (1) hay là hiền huệ quá mức.

Nhớ lại Hoàng thượng nhà mình những ngày qua đã biến thành khối băng di động, mặc dù Lý Lộc cảm thấy rất mát mẻ, nhưng mà khối băng này có thể lấy mạng người bất cứ lúc nào, vậy nên không cần thì tốt hơn, vì vậy Lý Lộc lập tức tỏ ý phản bác: "Nương nương tốt bụng của nô tài, mang mấy người đi đều đã có quy củ, nương nương vẫn nên tôn công chọn lựa thì tốt hơn."

Tạ Bích Sơ lòi kéo không cho hấn rồi đi: "Bệ hạ có nói qua muốn mang ai theo không?"

Lý Lộc vừa nghe thấy cơ hội tới, lập tức nghiêm túc nói: "Bệ hạ nói, chỉ cần nương nương tùy giá, những thứ khác sao cũng được, tùy nương nương an bài."

Tạ Bích Sơ giật mình, quý dị nhìn Lý Lộc một cái: "Người giả truyền thánh ý như vậy Bệ hạ nhà người biết không?"

Lý Lộc lập tức đứng thẳng người, cho Tạ Bích Sơ một ánh mắt ai oán, sau đó lễ thắng khí hùng nói: "Nô tài luôn tận trung với cương vị, sao nương nương có thể oan uổng nô tài như thế, nô tài phải về cung Thừa Thiên xin Hoàng thượng làm chủ cho nô tài."

Tạ Bích Sơ: "....." Loại cảm giác ta muốn về nhà méc mẹ ta này sao lại mãnh liệt như vậy chứ hả?

Lý Lộc liếc nhìn Tạ Bích Sơ, nói tiếp: "Nếu nương nương không tin, có thể đi cung Thừa Thiên ngay mặt hỏi Hoàng thượng."

Nàng nhất định sẽ không đi!

Hình ảnh bị Hoàng đế Bệ hạ hắc hoá chất vấn ngày hôm đó vẫn còn rõ ràng ở trước mắt, nàng thật vất vả mới nửa thật nửa giả ứng phó được, bảo nàng chủ động tìm đường chết đi tới gần Hoàng đế Bệ hạ lần nữa?

Ha ha, nàng cũng không phải là chán sống rồi.

Kiên quyết không đi!

Tạ Bích Sơ đang muốn mở miệng, Cẩm Trù lạnh lẽo đã bùng canh ngân nhĩ ướp lạnh đi vào: "Chủ tử, canh ngân nhĩ đã nấu xong, ah, Lý công công còn chưa đi sao, không bằng cũng uống một chén?"

Tạ Bích Sơ vừa muốn bảo hấn đi nhanh lên một chút, Lý Lộc đã vượt lên trước một bước, hào hứng bùng bùng gật đầu một cái: "Tốt, đa tạ Cẩm Trù cô nương."

Tạ Bích Sơ: ɀ'le=quý3đôn: "....." Tại sao cảm giác sự tồn tại của kẻ làm chủ tử như nàng đây lại yếu ớt như vậy?

Chờ Lý Lộc sung sướng uống xong, bát còn chưa kịp để xuống, đã làm ra vẻ tiếc nuối: "Aiz, canh ngân nhĩ uống ngon như vậy mà Hoàng thượng lại không được uống, nô tài thật sự đau lòng không thôi, không biết chỗ nương nương có còn dư hay không, để nô tài tiện thể mang một chén trở về cho Bệ hạ nếm thử."

Hấn ra vẻ đáng thương như vậy, luôn luôn nhanh nhẩu lại không tâm nhãn Cẩm Trù lập tức hào phóng nói: "Dĩ nhiên là còn, vốn là bởi vì lo lắng Bệ hạ tùy thời đến lại không có uống, cho nên nấu nhiều một chút, nếu công công đã nói muốn mang về cung Thừa Thiên, vậy thì nô tỳ phải đa tạ công công rồi."

Sau đó hai người hoàn thành công tác kết nối.

Hoàng hậu 'luong luong' bị lơ là này giờ: "....." Nàng mới là chủ tử không sai chứ?

Không đề cập tới việc Lý Lộc bùng canh ngân nhĩ canh trở về hiến vật quý trước mặt Hoàng đế Bệ hạ như thế nào nữa, bên này Hoàng hậu 'luong luong' mới vừa nhận một nhiệm vụ đó, Tạ Bích Sơ suy nghĩ một lát, sau đó ngoắc tay gọi Cẩm Tú lại, nói thầm mấy câu, sau đó cũng không quản về mặt rối rắm nghi hoặc của Cẩm Tú, vỗ vỗ bả vai của nàng: "Giao cho người!" Tổ chức tin tưởng người!

Trung thành tận tâm Cẩm Tú tiểu cô nương sao có thể cô phụ sự tin tưởng của tổ chức được, không quá nửa ngày, cả Hậu cung đều biết Hoàng đế Bệ hạ đề Hoàng hậu 'luong luong' xác định danh sách tùy giá trong đợt nghỉ mát này.

Đám người trong cung Trường Hoa một lần nữa nhận được rất nhiều tiền của phi nghĩa, tất nhiên, mục đích cuối cùng của Tạ Bích Sơ —— Tôn Quý phi cũng tự động đưa tới cửa như mong muốn.

Tôn – phách lối, hoàn toàn không hiểu khách khí là cái gì, vừa vào cửa đã đại mã kim đao ngồi xuống, như một nữ bá vương hỏi: "Nghe nói Hoàng thượng đề cho người xác định danh sách tùy giá?"

Mặc dù tiểu tước phụ Hoàng hậu ‘luong luong’ đứng trước mặt Hoàng đế Bệ hạ chỉ là người nhỏ lẻ nhẹ, nhưng để ứng phó một Tôn Quý phi thì vẫn hoàn toàn không thành vấn đề, nàng bày ra vẻ mặt buồn thiu thở dài nói: "Đúng vậy đó, ta cũng buồn bức lắm, không biết nên chọn vị tỷ tỷ nào tùy giá."

Dù sao thì danh ngạch của Hoàng hậu là cố định, chỉ có chuyện Hoàng hậu không muốn đi, chứ không có chuyện muốn đi mà không được đi, cho nên nàng không lo lắng chút nào cả, nên lo lắng là Tôn Quý phi.

Nếu như Hoàng hậu quan báo tư thù không chọn Tôn Quý phi, vậy thì thật xin lỗi, cho dù cô người là Thái hậu thì người cũng không thể đi được, thật ra quyền lợi của Hoàng hậu rất lớn, cho dù Phụng ấn nằm trong tay Thái hậu thì cũng vậy, đáng tiếc trước kia nguyên chủ không biết dùng, còn bây giờ, Tạ Bích Sơ cũng không vui lòng đi dính vào những chuyện phiền phức này.

Tôn Quý phi quả thật rất gấp, nếu không thì làm sao có thể vừa nghe tin đã lập tức chạy tới, bây giờ vừa nghe thấy Hoàng hậu đang rầu rĩ, lập tức cảm thấy cơ hội của mình đã tới, vội nói: "Hôm nay tỷ tỷ tới đây chính là để giúp muội muội chia sẻ khó khăn, những năm trước đều là do Bôn cung an bài, không bằng năm nay cũng để cho Bôn cung giúp đỡ như thế nào?"

Quý phi nương nương người thật sự rất hiểu ý nhau, like cho người.

Cho dù trong lòng vui mừng, nhưng trên mặt vẫn phải làm ra một bộ dáng vẻ, nếu không rất khó nhìn mặt Hoàng đế Bệ hạ bên kia, dù sao đây cũng là nhiệm vụ do hần tự phân công tới, nếu nàng quá gấp gáp giao cho người khác thì chính là đang đánh mặt của Hoàng đế.

Vì vậy Tạ Bích Sơ lập tức quyết đoán từ chối, bày tỏ đây là sự tin tưởng của Hoàng đế đối với nàng, sao nàng có thể cô phụ phần tâm ý này của Hoàng đế Bệ hạ được?

Vừa nghe nói như thế, Quý phi nương nương lập tức cảm thấy nhiệm vụ này thật sự quá vinh quang, tại sao có thể để cho Hoàng hậu, lòng háo thắng lập tức bị kích phát ra, bắt đầu quán chặt lấy Hoàng hậu nương nương, nhất định phải đoạt lấy nhiệm vụ vinh quang này.

Người tới ta đi mấy lượt, Quý phi dễ dàng đe dọa kiểu nào cũng không được, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là uy hiếp Hoàng hậu nương nương nếu như không nhường việc này thì sẽ bảo cha nàng nộp tầu hạch tội Tể tướng đại nhân một ở trước triều đình, Hoàng hậu nương nương đứng trước sự "bức hiếp" mạnh mẽ này, "nhịn đau" chuyển nhiệm vụ của mình sang cho Quý phi nương nương.

Quý phi nương nương ngẩng đầu ưỡn ngực rời khỏi cung Trường Hoa, sau đó lập tức nói với đại cung nữ bên cạnh: "Đi nói cho chủ nhân các cung, đằng hoàng một chút cho Bôn cung, Bôn cung cũng không phải là con nhóc ngu xuẩn không có đầu óc Hoàng hậu kia!"

Vẫn còn đứng trước cửa cung Trường Hoa đã bắt đầu tiến hành công kích tinh thần thể xác của chủ nhân cung Trường Hoa, chỉ số thông minh này đúng là đã chạy thẳng về phía âm vô cực.

Nhưng là có lúc việc uy hiếp thật sự không cần dùng đến đồ vật gọi là trí thông minh, mà chủ yếu là dựa vào..... Phụ thân.

Ví dụ như Tứ phi có phụ thân không bằng Tôn Khai Xương lập tức bị Tôn Quý phi đè lại không diễn*đám tùy tiện nhúc nhích.đàn'lê@quý8đôn

Lúc danh sách còn do Hoàng hậu ‘luong luong’ phụ trách, còn có thể chuẩn bị chút gì đó đưa đến cung Trường Hoa nhờ người khuyên nhủ giúp vài câu, nhưng đổi thành Tôn Quý phi phụ trách..... Ha ha, thôi thì đừng nghĩ đến việc nghỉ mát làm gì nữa, yên tĩnh đợi ở Hậu cung đi thôi.

Quả nhiên, đến khi Tôn Quý phi báo danh sách lên, Lý Lộc ai oán chạy đến cung Trường Hoa quanh co lòng vòng tỏ vẻ Hoàng đế Bệ hạ không vui.

Tạ Bích Sơ hỏi thăm danh sách, lập tức hiểu, Tôn Quý phi phách lối quen, trong chuyện này làm cũng quá tuyệt, nguyên cả cái Hậu cung không tính Hoàng hậu, còn lại chỉ có một mình Tôn Quý phi, thêm hai Quý nhân, hơn nữa còn là loại hình tư sắc không ra gì tính cách thì nhất gan.

Vậy nên cũng không trách Hoàng đế Bệ hạ không vui.

Vì vậy Hoàng hậu nương nương tìm Quý phi nương nương nói chuyện, tỏ rõ làm việc như thế rất không ổn, nếu nàng không tiến hành sửa lại danh sách thì Hoàng hậu nương nương sẽ tự xác định lại.

Tôn Quý phi có thâm ý khác liếc mắt nhìn Hoàng hậu nương nương, sau đó ngưỡng cảm hỏi: "Vậy người nói xem muốn dẫn ai?"

Tạ Hoàng hậu cẩn thận liếc nàng một cái, nói: "Không bằng mang Đức Phi và Thục phi?"

Tôn Quý phi lập tức tỏ vẻ "quả thế", phản bác: "Bôn cung lại cảm thấy mang Huệ phi và Hiền phi sẽ tốt hơn."

"Không được sao?" Tạ Hoàng hậu tỏ vẻ khó xử: "Ta thích Đức Phi và Thục phi."

"Vậy thì mang Huệ phi và Hiền phi, quyết định vậy đi!" Tôn Quý phi vung tay lên, cũng không đợi Hoàng hậu nương nương phản bác thêm, tự cho là đã chiếm tiện nghi to rồi, cho nên cũng phải cho Hoàng hậu một chút ngon ngọt, chần chờ một chút lại nói: "Ngồi ở Tàn vị có ba người, không bằng người chọn một người nữa?"

Tạ Hoàng hậu tỏ vẻ không có hứng thú, thờ ơ khoát tay một cái nói: "Cái này người làm chủ là được."

Tôn Quý phi cười hả hê: "Được, vậy thì Bôn cung làm chủ, nếu chuyện đã xong thì bản cung đi trước."

Quay đầu liền vui vẻ ngâm nga, hừ, cho dù Hoàng hậu nhắc đến tứ phi thì thế nào, cũng không phải cả tứ phi đều là người của Hoàng hậu, Đức Phi và Thục phi quả thật có chút bản lĩnh, có họ đứng ở bên phe Hoàng hậu thì đúng là hơi khó xử lý, nhưng mà hôm nay Hoàng hậu không thể thay hai người bọn họ tranh thủ được danh ngạch tủy giá, thì hẳn là các nàng sẽ không thể nào tiếp tục đi theo Hoàng hậu lẫn lộn, sau đó ta lại đi lôi kéo các nàng một chút nữa, vậy thì chắc chắn có thể khiến cho Hoàng hậu bị cô lập.

Cho nên cô nói phải đề phòng Hoàng hậu một chút gì đó hoàn toàn không cần để ý tới, chỉ bằng sự ngu xuẩn của Hoàng hậu thì sao có thể sai sử tứ phi, vậy nên đối thủ lớn nhất của nàng vẫn là Chu tiểu tiện nhân bên cạnh Hoàng thượng kia, nghĩ tới Chu Tĩnh Tuệ, Tôn Quý phi lập tức lại có khuynh hướng cuồng hóa.

Một ngày nào đó ta sẽ vạch trần diện mạo thật sự của tiểu tiện nhân kia, chờ coi!

Mà bên Huệ phi và Hiền phi nhận được thông báo tủy giá đã ngắt ngay, cảm giác mừng như điên quá mạnh mẽ đã trực tiếp đánh ngất họ, vốn đã xác định không thể tủy giá rồi ai ngờ chuyện này lại có thể xoay chuyển như vậy, hai người lập tức hỏi thăm tin tức, kết quả nghe nói sau khi Hoàng hậu mời Quý phi đến cung Trường Hoa, danh sách lập tức thay đổi, trong lòng đều đã biết xảy ra chuyện gì.

Huệ phi cảm thấy bắp đùi này ôm rất tốt, còn Hiền phi cảm thấy, nhất định là bởi vì bản thân an phận khiến Hoàng hậu nương nương yên tâm, vì vậy sau đó càng trở nên an phận.

Sự tình cuối cùng cũng giải quyết thuận lợi, bên này Tạ Hoàng hậu đang còn thở phào nhẹ nhõm, bên kia Lý Lộc đã tới nữa, bày tỏ Hoàng đế Bệ hạ vẫn không vui, xin Hoàng hậu ‘luong luong’ nghĩ biện pháp giúp.

Lúc này Tạ Hoàng hậu cũng nghi hoặc, không phải đã dẫn theo hai vị phi tử xinh đẹp rồi sao, sao vẫn không vui vậy, thật là khó hiểu, chẳng lẽ thật sự cần phải mua kẹo cho Hoàng thượng?

Hoàn toàn không hiểu nổi suy nghĩ của Hoàng đế Bệ hạ nên Tạ Hoàng hậu lôi kéo Lý Lộc đồng chí tiến hành tham thảo cặn kẽ, Lý Lộc treo bản mặt "ta rất thành thật" nói với Hoàng hậu ‘luong luong’: "Nô tài cũng không biết tại sao, không bằng nương nương tự mình đi nhìn xem? Đúng rồi, lần trước nô tài mang theo canh ngân nhĩ trở về, Bệ hạ rất là thích, không bằng nương nương lại đưa qua thêm một chút?"

Tạ Bích Sơ quái lạ nhìn Lý Lộc, rốt cuộc nhìn ra, chẳng trách, thì ra Lý Lộc lại đang tác hợp nàng và Hoàng đế Bệ hạ, hoặc là nói, Hoàng đế Bệ hạ bởi vì nàng nên tâm tình mới không tốt, cho nên ý của Lý Lộc là bảo mình đi giải hoà với Hoàng đế Bệ hạ, khiến Hoàng đế Bệ hạ khôi phục lại bình thường.

Nhưng chuyện đâu có đơn giản như vậy.

Sau khi hiểu được ý của Lý Lộc, Tạ Hoàng hậu đã mất đi hứng thú đối với nguyên nhân khiến tâm tình Hoàng đế Bệ hạ tốt xấu rồi.

Lý Lộc không công mà lui, sau đó cũng không đến cung Hoa Cung nữa.

Bởi vì nhu cầu nghỉ mát của dân chúng Hậu cung khá là gấp gáp vội vã, các vị đồng nghiệp ở Lễ bộ phải gánh chịu áp lực cực lớn, nên các công tác chuẩn bị lấy tốc độ nhanh chóng tiến hành, vì vậy rất nhanh, Hoàng đế liền mang theo lão mẹ, lão bà lớn nhỏ cùng với cả đám thủ hạ đi nghỉ mát.

Hàng năm Hoàng đế đều sẽ tới nghỉ mát, cho nên trong hành cung đều đã được chuẩn bị đầy đủ, ngược lại Hoàng hậu nương nương là lần đầu tiên tới đây, cho nên phải có sự chuẩn bị khác, ví dụ như chỗ ở, chỗ gần tâm cung của Hoàng đế nhất đã bị Tôn Quý phi đoạt đi, chỗ hơi gần một chút thì đã bị tần phi khác chiếm.

Nội Vụ phủ tìm tới Lý Lộc, Lý Lộc suy tư một lát liền bảo người ta đi xin chỉ thị của Hoàng hậu ‘luong luong’.

Tạ Bích Sơ cũng không có ý kiến gì, trong trí nhớ nguyên chủ rất ít xuất hiện trước trường hợp nhiều người, bởi vì Tôn Quý phi muốn khoe khoang, muốn đứng chung một chỗ với Hoàng đế Bệ hạ, cho nên không biết lừa dối nguyên chủ kiểu gì, dẫn đến nguyên chủ vô cùng trạch, ngay cả trường hợp trọng đại như quốc yến cũng không tham dự, khó trách ban đầu trốn khỏi Thượng Lâm Uyển chạy ra ngoài chơi, Lâm Vân Tranh và Thẩm Thường Lê đều không nhận ra nàng.

Chuyện tầm cung hỏi đến chỗ Tạ Bích Sơ, Tạ Bích Sơ cũng không xoi mói gì, không yêu cầu ở gần Hoàng đế Bệ hạ, chỉ yêu cầu chỗ có cảnh sắc đẹp không khí mát mẻ.

Hành cung tổng quản nghe thấy Hoàng hậu dễ nói chuyện như vậy, thở phào nhẹ nhõm, lập tức an bài xong xuôi.

Vốn chuyện này nên an bài sớm một chút, kết quả Hoàng cung bên kia không có ai thông báo với bên hành cung chuyện Hoàng hậu có tới, quản sự cũng chỉ cho là giống như năm trước, cho nên chuyện này mới trở nên gấp rút d;đ;l8q6đnhư vậy.

Nghe thủ hạ báo việc này lên, Cảnh Diệp lạnh mặt, nhíu mày hỏi: "Chuyện này vốn do người nào chịu trách nhiệm?"

"Hỏi Hoàng thượng, chuyện tiếp xúc với hành cung vốn là việc của phủ Nội Vụ, chỉ có điều phủ Nội Vụ nói là danh sách nhận được từ cung Thừa Thiên cũng không có hạng mục này, cho nên đều cho rằng Hoàng hậu nương nương cũng ở lại trong cung giống như năm trước."

Về mặt Cảnh Diệp càng trở nên đông lạnh: "Người biết trầm không hỏi chuyện này, là ai?"

"..... Là Chu nữ quan."

Chương 103: Bình Sanh Sẽ Không Tương Tư

Tẩm cung của Tạ hoàng hậu vừa mới sắp xếp xong, thậm chí nàng còn chưa kịp nghỉ ngơi, thì đồng chí Lý Lộc lại tới, và đưa ra một gợi ý hết sức là "Nhân tiện": Chỗ này cách xa Hoàng đế bệ hạ quá, Hoàng hậu 'lương lương' không bằng dời đến tẩm cung của hoàng đế bệ hạ để ở?

Cơ thể Tạ hoàng hậu chấn động. Toàn thân cũng nổi lên một tầng da gà.

Ngày hôm đó, Hoàng đế bệ hạ ăn đậu hũ của nàng, nàng còn chưa tìm hân tính sổ, vậy mà bây giờ còn dám bảo nàng đến sống chung quả thật không thể nhẫn nhịn.

Nàng chường mắt quả dưa chuột công cộng kia có được không?

Do đó, dù đề xuất này có phải là chủ trương của Lý Lộc hay lời nhắc nhở về sự uy nghi của Hoàng đế bệ hạ, điều quan trọng nhất bây giờ là đưa cái đề nghị này biến thành tro bụi và để nó biến mất khỏi thế giới mãi mãi.

Vì vậy, Tạ hoàng hậu vội đứng thẳng, khuôn mặt nghiêm túc nói: "Im lặng! Làm sao người có thể có ý niệm này, nếu không nói đến quy tắc từ thời xa xưa thì, chỉ nói riêng tẩm cung hoàng đế bệ hạ chính là nơi đại cơ mật, thường xuyên có Ngoại Thần lui tới nghị sự, ta lại là một nữ nhân hậu cung nên tránh khơi dậy sự nghi ngờ, có thể nào không để ý quy củ ở cùng bệ hạ?! Ta sẽ không đồng ý, về sau người không được nhắc lại nữa! Và lại người trở về xin tội với bệ hạ đi!"

Lý Lộc bị lời nói chính nghĩa của nàng làm choáng váng, cứng họng một lúc lâu không biết nên nói gì, lời nói của Hoàng Hậu nương nương rất có lý hân không thể phản bác được.

Nhưng điều quan trọng trong chuyện thuyết phục Hoàng hậu là do Hoàng thượng giao cho hân ta làm. Hơn nữa Hoàng thượng còn dặn không cho Hoàng hậu biết được dụng ý của hân, nhưng Lý Lộc cảm thấy đề nghị này vừa nói ra, Hoàng hậu nương nương nhất định sẽ biết được là ý tứ của hoàng thượng.

Ngần vịn lần không ngờ, Hoàng hậu nương nương cư nhiên cứ như vậy mà cự tuyệt.

Cái này cũng không chỉ là cự tuyệt. Đây quả thực là muốn tánh mạng của hân, hân làm sao có thể trở về mà nói cho Hoàng thượng biết được!

Thật bất ngờ, thời điểm khi hân trở về nơm nớp lo sợ nói với Hoàng đế bệ hạ, cư nhiên Hoàng đế bệ hạ không có dấu hiệu tức giận, chỉ là nhàn nhạt khoát tay một cái nói: "Người trước đi xuống đi."

Lý lộc sống sót sau tai nạn, nghe vậy nhanh chóng quỳ gối cảm ơn.

Cảnh Diệp ngồi ở trước bàn, trong tay còn nắm bút lông, bất động một hồi lâu, Chu Tĩnh Tuệ đứng một bên nhẹ phát tay áo, lộ ra cổ tay trắng trắng và bàn tay ngọc trên cổ tay. Các đầu ngón tay màu trắng nắm giữ đồ mài mực đen nhánh, ở nghiền mực tập trung mài từ từ, không phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Nàng cúi đầu xuống, khoe mắt hơi chau lại, liếc mắt nhìn tinh thần Hoàng đế bệ hạ đang trôi đi nơi nào, sau đó nhẹ giọng gọi một câu: "Hoàng thượng. . ."

Cảnh Diệp lập tức phục hồi tinh thần. Nhưng không có nhìn nàng, chỉ vút chiếc bút lông màu trắng cầm trên tay vào trong đồ rửa bút, lại lấy một nghiền mực nước lớn khác ra chấm mực, Chu Tĩnh Tuệ nhân cơ hội ôn nhu nói: "Hôm nay Hoàng thượng lại dùng loại mực khác, trước đó nô tỳ cũng đã chuẩn bị."

"Không cần."

Rốt cuộc Hoàng đế bệ hạ cũng quan tâm đến lời nói của nàng, Chu Tĩnh Tuệ chỉ cần như vậy đã thỏa mãn rồi, dù sao từ ngày nàng bị điều đến ngự tiền phòng bắt đầu làm nữ quan, thì Hoàng đế bệ hạ vẫn luôn lạnh nhạt như thế, vừa bắt đầu nàng có thể vẫn còn tương đối khản trương, chỉ là dần dần cũng thành thói quen.

Thừa dịp Hoàng đế bệ hạ còn chưa kịp để cho nàng lui ra, Chu Tĩnh tuệ cân nhắc một chút, dù cho trong lòng còn thấp thỏm, vẫn nhẹ giọng mở miệng nói: "Hoàng thượng đang vì Hoàng hậu nương nương phiền lòng sao? Nô tỳ lại cảm thấy Hoàng hậu nương nương nói có lý."

Ánh mắt Cảnh Diệp vừa động, bút lông trên tay không ngừng vẽ, trong miệng phát ra âm thanh lạnh nhạt không rõ âm vị: "Hả?"

Quả nhiên vừa nhắc tới Hoàng hậu hân liền có phản ứng. Trong tâm Chu Tĩnh Tuệ nổi lên ghen ghét, nhưng lại không thể không tiếp tục thảo luận đến

Hoàng hậu nương nương, dù sao nàng và Hoàng đế bệ hạ cùng chung đề tài cũng chỉ có cái này.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Chương 73.2

Sau ngày cãi và hôm đó, nàng ấy lấy cớ không quan hệ, trắng trợn né tránh hắn, giờ phút này hắn hối hận vì sao ngày đó dưới con nóng giận đâm thủng tàn kia bằng hai ngón tay, hắn quả thật mất không chết, mà không rõ nguyên nhân...

Một cái tên lặng lẽ hiện lên ở trong đầu của hắn.

Cảnh Hoan.

Bởi vì từ nhỏ hắn đã như thế này, rất nhiều người, rất nhiều việc, cùng tới cùng đi, đều là vì hắn.

Đang suy nghĩ, đột nhiên Lý lộc đi vào nhỏ giọng: "Hoàng thượng."

Cảnh Diệp phát tay một cái cho Chu Tinh Tuệ đi ra ngoài, lúc này Lý Lộc mới nói: "Bên kia Thái hậu nương nương đã cho người đi mời Tinh Vương tới đây, nói là đã lâu không gặp thật nhớ nhưng, còn nói hi vọng Hoàng thượng có thể tha thứ cho Tinh Vương một lần."

Mặt Cảnh Diệp không thay đổi nghe hắn nói, khoe miệng dần dần nhếch lên đường cong châm chọc: "Người đã đi?"

Nghe giọng nói Hoàng đế tối tăm, thân thể Lý Lộc càng cúi xuống thấp: "Quả thật đã lên đường."

"A, tha thứ một lần, trăm ngược lại cũng muốn nàng tha thứ cho trăm một hai lần, người phải đã đi ra khỏi cung vậy mà bây giờ mới báo với trăm, chắc đã quen với tự làm theo ý mình, nàng ta cảm thấy trăm không dám động vào nàng ta sao?"

Kim Ô đã ngã về tây, ánh mặt trời sáng lạn bị dãy Thiên Hà đánh một tầng phi sắc, ánh sáng từ ngoài cửa sổ xuyên thấu chiếu vào bạch ngọc bội hắn đang đeo bên hông, tạo ra một tầng thất cầu vòng, hắn nhìn rõ ràng hình dáng khuôn mặt giấu bên trong mảnh tối ngọc bội, chỉ nhìn thấy một đôi tròng mắt, thâm trầm như đáy cốc, rét lạnh như hàn băng, không một tia ấm áp.

"Phàm là cảm thấy trăm không nghe lời, liền triệu kiến hắn, một chiều này nàng dùng bao nhiêu năm vẫn còn ở dùng, lại không chút nào tiến bộ, đơn thuần như vậy mẫu hậu, trăm làm sao nhìn tâm để cho nàng thất vọng?" Một bên hắn nói xong, lại cúi đầu nở nụ cười: "Lý lộc, ngươi cứ nói đi?"

Lý lộc run rẩy quỳ xuống, toàn thân cơ hồ cũng dính trên đất, một chút âm thanh cũng không dám phát ra.

Hành cung cách Kinh Thành có chút xa, nếu cho ngựa chạy một đường đến Tinh Vương, cũng năm ngày sau mới tới.

Mà năm ngày này, cả hành cung cũng biết, Hoàng hậu nương nương thất sủng rồi, bởi vì từ bây giờ cho đến bắt đầu ngày hôm sau, Hoàng đế bệ hạ hết sức hứng thú với cái gọi là đi cùng 'tiểu lão bà'.

Dưới tình huống bình thường thời gian làm việc là buổi sáng của Hoàng đế bệ hạ, sau đó buổi chiều là thời gian hoạt động tự do, buổi tối là đặc biệt cùng tiểu lão bà vui vẻ thời gian phân rõ vô cùng, nhưng chỉ cần có chút cầu tiến Hoàng đế bệ hạ cũng sẽ tiếp tục công việc vào buổi chiều, Cảnh Diệp chính là như vậy.

Tuy nhiên, sau khi đến hành cung, thì việc làm bắt đầu khác thường.

Bình thường, buổi sáng công việc là không sai, nhưng tới giờ cơm trưa, Hoàng đế bệ hạ liền ném công việc qua một bên, bắt đầu tìm tiểu lão bà cùng nhau ăn cơm, cơm nước xong tiếp tục cùng tiểu lão bà cùng nhau vui vẻ, buổi tối cũng không ngoại lệ, mãi cho đến sáng ngày hôm sau, lòng vòng như vậy.

Lần này đi dạo tổng cộng có sáu tiểu lão bà, Tôn quý phi, Huệ phi, Hiền phi, còn có một tần hai quý nhân, Hoàng đế thay phiên triệu hạnh các nàng, nhưng cũng không lần nào nhắc đến Hoàng Hậu nương nương, không nói buổi tối hầu hạ, ban ngày thấy mặt cũng không có, căn bản là giống như quên Hoàng hậu 'lương lương' mất biệt.

Hậu quả của xúc phạm Hoàng đế quá nổi bật, tất cả mọi người đã đồng tình với nhiều loại thái độ khinh thường khác nhau, Tạ Bích Sơ cũng buồn, rõ ràng là bị biếm vào lãnh cung rồi, nhưng vì sao vẫn nóng hăm hập cho tóc như vậy, chậu nước đá căn bản là vô ích, rất nhớ máy điều hòa không khí a a!

Càng làm cho nàng không tinh thần chính là, lần này nghi hê 'Nam Thần' cha bị hoàng đế bệ hạ cho ở lại kinh thành trấn áp bọn phản nghịch Tôn Thị rồi, cho nên hắn cùng đi theo hành cung rốt cuộc là vì sao à?

Đang có nhiều phiền não, một tin tức khiến cho tâm trí của nàng rõ ràng: Cảnh Hoan đến.

Tạ Bích Sơ che tìm, rốt cuộc hiểu rõ cái gì gọi là "nai con chạy loạn", trước kia nàng cảm thấy từ ngữ hết sức là kiểu cách, hôm nay thấy thỏa đáng chỉ là, nàng dùng sức cắn môi, dùng quá sức mới đè xuống ý niệm mình muốn lập tức được gặp hắn.

Coi như cũng qua hơn hai tháng không thấy, nhưng nàng lại cảm thấy tựa như có lẽ đã qua cực kỳ lâu, lâu đến lòng của nàng hình như cũng dần dần già nua.

Bình sinh sẽ không tương tư, mới có thể tương tư, liền hại tương tư.

Thân lấy Phù Vân, Tâm Như bay phát phơ, hơi thở mong manh.

Cho dù từ lúc mới bắt đầu liền biết rõ sẽ không có kết quả, nàng đã từng ra sức kháng cự qua, nhưng cuối cùng vẫn đi vào, thậm chí vui vẻ chịu đựng.

Từ ngày trùng sinh đến giờ chưa từng vì tình yêu mà trầm luân, quả thật là việc tiếc nuối lớn nhất.

Thực tế chế ước để cho nàng không cách nào phấn đấu quên mình, vậy không bằng đang ở đáy lòng can rở yêu, không người biết, cũng liền không người nào ngăn trở.

Tất cả yêu, đều là bí mật.

Ở trong lòng nhớ nhưng hơi thở của hắn, miêu tả hình dáng của hắn, tính toán hắn nhăn mày cười, cho dù không thấy được hắn, hắn cũng vĩnh viễn ở trong lòng nàng.

Tạ Bích Sơ nằm ở dưới bóng cây trên giường trúc, ngược đầu nhìn đỉnh đầu theo gió đung đưa nồng ấm, giống như nhìn thấy hắn cười đến rục rở mặt, nàng cắn môi từ từ nở nụ cười.

Lúc chạng vạng, Cẩm Tú mang đến tin tức, Hoàng đế bệ hạ muốn mời tất cả mọi người dự yến tiệc, vì Tĩnh Vương Điện hạ đón gió tẩy trần.

Tạ Bích Sơ ánh mắt sáng lên, sau đó nghiêng đầu hỏi Cẩm Tú: "Ngày đó Tĩnh Vương đưa tới hộp gấm tới đây sao?"

Cẩm Tú bước chân ngừng lại một chút, do dự một chút vẫn là hết sức chân chờ mở miệng: "Chủ tử, nô tỳ nghe nói ngày đó hồi cung Hoàng thượng đột nhiên rời đi, bởi vì biết Tĩnh Vương tặng đồ cho chủ tử."

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Tiếp Phong Yến

Nàng chính là thích tiểu nhi tử khéo léo nhiệt tình như vậy. Không giống Hoàng đế, càng lớn càng không nghe lời, sau khi lên làm Hoàng đế càng đối nghịch với nàng, suy nghĩ một chút đều cảm thấy không vui.

Cảnh Hoan theo sau cười hí mắt nói lời vui tươi, chọc Thái hậu nương nương cười đến run rẩy hết cả người, căn bản không nhớ tới làm khó Tạ hoàng hậu.

Tất nhiên, bị Thái hậu coi thường biến mình thành phong nền Tạ hoàng hậu cũng không giận, bởi vì vào lúc này, tầm mắt của nàng có thể quang minh chánh đại nhìn Cảnh Hoan, nhìn hắn nói chuyện, mang theo chút giảo hoạt cùng dí dỏm, nhìn Cảnh Hoan sống động như vậy.

Cảnh Hoan hoàn toàn khác với hình ảnh bình tĩnh và có trách nhiệm trước mặt nàng.

Nói đùa một lát, Ngưu ma ma bước vào nhắc nhở Thái hậu việc khởi hành nên đi được rồi, Thái hậu nhìn lướt qua Tạ Bích Sơ, nói: "Quý phi đâu?"

Ngưu ma ma cẩn thận nhìn Thái hậu một cái. Giọng nói cũng trở nên nhỏ hơn: "Nghe nói Hoàng thượng ở nơi đó, triệu Huệ phi, Quý phi, Tương tần cùng hai vị quý nhân, cho nên...."

Thái hậu hừ lạnh một tiếng "không có tiền đồ", rõ ràng cho thấy đang mất hứng, Tĩnh Vương Điện hạ lập tức chân chó tiến tới nói: "Mẫu hậu đừng nóng giận, biểu tỷ rốt cuộc đã thành Quý phi rồi, dĩ nhiên lấy hoàng huynh làm trọng, không có biểu tỷ ở đây thì không phải còn có nhi tử sao?"

Tin thần Thái hậu ngay lập tức trở nên tốt hơn, đưa tay đỡ Tĩnh Vương, mang theo Hoàng hậu 'luong lương' đang đứng làm nền, mỉm cười đi đến buổi

thiết yến.

Không ngờ, Hoàng đế bệ hạ dẫn theo mấy tiểu lão bà đến, sau khi nghe tuyên Thái hậu tới tầm mắt cũng nhìn theo, đột nhiên cảm thấy tim không thở được.

Vì sao hần dẫn năm tiểu lão bà này đến đây, không phải vì hần đang ám chỉ Hoàng hậu 'luong luong', biết điều thì chủ động vội vàng tới đây cho trầm sao, nếu để cho Hoàng hậu một mình đơn độc chạy đi dự tiệc vậy thì quá khó nhìn.

Ai biết đợi thật lâu cũng không thấy Hoàng hậu 'luong luong', Hoàng đế bệ hạ vừa tức giận vừa sợ nằng đơn độc chạy tới bị những đại thần kia coi thường, vì vậy nói xong lập tức tới địa điểm thiết yến trước.

Ngờ đâu vừa quay đầu, nhân vật mục tiêu cũng đi theo Thái hậu đến đây, điểm mấu chốt, lại đi gần với Tĩnh Vương, thật gần!

Tạ hoàng hậu cảm thấy một đạo "ánh sáng tử vong" trực tiếp xuyên qua cánh tay của nàng khi đứng gần Cảnh Hoan, nàng ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy khuôn mặt vô cảm của Hoàng đế bệ hạ, trong đôi mắt còn bùng lên ngọn lửa màu đen.

Cái loại đó giống như đang nói "Người muốn chết ta sẽ thành toàn cho người"... Tạ hoàng hậu run một cái, suy nghĩ một chút vẫn là không nên kiêu ngạo, vì vậy tức thời bước chậm lại lùi về phía sau một bước, đi theo Cảnh Hoan tiến lên hành lễ với Hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Chương 74.2

Tạ hoàng hậu cảm thấy một đạo "ánh sáng tử vong" trực tiếp xuyên qua cánh tay của nàng khi đứng gần Cảnh Hoan, nàng ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy khuôn mặt vô cảm của Hoàng đế bệ hạ, trong đôi mắt còn bùng lên ngọn lửa màu đen.

Cái loại đó giống như đang nói "Người muốn chết ta sẽ thành toàn cho người"... Tạ hoàng hậu run một cái, suy nghĩ một chút vẫn là không nên kiêu ngạo, vì vậy tức thời bước chậm lại lùi về phía sau một chút, đi theo Cảnh Hoan tiến lên hành lễ với Hoàng đế.

"Miễn lễ." Hoàng đế liếc nhìn Tôn quý phi nững nịu đi tới bên cạnh Thái hậu, không biểu hiện ra cảm xúc gì vрон tay tới trước mặt Tạ hoàng hậu: "Lại đây."

". . . ." Hoàng đế đưa tay ra trước mặt mọi người, cho dù nàng không tình nguyện cũng không dám kháng chỉ, Tạ Bích Sơ chỉ có thể đưa tay mình cho Hoàng đế bệ hạ, sau đó bị hần kéo một cái, cả người choáng váng trực tiếp ngã vào người hần.

Sau đó. Tạ hoàng hậu trực tiếp rơi vào trong ngực Hoàng đế bệ hạ, nhất thời mắc cở đỏ mặt —— đây là chuyện không thể!

Trên thực tế, Tạ hoàng hậu hoảng sợ vô cùng theo bản năng vрон tay ra nắm lấy cái gì đó chắc chắn... vì vậy thuận tay liền kéo Tĩnh Vương điện hạ đang đứng gần với mình, điện hạ bị lôi cùng ngã về phía Hoàng đế.

Tiếp đó, Tạ Bích Sơ lao đảo được Cẩm Tú đỡ, ngạc nhiên quay đầu lại nhìn hai huynh đệ, thăm than một câu, yêu nhau giết nhau quả thật là ngược luyến tình thâm... Tinh tiết trong truyện đột nhiên xông lên đầu, về phần thời khắc mấu chốt là ai đẩy nàng ra ngoài, cũng không quan tâm đến những chi tiết đó.

Tĩnh Vương điện hạ lùi về phía sau một bước, lập tức chuyển về thái độ lạnh lùng, nghiêm trang xin tội: "Thần thất lễ rồi, xin Hoàng thượng giáng tội."

Gương mặt Hoàng đế bệ hạ bí ẩn, giọng điệu lạnh nhạt nói: "Thực sự muốn giáng tội, nhưng lỗi này không phải của ngươi, ngươi lui xuống đi." Nói xong lạnh lùng liếc Tạ hoàng hậu một cái, không để ý tới nàng, trực tiếp đi đến ghế chủ vị ngồi xuống.

Chắc, vốn đang cảm thấy thực ra mình xuyên vào trong truyện đam mỹ, nghĩ rằng chỉ cần đánh nước tương (đánh loạn linh tinh) là có thể trốn khỏi Tạ cô nương - một run M, xem ra dù là truyện cung đấu hay là truyện đam mỹ thì nàng vẫn nhất định là một vật hy sinh, nếu bây giờ ai biết nàng gần danh là lão bà của nam chủ, dù là tiêu tam tới là nam hay là nữ, tóm lại nếu muốn leo lên trên, thứ muốn xử lý đầu tiên cũng chỉ là nàng thôi.

Tạ hoàng hậu đi đến ghế riêng của mình ngồi xuống, đưa mắt nhìn Hoàng đế bệ hạ một cái, quả nhiên thấy nữ chủ đại nhân Chu Tĩnh Tuệ đang đứng phía sau Hoàng đế bệ hạ, làm ra dáng vẻ lo lắng nhìn.

Rõ ràng chuyện môn chỉ là mải mực, thì làm sao có thể tham dự yến hội dù không có quan hệ gì đến nó, hết cách rồi, ai bảo người ta là tâm phúc của Hoàng đế bệ hạ chứ.

Chuyện nhỏ ngoài ý muốn đó một chút cũng không ảnh hưởng đến ăn uống cùng hứng thú của mọi người, chờ Hoàng đế bệ hạ phát biểu hoan nghênh Tĩnh Vương điện hạ đã đến đây, đưa tay cảm ơn bày tỏ có thể khai tiệc, sau đó không khí bắt đầu dần dần nóng lên, trong đó công hiến lớn nhất chính

là Thái hậu nương nương.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Người Thật Không Muốn Biết Tại Sao Ta Mời Chúng Tỷ Muội Cùng Đến Xem

Trong bóng đêm, hai người đối mặt nhau nhưng lại im lặng, từ đầu đến cuối Cảnh Hoan vẫn hờ hững ơ thờ. Một lúc lâu sau, hắn không kiên nhẫn nổi nữa, phải lên tiếng trước: Tuyền Uri - DDLQD

- Nếu hoàng thượng không có việc gì phân phó, vậy thần xin lui trước.

Nói xong hắn định cất bước đi.

Cảnh Diệp rút cuộc phải mở miệng, trong giọng của hắn nói tràn đầy ý cảnh cáo:

- Người cách xa nàng một chút.

Cảnh Hoan dừng lại, cười nhạt:

- Ngài cảm thấy ta rất gần gũi với nàng?

Không đợi hoàng đế tiếp lời hắn lại nói tiếp:

- Ngài lại như thế rồi, vật thuộc sở hữu của ngài mà ngài năm lần bảy lượt cảnh cáo ta không được lại gần, ngài muốn làm gì, khoe khoang với ta? Theo như ta thấy, một là ngài ngay lập tức giấu thật kỹ thứ thuộc về mình, đừng để ta trông thấy, hai là ngài cứ đuổi ta đi thật xa để ta không có cơ hội thấy được, thế nhưng ngài có dám không? Tuyền Uri - DDLQD

Lời của Cảnh Hoan mang đầy sự chọc tức khiêu khích, thế nhưng Cảnh Diệp không giận, chỉ bước gần tới rồi lạnh nhạt nói:

- Người không cần khiêu khích trẫm, trẫm không quan tâm người ở bên cạnh động tay động chân gì, trẫm cũng chẳng nghĩ đến việc đề ý tới người. Nhưng hoàng hậu thì không được, trẫm không cho phép mà tể tướng cũng sẽ không đồng ý, vậy chính người tự tính toán làm sao cho tốt đi. Tuyền Uri - DDLQD

Cảnh Hoan cong môi, trong nụ cười lộ ra ý xấu xa:

- Bệ hạ đang nói về vấn đề gì vậy, thần nghe không hiểu?

Về mặt Cảnh Diệp không vì hắn nói vậy mà thay đổi:

- Nếu người vẫn không hiểu, trẫm không ngại nói thẳng, ví dụ như chuyện ở Thanh Châu, vì sao người muốn theo phượng giá đi Thanh Châu, vì sao mang hoàng hậu một mình ra ngoài chơi, hoàng hậu tại sao lại rơi xuống nước, rồi còn hành động của người ở Nhuận Châu nữa. Nhiều chuyện phát sinh như vậy nhưng trẫm vẫn không muốn biết mục đích của người, trẫm chỉ cần người về sau đừng tới gần nàng! Tuyền Uri - DDLQD

- Ồ ra là vậy.

Cảnh Hoan không hề bối rối sau khi bị vạch trần, trong mắt hắn chỉ hơi lóe lên ý giãy dụa, mí mắt hơi sụp xuống, giấu cột đáp:

- Hoàng thượng hỏi nhiều vấn đề như vậy, thế nhưng thần chỉ có thể trả lời một điều là tại sao hoàng hậu lại rơi xuống sông, thần tận mắt nhìn thấy, hay là để thần nói cho hoàng thượng nghe nhé? – Đó là hoàng hậu luyện kỹ năng bơi lội.

- Cảnh Hoan! Tuyền Uri - DDLQD

Cảnh Diệp rút cục bị lời nói nhẹ nhàng của hắn chọc giận:

- Trước đó người biết rất rõ ràng nàng không biết bơi, người muốn hại chết nàng sao?

Dưới ánh sáng nhạt nhòa, Cảnh Hoan đứng thẳng người như một gốc Thanh Tùng, nắm chặt tay, giọng nói trở nên lạnh lẽo hơn:

- Tùy ngài phỏng đoán như thế nào, ta không quan tâm, cũng mặc kệ ngài tin hay không, ta muốn nói cho ngài biết, sở dĩ nàng rơi xuống nước hoàn toàn bởi vì ngài đó!

Cảnh Hoan chậm rãi giơ tay lên, có một sợi dây nhỏ quấn quanh đầu ngón tay hắn. Dưới ánh sáng mờ tối dường như khó có thể nhìn thấy sợi dây ấy, thế nhưng bông hoa tai treo phía dưới sợi dây lại có thể thấy rõ ràng. Dù ở trong hoàn cảnh tối tăm như vậy, đôi hoa tai nho nhỏ vẫn phát ra sắc xanh long lánh dịu dàng. Tuyền Uri - DDLQD

- Cái này có phải ngài ban thưởng cho nàng.

Cảnh Hoan đưa bông hoa tai đến trước mặt Cảnh Diệp, để hoàng đế bệ hạ có thể thấy rõ hơn:

- Chắc ngài cũng biết, nàng bị ngã xuống sườn núi là do cổ vron tay cầm lấy một vật mà bị hụt chân. Đúng vậy, chính là đôi hoa tai này, dù nàng bị rơi xuống sông sặc đến ngất đi vẫn một mực nắm chặt trong lòng bàn tay.

Sự thật không tài nào tưởng tượng được như mũi tên gào thét xuyên thẳng vào lồng ngực hoàng đế bệ hạ, trong nháy mắt nhịp thở của Cảnh Diệp có chút hỗn loạn, hần kinh ngạc đưa tay cầm lấy bông tai ngọc kia, từ xúc cảm đến hình dạng quen thuộc của nó nói cho hắn biết rõ, đây chính là vật hắn ban thưởng cho nàng. Tuyền Uri - DDLQD

Lúc Cảnh Diệp hạ chỉ cho nàng đi Thanh Châu, mặc dù có tể tướng đi cùng nhưng trong lòng hắn vẫn hơi xấu hổ, cho nên hắn cố ý mở tư kho rồi bảo Lý Lộc mang các đồ định đem tặng nàng để hắn nhìn qua một lượt, cái khuyên tai này do đích thân hắn chọn bởi vì màu ngọc xanh biếc cực kỳ trong sáng, hắn cảm thấy nàng sẽ thích. Quả nhiên sau đó Lý Lộc hỏi thăm, nàng rất thích đôi bông tai đó nên đeo ngay tại chỗ, lúc ấy hắn cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Vậy mà không thể ngờ được nó lại là nguyên nhân trực tiếp khiến nàng ngã xuống sườn núi.

Cảnh Hoan nhìn hoàng đế bệ hạ hồi lâu vẫn không lên tiếng, nhẹ nhàng châm chọc:

- Cao hứng? Vui vẻ? Yên tâm? Đồ vật hoàng thượng, thần làm sao dám ngấp nghé, ngài sao lại có những nghi ngờ như vậy? Tuyền Uri - DDLQD

Cảnh Diệp lấy lại tinh thần, nắm chặt khuyên tai ngọc trong tay. Lòng bàn tay của hắn bị các góc cạnh của khuyên tai ngọc đâm vào hơi khó chịu, nhưng giọng hắn lại mềm hẳn xuống:

- Đây không phải là nghi ngờ mà là quy củ, nàng là hoàng hậu của trẫm, vốn không được tiếp xúc qua lại với bất kỳ người đàn ông nào ngoài trẫm.

Sắc mặt Cảnh Hoan trầm xuống, cặp mắt im lặng. Không biết hắn nhớ tới cái gì, đột nhiên nở nụ cười, đúng kiểu cười trên nỗi đau khổ của người khác:

- Bệ hạ có phải cảm thấy nàng không thân cận với người? Cảm thấy nàng có thể vì khuyên tai ngọc người ban thưởng mà đặt mình vào nguy hiểm, thế tại sao nàng không thổ lộ tâm tình cùng người.

Cảnh Diệp thu liễm thần sắc, đề phòng nói: Tuyền Uri - DDLQD

- Điều này không phải chuyện người có thể nói bừa!

Cảnh Hoan xì nhẹ một tiếng:

- Xác thực đây đúng là việc thần không thể phỏng đoán lung tung, nhưng có điều ngài khẳng định không muốn biết sao? Thần có thể nói cho ngài biết.

Giọng hắn như muốn trêu tức hoàng đế, thế nhưng nghĩ kỹ lại ẩn chứa ý muốn khoe khoang. Trong bóng tối sắc mặt hắn có vẻ dịu đi nhiều, ánh mắt cũng nhẹ nhàng hơn:

- Nói thế nào đi nữa thì ta cũng được ở cạnh nàng một khoảng thời gian không ngắn.

- Ngươi! Tuyền Uri - DDLQD

Cảnh Diệp cắn chặt răng, nắm tay cũng xiết lại, cơ thể tức giận kéo căng như một cây cung, người hơi nghiêng về phía trước. Tựa hồ trong khoảnh khắc sẽ thực sự muốn xông lên đánh cho Cảnh Hoan một trận. Nhưng cuối cùng Cảnh Diệp vẫn kiềm chế được:

- Chỉ trong mấy ngày ngươi có thể biết được điều gì? Tuyền Uri - DDLQD

Giọng nói của Cảnh Hoan trở nên cực kỳ đặc ý và còn ẩn chứa sự ngọt ngào:

- Ta đương nhiên biết, nàng đã từng gọi ta là tướng công, nhưng dù ngài biết nguyên nhân cũng chẳng có tác dụng gì, bởi vì ngài không làm được.

Hắn tàn nhẫn gằn từng chữ một:

- Nàng nói, nàng không thích tướng công của mình có nhiều nữ nhân, nàng cực kỳ chán ghét ngày ngày phải tranh đấu với những nữ nhân kia. Đáng ghét nhất là phía trên còn có mẹ chồng lúc nào cũng khó chịu với nàng, cho nên nàng muốn xuất cung..... Tuyền Uri - DDLQD

- Câm miệng!

Cảnh Diệp quát lên:

- Cút!Tuyền Uri - DDLQD

Cảnh Hoan chẳng quan tâm con giận của hoàng đế, nghe vậy hấn chấp tay chậm rãi nói:

- Nếu như vậy, thần cáo lui.

Sau đó thản nhiên bước đi.

Lưu lại chỉ còn Cảnh Diệp cô đơn một mình đứng yên thật lâu, lâu đến mức lòng bàn tay hấn trở nên lạnh lẽo suýt nữa không cầm được khuyên tai ngọc trơn bóng kia.Tuyền Uri - DDLQD

Trái ngược với hoàng đế bệ hạ lòng rối như tơ vò, Tạ cô nương ngủ rất ngon. Hành cung bên này so với thật sự mát mẻ hơn nhiều so với tấm cung của hoàng thượng. Chỉ có điều hơi buồn tẻ, tuy nhiên nàng vốn sống khép kín, chỉ muốn ru rú ở phòng, không có việc gì thì cũng chẳng muốn ra ngoài.

Mặc dù nàng rất nhớ Cảnh Hoan, bây giờ Cảnh Hoan đã đến hành cung, đáng tiếc phần lớn thời gian hấn đều phải ở bên cạnh thái hậu giúp vui. Nàng vốn luôn không hợp với thái hậu, nếu tùy tiện tới đó chỉ sợ đưa ngu đến đâu cũng dễ dàng hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Mà tự mình len lén gặp mặt lại càng không thể, tất cả người bên cạnh nàng đều do cha nam thần phái tới, cha nam thần vốn không cho phép nàng tiếp xúc với Cảnh Hoan, cho nên căn bản nghĩ đừng nghĩ sẽ có người giấu diếm giúp nàng.Tuyền Uri - DDLQD

Tạ cô nương phát hiện mình rơi vào một cái vòng lẩn quẩn.

Tuy rõ ràng nàng kết hôn với người mình không yêu nhưng chẳng thể nào không ly hôn được, mấu chốt chính là nàng đang ngoại tình trong tư tưởng, đối phương khiến nàng vượt quá giới hạn lại là em trai chồng, chuyện này nói đến thậm chí có thể dựng một bộ phim về luân lý gia đình.Tuyền Uri - DDLQD

Ngẫm lại thực xấu hổ, nàng xưa nay ghét nhất là ngoại tình bất kể tình thân hay thể xác, không ngờ nàng cũng sẽ có một ngày như thế. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì người lấy chồng vốn là chủ nhân của cơ thể này chứ không phải nàng, nên trong lòng nàng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Vì thế nghĩ tới nghĩ lui thì việc gấp nhất của nàng lúc này vẫn là phải ly hôn, mặc dù sau khi ly hôn vẫn không cách nào cùng người nàng yêu sớm tối bên nhau nhưng ít nhất nàng không cần chịu đựng cảm giác hổ thẹn như thế này. Hơn nữa, nàng cũng có thể đường đường chính chính mà nhớ đến hấn chứ không phải như bây giờ, muốn gặp hấn một lần cũng không dám.Tuyền Uri - DDLQD

Sau hai ngày nghĩ cách làm sao có thể thành đôi với Cảnh Hoan, tiểu cô nương Cẩm Tú đột nhiên xông vào, nói:

- Chủ tử đã xảy ra chuyện.

Tạ hoàng hậu chẳng thấy ngạc nhiên chút nào, đây chẳng phải là việc hôm trước xảy ra trong cung sao?

Ba hôm trước, quý phi đánh một quý nhân nho nhỏ. Nàng ấy thật đáng thương, khuôn mặt nàng không quá xuất sắc nhưng đã hoàn toàn bị hủy. Kết quả hoàng đế bệ hạ chẳng đau lòng nên chỉ mắng quý phi vài câu cho qua chuyện.

Hôm trước hoàng đế bệ hạ lại sai một quý nhân khác mài mực, mới mài được vài cái thôi mà thôi mực bị gãy nên nàng vô tình đổ đầy mực lên người hoàng đế. Dưới con nóng giận, hoàng đế trực tiếp cầm túc quý nhân đó một năm ở hành cung, một năm trôi qua nàng đã sớm bị hoàng đế quên đi, rồi nàng sẽ phải trải qua một đời ở nơi hành cung cô quạnh này.

Tạ cô nương chẳng cần nghĩ cũng có thể khẳng định chuyện này là do nữ chính động tay động chân, nhưng hình như nữ chính đến bây giờ vẫn chưa thực sự trưởng thành, thể mà lại đi lấy chính miếng cơm của mình đối phó với người khác, không cần thận rất dễ dàng tự dẫn lửa thiêu thân, còn may là nữ chính đã thành công.Tuyền Uri - DDLQD

Còn có hôm qua, Hiền phi đang đi đường không hiểu sao Tường tần lại làm cho nàng vấp ngã. Tường tần bị phạt, Hiền phi thì bị trật chân.

Tính toán một chút, thể mà giờ chỉ còn lại hai người có thể hạ hoàng đế bệ hạ chính là Tôn quý phi và Huệ phi. Cho nên, không cần nghĩ nhiều cũng có thể đoán được tất cả các việc đã xảy ra tám chín phần đều do Tôn quý phi làm ra.

Tạ hoàng hậu mặt ủ mày chau mà hỏi:

- Nói đi, Huệ phi đã xảy ra chuyện gì?

Cẩm Tú cực kỳ khó hiểu:

- Huệ phi? Huệ phi không xảy ra việc gì, là chỗ thái hậu nương nương xảy ra chuyện.

Thái hậu?!Tuyền Uri - DDLQD

Tạ Bích Sơ ngẩng đầu lên hỏi:

- Thái hậu đã xảy ra chuyện gì? Tĩnh Vương đâu?

Đôi mắt Cẩm Tú đen kịt như hai quả nho tròng to hơn:

- Ô, chủ tử làm sao biết Tĩnh Vương xảy ra chuyện?

Tạ Bích Sơ cảm thấy khí lạnh từ lòng bàn chân xộc mạnh lên, tay nàng níu lấy áo của Cẩm Tú sốt ruột hỏi:

- Tĩnh Vương thế nào rồi?

- Hoàng thượng và thái hậu âm ỉ một trận. Không biết Tĩnh Vương đã nói điều gì mà làm hoàng thượng tức giận nên hoàng thượng đã đuổi Tĩnh Vương về kinh thành.

Tạ Bích Sơ ngày tức khắc thở nhẹ, nhưng vẫn chưa yên tâm nên hỏi tiếp:

- Chỉ là đuổi hán về kinh thành?

- Đúng ạ. Tuyền Uri - DDLQD

Cẩm Tú không rõ Tạ Bích Sơ tại sao lại phản ứng như vậy, gãi gãi đầu nói:

- Chủ tử không muốn biết hoàng thượng và thái hậu cãi nhau về chuyện gì sao?

Sau khi biết được Cảnh Hoan không có việc gì, Tạ Bích Sơ an tâm nên không hứng thú lắm đối với việc của hoàng đế bệ hạ, nghe Cẩm Tú nói thế, nàng liền thuận miệng hỏi:

- Vì lý do gì?

- Bởi vì việc của Tôn gia, thái hậu nương nương hình như cảm thấy cực kỳ bất mãn đối với việc hoàng thượng giáng chức của Tôn đại nhân chức, khó chịu. Nàng muốn hoàng thượng cho hán phục chức, thế nhưng hoàng thượng một mực không chịu, cho nên liền rùm beng hết cả lên. Tuyền Uri - DDLQD

Tạ Bích Sơ khoát khoát tay:

- Việc này không phải lần đầu xảy ra, thái hậu vì chuyện này mà âm ỉ với hoàng thượng cũng không chỉ lần một lần hai, có gì phải kinh ngạc chứ. Chỉ là nàng vừa nói xong giống như lại sức nhớ tới điều gì lại hỏi tiếp:

- Thế nhưng chuyện này chẳng đáng gì đến Tĩnh Vương chứ nhỉ?

Tuyền Uri - DDLQD

Cẩm Tú nhìn thấy chủ tử nhà mình rốt cục có hứng thú với chuyện nàng kể nên lập tức cười, rồi kể tiếp:

- Tại sao không có quan hệ chứ, nô tỳ nghe đồn, tiên hoàng đã từng định truyền ngôi cho Tĩnh Vương, về sau không biết vì lý do gì lại truyền ngôi cho đương kim thánh thượng. Cho nên thái hậu chỉ cần bất mãn với hoàng thượng liền triệu kiến Tĩnh Vương đến để uy hiếp ngài.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Thục Phi Có Thai

Tạ Bích Sơ chợt nhớ tới mật đạo trong cung Trường Hoa, nếu như lời Cẩm Tú là thật thì hết thảy mọi vương mắc đều sẽ thông suốt. Vì sao Cảnh Hoan biết đến mật đạo trong cung Trường Hoa mà Cảnh Diệp bản thân hán là hoàng đế lại hoàn toàn không biết gì cả. Hơn nữa, quan hệ gay gắt giữa Cảnh Diệp và Cảnh Hoan cũng có thể giải thích được.

Nàng từng tin rằng mọi chuyện giống như lời Cảnh Hoan nói, bởi vì nàng và Cảnh Hoan có một tầng quan hệ trước khi tiến cung nên mới khiến cho quan hệ của Cảnh Diệp với Cảnh Hoan trở nên căng nhắc như vậy. Không ngờ sự thực lại là như thế.....

Tuyền Uri - DDLQD

Sắc mặt Tạ Bích Sơ trắng xanh. Nếu mọi việc đúng như thế, tất cả mọi việc xảy ra giữa Cảnh Hoan và nàng có phải đều do Cảnh Hoan cố tình làm ra?

Thế nhưng nàng lại hoàn toàn chẳng hiểu điều gì cứ ngu ngốc mà đi theo con đường do hấn đã tỉ mỉ vạch ra, còn hấn ở một bên thờ ơ lạnh nhạt mà nhìn con ngựa như nàng lảo đảo theo sau?

Bỗng chốc nàng cảm thấy cả người giống như rơi xuống hầm băng, sự lạnh lẽo ấy dễ dàng xuyên thấu qua làn da yếu ớt, đập thẳng vào cốt tủy linh hồn của nàng.

Cầm Tú đang hưng phấn nên không chú ý tới biểu hiện khác thường của Tạ Bích Sơ, vẫn cực kỳ vui vẻ nói tiếp:

- Nghe đồn Tĩnh Vương chủ động nhường lại hoàng vị. Ở trước mặt tiên hoàng, Tĩnh Vương trực tiếp tỏ rõ thái độ không muốn làm hoàng đế. Tiên đế cũng chẳng miễn cưỡng ép buộc cho nên mới để đương kim thánh thượng ngồi lên ngai vàng. Cho tới bây giờ Tĩnh Vương vẫn rất cung kính đối với hoàng thượng.

Có phải do Cảnh Hoan chủ động nhường lại hoàng vị hay không thì Tạ Bích Sơ không biết. Nhưng việc hấn rất cung kính với Cảnh Diệp thì Tạ Bích Sơ không dám gạt đầu bừa.

Nàng chỉ biết trước mặt người khác, Cảnh Hoan đều gọi Cảnh Diệp là hoàng thượng chứ không phải hoàng huynh, từ đây có thể hiểu quan hệ giữa hai người như thế nào.

Huống chi nàng không phải lần đầu cảm giác được Cảnh Diệp rất bài xích và xa cách với Cảnh Hoan. Hấn đã nhiều lần cảnh cáo nàng phải giữ khoảng cách với Cảnh Hoan, tuyệt đối không phải do nàng nghe nhầm.

Tĩnh tiết lừa đảo gì đang phát triển ở đây thế này? Kịch bản đã suy sụp đến mức trên thân một người đi đường cũng ẩn giấu bí mật to lớn sao?

Cảnh Hoan chỉ là người qua đường thôi, chỉ người qua đường thôi đấy!

Cho nên tình huống hiện tại có phải là Cảnh Hoan chuẩn bị đoạt vị?

Đừng có phá đám như thế chứ, đối thủ của hoàng đế bệ hạ rõ ràng là hoàng đế Hi quốc, Cảnh Hoan cuối cùng hấn là người của nàng chứ không phải đánh bại hoàng đế bệ hạ trở thành nhân vật chính đúng không?

Vừa nghĩ tới sau khi Cảnh Hoan lên ngôi thành công rồi dễ dàng bị vàng hào quang rực rỡ của nữ chính mê hoặc, nàng đã cảm thấy khó chịu toàn thân.

Trong lòng Tạ Bích Sơ đã từng tồn tại hi vọng mong manh rằng sau khi hai nước phát động chiến tranh, sẽ bắt cóc người qua đường Cảnh Hoan. Thế nhưng bây giờ tỉ lệ đột nhiên từ 1% biến thành 0.0001%, căn bản chuyện này không thể nào xảy ra được. Tuyên Uri - DDLQD

Không thể nhẫn nhịn nữa!

Tạ Bích Sơ trầm mặc một hồi, sau đó hỏi:

- Làm sao người biết lúc trước Tĩnh Vương chủ động nhường lại hoàng vị, hoàng vị là thứ quý giá đến mức nào, tại sao Tĩnh Vương muốn từ bỏ?

Nàng vốn muốn tìm một cái lý do bác bỏ khả năng đoạt vị của Cảnh Hoan, không ngờ mộng tưởng của nàng trực tiếp bị Cầm Tú oanh tạc tan tành.

Cầm Tú tiến đến trước mặt nàng. Dù cho Cầm Tú thấp giọng nhưng vẫn không che giấu được sự kích động trong nội tâm:

- Nô tỳ nghe đồn nguyên nhân là do một người con gái. Năm đó tiên đế muốn bỏ qua đứa con lớn là hoàng thượng để truyền ngôi cho Tĩnh Vương. Nhưng có một yêu cầu chính là Tĩnh Vương phải cưới một cô nương nhà có quyền thế, không ngờ Tĩnh Vương nói tim mình đã thuộc về người khác nên không đồng ý yêu cầu này, vì vậy trực tiếp từ bỏ hoàng vị.

Cầm Tú cảm thán:

- Nghe nói người mà tiên đế bắt Tĩnh Vương cưới chính là Tôn Quý phi, cũng khó trách Tĩnh Vương không đồng ý, Tôn Quý phi vốn luôn hâm mộ đương kim thánh thượng. Hơn nữa, mặc dù đáng đáp Tôn Quý phi không tệ nhưng tính tình không tốt, Tĩnh Vương đương nhiên sẽ không lấy nàng. Nhưng dù sao bởi vì điều này mà từ bỏ hoàng vị thực sự cũng thật đáng tiếc.....

- Điều này chỉ có thể nói rõ vị trí của người con gái kia trong lòng Tĩnh Vương còn quan trọng hơn nhiều so với hoàng vị.....

Tạ Bích Sơ thấp giọng lầm bầm, nhưng thực tế nàng hầu như chẳng nghe chẳng biết mình đang nói gì nữa. Bên tai nàng chỉ âm âm vang vọng câu nói của Cầm Tú.

Tĩnh Vương nói tim mình đã thuộc về người khác. Tuyên Uri - DDLQD

Tim hấn đã có người khác.

Chỉ mấy chữ mà thôi, thế nhưng mỗi lần lặp lại đều đột nhiên biến thành từng mũi tên nhanh như chớp gào thét bắn thẳng về phía nàng. Khi mà nàng chưa kịp phản ứng thì trái tim của nàng trong chớp mắt đã bị xuyên thủng, từng cơn gió lạnh thấu qua tim, đau khổ không thể nào chịu được.

Thanh âm của Cầm Tú từ từ trở nên xa dần, xa dần. Tuy nhiên trên khuôn mặt Tạ Bích Sơ không thể hiện ra điều gì, nàng chỉ nhắm mắt lại, cảm giác

đăng chất dần dần tràn ngập trong lòng.

Kỳ thật tất cả điều này đều do nàng tự chuốc lấy. Biểu hiện của Cảnh Hoan còn chưa rõ ràng sao? Từ trước đến nay, hắn không có cảm giác gì với nàng, cũng chưa từng đáp lại nàng điều gì. Tất cả do nàng cứ ngốc nghếch tự mình chìm sâu, cho nên làm sao có thể trách hắn được?

Nàng kiên trì cắn chặt răng, muốn kìm chế lại những giọt nước mắt đang muốn tuôn trào, thế nhưng chẳng cần hoài nghi, nàng đã thất bại, thậm chí chính nàng cũng không ngờ tới mình lại chẳng thể khống chế được bản thân.

Nàng coi như trải qua hai đời người, khó khăn lắm mới thích một người, còn muốn vượt ra khỏi luân thường đạo lý để thích người ấy, thế nhưng kết quả tìm người ấy đã có người khác. Tại sao cuộc đời nàng lại thất bại đến như vậy?

Nghĩ tới lúc trước Cảnh Hoan..... Không đúng! Tuyền Uri - DDLQD

Trong đầu Tạ Bích Sơ bỗng nhiên xuất hiện một ý tưởng, nàng nhớ Cảnh Hoan đã từng nói, trước khi tiến cung nguyên chủ và Cảnh Hoan đã quen biết nhau, hơn nữa nguyên chủ còn yêu cầu Cảnh Hoan tiến cung cầu hoàng thượng ban hôn. Không ngờ tới chậm một bước, hắn bắt đầu dĩ phải để nàng tiến cung. Cảnh Hoan cũng từng nói tận mắt thấy ngọc ti in dấu trên thánh chỉ nữa mà.

Vậy có khi nào người trong lòng hắn chính là nguyên chủ không? Mà bây giờ nàng chiếm được cơ thể này —— Mặc dù việc này có hơi xấu xa hèn hạ, nhưng nàng hoàn toàn có thể nhân cơ hội này mà biến Cảnh Hoan thành người của mình.

Nhưng rồi nàng lại ngẫm nghĩ, Cảnh Hoan tiến cung xin thánh chỉ là lúc tiền đề đã qua đời, Cảnh Diệp đã lên ngôi. Do đó chuyện này xảy ra sau khi Cảnh Hoan từ chối hoàng vị, như vậy người Cảnh Hoan yêu có khả năng không phải nguyên chủ.

Tạ Bích Sơ cảm thấy hơi loạn, bây giờ việc nàng muốn làm nhất chính là kéo tác giả của nguyên tác vào để nàng có thể nhập vào nữ phụ Tôn Quý phi ác độc. Cho nàng thử trải nghiệm cảm giác làm con gái ruột của tác giả mới có thể giải mối căm hận trong lòng!

Tạ cô nương nắm chặt tay, ý chí chiến đấu một lần nữa bùng cháy lên hùng hục. Ta mặc kệ, bất chấp người Cảnh Hoan yêu là ai, cũng mặc kệ việc có phải Cảnh Hoan vì người hắn yêu mà thủ thân như ngọc nên bên cạnh hắn giờ đây không có bất kể người con gái nào hay không. Chỉ cần dựa vào mấy năm qua, người con gái kia vẫn không xuất hiện bên người Cảnh Hoan, Tạ Bích Sơ trịnh trọng tuyên bố, Cảnh Hoan thuộc sở hữu của bà đây.

Thế nhưng vừa nghĩ tới nàng hiện tại vẫn là phụ nữ có chồng, hơn nữa Cảnh Hoan lại không yêu nàng, thanh máu lập tức giảm một nửa.

Lại nghĩ đến Cảnh Hoan có thể sẽ xử lý Cảnh Diệp trở thành nhân vật chính, thanh máu hoàn toàn tụt xuống vạch số không.

Tạ Bích Sơ ngồi dậy, vỗ mạnh lên bàn, không phải nàng chỉ yêu một người thôi sao, vì có gì lại có quá nhiều chuyện ngăn cản nàng đến như vậy. Nàng muốn hung hăng hồng hách đại sát tứ phương nhưng hận một nỗi ưu thế của nàng quá thấp vì đang phải chiến đấu trên sân khách.

Từ khi chấp nhận làm nhân vật hy sinh trong truyện, nàng luôn luôn tuân theo nguyên tắc rời xa cặp đôi nam nữ chính chẳng lẽ còn không được sao. Nàng đã phải muốn vớt lấy một nhân vật qua đường để cùng nhau sống vui vẻ, thế mà thỉnh thoảng lại xuất hiện một con cá mập trắng khổng lồ. Bây giờ nàng còn có thể tiếp tục chơi đùa nữa ư?

Tạ cô nương lạnh mặt, âm trầm trừng mắt nhìn mặt bàn làm từ gỗ tử đàn, trong lòng âm thầm phun ra ba chữ:

- Mẹ, nó, chứ!

Tiểu cô nương Cẩm Tú bị dọa sợ, cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Chủ tử, tay ngài có đau không?

Nước mắt của Tạ Bích Sơ cuối cùng cũng rơi xuống, nàng đáng yêu thốt lên:

- Đau. Tuyền Uri - DDLQD

Tay đau, tim lại càng đau hơn.

Sau khi hoàng đế bệ hạ và thái hậu nương nương cãi nhau, tất cả mọi người ở hành cung đều nom nớp lo sợ. Tiếp đó không lâu, hành cung bắt đầu dậy sóng. Đầu tiên, thái hậu nói hoàng đế là đứa con bất hiếu, ai gia sẽ bị người làm cho tức chết, ai gia muốn xuất cung đến Điện Phụng Tiên tìm tiên đế tố cáo người.

Hoàng đế bệ hạ vung tay lên hung hăng đáp:

- Người được thờ cúng ở Điện Phụng Tiên đều là tổ tiên Cảnh gia, người thực tế không có tư cách đi vào, mà kẻ cả người có tư cách tiến vào đi chẳng nữa nhưng chỉ dựa vào hiện thực bây giờ dù người được gả đến Cảnh gia lại vẫn luôn nghĩ mình là thành viên Tôn gia, người dám tiến vào chắc. Người không sợ liệt tổ liệt tông Cảnh gia ta từ dưới đất chui lên bóp chết người sao?

Đương nhiên lời nói của hoàng đế bệ hạ uyển chuyển hơn những lời trên nhiều. Nhưng ý tứ trong lời đó lại sắc bén hơn nhiều. Thậm chí có thể nói rõ cho thái hậu hiểu, hoàng vị là của Cảnh gia nhà hắn, bây giờ hắn là hoàng đế, thái hậu nếu lại vì việc của Tôn Khải Xương mà can quấy, vậy hoàng đế liền thay cha bỏ vợ, để Tôn thái hậu trở về Tôn gia thôi.

Lời nói này thật quá nghiêm trọng, mẹ con hai người đối chọi đã dùng cả danh dự của hoàng gia. Đến mức này Tôn thái hậu cũng biết đừng nghĩ tới hoàng đế sẽ nể tình mẹ con gì với nàng. Huống hồ một đứa con khác.

Tĩnh Vương đã bị đưa về thư viện Lăng Vân. Nghĩ đến cảnh thân già cô đơn không người nương tựa, dù trong lòng Tôn thái hậu cực kỳ phẫn uất nhưng cuối cùng vẫn phải an phận nhịn xuống.

Tuyên Uri - DDLQD

Thế nhưng trong lòng hoàng đế bệ hạ lại rất tức giận. Tại ngự thư phòng, sau khi Tôn Quý phi không cẩn thận làm rách quần áo của hoàng đế bệ hạ, hoàng đế bệ hạ kiên quyết giận chó đánh mèo, mắng cho Tôn Quý phi khóc rầm rức.

Tạ hoàng hậu cực một lượng bạc với Cẩm Tú, chất lượng quần áo của hoàng đế bệ hạ bỗng trở nên dóm đến như vậy khẳng định là do nữ chính động tay chân. Tiểu cô nương Cẩm Tú nhanh nhẹn linh hoạt vì một lượng bạc kia mà chạy đi chạy lại hai ngày bên trong hành cung.

Sau đó quả nhiên điều tra ra Chu Tĩnh Tuệ liên hệ với người khác, để cho họ rút bớt chỉ ở đường ráp nối trên quần áo của hoàng đế bệ hạ, chỉ để lại một đường chỉ mỏng manh. Tiếp đó nàng ta “không cẩn thận” làm rơi mấy hạt ngọc trong ngự thư phòng. Tôn Quý phi cũng cực kỳ phối hợp, trong lúc ngã xuống đã nhanh tay túm lấy quần áo hoàng đế bệ hạ.

Tạ hoàng hậu không hề kinh ngạc vì thủ đoạn của nữ chính. Nàng chỉ ngạc nhiên về năng lực của tiểu cô nương Cẩm Tú, không nghĩ tới Cẩm Tú có thần kinh thô, luôn lú ra lú rú mà lại có bản lĩnh như thế. Có thể nhanh chóng điều tra rõ ràng sự việc, nếu ở hiện thực thì Cẩm Tú chắc chắn trở thành một thám tử lợi hại.

Sau khi con thịnh nộ của hoàng đế bệ hạ được giải tỏa, trong lòng hấn mặc dù không còn ghen khuất như trước nhưng vẫn cảm thấy rất khó chịu, vì không thoải mái nên tính tình hoàng đế bệ hạ trở nên thất thường.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Chương 76.2

Tạ hoàng hậu vừa nghe hoàng đế bệ hạ muốn tới cung Trường Hoa, trong lòng nàng lập tức kéo hồi chuông cảnh báo cấp mười hai. Xét thấy trước đó hoàng đế chỉ cần nâng một cái chén chưa nuốt vào bụng. Tạ hoàng hậu cảm thấy lần này hấn tới rất có thể bởi vì phi tần hậu cung quá ít dẫn đến không thỏa mãn ham muốn của hấn, vì thế bụng đói ăn quàng muốn xâm phạm nàng.

Không thể nhịn.

Nàng muốn giữ tấm thân trong trắng cho Cảnh Hoan có được hay không?

Gà lần thứ hai nàng đã cảm thấy rất có lỗi với Hoan Hoan, chỉ ít nàng cũng muốn giữ được trinh tiết.

Vì vậy sau khi hoàng đế bệ hạ đến Cung Trường Hoa, hấn lập tức nhìn thấy Tạ hoàng hậu không hề che giấu vẻ mặt phẫn uất. Hoàng đế bệ hạ cảm thấy cực kỳ khó chịu. Hấn chỉ có thể dùng một gương mặt lạnh lùng ngồi đối diện nàng. Hấn chỉ sợ bản thân bốc đồng sẽ trực tiếp xin lỗi hoàng hậu. Điều đó tổn hại quá lớn đến uy nghiêm của hoàng đế.

Hai người cứ ngồi im lặng nhìn nhau. Ban đầu thần kinh của Tạ hoàng hậu còn bị kéo căng như dây đàn, sợ hấn mở miệng nói một câu như “đêm nay người thị tẩm”, hay tuyên bố các loại kiểu như “trầm ân ái với người chính là vinh hạnh của người”. Có điều chờ trong chốc lát mà hấn vẫn là không lên tiếng, mơ hồ mà cảm thấy kỳ quái.

Vì tò mò nên nàng bắt đầu suy nghĩ lung tung. Hoàng đế bệ hạ nhất định là bị nữ chính làm cho điên đảo nên mới đến chỗ nàng xin thỉnh giáo các loại bí tịch đã thất truyền như là “36 kế cửa gái”, “Làm thế nào có thể thấu hiểu tâm tình”, “Bảy mươi hai chiêu tán tỉnh con gái”, nếu lỡ hấn hỏi, nàng có nên nói cho hấn biết hay không?

Tạ hoàng hậu với trí tưởng tượng phong phú đã đột phá chân trời vượt đến tầm vũ trụ, mà hoàng đế bệ hạ kỳ thật nghĩ đi nghĩ lại chỉ có hai vấn đề:

- Làm sao vừa không mất đi uy nghiêm mà lại vừa có thể xin lỗi được hoàng hậu của mình cùng với việc làm thế nào dưới tình huống hấn có vô số vợ bé lại vẫn có thể làm cho vợ cả tin tưởng chỉ có nàng mới là tình yêu đích thực của hấn.

Cân nhắc một hồi lâu, hoàng đế bệ hạ rốt cục ho nhẹ, sắc mặt trầm xuống, không biểu lộ bất kỳ cảm xúc gì:

- Sự tình lần trước, trẫm không muốn so đo nhiều nữa, tuy nhiên người vẫn phải nhớ kỹ về sau không được phép gặp mặt Cảnh Hoan nữa!

Tạ Bích Sơ sùng sốt một hồi lâu mới hiểu được hấn đang nói cái gì, sau đó khòe mắt nàng giật giật. Nàng phải cực kỳ cố gắng mới không tròn trĩnh mắt

nhìn hần.

Chuyện đã xảy ra lâu như vậy, mặc dù về việc hần cần nàng một cái khiến nàng cảm thấy rất phiền, nhưng cầu người đừng nhắc đến nữa có được hay không?

Lại còn sau này bất kể có chuyện gì n cũng không cho phép nàng gặp mặt Cảnh Hoan, nàng đương nhiên không đồng ý!

Nàng làm sao có thể đồng ý với chồng cũ về sau sẽ không gặp mặt chồng tương lai của mình cơ chứ?

Thế nhưng chưa giờ hai người vẫn chưa ly hôn, cho nên đôi mắt người chồng hiện tại, Tạ hoàng hậu vẫn không thể tránh khỏi có chút sợ hãi, chuyện ngoại tình thật sự khiến nàng cảm thấy xấu hổ.

Thế là Tạ hoàng hậu âm ừ một lúc mới nói:

- Lúc trước chưa gặp qua được vài lần, mà về sau cũng không có cơ hội gặp lại.

Hoàng đế bệ hạ nghĩ lại cảm thấy rất đúng, mà tiểu hoàng hậu đã nói như vậy nghĩa là nàng đồng ý với lời của hần. Nói cách khác, nàng đã tiếp nhận lời xin lỗi của hần, vấn đề thứ nhất đã giải quyết thuận lợi.

Bây giờ bắt đầu giải quyết vấn đề thứ hai.

Làm như thế nào biểu đạt được ý tứ tiểu hoàng hậu là người vợ duy nhất ở trong lòng hần đây? Hoàng đế bệ hạ suy nghĩ một lúc mới mở miệng nói:

- Người là hoàng hậu của trẫm, là vợ cả của trẫm, mặc kệ lúc trước người vì nguyên nhân gì mà tiến cung, nhưng hiện tại người cũng đã vào cung rồi. Như vậy, người phải gánh vác trên vai trách nhiệm hoàng hậu, trẫm sẽ tôn trọng và bảo vệ người. Người không cần phải lo lắng, người không giống các nàng.

Tạ Bích Sơ trừng mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt không biểu tình của hoàng đế bé, đợi hần nói ra từng chữ, từng chữ một, nàng cảm thấy hơi choáng váng. Từng lời hần nói mạch lạc rõ ràng nhưng tại sao nàng lại không hiểu được chút nào. Hoàng đế bệ hạ rốt cuộc muốn nói về cái gì vậy?

Nàng là hoàng hậu đương nhiên khác biệt với những phi tần kia, vợ cả và vợ bé vốn không giống nhau, điều này còn cần hần nói ra? Nàng không phải không có mắt, cũng chẳng phải thiếu năng mà không biết điều đấy?

Hoàng đế bệ hạ tỏ vẻ rất khâm trọng mà nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ non nớt của hoàng hậu đang cực kỳ dờ dẩn mơ hồ. Trong lòng hần cảm giác thất bại ngày càng nặng nề. Vì sao ngày đó hần lại cảm thấy nàng mưu tính sâu xa có thể giả bộ che mắt người khác? Hần chắc rằng bên ngoài nàng rất phòng bị người khác, thế nhưng bên trong nàng rất đơn thuần, không muốn nói là ngốc nghếch!

Hần đã nói rõ ràng như vậy rồi mà sao nàng vẫn không hiểu?

Chẳng lẽ hần phải nói rõ rằng hần rất quan tâm nàng, về sau hần sẽ đối tốt với nàng? Mặc dù không thể chỉ sủng ái một mình nàng nhưng thường xuyên yêu thương nàng thì hần vẫn có thể làm được!

Nhìn thấy ánh mắt hoàng đế bệ hạ càng ngày càng không ổn, Tạ hoàng hậu “ha ha” cười ngượng ngịu, gãi đầu mà đáp rằng:

- Dạ, thần thiếp đã hiểu..... ừm, đa tạ bệ hạ ạ.....

Ánh mặt hoàng đế bệ hạ cực kỳ chán nản mà nhìn nàng, há miệng chuẩn bị nói tiếp thì bên ngoài vang lên những tiếng ồn ào ầm ĩ, lập tức hấp dẫn sự chú ý của Tạ hoàng hậu.

Hoàng đế bệ hạ đang thổ lộ tình cảm bị cắt ngang, hần ngay lập tức dùng ánh mắt muốn giết người trừng mắt nhìn ra cửa, âm thanh lạnh lùng nói:

- Lý Lộc, xảy ra chuyện gì?

Lý Lộc đang canh giữ ở ngoài cửa lập tức chạy vào, trước tiên liếc nhìn Tạ hoàng hậu, sau đó mới khom người đáp:

- Khởi bẩm hoàng thượng.....

Lời sau đó lại không nói ra.

Hoàng đế bệ hạ rất bất mãn với hành vi giấu giếm của Lý Lộc. Trên thực tế chính là không tôn trọng tiểu hoàng hậu nhà mình. Vì thế hần lạnh lùng ra lệnh:

- Hoàng hậu và trẫm là một, người có lời gì không thể nói trước mặt hoàng hậu?

Lý Lộc liếc nhìn khuôn mặt tràn đầy hiếu kỳ của hoàng hậu nương nương một lần nữa, cắn răng nhắm mắt lại, trả lời:- Khởi bẩm hoàng thượng, lúc nãy cung Nhu Nghi vừa phái người đến báo, Thục phi nương nương có thai!

Hoàng đế bệ hạ khê giạt mình, không thể tin tưởng, thốt ra:

- Người nói cái gì?

Tạ hoàng hậu ở bên cạnh so với hắn lại càng bất ngờ hơn:

- Thục phi có thai?

Kịch bản cũ thật sự đã hoàn toàn sụp đổ, rõ ràng người đầu tiên trong hậu cung có thai là nữ chính, bởi vì tác giả là mẹ ruột không nỡ để con gái ruột lao tâm lao lực đi giải quyết những hoàng tử, công chúa mà không phải nàng sinh ra. Cho nên trước khi nữ chính có thai, hậu cung không có một ai mang thai, đương nhiên sau khi nữ chính có thai lại càng không ai có khả năng có thai nữa.

Có phải vàng sáng của nữ chính quá tốn năng lượng nên bị người khác tạm thời đóng lại không nhỉ?

Hoàng đế bệ hạ lấy lại tinh thần nhìn tiểu hoàng hậu nhà mình, sau khi kinh ngạc liền trở nên trầm tư, hắn cảm thấy hơi khó thở. Tiểu hoàng hậu vốn không thích hắn có nhiều vợ bé, hiện tại lại có con riêng, tiểu hoàng hậu chắc chắn lại càng không vui vẻ gì.

Hắn suy nghĩ một lúc, cảm thấy lúc này không nên nói lời gì chọc tức tiểu hoàng hậu mới là tốt nhất.

Hoàng đế bệ hạ đang phiền muộn. Hắn bắt đầu cảm thấy hối hận vì vừa rồi nhất thời tùy hứng để Lý Lộc trực tiếp nói ra chuyện này. Nhưng đây không phải lỗi của hắn, hoàn toàn tại cái tên Lý Lộc ngu xuẩn kia, coi như hắn hỏi, tên ngu xuẩn kia nên nghĩ ra biện pháp ứng phó trước không được sao?

Ánh mắt hoàng đế bệ hạ liếc nhìn thư ký cao cấp nhà mình cực kỳ khó chịu.

Hoàng đế bệ hạ tự cho rằng hành vi xin lỗi của hắn đã kết thúc thành công rực rỡ. Đang chuẩn bị tỏ tình thì bị thư ký của mình phá hoại nên kết cục là hoàn toàn thất bại.

Có điều lúc này hắn không thể cố gắng tỏ tình thêm lần nữa được, bởi vì sau khi hai nữ nhân của Tôn gia hồi cung nghe nói Thục phi mang thai, tính tình bọn họ sẽ lập tức bạo phát.

Đương nhiên sẽ không chỉ hai người, thậm chí toàn bộ hậu cung đều bởi vì bụng của Thục phi mà nổi lên mưa gió bão bùng.

Chỉ là hết thảy các sự tình này đều không liên quan hoàng hậu nương nương. Mỗi ngày hoàng hậu nương nương làm ồ trong cung Trường Hoa xem bộ kịch mới chiếu gần đây tên là “Cuộc chiến bảo vệ long thai”. Bộ kịch ấy khiến nàng cực kỳ vui vẻ. Bây giờ tổng kết lại phản ứng của toàn bộ hậu cung đối với việc Thục phi mang long thai chia làm bốn loại.

Loại đầu tiên đương nhiên là bảo vệ long thai. Thái độ này cũng chia làm hai loại tình huống, Thục phi muốn sinh con ra rồi tự mình nuôi, một loại khác chính là chờ Thục phi sinh ra sau đó ghi dưới tên mình, không cần đẻ vẫn có hoàng tử.

Loại thứ hai chính là, kiên quyết, nhất định, phải, giết, chết, long, thai!

Loại thứ ba, ngồi đợi Tôn Quý phi ra tay.

Loại thứ tư, Tôn Quý phi được sủng ái nhiều năm như vậy mà không có long thai. Số lần thị tẩm của Thục phi từ trước đến nay cộng lại chưa đầy một bàn tay lại mang được long thai. Điều này quả thực khó có thể tin được!

Đứa nhỏ này tuyệt đối không phải của hoàng đế, hoặc là nàng ta giả vờ mang thai. Con điểm nhỏ Thục phi nhà người cứ chờ đây, bản cung nhất định vạch trần người —— Đến từ quý phi nương nương đang nghiêng răng nghiêng lợi?.

Sau đó quý phi nương nương lại tiếp tục quần lấy hoàng đế bệ hạ, khôi phục cuộc sống sinh hoạt lúc trước, mỗi ngày đều đón hoàng đế lúc tan tằm, một mực nàng ta muốn níu kéo hoàng đế không cho hắn đến thăm hỏi Thục phi, tuy rằng hoàng đế ngay lúc đầu đã không có ý định đi. Mặt khác phái người đi tra rõ xem Thục phi cùng thị vệ nào cho hoàng đế mọc sung.

Còn một điều nữa, nếu mà Thục phi thật đúng là mang long thai, chẳng có lý nào Thục phi chỉ nhận được một ít mưa móc đã mang thai mà Quý phi được sủng ái nhiều năm như vậy lại không có gì. Điều đó thật không có cơ sở khoa học. Hơn nữa việc này ngầm biểu thị rõ ràng hạt giống của hoàng thượng không có vấn đề mà vấn đề nằm ở mảnh đất của quý phi.

Cho nên trong lòng Tôn Quý phi cực kỳ hận Thục phi, dường như Thục phi đang và thắng vào mặt Tôn Quý phi, mà còn đánh cho nàng ta sung hết mặt mày. Tôn Quý phi không bị tức chết mới là lạ.

Thục phi có mang làm tổ ở trong cung Nhu Nghi đang chiến đấu bảo vệ long thai. Cũng may nhà Thục phi cũng là dòng dõi có quyền thế nên các cung nữ bên người nàng đều rất trung thành. Vì thế mỗi ngày các nàng đều phải đối phó với các loại đồ ăn thức uống bị bỏ thuốc, vài vốc ngâm thuốc nước, đồ sủi bôi hoa hồng (một loại thuốc gây sinh non) cùng nhiều loại thủ đoạn khác nữa, bởi vì rất quen thuộc nên hóa giải rất nhẹ nhàng.

Nhưng có điều chỉ có thể đề phòng bởi trước mắt Thục phi không đủ sức để phản kích. Nhưng chẳng ai có thể chịu được trộm cứ nhìn chằm chằm mình, theo cách nghĩ của Tạ hoàng hậu, ngày Thục phi phản đòn đã không xa nữa.

Đương nhiên trong lúc xem kịch hay, Tạ hoàng hậu cũng tỉ mỉ sai người chú ý phản ứng của nữ chính. Kết quả khiến cho Tạ hoàng hậu rất bất ngờ, nữ chính lại không có phản ứng gì.

Phải đến ngày hôm sau, Tạ hoàng hậu mơ mơ màng màng tỉnh lại trên xe ngựa mới biết được, hoàng đế bệ hạ hồi cung ngay trong đêm. Hôn nữa, trong cả hậu cung mà hần chỉ mang theo một mình nàng. Lại còn vào lúc nửa đêm, hần không cho bọn nô tỳ làm nàng tỉnh giấc, trực tiếp đặt nàng lên xe ngựa.

Tạ hoàng hậu:

Bệ hạ vui vẻ là được rồi, ha ha.

Tâm tình hoàng đế bệ hạ cực kỳ rối rắm, cuối cùng hần cũng đã trấn áp được thái hậu và Quý phi nên tâm tình hần bây giờ quả thật không tệ. Hôn nữa hần lại bỏ các nàng lại hành cung mà đi trước, càng nghĩ hần càng cảm thấy khoái trá.

Thế nhưng sau khi vừa nghĩ tới tiểu hoàng hậu nhà mình, tâm tình khoái trá của hần lập tức giảm đi rõ rệt.

Sau khi biết được sự thật về việc hoàng hậu rơi xuống sườn núi, hoàng đế bệ hạ mỗi lần nghĩ đến nàng lập tức lại rơi vào đồng cảm xúc rối rắm, lúng búng.

Nghĩ đến nguyên nhân nàng ngã xuống sườn núi, trong lòng hần cảm thấy rất ngọt ngào. Thế nhưng cứ nghĩ lại những việc mình làm sau khi nàng hồi cung, tâm tình hần lập tức hồng hét. Mặc dù hần không hối hận, nhưng không có nghĩa là tiểu hoàng hậu không ghét bỏ hần. Rõ ràng tiểu hoàng hậu sau nhiều ngày như vậy rồi vẫn luôn tránh mặt hần đấy thôi.

Không có bậc thang để bước xuống, hoàng đế bệ hạ cũng không bỏ được sĩ diện để đi làm hòa với hoàng hậu, trong lòng hần có thể không buồn phiền sao?

Thế nhưng buồn thì cũng chẳng có cách nào khác, Tạ hoàng hậu chẳng có ý tứ muốn giảng hòa với hần. Mỗi ngày nàng chỉ ăn uống rồi thuận tiện tính toán đi tính toán lại xác suất nàng lấy được Cảnh Hoan là bao nhiêu phần trăm.

Thế là hai người cứ như vậy, nước sông không phạm nước rồi cùng nhau hồi cung.

Tạ hoàng hậu tiếp tục lười biếng nằm ở cung Trường Hoa, bởi vì thái hậu nương nương và Tôn Quý phi vẫn còn đang trên đường hồi cung cho nên toàn bộ hậu cung trở nên cực kỳ thanh tịnh. Vì quá yên bình nên hoàng đế bệ hạ lại bắt đầu có ý nghĩ xấu.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Đại Chiêu Độc Sách Của Nữ Chính

Tạ hoàng hậu nghe tin lập tức cảm thấy khiếp đảm, bởi vì trước khi bầu trời nổi cơn giông thường bình yên phẳng lặng, trước sự bộc phát mạnh mẽ thường sẽ là sự trầm lặng đến rợn người. Nữ chính không phải chẳng có phản ứng gì mà chắc nàng ta đang áp ủ chuẩn bị một đòn mạnh mẽ đủ để đánh gục đối thủ. Vì mục đích của nàng ta cho nên Tạ hoàng hậu mặc niệm ba phút.

Thời gian cứ trôi qua như thế, ngày qua ngày, bởi vì Thục phi có thai mà tình hình hơi kích thích nhưng cơn sóng dữ đội nhanh chóng biến thành mạch nước ngầm. Mặt ngoài tuy gió êm biển lặng, thế nhưng những người âm thầm ra tay càng ngày càng nhiều, bởi vì..... Hoàng đế bệ hạ.

- Tên nam nhân cận bã này từ khi Thục phi có thai thế mà chưa từng đến hỏi thăm nàng ấy lần nào, một lần cũng không!

Người khác không biết lý do, nhưng Chu Tĩnh Tuệ thân là người được coi trọng nhất bên cạnh hoàng đế bệ hạ làm sao có thể không biết nguyên nhân chứ.

Hoàng đế bệ hạ đang giận chó đánh mèo.

Vốn nàng không biết ở cung Trường Hoa xảy ra việc gì, nhưng từ sau hôm đó, mặc dù hoàng đế bệ hạ không còn đến cung Trường Hoa, thế nhưng mỗi ngày đều sẽ hỏi Lý Lộc hôm nay hoàng hậu nương nương làm cái gì.

Dù sinh hoạt cơ bản của hoàng hậu nương nương dường như trở thành quy luật bất biến không hề thay đổi, thế nhưng ngày nào nàng cũng thấy được lúc hoàng đế bệ hạ nghe được câu trả lời lập đi lập lại buồn tẻ không khác biệt chút nào từ Lý Lộc thì sắc mặt lại trở nên dịu dàng. Chu Tĩnh Tuệ làm sao có thể nhẫn nhịn được cơ chứ?

Càng ngày nàng càng muốn ngay lập tức băm vằm hoàng hậu ra từng mảnh, nàng không chịu được nữa, nàng muốn cất bỏ cái ung nhọt mang tên hoàng hậu này?

Nghe đồn Lý Lộc đột nhiên lỡ miệng, nói hoàng đế bởi vì tin tức Thục phi có thai nên thông báo đến cung Trường Hoa, cảm thấy Thục phi cố ý khoe khoang trước mặt hoàng hậu, cho nên hoàng đế giận chó đánh mèo Thục phi, lúc này mới không muốn đến thăm Thục phi.

Cho nên trong mắt hoàng đế hiện giờ, hoàng tử cũng đã không quan trọng bằng hoàng hậu nương nương. Sau khi biết được sự thật này, Chu Tĩnh Tuệ cảm nhận sâu sắc rằng mình sẽ chết nếu tiếp tục khoe khoang thêm một lần nữa.

Mấy ngày nay hoàng đế bệ hạ không mấy vui vẻ, bất kể là ai trong lúc thổ lộ tình cảm bị cắt ngang cũng sẽ không cao hứng, huống chi đối tượng được tỏ tình có EQ quá thấp căn bản không thể hiểu được tâm ý hần, làm hần thực sự ghen ghét.

Nhưng đó không phải nguyên nhân chính hần không ngó ngang gì tới Thục phi.

Coi như giận chó đánh mèo Thục phi nhưng thân là hoàng đế còn chưa có con nối dòng, hoàng đế không phải không coi trọng hoàng tử đầu lòng của mình, chỉ tại trong tình huống mà Tôn Quý phi còn không có mang long thai, nên trên thực tế, bây giờ Thục phi mang thai thật không phải thời điểm tốt.

Hoàng đế bệ hạ không phải không biết mỗi ngày Tôn Quý phi ngăn đón hần là muốn đối phó Thục phi. Thế nhưng ngoại trừ lên đưa thêm người bảo hộ Thục phi ra thì ngoài sáng hần không làm bất cứ điều gì hết. Càng thể hiện rằng hoàng thượng không quan tâm mới có thể để cho Tôn Quý phi yên tâm, hần không muốn trực tiếp cứng đối cứng với hai nữ nhân của Tôn gia này.

Dù sao hần mới vừa mới giáng chức Tôn Khải Xương, lại còn cãi nhau với Thái hậu, nếu như lúc này hần tiếp tục làm ầm ĩ mọi việc, chỉ sợ Tôn gia sẽ tính toán được ăn cả ngã về không, đến lúc đó sẽ rất khó khăn để thu thập cục diện.

Đây đại khái cũng sự bất đắc dĩ của hoàng đế bệ hạ khi hoàng quyền bị suy thoái.

Càng làm cho hần phiền muộn chính là từ sau khi hần tự mình chấp chính, tể tướng lại không hoàn toàn muốn trợ giúp hần, rất nhiều việc tể tướng đều không muốn động vào. Mặc dù hần biết tể tướng muốn tránh tị hiềm, sợ lòng hần sinh nghi ngờ. Nếu không phải lúc ấy để tiểu hoàng hậu vào cung, tể tướng rất có thể trực tiếp từ quan quy ẩn. Thế nhưng cuối cùng hần vẫn hi vọng tể tướng có thể giúp hần triệt để lật đổ Tôn gia.

Đây cũng là nguyên nhân sau khi hoàng đế bệ hạ phát hiện mình càng ngày càng thích tiểu hoàng hậu thì muốn tiến thêm một bước ngay với nàng. Tốt nhất nàng có thể sinh con trai trưởng cho hần trước Tôn Quý phi, như vậy thì tể tướng vì che chở con gái và cháu ngoại mình nên sẽ giúp hần đối phó Tôn gia.

Mặc dù hoàng đế bệ hạ quả thật không nở đẩy tiểu hoàng hậu lên đài, nếu không hần sẽ chẳng cố ý đem Chu Tĩnh Tuệ ra làm bia ngắm thu hút hận thù của Tôn Quý phi. Thế nhưng nếu như chỉ có cách này mới có thể để tể tướng ra sức làm việc, cho dù không nở thì hần chắc chắn vẫn đẩy tiểu hoàng hậu lên làm bia ngắm của hậu cung.

Đáng tiếc hần đã suy tính hết thảy, nhưng chưa kịp bố trí thì Thục phi lại có thai.

Chu Tĩnh Tuệ đứng ở một bên nhìn hoàng đế bệ hạ, phát hiện ánh mắt hần mặc dù nhìn trên trang sách thế nhưng một hồi lâu rồi mà vẫn không sang trang. Nàng do dự một lúc, cuối cùng không nhịn được, mở miệng nói:

- Nếu Bệ hạ đọc sách mệt mỏi, nô tỳ nguyện đọc thay người.

Hoàng đế bệ hạ lấy lại tinh thần liền nhú mày, tuy nhiên không có phản bác mà ném sách trong tay cho nàng, buông lỏng thân thể dựa vào ghế chờ nàng đọc.

Chu Tĩnh Tuệ thành thực đọc hết một lượt, sau đó bắt đầu không tuân theo quy củ.

Rõ ràng rằng nàng đọc sách cho hoàng đế nghe, nếu như hoàng đế không mở miệng vậy sẽ phải tiếp tục đọc tiếp đến hết. Thế nhưng nữ chính từ trước đến giờ đâu cam chịu đi vào con đường bình thường, nàng đọc hết một lượt rồi hỏi:

- Hoàng thượng, có cần phải tiếp tục đọc lại một lần nữa không ạ?

Hoàng đế bệ hạ vốn đang thất thần cho nên vốn không muốn nói chuyện với nàng, chỉ là tâm tình hần có chút bức bối nên khoát tay:

- Không cần.

Ý của hoàng thượng chính là:

- Đừng làm phiền đến ta.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Đại Chiêu Đọc Sách Của Nữ Chính 2

Tuy nhiên bí mật dẫn đến thành công của Chu Tĩnh Tuệ chính là kiên trì, nàng trực tiếp giả bộ như nghe không hiểu, mường tượng khéo léo lòng người, ân cần quan tâm bắt đầu triển khai hình thức tấn công nhẹ nhàng với hoàng đế:

- Có sự tình gì khiến hoàng thượng phiền lòng sao? Dù xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, hoàng thượng vẫn phải bảo trọng long thể bởi toàn bộ việc lớn bé đều cần người gánh vác trên vai. Nô tỳ thấy hoàng thượng tựa như bị nóng trong người, hay là nô tỳ mời thái y đến khám cho người xem sao.

Cảnh Diệp bực bội nhàu mày:

- Không cần! Tuyền Uri - DDLQD

Nói xong đột nhiên lại quay đầu lại đánh giá Chu Tĩnh Tuệ một phen rồi chần chờ do dự mở miệng:

- Ngươi.....

Có hi vọng!

Chu Tĩnh Tuệ lập tức thể hiện khuôn mặt nghi hoặc, nhìn Cảnh Diệp tỏ vẻ không hiểu: Tuyền Uri - DDLQD

- Hoàng thượng?

- Thôi, không có gì! Vốn muốn nhờ nàng giải thích giúp hấn những suy nghĩ trong lòng nữ nhân, nhưng hoàng đế bệ hạ cảm thấy cách này của mình rất nực cười, một cung tỳ mà hiểu được ý nghĩ của hoàng hậu một quốc gia, nói đùa sao?

Trong lòng Chu Tĩnh Tuệ trầm xuống nhưng vẫn không nguyện ý từ bỏ, mím môi cẩn thận thử dò xét tiếp:

- Nô tỳ to gan suy đoán, hoàng thượng vì Thục phi nương nương mà ưu phiền sao?

Cảnh Diệp nghiêng đầu nhìn, ánh mắt sắc bén của hấn từ từ đảo qua trên người nàng, đột nhiên hấn sinh ra hứng thú, hơi nhàu mày, giọng nói lạnh nhạt:

- Sao lại suy đoán như vậy?

Mắt Chu Tĩnh Tuệ hơi giật, nàng tránh đi cái nhìn của hấn, nhắm mắt lại trả lời:

- Mấy ngày này trên triều không có việc gì lớn, mà hậu cung cũng chỉ có việc này là gấp nhất cho nên nô tỳ mới có suy đoán như vậy.

Tuyền Uri - DDLQD

Cảnh Diệp thấy nàng rõ ràng có chút luống cuống, hoang mang nhưng lại tận lực cố thể hiện đáng vẻ bình tĩnh, bên môi lộ ra ý đùa:

- Ngươi sai, trăm cho ngươi cơ hội đoán thêm lần nữa? Tuyền Uri - DDLQD

Chu Tĩnh Tuệ lúng túng sững sờ, ngón tay nàng trong tay áo đang rũ xuống bỗng nhiên nắm chặt lại, nàng cung kính cúi thấp đầu, trong mắt liên tục lóe lên sắc thái khác thường. Cơ hội thật sự quá quan trọng với nàng, chỉ cần nàng bắt được một cơ hội, đạt được sự tin tưởng của hoàng thượng, con đường về sau của nàng có hấn giúp đỡ thì nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Tuyền Uri - DDLQD

Mà bây giờ cơ hội đang ở trước mắt, mặc dù nàng không rõ vì sao lâu nay hoàng đế bệ hạ luôn lạnh nhạt lại tự nhiên thấy hứng thú với nàng, nhưng quan trọng nhất bây giờ là nàng nhất định phải để hấn càng thấy hứng thú hơn nữa.

Chu Tĩnh Tuệ suy nghĩ một chút, nở nụ cười tươi như hoa, đoán:

- Vậy nguyên nhân chắc hấn là hoàng hậu nương nương. Tuyền Uri - DDLQD

Trong mắt Cảnh Diệp lóe lên một tia lạnh lẽo, tuy nhiên giọng nói lại mang theo ý cười:

- Nói tiếp xem tại sao ngươi nghĩ như vậy?

Lời này khác gì coi nàng là đồ đàn, Chu Tĩnh Tuệ chau mày:

- Hoàng thượng mỗi ngày đều sai Lý công công kể lại hành động hàng ngày hoàng hậu nương nương.....

Nói tới chỗ này nàng đột nhiên như gặp phải sét đánh, lập tức phát giác chính mình quả thật không muốn sống nữa.

Bởi vì mỗi ngày Cảnh Diệp truyền Lý Lộc báo cáo sinh hoạt thường ngày của hoàng hậu đều là lúc trong điện không còn ai ngoài hai người, cho nên Chu Tĩnh Tuệ làm sao mà biết được chuyện này!

Tuyền Uri - DDLQD

Hoàng đế bệ hạ nhìn thấy nàng ta đứng đại ra ngơ ngác, còn cái trán nàng thì trong nháy mắt đã rịn đầy mồ hôi, hần mở lời ý cười lạnh lẽo:

- Trẫm nhớ sau khi ở Lâm Uyển ngươi có công cứu giá trẫm nên mới điều ngươi đến ngự tiền, khi ấy ngươi đã phạm vào sai lầm một lần. Trẫm tưởng rằng ngươi là người thông minh không ngờ ngươi lại phạm sai lầm như thế thêm một lần nữa, ngươi nói xem trẫm còn có thể giữ ngươi lại sao?

Tuyên Uri - DDLQD

Chu Tĩnh Tuệ vội quỳ xuống, thiếu não nói:

- Nô tỳ biết sai, nô tỳ không có mắt nhìn xa trông rộng, thấy hoàng thượng ngày ngày lo lắng, muốn dùng chút sức mọn của bản thân giải tỏa lo lắng cho hoàng thượng. Thế nên nô tỳ nhất thời quên mất thân phận và quy củ, thỉnh hoàng thượng ban thưởng tội.

Cảnh Diệp thấy nàng quỳ gấp người trên sàn có vẻ như chấp nhận số phận, lông mày hần khê buông lỏng thân nhiên nói:

- Trẫm biết ngươi vốn là tiểu thư khuê các nên chắc chắn bản thân sẽ có chút kiêu ngạo. Nhưng dù sao đi nữa ngươi đã vào cung, không còn là thân phận trước kia nên tính tình phải sửa đổi. Nếu ngươi vẫn muốn giữ lại tính cách cũ, trẫm cứ ngươi một lần nhưng không cứu được ngươi lần thứ hai, còn lại ngươi tự giải quyết cho tốt đi, chớ để trẫm hối hận vì hôm nay đã tha tội cho ngươi.

Chu Tĩnh Tuệ biết hoàng đế nói lời này là muốn tốt cho nàng, cũng cho thấy hoàng thượng không còn so đo chuyện lúc trước. Nàng thở dài, hơi vui vẻ thoải mái bởi vì hoàng thượng rất cuộc vẫn niệm tình cũ.

Nàng cung kính dập đầu:

- Nô tỳ luôn cần tuân theo lời răn dạy của hoàng thượng.

Cảnh Diệp hững hờ khoát tay chặn lại:

- Về sau hãy tỉnh.

Rõ ràng hần không hoàn toàn tin tưởng lời này.

Chu Tĩnh Tuệ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Hoàng thượng thứ tội, nô tỳ chỉ cảm thấy tính cách hoàng hậu nương nương vốn hiền hoà, do đó hoàng thượng không cần lo lắng vì thế mới nhất thời thất ngôn. Về sau nô tỳ sẽ luôn cẩn thận tuân thủ quy củ không dám tiếp tục đoán bừa.

- Tội danh của ngươi không chỉ như vậy, hoàng hậu không phải ngươi có thể mạo phạm.

Cảnh Diệp lạnh lùng lườm nàng:

- Điều gì cho ngươi tự tin rằng ngươi có thể cực kỳ hiểu tính cách hoàng hậu?

Chu Tĩnh Tuệ không dám tùy tiện đáp, há miệng mấy lần mới tiếp lời:

- Nô tỳ chỉ biết tính cách hoàng hậu hiền hoà. Nhưng hoàng thượng nếu muốn xoa dịu quan hệ giữa người và hoàng hậu nương nương thì có thể ra tay từ chỗ tế tướng. Ví dụ như nô tỳ từng thấy một quyển sách hiếm thấy chỉ có một bản duy nhất trên giá sách của hoàng thượng, sao hoàng thượng không mời hoàng hậu nương nương đọc cùng nhau?

Nàng vừa mở miệng thì Cảnh Diệp lập tức đã muốn cắt lời, nhưng hần chỉ hơi do dự cuối cùng vẫn cho phép nàng nói tiếp. Cảnh Diệp vuốt vuốt chiếc nhẫn trên ngón cái, trầm mặc một hồi vừa muốn mở miệng thì Lý Lộc ở ngoài cửa thông báo:

Tuyên Uri - DDLQD

- Bẩm hoàng thượng, quý phi nương nương cầu kiến.

Toàn thân hoàng đế bệ hạ lập tức trở nên âm u, nhú mày không kiên nhẫn:

- Không gấp!

Bên ngoài truyền đến không âm thanh nói chuyện không rõ ràng lắm, hoàng đế bệ hạ đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng ứng phó Tôn Quý phi đây dựa không ngừng nghỉ. Kết quả hần chỉ chờ được một hộp đựng thức ăn mà Lý Lộc đang ôm đến.

- Đây là cái gì? Quý phi đi rồi?

Cảnh Diệp nhin không được nhìn ra phía cửa, không thể tin Tôn Quý phi cứ như thế mà đi rồi.

Lý Lộc cũng không dám tin nhưng đây là sự thật:

- Hồi bẩm hoàng thượng, quý phi nương nương nghe nói hoàng thượng chính sự bận rộn nên không tiếp tục quấy rầy chỉ để lại bát canh bổ này cho hoàng thượng thưởng thức, cũng dặn nô tài thuận tiện gửi lời đền ngài, thỉnh hoàng thượng vì long thể nhất định phải cẩn thận tắm bổ.

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng Lý Lộc đã phục Tôn Quý phi sát đất, chiêu lấy lùi làm tiến này dùng rất chuẩn. Người nào cũng có thể nhìn thấy sắc mặt hoàng thượng rõ ràng đã khá lên nhiều.

Sau khi Cảnh Diệp thở dài một hơi, cách nhìn của hắn về Tôn Quý phi thực sự đã thay đổi ít nhiều. Có những người lại rẻ rúng tâm thường như thế. Kiểu như một người mỗi ngày đều bị tra tấn, nếu lỡ một lúc nào đó không còn bị tra tấn nữa thì lại ngàn ơn vạn tạ kẻ đã từng ngược đãi mình kia.

Tuyền Uri - DDLQD

Hiển nhiên Cảnh Diệp chính là kiểu người như vậy.

Tuyền Uri - DDLQD

Đầu tiên hắn theo lệ cũ ra hiệu cho Lý Lộc đưa bát canh bổ kia cho người thử độc ăn thử, không ngờ vào lúc này Chu Tinh Tuệ đang quỳ ở dưới đột nhiên mở miệng:

- Hoàng thượng, xin ngài cho nô tỳ thử ạ.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Không Thể Mang Thai

Sự thay đổi bất ngờ ở hậu cung khiến Tạ tiểu cô nương cảm thấy kinh hãi, nàng tới thời cổ đại lâu như vậy, coi như có chút năng lực chịu đựng, thế nhưng nàng mới ngủ dậy một giấc mà đã cảm thấy bản thân không theo kịp sự phát triển thời đại.

Thời gian à, người chạy chậm chút, chờ ta lết theo nữa có được không?

Tin tức làm bùng nổ toàn bộ hậu cung hôm nay là: Chu Tinh Tuệ rốt cục bò lên trên long sàng. Vỗ tay chúc mừng nào. Tuyền Uri - DDLQD

Đương nhiên nếu chỉ như vậy thì không đáng cho Tạ tiểu cô nương kinh ngạc, dù sao Chu Tinh Tuệ cũng là người có hào quang nữ chính, bò lên trên long sàng vốn là chuyện sớm hay muộn thôi.

Nhưng mấu chốt nhất là Tạ hoàng hậu vừa mới ngủ trưa thôi, nói cách khác, hoàng đế bệ hạ và Chu Tinh Tuệ vừa mới lăn ga giường, tuyên dâm giữa ban ngày, Tạ hoàng hậu đọc qua quy củ cung đình rồi thầm nói trong lòng với Chu Tinh Tuệ: Bảo trọng.

Tạ hoàng hậu vẫn chưa kịp hoàn toàn bày ra bộ dáng hã hê của mình thì Cẩm Tú lại ném ra thêm một tin tức càng thêm bùng nổ: Hoàng đế bệ hạ không phải trong lúc tỉnh táo chủ động đẩy ngã Chu Tinh Tuệ mà là bị người khác bỏ thuốc!

Chuyện này khiến Tạ hoàng hậu không còn bộ dáng hã hê mà đã chuyển sang thương hại nữ chính mất rồi. Muốn bò lên long sàng là một chuyện, đùa giỡn tâm cơ lại là một chuyện khác, thế nhưng dù ham muốn đến đâu thì người cũng không thể tìm đường chết như vậy, dùng sức quá mạnh sẽ mang tới kết cục phải ném mất mạng nhỏ đó.

Người có bản lĩnh bỏ thuốc nhưng phải có bản lĩnh dùng để cho hoàng đế bệ hạ phát hiện nha!

Bảo trọng và vân vân đã không đủ để biểu đạt niềm thương tiếc của Tạ hoàng hậu, nàng suy nghĩ một hồi lâu chỉ có thể nói lời chúc: Lên đường bình an.

Sau khi tin tức được truyền khắp hậu cung, tất cả mọi người đều nhìn về phía cung Thừa Thiên, ngự tiền cung nữ bò lên long sàng kỳ thực không phải chuyện hiếm lạ, thực tế nó là quy tắc ngầm.

Trong lòng mọi người đều biết hoàng đế là loại sinh vật vô cùng coi trọng sĩ diện, vừa ham nữ sắc vừa muốn giữ thân phận, cảm giác thân phận cao quý mà lâm hạnh một cung nữ có thân phận thấp kém thì có vẻ hơi mất mặt.

Tuyền Uri - DDLQD

Vì vậy hoàng đế chỉ cần để ý cung nữ nào, trước hết sẽ đưa người đó đến ngự tiền, ở chung vài ngày rồi mới “làm thịt”, ăn xong quệt mồm, sau đó sẽ nói với mọi người, cung nữ được hưởng hồng phúc hoàng gia, cầu hoàng thượng thương xót phận liễu yếu đào tơ. Hoàng đế không đành lòng cự tuyệt, vì vậy mà từ bị thành toàn cho nàng!

Kẻ bề trên luôn thích ra vẻ đạo mạo như vậy đấy.

Đương nhiên dù có là trinh tiết liệt nữ mà đã tới ngự tiền thì sẽ hận không thể ngay lập tức tắm rửa sạch sẽ, nằm trên giường đợi người tới sủng hạnh.

Nhưng Chu Tĩnh Tuệ được hoàng đế đưa đến tận bát mà mãi chưa được ăn, kết quả nhin không được, cưỡng ép nhét vào hoàng đế trong miệng. Chuyện này khiến các tỷ muội khắp hoàng cung lần đầu tiên phải chết lặng. Tuy nhiên điều đó vẫn không ảnh hưởng chút nào đến hứng thú hóng chuyện của các nàng.

Bỏ thuốc không phải tội nhỏ, lần này là tình được, lỡ như là độc được thì sao?

Kiểu người quý trùng sinh mệnh như hoàng đế chắc chắn sẽ không bỏ qua cho thủ phạm bỏ thuốc.

Thế nhưng qua hai ngày chờ đợi, Chu Tĩnh Tuệ vốn nên ngay lập tức bị mang xuống “Răng rắc” lại tiếp tục sống thật tốt, không chỉ có sống tốt mà cứ như không có chuyện gì xảy ra, vẫn được ở ngự tiền làm công việc mài mực như trước, chuyện này thật không phù hợp khoa học.

Tỷ muội khắp hậu cung âm thầm bàn tán, sau đó bỗng nhiên nhận ra, đáng lẽ người có phản ứng lớn nhất phải là Tôn quý phi mới đúng chứ? Thế nhưng đã qua mấy ngày mà Tôn quý phi lại không hề có chút động tĩnh nào.

Tuyền Uri - DDLQD

Tôn quý phi vẫn đang hoàng vui đầu trong cung Trọng Hoa, còn cả thái hậu ở cung Ninh Khang cũng không có phản ứng gì, có phải các nàng chưa tỉnh ngủ không?

Ngay cả Tà hoàng hậu cũng phải nghi hoặc, tình huống này có chút không đúng.

Theo Tà hoàng hậu đoán, thuốc nhất định do Tôn quý phi hạ, không biết tại sao mà bị Chu Tĩnh Tuệ biết được, sau đó lấy cớ bị bỏ thuốc mà giờ trò cảm thủ với hoàng đế bệ hạ. Kết quả là nam chính, nữ chính đã hợp thể thành công.

Tà hoàng hậu cảm thán, Tôn quý phi thực sự không hổ danh nữ phụ số một, nhọc lòng vì thúc đẩy cảm tình giữa nam, nữ chính, làm ra công hiến to lớn đối với việc phát triển cốt truyện, hoàn toàn có tư cách nhận giải thưởng diễn viên phụ xuất sắc. Tuyền Uri - DDLQD

Nhưng mà nếu quả như thật đúng như nàng nghĩ, với tính cách Tôn quý phi thì sẽ ngay lập tức vọt tới cung Thừa Thiên giết chết nữ chính mới đúng. Tôn quý phi chắc chắn không sợ người khác biết nàng bỏ thuốc, người ta thường xuyên dùng hương thơm trợ hứng để hầu hạ giấc ngủ của hoàng đế bệ hạ.

Trọng yếu nhất, mỗi lần hoàng đế tan ca, Tôn quý phi đều liều mạng quyết phải ở lại cung Trọng Hoa qua đêm, như vậy mà còn cần bỏ thuốc hoàng đế thì thật sự quá vũ nhục thuộc tính mị hoặc của Tôn quý phi.

Tà hoàng hậu tò mò khiến Cẩm Tú tiểu cô nương phải đi tìm hiểu. Đồng thời điểm, hoàng đế bệ hạ cũng rơi vào trạng thái nghi hoặc tột độ.

Suy đoán của hần và Tà hoàng hậu khá giống nhau, bất canh ngày đó do Tôn quý phi tự mình đưa tới, chỉ qua tay tổng cộng ba người, Tôn quý phi, Lý Lộc và Chu Tĩnh Tuệ.

Lý Lộc là tâm phúc của hoàng thượng, nếu Lý Lộc phản bội, bỏ thuốc hần, vậy khẳng định không phải tình được mà phải trực tiếp tiễn hần lên đường, cho nên chỉ còn dư lại hai nghi phạm Tôn quý phi và Chu Tĩnh Tuệ.

Hần vốn hoài nghi Tôn quý phi, mấy ngày vừa rồi nàng hơi khác thường, tặng canh bỏ cho hần, lúc hần không chịu, không ngờ nàng lại dứt khoát đi luôn, nhưng cũng bởi vì vậy mà hần lại nhất thiết phải định khả năng nàng bỏ thuốc.

Nếu quả thật là Tôn quý phi làm, nàng hẳn phải quần quít lấy hần mới đúng, nếu không đến lúc được tính phát tác, nàng lại không ở bên cạnh thì xôi hỏng bỏng không. Rồi lại nói mấy ngày qua, hầu như hần đều ở trong cung Trọng Hoa, Tôn quý phi căn bản không cần làm chuyện dư thừa như vậy.

Vì vậy chỉ còn lại người cuối cùng, Chu Tĩnh Tuệ.

Thời điểm duy nhất Chu Tĩnh Tuệ có thể bỏ thuốc là lúc thử độc, khi đó nàng múc một chén nhỏ từ bát canh, từ đó không có lại gần bát canh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lừa Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Không Thể Mang Thai 2

Editor + Beta: Tuyền Uri

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà Chu Tĩnh Tuệ có thể hoàn thành một loạt động tác sao? Huống chi Tôn quý phi tới cung Thừa Thiên đưa canh là chuyện ngẫu nhiên, nhiệm vụ thử độc cho tới bây giờ đều do người khác chuyên môn phụ trách, theo lý thuyết Chu Tĩnh Tuệ căn bản không thể làm được chuyện này.

Suy luận lâm vào cục diện bế tắc, hoàng đế bệ hạ nghĩ vòng vòng trong đầu một hồi, sau đó đứng lên nói:

Tuyền Uri - DDLQD

- Di giá đến cung Trọng Hoa.

Vừa tới cung Trọng Hoa, hoàng đế lập tức khẳng định suy đoán trong lòng, bình thường khi hấn còn chưa tới cửa cung Trọng Hoa thì Tôn quý phi đã nhận được tin tức và đứng ở cửa chờ hấn, lần này lại không thấy bóng dáng nàng đâu, chuyện khác thường như vậy nhất định bởi vì có tật giật mình.

Cho nên rất có thể tình được đã được người trong cung Trọng Hoa bỏ vào, về phần những tình tiết như quý phi nào đó tặng canh sau đó bỏ của chạy lấy người thì không cần đề ý đến, chỉ biết Tôn quý phi là đầu sỏ thôi, những thứ khác không trọng yếu.

Hoàng đế bệ hạ vẫn bước vào cung Trọng Hoa, mới vừa vào đã thấy Tôn quý phi đứng cách xa nghênh tiếp.

Mọi khi thấy hoàng thượng đến thì Tôn quý phi đã nhiệt tình nhào đến, bây giờ nàng chỉ thận trọng đứng yên hành lễ:

- Thần thiếp bái kiến hoàng thượng.

Cảnh Diệp quan sát khuôn mặt Tôn quý phi, trông thấy cả người nàng tái nhợt, tinh thần bất ổn, trong lòng hấn nhất thời có chút mềm nhũn.

Hấn vốn đang muốn “thảo luận” một phen với quý phi về việc bỏ thuốc, tuy nhiên ý niệm đó đột nhiên phai nhạt đi không ít, dù sao chi mới hạ tình được, mọi khi nàng vẫn dùng được hương trợ hứng đây thôi, vì việc này mà trừng phạt biểu muội đã chơi đùa với hấn từ nhỏ đến lớn thì có đáng không?

Tuyền Uri - DDLQD

Cảnh Diệp ngẫm thờ dài, cầm tay nàng, sau đó thấp giọng hỏi thăm:

- Thân thể không thoải mái sao?

Tôn quý phi hiển nhiên rất hưởng thụ sự quan tâm của hoàng đế bệ hạ, ngẩng đầu, vành mắt lập tức đỏ lên.

Cảnh Diệp có thể leo lên ngôi vị hoàng đế đương nhiên không thể ngu si, trước đây Tôn quý phi vì không muốn bị cấm túc mà giả khóc ở thọ yến thái hậu, hấn liếc mắt một cái đã biết ngay, thế nhưng lần này Tôn quý phi đang khóc thật.

Cảnh Diệp nhủ mảy, cảm thấy chuyện này hơi lớn rồi. Hấn hiểu rất rõ biểu muội, nàng được cung chiều từ nhỏ đến lớn nên dù cho tiến cung rồi vẫn ý vào việc hấn sủng ái mà luôn hoành hành ngang ngược, trong cung chưa từng có ai làm nàng phải chịu ủy khuất.

Cảnh Diệp khoát tay bảo tất cả lui ra, sau đó thân mật ôm Tôn quý phi ngồi xuống, thấp giọng dỗ dành:

- Đừng khóc, trẫm không trách nàng, nhưng sau này không thể lại tùy tiện bỏ thuốc trẫm, biết không?

Tôn quý phi sững sờ:

- Người nói thần thiếp bỏ thuốc? Người lại còn nói thần thiếp bỏ thuốc.

Nàng càng lúc càng lên giọng, nước mắt theo đó mà chảy xuống:

- Người lại...

Tuyền Uri - DDLQD

- Được được được, trẫm nói sai rồi, không phải do nàng bỏ thuốc, đừng khóc được không?

Cảnh Diệp vội vàng dỗ nàng, vừa lau nước mắt vừa thờ dài:

- Y Y ngoan một chút, sau này đừng... tùy hứng nữa.

Hấn đang chờ Tôn quý phi nổi bão, không ngờ nàng trầm mặc một hồi mới ngo ngoe gắt đầu:

- Thần thiếp đã rõ, sau này sẽ không tùy hứng nữa.

Quá khác thường, Cảnh Diệp có chút hốt hoảng, nâng cằm nàng lên, cẩn thận đánh giá:

- Trẫm thực sự không trách nàng, mặc kệ trước đây nàng đã làm những gì, trẫm vẫn không trách nàng, YY chơi với trẫm từ nhỏ đến lớn, trẫm sao nỡ trách YY chứ.

Tôn quý phi nhìn thấy sự thương yêu và chăm chú trong mắt hấn, rốt cục nhịn không được, nhào vào trong ngực hấn khóc rống lên:

- Biểu ca...

Cảnh Diệp cau mày, tiếp tục dỗ dành, đợi đến khi tiếng khóc của nàng nhỏ dần mới hỏi dò:

- Đã xảy ra chuyện gì, nói cho trẫm nghe một chút.

Cảnh Diệp không đề cập tới còn tốt, vừa nhắc tới thì Tôn quý phi càng chua xót, thút thít đáp:

- Trước kia biểu ca đã đáp ứng muội, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, biểu ca vẫn phải đối tốt với muội.

Cảnh Diệp chần chờ một lát rồi gật đầu:

- Đương nhiên.

Tôn quý phi do dự một hồi, cuối cùng thốt ra mấy chữ, Cảnh Diệp ngay lập tức bị tin tức này khiến cho bối rối, một lúc lâu mới phản ứng được, nhưng không biết nên cao hứng hay không:

- Nàng nói thật?

- Ân.

Tôn quý phi bất đắc dĩ gật đầu:

- Thục phi mới hầu bệ hạ ngủ có hai lần thôi, lần sau cách lần đầu cả năm, thế mà lại mang long thai, thần thiếp không tin nên mới tự ý thăm dò một phen.

Nói đến đây, nàng chột dạ nhìn Cảnh Diệp, ngượng ngùng giải thích:

- Thần thiếp không phục, cho nên...

Trong lòng Cảnh Diệp không biết đang có tư vị gì, bản thân thật vất vả mới có con nối dõi, không ngờ biểu muội của mình lại nghĩ hấn đội nón xanh, tuy nhiên bây giờ không phải thời điểm tính toán chuyện này, hấn cố gắng kiềm chế, hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó, sau đó điều tra ra đứa bé trong bụng Thục phi kia thật sự của bệ hạ, cho nên thần thiếp xin mời lão thái y đã từ quan tới bắt mạch, thế mới biết...

Thế mới biết thì ra nàng không thể mang thai!

Thảo nào đã nhiều năm sủng hạnh mà vẫn không thấy nàng có thai.

Cảnh Diệp thở dài, ôm chặt nàng hơn, nhắm mắt lại dỗ dành nàng:

- Đừng sợ, trẫm bảo thái y cho nàng một toa thuốc điều dưỡng, nếu vẫn không có, vậy thì nhận nuôi một đứa nhỏ trong hoàng thất là được.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Không Thể Mang Thai 3

Editor + Beta: Tuyền Uri

Ngoài miệng nói như vậy, thế nhưng ngoài sự thương tiếc vì nàng không thể sinh con, trong lòng Cảnh Diệp còn cảm thấy may mắn nữa. Tôn quý phi đã định trước không có hoàng tử thân sinh, như vậy hoàng đế kế vị sẽ không có quan hệ với Tôn gia, một mình hấn bị nhà ngoại khổng lồ như Tôn gia tai họa đã đủ rồi, hấn không muốn để vấn đề này truyền sang đời kế tiếp.

Cảnh Diệp đã tự quyết trong lòng, sau này nếu hoàng tử nào được Tôn quý phi nhận nuôi, thời điểm Tôn quý phi trở thành nghĩa mẫu cũng là lúc hoàng tử đó mất đi cơ hội thừa kế ngai vàng.

Cảnh Diệp âm thầm thở phào nhẹ nhõm, phục hồi tinh thần, đột nhiên trong lòng khẽ động:

- Không cần lại động tới Thục phi, ngày thường nên chiều cổ nàng ấy thêm một chút.

Mất Tôn quý phi sáng ngời, biết Cảnh Diệp hiểu ý của nàng, hơn nữa đã chấp thuận nàng, vì vậy liên tục gật đầu:

- Muội rõ rồi, cảm tạ biểu ca!

Nhìn dáng vẻ cao hứng của nàng, tâm tình Cảnh Diệp cũng tốt lên, trước đó hắn vẫn luôn lo lắng Tôn quý phi sẽ xuống tay với Thục phi, không nghĩ tới mọi chuyện lại ra cơ sự này. Tuy rằng con của Thục phi sẽ phải để cho Tôn quý phi nhận nuôi, nhưng chỉ cần có thể bảo trụ cái mạng nhỏ của Thục Phi là tốt rồi, hơn nữa vẫn còn chưa biết sẽ ra hoàng tử hay hoàng nữ.

Tuyền Uri - DDLQD

Mặc kệ sau này sẽ như thế nào, chỉ cần trước mắt Tôn quý phi không làm âm ỉ nữa là hắn đã cảm thấy thanh tịnh hơn nhiều, nhưng mà nếu quả như thật như vậy, người hạ tính được vào canh chắc chắn không phải là nàng.

Cảnh Diệp giống như vô ý mà hỏi thăm:

- Nàng biết chuyện từ khi nào? Nếu hôm nay trẫm không đến thì nàng sẽ không nói cho trẫm, cứ giữ mãi buồn bực ở trong lòng sao? Nên phạt!

Tôn quý phi đang đắm chìm trong hưng phấn, nghe vậy liền ừm khua trả lời:

- Chính là ngày đưa canh cho người...

Tuyền Uri - DDLQD

Nói đến đây, sắc mặt nàng liền trầm xuống:

- Buổi sáng hôm đó thần thiếp đã biết, thần thiếp định mượn cơ hội đưa canh cho bệ hạ để nói ra, ai ngờ bệ hạ không chịu gặp, không gặp thì thôi, buổi chiều lại còn lâm hạnh Chu Tĩnh Tuệ, quá đáng hơn là người hoài nghi thần thiếp bỏ thuốc!

- Người không phải không biết thần thiếp và Chu Tĩnh Tuệ vẫn luôn không hợp nhau, sao thần thiếp lại để cho cô ta thời cơ như vậy được? Thần thiếp lại không cản người lâm hạnh cô ta, người cần gì phải bịa đặt ra chuyện bỏ thuốc như vậy oan uổng thần thiếp! Dù cho thật sự có việc này, tại sao bệ hạ không nghĩ là do nàng làm, nàng mơ ước bệ hạ đã không phải một hai ngày!

Tuyền Uri - DDLQD

Cảnh Diệp bị Tôn quý phi nói một tràng đến mức sững sờ, tuy nhiên nổi nghi ngờ nàng đã hoàn toàn biến mất, kẻ hiểm nghi lớn nhất lại trở thành Chu Tĩnh Tuệ.

Đỗ Tôn quý phi thêm một lúc lâu mới rời đi, Cảnh Diệp cau mày âm thầm suy tư, quan sát Chu Tĩnh Tuệ đang thành thật đứng bên cạnh, cuối cùng vẫn quyết định tiếp tục để nàng ở lại ngự tiền.

Tuy rằng từ thời điểm cứu giá ở Lâm Uyển, hắn đã cảm thấy Chu Tĩnh Tuệ có gì đó không đúng, nhưng mà khi đó hắn cảm thấy mục đích của nàng chỉ là leo lên long sàng. Bây giờ nàng thành công rồi, hơn nữa còn không để lại bất kỳ chứng cứ nào, thật sự có chút thủ đoạn, Cảnh Diệp muốn nhìn xem nàng còn có thể tiếp tục làm ra được chuyện gì.

Để Chu Tĩnh Tuệ ở ngay bên cạnh, tự mình giám sát mới tốt, huống chi còn phải để nàng làm lá chắn cho tiểu hoàng hậu nữa mà.

Lại nghĩ tới Tôn quý phi không thể sinh con, chắc hẳn tiểu hoàng hậu sẽ không quá lo lắng vấn đề trưởng tử nữa.

Không phải không có biện pháp mà là Cảnh Diệp không muốn liều lĩnh quá mức, hắn luôn cảm thấy quan hệ giữa mình và tiểu hoàng hậu tựa như một miếng ngọc, trong suốt, thuần túy nhưng lại hơi yếu ớt, dễ vỡ, cần phải luôn che chở mới được.

Tuyền Uri - DDLQD

Trên môi hoàng thượng lộ ra nụ cười yêu thương, bắt đầu suy tư về việc nên làm thế nào để gia tăng cảm tình với tiểu hoàng hậu nhà mình, liếc nhìn Chu Tĩnh Tuệ, không bằng thử biện pháp của Chu Tĩnh Tuệ xem sao.

Cảnh Diệp cho Chu Tĩnh Tuệ lui, gọi Lý Lộc đến:

- Điều tra vị thái y đã chẩn mạch cho Tôn quý phi, nhớ hỏi kĩ càng tình trạng thân thể quý phi!

Tạ tiểu cô nương hoàn toàn không biết hoàng thượng đang để ý tới mình, lúc này hai mắt nàng đang sáng lên, nghe Cẩm Tú kể chuyện:

- Thái hậu nương nương lại muốn triệu kiến Tĩnh Vương nhưng hoàng thượng không đồng ý, thái hậu trách cứ hoàng thượng bất hiếu, sau cùng hoàng thượng phải thỏa hiệp, tuy nhiên chỉ cho phép một tháng gặp một lần.

Tuyền Uri - DDLQD

Làm tốt lắm.

Lần đầu tiên Tạ tiểu cô nương cảm thấy thái hậu nương nương thực sự quá thuận mắt. Thái độ thiên kiều của thái hậu đã nhận được định nghĩa mới từ Tạ tiểu cô nương: Ngạo kiều.

Cầm Tú lẩm bẩm:

- Hai ngày nữa chính là ngày nghỉ của thư viện Lăng Vân, thái hậu nương nương phái người truyền lời Tĩnh Vương sắp nhập cung, chỉ sợ tâm tình hoàng thượng gần đây sẽ không tốt lắm, nghe nói quý phi đã có rất nhiều ngày chưa gần gũi với hoàng thượng.

Tạ Bích Sơ đang chìm đắm trong vui mừng hoàn toàn không thấy được ánh mắt lo lắng của Cầm Tú, khi biết tin tức về Cảnh Hoan rồi, hoàng thượng, thái hậu, quý phi gì đó đều phải tránh ra!

Quang mang trong mắt Tạ tiểu cô nương sáng đến mức làm mù mắt chó Cầm Tú, Cầm Tú tiểu cô nương do dự một hồi vẫn phải nói:

- Chủ tử nghĩ kĩ một chút, đừng mơ tới Tĩnh Vương nữa. Dù Tĩnh Vương có vào cung, nếu hoàng thượng không chuẩn thì người nhất định sẽ không gặp được Tĩnh Vương!

Tạ tiểu cô nương sững sờ, sau đó lập tức nhụt chí mà tựa vào giường, Cầm Tú nói không sai, nếu hoàng đế không cho phép thì nàng quả thực không thấy được Cảnh Hoan, mà hoàng đế khẳng định sẽ không cho phép.

Tạ Bích Sơ trừng mắt nhìn Cầm Tú, hận không thể đè tiểu cô nương gian manh này xuống đất đánh một trận:

Tuyền Uri - DDLQD

- Người nói gì, ta đâu có suy nghĩ tới Tĩnh Vương!

Linh cảm động vật trong người Cầm Tú cấp tốc cảm ứng được khí tức nguy hiểm, lập tức rút cổ, lui lại. Đúng lúc này, Lý Lộc đi đến.

Lý Lộc cười với Tạ Bích Sơ, hành lễ rồi thưa:

- Hoàng thượng mời nương nương đi giá đến cung Thừa Thiên.

Tạ hoàng hậu hơi sững sờ, nàng hoài nghi mình có nghe lầm hay không, thuộc tính trạch của nàng đã mẫn cấp, cho nên vẫn luôn thích vui đùa trong cung Trường Hoa, miễn cho gặp phải phiền phức, hoàng đế cũng biết tính tình của nàng cho nên trước đây khi muốn tìm nàng đều phải tự đi đến cung Trường Hoa.

Lần này hoàng đế muốn nàng đi tới cung Thừa Thiên?

Ngẫm lại chuyện phát sinh trong cung mấy ngày gần đây, Tạ Bích Sơ chần chờ, thử dò xét:

- Bệ hạ muốn ta đi qua có phải là có chuyện gì hay không?

- Không có.

Lý Lộc lập tức cảm thấy không đúng, vội vàng sửa lại:

- Không có chuyện gì lớn, chỉ là đã nhiều ngày hoàng thượng không gặp nương nương cho nên rất nhớ nhung, bởi vậy mới đề nô tài tới truyền lời, nương nương chớ có phụ tâm ý hoàng thượng.

Tạ hoàng hậu cảm thấy cả người mình nổi lên một tầng da gà, run run hỏi:

Tuyền Uri - DDLQD

- Người biết phỏng đoán thánh ý như vậy sao?

Lý Lộc cười đáp:

- Nô tài không dám, nhưng mà cách nói của hoàng thượng tương đối uyển chuyển, nô tài từ trước tới nay luôn nói thẳng, nói thật. Hoàng thượng thánh minh cho nên không trách tội nô tài.

Không hổ danh thư ký cấp cao, mồm mép rất lưu loát, Tạ hoàng hậu nói không lại hấn đành phải im lặng, phải hấn về trước đi, nàng thay đổi xiêm y xong sẽ tới cung Thừa Thiên ngay.

Cung Trường Hoa có vị trí đặc thù, cách tiền cung gần cách hậu cung xa, nguyên nhân là do Thái Tông muốn Mẫn phi dễ dàng đi tới tiền cung để nghị sự, sau khi triều chính ổn định, Thái Tông nỗ lực kiểm soát Mẫn phi, vì thế đã xây một bức tường ngăn cách cung Trường Hoa và tiền cung.

Thế nhưng thiết kế sư quy hoạch cung điện muốn mọi thứ phải đẹp đẽ, bởi vậy mà bức tường này được làm rất nghệ thuật, dẫn đến việc cung Thừa

Thiên và cung Trường Hoa nếu tính theo đường thẳng thì rất gần, nhưng muốn qua lại phải đi một vòng lớn.

Thái Tông vốn muốn gài Mẫn phi, kết quả trở thành gài bầy Tạ hoàng hậu.

Tuyên Uri - DDLQD

May mà dù cho phải đi một vòng cũng không phải rất xa, Tạ Bích Sơ khoát tay với kiêu phu, chuẩn bị chậm rãi đi bộ, bởi vì nàng thực sự không muốn gặp lại hoàng đế bệ hạ cho nên không hề gấp gáp, hay nhất là nàng còn chưa tới cung Thừa Thiên thì hoàng đế bệ hạ đã thay đổi ý định, bảo nàng rút về.

Ba, bốn giờ chiều chính là lúc thời tiết hanh khô, dù ở thời cổ đại cũng không mấy thoải mái, Tạ cô nương mới đi một đoạn đã thấy nóng nực, bắt đầu nguyên rủa hoàng đế bệ hạ... trong lòng. Nàng đang trạch trong cung Trường Hoa, đâu có đi ra chọc ghẹo gì mà hần cứ phải ép nàng ra ngoài cho bằng được vậy chứ.

Hoàn toàn quên mất chính nàng đã từ chối ngồi kiệu.

Tạ hoàng hậu nghỉ ngơi dưới bóng cây, sau đó bước nhanh về phía trước, phòng làm việc của hoàng đế nhất định rất mát mẻ.

Đột nhiên từ lối rẽ truyền đến âm thanh, Tạ Bích Sơ chưa kịp định thần đã thấy hai cung nữ quỳ xuống hành lễ:

- Nô tì tham kiến Hoàng Hậu nương nương.

Khóc môi Tạ Bích Sơ cong cong, lộ ra cười nhạt, gật đầu:

- Miễn lễ.

Ánh mắt nàng rơi trên chậu hoa nằm trong tay cung nữ.

Một đóa hoa đang nở rộ trong chậu, hình như cùng loại với hoa hồng, nhưng nhìn cảnh lá lại không giống, lá cây của hoa này dài mà lại nhỏ, loại thân mềm kiểu như hoa lan ấy.

Cung nữ thấy Tạ Bích Sơ dùng ánh mắt tràn đầy hứng thú nhìn hoa thì cho rằng hoàng hậu coi trọng chậu hoa này, cung nữ cẩn mật, hoảng loạn nói:

Tuyên Uri - DDLQD

- Hoàng hậu nương nương, hoa này...

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Hư Thai

- Trông rất đẹp.

Tạ hoàng hậu ngắt lời cung nữ, sau đó khoát tay:

- Các người đi đi.

Nói xong liền xoay người rời đi, chỉ là gặp loại hoa lạ nên nàng mới chăm chú quan sát một chút thôi, người nghĩ bốn cung sẽ coi trọng chậu hoa này à? Dù cho nhãn lực bốn cung thực sự rất nông cạn nhưng thứ mà bốn cung coi trọng nhất định phải có giá trị cao, dễ lưu thông trong dân gian.

Một chậu hoa không biết tên cũng xứng để nàng mở miệng sao?

Tạ hoàng hậu làm bộ ngao kiêu, sau đó ngay lập tức vứt việc này ra khỏi đầu. Đã nói không nên tùy tiện ra tầm cung, nếu không nhất định sẽ gặp chuyện này chuyện kia, người xuyên không đều có thể chất hấp dẫn sự cố, nàng nhất định phải cẩn thận tránh rắc rối, như vậy mới không uổng công xem nhiều tiểu thuyết xuyên qua!

Đi thêm một lúc, cung Thừa Thiên rực rỡ rực rỡ đã gần ngay trước mắt.

Đây là lần đầu tiên Tạ cô nương tới cung Thừa Thiên, tuy trước đó nguyên chủ đã từng ghé qua một, hai lần nhưng trong ký ức của nàng có hơi mơ hồ, Lý Lộc đợi mãi ở cửa từ thế kỷ trước rồi, khi thấy nàng đến thì nhanh chóng dẫn nàng vào ngự thư phòng.

Người đầu tiên nàng nhìn thấy không phải Cảnh Diệp đang ngồi trên bàn làm việc mà là nữ chính Chu Tĩnh Tuệ.

Phòng làm việc của hoàng đế nha, đương nhiên phải có khí thế hoàng thất, cho nên long ý, khăn trải bàn, đệm lưng, ... tất cả mọi thứ đều có màu hoàng kim, tỏa sáng đến mức chói lọi.

Thế nhưng Chu Tĩnh Tuệ lại khác, trên người nàng mặc một bộ trang phục nữ quan màu xanh biếc, màu sắc thanh lệ hoàn toàn trái với cảnh sắc chói lóa trong phòng.

Tạ hoàng hậu quan sát Chu Tĩnh Tuệ, sau đó sững sờ nhớ ra mình chưa hành lễ với hoàng đế, do lâu rồi chưa gặp hoàng đế bệ hạ nên có hơi không quen việc lễ nghi, cái này trách nàng này được sao?

- Tham kiến bệ hạ.

Tạ Bích Sơ suy nghĩ một chút, cảm thấy câu này quá đơn bạc, lại tăng thêm một câu:

- Bệ hạ vạn phúc kim an.

Hoàng đế bệ hạ nghe vậy âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu như nàng còn không mở miệng thì hẳn sắp không giả bộ được nữa, hẳn ngẩng đầu, dùng gương mặt bình tĩnh, thản nhiên nói:

- Đứng lên đi.

Cảnh Diệp để bút lông trong tay xuống, sau đó đột nhiên phát hiện không biết nên nói gì tiếp theo, bình thường giữa hắn và Tôn quý phi thì đối phương luôn chiếm giữ thế chủ động, cho nên hiện tại để hoàng đế bệ hạ chủ động thật sự hơi khó.

Ngự thư phòng lâm vào trạng thái an tĩnh, Chu Tĩnh Tuệ đột nhiên cũng sững sờ y như Tạ tiểu cô nương, bỏ mặc điều xuống, bước lên hành lễ với Tạ hoàng hậu:

- Tham kiến Hoàng Hậu nương nương, vừa rồi bệ hạ còn cản dừng mực nên nô tì không thể hành lễ ngay, xin nương nương thứ tội.

Tạ hoàng hậu trầm mặc, nữ chính rốt cuộc đang gây hấn hay khiêu khích nhỉ?

Tạ hoàng hậu lập tức nhập vai, giả vờ kinh ngạc:

- À, thì ra Chu nữ quan cũng ở đây sao, mới vừa rồi bản cung không có chú ý đến, Bản cung đương nhiên sẽ không trách người, vạn sự phải lấy bệ hạ làm đầu, đây là quy củ, bản cung đương nhiên biết Chu nữ quan luôn luôn hiểu quy củ!

Tạ hoàng hậu trung ra khuôn mặt vô tội, rõ ràng nàng đang âm thầm châm chọc, thế nhưng giọng điệu và biểu cảm lại có vẻ rất chân thành. Hoàng đế bệ hạ nhìn Tạ hoàng hậu làm bộ đáng "ta đang rất nghiêm túc", xem nửa phi cười.

Cảnh Diệp lên tiếng:

- Tất cả lui xuống đi.

Chu Tĩnh Tuệ lập tức vén áo thi lễ, nhẹ nhàng đi xuống, chỉ là lúc đi ngang qua Tạ Bích Sơ, Chu Tĩnh Tuệ đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt lộ ra một tia u mang.

Tạ Bích Sơ cảm giác rợn tóc gáy, nữ chính quả nhiên đã ghi hận nàng, tuy rằng trước đây quả thực nàng và Chu Tĩnh Tuệ không hợp nhau, trên thực tế lại không có thù hận gì lớn.

Thế nhưng cái nhìn vừa rồi khiến Tạ Bích Sơ lập tức thay đổi suy nghĩ, xem ra giá trị thù hận của nữ chính với nàng vừa lên tới đỉnh điểm, nữ chính đã bắt đầu tính kế trả đũa.

Tuy nhiên đây cũng là chuyện sớm hay muộn thôi, hiện tại Chu Tĩnh Tuệ đã được sủng hạnh, muốn bước tiếp thì chắc chắn phải nghĩ biện pháp loại trừ hoàng hậu. Ngay từ thời điểm Chu Tĩnh Tuệ muốn có hoàng thượng, các nàng đã được định trước bắt buộc phải đứng ở vị trí đối địch rồi.

Trong ngự thư phòng chỉ còn lại nàng và hoàng đế bệ hạ, Tạ hoàng hậu thấy tình cảnh này, lập tức tạo ra thái độ đoan chính, hoàng đế bệ hạ trịnh trọng như vậy, nhất định có chuyện cơ mật muốn bàn luận với mình đây mà.

Kết quả... hoàng đế bệ hạ chỉ muốn đọc sách cùng nàng, thậm chí là nàng không hiểu quyền sách đó nói gì ...

Có thể tệ nhạt đến mức này thật ư?

Mãi cho đến lúc kết thúc, Tạ hoàng hậu vẫn chưa hiểu hoàng đế bệ hạ rốt cuộc có ý gì.

Chẳng lẽ quyền sách kia có huyền cơ gì sao? Thế nhưng sau khi đọc xong, nàng vừa nói cũng được thì hoàng đế bệ hạ đã ngay lập tức sai người đưa sách đến chỗ cha nam thần, nếu thật sự có cái gì đó quan trọng thì hẳn hoàng đế phải cất giấu mới đúng chứ?

Tạ hoàng hậu mang theo vô vàng câu hỏi về cung Trường Hoa. Cẩm Tú tiểu cô nương trung ra vẻ mặt tươi cười:

- Hoàng thượng rất nhiều ngày chưa từng tới cung Trường Hoa, hôm nay rốt cuộc đã triệu kiến nương nương, để xem còn ai dám nói tình cảm đế - hậu không tốt nữa!

Tạ Bích Sơ sững sốt, lập tức hiểu rõ.

Nàng vẫn không nghĩ ra bởi vì hoàn toàn không có nghĩ tới phương diện này, ở trong ấn tượng của nàng, phạm là chuyện hoàng đế làm, tất phải có có thâm ý, yêu cầu người dùng hết não bộ để đoán ra ý hoàng đế muốn nói.

Không ngờ lần này hoàng đế bệ hạ thực sự không có thâm ý, hẳn gọi nàng kéo đến cung Thừa Thiên chỉ muốn bồi dưỡng tình cảm. Rất có thể hẳn sợ lời đồn tình cảm đế - hậu không tốt làm ảnh hưởng triều chính, nhất là ảnh hưởng đến cha nam thần.

Điều này cũng giải thích việc phái người đưa quyển sách hai người đã đọc cho cha nam thần, Cảnh Diệp đang nói: Trầm và con gái người vẫn đang rất mặn nồng, chúng ta còn đọc sách cùng nhau, chính là quyển sách này, cho nên người không cần lo lắng con gái yêu dấu của người, nên chú tâm làm trâu làm ngựa cho trầm là được rồi.

Sau khi nghĩ thông suốt, Tạ hoàng hậu lập tức không quan tâm đến chuyện này nữa, nàng đang là lão bà của hoàng đế, phối hợp với hắn một lần cũng không có gì đáng trách, tuy rằng Tạ hoàng hậu rất muốn há mồm ra chửi, ước hội con gái nhà người ta lại chọn địa điểm ở đồ thư quán, chủ ý ngu ngốc này do kẻ nào đề ra vậy?

Đương nhiên những thứ này đều là chuyện vật vãn, đối với Tạ tiểu cô nương mà nói, chuyện quan trọng nhất bây giờ đương nhiên là: Hỏi thăm Cảnh Hoan khi nào sẽ tiến cung, cùng với nghĩ biện pháp gặp mặt Cảnh Hoan, dù chỉ đứng từ xa nhìn hắn cũng được mà.

Nàng thực sự rất nhớ hắn.

Cầm Tú tiểu cô nương được chủ tử nhà mình thỉnh cầu, bắt buộc đi phải đi nghe tin tức, biết được Tĩnh Vương rất có thể sẽ tiến cung trong ba ngày tới.

Vừa nghe tin tức này, Tạ tiểu cô nương đang mơ hồ lập tức tỉnh táo, sau đó bắt đầu không ngừng cố gắng nặn ni Cầm Tú nghĩ biện pháp để cho nàng gặp hắn một lần, bị Cầm Tú dùng ngôn từ nghĩa chính ngôn từ chối, đồng thời tố cáo tội trạng của Tạ hoàng hậu với thư ký cấp cao.

Kết quả Tạ hoàng hậu bị trấn áp cực kỳ tàn ác, tứ cảm nhận nhiệm vụ theo sát, mỗi thời mỗi khắc đều phải có người đi theo bên cạnh Tạ hoàng hậu, miễn cho sơ sẩy để cho Tạ hoàng hậu len lén chạy ra ngoài, ngoại tình tinh thần ngay lập tức sẽ biến thành cả thân thể và tinh thần đều ngoại tình.

Hoàng hậu vốn là nhân viên chỉ có tư cách nghe chứ không được phép phát biểu nên đành ngậm ngùi:

-...

Nàng đâu phải phạm tội hủy diệt trái đất đâu mà phải chịu sự đối đãi cực kỳ tàn ác như vậy chứ?

Nàng chỉ thích một người đàn ông thôi mà!

Coi như thăm mền đi!

Không thể nhẫn nhịn!

Thế nhưng rốt cuộc vẫn phải nhẫn.

Tạ tiểu cô nương ngửa đầu lên trời thở dài, rảnh rồi quá không có việc gì làm chỉ có thể lấy vòng tay Cảnh Hoan tặng ra ngắm ngía, loại ngọc này ở hiện đại được gọi là đế vương lục, không biết cô đại gọi như thế nào, chắc chắn không thể dính tới hai chữ “đế vương”.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Hư Thai 2

Editor + Beta: Tuyền Uri

Tạ cô nương cảm thán, trước đây nàng không hề dám mơ tới thứ xa xỉ này, đến thời cổ đại rồi lại dễ dàng lấy được.

Nói đến thì hình như hoa tai mà hoàng đế thưởng cho nàng cũng làm bằng loại ngọc này, bởi vì hoa tai đó nên nàng mới ngã xuống sông, nhưng mà nếu như không có chuyện ngã xuống sông thì nàng sẽ không biết cảm giác thích một người là thế nào.

Cho nên nói tới cùng vẫn phải cảm tạ bông hoa tai, đáng tiếc nàng đã làm rơi nó lúc ngã xuống sông, huống chi dù không có làm rơi xuống sông, lão đại gia thấy tiền sáng mắt ở Nhuận Châu cũng sẽ lấy nó mà thôi.

Tuyền Uri - DDLQD

Nghĩ tới đây, Tạ cô nương đột nhiên giật mình.

Lâu như vậy mà nàng vẫn không nghĩ tới, liều yếu đào tơ như nàng lại bị một lão đại gia soát người, ngấm lại cảm thấy hơi ác tâm, thảo nào lúc đó Cảnh Hoan luôn ngăn nàng đi tìm ân nhân cứu mạng, hẳn là sợ nàng nhớ tới chuyện này sao?

Đáng tiếc nàng thực sự quá chậm chạp, không ngờ đến bây giờ mới biết được hán quan tâm chăm sóc nàng như vậy.

Thế nhưng trong lòng nàng thực sự đang rất ngọt ngào.

Tạ Bích Sơ nằm úp sấp trên giường, gò má dựa vào gối mềm thêu đủ hoa văn, ánh nắng yếu ớt xuyên thấu qua cánh lá rậm rạp chiếu vào gò má nàng, tia sáng mê ly làm cho nàng nhớ lại khoảng thời gian đó.

Tuyền Uri - DDLQD

Nàng nằm trên một gốc cây to, trong vòng tay Cảnh Hoan, xung quanh là nước sông trong suốt, mơ hồ có thể thấy được đồng cỏ và cá bơi qua lại, sóng chậm rãi vỗ bờ, phảng phất đang thúc giục họ đi vào giấc mộng, bốn phía an tĩnh, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi, phủ kín một màu vàng nhạt trên mặt nước, trên dòng sông mênh mông có hai khúc gỗ nhấp nhô, tựa như sao trời trên bầu trời.

Tuyền Uri - DDLQD

Gần bốn ngày chưa được ăn bất cứ thứ gì, tinh thần lại luôn căng thẳng nên dù đã cố gắng hết sức nhưng nàng vẫn mê man, trong mơ hồ nàng nghe thấy vài tiếng cười khê, nàng giằng giàng muốn ngừng đầu nhưng làm thế nào cũng không nhúc nhích được, sau đó liền nghe thanh âm quen thuộc vang lên:

- Đừng sợ, nhìn ta, đừng ngủ, đừng ngủ...

Đừng ngủ...

Tuyền Uri - DDLQD

Tạ Bích Sơ giật mình tỉnh lại, sững sờ run sợ hồi lâu mới nhớ được mình đang ở đâu, nàng lau mồ hôi trên trán, lật mình, nằm ngửa trên giường, giờ tay lên đặt trên hai mắt mình, hồi lâu sau mới nở nụ cười.

Nàng đã từng không muốn nhớ lại khoảng thời gian tuyệt vọng đó, thế nhưng dù gian khổ cách mấy mà có người kia xuất hiện thì mọi thứ sẽ trở nên ngọt ngào không gì sánh được, bởi vậy nên tình yêu chính là gia vị hoàn mỹ nhất trên đời.

Tuyền Uri - DDLQD

Tạ tiểu cô nương sống trong nỗi nhớ suốt hai ngày. Ngày thứ ba, Cảnh Hoan quả nhiên tiến cung, vì vậy Tạ tiểu cô nương rất xúc động, muốn gặp hắn, muốn gặp hắn, mỗi một tế bào trên người đều đang kêu gào, kéo nàng đến bên cạnh hắn.

Thế nhưng nàng không có khả năng làm như vậy.

Dù cho không có tứ cảm theo sát, nàng cũng biết mình không có khả năng.

Thời đại bây giờ, hoàng quyền có quyền lực tối cao, mạng người chỉ như con kiến hôi, nhất cử nhất động của nàng có liên quan đến sinh mạng rất nhiều người khác, có lẽ nàng không quan tâm người ngoài, thế nhưng nàng sao có thể không lưu ý đến cha nam thần, nàng chiếm thân xác nữ nhi của ông, làm sao có thể bởi vì mình nhất thời lưu luyến si mê mà liên lụy ông được chứ?

Tuyền Uri - DDLQD

Tạ Bích Sơ tựa vào giường, nhắm mắt lại, đột nhiên cảm thấy rất an tâm, dù cho không thấy được người kia, nhưng chỉ cần biết rằng hắn ở trong hoàng cung, cách nàng gần như vậy thì nàng đã cảm thấy rất an tâm.

Sau bữa trưa, Tạ Bích Sơ theo thường lệ bắt đầu giấc ngủ trưa, thời điểm đang mơ màng, Cẩm Tú đột nhiên vọt vào:

- Chủ tử!

Tuyền Uri - DDLQD

Tạ hoàng hậu bị giật mình thiếu chút nữa ngã từ trên giường xuống, đến khi tỉnh táo hẳn liền gầm thét:

- Cẩm Tú!!! Ngươi muốn hù chết ta để đổi chủ tử khác đúng không? Thành thật đi, ta nói đúng hay không?

- Chủ tử!

Cầm Tú tiểu cô nương căn bản không có nghe nàng nói vậy, nhỏ giọng nói:

Tuyền Uri - DDLQD

- Xây ra chuyện lớn, Thục phi hư thai!

Tạ hoàng hậu chưa kịp phản ứng:

- Thục phi hư thai đâu có liên quan tới ta... Ngươi nói cái gì, Thục phi hư thai?!

Tuy rằng trong lòng nàng sớm biết cái thai của Thục phi chắc chắn sẽ mất, nhưng khi chuyện xảy ra, Tạ Bích Sơ vẫn đổ cả mồ hôi hột, mặc dù nàng đã nghe chuyện như vậy nhiều đến mức nhảm tai ở thời hiện đại, thế nhưng đa số do người mẹ lựa chọn phá thai.

Còn Thục phi là trường hợp đặc biệt, thai nhi bị người khác hãm hại nên mất đi, loại âm mưu không thấy máu này mới khiến cho người khác phải sợ hãi.

Tạ Bích Sơ cắn môi hỏi:

- Tin tức do ai truyền tới, đã chắc chắn chưa?

Cầm Tú trả lời:

- Chắc chắn, nô tì chính tai nghe Quý phi nương nương nói, Quý phi nương nương mới vừa rồi đã đến tẩm cung thái hậu mời thái hậu nương nương chủ trì đại cục.

Tạ Bích Sơ sùng sốt, nghi hoặc hỏi lại:

Tuyền Uri - DDLQD

- Tôn quý phi đi mời thái hậu nương nương chủ trì đại cục? Trong toàn bộ hậu cung, người hy vọng nhất Thục phi hư thai nhất chính là Tôn quý phi không phải sao? Nàng có lòng tốt như vậy à?

- Lỗi tại nô tì chưa nói cho chủ tử, nhiều ngày trước, nô tì nghe đồn hoàng thượng đã đồng ý với quý phi nương nương, hoàng tử do Thục phi sinh ra sẽ do quý phi nhận nuôi, cho nên bấy lâu nay quý phi đối xử rất tốt với Thục phi rất. Tuy nhiên tin tức này chưa được chứng thực, hơn nữa Thục phi khá lảng tránh sự quan tâm của quý phi nương nương. Cho nên nói quý phi nương nương dùng lời đồn đại để khiến Thục phi hư thai cũng không phải không có khả năng.

Tạ Bích Sơ nghe Cầm Tú phân tích, cảm thấy nàng rất có lý, lên tiếng tán thành:

Tuyền Uri - DDLQD

- Ta cảm thấy lời đồn đại rất khả năng do chính quý phi thả ra để hù dọa Thục phi, làm cho nàng suốt ngày sống trong lo lắng, mục đích cuối cùng là dẫn đến hư thai, quý phi vô cùng cao ngạo, làm sao có thể nhận nuôi con người khác được.

- Nô tì cũng nghĩ như vậy, bây giờ quý phi đã nhanh chóng mời thái hậu nương nương, chỉ sợ chính là ác nhân cáo trạng trước. Nô tì cho rằng, nếu Thục phi hư thai, thái hậu nương nương bị kinh động, chỉ sợ lát nữa các vị cung chủ đều sẽ được truyền đến cung Ninh Khang, chủ tử nên chuẩn bị trước.

Tạ Bích Sơ cau mày suy nghĩ, tuy rằng nàng không cảm thấy Thục phi hư thai có dính líu gì tới mình, nàng vẫn luôn thành thật trạch trong cung Trường Hoa.

Không ngờ nàng mới chuẩn bị đứng dậy thay quần áo, cung nữ trong cung Ninh Khang đã đến.

Cầm Tú làm bộ dạng “quả nhiên như ta đã nói”, Tạ Bích Sơ bắt đầu buồn bực, vừa thay đổi xiêm y vừa hỏi:

Tuyền Uri - DDLQD

- Hôm nay trong cung có thứ gì phải kiêng kỵ không? Cầm Tú gật đầu đáp:

- Chủ tử an tâm, mấy ngày nay trong cung không có gì đặc biệt, thái hậu triệu chủ tử qua đó bởi vì chủ tử là hoàng hậu, bất kể thế nào vẫn nên đi một chuyến.

Tạ Bích Sơ nghe vậy liền an tâm, cẩn thận đánh giá trang phục bản thân trong gương, sau đó lo lắng, xoay người hỏi:

- Trông ta ổn không?

Tuyền Uri - DDLQD

Sắp được nhìn thấy hân, trong lòng Tạ Bích Sơ đương nhiên sinh ra vài phần khẩn trương.

Bởi vì Thục phi hư thai cho nên không được phép mặc trang phục quá diễm lệ, còn may Tạ tiểu cô nương vốn không thích trang phục diễm lệ, Cẩm Tú gật gù:

- Đẹp.

Tạ Bích Sơ hít sâu một hơi, nói:

- Đi thôi.

Lúc tới cửa cung Ninh Khang, Tạ tiểu cô nương âm thầm căn rằng mới khiến cho bản thân không có ngay lập tức nhìn về phía Cảnh Hoan, tuy nhiên khi nàng ngừng đầu nhìn lên lại bị đông đảo ánh mắt bắn phá, ý gì đây?

Tuyên Uri - DDLQD

Không tính Cảnh Hoan, thái hậu, hoàng đế, quý phi và các phi tần khác đều đã tới đông đủ, cho nên hiện tại tất cả đều đang chờ một mình nàng.

Thế nhưng Thục phi không phải vừa hư thai à, vì sao bây giờ lại quỳ trên mặt đất?

Tạ Bích Sơ nhìn lướt toàn trường một lần, sau đó theo như quy củ, hành lễ với hoàng đế và thái hậu.

Chờ nàng hành lễ xong, thái hậu nương nương lên tiếng:

- Thục phi, bây giờ hoàng hậu đã đến, ngươi muốn nói gì cứ nói đi!

Thục phi khóc rống lên, đập đầu, nói:

- Tâm địa Hoàng hậu khó lường, mưu hại long tử trong bụng nô tì, nô tì cầu xin thái hậu làm chủ cho nô tì!

Tạ hoàng hậu lập tức ngó người, nghiêm trọng hoài nghi mình đang gặp ảo giác, lẽ nào đây là họa từ trên trời rơi xuống trong truyền thuyết?

Rõ ràng mỗi ngày nàng đều đặn hoàng ở cung Trường Hoa, căn bản không hề ra khỏi cửa, không hiểu sao lại bị người chỉ mặt nói là hung thủ mưu hại long tử, ông trời nhất định đang trêu chọc nàng!

Tuyên Uri - DDLQD

Thái hậu dùng ánh mắt thể hiện rõ sự đáng ghét nhìn Tạ Bích Sơ vẫn còn đang sững sốt, lạnh lùng hỏi:

- Hoàng hậu, ngươi nói như thế nào?

Tạ Bích Sơ phục hồi tinh thần, cau mày đáp:

- Nô tì không hiểu Thục phi tại sao lại nói như vậy. Nhiều ngày nay, nô tì vẫn luôn ở trong cung Trường Hoa, chưa hề tiếp xúc với Thục phi, nếu như vậy mà cũng có thể mưu hại long thai trong bụng Thục phi, e rằng nô tì đã không phải phạm nhân.

- Ngươi nói dối!

Thục phi ngay lập tức nhảy vào:

- Ba ngày trước ngươi rõ ràng có ra khỏi cung Trường Hoa một lần!

Tuyên Uri - DDLQD

Tạ Bích Sơ không đáp, nhìn qua chỗ hoàng đế bệ hạ, trong ánh mắt biểu đạt rõ ràng: Là ngươi triệu kiến nên ta mới ra khỏi cung, hiện tại đã xảy ra chuyện, ngươi phải phụ trách!

Hoàng đế bệ hạ đương nhiên sẽ có trách nhiệm, lập tức mở miệng: "Hôm đó do trăm ban chỉ nên hoàng hậu mới đi giá, có phải người đang nói trăm cũng có phần mưu hại thai nhi trong bụng ngươi?"

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Cẩm Tú

Editor: Tuyền Uri

Tạ Hoàng hậu ánh mắt không chịu nổi nhìn Hoàng đế bệ hạ chỗ làm chứng, chịu hết nỗi liền vỗ trán, chỉ cần mô tả sự thực là được rồi, câu trước là đủ rồi, sao lại vẫn muốn thêm trước thêm sau câu kia. Căn bản là đang giúp nâng kéo thù hận phải không?

Nhìn Thực phi kia hận không thể nhào lên ăn luôn ánh mắt nàng ta.

Tạ Bích Sơ giựt giựt khoe miệng, sau đó hướng Thực phi nói: “Lời Bồn cung ngươi không tin, lời Hoàng Thượng không phải ngươi cũng không tin chứ. Bồn cung hôm đó từ Trường Hoa đi ra. Liên tục tiếp tới Thừa Thiên Cung, sao lại có thể xuống tay với thai nhi của ngươi được chứ?”

“Những việc này ngươi đích thân làm, hay trên đường ngươi phân phó cho cung nữ làm cũng giống nhau cả.”

Tạ hoàng hậu bị những cường từ đoạt lý của nàng ta làm cho tức cười, nhưng thông cảm cho nàng ta vừa mất đi đứa con nên đầu óc không tỉnh táo, thế là cũng chỉ hỏi lại một câu: “Vậy theo lời ngươi nói, cho dù Bồn cung không ra Trường Hoa cung cũng có thể xuống tay với ngươi, cần gì phải thừa lúc đi ra?”

Thực phi nghe vừa nghe những lời này lập tức điên lên, không kịp đứng dậy liền lập tức bổ nhào lên người Tạ hoàng hậu: “Biết ngay là ngươi mà, ta chưa từng đắc tội với ngươi, tại sao ngươi lại xuống tay với ta?!”

Tạ Bích Sơ lui về sau một bước, thấy Thực phi cho dù bị cung nữ ngăn lại vẫn còn giằng giằng muốn xông lên, nộ ý theo đó cũng dâng lên, trên mặt lại càng tỏ ra bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Xem ra bất kể Bồn cung nói gì ngươi đều đã nhận định là Bồn cung ra tay, đã thế chỉ bằng ngươi trực tiếp đưa ra chứng cứ để Bồn cung tâm phục khẩu phục!”

Thực phi còn chưa kịp mở miệng, Tôn quý phi đã liền mở miệng trước, nghiêng răng nói: “Đừng tưởng rằng ngươi làm chuyện rất bí mật, Bồn cung sớm đã nhìn ra, chứng cứ đương nhiên là có, vẫn là Bồn cung tự phát hiện, người đầu, dâng lên cho hoàng hậu xem. Cũng là để nàng ta, tâm phục khẩu phục!”

Vừa dứt lời, chỉ thấy ngoài cửa một cung nữ bước vào, trên tay đang cầm một chậu hoa quen thuộc, cánh hoa đỏ thắm giống như nhung thiên nga, vừa dày vừa nặng so với mấy ngày trước trông càng đầy đặn, u quang lóe lên.

Quý phi thấy Tạ Bích Sơ giật mình không nói được lời nào. Cảm giác mình đã nắm được nhược điểm của Hoàng hậu, từ đó lật đổ hoàng hậu vị trí trên mình không phải là mộng, đắc ý nâng cằm lên nói: “Hoa này được đặt tên là Khô Vinh, xưa nay có công hiệu ngừa thai, nếu như cô gái mang bầu tiếp xúc, rất nhanh sẽ đẻ non, chính là người sai người mang hoa này đến Nhu Nghi cung của Thực phi, ngươi còn lời gì để nói nữa?”

Tạ Bích Sơ lại lần nữa cố nén muốn vỗ trán.

Nàng ta thật là...chó. Quả nhiên người qua đường đều là sự cố thể chất, trên đường đi gặp phải hai cung nữ lập tức bị cuốn vào âm mưu hậu cung thật là hại không được.

“Nếu như khen hoa này đẹp một câu liền cho người đem hoa này đến Nhu Nghi cung, vậy Bồn cung muốn hỏi quý phi là quản lý hậu cung này như thế nào, cung nữ mặc nhiên chủ trương tự tác ý chủ tử, phải bị tội gì?”

Tạ hoàng hậu khinh miệt liếc mắt nhìn Tôn quý phi, sau đó lại nói: “Huống chi còn dòm ngó hành tung của Bồn cung, cố ý bung hoa đội Bồn cung trên đường đi qua, vừa tội gì? Không cần nói cho Bồn cung chỉ là đi ngang qua, phải biết Bồn cung từ Trường Hoa cung đến Thừa Thiên cung, nhưng hoàn toàn không có vào hậu cung, con đường kia nối Trường Hoa cung cùng Thừa Thiên cung, vốn là vết người rất hiếm, đi các cung khác hoàn toàn không thể dùng con đường kia, nếu như không phải là cố ý chờ Bồn cung, Bồn cung ngược lại muốn hỏi, hai người cung nữ trên con đường kia, là bung hoa đi đâu? Đi Trường Hoa cung, hay là Thừa Thiên cung, hả?”

Tôn Quý phi há hốc miệng cũng nghẹn lời, hoàng hậu nói rất có lý, nàng ta dường như không có cách phản bác, đang cầm một chậu hoa có độc, mặc kệ là đi Trường Hoa cung hay là Thừa Thiên cung, đều là tội chết. Nhưng nếu nói hai cung đều không muốn đi, vậy thì tương đương với thừa nhận cung nữ đúng là cố ý từ nơi đó lượn quanh một vòng, là vì muốn tạo sự tình cờ gặp với hoàng hậu, từ đó gài tang vật vào hoàng hậu.

Thấy Tôn Quý phi bại lui, Thực phi lại sốt ruột, nói thẳng: “Mặc kệ người cung nữ kia có phải là cố ý hay không, tóm lại là người mở miệng để các nàng ta đưa đến chỗ của ta, nếu như ngươi không có cái tâm đó, họ coi như cố ý xuất hiện trước mặt ngươi, cũng có thể không ra tay, Hoàng thượng xin người làm chủ cho thần thiếp!”

Tạ Bích Sơ ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng ta một cái, so đo với người thiếu não mới là thiếu não, quay đầu cũng nhìn về phía Hoàng đế bệ hạ: “Bệ hạ, theo thần thiếp thấy, trước tiên ta tra xem chậu hoa kia vốn là từ đâu tới đây phải đưa đến đâu, bất kể thế nào, vật nguy hiểm cũng không thể lưu lại ở hậu cung.”

Mặc dù nàng sắc mặt bình tĩnh, nhưng sự mất kiên nhẫn và phiền não rõ ràng trong mắt bị hấn nhìn thấy, Cảnh Diệp hít một hơi sâu, trả lời một câu: “Đó là đương nhiên.” Sau đó nghiêng đầu hướng Tôn quý phi nói: “Mời Hoàng hậu tới đây đối chất, lẽ nào không tra rõ?”

Tôn Quý phi lần nữa bị nghẹn lại, nàng ta có thể nói chuyện xảy ra nàng ta với vả tìm người gánh, bắt nguồn từ tâm tư muốn kéo Hoàng hậu xuống. Cơ hồ là không chút do dự liền đem tội danh cài lên đầu Hoàng hậu, cho nên căn bản gấp gấp không tra?

Vốn cho là Hoàng hậu ngọc kia gặp phải chuyện vậy sẽ ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói, nào ngờ cả ngày đánh nhau, lần này lại bị nhận mả vào mắt, Hoàng hậu sao đột nhiên lại lợi hại như vậy?

Tôn Quý phi mộng ở nơi nào, Thái hậu vội vàng giải vây nói: “Quý phi gấp gấp cũng là vì Thục phi, dù sao cũng là long tử thứ nhất của Hoàng đế, gấp gấp lo lắng một chút cũng là bình thường, chuyện chưa kịp tra bây giờ cũng có thể bắt đầu tra.”

Nói rồi nhìn về phía cung nữ vẫn đang bùng hoa nói: “Hôm đó chính là người gặp Hoàng hậu sau đó nghe lệnh đưa đến Nhu Nghi cung?”

Cung nữ kia vẫn là đang run rẩy trực tiếp “phù phù” quỳ xuống, âm thanh đầu gối đụng xuống mặt đất khiến Tạ Bích Sơ một hồi ê răng, chỉ nghe cung nữ kia run rẩy nói: “Hồi, hồi Thái hậu nương nương, đúng là nô tỳ.”

Thái hậu cau mày nói: “Trước hết ngừng đầu lên cho Hoàng hậu nhận người một chút.”

Tạ Bích Sơ bất động như son, chờ cung nữ kia run rẩy nhắm mắt lại ngừng mặt lên, liếc mắt nhìn nói: “Là nàng ta.”

Nàng chính là không suy nghĩ nhiều, lại không chú ý hai từ này vừa thốt ra khỏi miệng, tại chỗ không chỉ một mà mọi người đều âm thầm há hê.

Thái hậu dùng khoeo mắt liếc nàng một cái, bên môi thoáng như khinh miệt và đạt được ý đồ: “Hoàng hậu nhận được là tốt rồi.”

Nói xong thăm vắn tiếp cung nữ kia nói: “Người là ở cung nào, tên là gì? Hoa này từ đâu tới, phải đưa đến đâu, người phải nói hết mọi chuyện, nhân lúc ai gia vui vẻ cũng cho người vui vẻ, nếu có chút giấu giếm nào, ai gia sẽ để cho người sống không được chết cũng không xong, người ngàn vạn phải suy nghĩ khi nói!”

Thanh âm trầm trầm khiến cung nữ kia cơ hồ cả người nằm xuống đất, Tạ Bích Sơ thậm chí còn nghe rõ được thanh âm run rẩy của răng nàng ta.

Chỉ là nàng ta còn chưa kịp mở miệng, Hiền phi một mực bên cạnh trầm mặc bỗng nhiên đứng dậy nói: “Hoàng thượng, Thái hậu, cho thần thiếp nói một câu trước, người cung nữ này là nhị đẳng cung nữ trong cung thần thiếp, tên là Giang Hồng, ba ngày trước chính là thần thiếp phái nàng ta và một cung nữ nhị đẳng khác tên Giang Lam mang chậu hoa hồng này cho Đức Phi tỷ tỷ, hơn nữa,”

Hiền phi nói tới chỗ này dừng một chút, tiếp đó như là không có gì xảy ra, bình thản tự thuật: “Hoa hồng này chính là Đức phi tỷ tỷ tự miệng kêu thần thiếp từ đây mang đến.”

Việc Đức Phi treo nỗi lo lắng lên Tạ Hoàng hậu đã bị một vết nứt, tiếp đó nhanh chóng đổi thành uất ức: “Hiền phi muội muội ý gì vậy, là ám chỉ tỷ tỷ là đứng đầu gây nên sao?”

“Tỷ tỷ có phải người đứng đầu gây nên hay không muội không biết,” Hiền phi có chút ý nhượng bộ: “Nhưng người và ta hai người đồng thời vào cung, cho tới bây giờ đã hơn hai năm, thường ngày tỷ tỷ giữ thân phận, chưa bao giờ chủ động tới cung muội, không muốn nửa tháng năm ngày ba bữa đi thăm muội muội, cuối cùng chủ động mở miệng nói muốn chậu hoa, theo đó liền xảy ra sự việc, cho nên muội muội không thể không nghĩ nhiều, tỷ tỷ tâm địa thiện lương, xin hãy lượng thứ cho muội.”

Kịch tình tới đây lần nữa sai lệch, vốn đề tài thảo luận là từ “Thục phi dễ non” cắt thành “Hiền phi và Đức phi ở chung như thường”, vốn dĩ Tạ Hoàng hậu vẫn đang tức giận lại cắt thành hình thức đứng bên ngoài xem, loại này diễn hình mở màn đấu trường cung to lớn đặc sắc tuyệt đối.

Khoeo mắt lên lên liếc Cảnh Hoan, thấy hán cũng một mặt dồi dào hứng thú chú ý sự tình phát triển, không khỏi nở nụ cười.

Hình như cảm nhận được ánh mắt của nàng, Cảnh Hoan theo hướng nàng nhìn đi tới, sau đó cười nháy mắt với nàng.

Tạ Hoàng hậu bị bắt gặp lập tức thu hồi ánh mắt, ngồi bộ dạng nghiêm chỉnh, tỏ ra nàng là rất nghiêm túc, không nên tùy tiện quyến rũ nàng, nhưng là tại không không không chế được đồ bùng lên. Ngồi ở phía trên vẫn có chút lo lắng, Cảnh Diệp nhìn chăm chăm đôi tai đồ bùng của cô, chỉ cảm thấy trong lòng một ngôi Tinh Chi Hóa, bị nàng trên chọc một chút lập tức thành lửa lớn hùng hực, cháy sạch can phé lòng hán đều bị thương, hán âm thâm hít một hơi sâu, cô gắng đem tâm mắt hướng về Hiền phi và Đức phi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Chương 80.2

Đức phi đã quỳ xuống, gương mặt nhỏ nhắn chừng bàn tay đã hoàn toàn trắng bệch, lệ quang là chà khê chực khóc, dập đầu nói: “Xin Hoàng thượng cùng Thái hậu nương nương minh giám, thần thiếp chưa bao giờ có ý niệm mưu hại hoàng tử, cho nên đi thăm Hiền phi muội muội, nguyên chính là cảm động và nhớ nhung Hoàng hậu nương nương, tương lai sẽ nâng thần thiếp lên tứ phi vị, khi ở tứ phi vị sẽ đồng tâm đồng đức hầu hạ Hoàng thượng.”

“Nói đến, thần thiếp quả thực có lòng riêng, thấy Thục phi muội muội có thai, muốn cùng Hiền phi muội muội thương lượng một chút xem nên hay không nên, chủ động cầu kiến Hoàng thượng, trước khi đi thấy trong cung Hiền phi muội muội có cây hoa hồng vừa đúng lúc nở, lúc này mới làm mặt dày đòi một chậu, nhưng ai biết hoa này còn chưa tới chỗ thần thiếp thì trong cung đã xảy ra chuyện như vậy.”

Tạ Bích Sơ nghe những lời của Đức phi lập tức thở một hơi lạnh, Đức phi đúng là một người hung ác, ác với người khác, ác với cả mình.

Nàng ta tự mình trực tiếp có cách đối với Hoàng thượng, cho nên mới chạy tới Hiền phi nơi đó tìm đồng minh nói ra, như vậy có thể coi bỏ hiềm nghi nàng ta có dụng tâm khác, nhưng hậu cung này sao có thể đem ý đồ với hoàng thượng trực tiếp nói ra?

Thân là nữ tử, thừa nhận trong lòng đối với nam nhân có cách, căn bản là tự ô.

Nhưng phương pháp này quả thật là dùng rất tốt, bởi vì mọi người thật ra là cũng biết, hậu phi có thể có chuyện gì, mười câu có chín câu là đang nói Hoàng đế, cho nên tiềm thức mọi người sẽ tin tưởng, lời Đức phi là thật.

Cứ như vậy, Đức phi tiếp theo “Thuận tiện muốn một chậu hoa” cũng thuận nước đẩy thuyền được cho là lời thật, huống chi chậu hoa kia còn chưa được đưa tới cung nàng ta, cho nên hẳn căn bản cái gì cũng không biết, không liên quan việc của nàng ta, thật.

Thấy mọi người cũng trầm tư, nhưng phần lớn là đáng về tán đồng, Đức phi trong lòng thỏa mãn, nhưng trên mặt vẫn là nhu nhu nhược nhược mà nói với Hiền phi: “Mặc kệ thế nào, người đưa hoa là người trong cung muội muội, hoa cũng là hoa trong cung muội muội, hiện tại xảy ra chuyện, muội muội vẫn là điều tra triệt để một phen.”

Mới vừa rồi còn là phòng ngự, lúc này trực tiếp là phản kích, có thể thấy được Đức phi đúng là lợi hại, một khắc trước vẫn còn bị chỉ là hung thủ, một khắc sau không chỉ có tẩy thoát được cho mình, mà còn có thể trực tiếp đem nước đục đổ thành nước sôi dội trở lại.

Hiền phi thật muốn bị tưới xuống đầu, như vậy không chết cũng muốn lột da, đang lúc ấy thì, Huệ phi quyền lớn cũng tham gia vào, nghi ngờ nói: “Hai vị tỷ tỷ vừa vẫn nói là cây hoa hồng, thế nhưng hoa không phải hoa hồng, Quý phi nương nương gọi hoa này là Khô Vinh, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Cho nên vấn đề mấu chốt hiện tại là, rốt cuộc ai đã đòi chậu hoa?!

Làm chủ nhân đầu tiên của hoa, Hiền phi lập tức nhận được chất vấn của tất cả mọi người, nàng nhú mày một chút nói: “Mặc kệ là hoa hồng hay Khô Vinh, nguyên là không phải từ trong cung ta đi ra, mặc dù Đức phi tỷ tỷ hỏi ta là muốn hoa đó, nhưng trong cung ta chậu hoa cũng bày thành dạng hoa, ta cũng không nỡ bỏ ra, liền để Giang Hồng và Giang Lam đi tới Nội Vụ Phủ, từ Hoa Mộc Tư chọn ra một loại giống như vậy mang đi.”

Thái hậu chợt nhú mày, lại lần nữa đi thăm vấn Giang Hồng: “Hiền phi nói là thật?”

Giang Hồng run rẩy lên tiếng: “Đúng, là thật.”

“Hoa này là người đòi hả? Người nào chỉ điểm người, nói!”

Giang Hồng ngẩng đầu run rẩy nhìn Tả hoàng hậu, vốn là vất vả ngồi xem, trong lòng Tả Hoàng hậu nhất thời sinh ra dự cảm xấu, tiếp liền nghe Giang Hồng nói: “Là Hoàng hậu nương nương kêu nô tỳ đòi.”

Tiếp cũng không đợi Tả Hoàng hậu nói, ăn rau chân vịt một dạng dừng khí tăng nhiều, tiếp tục nói nhanh: “Nô tỳ với Giang Lam cùng đi tới Hoa Mộc tư phùng nguyệt quý, thấy hoa Khô Vinh rất đẹp, liền tự mình nghĩ lấy về trình cho chủ tử, kết quả trên đường gặp Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương liền khen hoa đẹp, tiếp đó kêu nô tỳ đem hoa Khô Vinh mang đến nơi Thục phi nương nương.”

Vì rằng không làm lỡ chuyện của chủ tử, nô tỳ liền để Giang Lam đem hoa hồng mang tới cho Đức phi nương nương, còn mình thì đi tới chỗ Thục phi nương nương, nhưng sau khi nô tỳ trở về không thấy Giang Lam, lại gọi lần nữa nhưng không thấy Giang Lam, cứ như vậy nô tỳ rất sợ, nên cứ trốn trong Hi Hòa cung, mãi cho đến hôm nay Quý phi truyền đòi nô tỳ.

Những lời những câu của nô tỳ đều là thật, nô tỳ cũng biết mình mắc phải nỗi lớn, nô tỳ xin lỗi Thục phi nương nương, chỉ có thể lấy cái chết tạ tội!”

Nói xong cả người vừa rồi còn vô lực bầy trên mặt đất đột nhiên khí lực tăng mạnh xông vào cây cột góc đại điện.

Vì vậy, Tả hoàng hậu căn bản một câu còn chưa nói, thậm chí căn bản còn chưa kịp phản ứng, thì người của nàng ta đã đầy máu tươi và đã tắt thở.

Tả Bích Sơ nhất thời sắc mặt tái nhợt, không chỉ sợ người chết rồi thì không đối chứng được, nhiều hơn chính là bị dọa sợ.

Hậu cung tranh đấu chính là đầm đìa máu như vậy, vì hãm hại người khác, mạng người thật như tờ giấy mỏng, nghĩ đến Giang Lam biến mất trước đó khẳng định đã chết, bây giờ Giang Hồng cũng đã chết.

Tôn quý phi thấy sắc mặt nàng không tốt, lập tức nhảy ra nói: “Tả Hoàng hậu, lúc này còn lời gì để nói?!”

Tả Bích Sơ nghiêng đầu lạnh lùng nói: “Nàng ta cũng nói nàng ta vốn phụng lệnh Hiền phi đi lấy hoa, có thể thấy không phải là do Bồn cung an bài, hơn nữa, tại sao nàng ta lại phải đường vòng xuất hiện trước mặt ta, trong thâm ý này, xin Bệ hạ điều tra kỹ.”

Tôn quý phi nói: “Người không phải ngẫu nhiên! Mặc kệ nàng ta xuất hiện ở chỗ nào, tóm lại là người kêu nàng ta mang hoa đến cho Thục phi, hơn nữa người còn khích lệ hoa rất đẹp, khẳng định biết hoa có độc, cho nên cố ý!”

Tả Bích Sơ cả người đều rét run, sau lưng nàng một tầng mồ hôi, căn bản không có tâm tư quan tâm nàng ta, liền muốn cuộc nháo kịch này nhanh kết thúc để có thể về sớm một chút, ánh mắt nàng nhìn phía trên kia Cảnh Diệp vẫn không nói: “Chậu Khô Vinh kia rốt cuộc còn chưa biết được là từ đâu tới, Hoa Mộc tư căn bản không biết tên hoa, lại càng không biết hoa nguy hiểm như vậy, cho nên lời nói của Giang Hồng có rất nhiều sơ hở, xin Bệ hạ

điều tra kỹ!”

Cảnh Diệp không nói gì, lặng lẽ nhìn nàng, ánh mắt có chút trống rỗng.

Tạ Bích Sơ có chút sốt ruột, hít một hơi sâu nghiêng đầu nhìn về hướng Cảnh Hoan, thấy hần cau mày lo âu nhìn sang, liền hướng hần khẽ cười ý bảo hần yên tâm.

Mà đúng lúc này, Cảnh Diệp vừa vận phục hồi lại tinh thần, thấy một màn như vậy, không chế không được bật thốt lên cảnh cáo: "Hoàng hậu!"

Tạ Bích Sơ lập tức ngẩng đầu nhìn về phía hần, nụ cười trên mặt cũng theo đó thu lại không còn một mống.

Cảnh Diệp thấy thế sắc mặt càng thêm ủ dột, tay trong lồng áo càng nắm càng chặt, ảnh nhử lửa giận thật lâu cũng không nói nên lời, ánh mắt lạnh lẽo dòi tới Cảnh Hoan.

Cảnh Hoan không thêm để ý chút nào, đứng dậy chấp tay nói: "Hoàng thượng, thần lấy tư cách người đứng ngoài xem, chuyện này quả thật có rất nhiều nghi điểm, mặc dù lúc này người đã chết không thể đối chứng, nhưng chắc hẳn là còn có rất nhiều đầu mối, muốn điều tra kỹ thật ra thì không khó, quan trọng hơn là, đây là long tử thứ nhất của hoàng thượng, cứ như vậy bị mưu hại rồi, nếu như không tra cứu, chỉ sợ trên làm dưới theo, khiến hung thủ có lòng cầu gặp may, sau này nếu Hoàng thượng lại có long tử..."

Ý nghĩ chưa nói hết.

Nhưng Cảnh Diệp có thể không hiểu ý tứ của hần sao?

Hần hiểu, nhưng hần không hài lòng dạ, lời này căn bản vốn không nên từ miệng Cảnh Hoan nói ra.

Hần còn chưa kịp mở miệng, Cảnh Hoan lại nói: "Huống chi thần cảm thấy các vị nương nương đều hết sức mệt mỏi, Thục phi mới vừa đẻ non thân thể càng thêm suy yếu." Hần trên miệng nói là Thục phi, ánh mắt lại chuẩn xác rơi vào sắc mặt có chút tái nhợt của Tạ Bích Sơ.

Cảnh Diệp chỉ cảm thấy trong lòng bùng nổ hỏa thịnh, cũng sắp đá thương cổ họng của hần khiến cho hần nói không ra lời, hần ảnh nhử, lúc này mới lên tiếng trách cứ: "Hậu cung chuyện, một mình người Ngoại Thần chớ nên nói bừa!"

Sau đó nhìn lướt qua mọi người ở dưới kia nói: "Đều về trước đi, chuyện này trăm sẽ điều tra kỹ." Dừng một chút có câu: "Hoàng hậu hiếm nghi rất nặng, kể từ hôm nay cấm túc Trường Hoa cung, cho đến khi tra rõ chân tướng!"

Cũng không nhìn về mặt ngạc nhiên của Tạ Hoàng hậu, Cảnh Diệp vừa đứng lên nói: "Đều quy an đi." Vừa không quay đầu lại, đi luôn.

Nếu không phải là một tia lý trí cuối cùng không ngừng đang cảnh cáo nàng là trường hợp nào, Tạ Hoàng hậu chỉ sợ nổ tại chỗ, Hoàng đế cận bả đây là ý gì đây, trong đầu có phải nước vào hay không bị quấy thành bột nhão rồi, điểm đa nghi như vậy nàng biểu đạt còn chưa đủ rõ hay sao, cái gì cũng không có tra, đem nàng cấm túc trước!

Tạ Bích Sơ hít sâu một hơi, cũng không quản Tôn quý phi ở bên cạnh hả hê ảnh nhử khinh miệt, theo bản năng sẽ đi tới bên cạnh Cảnh Hoan, lại phát hiện Cảnh Hoan đang ghé vào Thái hậu trước mặt nhỏ giọng nói gì đó.

Một cổ không khỏi uất ức dâng lên, Tạ Bích Sơ cắn răng, không nói tiếng nào trực tiếp đi.

Thái hậu mắt lạnh nhìn nàng ra khỏi cửa chính, lúc này mới hừ lạnh một tiếng nói: "Theo ai gia thấy, Tạ gia gia phong cũng liền giống như nhau, thân là Hoàng hậu bất kính ai gia, đều không nói một tiếng liền đi, quả thật không có ai gia trong mắt nữa rồi."

Cảnh Hoan chớp chớp mắt, sau đó cười nói: "Xảy ra chuyện lớn như vậy Tiểu Hoàng tẩu khẳng định lúc này nhất thời hoảng hốt nên mới quên, mẫu hậu cần gì cùng nàng tức giận, trong cung còn có chuyện lớn như vậy vẫn chưa giải quyết, dù nói thế nào đều là hải tử thứ nhất của Hoàng thượng, cũng không thể cứ như vậy không minh bạch."

Hoàng hậu đi rồi, tứ phi tự nhiên cũng liền đi theo, Thái hậu trước mặt cũng liền còn ở lại Tĩnh Vương cùng Tôn quý phi ở đây, Thái hậu nói tới nói lui tự nhiên cũng liền một chút kiêng kỵ cũng không có, chỉ nghe bà hừ lạnh một tiếng nói: "Trong hậu cung có thể hay không nghi ngờ, nghi ngờ được có thể hay không sanh ra được, sanh ra được có thể hay không đứng vững, chuyện này cũng phải xem bản lĩnh xem vận khí, Thục phi chính nàng bản lĩnh không có không có vận số giữ được đứa bé kia, trách được người nào?"

Nói rồi quay đầu nhìn về phía Tôn quý phi nói: "Ngược lại là hồng y, thân thể của người điều dưỡng cho tốt, cũng tranh thủ nhanh mang thai, " giọng nói của bà có chút ý vị sâu xa: "Đứa bé, tốt hơn là từ trong bụng mình mất bỏ ra."

Tôn quý phi há miệng đang muốn nói gì, chỉ là ở dưới ánh mắt ta của nàng cuối cùng vẫn còn đem lời ra đến khoe miệng cũng nuốt trở vào, phờ phạc rũ rượi nói: "Con biết rồi."

Cũng không có ai phát hiện, một bên Cảnh Hoan vừa cười hi hi trong mắt lóe lên tia lạnh.

Thái hậu thu hồi ánh mắt nhìn về phía hần nói: "Thật vất vả vào cung một chuyến, lại gặp phải những chuyện sốt ruột như này, người hôm nay cũng không cần vội vã xuất cung, trong cung sống thêm mấy ngày cùng ai gia cũng tốt."

Cánh Hoan dừng lại, vừa định muốn cự tuyệt, chỉ là không biết nghĩ tới điều gì, cự tuyệt vẫn còn đang nghĩ, ngoài miệng liền đã đồng ý: "Nhi từ nghe mẫu hậu."

Thái hậu về mặt mềm đi rất nhiều: "Vậy ngươi đi nghỉ ngơi trước đi, sáng sớm liền từ ngoài thành vào cung, lại náo loạn thời gian dài như vậy, khẳng định mệt rồi."

Chờ sau khi hân rồi đi, Thái hậu đem cung tỳ tất cả đều vậy lui, lúc này mới thư giãn cơ thể tựa vào phía sau gối dựa lên, hỏi "Ngươi nói ai gia nghe một chút, rốt cục là có chuyện gì xảy ra?"

Tôn quý phi có chút chột dạ, ánh mắt cũng không dám nhìn bà: "Không có chuyện gì."

Thái hậu nghe lời này của nàng ta cười lạnh một tiếng nói: "Ai gia là từ nhỏ nhìn ngươi lớn lên, ý đồ kia của ngươi ai gia còn có thể không nhìn ra? Những ngày qua ngươi còn muốn dời đến Nhu Nghi cung đi ở, ai gia là không có nói ngươi, dù sao bất quá là một tiện chủng, nếu quả thực ngươi không có, ai gia làm theo có thể giữ được ngươi, nhưng tiện chủng kia không có ngươi ngược lại so Thực phi còn phải gấp gấp hơn, còn có ý chạy đến ai gia tới nơi đây để ai gia làm chủ, ngươi nói cho ai gia một chút đây là như thế nào?"

Tôn quý phi xoắn ngón tay nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn còn nhìn không được, mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Cô, con...con thời gian dài như vậy cũng không có bầu được, con căn bản không có thể mang thai, con...con chỉ là muốn....."

"Muốn ôm nuôi đứa bé kia của Thực phi phải hay không?" Thái hậu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn nàng chằm chằm: "Con bé ngốc này! Ai gia đã sớm nói với ngươi rồi, đứa bé không phải từ trong bụng ngươi bò ra nuôi cũng vô dụng, thay vào đó từ Tôn gia ôm một đứa bé vào cung, cũng không nên đi ôm tiện nhân của kẻ khác!"

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Vi Thần Cung Thỉnh Hoàng Thượng Phế Hậu

Editor: Tuyền Uri

Tôn quý phi kinh ngạc há to miệng, nhìn Thái hậu có chút phong ma nhân thần hung ác, lần đầu tiên cảm giác cô mình thật ra thì rất đáng sợ, chuyện lẫn lộn huyết mạch hoàng gia, mặc dù nói phải tự nhiên nhưng như vậy cũng dễ dàng.

"Còn nữa. Không phải ngươi không thể mang thai, mà là hoàng thượng không thể, nếu không ngươi cho rằng tại sao hoàng thượng hư thân lâu như vậy làm sao lại không có một người long tử nào? Cũng chỉ là ai gia thương tiếc người ngươi còn mềm mại. Để cho ngươi có cơ hội điều dưỡng tốt một phen thôi. Hiện tại thời cơ đã đến, không ngờ lại bị tiện nhân Thực phi kia đoạt trước!"

Lượng tin tức thực sự quá lớn, Tôn quý phi sững sờ thật lâu, mới thốt ra mấy âm thanh tàn khuyết không đầy đủ: "Hoàng thượng, biểu ca hân, nhưng là, thế nào....."

Thái hậu không để ý chút nào nói "Buổi tối ăn cái gì" giọng nói bình thản vạch trần chính bà âm độc thủ đoạn: "Kể từ ngày hân hư thân đó trở đi, ai gia cho hân uống thuốc. Hiện tại cũng sắp đến thời gian rồi, cho nên trong khoảng thời gian này ngươi nhất định phải bỏ chắc hoàng thượng, phải vượt lên trước mang thai Long thai, về phần Thực phi, coi như không ai xuống tay, ai gia cũng tuyệt đối không thể dung."

Nói xong liếc mắt Tôn quý phi có chút ngốc một cái, thầm hận nàng ta không có tiền đồ, lại nói: "Được rồi chuyện này ngươi biết là được, cũng không cần lo lắng ngươi không có bầu được, ai gia vẫn để người ở bên cạnh ngươi cho ngươi điều dưỡng, không có vấn đề gì lớn. Ngươi lui về phía sau có chuyện gì liền trực tiếp cùng ai gia nói, ai gia là cô của ngươi, tự nhiên một lòng thay ngươi tính toán."

Tôn quý phi phục hồi tinh thần lại, trong lòng mặc dù nghi ngờ cái lão thái y đó tại sao phải nói nàng vô sinh. Những chuyện này đã được Thái hậu che giấu chân tướng cho rồi, thì ra là Hoàng đế biểu ca không thể sinh, vậy khẳng định không phải là vấn đề của nàng.

Nàng cũng nghe ra trong giọng nói của Thái hậu có chút thất vọng, vội vàng khéo léo đồng ý nói: "Hồng Y đều hiểu, cảm ơn cô."

Thái hậu thấy nàng nghe lời như vậy, trong lòng cũng rất hài lòng. Khẽ gật đầu một cái lại hỏi: "Bây giờ có thể cùng ai gia nói rồi, thai của Thực phi, rốt cuộc sao lại mất?"

Nói đến cái này Tôn quý phi cũng uất ức theo lên: "Ta cũng không biết tại sao lại như vậy, hoa đúng là con đực, có điều ý con là để Hoàng hậu tự xem rồi mang về Trường Hoa cung, coi như nàng ta không xem cũng nên đưa đến chỗ Đức Phi, kết quả không biết làm sao bị mang đến chỗ Thực phi."

Nàng ta vừa nói vừa liếc Thái hậu một cái, thấy bà không nói lời nào lại bổ sung một chút suy đoán của mình vào: "Con cảm thấy Hoàng hậu nhất định là biết Khô Vinh, cũng biết là có người âm mưu nàng ta, cho nên mới nghĩ tới mượn đao giết người, thuận nước đẩy thuyền kêu người đem hoa đưa đến Nhu Nghi cung, người vừa mới thấy nàng ta như vậy rồi đấy, nên có lẽ là....."

Thái hậu nheo mắt suy nghĩ trong chốc lát nói: "Không phải là nàng ta, nàng ta được Tạ Dịch Giang nâng niu trong lòng bàn tay nuông chiều, khôn vặt đúng là có một chút, nhưng là nói đến đề tâm căn bản cũng không có, nàng ta nếu như thực là cất giấu gian, căn bản cũng sẽ không cho người cơ hội chất vấn nàng ta, sẽ trực tiếp đem toàn bộ chuyện cũng cái lên trên đầu người, nhất định là có những người khác ở trong đó can thiệp, cũng không biết là người nào trong tứ phi."

Bà trầm mặc một hồi, đột nhiên ánh mắt sắc bén, lại hỏi: "Có còn hay không những chuyện khác gạt ai gia hả?"

Mà lúc này, Hoàng đế bệ hạ cũng ở trong ngự thư phòng nghe kết quả điều tra, trên thực tế, vào lúc tin tức Thục phi đẻ non truyền tới tai hần kia, hần cũng đã phái người bắt đầu điều tra kỹ, mà bị Thái hậu hô qua dự thính cái gì, thật chỉ là dự thính mà thôi, ai biết chuyện nghiêm túc không nghe thấy cái gì có ý nghĩa, ngược lại, một bụng hỏa khí trở lại.

Hoàng đế bệ hạ vuốt vuốt nhẫn trên ngón cái, vừa nhàn nhạt hỏi thị vệ quỳ phía dưới:

"Tra rõ Thục phi rốt cuộc là tại sao đẻ non chưa?"

"Hồi hoàng thượng, đã điều tra xong, cuối cùng nguyên nhân là bởi vì uống chén thuốc sảy thai."

Hoàng đế bệ hạ chân mày cau lại: "Nói như vậy, không có liên quan gì đến cái loại gì mà gọi là hoa Khô Vinh đó hả?"

"Thuốc hạ hỏi qua thái y, cái loại hoa đó đúng là hơi có độc tính, thường dùng mùi thơm ở bên trong, tim sẽ đập nhanh, bệnh trạng mờ mờ hồ hồ, đối với cô gái có thai có ảnh hưởng, nhưng là cũng chỉ là cơ thể mẹ suy yếu, còn không đến mức nhanh như vậy đưa tới đẻ non."

"Hoa kia từ đâu tới, chén thuốc sảy thai là ai ở đưa?"

"Chỉ có thể tra ra hoa là từ bên ngoài cung đưa vào, về phần là ai đưa vào vẫn chưa điều tra ra, đưa vào sau chính là do cung nữ kêu Giang Hồng trực tiếp nhận lấy, người sau lưng nàng ta cũng vẫn chưa điều tra ra, về phần thuốc phá thai, phải.... Là Quý phi nương nương sai người làm....."

Nghe được trước mặt Hoàng đế bệ hạ cau mày thật sâu, không có tra được, thật là làm không tra được còn có tác dụng gì? Nhưng nghe được một câu cuối cùng, hần hoàn toàn kinh ngạc lên: "Người nói là Quý phi ở hạ thuốc phá thai? Người chắc chắn chứ?"

"Thuốc hạ xác định, đúng là Quý phi nương nương đã xuống tay."

Cảnh Diệp cau mày hồi lâu cũng không nói gì, trong lòng lại một trận lạnh lẽo, chuyện mấy ngày trước còn sờ sờ ở trước mắt, nàng nói nàng không thể mang thai, cho nên năn nỉ hần đem đứa bé của Thục phi cho nàng ta nuôi dưỡng, hần thương tiếc nàng, dĩ nhiên đồng ý.

Tiếp hần đối với Thục phi bên kia khó tránh khỏi buông lỏng đi một chút, người hậu cung có khả năng xuống tay nhất kia đã không động thủ, hần cũng yên lòng hơn nhiều, nhưng sự thật hung hăng cho hần một cái tát, hần thật sự yên tâm quá sớm.

Cũng quá tin tưởng nàng.

Nàng đâu có muốn ôm nuôi đứa bé kia, nàng rõ ràng là muốn để hần buông lỏng cảnh giác!

Hôm nay còn vừa ăn cướp vừa la làng mà đem chuyện gài tang vật lên người Hoàng hậu, rõ ràng là mình làm ác, lại có thể nghĩa chánh ngôn từ thăm tra người khác, không chỉ là Tôn quý phi, nghĩ đến phía sau nàng vẫn có Thái hậu nữa.

Cảnh Diệp không nhịn được tựa lưng vào ghế ngồi ngẩng đầu lên, mu bàn tay đập mắt lại.

Mẫu hậu hần, thật sự quá làm cho lòng hần rét lạnh, nhiều lần ra tay với hần hần đều nhin, bây giờ lại phát rồ đến đối với hần con cháu, đối với một đứa mới hai ba tháng thậm chí thai nhi vẫn chưa thành hình mà xuống tay.

Chính là muốn cho hần tuyệt hậu?

Hần khó khăn hít sâu một hơi, lại hỏi: "Lần trước thái y xem bệnh cho Tôn quý phi có thể đã hỏi qua, Quý phi tình trạng cơ thể như thế nào?"

"Hồi hoàng thượng, đã hỏi rồi, quý phi nương nương quả thật vô sinh, nhưng là, là bởi vì có người xuống tuyệt dục thuốc, mặc dù mấy năm này Thái hậu một mực cho quý phi điều dưỡng, cũng chỉ là khá hơn một chút, nếu muốn có con cháu vẫn tương đối..... Khó khăn....."

Cảnh diệp vừa nghe vừa từ từ ngồi ngay ngắn người lại, ngón tay tại trên thư án gõ nhẹ, suy tư một chút không nhịn được tự lẩm bẩm: "Khó trách, khó trách Quý phi xuống tay với Thục phi sau đó gài tang vật lên người Hoàng hậu, nghĩ tới là biết....."

"Hoàng thượng, Quý phi nương nương không biết những điều này, cái đó lão thái y nói, tuyệt dục Quý phi trứng cũng không phải đại hoàn, mà là bí dược của Hi Hưởng, nếu không phải hần trước kia cùng Hi Hưởng sư huynh trao đổi qua, căn bản cũng không biết."

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Chương 81.2

Trước Quý phi nương nương xin hẩn xem bệnh, hẩn mặc dù tra ra quý phi vô sinh, nhưng không có phát hiện nguyên nhân, cho đến sau khi trở về mới nhớ tới, chỉ là vì tránh khỏi phiền toái, hẩn trực tiếp im re."

"Hả? Vậy Thái hậu nơi đó, thậm chí Tôn gia ai cũng không biết?" Cảnh Diệp có chút ngạc nhiên hỏi.

"Là thuộc hạ biết, Thái hậu cùng Tôn đại nhân cũng không biết, bởi vì Tôn đại nhân đã từng nói, nếu là Quý phi trong vòng ba năm không có sinh con, thì sẽ lần nữa chọn cô nương từ Tôn Thị Nhất tộc tiến vào cung, cho nên, lần này Quý phi cũng không có đem tin tức vô sinh truyền về Tôn gia."

Cảnh diệp nhăn đầu lông mày, có chút nghĩ không thông: "Nói như vậy Quý phi quả thật không có lý do gì xuống tay với thai nhi của Thục phi, cũng đúng là muốn ôm nuôi đứa bé kia, vậy nàng ta tại sao còn muốn bỏ thuốc cho Thục phi, rồi gài tang vật Hoàng hậu?"

Nhưng Hoàng hậu căn bản là không có trêu chọc gì đến Tôn quý phi, tại sao quý phi lại muốn gài tang vật lên Hoàng hậu? Chẳng lẽ là bởi vì chuyện tiền triều?

Cảnh Diệp đem đại sự gần đây trong triều đình từ trong đầu óc nghĩ qua một lần cũng không có phát hiện nguyên do đến, hẩn trầm ngâm một lát vẫn là nói: "Trực tiếp đi tra Tề Tướng, Tề Tướng năm xưa ở biên quan trấn thủ, có cơ hội rất lớn có thể tiếp xúc được bí được của Hi Hưởng, chuyện này không nóng vội, người từ từ tra, tất cả không thể để cho Tề Tướng phát giác, nếu như cần thiết, có thể tự mình đi biên quan một chuyến, nơi nào vẫn còn có bộ hạ cũ của Tề Tướng, tra ra cũng dễ dàng rất nhiều."

Chờ thị vệ kia ứng tiếng đi xuống, Cảnh Diệp vượt vượt mi tâm, mệt mỏi thở phào nhẹ nhõm, sau đó không thể tránh khỏi nghĩ đến Tạ Bích Sơ, nhưng vừa nghĩ tới nàng, trước mắt tựa hình như hiện lên nàng đối với Cảnh Hoan nụ cười đó phát ra từ nội tâm sáng ngời, nàng đỏ bừng lỗ tai, còn nữa nàng theo bản năng đối với Cảnh Hoan có dáng vẻ tìm kiếm trợ giúp.

Không phải là không biết nàng không thích những phiền hà này chuyện, nhưng rốt cuộc là đem nàng cuốn vào, hẩn căn bản là không còn kịp ngăn trở nữa, chuyện liền thật nhanh phát triển cho tới tình trạng bây giờ.

Mới vừa cùng nàng dựa gần một chút, chuyện này liền phát sinh, chỉ sợ nàng lại ản xa xa mắt.

Có một khoảng thời gian hẩn phiền không ngủ được, cho nên thích nhất đến Trường Hoa cung ngủ, hình như chỉ có ở Trường Hoa cung, tất cả phiền não cùng nóng nảy tất cả đều cách hẩn xa xa, hẩn giống như từ bụi đỏ bước vào trần thế ở ngoài, cái loại thanh tịnh đó cơ hồ khiến hẩn sẽ không muốn rời đi.

Nhưng rốt cuộc là nghĩ lắm.

Chỉ cần hẩn còn ở địa vị này, thì hẩn vĩnh viễn không vứt được kiếp này tục. Mà địa vị này, cũng là cái gì đó hẩn vĩnh viễn đều không vứt được, có thể không vì quyền lợi, cũng có thể không vì giang sơn, hẩn chỉ vì tranh khẩu khí kia, nhân sinh kia, vốn là vì tranh một khẩu khí.

Hẩn không thể ném.

Phong vân tế hội của hậu cung rất nhanh sẽ ảnh hưởng tiền triều, tin tức truyền bá rất nhanh, ngày đó mặt trời vẫn không lặn, tất cả Kinh Thành liền biết Hoàng hậu mưu hại Long thai của Thục phi, bây giờ đã bị Hoàng thượng cấm túc.

Tin tức xôn xao tràn ngập bầu trời ở kinh thành, giống như âm vân hướng tới Hoàng cung thổi qua, cơ hồ muốn che phủ hoàn toàn bầu trời Hoàng cung, mà thân là người trong cuộc Tạ Hoàng hậu lại nhất phải trấn định.

Cầm Đoạn tiểu cô nương muốn đi ra ngoài hỏi thăm tin tức cũng bị nàng ngăn cản.

"Không cần đi, chân tướng như thế nào trong lòng hẩn vô cùng rõ ràng, cho nên nếu như hẩn thật sự có tâm đẩy ta ra ngoài gánh tội danh, ta chính là dù thế nào cũng không phản kháng, chỉ là cũng chính bởi vì vậy, hẩn sẽ không dễ dàng để cho ta chết, điều này cũng đủ rồi."

Cầm Thêu nghe vậy rầu rĩ nhìn nàng một cái, cũng biết nàng nói có lý, nhưng nghe nàng liền hai chữ "Bệ hạ" cũng không nói, chỉ dùng một "Hẩn" để thay thế, cũng biết nàng là rất tức.

Do dự một chút, Cầm Thêu nói: "Không phải muốn đi hỏi thăm tin tức trong cung, mà là đi hỏi một chút đại nhân bên kia an bài thế nào."

Tạ Bích Sơ nghe vậy lập tức phản ứng kịp, nàng chỉ tự mình bên này tức giận, lại quên lão gia Nam Thần bên kia sẽ sốt ruột như thế nào, nghe Cầm Thêu nhắc nhở như vậy, lập tức gật đầu nói: "Đúng, ta đều quên, ta biết rõ trong cung có người, các người vội vàng phái người đưa tin cho phụ thân, để cho ông ấy không cần phải lo lắng, cũng không cần làm gì nhiều, xem trước thái độ vị kia lại nói, chừng là ta không chết được là được."

Cầm Thêu nghe vậy vội vàng chạy ra ngoài, trong chốc lát liền lại chạy trở lại, mang đến lời nhắn của lão gia Nam Thần, cùng Tạ Bích Sơ ý tưởng giống nhau như đúc, đó chính là: yên lặng theo dõi biến hóa.

Màn đêm không có bị nhân thế ảnh hưởng, đến thời gian tựa như hẹn tới, cũng tạm thời áp chế tâm tư rất nhiều người đang rục rịch, đêm này, không biết có bao người trắng đêm chưa chợp mắt.

Đêm tối lui dần, bình minh lao tới mà đến, Cảnh Diệp cả đêm cũng không ngủ an ổn được, mặt mày giữa cũng nhuộm chút mệt mỏi thật mỏng, hần nhận lấy khăn tay ướt đắp lên mặt một hồi nhiệt, sau đó hít thật sâu một hơi, nói giọng khàn khàn: "Đi thôi."

Triều dương nổi lên, đêm rộng lớn điện Thái Hòa nhuộm thành một mảnh rộng lớn kim hồng sắc, tiếng chuông trống vừa dày vừa nặng xa xa truyền đến, Tạ Dịch Giang sắc mặt như thường đứng đứng đầu ở bách quan, một thân khí độ dịu dàng nho nhã, nhìn qua rất là vô hại, nhưng cộng sự liên quân thần này làm sao có thể không biết bộ mặt thật ẩn giấu dưới biểu tượng vô hại.

Âm thanh theo sự yên tĩnh vang lên, cùng ngẩng cao một tiếng "Hoàng thượng giá lâm——"

Quần thần chờ lập tức quỳ xuống hô: "Khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế——". Âm thanh như lũ trút xuống bất ngờ, trực tiếp tràn ra cửa chính điện Thái Hòa, theo quảng trường bao la, vang đến chỗ xa vô cùng.

Cảnh diệp một thân mình Hoàng long bào ngồi ngay ngắn ở trên ghế rồng, nói: "Các khanh miễn lễ." Hệ Trang bỏ số.

Sau đó nhìn Lý Lộc một cái, Lý lộc hiểu ý tiến lên một bước nói: "Có chuyện khai tấu, vô sự bãi triều."

Chuyện đặc biệt như vậy sao lại không có gì, ngày hôm qua hậu cung xảy ra chuyện lớn như vậy Hoàng đế bệ hạ ngựoi cũng không phát biểu một chút ý kiến ư, thế nào cũng là hoàng tử thứ nhất của người mà, lên ngôi hơn hai năm còn không có con cháu có thể đã dao động bản quốc, sau này không có người nối ngôi Hoàng đế thì sao được chứ?

Phía dưới cũng rất nhiều người có một bụng lời muốn nói, nhưng ai cũng không dám làm chim đầu đàn, hoàng đế đều không có nói Hoàng hậu không được, ai dám chạm vào năm mốc của hoàng đế, hơn nữa, còn có một mặt trắng lòng dạ hiểm độc thủ Lạt tế tướng đại nhân phía trước nhất mà, ai muốn đầu sinh sớm một chút người đó lên.

Triều đình lớn như vậy nhưng lại xuất hiện cảnh tượng hoàn toàn yên tĩnh hiếm thấy, Cảnh Diệp liếc mắt nhìn thần sắc bất động của Tạ Dịch Giang, đang muốn mở miệng, cửa hồng đột nhiên chạy vào một tiểu thái giám.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lừa Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Chương 81.3

Editor: Tuyền Uri

Lý lộc vừa nhìn Tự gia Can Nhi Từ không biết sống chết trực tiếp chạy đến điện Thái Hòa, hận không trực tiếp đem hần bóp chết, ai biết không đợi hần động thủ, Hoàng đế đã mở miệng nói: "Chuyện gì?"

Tiểu thái giám cả kinh, lúc này mới phản ứng được tự mình cứ như vậy xông vào, nghĩ lui cũng không thể rồi, Hoàng thượng cũng tự mình hỏi rồi, chỉ có thể run run "Phù phù" quỳ xuống nói: "Hồi Hoàng thượng, Hoàng thượng vừa thượng triều, Ninh Khang cung liền phái người đi Trường Hoa cung truyền ý chỉ, nói Hoàng hậu nương nương mưu hại hoàng tử, chứng cứ xác thật, cố phạt bổng hai năm, cấm túc một năm, ngoài ra Thái hậu nương nương còn trách cứ Hoàng hậu nương nương phẩm hạnh không đoan, không xứng là hậu....."

Thời điểm Cảnh Diệp đang nghe Thái hậu phái người đi Trường Hoa cung truyền chỉ cũng đã đột nhiên đứng lên, chờ tiểu thái giám nói xong, hần đã bị tức cười, vừa cười vừa gật đầu nói: "Tốt, một cái chứng cứ xác thật, tốt, một cái phẩm hạnh không đoan, không xứng là hậu!"

Hần nói qua ánh mắt đã lạnh lùng nhìn về phía Tôn Khải Xương, thoáng như lợi kiếm bình thường vang vang mà phong lãnh: "Đây chính là Thái hậu của Tôn gia các ngựoi nói ra, đây chính là phẩm hạnh của Tôn gia các ngựoi, Hoàng hậu là tiên đế xác lập, nếu như có khuyết điểm, cũng chỉ có trẫm mới có thể trách cứ, một Thái hậu là có thể dễ dàng hạ ý chỉ cho hoàng hậu, đây là đặt tiên đế ở chỗ nào? Hoàng hậu không xứng, Tôn gia các ngựoi thì xứng chắc?! Từ hôm nay, phàm là Tôn Thị Nhất tộc, tất cả đều ở nhà đóng cửa suy nghĩ, chức vị của mình do đồng cấp tạm thay mặt, bãi triều!"

Trong triều đình hoàn toàn yên tĩnh, Hoàng đế hiển nhiên là giận đến đầu óc đều không rõ rồi, thường ngày mặc dù cũng phần hận với Tôn Thị, nhưng mà bởi vì Tôn Thị thế lực rộng khắp, cho nên sẽ không dễ dàng anh kỳ phong mũi nhọn, tựa như chuyện Thanh châu lần trước, Tôn Khải Xương ngay cả phạm phải sai lầm lớn như vậy Hoàng đế cũng là gờ cao đánh khẽ, nhưng là bây giờ như thế này mà trực tiếp liều mạng với Tôn Thị Nhất đẳng.

Tình huống như thế vẫn còn có người đi vuốt râu cọp, thấy Cảnh Diệp muốn đi, Tạ Dịch Giang không chút hoang mang địa xuất liệt, vén vạt áo quỳ xuống nói: "Hoàng thượng dừng bước, thần có lời muốn nói, Hoàng hậu tâm tư quá cạn, tính tế cũng không tám mặt, hậu cung mọi chuyện phức tạp, Hoàng hậu không cách nào chu đáo, lần này chuyện Thực phi đề non, thật là Hoàng hậu lơ là sơ suất, khiến gian kế của gian nhân được như ý, như vậy có thể thấy được, Hoàng hậu quả thật không cách nào đảm nhiệm chức vụ quản lý hậu cung, quốc gia thiên hạ, nếu liền đứng đầu hậu cung đều khó mà chu toàn, làm sao mà đảm nhiệm nhất quốc chi mẫu."

Hần sau một hồi nói nhiều, mới cuối cùng phun ra một câu mẩu chốt nhất nói: "Vi thần cung thỉnh hoàng thượng phế hậu!"

"Phế hậu" hai chữ vừa ra, vốn là trong triều an tĩnh đình cang thêm ngay tiếng thờ tất cả đều ngừng lại, tất cả mọi người cảm giác mình nhất định là nghe lầm, nhưng ngẫm lại lời này là ai nói ra, đột nhiên ngạc nhiên nhất cũng không có.

Mọi người đều biết Tể Tướng là nữ nhi không, ban đầu thời điểm Hoàng thượng hạ chỉ để Tả gia nữ vào cung Tể Tướng không có nhiều tình nguyện, tất cả mọi người đều thấy trong mắt rồi, dù sao đám cùng Hoàng đế chiến tranh lạnh đại thần từ xưa đại khái là chỉ có một Tể Tướng đại nhân mà thôi.

Kết quả Tả gia nữ nhi ở hậu cung bị uất ức lớn như vậy, Tể Tướng khẳng định muốn để Hoàng thượng đem Tả gia nữ nhi phế sau đó ôm về nhà tiếp tục nuông chiều chứ sao.

Về phần Hoàng hậu có phải bị oan uổng hay không, chỉ cần có chút đầu óc cũng biết nhất định là, những cái khác không nói, nhìn bên kia Hoàng đế thượng triều một chút, Thái hậu liên vội vã hướng Trường Hoa cung tuyên chỉ cũng biết, chuyện Thục phi kia nhất định là Tôn quý phi làm.

Ngay cả Tôn Khải Xương cũng cảm thấy nhất định là mình muội muội cùng nữ nhi làm ra chuyện tốt, không thấy Hoàng đế mới vừa nghe Thái hậu làm chuyện tốt, liền theo đó đem Tôn gia đẩy ra ngoài quát một trận?

Thục phi nhà nàng ta thì càng không cần phải nói rồi, lão gia của Thục phi trực tiếp quang minh chánh đại càng không ngừng hướng Tôn Khải Xương phi một đao nhìn.

Đương nhiên rồi, trọng điểm bây giờ là chuyện phế hậu, Tể Tướng từ đó giờ không biết đùa, nếu đã đề nghị, vậy tuyệt nhiên là nghiêm túc, cho nên hiện tại liền chờ phản ứng của Hoàng đế.

Kết quả phản ứng của Hoàng đế bề hạ chính là: thật sâu nhìn Tể Tướng đại nhân một cái, sau đó tựa như căn bản một dạng không nghe thấy, quay đầu đi.

Tả Dịch Giang sững sờ, sau đó đều như muốn bị Hoàng đế làm cho tức cười như vậy, mắt thấy Hoàng đế đi xa, Tả Dịch Giang quay đầu nhìn về Tôn Khải Xương nhân nhật cười một tiếng, nụ cười có nhiều rức rỡ bao nhiêu thì càng khát máu bấy nhiêu, sát ý lạnh như băng trực tiếp khiến Tôn Khải Xương không chịu được lui về sau một bước.

Tả Dịch Giang thu hồi ánh mắt, trực tiếp phát tay áo đi, trở về các loại bố trí không nhắc tới.

Mà Hoàng đế bề hạ bên này mặt tĩnh táo trở về hướng Thừa Thiên cung, sau đó trực tiếp xuống thánh chỉ tới Trọng Hoa cung của Tôn quý phi.

Thánh chỉ là nói như này: trẫm đã tra rõ chuyện Thục phi đẻ non đều là do nhà ngươi cho nàng uống thuốc phá thai, nhân chứng vật chứng đều có, chứng có xác thực, cho nên hiện tại đem ngươi cách chức làm quý nhân, khác phạt bổng ba năm, cấm túc hai năm, đứng rồi, lần trước cấm túc vốn là nửa năm, kết quả ba tháng ngươi liền ra, cho nên còn dư lại ba tháng cũng cộng thêm vào.

Tiểu thái giám được tôn sùng ra ngoài truyền chỉ chính là người trước kia không biết nặng nhẹ trực tiếp xông vào điện Thái Hòa, chờ thánh chỉ đọc xong rồi, nhìn hân nhìn Tôn quý phi ngây người như phỗng, do dự một chút nói: "Quý phi, không, quý nhân tiểu chủ, theo quy tắc chánh điện Trọng Hoa cung này người không ở được rồi, người xem lúc nào thì dời đến Thiên Điện đây?"

Trả lời hân, là một ly trà nóng bỏng.

Tôn quý phi ở Trọng Hoa cung thác loạn tiến hành các hành động phá hư, mà Ninh Khang cung cũng không an tĩnh, vốn đang dương dương hạ hạ đang cảnh vui mừng trước mặt chủ nhân bới khinh thường các loại đối với Tả Hoàng hậu, Thái hậu nương nương vừa nghe Hoàng đế trực tiếp hướng Trọng Hoa cung xuống ý chỉ như vậy, một hòng máu thiếu chút nữa thì phun ra.

Giữ hơi thở trên ngực, một lúc lâu mới tỉnh hồn lại, sau đó ly trà trong tay cũng vỡ tan: "Tên nghiệp chướng này, từ nhỏ chính là cùng ai gia đối nghịch, lúc đầu cũng không để cho hân lên ngôi Hoàng đế, thì hôm nay sao có nhiều chuyện như vậy!"

Suy nghĩ một chút Thái hậu rốt cuộc là không chịu thua, đứng lên nói: "Người đâu, chuẩn bị kiệu tới Thừa Thiên cung!"

Thái hậu mang người lòng lộng hùng dũng hướng Thừa Thiên cung mà đi, Cảnh Hoan nụ cười hàm ẩn cũng đi theo, thời điểm đến, Hoàng đế bề hạ đã sớm chờ đợi từ lâu, lười biếng ngẩng đầu nhìn họ một cái, sắc mặt không gọn chút sóng nói: "Trẫm còn tưởng rằng mẫu hậu sẽ không mặt mũi nhìn trẫm, không ngờ tới nhanh như vậy."

Thái hậu trực tiếp bị chọc giận quá mà cười lên: "Ai gia vì sao phải cảm thấy không mặt mũi nào gặp ngươi, ngược lại Hoàng đế, nghĩ đến nên không mặt mũi nào nhìn liệt tổ liệt tông Cảnh gia mới phải, vì Hoàng hậu, làm tổn hại quy tắc của tổ tông, bất kính bất hiếu, nếu là tiên đế vẫn còn, nhất định sẽ hỏi hận vì đã truyền ngôi cho ngươi!"

Cảnh Diệp nghe vậy giận quá hóa cười: "Trẫm cảm thấy mẫu hậu nói hết sức có lý, nếu là tiên đế còn ở đó, sẽ truyền ngôi cho ai nào, để trẫm nghĩ một chút, Tôn Tuyết Y như thế nào? Tôn Thị trưởng tử, thuở nhỏ bắt học võ thuật đậm đặc, sau khi lớn lên hoành hành ngang ngược vô ác bất tác, quả thật ứng cử viên đầu tiên, mẫu hậu cảm thấy thế nào?"

Thái hậu xấu hổ nói không ra lời, không biết là vì lời nói vũ nhục của hân, hay là phần hận vì bị hân yết phá tâm tư: "Ngươi không phải cần phải nói lảng sang chuyện khác, tội Hoàng hậu mọi người đều biết, Hoàng đế vì sao phải giận chó đánh mèo lên người Quý phi, hôm nay Hoàng đế nếu không phải cho ai gia một câu trả lời hợp lý, đừng mơ tưởng ai gia như vậy mà bỏ qua!"

Cảnh Diệp cười nhạt, thế nhưng trên mặt sắc mặt không có chút nào giận dữ: "Mọi người đều biết không phải tội của Hoàng hậu, mà là tội của Quý phi,

mẫu hậu cần gì phải bịt tay trộm chuông, và lại nghe nghe lời nói của người bên cạnh đi, còn có ai không biết những chuyện tốt Quý phi làm, cho Thục phi uống thuốc phá thai, còn cố tình đem tội lỗi tính lên một chậu hoa, đừng nói là một chậu hoa có thể sinh con được hay không, coi như có thể, mẫu hậu chẳng lẽ còn không rõ chậu kia hoa rồi cuộc là từ đâu mà đến sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Ta Không Làm Được

Thái hậu nghe vậy hơi kinh hãi, chậu kia hoa đúng là Tôn gia đưa vào, nhưng là kết thúc dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, bà biết sau khi Tôn quý phi làm chuyện tốt, sau đó lại lần nữa tra xét, không có sơ hở gì. Nhưng Hoàng đế làm thế nào mà biết?

Chẳng lẽ là lừa bà?

Thái hậu dùng dư quang khỏe mắt nhìn Hoàng đế bệ hạ một cái, phát hiện mặt hắn đầy vẻ chắc chắn, trong lòng cũng luống cuống. Nguồn gốc của hậu hoa không bình thường. Nếu để cho Hoàng đế lấy tra ra được, vén ra một ít những chuyện khác vậy coi như nguy.

Bà cười lạnh nói: "Đó là thứ mà Hoàng hậu đưa đến Nhu Nghi cung, ai gia sao có thể biết."

Nhưng trên mặt bà chợt lóe lên vẻ chột dạ, hay là đã để cho Cảnh Diệp săn bắt rồi, con mắt sắc của Hoàng đế bệ hạ trong nháy mắt liền thâm trầm xuống, quả nhiên là chuyện tốt của Tôn gia làm.

Tuy cả chuỗi câu chuyện vẫn còn có nghi điểm, nhưng đến nước này, Cảnh Diệp một chút ý niệm tiếp tục tra đột nhiên cũng không có, hắn không nhìn Thái hậu một cái. Có chút không để ý chút nói: "Thánh chỉ đã hạ không thể sửa, mẫu hậu nếu không có những chuyện khác, xin mời trở về."

"Ngươi!" Thái hậu chỉ vào hắn giận đến run người, thật lâu mới thốt ra lời: "Chỉ cần Hoàng thượng đem tội danh của Hồng Y xóa đi, ai gia lập tức đi ngay."

Cảnh diệp căn bản cũng không coi lời của bà ra gì, nghe vậy vẻ mặt nhàn nhạt: "Mẫu hậu cần gì cố tình gây sự, thánh chỉ là có thể tùy ý thu hồi sao? Huống chi Quý phi nguyên bản là có tội, trăm sao có thể dễ dàng khoan thứ cho nàng? Vốn là trăm cũng không còn tính toán phạt nàng như vậy, có thể cảm tức hai năm cũng là mẫu hậu ban tặng một phần, mẫu hậu chẳng lẽ không vui sao?"

Mắt thấy tức khí của Thái hậu, nhìn chằm chằm Hoàng đế nói không ra lời, lão đảo lui về phía sau hai bước ngồi ở trên ghế nhắm mắt lại thở nặng. Cảnh Hoan bên cạnh rút cuộc ra sân nói: "Hoàng thượng, mẫu hậu. Các người chỉ bằng đều thối lui một bước, thế nào?"

Ánh mắt Cảnh Diệp chuyển qua hắn, nhìn hắn từ trên xuống dưới, ý vị không rõ nói: "Hả? Ngươi cảm thấy trăm có thể lui? Lui một bước để Tôn Thị đem tội danh cài lên đầu Hoàng hậu? Ngươi cùng Hoàng hậu có giao tình riêng lại có thể có tâm như này, nhưng trăm không thể để Hoàng hậu bị tát nước dơ như vậy."

Con mắt sắc của Cảnh Hoan bỗng chốc trở thành nhạt, nụ cười trên mặt không chút nào thay đổi: "Thần cũng không nói như vậy, nhưng hậu cung xảy ra chuyện mưu hại hoàng tử. Thần là Hoàng hậu quản lý bất lực, tóm lại cũng là không ổn."

Tiếng cười Cảnh Diệp càng lộ vẻ lạnh lẽo: "Quản lý bất lực? Hoàng hậu vẫn luôn chỉ có tên Hoàng hậu, vào cung chưa đầy một tháng, Thái hậu liền dọa lấy phượng ấn của Hoàng hậu, sau đó Quý phi đoạt Trung Cung tiên biểu của Hoàng hậu, bắt đầu thống lĩnh hậu cung, nhất thời bao nhiêu cảnh tượng, hôm nay xảy ra chuyện ngược lại nhớ tới hậu cung là Hoàng hậu quản lý."

Hắn từng chữ từng câu nói, đột nhiên đem lời chuyển qua Cảnh Hoan: "Ngươi tuy là quan họ Cảnh, cũng không then là Tôn Thị nuôi ra ngoài, đạo đức phẩm hạnh cùng Tôn Thị Nhất tộc giống nhau như đúc, một dạng lạnh bạc ích kỷ, hại người lợi mình, Hoàng hậu thức nhân không rõ cùng ngươi giao hảo, hôm nay ngươi thật ở trước mặt trăm vui lấp nàng vào bất nghĩa, xem như lộ ra bộ mặt thật."

"Hoàng thượng cần gì phải nhiều lần chửi bới ta, " Cảnh Hoan vẻ mặt lười biếng: "Tiểu Hoàng..."

Hoàng hậu vào cung đã hai năm có thừa gần với ba năm, Thái hậu cùng Quý phi đoạt cung quyền của nàng lúc đó Hoàng thượng trăm mặc không nói, bây giờ ngược lại bắt đầu chỉ trích với Thái hậu, thật sự bụng dạ khó lường."

Cảnh Diệp vẻ mặt khê biến, đột nhiên khỏe môi nâng lên: "Việc nhà Trẫm, cần gì phải ngươi lăm mồm, ngươi lo chăm sóc tốt cho chính ngươi đi, lại nói ngươi cũng sắp đám cưới, nghĩ lại là hy vọng mẫu hậu chọn cho ngươi ngày nên lúc này mới mỗi ngày lấy lòng mẫu hậu, chỉ là, cuối cùng nếu là cưới Tôn Thị nữ, hoàng huynh ở chỗ này đi trước chúc ngươi vợ chồng bách niên hảo hợp."

Trong lời châm chọc của hắn ý vị thật sự quá nặng, Cảnh Hoan không biết nghĩ tới điều gì, sau khi vẻ mặt có chút hoảng hốt, ngay sau đó lại ung dung đổi đề tài: "Vậy thần đa tạ Hoàng thượng, chỉ là trước mắt hãy giải quyết trước sự việc của Hoàng thượng cùng mẫu hậu đi."

Thái hậu rút cuộc tinh thần đang chậm lại, nghe vậy mở mắt ra nói: "Hoan nhi cảm thấy như thế nào?"

Cảnh Hoan trầm ngâm một chút nói: "Thánh chỉ từ trước đến nay cũng chưa có tiền lệ thu hồi, cho nên Quý phi biểu tỵ nơi đó nên cảm tức hay là muốn cảm tức, nhưng là qua hai tháng chính là ngày đoàn viên Trung thu, đến lúc đó lại ra thì, chỉ có ngần ấy thời gian, có tội danh cũng cần đòi, mưu hại hoàng tử quá mức nghiêm trọng, không bằng liền đòi thành ngự tiền thất nghị là được."

Thái hậu nghe vậy suy nghĩ một chút, ánh mắt chăm chú vào nơi khác, trong miệng cũng là hỏi Cảnh Diệp: "Hoàng đế cảm thấy thế nào?"

Cảnh Diệp không để ý chút nào liền rằng: "Nói nhiều như vậy đều là muốn trầm thối lui, muốn trầm thối lui cũng không phải là không được, vậy phải xem mẫu hậu có thể lui bao nhiêu."

"Hoàng thượng lui bao nhiêu, ai gia liền lui bấy nhiêu, Hoàng hậu nơi đó cùng quý phi hành sự là được."

Cảnh Diệp khước mỗi một câu: "Trăm bận rộn nhiều chuyện, thứ cho không thể tiếp chuyện tiếp được, mẫu hậu xin cứ tự nhiên." Lời này chính là tại tuyên bố đàm phán tan vỡ các người mau đi.

Thái hậu lần nữa giận đến che tim: "Vậy nguoi rút cuộc muốn thế nào?"

Cảnh Diệp nghiêm sắc mặt, từng chữ từng chữ nói: "Thu hồi ý chỉ!"

"Không thể nào!"

Cảnh Diệp khoát tay chặn lại: "Mẫu hậu tự nhiên."

Thái hậu đang muốn mở miệng, Cảnh Hoan bên cạnh lập tức giành nói: "Ý chỉ cũng không thể rút về, về sau mẫu hậu nên phục chúng thế nào?"

Cảnh Diệp lạnh lùng nói: "Thân là Thái hậu vốn nên tu thân dưỡng tính không để ý tới chuyện hậu cung, cần gì phải phục chúng? Huống chi ý chỉ mẫu hậu cũng không phải là không có tiền lệ rút về, lúc này ra sức khước từ thật sự khiến trẫm không thấy được thành ý."

Cảnh Hoan vẫn muốn mở miệng, Thái hậu vung tay lên nói: "Hoan nhi không cần nói nữa, ai gia đồng ý rút ý chỉ về, nhưng là ai gia có điều kiện, đó chính là tội danh Quý phi mưu hại hoàng tử hoàn toàn bỏ qua, tội Quý phi chỉ là ngự tiền thất nghị, và lại sau Trung thu trăng tròn cảm tức giải trừ!"

Cảnh Diệp suy tư một chút, cuối cùng dưới sự mong đợi của Thái hậu, gật đầu một cái: "Được."

Sau khi có câu trả lời, Thái hậu lập tức đứng dậy dứt khoát mà rời đi, Cảnh Hoan ngược lại không động, chờ bóng dáng của Thái hậu ra khỏi cửa Ngự Thư Phòng, lúc này mới nhíu mày nói: "Ý chỉ rút về, sau này lại khiến cho nàng bị những chuyện bất nháo của hậu cung tao phiền. Sau lần này sợ rằng Thái hậu cùng quý phi cũng sẽ không bỏ qua cho nàng, nguoi giải trừ nàng cảm tức, lại đưa nàng đến dưới mắt Thái hậu khác nhau ở chỗ nào?"

Cảnh Diệp giận quá hóa cười: "Những chuyện này có quan hệ gì với nguoi? Nguoi nói cách che chở nàng chính là để trẫm đem nàng cảm tức? Hoặc là dứt khoát đem tội danh mưu hại hoàng tử cũng đội lên trên đầu nàng sao?"

"Cũng chưa chắc không tốt, " Cảnh Hoan thần sắc khó lường: "Nghe nói hôm nay tảo triều Tể Tướng đại nhân khẩu thỉnh phế hậu, thần cũng cảm thấy đây là một ý kiến hay, một mình người đối kháng Tôn Thị cần gì phải lôi nàng vào."

"Cảnh Hoan!" Cảnh Diệp cảnh cáo quát lớn: "Nguoi ngày càng quá rồi, những thứ này đều không phải là nguoi có thể vọng nghị, nguoi quản tốt chính nguoi đi, Hoàng hậu, không việc gì cần nguoi bận tâm, chuyện Tể Tướng càng không cần nguoi quản, coi như trẫm phế hậu rồi, nguoi cho rằng Tể Tướng sẽ do đó mà đứng về phía nguoi?"

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Chương 82.2

Cảnh Hoan xì khẽ một tiếng: "Ta không cần Tể Tướng đứng ở phía ta, ta cũng vậy sẽ không cần nghĩ tới những thứ không thuộc về ta, nhưng, nếu như có một số thứ nguyên bản là thuộc về ta thì sao?"

"Là nguoi tự mình buông bỏ, coi như nguoi bây giờ muốn trở lại, trẫm tình tường nói cho nguoi biết, không thể nào!"

"Thật sao? Nguoi chắc chắn là ta tự mình buông bỏ?" Cảnh Hoan quay đầu trực tiếp chống lại ánh mắt của hắn, trong mắt tràn đầy lạnh lẽo với trời đất: "Phụ hoàng, nhi thần cùng Tà gia nữ tử lưỡng tình tương duyệt, tình thâm ý trọng, đặc biệt hướng phụ hoàng cầu hôn Tà gia nữ tử, xin phụ hoàng thành toàn."

"Lưỡng tình tương duyệt, tình thâm ý trọng, nói mới tốt làm sao, phải không?!"

Cả người Cảnh Diệp cũng căng thẳng như dây cung, hình như chỉ cần nhẹ nhàng kéo là có thể đem dây cung kéo đứt, hần nhắm lại mắt, trước mắt hình như hiện ra trước đây thật lâu, hần quỳ gối dưới chân của phụ hoàng cầu hôn Tạ gia Bích Sơ, lúc trước hần tổng cộng chỉ thấy nàng một lần, biết nàng tính tình thuần lương, vốn là sợ Tạ Dịch Giang nghĩ công cao che chủ, cũng từ bỏ, chỉ cần nắm trong tay Tạ Bích Sơ, còn sợ gì Tạ Dịch Giang?

Huống chi sau khi hần nghe được cuộc nói chuyện giữa phụ hoàng cùng Cảnh Hoan, hần nếu không hành động, chỉ sợ cũng sắp không kịp nữa rồi.

Hần còn nhớ rõ sau khi thỉnh cầu, phụ hoàng nhìn ánh mắt của hần, phức tạp như vậy, hình như ngàn vạn loại cảm xúc không rõ, cuối cùng lộ ra, cũng là hơi thương hại, sau đó người nhắm mắt lại, thờ dài một cái nói: "Trẫm đồng ý."

Cảnh Diệp thoát ra khỏi hồi ức, cắn răng quá mạnh? Lộ ra tí ti mùi máu tươi, hần kiềm chế cảm xúc, sau đó từ từ nói: "Nói tốt hay không đều không quan trọng, quan trọng là, quả thực là chính người đã tự buông bỏ, phụ hoàng nói rồi, nếu là muốn ngôi vị Hoàng đế, nhất định phải cưới Tạ gia nữ, trẫm không biết tại sao người không muốn, nhưng là rất rõ ràng, người bỏ qua, mặc kệ là ngôi vị Hoàng đế hay là nàng, người đều buông bỏ."

Ánh mắt Cảnh Hoan khẽ lộ ra sương mù, hiển nhiên là cũng rơi vào trong ký ức, nghe vậy phục hồi tinh thần lại, trẫm mặc một chút mới mở miệng nói: "Người sai rồi, ban đầu tiên hoàng nói đúng lắm, nếu muốn ngôi vị Hoàng đế, phải cưới Tạ gia nữ, hơn nữa sau đó, cũng phải nạp Tôn Thị nữ nhập cung, và cũng không bao giờ làm hậu!"

Hần nghiêng đầu liếc nhìn Cảnh Diệp sững sờ, cười nhạt nói: "Hoàng thượng làm rất tốt, ta không làm được."

Cảnh Diệp liền giật mình nhìn hần rồi Ngự Thư Phòng, một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại, không nhận được đưa tay che mặt nặng nề hít sâu một hơi.

Cảnh Hoan nói: "Người chắc chắn là ta tự mình buông bỏ?"

Cảnh Hoan nói: "Tiên hoàng nói, nếu muốn ngôi vị Hoàng đế, phải cưới Tạ gia nữ, và lại cả đời làm hậu, cũng phải nạp Tôn Thị nữ nhập cung, và cũng không bao giờ làm hậu."

Cảnh Hoan nói: "Hoàng thượng làm rất tốt, ta không làm được."

Cho nên ý của Cảnh Hoan là, hần buông bỏ không phải Tạ gia nữ, mà là Tôn Thị nữ, cũng bởi vì nhất định phải nạp Tôn Hồng Y vào cung, hần không làm được, vứt bỏ ngôi vị Hoàng đế, cũng giống như bị buộc phải buông bỏ Tạ Bích Sơ.

Có thể thấy được Cảnh Hoan đối với Tôn Hồng Y, hoặc là nói đúng Tôn Thị chán ghét sâu, dù là ngôi vị Hoàng đế cùng Tạ Bích Sơ đều không cần.

Cảnh Diệp không hiểu, từ nhỏ Cảnh Hoan đã được nuôi dưỡng ở bên cạnh Tôn Thái hậu, tại sao lại chán ghét Tôn Thị như vậy, có thể ở trước mặt Tôn Thái hậu lấy lòng khoe mẽ, ngày trang như vậy, ẩn nhẫn như vậy, chỉ là để cho hần lạnh nhạt quay lưng lại.

Sự việc xôn xao mưu hại hoàng tử rốt cuộc bị đẩy ra sau đó là chuyện tiểu Quý nhân bị đẩy vào lãnh cung tiến vào hồi cuối, mà cùng lúc đó, càng khiến cho hậu cung nghị luận âm ỉ, Hoàng hậu cùng quý phi cũng đều do chuyện này gây ra.

Đầu sỏ gây nên Tôn quý phi chỉ là bị hoàng thượng dùng một lý do "Ngự tiền thất nghi" cấm túc, có thể thấy được ở trong mắt Hoàng thượng quý phi so với Hoàng tử thứ nhất còn quan trọng hơn, chân ái đúng không giải thích.

Càng thêm xui xẻo là Hoàng hậu nương nương, đầu tiên là trực tiếp bị Thái hậu nương nương thừa thời điểm Hoàng đế vào triều trực tiếp bị cái nút "Hung thủ", không dễ dàng gì thoát khỏi tội danh, tiếp đó lại bị Hoàng thượng hạ chi cấm túc, đáng thương Hoàng hậu kể từ khi vào cung không có quản qua hậu cung, kết quả bị cấm túc lý do lại là: quản lý bất lực.

Mọi người tất cả đều ngầm hiểu lẫn nhau, nghe nói đây là kết quả sau khi Hoàng thượng cùng Thái hậu gây gỗ, cho nên khẳng định là đến từ sự trả thù của Thái hậu.

Bên ngoài các loại suy đoán bay đầy trời, mà Tạ Hoàng hậu thân đang ở Trường Hoa cung cũng đang hoảng thần.

Hoàng đế tại sao phải đội cho nàng cái mũ cái nút "Quản lý hậu cung bất lực"? Thật ra thì mặc kệ chuyện Thái hậu cùng quý phi, hoàn toàn là hần then quá thành giận.

Hoàng đế bệ hạ giải quyết việc Hoàng hậu bị oan uổng, cảm thấy lần này rốt cuộc cũng có mặt đi đối diện với Tiểu Hoàng hậu rồi, vì vậy dẹp an phủ vì danh, được tranh công chi thực, lòng tràn đầy cảm thấy Tiểu Hoàng hậu nên một mặt tiểu tụy nghênh đón hần, sau đó đối với hần lao tâm lao lực cảm động đến rơi nước mắt.

Kết quả hoàng đế bệ hạ đến Trường Hoa cung vừa nhìn, Tiểu Hoàng hậu sắc đỏ thắm hết sức thanh thần vui ở trên giường đọc sách, nhìn thấy hần tới hết sức kinh ngạc, há miệng liền hỏi hần tới đây có chuyện gì.

Chuyện gì, còn có thể là chuyện gì, tình cảm hần vì nàng đêm không thể say giấc đều là đáng đời, Hoàng đế bệ hạ mặt tranh công "Ta giúp nàng giải quyết sự tình nàng mau khích lệ ta", lập tức biến thành mặt đầy nỗi "Phật vui vẻ", ngồi ở bên cạnh bàn sinh một lúc lâu muộn khi, lúc này mới nói: "Chuyện hậu cung vốn nên do nàng quản lý, lúc trước bị Thái hậu cùng Quý phi cầm giữ, hôm nay Quý phi cầm túc, Thái hậu cũng ở đây tu thân dưỡng tính, trẫm ít ngày nữa liền đem Phượng ấn lấy lại cho nàng"

Tạ Hoàng hậu sững sờ, sau đó phản ứng kịp Hoàng đế chính là muốn cho nàng quản lý hậu cung, lập tức cảm thấy phiền phức lớn rồi, liền trực tiếp từ chối nói: "Hai năm qua Quý phi đem hậu cung quản lý rất tốt, hơn nữa thiếp đối với chuyện phức tạp của hậu cung tất cả hữu tâm vô lực, kính xin bệ hạ

thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

Hoàng đế bệ hạ nhìn nàng chằm chằm trong chốc lát, thấy nàng ý đồ trêu đùa cũng không có, lửa giận đáy lòng trong nháy mắt dâng lên, nhưng vẫn là ần nhẫn lấy nói: "Thái hậu cùng Quý phi cầm giữ hậu cung, cho nên trăm con cháu điều linh, trăm lên ngôi tới nay trừ Thục phi có thai ra không có một người mang thai Long thai, cho nên trăm muốn cung quyền giao vào tay nàng."

Tạ Bích Sơ nghe xong lời của hân chỉ cảm thấy buồn cười, có lẽ ở thời đại này nhìn người tới đây là vinh hạnh, dù sao trượng phu đem chuyện lớn như vậy giao cho nàng, xem như tin tưởng đối với nàng rồi, nhưng Tạ Bích Sơ chỉ cảm thấy hoang đường.

Hoàng đế lời này thì đồng nghĩa với đang nói: người là vợ cả của ta, cho nên người phải giúp ta đem một đồng lớn vợ bé quản cho tốt, để cho các nàng hảo hảo phục vụ ta sanh con cho ta.

Nếu không phải là lần nữa cảnh cáo chính mình là trong xã hội phong kiến người đàn ông này là người thống trị hoàng quyền, Tạ Bích Sơ đã bị một bạt tai rồi.

Cho nên Tạ Bích Sơ hết sức kiên quyết, quyết cự tuyệt "ý tốt" của Hoàng đế bệ hạ.

Hoàng đế bệ hạ bị tức chạy rồi, theo đó sẽ hạ chỉ cho Tạ Hoàng hậu tội danh "Quản lý bất lực", hiểu đây là cùng nàng giận dữ đấy.

Tạ Hoàng hậu mới không cùng Hoàng đế bệ hạ chấp nhặt, sau khi thấy cảnh hậu cung tranh đấu, tâm tư xuất cung của Tạ Hoàng hậu đạt tới khẩn cấp chưa từng có, bây giờ nàng muốn gặp nhất chính là lão gia của mình Nam Thần, cũng khá hiểu một chút về nhiệm vụ "Cứu hoàng hậu xuất cung" này tiến độ đến giai đoạn gì rồi.

Đáng tiếc hiện tại phong thanh còn chặt, lúc này đi cầu Hoàng đế nói muốn gặp Nam Thần lão gia, tỷ lệ thành công khẳng định rất thấp, dù sao nàng cũng biết chuyện trong triều đình Nam Thần lão gia xin Hoàng đế phế hậu, kết quả Hoàng đế vẫn còn có thể chạy tới muốn nàng trông nom hậu cung, rõ ràng không chịu phế hậu rồi.

Hoàng hậu cùng quý phi đều đã căm tức, cái phi tần khác cũng hết sức an phận, cả hậu cung cũng sẽ tịnh không ít, Hoàng đế bệ hạ sau khi từ Nhu Nghi cung của Thục phi đi ra, đem khăn ướt nhẹ dính nước mắt ném cho Lý lộc, vừa nói: "Trầm trước có dặn dò qua Quý phi, để cho nàng tạm thời không cần đem chuyện trăm đồng ý để nàng nuôi dưỡng con Thục phi nói ra ngoài, cho nên chuyện này sao Thục phi lại biết?"

Lý lộc nghe vậy âm thầm Hoàng thượng a, liền Quý phi làm rõ ràng như vậy, có chút đầu óc cũng có thể đoán, chỉ là trong đó quả thật có mấy kẻ xấu bụng đang đổ dầu vô lửa, chỉ là trong hậu cung, loại này quá phổ biến, cho dù muốn tra cũng không tra được cái gì.

Những thứ này nhưng mà cho hân mượn mấy lá gan nữa hân cũng không dám nói, chỉ có thể khom người vừa đi theo Hoàng đế, vừa nói: "Nô tài điều tra, nghe nói bắt đầu là từ Hoán Y Cục bên kia truyền tới."

Hoán Y Cục?

Hoàng đế giật mình, suy tư một chút nói: "Trở về ý chỉ, phong Ngũ Phẩm nữ quan Chu Tĩnh Tuệ là Quý nhân, kể từ hôm nay dời ra ngự tiền, vào cung Thiên Điện."

Tin tức rất nhanh sẽ truyền ra ngoài, chỉ là không nổ tung giống với trường hợp lúc trước, lần này giống như là ở trên mặt nước ném hòn đá nhỏ, sau khi lăn tăn gọn sóng, rất nhanh sẽ khôi phục yên tĩnh, tất cả mọi người phản ứng giống nhau: ha ha, quen rồi.

Kể từ sau khi Chu Tĩnh Tuệ nhận sủng, nàng sớm muộn cũng là muốn được sắc phong phần vị, mặc dù chuyện tình được còn chưa có tra rõ, nhưng là Hoàng đế rõ ràng không có trừng phạt ý nàng, trước sau như một mà đem nàng ở lại Ngự Tiền, như vậy là có thể nhìn ra, nàng rất được Hoàng đế coi trọng.

Chỉ là đợi đến thời điểm chân chính bị nhét vào hậu cung, các vị bách hoa vẫn đủ hả hê, vốn cho là tần vị thấp nhất, không ngờ chỉ là quý nhân, như vậy còn không bằng ở lại ngự tiền làm cung nữ, tối thiểu còn có thể mỗi ngày thấy Hoàng thượng.

Nhận được thánh chỉ Chu Tĩnh tuệ ngăn người tại đó một lúc lâu, cho đến khi thái giám truyền chỉ đợi trong chốc lát ho nhẹ một tiếng nhắc nhở nàng Chu Tĩnh tuệ mới lấy lại tinh thần, liền vội vàng lập tẩm ngân phiếu, sau đó bắt đầu lập tức trang điểm thay quần áo đi tạ ơn Hoàng đế.

Có phần vị là được, nhưng chỉ là quý nhân, lui về phía sau còn không biết có thể hay không gặp lại hoàng thượng, nàng là nghĩ tới nhân cơ hội này có thể nữa thấy hoàng thượng một lần, ai biết đến cửa ngự thư phòng, Hoàng đế căn bản cũng không thấy nàng, Chu Tĩnh Tuệ chỉ có thể ở ngoài cửa đập đầu.

Mang theo số lượng gia sản không nhiều, Chu Tĩnh Tuệ ngẩng đầu nhìn Thiên Điện hơi có vẻ tan hoang, siết chặt ngón tay cũng bị bấm ra máu, nàng một đường tính toán tới đây, chẳng lẽ liên vì tranh phần vị quý nhân, lại phải vào ở nơi rách nát này?

Sớm biết ngày đó cũng không để cho Hoàng thượng phá thân thể của nàng, nếu là có thể ở Ngự Tiền kéo dài ngày giờ chút, khiến Hoàng thượng yêu thích nàng nhiều một chút, nghĩ đến cảnh ngộ hoàn toàn không giống, rốt cuộc là nàng quá nóng vội.

Chu Tĩnh Tuệ hít sâu một hơi, miễn cưỡng đem Thiên Điện quét dọn một phen, sau đó viết một phong thư đưa cho cung nữ theo sau: "Cẩn thận chút, tránh để người khác đưa ra ngoài."

Không giống với Chu Tĩnh Tuệ rồi rầm sau khi bị lạnh nhạt, giống nhau bị "Lạnh nhạt" Tạ Hoàng hậu vui vẻ đến bay lên, bởi vì nàng đã chuẩn bị xuất cung

đi chơi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 124: Mời Ta Cùng Người Và Người Già Vui Vẻ Đêm Thất Tịch

Editor: Tuyền Uri

Làm đại hoàn duy nhất một quý tộc học viện, thư viện Lăng Vân chỗ lười đương nhiên đều là con cái quan viên, một phần rất lớn đều là quyền nhị đại Hồng Tam Đại, những thứ này đại hoàn tương lai từ nhỏ đều là đi theo tự mình đi theo trường bối gặp qua trường hợp lớn, ở nhà dạy bên trên cũng bị nghiêm khắc bồi dưỡng. Mặc kệ gặp phải chuyện gì đều là không biến sắc sống nước chẳng sao.

Thế nhưng mấy ngày cả thư viện cũng có chút xao động, bởi vì từ trước đến giờ thư viện Lăng Vân thu nhận học sinh hết sức nghiêm khắc cư nhiên đang thời điểm một nửa học kỳ đột nhiên tới một học sinh chuyển trường, người học sinh chuyển trường này còn là học sinh duy nhất được một thủ lĩnh hoàng nhị đại kiêm học viện cấp cao Tỉnh Vương Điện hạ bảo đảm nhập học.

Mấu chốt hơn là Tỉnh Vương còn đối với người này nói năng thận trọng. Hơn nữa tự mình cảnh cáo mọi người không cho phép đi thăm dò, bởi như vậy, mọi người càng thêm tò mò, mặc dù ngại uy nghiêm sẽ không dễ dàng hiếu kỳ cái người học sinh chuyển trường đó, nhưng mà lòng hiếu kỳ cũng đã dâng lên.

Không có nghe nói trong kinh thành có gia thế nào đáng để Tỉnh Vương nể mặt như vậy a, về phần Kinh Thành thì càng không cần nói ra, hoàng nhị đại đó là nói chơi sao?

Sau đó sau khi lấy được tin tức người học sinh chuyển trường sau mấy ngày nhập học, các vị đồng học tất cả đều nói trước cảnh giác cao độ mớ lỗi tai. Cá biệt còn đặc biệt súc miệng tùy thời chuẩn bị đến gần, dù sao Tỉnh Vương Điện hạ không dễ tiếp cận hiện tại rốt cuộc đã tới đột phá miệng.

Vì vậy chờ Tạ Bích Sơ thiên tân vạn khổ trên đường còn dây dưa đến cùng khiến Tỉnh Vương Điện hạ công một đoạn đường rút cuộc cuối cùng sau khi leo lên núi, tức còn không có thở đều đặn, thì đã bị trước mắt phô trương dọa sợ.

Luôn luôn đều là nàng khiến quần chúng vây xem, nhưng có một ngày cư nhiên bị vây xem loại cảm giác này thật đúng là tế nhị, Tạ Hoàng Hậu quét một vòng chung quanh các vị đồng học hoặc tò mò hoặc khinh bỉ hoặc lường được ánh mắt, sau đó từ từ toét ra cái miệng nhỏ nhắn, rục rờ cười một tiếng.

Bị mạnh chi quang hoàn công kích các bạn học lập tức hít vào một hơi, không tự chủ được lui về sau một bước, cá biệt học sinh trên mặt thể nhưng phát ra hơi ửng hồng.

Vốn là khi sau khi nhìn rõ người tới sau Lâm Văn Tranh rất là khiếp sợ nhất thời im lặng, nhìn lại một chút bên cạnh nàng cười đến càng thêm rục rờ nhưng tâm tình rõ ràng trở nên ác liệt Tỉnh Vương Điện hạ, hẳn không nhịn được vỗ trán, sau đó bước nhanh về phía trước nói:

"Vương Gia, hay là trước mang vị công tử này tới ký túc xá thôi. Nếu là có những chỗ bất tiện cũng có thể sớm làm thay thế hoặc là bỏ sung."

Lời vừa nói ra này bạn học chung quanh càng thêm bàn luận xôn xao một hồi liên tiếp, thiết bị học viện ký túc xá cư nhiên cũng có thể thay thế bỏ sung lời này bọn họ đều là lần đầu tiên nghe có chịu hay không? Học sinh chuyển trường lai lịch cũng quá lớn thôi.

Tạ Hoàng hậu cảm thấy trước mắt từ cấp thấp đầu củ cải đến cấp cao rồi năm cửa treo các loại vẻ mặt quả thật đáng yêu, thời điểm tốt nhất đang muốn phát phát móng vuốt chào hỏi có thể đùa giỡn một chút, Tỉnh Vương Điện hạ đã lôi nàng đi.

Lâm Văn Tranh làm đại biểu học sinh quản lý học viện chỗ hậu cần, chuyện an bài tức xá như vậy đã sớm vô cùng thuần thục, vốn là Tỉnh Vương chỉ là đề cập tới muốn dẫn người tới nhập học. Nhưng là cũng không nói là người nào, Lâm Văn Tranh đương nhiên liền cho rằng là người nam, cho nên mặc dù cũng là theo phân phó của Tỉnh Vương chuẩn bị trụ sở đơn độc, nhưng tóm lại hay là đang trong ổ nam nhân.

Kết quả học sinh chuyển trường lại là Hoàng hậu hẳn đang hứng chịu nỗi sợ hãi ghê gớm ngoài, lập tức ở trong đầu đẩy ra quyết định, hỏa tốc đưa đến nơi tức xá an bài một tiểu viện đơn độc tĩnh lặng.

Quả quyết muốn đối xử khác nhau được chứ, hôm nay Hoàng hậu nương nương vẫn còn ở trong cung vì nàng "Quản lý bất lực" mà phản tư, nếu như không cẩn thận bị thư viện cái nào rồi năm câu đáp đi đến lúc đó cùng Hoàng đế não lý hôn vậy coi như không nói được!

Nếu là Tạ hoàng hậu biết Lâm Văn tranh nghĩ như vậy, nhất định sẽ nói cho hẳn biết: rồi năm người quá trẻ cay, lòng của cô nương ta đã bị một học sinh thư viện các người câu đáp đi rồi! Mặc dù hẳn cần bản không phải cố ý.

Vốn là bởi vì Tạ tiểu cô nương bị cường thế vây xem mà tâm tình buồn bực Tỉnh Vương Điện hạ thấy nàng lác đầu tò mò kiểm tra bộ dạng chung quanh,

trong lòng phiền muộn cũng biến mất không ít, vừa lời y phục của nàng nhỏ giọng nói: "Hoàng cung cũng nhìn qua nơi này có cái gì đẹp, hảo hảo đi bộ, nếu không té ngã lại phải lãng phí thuốc của ta !" Hệ tha quang mắt.

Tạ Bích Sơ quay đầu lại trừng mắt liếc hắt hủ một cái, rõ ràng là quan tâm nàng nhưng tại sao ngoài miệng độc như vậy, chẳng lẽ đây chính là trong truyền thuyết "Miệng ngọt thể chính trực"? Nếu quả như thật là như thế này, ngày đó nàng nên trực tiếp đùng ngã hất a, coi như hất trên miệng nói không muốn, nhưng thân thể nhất định sẽ không cự tuyệt nàng!

Tạ Bích Sơ không khỏi bóp cổ tay, hồi hận thì đã muộn.

Cơ trí hoàn hảo nàng quần theo hất tới Lăng Vân thư viện tới, hôm nay cận thủy lâu đài, hất là trắng trên trời nàng cũng nhất định phải hái hất xuống.

Chỉ là đợi sau khi bắt đầu đi học, Tạ tiểu cô nương chủ ý đánh "Liệt nam sợ dây dưa nữ" lập tức tan vỡ.

Vốn là đi, mặc dù theo như số tuổi mà nói Tạ tiểu cô nương có thể vào lớp cao cấp, nhưng nàng nhan vào lúc này lại cản trở rồi, Tĩnh Vương Điện hạ muốn đem nàng ném tới trung cấp ban, chỉ là sau khi Tạ cô nương biết Tĩnh Vương Điện hạ ở lớp cao cấp, lập tức tự mình phát huy bản lãnh từ triển lạn đã, mới để cho hất đồng ý mình vào lớp cao cấp.

Nhưng thời điểm nàng ngồi ở trong phòng học đợi lên lớp, người đứng ở bên cạnh Lão sư là ai à?

Đi học không cho nói chuyện, Tạ cô nương ngậm miệng nhìn một tiết khóa, đợi đến nghỉ ngơi rồi cuộc không nhìn được rồi, dĩ nhiên nàng cũng không dám ở trước con mắt mọi người chạy đến trên bục giảng tìm Cảnh Hoan tính sổ.

Cũng may hôm nay người muốn đến gần nàng không ít, Tạ cô nương khuôn mặt tươi cười nghênh nhận đồng thời liền bắt đầu lời nói khách sáo quá: "Thật ra thì tại hạ và Tĩnh Vương cũng không phải là rất quen, chỉ là may mắn giúp Tĩnh Vương một vấn đề nhỏ, cho nên Tĩnh Vương ở biết tại hạ vẫn đối với Lăng Vân thư viện hết sức hướng tới thời điểm mới chấp thuận tại hạ."

"A ——" một vòng bạn học mặc dù cũng đáp một tiếng, nhưng trong lòng xao động hơn, có thể giúp thượng Tĩnh Vương người của đó là người bình thường sao? Nhìn lại một chút vị bạn học này đáng về nói thoải mái như vậy, đã bắt đầu mơ mộng vị này sau lưng núi dựa nói không chừng là Hoàng đế.

Vị bạn học này chân tướng người, không chỉ có Hoàng đế còn có Tể Tướng đại nhân a ~

Tạ Bích Sơ liếc mắt nhìn Cảnh Hoan, sau đó đem đầu thấp thấp, nói: "Tại hạ mới tới thư viện, các vị xem như sư huynh tại hạ, lui về phía sau kính xin vui lòng chỉ giáo mới đúng."

"Đó là tự nhiên, chỉ không biết Sư đệ thường ngày có thể có đi qua những khác thư viện?" Đây là tới dò đáy.

Tạ Bích Sơ cười một tiếng, nói: "Cũng không phải từng đi qua thư viện, nhưng từng có may mắn tể tướng đại nhân dạy."

Chung quanh lập tức đều là một mảnh hấp khí thanh, nhưng là lập tức lại tới chất vấn: "Thứ cho sư huynh vô lễ, ở kinh thành có lẽ không nghe nói qua tể tướng đại nhân từng tự mình dạy qua vị học sinh kia."

Tạ Bích Sơ mặt mày chây lười, ứng đối như vậy có chút không kiên nhẫn, nàng chủ yếu là muốn biết Cảnh Hoan tốt hay không, vì vậy trực tiếp ngao nghể nói: "Không tự nhiên phải dám dễ dàng nói dối, chỉ là trong nhà cùng tể tướng đại nhân có chút sâu xa thôi."

Học sinh vây quanh nghe vậy lập tức lui xa hơn chút, hừ hừ bởi cảnh này thật sự quá sâu dày, cái gì mà có chút sâu xa, có thể được tể tướng đại nhân tự mình dạy bọn họ liền nghĩ cũng không dám nghĩ a.

Tể tướng đại nhân là ai? Là thủ đồ người sáng lập Lăng Vân thư viện, văn võ song toàn kinh tài tuyệt đỉnh, chính là hình nhân tiêu biểu của Lăng Vân thư viện, là mẫu tòa thư viện linh hồn của con người sở hướng, nhưng là hôm nay nhỏ ra một học sinh chuyển trường, nói hớ cùng đại nhân tự mình dạy qua.....

Ha ha, bọn họ nhất định là đang nằm mơ.

Các vị học sinh vẫn còn ở hoảng hốt, chỉ nghe học sinh chuyển trường lại hỏi: "Lúc mới tới nghe nói Tĩnh Vương đều là học sinh, thế nào lúc này lại đứng diện tiên sinh?"

Học sinh tỉnh hồn lại nhìn nàng thật sâu một cái, thờ dài thật sâu, học sinh chuyển trường này quả nhiên là lợi hại a, nếu như nói tể tướng đại nhân chỉ là ký thác tinh thần, như vậy Tĩnh Vương chính là thư viện thực quyền lãnh tụ.

Đồng thời cùng hai vị này giao hảo, học sinh chuyển trường này ở thư viện thật ra thì hoàn toàn có thể xông pha, thật.

Tạ tiểu cô nương sau khi bọn hất giải thích mới hiểu được, thì ra là Cảnh Hoan không chỉ là niên cấp thủ lĩnh, người ta đã lợi hại đi làm trợ giáo rồi, cho nên vốn là còn đang mong đợi "Đồng song yêu" Tạ tiểu cô nương, bây giờ lại muốn lên cao đến thầy trò yêu nhau rồi, phó bản về độ khó thăng vốn là công chiếm cũng toàn bộ trở thành tác phế thật là một môi không thương.

Như đưa đám Tạ tiểu cô nương ở lại lên một tiết khóa sau, trở mắt nhìn một Lão sư khác đi tới, mà trợ giáo Tĩnh Vương Điện hạ cũng không quay đầu lại đi, lặng lẽ rơi lệ đầy mặt.....

Sau khi Tĩnh Vương Điện hạ rồi đi trở lại phòng làm việc, Lâm Vân Tranh đã đang chờ hân, nhìn được hân sau khi đi vào cười nói: "Người cư nhiên dẫn nàng ra ngoài, vị kia biết không?"

Cảnh Hoan lườm hân, dùng giọng nói "Biết rõ còn hỏi" nói: "Ngươi cảm thấy thế nào?"

Lâm Vân Tranh suy nghĩ một chút, vẫn là nói ra sự nghi ngờ của mình hỏi lên: "Nàng đây là muốn làm gì, làm hoàng hậu lại không làm, " ngừng vài giây rồi nói tiếp: "Ngươi nói thật với ta, có phải là nàng đối với ngươi....."

"Im miệng!" Cảnh Hoan đột nhiên cắt đứt lời của hân, lời nói quát lớn bật thốt lên, trong thư đường đột nhiên tĩnh xuống. Cảnh Hoan đối với nét mặt khiếp sợ của Lâm Vân tranh, một cỗ phiền muộn lung thượng đuôi lông mày, hân nhắm lại mắt, phát tay một cái hình như muốn trong lòng nóng nảy cho tản ra: "Được rồi trong lòng ta có tính toán, ngươi nói một chút bên kia, tin tức truyền tới?"

Lâm Vân Tranh âm thầm ngăn chặn lo lắng trong lòng, nghe vậy giọng châm chọc nói: "Đã sớm truyền tới, nói nàng đã theo chúng ta yêu cầu làm là xong, nhưng mà ta lại đồng ý nhưng không có thực hiện, đây là đang khiến trách chúng ta đây."

Cảnh Hoan cũng theo đó xì khê một tiếng nói: "Cũng dám nói làm xong, ngươi nên động không động, người không nên động lại dám xuống tay, không có đầu óc gì đó, nếu không phải là xem ở nàng còn có chút chỗ dùng, cũng không còn giữ nàng, ngươi trấn an nàng hạ xuống, nói cho nàng biết, hồi sớm đã báo cho nàng rồi, để cho nàng kiên nhẫn chờ đúng là, sẽ không lâu đâu rồi."

"Lại để cho ta đi trấn an nàng?!" Âm thanh Lâm Vân Tranh không nhịn được nâng lên, "Cái việc phải làm này ta căn bản không làm được, ta không đi!"

Hân một bộ dáng vẻ tránh không kịp khiến Cảnh Hoan xì khê một tiếng: "Ai khiến cho ngươi thích hợp nhất đâu, cũng không cần gấp mặt, chỉ là viết lá thư mà thôi, đừng cho là ta không biết ngươi từ trước đến giờ viết thay cho người khác, được rồi nhanh đi làm, vừa đúng có thể thừa cơ hội có thể xuống núi trông thấy Trầm cô nương, ta cho là ngươi hẳn rất vui lòng."

Nhắc tới Trầm Thường Lê, Lâm Vân tranh về mặt ngược lại hòa hoãn đi một ít: "Thường Lê vẫn cùng ta nói thầm qua Hoàng..... Nói thầm qua nàng đâu, lần trước chỉ ở Đại Giác tự ăn chung phần thức ăn chay, ta khuyên một lần mới khiến cho nàng không có đến thẳng Tể Tướng Phủ tìm người, cũng không tiện trực tiếp nói cho nàng biết đó là Hoàng hậu."

Cảnh Hoan về mặt vui vẻ, giọng nói bắt đầu đi lại lộ ra không biết tự cung chiều, nói: "Lui về phía sau luôn là có cơ hội, nàng tính tình xưa nay là yêu ồm ào."

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Chương 83.2

Vốn là thực sự muốn trêu chọc một phen, nhưng không biết vì sao a, nhớ tới nhớ tới nàng lại có chút phiền muộn lên, nói gì ngay cả bị vô tình vứt bỏ cũng sẽ không hối hận, thật ra thì mọi người là lòng tham, tựa như vốn chỉ là nghĩ tới nhìn xa xa Cảnh Hoan là tốt rồi nàng, hôm nay cũng không phải là sinh ra cùng hân gần nhau vọng niệm.

Nàng biết là không nên, nàng cũng biết khả năng rất nhỏ, nhưng nàng chính là không nhịn được, nàng nghĩ đang được cho phép trong phạm vi cố gắng được kết quả gì thì do ý của trời, nhưng trong lòng vẫn là mong mỏi, mong mỏi có một ngày kết cục cùng hân có thể có đủ giống như tất cả trong sách như vậy, viết lên một "Từ đó vượt qua cuộc sống hạnh phúc".

Nàng quả thật sẽ không hối hận, nàng cũng không thể hối hận, con người khi còn sống, dù sao cũng phải có chút phấn đấu quên mình người kia, như vậy cho dù không thể gần nhau, đợi sau khi tóc trắng xóa, cũng sẽ không có tiếc nuối.

Tạ Bích Sơ cúi đầu nhìn Cảnh Hoan con ngươi sáng như sao, không nhịn được há miệng: "Cảnh Hoan....." Thiếp thích chàng, thiếp yêu chàng, chàng biết không?

Nhưng tất cả dừng khi đều chỉ đủ kêu một tiếng tên của hân, lời còn sót lại rốt cuộc cũng không nói ra miệng.

"Há?" Hân cúi đầu trả lời một câu, ánh mắt nhìn tới đây lại hình như bị bóng thương lóe lên một cái, sau đó nghiêng đầu tránh qua, âm thanh khàn khàn nói: "Còn không mau dậy một chút, nặng chết đi!"

Tạ Bích Sơ kéo kéo khóe môi, liền từ trên giường xuống, phủ lộng lại y phục, vừa nói: "Kế tiếp chúng ta đi đâu?"

Lâm Cảnh Hoan bắt khả tư nghị nhìn nàng một cái: "Là ta đi đâu, nàng hỏi cung ngay!"

"Ta còn lâu mới trở về!" Tạ tiểu cô nương bĩu môi, con ngươi di chuyển lòng vòng nói: "Thiếp muốn đi theo chàng tới Lăng Vân thư viện!"

"Nàng lần trước lên không phải nói thư viện quá cao không muốn đi a, huống chi không phải học sinh của thư viện đi tóm lại không tốt."

Tạ Bích Sơ nghe vậy, ngón tay điểm cằm một cái nói: "Vậy thì thiếp làm học sinh Lăng Vân thư viện là được." Vừa nói vừa xoay người trở lại từ treo quần áo bên cạnh bắt đầu lật y phục.

Cảnh Hoan liền vội vàng tiến lên ngăn cản nàng: "Đừng làm rộn có được hay không, nếu như bị Hoàng thượng phát hiện người không ở trong cung vậy thì nguy rồi, mật đạo chuyện tốt nhất không nên tiết lộ ra ngoài, nhất là Hoàng thượng nơi đó."

"Thiếp đây dĩ nhiên biết, chỉ là tại sao nhất là Hoàng thượng nơi đó, chẳng lẽ chàng thật định đem anh chàng xuống rồi tự mình đi làm Hoàng đế?" Tạ Bích Sơ cúi đầu lấy trong ngăn kéo xiêm áo, giọng nói rất tùy ý, nhưng trong lòng cũng rất khản trương.

Nàng chính là đang thử dò xét thái độ của hắn đối với cái ghế kia, nếu như hắn thật sự có ý đó, chuyện này đại khái giữa hai người duyên phận không quá sâu, nàng thật sự không muốn lại bị vây ở trong thâm cung.

Cảnh Hoan hình như hoàn toàn không có nhìn ra ý tứ nàng thử, nghe vậy cũng giống nhau tùy ý nói: "Chớ đem ta cùng hoàng thượng so, cái ghế kia có cái gì tốt, một khi ngồi lên cả người cũng bị vây ở phía trên, giống như anh ta vậy anh minh cơ trí thông tuệ tuyệt đỉnh người làm sao có thể buông tha cả kinh thành các cô nương khả ái hồn nhiên, đi lựa chọn đám nữ nhân tâm cơ thâm trầm ở hậu cung kia."

Tạ Bích Sơ bày ra vẻ mặt than, nghiêm túc đứng đắn nói: "Thiếp nhớ chàng từng nói là chàng trẻ, còn nữa, thiếp bây giờ là Hoàng hậu, cho nên chàng trước mặt nói lòng thiếp thâm trầm là muốn chết như thế nào, xem giao tình giữa ta với chàng không cạn mà phân thượng của thiếp thiện lương như vậy nhất định sẽ thành toàn cho chàng."

Cảnh Hoan suy nghĩ một hồi nói: "Ta muốn nàng tóc trắng xóa mặt đầy nếp nhăn hình dáng xấu xí hủi chết, làm ơn tất thành toàn bộ ta!"

Tạ Bích Sơ nghiêng đầu nhìn hắn tới, mặt hạnh mỉm cười, đuôi lông mày gầy nhẹ, còn mang theo khuôn mặt bé mập non nớt thế nhưng vì vậy sinh ra xinh đẹp, nàng cười nói: "Đây là chàng mời thiếp ở cùng chàng tới già?"

Chỉ là công phu của chung trà, hắn đã lần thứ hai từ trong mắt nàng thời điểm nhìn về phía hắn, thấy sắc thái tuyệt đẹp như thế, mặt hạnh sâu kỹ, đen nhánh thuần túy, nhưng bởi vì trong đó hàm chứa tình ý sâu nồng mà chảy quang dạt泰州, so với ngày xuân Bách Hoa mà muốn phồn tươi đẹp,, ẩn sâu tình cảm không hề che dấu, giống như tràn đầy trời đất sắp sửa bao phủ hắn.

Hơi thở của hắn không có nhịn được chút dồn dập, cơ hồ đều phải chống lại không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Học Sinh Chuyển Trường Ngưu Xoa

Editor: Tuyền Uri

Làm đại hoàn duy nhất một quý tộc học viện, thư viện Lăng Vân chỗ lưới đương nhiên đều là con cái quan viên, một phần rất lớn đều là quyền nhị đại Hồng Tam Đại, những thứ này đại hoàn tương lai từ nhỏ đều là đi theo tự mình đi theo trường bồi gặp qua trường hợp lớn, ở nhà dạy bên trên cũng bị nghiêm khắc bồi dưỡng. Mặc kệ gặp phải chuyện gì đều là không biến sắc sống nước chẳng sao.

Thế nhưng mấy ngày cả thư viện cũng có chút xao động, bởi vì từ trước đến giờ thư viện Lăng Vân thu nhận học sinh hết sức nghiêm khắc cư nhiên đang thời điểm một nửa học kỳ đột nhiên tới một học sinh chuyển trường, người học sinh chuyển trường này còn là học sinh duy nhất được một thủ lĩnh hoàng nhị đại kiêm học viện cấp cao Tĩnh Vương Điện hạ bảo đảm nhập học.

Mấu chốt hơn là Tĩnh Vương còn đối với người này nói năng thận trọng. Hơn nữa tự mình cảnh cáo mọi người không cho phép đi thăm dò, bởi như vậy, mọi người càng thêm tò mò, mặc dù ngại uy nghiêm sẽ không dễ dàng hiếu kỳ cái người học sinh chuyển trường đó, nhưng mà lòng hiếu kỳ cũng đã dâng lên.

Không có nghe nói trong kinh thành có gia thế nào đáng để Tĩnh Vương nể mặt như vậy a, về phần Kinh Thành thì càng không cần nói ra, hoàng nhị đại đó là nói chơi sao?

Sau đó sau khi lấy được tin tức người học sinh chuyển trường sau mấy ngày nhập học, các vị đồng học tất cả đều nói trước cảnh giác cao độ mớ lông tai. Cá biệt còn đặc biệt súc miệng tùy thời chuẩn bị đến gần, dù sao Tĩnh Vương Điện hạ không dễ tiếp cận hiện tại rốt cuộc đã tới đột phá miệng.

Vì vậy chờ Tạ Bích Sơ thiên tân vạn khổ trên đường còn dây dưa đến cùng khiến Tĩnh Vương Điện hạ công một đoạn đường rốt cuộc cuối cùng sau khi leo lên núi, tức còn không có thở đều đặn, thì đã bị trước mắt phô trương dọa sợ.

Luôn luôn đều là nàng khiến quần chúng vây xem, nhưng có một ngày cư nhiên bị vây xem loại cảm giác này thật đúng là tế nhị, Tạ Hoàng Hậu quét một vòng chung quanh các vị đồng học hoặc tò mò hoặc khinh bỉ hoặc lưỡng được ánh mắt, sau đó từ từ toét ra cái miệng nhỏ nhắn, rục rũ cười một tiếng.

Bị mạnh chỉ quang hoàn công kích các bạn học lập tức hít vào một hơi, không tự chủ được lui về sau một bước, cá biệt học sinh trên mặt thể nhưng phát ra hơi ừng hừng.

Vốn là khi sau khi nhìn rõ người tới sau Lâm Vân Tranh rất là khiếp sợ nhất thời im lặng, nhìn lại một chút bên cạnh nàng cười đến càng thêm rực rỡ nhưng tâm tình rõ ràng trở nên ác liệt Tĩnh Vương Điện hạ, hẳn không nhận được vỗ trán, sau đó bước nhanh về phía trước nói:

"Vương Gia, hay là trước mang vị công tử này tới ký túc xá thôi. Nếu là có những chỗ bất tiện cũng có thể sớm làm thay thế hoặc là bỏ sung."

Lời vừa nói ra này bạn học chung quanh càng thêm bàn luận xôn xao một hồi liên tiếp, thiết bị học viện ký túc xá tự nhiên cũng có thể thay thế bỏ sung lời này bọn họ đều là lần đầu tiên nghe có chịu hay không? Học sinh chuyển trường lại lịch cũng quá lớn thôi.

Tạ Hoàng hậu cảm thấy trước mắt từ cấp thấp đầu củ cải đến cấp cao rồi năm cửa treo các loại về mặt quả thật đáng yêu, thời điểm tốt nhất đang muốn phát phát móng vuốt chào hỏi có thể đùa giỡn một chút, Tĩnh Vương Điện hạ đã lời nàng đi.

Lâm Vân Tranh làm đại biểu học sinh quản lý học viện chỗ hậu cần, chuyện an bài ký túc xá như vậy đã sớm vô cùng thuần thục, vốn là Tĩnh Vương chỉ là đề cập tới muốn dẫn người tới nhập học. Nhưng là cũng không nói là người nào, Lâm Vân Tranh đương nhiên liền cho rằng là người nam, cho nên mặc dù cũng là theo phân phó của Tĩnh Vương chuẩn bị trụ sở đơn độc, nhưng tóm lại hay là đang trong ổ nam nhân.

Kết quả học sinh chuyển trường lại là Hoàng hậu hẳn đang hứng chịu nỗi sợ hãi ghê gớm ngoài, lập tức ở trong đầu đẩy ra quyết định, hỏa tốc đưa đến nơi ký túc xá an bài một tiểu viện đơn độc tĩnh lặng.

Quả quyết muốn đối xử khác nhau được chứ, hôm nay Hoàng hậu nương nương vẫn còn ở trong cung vì nàng "Quản lý bất lực" mà phản tư, nếu như không cẩn thận bị thư viện cái nào rồi năm câu đáp đi đến lúc đó cùng Hoàng đế não lý hôn vậy coi như không nói được!

Nếu là Tạ hoàng hậu biết Lâm Vân tranh nghĩ như vậy, nhất định sẽ nói cho hẳn biết: rồi năm người quá trẻ cay, lòng của cô nương ta đã bị một học sinh thư viện các người câu đáp đi rồi! Mặc dù hẳn cần bản không phải cố ý.

Vốn là bởi vì Tạ tiểu cô nương bị cường thế vây xem mà tâm tình buồn bực Tĩnh Vương Điện hạ thấy nàng lác đầu tò mò kiểm tra bộ dạng chung quanh, trong lòng phiền muộn cũng biến mất không ít, vừa lời y phục của nàng nhỏ giọng nói: "Hoàng cung cũng nhìn qua nơi này có cái gì đẹp, hảo hảo đi bộ, nếu không té ngã lại phải lãng phí thuốc của ta!" Hệ tha quảng mắt.

Tạ Bích Sơ quay đầu lại trừng mắt liếc hẳn một cái, rõ ràng là quan tâm nàng nhưng tại sao ngoài miệng độc như vậy, chẳng lẽ đây chính là trong truyền thuyết "Miệng ngọt thể chính trực"? Nếu quả như thật là như thế này, ngày đó nàng nên trực tiếp đụng ngã hẳn a, coi như hẳn trên miệng nói không muốn, nhưng thân thể nhất định sẽ không cự tuyệt nàng!

Tạ Bích Sơ không khỏi bóp cổ tay, hồi hận thì đã muộn.

Cơ trí hoàn hảo nàng quần theo hẳn tới Lăng Vân thư viện tới, hôm nay cận thủy lâu đài, hẳn là trăng trên trời nàng cũng nhất định phải hái hẳn xuống.

Chỉ là đợi sau khi bắt đầu đi học, Tạ tiểu cô nương chủ ý đánh "Liệt nam sợ dây dưa nữ" lập tức tan vỡ.

Vốn là đi, mặc dù theo như số tuổi mà nói Tạ tiểu cô nương có thể vào lớp cao cấp, nhưng nàng nhan vào lúc này lại cản trở rồi, Tĩnh Vương Điện hạ muốn đem nàng ném tới trung cấp ban, chỉ là sau khi Tạ cô nương biết Tĩnh Vương Điện hạ ở lớp cao cấp, lập tức tự mình phát huy bản lãnh từ triển lãm đã, mới để cho hẳn đồng ý mình vào lớp cao cấp.

Nhưng thời điểm nàng ngồi ở trong phòng học đợi lên lớp, người đứng ở bên cạnh Lão sư là ai à?

Đi học không cho nói chuyện, Tạ cô nương ngậm miệng nhìn một tiết khóa, đợi đến nghỉ ngơi rốt cuộc không nhận được rồi, dĩ nhiên nàng cũng không dám ở trước con mắt mọi người chạy đến trên bục giảng tìm Cảnh Hoan tính sổ.

Cũng may hôm nay người muốn đến gần nàng không ít, Tạ cô nương khuôn mặt tươi cười ngênh nhận đồng thời liền bắt đầu lời nói khách sáo quá: "Thật ra thì tại hạ và Tĩnh Vương cũng không phải là rất quen, chỉ là may mắn giúp Tĩnh Vương một vấn đề nhỏ, cho nên Tĩnh Vương ở biết tại hạ vẫn đối với Lăng Vân thư viện hết sức hướng tới thời điểm mới chấp thuận tại hạ."

"A ——" một vòng bạn học mặc dù cũng đáp một tiếng, nhưng trong lòng xao động hơn, có thể giúp thượng Tĩnh Vương người của đó là người bình thường sao? Nhìn lại một chút vị bạn học này đáng vẻ nói thoải mái như vậy, đã bắt đầu mơ mộng vị này sau lưng núi dựa nói không chừng là Hoàng đế.

Vị bạn học này chân tướng người, không chỉ có Hoàng đế còn có Tể Tướng đại nhân a ~

Tạ Bích Sơ liếc mắt nhìn Cảnh Hoan, sau đó đem đầu thấp thấp, nói: "Tại hạ mới tới thư viện, các vị xem như sư huynh tại hạ, lui về phía sau kính xin vui lòng chỉ giáo mới đúng."

"Đó là tự nhiên, chỉ không biết Sư đệ thường ngày có thể có đi qua những khác thư viện?" Đây là tới dò đáy.

Tạ Bích Sơ cười một tiếng, nói: "Cũng không phải từng đi qua thư viện, nhưng từng có may mắn tể tướng đại nhân dạy."

Chung quanh lập tức đều là một mảnh hấp khí thanh, nhưng là lập tức lại tới chất vấn: "Thứ cho sư huynh vô lễ, ở kinh thành có lẽ không nghe nói qua tể tướng đại nhân từng tự mình dạy qua vị học sinh kia."

Tạ Bích Sơ mặt mày chây lười, ứng đối như vậy có chút không kiên nhẫn, nàng chủ yếu là muốn biết Cảnh Hoan tốt hay không, vì vậy trực tiếp ngao nghể nói: "Không tự nhiên phải dăm dề dằng nói dối, chỉ là trong nhà cùng tể tướng đại nhân có chút sâu xa thôi."

Học sinh vây quanh nghe vậy lập tức lui xa hơn chút, hừ hừ bối cảnh này thật sự quá sâu dày, cái gì mà có chút sâu xa, có thể được tể tướng đại nhân tự mình dạy bọn họ liền nghĩ cũng không dám nghĩ a.

Tể tướng đại nhân là ai? Là thủ đồ người sáng lập Lăng Vân thư viện, văn võ song toàn kinh tài tuyệt diệu, chính là hình nhân tiêu biểu của Lăng Vân thư viện, là mỗi tòa thư viện linh hồn của con người sở hướng, nhưng là hôm nay nhô ra một học sinh chuyển trường, nói hớ cùng đại nhân tự mình dạy qua.....

Ha ha, bọn họ nhất định là đang nằm mơ.

Các vị học sinh vẫn còn ở hoảng hốt, chỉ nghe học sinh chuyển trường lại hỏi: "Lúc mới tới nghe nói Tĩnh Vương đều là học sinh, thế nào lúc này lại đứng diện tiên sinh?"

Học sinh tỉnh hồn lại nhìn nàng thật sâu một cái, thờ dài thật sâu, học sinh chuyển trường này quả nhiên là lợi hại a, nếu như nói tể tướng đại nhân chỉ là ký thác tinh thần, như vậy Tĩnh Vương chính là thư viện thực quyền lãnh tụ.

Đồng thời cùng hai vị này giao hảo, học sinh chuyển trường này ở thư viện thật ra thì hoàn toàn có thể xông pha, thật.

Tạ tiểu cô nương sau khi bọn hắn giải thích mới hiểu được, thì ra là Cảnh Hoan không chỉ là niên cấp thủ lĩnh, người ta đã lợi hại đi làm trợ giáo rồi, cho nên vốn là còn đang mong đợi "Đồng song yêu" Tạ tiểu cô nương, bây giờ lại muốn lên cao đến thầy trò yêu nhau rồi, phở bán về độ khó thắng vốn là công chiếm cũng toàn bộ trở thành tác phế thật là một môi không thương.

Như đưa đám Tạ tiểu cô nương ở lại lên một tiết khóa sau, trở mắt nhìn một Lão sư khác đi tới, mà trợ giáo Tĩnh Vương Điện hạ cũng không quay đầu lại đi, lặng lẽ rơi lệ đầy mặt.....

Sau khi Tĩnh Vương Điện hạ rời đi trở lại phòng làm việc, Lâm Vân Tranh đã đang chờ hắn, nhìn được hắn sau khi đi vào cười nói: "Người cư nhiên dẫn nàng ra ngoài, vị kia biết không?"

Cảnh Hoan lườm hắn, dùng giọng nói "Biết rõ còn hỏi" nói: "Người cảm thấy thế nào?"

Lâm Vân Tranh suy nghĩ một chút, vẫn là nói ra sự nghi ngờ của mình hỏi lên: "Nàng đây là muốn làm gì, làm hoàng hậu lại không làm, " ngừng vài giây rồi nói tiếp: "Người nói thật với ta, có phải là nàng đối với người....."

"Im miệng!" Cảnh Hoan đột nhiên cắt đứt lời của hắn, lời nói quát lớn bật thốt lên, trong thư đường đột nhiên tĩnh xuống. Cảnh Hoan đối với nét mặt khiếp sợ của Lâm Vân tranh, một cỗ phiền muộn lung tung đuôi lông mày, hắn nhắm lại mắt, phát tay một cái hình như muốn trong lòng nóng nảy cho tan ra: "Được rồi trong lòng ta có tính toán, người nói một chút bên kia, tin tức truyền tới?"

Lâm Vân Tranh âm thầm ngăn chặn lo lắng trong lòng, nghe vậy giọng châm chọc nói: "Đã sớm truyền tới, nói nàng đã theo chúng ta yêu cầu làm là xong nhưng mà ta lại đồng ý nhưng không có thực hiện, đây là đang khiến trách chúng ta đây."

Cảnh Hoan cũng theo đó xì khê một tiếng nói: "Cũng dám nói làm xong, người nên động không động, người không nên động lại dám xuống tay, không có đầu óc gì đó, nếu không phải là xem ở nàng còn có chút chỗ dùng, cũng không còn giữ nàng, người trấn an nàng hạ xuống, nói cho nàng biết, hồi sớm đã báo cho nàng rồi, để cho nàng kiên nhẫn chờ đúng là, sẽ không lâu đâu rồi."

"Lại để cho ta đi trấn an nàng?!" Âm thanh Lâm Vân Tranh không nhịn được nâng lên, "Cái việc phải làm này ta căn bản không làm được, ta không đi!"

Hắn một bộ dáng vẻ tránh không kịp khiến Cảnh Hoan xì khê một tiếng: "Ai khiến cho người thích hợp nhất đâu, cũng không cần gấp mặt, chỉ là viết lá thư mà thôi, đừng cho là ta không biết người từ trước đến giờ viết thay cho người khác, được rồi nhanh đi làm, vừa đúng có thể thừa cơ hội có thể xuống núi trông thấy Trầm cô nương, ta cho là người hẳn rất vui lòng."

Nhắc tới Trầm Thường Lê, Lâm Vân tranh về mặt ngược lại hòa hoãn đi một ít: "Thường Lê vẫn cùng ta nói thăm qua Hoàng..... Nói thăm qua nàng đâu, lần trước chỉ là ở Đại Giác tự ăn chung phần thức ăn chay, ta khuyên một lần mới khiến cho nàng không có đến thẳng Tể Tướng Phủ tìm người, cũng không tiện trực tiếp nói cho nàng biết đó là Hoàng hậu."

Cảnh Hoan về mặt vui vẻ, giọng nói bắt đầu đi lại lộ ra không biết tự cung chiêu, nói: "Lui về phía sau luôn là có cơ hội, nàng tính tình xưa nay là yêu ôn ào."

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Chữ Của Tể Tướng Đại Nhân

Editor: Tuyền Uri

Vừa mới dứt lời, Cảnh Hoan về mặt đột nhiên biến đổi, giống như là sức nhớ ra gì đó, nói: "Trong thời gian này ở chỗ này, tất cả tin tức mọi người truyền ra ngoài đều chặn lại!"

Lâm Văn Tranh xì khê một tiếng. Chậm rãi nói: "Cái này còn cần người nói sao ta sớm phân phó, mặc dù đại bộ phận học sinh cũng còn không có tư cách vào cung gặp qua Hoàng hậu, nhưng là khó bảo toàn sẽ bức họa đưa về nhà trong. Nếu để cho vị bên trong kia biết Hoàng hậu nữ giả nam ở thư viện Lăng Vân. Chỉ sợ không giữ được thư viện."

Cảnh Hoan cau mày, về mặt có chút ác độc: "Mấy ngày này để cho người ta nhìn hấn xếp vào mấy người kia, bắt buộc không thể để cho tin tức rò rỉ ra ngoài."

"Ta biết rồi, chỉ là," Lâm Văn Tranh do dự một chút nói: "Chỉ sợ Tạ gia bên kia không gạt được, dù sao đến bây giờ chúng ta cũng không biết là người nào là dùng biện pháp gì truyền tin tức ra."

Cảnh Hoan suy nghĩ một hồi, đột nhiên hơi hít mắt nở nụ cười: "Lần này ngược lại thật là một cơ hội tốt, Tạ Dịch Giang yêu quý nàng. Sau khi biết nàng ở thư viện nhất định sẽ cho người trông chừng nàng."

Lâm Văn tranh con người khê nhếch, sau đó lập tức phản ứng lại, cũng mỉm cười theo.

Nếu muốn trông chừng Tạ hoàng hậu, như vậy Tạ gia cần an bài người vào của không thể tránh khỏi sẽ bại lộ ra, cũng tránh cho bọn họ nửa phí tâm phí sức đi bắt được những kẻ tai mắt kia.

Chỉ là nghĩ lại, Lâm Văn Tranh vừa lo lo nói: "Nhưng Tạ gia vị kia là người tự mình mang vào, nếu là bị Tạ gia lão hồ ly kia biết, sẽ không trách cứ khuê nữ nhà hấn, chỉ sợ sẽ không dễ dàng bỏ qua người."

Cảnh Hoan xì khê một tiếng, về mặt lại rất là kiên cường: "Hãy để cho hấn tới, ta chưa từng sợ qua hấn, hơn nữa sau khi hấn biết, tất nhiên sẽ khuyên nàng hồi cung, ngược lại vì ta tỉnh sự."

Lâm Văn Tranh há miệng không nói chuyện nữa. Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, nếu quả thật nghĩ tình sự cần gì phải phí hết tâm tư mang theo nàng tới Lăng Vân thư viện, trực tiếp cự tuyệt không được sao, huống chi Hoàng hậu là thế nào từ trong thâm cung thần không biết quý không hay ra ngoài, Lâm Văn Tranh thật không tin trong đó không có bút tích của vị vương gia này.

Chỉ là thấy tiềm thức Tĩnh Vương hình như cũng không nguyện ý nói những vấn đề này, Lâm Văn Tranh cũng sẽ không tự nhiên nguyện ý lắm miệng. Nói cho cùng, hấn cũng là ý vào Tĩnh Vương thôi, rất nhiều chuyện căn bản cũng không phải là hấn có thể xen vào.

Thời gian lặng lẽ mà qua, trong thư viện thanh âm tiếng đánh thanh thúy vang lên, bày tỏ khóa trình buổi sáng kết thúc, đã đến giờ dọn cơm.

Một đám học tử tự giữ thân phận nhìn như chết đối, vẫn còn duy trì tư thái ưu nhã từ từ bước chân đi thông thả, Tạ Bích Sơ hoàn toàn không trông nom những thứ này, vừa giữa trưa nàng đều muốn bị chết ngộp, không chỉ phải ứng phó với các loại thử dò xét nhiều như vậy của bạn học, quan trọng hơn là nàng muốn tìm Cảnh Hoan tính sổ!

Nhưng sau khi lao ra khỏi phòng học, nàng đột nhiên dừng bước, mím môi chán nản phát hiện, nàng căn bản không biết phải đi đâu tìm hấn.

Nàng dĩ trạng dĩ nhiên sẽ không bị cả đám "Quan tâm" nàng học trưởng coi thường á..., thấy nàng ù rũ cúi đầu đứng ở nơi đó, lập tức liền có người tiến lên quan ái tới nàng hỏi thăm: "Lan cần học đệ, nhưng không biết phạn xá ở nơi nào, không biết sư huynh có hay không có may mắn vì người dẫn đường?"

Tạ tiểu cô nương vội khoát tay cự tuyệt ý tốt của hấn: "Không cần làm phiền sư huynh, Vương Gia sớm nói trước lúc tan học sẽ đến tìm ta, chính đệ đang đợi ở đây chốc lát, làm phiền sư huynh hỏi thăm rồi."

Nghe xong lời này các vị sư huynh lập tức bại lui.

Tạ tiểu cô nương trên đầu lại xuất cái bóng đèn, tiến lên một bước nói: "Sư huynh chậm đã, Vương Gia vẫn chưa tới, nghĩ đến là bị chuyện quan trọng ngăn trở, ta muốn đi trước tìm huynh ấy, lại không biết huynh ấy đang nơi nào, sư huynh nếu là biết được, kính xin báo cho tiểu đệ."

Vốn là nàng nói còn đang đợi Tĩnh Vương cách nói bày tỏ hoài nghi các sư huynh lập tức lại tin ba phần, nếu là muốn đi tìm Tĩnh Vương rồi, nghĩ đến không phải là giả, vì vậy sư huynh tốt bụng lập tức chỉ đường: "Vương Gia giờ phút này có lẽ đang ở thư đường, đó là nơi các vị tiên sinh chuẩn bị bài giảng trước."

Tạ tiểu cô nương giây hiểu, phòng học phòng làm việc nha, trợ giáo ở nơi nào là cần phải vậy. Sau khi Tạ tiểu cô lạnh cảm tạ sư huynh, lập tức rất là vui vẻ chạy đi.

Vì vậy Tĩnh Vương Điện hạ vẫn còn ở phòng làm việc các loại bốc lên phôi thủy sau khi đột nhiên phát hiện có người đến gần, vừa ngẩng đầu liền phát hiện ngoài cửa có cái đầu nhỏ, sau đó mắt thấy chủ nhân đầu nhỏ nghênh ngang đi tới hướng đối diện hấn ngồi xuống, ngẩng lên cái cằm thờ phỉ phò chất

vấn: "Cảnh Hoan mừng, sao ngươi không có nói cho ta ngươi cần bản không cần trở lại khóa."

Cảnh Hoan nhìn chăm chăm nàng cổ béo hai gò má mốp mốp, ngón tay giật giật, thiếu chút nữa không nhận được đưa tay đâm lên, nghe vậy buồn cười nói: "Ai nói ta không cần đi học rồi, ngươi không phải là vẫn còn ở trong giảng đường thấy ta, chỉ là ta so với ngươi còn phải khổ cực, ngươi là đang ngồi, ta cũng là đứng."

Tạ tiểu cô nương muốn phản bác, nhưng hần nói rất có đạo lý, giống như đáng về không lời chống đỡ, nàng gãi gãi gương mặt, suy nghĩ một chút nói: "Ta đói rồi, chúng ta ăn cơm trước đã."

Đề tài này nhún nhảy có chút lớn, Cảnh Hoan cũng sờ một chút, có chút ngượng ngùng thử dò xét nói: "Cứ như vậy? Ngươi không tức giận?"

Tạ cô nương vừa dặt tay áo của hần dặt ra ngoài vừa nghiêm túc nghiêm túc nói: "Ta quá đói muốn dùng cơm, ăn trưa xong mới có hơi sức tức giận tiếp."

Tĩnh Vương Điện hạ lập tức nghiêm trang cự tuyệt nàng: "Vậy ta tại sao có thể cho ngươi đi dùng bữa? Ta không thể để cho ngươi tức giận, ngươi ngồi, ta tự đi dùng bữa là được rồi."

Tạ cô nương vội mặt dày mày dạn lôi tay áo của hần: "Ta sai rồi."

Tĩnh Vương Điện hạ rút cuộc có cơ hội bóp một cái gò má của nàng: "Ngoan ——"

Hai người cùng nhau đi ra ngoài, nhưng càng chạy đường càng xa lạ, Tạ cô nương cảnh giác bắt lấy hần tay áo: "Đây không phải là đi phạm xá đường a, ngày hôm qua Lâm Vân Tranh đưa ta đi phạm xá rõ ràng không có xa như vậy."

Tĩnh Vương Điện hạ treo mặt "Ngươi thật không thức hóa" về mặt khoe khoang nói: "Ta đây là dẫn ngươi đi phạm xá của các tiên sinh dùng bữa, dĩ nhiên nếu như ngươi muốn đi bình thường, ta trước tiên có thể đưa ngươi đi."

Dĩ nhiên không muốn, Tạ cô nương lập tức bắt chặt chẽ tay áo hần lại, gương mặt cự tuyệt, có thể đi đến phòng giáo sư ăn, nàng sẽ không ngu ngốc đi tới phòng học sinh ăn đâu: "Cảnh Hoan ngươi thật là người tốt."

Tĩnh Vương Điện hạ khinh bỉ liếc nàng một cái, lại mặc cho nàng đem tay áo hần nắm phải nhả nhúm.

Trong phòng chuyên dụng ăn rất ít người, bởi vì phần lớn cổ giả cũng tự giữ thân phận, đến giờ cơm cũng có thư đồng chuyên môn trợ giáo... Trực tiếp xách cho đưa qua, dĩ nhiên, không ai dám để Tĩnh Vương này trợ giáo đưa thực phẩm.

Hai người khoai trá ăn một bữa cơm, đương nhiên rồi, ăn cái gì không phải trọng điểm, trọng điểm là theo người nào ăn chung, mặc dù nói không biết Tĩnh Vương điện hạ tâm tình như thế nào, tóm lại Tạ cô nương tâm tình vẫn là hết sức vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gà Lăn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Chương 85.2

Sau khi ăn xong Tạ cô hết sức kiểu cách nói nàng ăn quá no, cho nên do đầu sỏ mang nàng đến đây ăn cơm gây nên Tĩnh Vương Điện hạ lần này phải phụ trách —— phải đưa nàng tản bộ tiêu thực.

Tĩnh Vương Điện hạ hết sức xem thường nhìn thoáng qua mới vừa rồi Hoàng hậu lạnh lạnh còn ăn lung tung, há miệng muốn bày tỏ phản kháng, đáng tiếc vừa nhìn thấy nàng chống nạnh sung mặt lên làm ra một bộ uy hiếp đáng sợ, lập tức cười trằng.

Tạ tiểu cô nương phải dậm chân: "Không được cười, ngươi đứng đắn cho ta một chút, ta đang tức giận!"

Tĩnh Vương Điện hạ vừa cười vừa thẳng khoát tay: "Ta không có cười ta chỉ là lạnh phát run."

Ngẩng đầu nhìn một chút bầu trời mặt trời chói chang, Tạ tiểu cô nương nghiêng rằng hần không được nhào tới cắn chết hần, thời điểm đang suy nghĩ tính khả thi cùng tỷ lệ thành công, chỉ chớp mắt lại phát hiện cách đó không xa dưới tàng cây đứng một người.

Tạ Bích Sơ sợ hết hồn, không nhận được nhẹ nhàng "Ah" một tiếng: "Cảnh Hoan, có người."

Tĩnh Vương Điện hạ theo tầm mắt của nàng nhìn sang, những gì còn lưu lại trên mặt thu lại sạch sẽ, nụ cười nhất thời biến mất, hần cung kính khom lưng chấp tay, hướng người nọ thi lễ một cái: "Mạc thúc."

Người dưới bóng cây hướng bọn họ từ từ đến gần, Tạ Bích Sơ tò mò quan sát hần, đây là một lão nhân lớn tuổi hơn, đầy đầu tơ bạc, chòm râu dưới cằm cũng giống vậy tuyết trắng, mặc dù chống một cây gậy, nhưng bản lĩnh như cũ thẳng tắp, ngược lại lại có vẻ gầy này là bị hần xách ở trên tay.

Hắn nghe thấy Cảnh Hoan gọi, mỉm cười hướng hắn gật đầu một cái, tầm mắt trực tiếp rơi vào Tạ Bích Sơ nói: "Vị này chính là được Lăng Vân tự mình dạy dỗ....."

Lời của hắn còn chưa nói hết, âm thanh lại giống như bị đập ở trong cổ họng, con ngươi khẽ co rúc lại, tầm mắt không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào nàng, thật lâu cũng không có dời đi, một lúc lâu mới quay đầu nhìn về phía Cảnh Hoan, sắc mặt so với vừa rồi nghiêm túc rất nhiều.

Hắn từ từ mở miệng, âm thanh có chút khàn khàn, giọng nói lại hàm chứa khuyên giải cùng thờ dài: "Chiêu nhi, đó không phải là lỗi của hắn!"

Lời của hắn nói không giải thích được, Cảnh Hoan lại hoàn toàn hiểu, vẻ mặt bình tĩnh hồi đáp: "Mạc thúc, ta biết rồi."

"Vậy ngươi thì tại sao....." Tầm mắt mạc thúc khẽ quét Tạ Bích Sơ, phát hiện Tạ Bích Sơ đối với Cảnh Hoan vô ý thức lệ thuộc vào sau càng lộ vẻ nóng nảy: "Ngươi không thể làm như vậy, ngươi nhanh đưa nàng trở về!"

"Mạc thúc!" Cảnh Hoan cắt đứt lời của hắn, nghiêm túc nhìn hắn: "Mạc thúc, ta đã không nhỏ, trong lòng ta có tính toán."

Mạc thúc kinh ngạc nhìn qua hắn một lúc lâu mới dời ánh mắt đi, thờ dài nói: "Mạc thúc già rồi, không quản được ngươi, rất nhiều việc ngươi chỉ có thể tự chăm chú, Mạc thúc chỉ muốn nói cho ngươi biết, chuyện quá khứ hãy để cho nó qua đi, rõ ràng không phải là lỗi của ngươi, ngươi cần gì chú ý như thế? Chiêu nhi, ngươi sống quá mệt mỏi rồi."

Cảnh Hoan nghe vậy hồi lâu cũng không có nói, mi gian lại tràn đầy kiên định, ngay cả chút ti ti mềm yếu cũng không có, cứ như vậy nhìn thẳng lại Mạc thúc.

Mạc thúc thờ dài, quay đầu nhìn về phía Tạ Bích Sơ nói: "Nếu là Lăng Vân tự mình dạy dỗ đệ tử, vậy thì giúp hắn đọc thật kỹ chút sách viện này đi, dù sao hắn trước giờ cũng không có tới, ngươi xem qua rồi, đi nói cho hắn biết, cũng xem như kết tâm nguyện của hắn rồi."

Hắn trầm ngâm một lát, thấy gương mặt Tạ Bích Sơ mờ mịt, hắn ngăn ra, lúc này mới nhớ tới cái gì, nói: "Lăng Vân chính là chữ đương kim Tể Tướng Tạ Dịch Giang, cái này thư viện chính là sử dụng chữ hắn đặt tên, cũng coi là....."

Cũng như thế, bồi thường hòa đối với hắn, tạ lỗi.

Nhưng lời sau cùng, Mạc thúc nhấp máy môi, nhìn về mặt về Tạ Bích Sơ chột hiểu, cuối cùng vẫn còn không nói ra.

Cuối cùng nhìn Cảnh Hoan một cái, hắn lẩn nữa thờ dài, xoay người rời đi.

Lưu lại Tạ Bích Sơ một bụng nghi vấn, nàng kéo kéo Cảnh Hoan còn đứng ở nguyên địa, tò mò hỏi: "Cảnh Hoan, hắn là ai à? Hắn tại sao bảo ngươi Chiêu nhi a, là nhũ danh của ngươi sao?"

Cảnh Hoan phục hồi tinh thần lại, nhưng ánh mắt có chút sương mù, âm thanh khàn khàn mà hoài niệm: "Hắn a, hắn nguyên là thư đồng cận thân của người thành lập Lăng Vân thư viện, sau khi người thành lập qua đời, vẫn ở lại trong thư viện."

Người thành lập Lăng Vân thư viện, chính là người giận dữ với tiên hoàng mới tạo dựng thư viện, còn chạy đến cách vách Đại Giác tự đưa người ta chính dung chính là trêu chọc Lão Đầu Nhi kia? Tạ Bích Sơ gãi gãi gò má mập: "Nhưng người tạo dựng Lăng Vân thư viện hắn không phải cha tiên sinh ư, mới vừa rồi....."

Ừ, Mạc thúc kia vừa mới nói thư viện là dùng chữ cha đặt tên, phụ thân này tại sao cho tới bây giờ đều chưa từng có tới thăm đây?"

"Hắn tại sao không tới ta làm sao biết đây?" Lời nói Cảnh Hoan bật thốt lên, nói xong mới phát hiện giọng nói hơi chầm chọc, liếc mắt nhìn ánh mắt Tạ Bích Sơ kinh ngạc, hắn trì hoãn che giấu cảm xúc bình thường nói: "Có thể là sợ xúc cảnh sinh tình đi, dù sao, vợ chưa cưới của Tể Tướng đại nhân chính là trưởng nữ của tiên sinh hắn."

Tin tức thành linh xảy ra khiến Tạ Bích Sơ có chút mù mịt, nàng vì sao cho tới bây giờ cũng không biết chuyện này, người vợ chưa cưới rốt cuộc là từ nơi nào ra nữa, nàng thể nào cho tới bây giờ cũng không biết thì ra là phụ thân mình Nam Thần là song hôn a, nàng vẫn cho là cha mình thông minh con nhà giàu đẹp trai là không thể nào bị tình cảm sở khiến mê, dù ông ấy đối với Tể Tướng phu nhân mặc dù tôn trọng nhưng cũng bình thản.

Nhưng là bây giờ có người nói cho hắn biết, Nam Thần lão gia cư nhiên bởi vì sợ thấy cảnh thương tình đối với một chỗ nào đó chưa bao giờ đặt chân, cảm giác thần tượng sụp đổ.....

Nhưng tàn nào phần Tạ Bích Sơ cảm thấy, vì thân tình yêu thương của Nam Thần lão gia càng tiếp thêm sức quyến rũ a phải hay không!

Bất quá lòng nhất thời cháy hừng hực!

Nàng một đôi mắt sáng kinh người, dùng sức bắt được cánh tay của Cảnh Hoan hỏi tới: "Ta vẫn luôn không có hỏi, cha Lão sư tên gì a, vợ chưa cưới kêu là gì? Bà ấy thế nào..... Ách, thế nào không có ở đây?"

Mặc dù cảm thấy đối với một người qua đời nên bày tỏ mặc niệm, nhưng là với cô gái kia cùng bà hoàn toàn không sao, thật sự cảm giác khổ sở không gì sánh được, huống chi nếu như không phải là bởi vì bà qua đời, sợ rằng hiện tại cũng không có mình.

Cảnh Hoan nhìn nàng một cái, cư nhiên cũng không có tránh, từ từ hồi đáp: "Ông cụ họ Bạch, về phần tục danh người không cần biết cũng được, là đại nho tiền triều nổi danh, Tề Tướng là Tạ thị một môn trưởng tử, may mắn là đệ tử Bạch lão, vì Bạch lão thù đồ, sau bởi vì tài văn chương xuất chúng, khiến Bạch lão lấy trường nữ gả cho."

Bạch lão năm xưa say mê học vấn, trung niên lấy vợ, già nua có con gái, tự nhiên đối chường châu mọi cách nuông chiều, có thể được hẳn đem trái tim chi bảo gả cho, có thể thấy được Tề Tướng tài. Hai người nguyên chính là trời sinh một đôi, sau khi kết hôn cầm sắt hòa minh, sau tiền triều mục nát, Tề Tướng xếp bút nghiên theo việc binh đao, Tạ Bạch thị không có câu oán hận nào, chỉ bên trong lung loạn, Tạ Bạch thị khó sanh mà chết, một thi hai mệnh."

Giọng điệu của hẳn nhàn nhạt, một đường thẳng tự, nhưng Tạ Bích Sơ từ trong nghe ra rung động lòng người, nàng không khỏi âm thầm thờ dài, khó trách Nam Thần lão gia đối với Tề Tướng phu nhân hết sức bình thân, bởi vì hẳn trong lòng vẫn nhớ Bạch thị đó.

Cũng khó trách Nam Thần lão gia đối với nàng dung túng cung chiều như vậy, có lẽ là bởi vì ông đem tình cảm đối với đứa bé không cách nào ra đời đó ký thác trên người nàng.

Đáng thương Nam Thần lão gia.

Thiếu não phần Tạ cô nương hoàn toàn không có cảm giác gì làm vật thể thân, bởi vì Nam Thần lão gia đối nàng tốt đều là thật, thì tại sao nên vì một chút chuyện đã qua mà tức giận, căn bản không đáng giá, hơn nữa lại nói nàng thật ra thì bất quá là một du hồn mà thôi.

Tạ Bích Sơ thờ dài: "Phụ thân thật đáng thương a, ta về sau sẽ đối với ông tốt hơn, tốt hơn, hơn tốt hơn!"

Tình Vương Điện hạ dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn nàng một cái, nói: "Hắn có cái gì tốt, một người vợ mà không giữ được, a....." Trong giọng nói tràn đầy khinh thường cùng khinh miệt.

Phụ khổng lập tức búng lên, chống nạnh tức giận nói: "Còn nói sao, nếu không phải là bởi vì đi theo nhà cha người đánh giặc, cha ta về phần không che chở được vợ ư, cha nhà người ba bốn lần mời, phụ thân tâm hệ dân chúng, đương nhiên sẽ thể đồng ý! Theo ta nói, cha nhà người mới là không tốt!"

Tình Vương Điện hạ nghẹn lời, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác đuổi con ruồi bình thường phát tay một cái nói: "Người mau im miệng đi, bị người khác nghe được ta không cứu được người!"

"Ta không im! Một nhà các người đều không phải là người tốt, cha người là, anh người a, mẹ người a, người cũng vậy!"

Tình Vương Điện hạ mất hứng: "Ba người bọn hắn quả thật không phải người tốt, mà ta có đâu, người trước lúc dùng bữa còn nói qua ta là người tốt! Khi người nói chuyện, đầu óc bỏ nhà ra đi hay sao?"

Tạ tiểu cô nương bị chọc tức, hung hăng đưa chân dẫm lên chân hắn, sau đó cũng không đợi hắn phản ứng, thò một dạng rất xa sao rồi, sau đó đợi nàng phục hồi tinh thần lại phát hiện, nàng cư nhiên lạc đường rồi!

Tạ cô nương bĩu môi loạn xỉ ngẫu một dạng quay một vòng, suy nghĩ một chút hành động của mình vừa mới làm rồi trực tiếp che mặt, nàng thế nào đột nhiên trở nên ngây thơ như vậy a, nàng rõ ràng là người trưởng thành nhưng cái thân xác vị thành niên này cho nên liên tâm trí đều bị ảnh hưởng?

Hoặc là nói, ảnh hưởng tâm trí chỉ số thông minh rút xuống, không phải cái này thân xác, mà bởi vì là, đối mặt là hắn, bởi vì, chuyện này không cách nào ức chế tình cảm.

Vẫn thật..... Tạ cô nương vuốt vuốt mặt béo múp míp của, thì ra là không chỉ có nữ chủ có hào quang, người đi đường Cảnh Hoan cũng có, hơn nữa cái hào quang này hay là mình tự tay mặc cho Cảnh Hoan.

Hiệu quả hào quang: đến gần Cảnh Hoan trong vòng ba bước, thông minh rút xuống 99%, hào quang tác dụng đối tượng (vên vẹn tác dụng ở): Tạ Bích Sơ, thời gian hào quang kéo dài: vĩnh cửu.

Thật là tự mình đào hầm mình nhảy, Tạ cô nương ừ ừ cúi đầu đứng ngăn người tại chỗ, đi theo phía sau hai người rồi cuộc không nhịn được tiến lên phía trước nói: "Gặp qua cô nương."

Tạ Bích Sơ sợ hết hồn, sau khi thật rõ lời của bọn họ lập tức lui về sau một bước phòng bị: "Các người là ai?"

"Cô nương chớ sợ, thuộc hạ là người của Tướng gia."

Tạ Bích Sơ cảnh giác như cũ hỏi "Tín vật đâu?"

Trong mắt người mở miệng thoáng qua một chút ý cười, ngay sau đó từ trong tay áo móc ra một ống trúc nhỏ nhỏ đưa cho nàng, đem ống trúc trên có khắc một ít hoa văn mặt đối diện nàng.

Tạ Bích Sơ hai mắt chợt lóe, cái này là hoa văn Tường Vân trượng Nam Thần lão gia đã từng có ý để cho nàng nhận thức qua, nàng do dự một lát, vẫn là tiếp nhận ống trúc, sau đó đem tờ giấy cuộn bên trong mở ra.

Phía trên là thiết họa ngân câu quen thuộc: Mọi chuyện nên cẩn thận. Con dấu đỏ tươi đắp lên chữ, đồng dạng là hình dáng Tường Vân.

Tạ Bích thử ra một hồi, con dấu này là tư ấn của Nam Thần lão gia trong tư ấn, chưa bao giờ dễ dàng kỳ nhân, trong trí nhớ chỉ là có một lần nguyên chủ tò mò hỏi một lần, Nam Thần lão gia mới đề cập tới một lần.

Nàng nhìn chăm chăm con dấu hình dáng Tường Vân nhìn một hồi, trong lòng lặng lẽ thở dài, trước hôm nay nàng không hiểu đây là cái gì, nhưng là bây giờ nàng nào còn cái gì không hiểu.

Tại sao thời điểm Mạc thúc khi nhắc tới Lăng Vân nàng có chút không giải thích được, bởi vì đại hoàn mọi người đều biết, Nam Thần lão gia chữ là "Thiên Phàm", kết quả đột nhiên có một ngày có người nói chữ của hắn nhưng thật ra là "Lăng Vân", ai sẽ tin?

Mà bây giờ Tạ Bích Sơ cũng biết, Bạch thị đó qua đời đối với Nam Thần lão gia là một sự đa kích thực sự quá lớn, nếu không không thể nào sửa lại ngay, chữ loại vật này ở cổ đại ở mức độ quan trọng rất lớn so tên còn quan trọng hơn, nhưng Nam Thần lão gia nói dối rồi, quá tùy hứng vậy. Quá chua xót rồi.

Tạ Bích Sơ đem tờ giấy thu vào trong túi, nghi ngờ quan sát một chút hai người trước mắt, nói: "Phụ thân thể nhưng không kêu ta hồi cung?"

"Chủ tử nói, nếu cô nương đã đi rồi, thì chơi mấy ngày nữa rồi hãy trở về, " hắn dừng một chút lại nói: "Trong kinh mấy ngày nay có chút rối loạn, cô nương không trở về cũng tốt."

Tạ Bích Sơ như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, lại nói: "Trong thư viện không có gì nguy hiểm, hai người các ngươi cũng không cần đi theo ta, nếu để cho người khác phát hiện sẽ không tốt, nơi này lại nói lớn như vậy, ta tính nếu xảy ra chuyện gì các ngươi cũng rất nhanh có thể chạy tới, yên tâm đi."

Hai người liếc nhau một cái, cuối cùng đồng ý, chỉ đường cho Tạ cô lạnh, lúc này mới rời đi.

Mà Cảnh Hoan bên này, rất nhanh sẽ nhận được tin tức, Tĩnh Vương Điện hạ đem tờ giấy của vật cầm trong tay trực tiếp ném vào lò trong hương, bên mỗi nâng lên không khỏi nụ cười, trên trán lại tràn đầy phiền muộn phức tạp.

Mà trong kinh thành mấy ngày nay quả thật có chút loạn, hoặc là nói, rất loạn.

Tại sao? Bởi vì Tể Tướng đại nhân phát! Bão tố! Rồi!

Chuyện nguyên ở ngày đó thời điểm Thái hậu thừa dịp Hoàng đế vào triều hướng Trường Hoa cung ném ý chỉ, khiến Hoàng đế bệ hạ dưới cơn nóng giận trực tiếp đem tất cả thành viên của Tôn Thị tất cả đều phạt về nhà đóng cửa suy nghĩ.

Đại thần đều cảm thấy hoàng đế bệ hạ thật sự quá quan tâm Hoàng hậu lạnh lạnh rồi, vì nàng cư nhiên đem đầu óc bị chọc tức, cứ như vậy liều mạng chọc thiên.

Nhưng thông minh như Tạ Dịch Giang làm sao có thể không biết ý tứ của Hoàng đế bệ hạ, hắn mới thật sự cho rằng Hoàng đế bệ hạ không thật sự vì Bảo Nhi mình mới làm như vậy, Bảo Nhi mình chỉ là một lấy cớ, một mồi dẫn hỏa, Hoàng đế làm như vậy, hoàn toàn là bởi vì hắn bị Tôn Thị ép cùng nữa nhìn không nổi nữa, hắn bộc phát.

Nhưng tiểu Hoàng đế cũng biết năng lực của chính hắn không đủ, cho nên kéo Bảo Nhi mình vào, chính là muốn mình xử lý cho hắn, đem Tôn gia giết chết.

Ngày đó hắn thỉnh cầu phế hậu, mọi người nghe vào trong tai đều là ý tứ phế hậu, nhưng trên thực tế, đối thoại của hắn và Hoàng đế bệ hạ là ý này:

Tể tướng đại nhân: để cho ta giúp ngươi đối phó Tôn gia cũng được, ngươi phế hậu trước!

Tiểu hoàng đế: ngươi trước đem Tôn gia nắm sập rồi hãy nói!

Việc này đặc biệt cùng tay không bắt sỏi trắng khác nhau ở chỗ nào, khiến Tạ Dịch Giang biệt khuất dạ, hắn mà phải để tiểu Hoàng đế khiển sao, dù sao hắn bố trí vẫn chưa có hoàn toàn, muốn đem Bảo Nhi mình lãnh lặn ra cũng không phải là chuyện đơn giản, hắn mới không muốn Bảo Nhi mình sau khi đi ra không có biện pháp đứng ở dưới ánh mặt trời, hắn còn phải kén rể tốt cho Bảo Nhi mình có được hay không?

Vì vậy hắn chỉ có thể thỏa hiệp với Tiểu hoàng đế, vậy hắn nín đây lửa giận phải làm gì đây, đương nhiên là hướng về phía Tôn gia phát tác.

Vì vậy Tôn gia xui xẻo.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gả Lân Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Chỉ Là Trong Lòng Nàng Nguyễn Ý Thôi

Editor: Tuyền Uri

Cho tới nay, Tôn Khải Xương mặc dù ngoài miệng chưa nói, nhưng trong lòng vẫn là há hê tự xưng "Tôn nửa ngày", nhưng Tề Tướng đại nhân một phát tác, hần mới hoảng sợ phát hiện. Hần nên được gọi là —— Tôn Vô Thiên.

Tự cho là nắm trong tay quyền cao thế lâu, có một ngày bị người khác lấy sức mạnh như bẻ cành khô trong nháy mắt liền hủy thành một vùng bình địa cảm giác là dạng gì? Có lẽ người khác không rõ ràng lắm, nhưng Tôn Khải Xương giờ phút này cảm giác được toàn bộ một cách hết sức rõ ràng —— trống rỗng.

Hần kinh ngạc ngồi ở phòng khách ngồi thật lâu. Cho đến người làm không nhìn được cẩn thận từng li từng tí lên tiếng kêu một tiếng. Tôn Khải Xương giống như là hứng chịu nỗi sợ hãi ghê gớm, thân thể run lên, một hộp máu trong tim liền mưa ra ngoài.

Trực tiếp đưa Tôn Tuyết Y mới vừa từ Hoa Lâu ra về nhà sợ sấn hãi.

Tôn gia trong một đêm liền sụp xuống, đầu sỏ gây nên Tạ Tề Tướng còn có thể mặt không đổi sắc chạy đi vào triều, mặt không đổi sắc cho thêm Hoàng đế bệ hạ quả bom thần già rồi, muốn từ quan, nói thật.

Nếu như hoàng thượng thuận tiện để cựu thần có thể mang theo Bảo Nhi được hưởng Thiên Luân Chi Nhạc vậy thì càng tốt hơn, thần cảm tạ Hoàng thượng tám đời tổ tông phải hay không.

Hoàng đế bệ hạ liếc Tạ Tề Tướng một cái cả người lóng lánh ánh sáng sức quyến rũ. Nhìn lại một chút hần có bộ mặt phớt tình gương mặt tuấn tú, cảm thấy bao tử đau, sau đó quả quyết vung tay lên nói: "Đề sau hãy nói."

Tiếp theo liền bắt đầu cùng đại thần thảo luận sự việc Tôn gia.

Vốn là đi, tất cả mọi người cho là Hoàng đế bệ hạ đã ăn đủ đau khổ của ngoại thích Tôn gia rồi, hiện tại chắc đúng Tôn gia thống hận muốn chết, cho nên vừa nghe Hoàng thượng nói muốn thảo luận xử lý như thế nào Tôn gia, lập tức tình thần tỉnh táo, bỏ đá xuống giếng cái gì chơi chính trị đều là sở trường nhất, hướng chỉ đại thần vẫn bị Tôn gia áp chế, Tề Tướng đại nhân đi nhờ xe tập kích Tôn gia cảm giác không nên quá thoải mái.

Tất cả mọi người bắt đầu ồn ào lộn xộn bắt đầu chinh phạt Tôn gia, các loại diệt cửu tộc cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội... Chú ý liên tục không ngừng, Tôn Thái hậu cùng Tôn quý phi đang ở hậu cung cũng không có may mắn có thể thoát khỏi.

Tôn Thái hậu hoàn hảo một chút, dù sao cũng là người của tiên đế, đại thần xuống tay còn nhẹ một chút. Nhiều lắm là về sau thu quyền lợi của Thái hậu để cho bà chân chân chánh chánh tu thân dưỡng tính, nhưng mà đối với Tôn quý phi thì không phải khách khí như thế.

Nhất là nhà mẹ tứ phi, kim nén lâu như vậy, vội vàng thừa dịp bà bệnh muốn mệnh bà, dứt khoát một chút để nghị trực tiếp, một chút để nghị nhân từ ném về Tôn gia. Dù sao mặc kệ như thế nào thì là không thể vào tiếp tục đặt ở hậu cung.

Bọn họ nói ra dày đặc, nhưng Hoàng đế bệ hạ cũng đang thời điểm máu chốt này mềm lòng, nửa buổi nghe xong rốt cuộc khoát tay một cái nói: "Tôn gia tất nhiên đáng hận, nhưng là Quý phi tội không đáng chết, hướng chỉ lúc trước đã cách chức làm quý nhân, liền phạt nặng không bao giờ tấn thăng thôi."

Toàn thể đại thần: ta XXX!

Tạ Tề Tướng nâng trán bày tỏ hần say, phải về nhà, các đại thần cũng đều cảm thấy say đến không được, đều muốn về nhà.

Thật ra thì sau khi Tôn gia bị thua căn bản là không cần phải xử trí như thế nào, càng không có cái gì thảo luận giá trị, duy nhất có điểm giá trị chính là hai nữ nhân ở hậu cung rồi, kết quả Hoàng đế mềm lòng, vậy còn có cái gì tốt nói.

Không giống Tạ gia như vậy nội tình thâm hậu truyền thừa trăm năm Đại Gia Tộc, Tôn gia tỏ thương tổng cộng tự ra hai người tú tài, Tôn gia mặc dù có thể liên lụy tiên đế, hoàn toàn là bởi vì Tôn Khải Xương lão gia vẫn tính là người thông minh.

Tôn lão cha mặc dù không có công danh, vẫn là một thương nhân, nhưng là vô gian bất thương, người ta có lòng mắt có kiên quyết, cũng không thiếu một chút thành tín, cho nên tại tiên đế khởi sự chuyện, nhìn người tương đối chính xác Tôn lão cha cảm thấy tiên đế vẫn tương đối có tiền đồ, vì vậy nhân cơ hội tiêu một số lớn tiền, khó hiểu tiên đế kinh tế khó khăn. Tiên đế thì nói ta nhất định sẽ báo đáp người, Tôn lão cha cảm thấy nói miệng không bằng chứng, liền đem đại nữ nhi đưa đến bên cạnh tiên đế, mặc dù hần còn đem Nhị Nữ Nhi cộng thêm một nhóm tiền tài đưa đến bên cạnh một thủ lĩnh khởi sự khác.

Chỉ là tiên đế không sao cả a, tiền bạc đưa tới cửa, gái gú vì sao không cần, cộng thêm tôn Thái hậu nhan sắc cũng không tệ lắm, tiên đế liền giữ nàng lại làm cái thiếp, có thời điểm cần cuộn cuộn ga giường.

Kết quả đứa bé ra đời.

Tiên đế vẫn tương đối vui mừng, sau khi lên ngôi liền phong nàng làm phi, dĩ nhiên một phi vị có hơn phân nửa là bởi vì hoàng tử, một cái khác nửa là bởi vì bởi thường, bởi vì tiên đế nhỏ mọn đem gió chiều nào theo chiều đó đem Tôn lão gia và Tôn Nhị tỷ cùng với chồng của nàng bị đưa đến bên cạnh một người thủ lĩnh khác cho hết làm thịt.

Về phần tình cảm tiên đế đối với tôn Thái hậu ? Ha ha cộc!

Sau lại bởi vì tiên đế vẫn bận đánh giặc, đứa trẻ tương đối ít, cái này không sẽ để cho Cảnh Diệp lên ngôi, Cảnh Diệp cũng lên ngôi, dĩ nhiên sẽ không

uất ức mình mẹ, dù sao bình thường không nhìn thấy cha đứa trẻ đều là tương đối lệ thuộc vào mẫu thân, cho dù mẫu thân đó thật ra thì cũng không phải là đặc biệt thích hẳn.

Mẫu bằng tử quý mà đi lên Thái hậu vị, Tôn Thái hậu tự nhiên bắt đầu đại lực cất nhắc nhà mẹ, chính là một thương nhân nhà làm sao có thể tấn tốc thế kia đang ở chính trị sâu dưới biển học được tự do trầm phù kỷ xảo?

Bọn họ sẽ, đầu tiên là là dùng tiền thu mua, đây chính là vì Tôn Khải Xương cảm giác mình đã trở thành tôn nửa ngày, cũng đang bị Tạ Tề Tướng hạ thủ sống không qua một chiêu.

Tiền bạc giao dịch quan hệ, gặp phải yếu thế chắc chắn vô cùng, bởi vì lợi ích trên hết, gặp phải cường thế lại không chịu nổi một kích, bởi vì quyền thế chí thượng.

Nhưng mặc kệ quyền vẫn là tiền, dựa vào vĩnh viễn là —— người.

Nội tình gia tộc thâm hậu, bọn họ nếu nói nội tình thâm hậu, không chỉ có gia phong tốt bồi dưỡng ra được ưu tú đời sau, không chỉ có chi tích lũy tiền bạc cung cấp hoàn bị điều kiện, mà là mạng lưới liên lạc giao thiệp khổng lồ không thể tưởng tượng kia, đây là Tôn gia nhỏ như vậy gia tộc liền nhìn lên đều không thể sánh bằng.

Như vậy một cảm rẽ không nói ngay cả căn cơ cũng đã nát hết Tôn gia còn có công dụng gì phải đi xử trí? Liền vốn là làm Thương Hộ ưu thế tiền tài cũng đã bị Tôn gia trẻ tuổi quần áo lụa là cho thua sạch, trước ở Giang Nam sản nghiệp lại bị Hoàng đế cùng Tạ Dịch giang xóc ngược đẩy lên trời, Tôn gia còn có thể có cái gì?

Đại thần lòng dạ cũng biết rõ, cho nên đang nghe Hoàng đế mềm lòng muốn bỏ qua cho Tôn quý phi, không đúng, là Tôn quý nhân, tất cả mọi người không sao, biết Hoàng đế ngại thích nhan sắc Tôn quý nhân, ngại vui vẻ là được rồi.

Chúng thần ý hưng lan san không lên tiếng, Hoàng đế bệ hạ suy nghĩ một chút cũng không có gì phải nói rồi, liền chuẩn bị bãi triều, chỉ là đầu óc vừa động, đột nhiên phát lên một chuyện, liền trực tiếp ném cho bắt đầu tiêu cực bãi công tổng lý đại nhân: "Tôn Thị nhất đẳng hoạch tội, trong triều chỗ trống nhân tài, trăm chuẩn bị thêm một lần thi Hương, chuyện này do Tề Tướng phụ trách, hạng mục công việc cụ thể Tề Tướng trước cùng chúng thần thương thảo một cái rồi bẩm báo cho trăm là được."

Tạ Tề Tướng không vui hơn rồi, hẳn vốn là chuẩn bị chuyện xong rồi lên lên đem Bảo Nhi mình tiếp theo về nuôi trong nhà mấy ngày, kết quả bị tiểu hoàng đế lại phái cho hắn hoạt nhì, không thể nhẫn nhịn!

Sau khi chờ tiểu Hoàng đế đi, Tạ Tề Tướng quay người lại, ánh mắt như điện đem sau lưng một đồng đại thần cũng bắn quét một lần, làm thế nào, tại sao hắn nhìn thấy một đám phế vật?

Hắn nghĩ nghĩ, đột nhiên nghĩ đến một ý kiến hay, bên môi lộ ra nụ cười xán lạn, tiểu Hoàng đế lại dám lần lượt cho hắn ngọt ngào, nếu là hắn không báo về một cái quả thật quả không phù hợp hắn tác phong trước sau như một rồi!

Vì vậy tại phía xa ngoài thành Lăng Vân thư viện người khác nhận được một phong thư, sau đó tâm tình lấy tốc độ ánh sáng ác liệt, tâm tình của hắn ác liệt, liền muốn có người cùng nhau ác liệt.

Hai người ý tưởng hợp thành một: ta khó chịu, như vậy mọi người liền cùng nhau khó chịu đi!

Tạ tiểu cô nương mấy ngày nay vui vẻ đến bay lên.

Đầu tiên đầu mỗi ngày đều có thể gặp được Cảnh Hoan hơn nữa giống như nói yêu thương thời đại học, cùng nhau ăn cơm cùng nhau tản bộ mỗi ngày đều ở ước hẹn buổi tối còn có thể hưởng thụ được được nam phiêu đãi xử đưa về cửa túc xá, thật rất vui a.

Tiếp theo đầu rồi, cư nhiên phát hiện một đồng bạn học thuộc tính che giấu, mỗi ngày xúm lại nghe bát quái cái gì đều là tiểu nhi khoa, cùng nhau nghĩ biện pháp lấy một loại tư thế nghiêm chỉnh đối với đồng học cấp thấp tiến hành Ác Tác Kịch cuối cùng còn lấy Cứu Thế Chủ hình tượng ra sân lấy được tiểu thí hài cảm tạ, loại này im lìm cách làm là ở quá hợp tâm ý Tạ cô nương rồi.

Bởi vì nhiều mấy ngàn năm giáo dục, tạ tiểu cô nương thường cung cấp sáng ý hết sức mới mẻ độc đáo, vì vậy rất nhanh sẽ dung nhập vào tập thể, cũng tấn thăng thành công làm tiểu đội trưởng gây sự, vì vậy mà bị Cảnh Hoan tiến hành dùng cách xử phạt về thể xác chuyện..... Ai, chuyện này nàng không muốn nói.

Nhưng không đề cập tới không được ah..., Tạ cô nương trong ánh mắt của của mọi người vị học trưởng tràn đầy thương hại"Chính ngại bảo trọng", bị Tình Vương Điện hạ nữu lấy lỗi tai cho xách đi rồi.

Tạ tiểu cô nương vừa che chở lỗi tai của mình vừa thật nhanh động lên tiểu chân ngắn của mình, tránh cho theo không kịp Tình Vương điện hạ chân dài to để cho mình đau hơn, còn vừa muốn khóc tố: "Cảnh Hoan, thật là đau a, thật sự rất đau, thật!"

Tình Vương Điện hạ "Ha ha" cười lạnh, một tay mở cửa, một tay nữu lấy nàng lỗi tai quăng nàng đi vào, thuận thế buông lỏng tay, hừ lạnh nói: "Người lần đó không đau, quý đi!"

"Ta thật sự hiểu rõ sai rồi ~" Tạ Bích Sơ chớp mắt to vô tội nhìn hắn, cố gắng đưa tới tâm đồng tình của hắn.

Tĩnh Vương Điện hạ nghiêm trang gật đầu: "Ta hiểu biết rõ, ngươi quả thật hiểu rõ sai rồi, ngươi mỗi lần cũng biết, nhưng là ngươi chính là không thay đổi."

Tạ tiểu cô nương cúi đầu, suy nghĩ một chút tin tức Nam Thần lão gia một ngày ba lượt thúc giục nàng hồi kinh? nhất thời cũng chưa ngoa: "Tại sao phải thay đổi, ta vốn là không có biện pháp ở lại chỗ này bao lâu, đã như vậy tại sao không thể mở tâm một chút, trong cung biệt khuất như vậy, thật vất vả đi ra bên ngoài tới ta là cái gì vẫn muốn cho ta biệt khuất như vậy? Ta hiểu rõ ngươi một mực nói ta phiền ta, vẫn muốn ta đi, ta rất mau liền đi, ngươi hài lòng chưa?"

Nhiều ngày như vậy tới nay Cảnh Hoan cũng không phải là lần đầu tiên bắt nàng trở lại, nhưng mỗi lần nàng đều là cười hi hi, lần này vẫn là lần đầu tiên phản bác hần như vậy, vốn là phiền não Cảnh Hoan càng thêm không chế không được tính tình của mình, bật thốt lên: "Ngươi có phải hay không quên chính ngươi là một cô nương, cả ngày cùng một đám nam tử trong cùng một chỗ xen lẫn ngươi còn lý luận phải hay không?! Ngươi cho rằng ngươi đổi một bộ quần áo là có thể hủy bỏ sự thực ngươi là Nhất Quốc Chi Hậu, ngươi đều là người lớn rồi sao lại ngây thơ như vậy?!"

Bởi vì đem sắp ly khai mà đau lòng Tạ tiểu cô nương trực tiếp bị rống bối rối, sững sờ nhìn hần, trong hốc mắt đảo quanh nước mắt lại chảy xuống, nàng còn chưa lên tiếng, bên kia Cảnh Hoan giọng nói mềm nhũn, đi tới lau nước mắt cho nàng, vừa nói: "Chớ càn quấy nữa, một mình ngươi cô nương ngày ngày đi theo đám bọn hần chơi, nếu là không cẩn thận bị bọn hần phát hiện thân phận của ngươi, ngươi tính làm sao?"

Hần phục nhuyển, Tạ tiểu cô nương dĩ nhiên cũng phục nhuyển theo, ngẩng mặt mặc cho hần lau, vừa lầm bầm: "Ta không nói, ngươi không nói, bọn họ làm sao có thể biết?"

"Bọn họ đều là con em quan gia, bây giờ mặc dù không có cơ hội vào cung, về sau này, nếu để cho bọn họ biết thường ngày theo chân bọn họ quấy rối người là hoàng hậu nương nương, tin tức này truyền rao ra, ngươi nói làm thế nào?"

Tạ tiểu cô nương hoàn toàn thất vọng: "Vậy cũng là chuyện bao lâu về sau rồi, khi đó ta hần đã sớm không phải Hoàng hậu....."

"Ngộ nhờ vẫn là?"

Tạ cô nương muốn nói không có ngộ nhờ, thời điểm dài như vậy nàng căn bản không nhịn được, hoặc là xuất cung hoặc là chết.

Nhưng lời nói trên bờ môi vòng một khom, còn là nuốt trở vào, trong lòng lại buồn buồn, hần mới vừa rồi tức giận như vậy, nàng còn tưởng rằng hần bởi vì nàng cùng một đám thiếu niên cùng nhau chơi đùa cho nên ghen, không ngờ cũng là bởi vì sợ thân phận của nàng tiết lộ.

Tạ Bích Sơ mờ mắt nhìn hần thần tình nghiêm túc, lại im lặng không lên tiếng nhắm mắt lại, sau đó đôi tay vòng trên hông của hần.

Cảnh Hoan cẩn thận lau sạch nước mắt trên mặt nàng, cảm khăn nhét về trong tay áo, thấy thế bất đắc dĩ nói nói: "Mau buông ra."

Giọng nói lại mềm nhũn, hoàn toàn không có ý tức giận.

"Không muốn." Tạ Bích Sơ lầm bầm một tiếng, được voi đòi tiên trực tiếp đến gần trong ngực hần, mặt chôn đến bộ ngực hần, hít sâu một hơi.

Cảnh Hoan rũ mắt nhìn đầu nhỏ trong ngực, cánh tay giật giật hình như muốn đem nàng đẩy ra, nhưng trong lòng sao còn suy tư ở lại chỗ này, đôi tay cũng đã đã vượt lên trước một bước vòng chắc nàng, hần khẽ cúi đầu, đôi môi nhẹ nhàng rơi vào đỉnh tóc của nàng, bỏ nhà ra đi, mùi hương thoang thoảng để cho hần không nhịn được nhắm mắt lại, không muốn để cho cảm xúc văng vọng trong lòng tiết lộ ra ngoài.

Hần không thể, nhưng là, lại tham luyến như này.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Tạ tiểu cô nương rõ ràng thu lại rất nhiều, nhưng mà đối với Nam Thần lão gia mình đoạt mệnh liên hoàn gọi vẫn có chút do dự, nàng thật không muốn đi không muốn đi, bất đắc dĩ, cuối cùng đại nhân ủy thác trách nhiệm nặng nề hai tâm phúc chạy tới cùng Tĩnh Vương Điện hạ nói chuyện một lần tâm.

Tiếp theo ngày này gần tới sau khi ăn xong bữa tối, Cảnh Hoan chủ động đưa tay dắt Tạ tiểu cô nương.

Tạ tiểu cô nương kinh ngạc ng

oài nhiệt huyết dâng trào, không chỉ có trên mặt đỏ giống như có cây đuốc đang đốt, càng thêm đầu vầng mắt hoa, nàng, nàng cái này nhất định là ở nằm mơ, thật kỳ quái a, hôm nay hình như bộ dạng ngủ rất sớm.

Đáng tiếc thực tế không tha nàng trốn tránh, Cảnh Hoan mang theo nàng đi tới nơi phía sau núi tĩnh lặng, lôi kéo nàng ngồi trên tảng đá lớn sạch sẽ, trầm mặc một lúc lâu rốt cuộc mở miệng nói: "Ta trước kia ở thành thường đi lại chung quanh, có một lần đi ngang qua một thôn, nghe người một nhà đang khóc tang, tiếng người cái chết thảm, liền thi thể cũng không tìm được, ta tò mò liền lên trước hỏi một câu.

Thì ra là thời điểm hần từ nhà kia đến chân núi đồn củi, nhìn thấy trên vách đá trăm trượng mọc lên một cây nhân sâm ngàn năm, nhân sâm như vậy trong thành tùy tiện ra tay chính là trên vạn lượng tiền bạc, hần tự nhiên sinh ra tham niệm, trong mắt của hần căn bản không xem đến dưới vách đá có vực sâu vạn trượng, hần chỉ nhìn đến hần khát vọng tất cả, nhưng không có thấy nguy hiểm sau lưng, cho nên, hần đã chết."

Hần từ từ nói xong, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, nắng chiều trên trời giống như gấm vóc thượng hạng phô ra, đón gió di động trùng điệp vạn dặm, một vòng Kim Ô giờ phút này đỏ bừng như huyết châu, dốc hết tâm huyết dùng hết dư lực hướng vạn vật tỏa ra chói lọi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hy Sinh Nữ Phụ Gã Làn Hai Công Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.